

HOMERI CARMINA

CVM BREVI ANNOTATIONE

ACCEDVNT

VARIAE LECTIONES ET OBSERVATIONES VETERVM GRAMMATICORVM CVM NOSTRAE AETATIS CRITICA

CVRANTE

C. G. HEYNE

TOMVS QVARTVS

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
LONDINI
APVD I. PAYNE ET MACKINLAY
MDCCCII

VARIAE LECTIONES

ET

OBSERVATIONES

IN

ILIADEM

CVRANTE

C. G. HEYNE

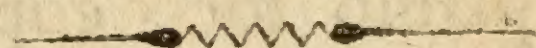
VOLVMINIS PRIMI PARS PRIMA

LIB. I—IV

LIPSIAE
IN LIBRARIA WEIDMANNIA
LONDINI
APVD I. PAYNE ET MACKINLAY
MDCCCII

Etſi conſilium huius editionis meaeque in ea operae in Notis et Obſeruationibus alio iam loco expoſitum ſit a me: non tamen refugiam in fronte Obſeruationum vel verbo monere, propoſitum mihi fuiſſe, vt in Notis quidem rerum narratarum ordo ante oculos poſitus eſſet, ita vt pro interpretationis perpetuae genere haberi poſſent, intertexta breui explicatione eorum, quae poſſint etiam feſtinantem tenere; in obſeruationibus autem, vt primo loco copias criticas cum editionum tum codicum, ſiue ab aliis ſiue a me inſpectorum, cum verſibus ab antiquis ſcriptoribus paſſim laudatis, conquiſitas ac digeſtas apponerem; porro vt grammaticorum de verborum lectione et interpretatione obſeruata et notata, quae ex Scholiis vetuſtioribus, Etymologo, Le-

xicis aliisque libellis collegeram, eorumque et aliorum ſcriptorum veterum de carmine eiusque partibus, locis verſibusque ſingulis iudicia enotata exhiberem; tandem vt iis ſubiungerem obſeruationes meas, cum iisdem de rebus et iudiciis, tum de aliis, quae mihi notabilia viderentur, ſeu criticis et grammaticis, ſeu ad interpretationem et illuſtrationem ex priſci ſermonis indole et antiquorum hominum vitae vſu ſpectantibus; ita vt vno adſpectu appareret, quid veteres de Homero ſuo ſenſerint, et quid nobis de eo ſtatuendum eſſe videatur.

IN ILIADEM

VARIAE LECTIONES

ET

OBSERVATIONES

IN LIBRVM I. ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

1. Quaeſtiones grammaticorum ſunt plures ſuper exordio. Haerent illi in μῆνιν, et quaerunt, cur ab *ira*, male ominato verbo, carmen exorſus ſit poeta. Sch. Ven. A. cum Schol. Lipſ. Quam quaeſtionem etiam Lucianus attigit Ver. Hiſt. II, 20, vbi Homerus ea de re interrogatus feſtiue reſpondet, ſibi ita in mentem veniſſe. Alii admiratione dignum cenſent, quod, ceteris rebus Troianis omiſſis, ſtatim in medias res rapit auditorem (Schol. Ven. A. Sch. br. cf. Waſſenberg ad Schol. h. l. p. 128. Et ad h. v. retrahendum eſt ζήτημα in Schol. Ven. B. ad v. 21). Atqui poeta non bellum Troianum, ſed iram Achillis eiusque effecta, et placationem, exponit; eoque ipſo carminis epici naturam conſtituit, quod in vna actione ac facto ſubſiſtit: cum alii, vt Cyclici, ſeriem rerum geſtarum et euentorum contexendo carmina hiſtorica ſcriberent. Laudat id Ariſtoteles Poet. 23. cf. 8. Facit adeo poeta exordium ab ipſa re. Sane ſic magno cum commodo narrantis euenit, vt ex ceteris rebus ad Troiam geſtis interponere poſſit multa: etſi, an id, quod ipſa res ſuppeditabat, ad ſtudium, ingenioſum inuentum et artem poetae referendum ſit, dubitari poteſt.

Altera dubitatio multo minus expediri poteſt: hocne exordium (προέκθεσις) omnino profectum ſit ab eo, qui rhapſodias in epos, quod nunc habemus, congeſſit ac diſtribuit; quandoquidem omnis quaeſtio de Jliadis et Odyſſeae condendae modis et cauſſis variis quidem ſuſpi-

cionibus opportunitatem praebet, ad expediendum autem, et demonſtrandum id quod verum ſit nec materiem nec fundum ſatis idoneum ſuppeditat. Relinquenda adeo, quod in rebus, quae vltra opinationem procedere nequeunt, fieri par eſt, vnicuique libera ſentiendi et opinandi libertas.

Inepte in hos primae rhapſodiae verſus 1—5 commentatur Dio Or. XI p. 321. ed. R.

ἄειδε. Imperandi formulam reprehenderat Protagoras ap. Ariſtot. Poet. 19. (Tyrwh. ſ. 34. p. 67.) quod *imperat* poeta, cum *ſupplicare* vellet. Inepte. Vnde alii pro optatiuo imperatiuum poſitum eſſe obſeruant, alii pro ᾄδειν ποίει dictum eſſe volunt et exemplis aliorum poetarum id illuſtrant. Sch. A. L. Amſt. Euſtath. p. 10 extr. ed. Rom. in quo doctum hoc Scholion habetur plenius p. 9. 10. add. Apollon. Lex. in ἄειδε. ὕμνει. δύναμιν περιποίησαι, ὥςτε ᾆσαι. Enimuero poeta ipſam Muſam inuocat et, vt illa canat, precatur: quo facto ille tanquam ab ea afflatus verba eius pronuntiare ſibi videtur. Muſae nomen Calliopes ſubſtituere haud licet; nam Homerus nec numerum nec nomina Muſarum nouit.

Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. vna littera λ, metri cauſſa, ſcribi aiunt Sch. br. idque ὁ Κοτυαεὺς (Alexander) monuerat: Sch. A. Dicendum potius, principio fuiſſe Ἀχιλεύς, et inde ſolito more geminata littera ad producendam ſyllabam factum eſſe Ἀχιλλεύς, quod vſu obtinuit. De nominis etymo argutiae ſunt multae: v. Waſſenberg p. 130. Plutarchus vero, notante Clarkio, de profect. virt. ſent. (To. II, p. 80 D.) „primum ſtatim verſum ἄμετρον eſſe obſeruat; tantum eum confidentiae habuiſſe in ſua facultate poetica.“ ſeu quod duplex λ in voce Ἀχιλῆος deſiderabat, ſeu quod ſyllabas duas δεω contractas in vnam in Πηληϊάδεω pro vitio habebat.

Orphicum verſum: Μῆνιν ἄειδε, θεά, Δημήτερος ἀγλαοκάρπου: ab Homero expreſſum eſſe parum docte tradidit Iuſtin. Coh. ſ. 16. (Fragm. Orph. n. 18.) Scilicet ferebatur carmen Orphicum, in quo is verſus legebatur.

Πηληϝιάδεω (ſeu — δεο) olim ſcriptum fuiſſe, cenſent Dawes et R. Payne Knight.

2. ℥ Interiit Scholion ad διπλῆν. Reſpexit illud, ſuſpicor, ad ἤ, quod nonnulli ᾗ tertio caſu ſcribebant, vt ſubiectum eſſet Achilles; vt alii rhetoricam figuram eſſe aiebant, quod pro ὃς ſcriptum ſit ἥ. οὐλομένην. δεινὴν, ὀλεθρίαν. Apollon. Lex. huc ſpectat: adde Etymol. Schol.

ἄλγε᾽ ἔθηκε. Ionica ratio poſtulat ἄλγεα θῆκε. Nec dubito ita olim ſcriptum fuiſſe: aurium iudicio etiam h. l. probatur. Malebat quoque illud Vpton. ap. Burgeſs ad Dawes p. 432. Scribitur tamen nunc vbique ἄλγε᾽ ἔθηκε. niſi quod ap. Euſtathium, ſed alio loco, ita ſcribitur.

Apud eund. Burgeſs p. 438 viro docto, Sam. Saltero, nimis tenue viſum ἄλγε᾽ ἔθηκε, itaque refinxit ἄλγε᾽ ἐφῆκε vel ἔτευχε, et mox θῆκε κύνεσσιν. At τιθέναι pro ποιεῖν Homericum eſſe ſatis conſtat. Ipſum quoque ἄλγεα τιθέναι occurrit: E, 384 χαλέπ᾽ ἄλγε᾽ ἐπ᾽ ἀλλήλοισι τιθέντες· et X, 422 ἄλγε᾽ ἔθηκε. Inf. vſ. 96 eſt ἄλγε᾽ ἔδωκεν, ἠδ᾽ ἔτι καὶ δώσει, et iterum B, 375. Et exhibet hoc idem h. l. Cantabr. Apud Apollon. Lex. adſcripto verſu eſt ἔθηκεν, προκατέθηκεν, ἤτοι ἐποίησεν· hoc melius.

ἔθηκε ſcribendum, non ἔθηκεν, quippe in verſus fine, etſi ante conſonam. Erneſti diu hac in parte fluctuabat.

3. ℥ quod male nonnulli πολλὰς δ᾽ ἰφθίμους κεφαλὰς ſcripſerant, vt eſſent *fortes viri*. Sch. A. Apollonium Rhodium ita ſcripſiſſe, tradunt Sch. B. L. vt Jl. Λ, 55 οὕνεκ᾽ ἔμελλε πολλὰς ἰφθίμους κεφαλὰς Ἄϊδι προϊάψειν. At oppoſitum h. l. eſt αὐτοὺς δὲ, ergo τὰ σώματα, quibus reſpondent ψυχαὶ, non κεφαλαί. Firmat ψυχαὶ inf. H, 330 τῶν νῦν αἷμα — ἐσκέδασ᾽ ὀξὺς Ἄρης, ψυχαὶ δ᾽ Ἄϊδός δε κατῆλθον, vbi v. Sch. A. Et paſſim alibi *animas* ad Orcum deſcendere ait, vt Π, 856 Ψυχὴ δ᾽ ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδός δε βεβήκει. cf. Waſſenb.

δ' ἰφθίμους. Cum vbique in Homero ſit ϝῖφις, ϝῖφι, putes etiam fuiſſe ϝιφθιμος. Vidit quoque hoc Salter, et eiecto δ' ſcribere iuſſit πολλὰς ἰφθίμους. Repones occurrere et alia loca, in quibus digamma in hac voce exulet: vt Γ, 336 κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ. Μ, 417 οὔτε γὰρ ἴφθιμοι. Sane in his et aliis medela eſſet in promtu: κρατὶ δὲ ϝιφθιμῳ· οὔτε δὲ ϝιφθιμοι. At ſunt alii verſus, qui manifeſte docent, digamma abfuiſſe ab ἴφθιμος. Sic Λ, 373 — Ἀγαστρόφου ἰφθίμοιο. Μ, 410 Ἀργαλέον δέ μοί ἐστι, καὶ ἰφθίμῳ περ ἐόντι. add. Δ, 534. Θ, 144 et ſaepe.

Ἄϊδι προΐαψεν. forma loquendi occurrit iterum Ε, 190. Ζ, 487. Λ, 55. habet tamen difficultatem interpretatio: vide vel Stephan. Lex. Non haerebo in eo, quod in πρὸ vim agnoſcunt grammatici, recte reprehenſi ab Erneſtio, et *ad praematuram mortem* referunt, vt ante fatalem mortem occidiſſe Achiuos ſignificatum ſit. Sic ipſe acceperat Ariſtides Quinctil. de Muſica lib. III, p. 160. Alii πρὸ abundare ſtatuerant, vt in νῆάς τε προτάσας Β, 493. Sch. Lipſ. ſic προϊέναι pro ἰέναι inf. Α, 326. 336. Γ, 118 et al. Verum tenet hoc, quod, ſententia ipſa eo ducente, vt ſit *mittere ad Orcum*, paſſim redditur προέπεμψε. Sch. br. πρὸ τῆς εἱμαρμένης ἔπεμψε. Adde Suid. Heſych. vt adeo ἰάπτειν eſſe debeat πέμπειν. βάλλειν. Nec aliter acceperat Virgilius: *demittere Orco* hoc reddidit: Aen. II, 398. IX, 527. *demiſere neci inſontem* Aen. II, 85. Conuenit quoque alterum εἰς Ἄϊδαο προπέμπειν vt inf. Θ, 367, etſi hic paullo aliter de Hercule. Atqui ἰάπτειν eſt βλάπτειν, φθείρειν. idem ἴπτειν. Etiam Apollon. Lex. in προΐαψεν, et in ἰάψῃ: προδιέφθειρεν. ἐμφαίνει δὲ τὴν μετ' ὀδύνης αὐτῶν ἀπώλειαν. quae apud Heſych. quoque leguntur: etſi is vtrumque coniunxit: προέπεμψε. προδιέφθειρε. Et Strabo VIII, p. 569 B, vbi de πολυΐψιον Ἄργος: τὸ γὰρ προϊάψαι, καὶ τὸ ἰάψαι, καὶ τὸ ἰάψασθαι, φθοράν τινα καὶ βλάβην σημαίνει. laudatque vſ. Β, 193 τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν, et χρόα καλὸν ἰάπτῃ (Od. Β, 376.) et h. l. Ἄϊδι προΐαψεν Ἀΐδῃ· (ſed vltima haec aſſuta eſſe arbitror). miſcent vtramque

ſignificationem alii, vt Schol. Townl. ἔβλαψε προπέμψασα τῷ ἅδῃ πρὸ τοῦ πρέποντος ἀνθρώποις θανάτου. Excidit vox Etymologo; ex ἰάπτω tamen apparet, et ipſum προΐαψε ſic acceepiſſe.

Bene dices ſenſum hunc τῷ προΐαψε per ſe tribui; ita tamen moleſtum eſſe et ſenſu obſcurum, quod adiectum eſt Ἄϊδι. Scilicet erit caſus cui, *in Orci gratiam;* non enim poteſt eſſe, *morte*, διὰ τοῦ Ἄϊδος, vt alias ὀλέθρῳ, θανάτῳ ἔφθιτο.

Supereſt, vt ſtatuamus ἰάπτειν olim etiam ſignificatum habuiſſe τοῦ πέμπειν, vt ἰάλλειν, eſt βάλλειν, πέμπειν. Quaeſitum quoque eſt, an non fuerit προϝιαψαι. Etiam Taylor Lect. Lyſ. c. 9 ex Heſychiano: προτιάπτω, προπέμπω, colligebat τ natum eſſe ex ϝ, et ſcriptum olim fuiſſe προϝιαψαι. Bentleius tamen, ad quem ille prouocat, nihil notauit; nec locum illud habuiſſe videtur, cum occurrat Od. B, 376 χρόα καλὸν ἰάπτῃ, et μέγα δ' ἴψαο inf. 454. malim ita dicere, eſſe προτιάπτειν, προςάπτειν, pro προςάγειν, *admouere*, adeoque Orco adducere. Ita quoque eſt apud Suidam: προτιάπτω, προςάπτω.

Totum verſum, vt nunc eum habemus, agnoſcit Apollon. Lex. Ἄϊδι, τῷ Ἅδῃ. ἀπ' εὐθείας τῆς Ἄϊς, ὡς Πάρις.

4. αὐτοὺς δὲ ἑλώρια. Editum erat inde a pr. edd. δ' ἑλώρια cum vitio metri: ſicque pars codd. vt Lipſ. cum Schol. Vrat. a. ac Suidas in ἀναβάδην. et ipſe Euſtath. etſi alterum norat, δὲ ἑλ. et δ' ἑλλ. Emendabat Stephanus δ' ἑλλώρια, quod et cod. Townl. habet. nec non codd. Laud. Barocc. (apud Barnes) Mori. Lipſ. (ap. Bentl.) Sic quoque Schol. Ariſtoph. Acharn. 397, vbi vſſ. 3. 4 adſcripti ſunt. Repoſuerat Barnes quod nunc habemus δὲ ἑλώρια, deſertum a Clarkio et Ern. quaſi, etſi non ſcribitur, ἑλώρια pronuntiandum ſit littera geminata. Barneſium tuetur codd. meliorum copia: Cant. Mori. add. Ven. cum Sch. A. Vrat. b. Vat. item Sch. br. — At Barnes non tenebat rationem quam Bentl. hincque alii docuere: fuit ϝελωρ, ϝελωριον. Itaque inf. E, 684

μή δή με ϝελωρ. P, 667 πρὸ Φόβοιο ϝελωρ. In aliis locis ν interponitur, feriorum opera, E, 488 ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ. Σ, 93 Πατρόκλοιο δ' ἕλωρα. fuit Πατρόκλου δὲ ἕλωρα. Od. N, 208 μήπως μοι ἕλωρ, vbi codd. habent μήπως γε ἕλωρ.

Poteſt contra haec difficultas moueri, quod ἕλωρ ab ἑλεῖν ductum eſt, quod nunquam fuit per digamma pronuntiatum. Scilicet nec inde ductum eſt, ſed ab ἕλω, vnde εἰλέω. Nam haec familia eſt ϝελειν, ϝειλειν.

Attamen, ἕλωρ, grammatici reddunt ἕλκυσμα, σπάραγμα. Sic ἑλώρια, ἑλκύσματα, Apollon. Lex. Heſych. Etymol. recte ad ſenſum. Verum ἕλκω ab ϝελω ductum non eſt, ſed ab altero ἕλω capio, vt ſit praeda. Non male ergo alii per βρῶμα reddiderant. cf. inf. ad P, 151.

Apollonii Rhodii aetate digamma iam exoleuerat; nam apud eum ſcribitur: lib. IV, 404 εἴ σε θανόντες ἕλωρ κείνοισι λίποιμεν. Et iam Aeſchylus Supplic. 813 κυσὶν δ' ἔπειθ' ἕλωρα κἀπιχωρίοις. et Sophocles Ai. 430 ῥιφθῶ κυσὶ πρόβλητος, οἰωνοῖς θ' ἕλωρ.

Hemiſtichium paſſim excitatur, vt ap. Aelian. V. H. XII, 27 — ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν, vbi Hercules primus fertur barbarum morem abiiciendi et mutilandi corpora ſuſtuliſſe: auctore neſcio quo; Stoico tamen haud dubie vel Cynico, qui Herculem omnis virtutis exemplum proponere ſolebant. Fabula ipſa ita ſe habuit: Promiſerat Hercules Licymnio ſe filium eius Argeium reportaturum eſſe ex bello; cum tamen ille cecidiſſet, excogitauit hoc, vt corpus remitteret. Haec habent Schol. B. inf. ad 52, vbi ex Androne narrationem petitam eſſe, ſubſcriptum eſt, in fine Scholii. At Iſtri eſſe Scholion e cod. Leid. patet apud Valken. Diſſ. de Schol. p. 118. Spectauit narratio ad expeditionem aduerſus Oechaliam Euboeae, vt diſcas ex Apollod. III, 7, 7 et Not. ad e. l. At Zenodotus vſſ. 4. 5 damnauerat: τοὺς δύο ἀθετεῖ. Vtinam adiecta eſſet cauſſa iudicii! Videratne a nonnullis codicibus abeſſe? an norat a rhapſodis inſertos verſus eſſe? nam poterat carmen ſine iis ſibi conſtare; etſi Sch. A. prooe-

mium ita mutilari ait: γίνεται δὲ τὸ προοίμιον κόλον. Quaeri quoque posse puto, an recte adiecti sint versus: verum enim non est corpora caesorum insepulta abiecta esse: nam post priorem pugnam, induciis factis, corpora sublata sunt et sepulta; post alteram et tertiam pugnam non satis fuit otii ad sepulturam: in quam sententiam disputantur quoque nonnulla in Sch. Lips.

5. Signo (διπλῇ περιεστιγμένῃ et quidem h. l. ἔσω νενευκυίῃ ÷3 quae alibi non occurrit, sed ε÷) nil respondet in Schol. Scilicet exciderunt in primis paginis multa Scholia: ex quibus hoc, quod ad h. v. desideratur, indicare forte debuit, hemistichium Διὸς ἐτελείετο βουλὴ iterum legi alio loco: scil. Od. Λ, 296, nisi ad Zenodoteam lectionem spectauit.

Scilicet apud Athenaeum I, 10 p. 12 extr. et Eustath. Zenodoti lectio memoratur Οἰωνοῖσί τε δαῖτα. nec tamen constat, profectane illa sit ab auctoritate an ex emendatione. Sane πᾶσι otiosum esse videri potest; nec verum hoc est, *omnes* alites cadauera attigisse; omittitur quoque πᾶσι in similibus locis inf. Θ, 379 ἦ τις καὶ Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνούς. N, 831. X, 354. Fuere qui πᾶσι cum seqq. coniungerent: πᾶσι Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. Vnde assequi licet, cur in Schol. Lips. Euclides, nescio quis, iunxisse tradatur τεῦχε κύνεσσιν οἰωνοῖσί τε πᾶσι. Dicendum erit: aut πᾶσι esse pro παντοίοις, aut corpora proiecta fuisse alitibus *quibusuis*, vt praeda esse possent. Nam saepe ex ceteris adiectis definitur et circumscribitur notio. Sic mox 15 ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς. scil. qui aderant ad nauem Agamemnonis.

Contra Zenodoti lectionem disputatum est sic, vt dicerent δαῖτα de animantibus nusquam occurrere dictum: v. Eustath. Contrarium docet locus Jl. Ω, 43, vbi leo adoritur pecudes, ἵνα δαῖτα λάβῃσι.

Etiam Bentleius malebat οἰωνοῖσί τε κύρμα, aut versum prorsus sublatum: vna cum sequenti tamen, puto.

Διὸς δὲ τελέετο βουλή. Hic pro vulgato δ' ἐτελείετο, ſine haeſitatione Ionicum repoſui, ſubnixus Schol. MS. Cod. Coll. noui ap. Burgeſs p. 438.

βουλῇ legerant nonnulli (Sch. A.), inter quos erat Nicanor ὁ στιγματίας ap. Euſtath. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλῇ ſcil. ταῦτα.

Ariſtarchus tandem interpungebat: Διὸς δ' ἐτελείετο βουλὴ, ἐξ οὗ δὴ τὰ πρ. parum commode. verum ille ſpectauerat hoc, „ne totius belli Troiani mouendi auctor haberetur Iupiter, et ne fabulas de belli Troiani cauſſis altius repetendis excogitatas probaſſe videretur ipſe Homerus.“ Sch. A. et Sch. br. Scilicet in Cyprio carmine Staſini cauſſa fuerat commemorata et conſilium Iouis in bello Troiano mouendo, vt hominum numerus imminueretur: verſus appoſiti ſunt in Schol. A. Sch. br. emendati ex parte a Waſſenberg ad Schol. p. 133 ſq. Vides quam antiqua ſit illa ſapientia: prouiſum eſſe callide a numine, vt bella oriantur, ne humanum genus ad nimiam frequentiam increſcat. Alludit ad illos verſus Euripides Or. 1639 ſq. vbi v. Schol. add. Euſtath. p. 20. In illis Staſini verſſ. vltima ſunt: οἱ δ' ἐνὶ Τροίῃ Ἥρωες κτείνοντο, Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. eadem, vt vides, formula, quae in Homericis eſt. Alii βουλὴν per εἱμαρμένην interpretati erant; in quibus eſt ipſe Plutarch. de aud. poet. (p. 23 Par. et Frf.) quod aliis ſane locis conuenit, vt Od. Λ, 296, vbi de vaticinio: Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή. quod paullo ante μοῖρα vſ. 291, quae eſt τὸ πεπρωμένον. Alii ad oraculum Iouis Dodonaei reuocauerant: in Sch. A. de quo idem occurrit Od. Ξ, 327. 8 τὸν δ' ἐς Δωδώνην φάτο βήμεναι, ὄφρα θεοῖο ἐκ δρυὸς ὑψικόμοιο Διὸς βουλὴν ἐπακούσῃ. Interpoſita eſt ſententia grauiſſima ad totam oeconomiam carminis: Iouis voluntate, conſilio et machinatione haec facta eſſe, vt Achilli pro illata iniuria ſatis fieret: vnde aliquoties: Ζεὺς μὲν ἄρα Τρώεσσι καὶ Ἕκτορι βούλετο νίκην Il. N, 347. Hoc eſt quod Euclides voluerat apud Schol. Lipſ. non ſubiecta eſſe antecedentibus (quaſi hoc ſpectauerit Iupiter, vt

a feris et alitibus laniarentur corpora) nec cum ſequentibus coniuncta: ſed ſententiam conſtare per ſe. Veram ſententiam perſpectam habuerant iam Ariſtophanes et Ariſtarchus, vt e Sch. A. patet.

6. τὰ πρῶτα. Ante Turnebum edd. coniunctim ταπρῶτα. ſollenni codicum more, a grammaticis puto illato, qui in compoſitorum numero augendo, vt in Homericis ſexcenta docent loca, nimium ſibi placent. Antiquior aetas ſeiunctim ſcripſerat, quod et meliores codices, ipſe Venetus, habent; τὰ πρῶτα. Satis ſit ſemel hoc monuiſſe, quod in toto Homero ſequendum eſſe ſtatuebam.

ἐξ οὗ δὴ — Vix dubites iungenda eſſe προΐαψεν et τεῦχεν, ἐξ οὗ *a quo tempore*. Quid Ariſtarchum adduceret, vt Διὸς δ' ἐτελείετο βουλὴ ἐξ οὗ iungeret, paullo ante ad v. 5 vidimus. Alii tamen nouam ſententiam exorſi, in his Barnes, iungunt: ἐξ οὗ δὴ — Ἀχιλλεύς, cum ſqq. τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν, vt haec apodoſis ſit: in quo repugnat copula τ' ἄρ. Popius illa ἐξ οὗ δὴ — Ἀχιλλεύς; per interrogationem efferebat. Koeppen Ἄειδε μῆνιν — ἐξ οὗ iungendo.

διεστήτην praefixum eſt Scholio in cod. Lipſ. Abſurde lectum olim a nonnullis fuit διὰ στήτην ἐρίσαντο, vt στήτη ſit dorica vox στήτα pro γυνή, ap. Euſtath. p. 21 f. et 918, 54. cf. ad Heſych. in στήτα.

7. ※ ſigno in Veneto codice nil in Scholiis reſpondet; nec cauſſa idonea exputari poteſt.

Ἀτρεΐδης τε ἄναξ. Ex hoc primum verſu intellectum, antiquioribus fuiſſe Ἀτρεΐδης τε ϝάναξ. Etiam Ατρεϝιδης volunt ſcriptum eſſe ab Ατρεϝς, Ατρεϝος. v. Dawes et Payne p. 39.

8. τίς τ' ἄρ σφωε θεῶν — E grammaticorum Alexandrinorum diſputationibus apparet, dudum ante eam aetatem σφωε inter antiquata vocabula fuiſſe. Nam Zenodoti lectio erat σφῶϊ: probante (Dionyſio) Sidonio; hoc idem (non σφῶε) probaſſe videtur Seleucus apud Apollon. de Syntaxi lib. II, p. 167, vbi obſcura eſt hac de re diſputatio. Enimuero hoc eſſet *vos duo*. v. Apol-

lon. Lex. h. v. inf. Δ, 286. Requiritur σφῶε, quod eſt αὐτὼ, duali, *illos duo.*

Alia diſputatio fuit inter veteres: ſitne ſcribendum σφῶε, an σφωὲ, an ἄρ σφωε, vt enclitica ſit dictio; vt Θ, 402 γυιώσω μέν σφωε voluere ſcribi. Ita videtur ſcribendum eſſe apud Apollon. de Synt. l. l. vbi ἄρ σφῶε editur; Apollonius ipſe tuetur σφῶε.

τίς τ᾽ ἄρ σφῶε. nusquam δ᾽ ἄρ legitur. Vſus Homericus eſt γὰρ, vt eſſe putes: τίς γὰρ σφῶε quod tamen nusquam memoratum vidi. τις ταρ eſt in Veneto. τίς τάρ. σφωε eſt in ed. Flor. et Aldd. ſeparauit τίς τ᾽ ἄρ σφωε ed. Rom. Turn. Tum τ᾽ ἄρ σφῶε Steph. At Euſtathius haec non attigit.

ξυνέηκε. ξυν εηκε Ven. et Sch. A. At ξυνέηκε, συνέβαλε Apollon. Lex. συνίημι, ſ. ξυνίημι vt Lat. *committere* ſc. pugna, μάχῃ. Quaeritur, ſitne iungendum μάχεσθαι ἔριδι, an ξυνέηκεν ἔριδι. Homero ſollenne eſt ξυνιέναι ἔριδι, vt Υ, 66 θεῶν ἔριδι ξυνιόντων. Φ, 390 a συνεῖμι, ergo et συνίημι. vt ἔριδι ξυνελάσσαι Υ, 134. Φ, 394. Χ, 129 et ἔριδος μένεϊ Jl. Η, 210 μετ᾽ ἀνέρας, οὕς τε Κρονίων Θυμοβόρου ἔριδος μένεϊ ξυνέηκε μάχεσθαι, vt h. l. ἔριδι. Eſſe poetae ἔριδα ſimpliciter μάχην, πόλεμον, multis locis conſtat, vt Υ, 251 ſq.

9. ὁ γὰρ βασιλῆϊ χολωθεὶς — Semel monebo grammaticos disſentire, et codices cum editis variare in ſcriptura ὁ et ὃ, tam inconſtanter, nec idonea cauſſa pro alterutro allata, vt nolim enotare haec aut iterum de iis monere; porro Homero ὁ eſſe pro οὗτος et ἐκεῖνος, idque vbique memoria tenendum. Obſeruatum iam ad h. l. fuit a grammaticis, vt ex Euſtath. p. 22 extr. et Scholiis intelligas, quae pleniora olim fuere, vt colligo ex Schol. Cod. S. German. Habetur pars in Apollon. in ὃ, vbi hic ipſe verſus excitatur.

10. ἀνὰ στρατόν. Obſeruat Apollon. Lex. eſſe h. v. ἀντὶ τῆς κατά.

11. οὕνεκα τὸν Χρύσην. Homerum articuli praepoſitiui vſum ignoraſſe, in confeſſo eſt; vtique eo, quo mox

Attici nominibus eum praemittunt. Nam vtitur eo tantum, vt aut poſtpoſitiui articuli aut pronominis demonſtratiui vicem, aut maiorem quandam vim habeat. Facit itaque moleſtiam articulus h. l. nam parum commode exponi poteſt ἐκεῖνον τὸν Χρύσην. Grammaticus in Schol. obſeruat tantum hoc, quod ex vulgari conſuetudine eſſe debuiſſet alio verborum ordine τὸν ἀρητῆρα Χρύσην· (vel τὸν Χρύσην τὸν ἀρητῆρα) Monuit de his Wolf V. C. cum aliis. Multa tamen disputare nihil attinet; quia nihil expediri poteſt: cum in tam antiquo poeta grammaticam ſubtilitatem fruſtra vbique requiras. Eſt emendatio viri docti in Biblioth. Crit. T. I, P. II, p. 32 οὕνεκά τοι Χρ. Sed diuinare liceret plura: οὕνεκ' ἄρα, vt H, 140. Λ, 79. οὕνεκα δὴ, cum excidiſſet particula, ſerius ſeu librarius ſeu corrector ex ſeriore vſu τὸν interpoſuiſſe videri poteſt. Omnino in primis libris, maxime in rhapſodia A plurima ad vulgarem vſum deflexiſſe grammaticos ſuſpicor. Sunt tamen aliquot alia loca, in quibus nec minus, articuli ſerior vſus deprehenditur: vt inf. 33 ἔδδεισε δ' ὁ γέρων. 106. 107 τὸ κρήγυον. τὰ κακά. Sane in his ac ſimilibus aſſequi ſaltem licet, quomodo vſus articuli ſerius inualuerit; nam poſſunt illa eſſe τὸ, pro ὅ, ἐκεῖνο ὃ κρήγυόν ἐστι· τὰ κακὰ, pro ἃ, et ſic alia.

ἠτίμησ' ἀρητῆρα. Ven. cum Sch. A. et a m. ſec. Lipſ. cum Vrat. a. ἠτίμασεν ἀρητῆρα. Eſt ſane ἀτιμάζειν apud Homerum ſaepe in Odyſſ. At in Jliade non occurrit, et de iniuria illata ſaepe, vt hoc ipſo libro 94. 356. 507. ἀτιμᾷν.

Quod ἀρητῆρα pro ἱερέα dixit, obſeruat Ariſtoteles de poet. 21, quod iam Clarke notauit.

12. 13. 14. (adde 15. 16.) praefixos habent aſteriſcos ※ in Ven. quod iidem repetiti ſunt non bene inf. 371. 2. 3. 4. 5.

14. στέμματ' ἔχων ante Steph. qui στέμμα τ' induxit; reuocauit antiquum Clarke. Fatendum tamen eſt, inferri nexum leniorem: φέρων τ' — στέμμα τ' ἔχων, (pro ἔχων τε στέμμα) ſi copula interpoſita eſt; et ite-

rum ſingularis occurrit inf. 28 καὶ στέμμα θεοῖο. Quod Plato de Rep. III p. 276 Bip. στέμματα memorat, docet, iam iſto tempore fuiſſe ita acceptum locum; nihil amplius. Pluralem quidem etiam Ven. et A. agnoſcunt; at στέμμα τ' quod haud dubie praeſtat, legit Euſtath. p. 24 extr. tum codd. Oxon. Eton. Vrat. a. et tuetur id Stephanus. Iungenda autem ſunt ἦλθε καὶ ἐλίσσετο.

ἐν χερσὶν ἑκηβόλου. Haud dubie cum Bentleio: εν χερσι Ϝεκηβολου. Nec dubito ν eſſe ſerioris vſus ad hiatum explendum adhibitum, cum aſpiratio non amplius pro conſona haberetur; ſcribique adeo ad Homeri mentem χερσὶ ἑκηβόλου deberet. Sic ante ἑκηβόλος ν interpoſitum eſt hoc ipſo libro 96. 110. 373 et Π, 513. Ψ, 872. Quae obſtant, facili mutatione corriguntur, inf. 21 υἱὸν ἑκηβόλον, legendo υἷα ἑ. 438 βῆσαν ἑκ. vbi vide. X, 302 υἱεῖ ἑκηβόλῳ, leg. υἷι. Vſum autem τοῦ Digamma firmant E, 54 οὐδὲ ἑκηβολίαι. Od. O, 33 ἀλλὰ ἑκάς. Od. P, 73 ξείνοιο ἑκάς. Alia immutata fuerunt: Od. B, 40 οὐχ ἑκὰς leg. οὐ ἑκὰς, vt οὐ ἕθεν. Jl. Y, 422 Δηρὸν ἑκὰς, Bentl. corr. Δηθὰ ἑ.

15. χρυσέῳ priore longa, pronuntiari χρυσῷ, quod Clarke ſexcenties inculcauit, ſemel monitum eſto. Porro ἀνὰ σκήπτρῳ. Bentleium offenderat ἀνὰ, et corrigebat modo σὺν vt B, 47. 187. modo ἅμα Γ, 458. Z, 426. H, 350. X, 114. At ἀνὰ recte pro ἐν, ſuper: vt Φήῃ ἀθηρηλοιγὸν ἔχειν ἀνὰ φαιδίμῳ ὤμῳ Od. Λ, 127. Sane quidem τὴν ἀνὰ πρὸ σὺν λαμβάνουσιν (οἱ Δῶρες)· ὡς Ὅμηρος· χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ Gregor. p. 91 edixerat. At idem melius ſuppeditat: χρυσέαις ἂν ἵπποις ex Pindaro Ol. I, 66 vbi eſt pro ἐν. Porro καὶ λίσσετο Ven. et A. quod Ionicum adeoque magis Homericum; vt et inf. 374. Laudat tamen alterum Apollon. ἐλίσσετο ἐπὶ μὲν τοῦ ἐλιτάνευε καὶ παρεκάλει.

16. In Ven. ⁒ (forte fuit ※) et 17 ⁒ nec in Sch. A. quicquam reſpondet. Ad 16 in A. eſt τινὲς, Ἀτρείδαο. Spectauit, ſuſpicor, Scholion et diple ad v. 24. Bentleius iunctum eſſe volebat: Ἀτρείδα δὲ μάλιστα

δύω, *κ*. ſcilicet vt *Αἴαντε δύω* B, 406 et ſaepe alibi. T, 310 *δοιὼ δ' Ἀτρεΐδαι μενέτην*. Sic quoque Salter ap. Burgeſs diſtinxerat. Fuit et olim *δύο* ap. Euſtath. p. 26. In Platone eſt vulgata ſcriptura.

17. *Ἀτρεΐδαι*. Ergo binis proximis verſibus *Ἀτρεΐδα* — *Ἀτρεΐδαι*. Quidni et hic *Ἀτρείδα*? mutatum forte propter ſequens *καὶ ἄλλοι*. Etiam Bentl. offenſus laudat Π, 555. 6 *Αἴαντε πρώτω προςέφη* — *Αἴαντε, νῦν σφῶϊν*. Verum *Ἀτρεΐδαι* et alibi locum alterius inuaſiſſe videri poſſunt, vt T, 310 *Δοιὼ δ' Ἀτρεΐδαι*, et al.

18. *Ὑμῖν μὲν θεοὶ δοῖεν*. Bentl. f. *Ὕμμι θεοὶ μὲν δοῖεν* ſane ſuauius; etſi Bentl. non ignorabat, contractiones ſimiles infinitis in locis fieri.

Locum inde a v. 18 vsque ad 43 in narrationem conuertit Plato de Rep. III, p. 393. D. E. quod, per ſe legenti obuium, iam aliis notatum etiam a Valken. Diſſ. de Schol. p. 114, e qua narratione apparet quoque, cum poeticis ſi compares, quod ſit diſcrimen inter *διήγησιν ἁπλῆν* et *τὴν διὰ μιμήσεως γιγνομένην*: Haec eſt quam nos ſolemus appellare narrationem dramatice factam: quando aliquis non narrat, quae facta ſint, ſed agentes et loquentes ante oculos ponit et exhibet: et hoc eſt artificium poetae per totum carmen obſeruandum. Notarunt hoc veteres primum hoc in loco; praeter Platonem Ariſtoteles poet. 24. cf. de Homeri poeſi, ſ. 20. Vir doctiſſ. Tho. Burgeſs in Initiis Homericis eundem Platonis locum appoſuit cum graeca Paraphraſi et Metaphraſi.

19. *εὖ δ' οἴκαδ' ἱκέσθαι*. Cum ſatis conſtet, antiquitus *Ϝοικαδ'* fuiſſe, vt *Ϝοικος*, v. c. Γ, 72 *γυναῖκα τε, οἴκαδ' ἀγέσθω*, probabile ſit, verum vidiſſe Bentleium, interpolatum eſſe verſum, et fuiſſe aut *πόλιν καὶ Ϝοίκαδ' ἱ.* aut *εὖ δ' Ἄργος ἱκέσθαι*, vt toties alibi: B, 115. Γ, 75. Δ, 171. I, 141. 246. N, 217. Od. Σ, 259. Probabilius hoc, quam quod Salter coni. *ἐκπέρσασι πόλιν Πριάμου εὖ Ϝοίκαδ' ἱκέσθαι*.

At illud veteres male habuit, quod Chryſes, ipſe Troianus, Troiae euerſionem precatur: v. Sch. A. B. L.

br. Euſtath. Fuit adeo inter ζητήματα, quaeſtiones, quas ſoluendi modos varios excogitarunt. Expeditiſſimus ſane modus erat hic, vt diceres, non Troianum fuiſſe Chryſen, ſed Phrygem; modo de hoc conſtaret. At vero non tam ſubtiliter nec ſacerdos nec poeta rem explorarunt: erat ea ſollennis obteſtandi formula, vt alterum votorum ſuorum compotem precaretur aliquis. Inter exercitationes rhetoricas fuit haec, vt hanc Chryſis et ſic aliorum in Iliade orationes variarent et ornarent; v. c. in Libanii Progymnaſm. p. 35.

20. παῖδα δ' ἐμοί. Ven. cum Sch. B. et L. et Vat.: Lipſ. Moſc. 1. etiam Apollon. de Synt. p. 20, qui oppoſita cenſebat eſſe ὑμῖν μὲν et παῖδα δ' ἐμοί. Clarke emphaſin in ἐμοὶ eſſe putabat.

λῦσαι τε — δέχεσθαι. Defenſionem habet lectio, quod doctior eſt: vt ſit infinitus pro imperante modo; λῦσαι iubentur Achiui qui reddunt. Erat λύσατε et δέχεσθε editum vbique ante Barnes, quod in codd. plerumque legitur; in λύσατε tamen metro media repugnat. v. Clarke. Idem nihilominus Apollon. de Synt. p. 20 agnoſcit, cum Theod. Gaza p. 149 et codd. pars, λύσατε et δέχεσθαι iunctim, eſt inter hos Vrat. c. Townl. vnus Vindob. Neque aliter Euſtath. legit, qui tamen Scholion ſeruauit: ὅτι — Ἀπίων καὶ Ἡρόδωρος, ὧν βιβλίον (ὑπομνήματα alibi vocat) εἰς τὰ τοῦ Ὁμήρου φέρεται, διδόασι (ſic ſolent grammatici pro παραδιδόασι) καὶ ἀπαρεμφάτως γράφεσθαι παῖδα δέ μοι λῦσαί τε φ. κ. ἀ. δέχεσθαι. At iidem ἀζόμενοι volebant καθ' ὑπέρβατον dici, cum ad δοῖεν referrent infinitiuum. Male hoc; nam μέμνησθε aut ſimile aliquid perpetuo Homeri vſu ſubintelligendum eſt; quod etiam Waſſenberg monuit p. 140. etiam in δέχεσθαι Schol. Ven. B. Lipſ. et Amſt. Et haec lectio eſt in Vrat. A. Mor. Cant. ap. Barn. Alludunt λύσεται Vrat. a. Pro λῦσαί τε legunt λύσαιτε Ven. cum Sch. A. B. L. Cant. et Vat. ap. R. Bentl. Lipſ. a m. pr. Flor. ap. Tho. Bentl. omnes cum δέχεσθαι; quod vt in δέχεσθε mutaretur, (quod a m. ſec. factum in Lipſ. et

in Vindob.) fecit ignoratus vſus infinitiui, aut cum iungeretur θεοὶ δοῖεν — δέχεσθαι ἀζόμενοι. Plato ita poetam vertit (l. c. de Rep. III, p. 276 (393 E.) ἐλθὼν ὁ ἱερεὺς εὔχετο, ἐκείνοις μὲν τοὺς θεοὺς δοῦναι, ἑλόντας τὴν πόλιν αὐτοὺς (δὲ del.) σωθῆναι· τὴν δὲ θυγατέρα αὐτῷ λῦσαι, δεξαμένους ἄποινα, καὶ τὸν θεὸν αἰδεσθέντας. Apud Apollon. de Syntaxi p. 85 δεδέχθαι legitur, forte ex v. 23 καὶ δέχθαι ἄποινα. In Labbei emendationem, λύσασθε, quam male Barnes recepit, cum ſit, *redimite,* animaduertit Clarke, qui λύσαιτε praetulit, et δέχεσθε, quae ſane lectio eſt expeditiſſima: niſi doctior altera in vet. libris haberetur. Idem λύσοιτε quoque protulit; hoc e Schol. Moſchop. male puto editis; probauit tamen Salter. Bentlei. coni. λύσαντε — δέχεσθε, ἀζόμενοι, vt ad duo Atridas referretur, firmabatque vſum dualis cum plurali iuncti per exempla Jl. Ψ, 213. Π, 429. Ρ, 718. Σ, 341 tuncque malebat τάδ' ἄποινα, laudatis locis Ψ, 273. Ω, 429. Od. Θ, 402 vbi ſimiliter τάδε et τόδε. (Sane et ſic Sch. br. τάδε τὰ δῶρα. At Heſych. τὰ δ' ἄποινα, τὰ δὲ λύτρα.) δέχεσθαι tuiti ſunt viri docti paſſim; in his Dorvill. Vann. p. 371.

21. ἀζόμενοι, σεβόμενοι Apollon. Lex. h. v. υἱὸν ἑκηβόλον repugnat metro: vid. ad 14, propter digamma. Fuiſſe adeo apparet υἷα Ϝεκηβόλον, ſeu vt nos ſcribimus υἷα ἑκηβόλον. Sic Bentl. et Salter. ὗα. Ceterum v. 22—25 habuere olim haud dubie aſteriſcos appictos, quia iidem verſus iterantur inf. 376—9. In v. 22 ἔνθα obſeruatur ab Apollon. Lex. tanquam exemplum ſignificatus τότε.

22. ἐπευφήμησαν. μετ' εὐφημίας ἐβόησαν. Sch. br. quae eadem Heſych. appoſuit in εὐφήμησαν. add. Suid. Eſt puto, *acclamarunt,* vt ſignificarent, videri ſibi aequum eſſe, vt reuereatur rex ſupplicem. Plato l. c. reddit: οἱ μὲν ἄλλοι ἐσέβοντο καὶ συνῄνουν.

23. αἰδεῖσθαι δ' ἱ. Apollon. Lex. h. v. qui bene notat, dici h. l. ἐπὶ τοῦ ἐνδέχεσθαι τὸν ἱκέτην δι' ἐντρο-

πῆς. δέχεσθαι Vrat. b. indocte: quod enotamus ſaltem vt pro ſpecimine ſit; nam in ſeqq. ſimilia haud enotabimus, e quibus nihil proficere licet.

24. Ἀγαμέμνονι ἥνδανε. Fuit ϝήνδανε. Et ſic ſaepe ea vox occurrit antecedente vocali. Aliis locis interpoſitum ν, vt Jl. Σ, 510. Porro Ven. Sch. A. tradit Zenodotum ſcripſiſſe Ἀτρείδαο (debuit adeo praefixa eſſe verſui ⊱÷). Fuit ergo: Ἀτρείδα' Ἀγαμέμνονος. pro quo tamen Homerus ſcripturus fuiſſet Ἀτρείδεω. quod et coni. Daceria; Etſi peccat lectio in legem τοῦ Digamma in Ἀγαμέμνονος ϝηνδανε. At enim θυμῷ eſt ἐν θυμῷ et duplex ille datiuus eſt frequentiſſimus, etiam in ipſa hac voce, v. c. Od. N, 337 τοῖσι δὲ κακὴ φρεσὶν ἥνδανε βουλή.

25. Recitat vſ. 24. 25 Plutarch. de aud. poet. p. 67. R. κακῶς, τουτέστιν, ἀγρίως καὶ αὐθαδῶς καὶ παρὰ τὸ προςῆκον. κρατερὸν δ' ἐπὶ μῦθον ἔτελλε. Hic et in ſeqq. accipitur plerumque ac ſi eſſet *praeterea*, et, *adiecit*. At ἐπέτελλε videtur eſſe ſimpliciter ἐπέλεγε. Pro μῦθον vitium eſt θυμὸν in Vrat. b. — κρατερὸν μῦθον, pro minis. Iterum inf. 326. 379 τὸν μετὰ ἀπειλῆς, τὸν ἀπηνῆ, σκληρόν. Inf. O, 202 τόνδε φέρω Διὶ μῦθον ἀπηνέα τε κρατερόν τε; Schol. B et L. laudant Od. O, 232 ἀνδρὶ παρὰ κρατερῷ κρατέρ' ἄλγεα πάσχων memoriae vitio, puto; prius hemiſtichium eſt ex Jl. Ω, 212.

26. ⊱ ſigno nil in Sch. A. reſpondet; niſi eſt: κιχείω ἀντὶ τοῦ κιχείοιμι. At hoc male. non eſt optantis ſed minantis. φυλάσσου, μή σε. Sed probabile ſit, fuiſſe monitum de μή σε, non μή σὲ, vt ad Jl. Ω, 596 monetur. Pro γέρον, eſt γέρων in ed. Rom. quam nec tamen ſequutus eſt Turnebus. At Baſil. quam Barn. laudat, eſt ex Romana expreſſa, a. 1558.

27. Eadem Rom. δηθύνοντα ἢ cum hiatu. Sic quoque Mor. et Vrat. a. Tum αὖτις, et αὖθις perpetua in libris varietas, nec minus in grammaticorum libris; nec certi quicquam traditum vidi, (v. Suid. Heſych.) nec forte tradi poteſt; niſi dicas, αὖτις tanquam mollius eſſe Ionicum. αὖθις h. l. eſt in Euſtath. Barocc. Vat. ed.

Rom. Aliud eſt, quod differunt αὖθις et αὖθι. v. Etymol. in αὖθι et αὖτε. Diſtinxi, vt ſententia clarior eſſet: nunc, diutius in caſtris commorando — in poſterum iterum ad me accedendo.

28. μή νύ τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον καὶ στέμμα θεοῖο. h. e. τὸ στέμμα ἀνὰ σκήπτρῳ, vt ſup. 14. — χραισμεῖν h. l. quod alias ἐπαρκεῖν, vt et Plato vocem reddit l. c. Sch. br. reddunt μὴ βοηθήσῃ. Vide de h. v. inf. ad 242.

29. 30. 31. — ἀθετοῦνται. Indigna enim, aiunt, Agamemnone oratio et minarum vim infringens. Sic grammatici in Ven. A. iudicio ſuo nixi, non codd. auctoritate. At enim recordari debebant, in priſca vita nec inſolens, nec indecorum viſum eſſe, captiuam pro pellice habere. Exempla habemus ipſas Troianas captiuas.

29. τὴν δ᾽ ἐγὼ οὐ λύσω. πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν. Iunctim haec ſcripta οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισι, verſa: „*hanc non liberabo, antequam eam et ſenectus inuadat*," peccabant in grammaticam. Ita enim dicendum fuiſſet πρὶν — ἐπιέναι. Vt inf. 97 οὐδ᾽ ὅγε χεῖρας ἀφέξει, πρίν γ᾽ ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι. Et ſic centies; aut cum coniunctiuo: vt Σ, 189. 190. Sunt ergo disiungenda haec: Hanc *ego non dabo liberam;* antequam id fiat (πρὶν ἢ ἐμὲ λῦσαι αὐτήν), *illa conſeneſcet apud me,* πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισι pro ἐπελεύσεται. Eſt adeo πρὶν h. l. fere quod *quin potius*. Senſiſſe videntur Sch. B. L. μᾶλλον γηράσει παρ᾽ ἐμοί, ἢ λυθήσεται. Diſertius de h. l. egit Sch. A. ad Σ, 283 οὐδέποτ᾽ ἐκπέρσει. πρίν μιν κύνες ἀργοὶ ἔδονται. Vſum hunc firmant alia loca Jl. Ω, 551 οὐδέ μιν ἀνστήσεις. πρὶν καὶ κακὸν ἄλλο πάθησθα. aliud ibid. 727. 8. 9. Od. N, 427. Locum, in quo verſamur, Plato ita reddidit: πρὶν δὲ λυθῆναι αὐτοῦ τὴν θυγατέρα, ἐν Ἄργει ἔφη γηράσειν ex vulgari vſu et ratione.

Porro τήνδ᾽ ἐγὼ nonnullos maluiſſe, narrat Clarke. Καὶ in κεν mutabat Deuarius. At in noſtra interpretatione καὶ vim habet.

Vff. 29—32 recitat Dio Or. LXI, p. 318. quae est mera rhetorica exercitatio: nec quicquam fructus inde feras.

30. *ἐν Ἄργεϊ.* pro Peloponneſo dictum Ἄργος; quod ſollenne Homero. Obſeruat ipſe Strabo VIII, p. 568. A. ex hoc verſu adſcripto. Vide ad B, 108 et 684.

31. *ἱστὸν ἐποιχομένην.* Etymol. *τὸν ἱστὸν ἐπιπορευομένην. ἤγουν ἱστουργοῦσαν καὶ ὑφαίνουσαν — αἱ πάλαι γυναῖκες ἑστῶσαι ὕφαινον καὶ ἐπιπορευόμεναι τὸν ἱστόν.* Similia ſunt in Euſtath. et Heſych. h. v. Addit Schol. Pindari P. IX, 33, vbi *ἱστῶν παλιμβάμους ὁδοὺς* illuſtrat, laudato hoc verſu, *αἱ γὰρ ὀρθαὶ ὑφαίνουσαι προπορεύονται, καὶ πάλιν τὸν αὐτὸν πορεύονται τόπον καὶ ὑποστρέφουσιν,* ſcilicet modo propius ad telam admouetur corpus, modo longius retrahitur. *ἐποιχόμενον* Vrat. b.

καὶ ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν. In Etymol. *ἀντιάσασαν* legitur. At Apollonius Lex., etſi in voc. *ἀντιάσειεν*, recitat tamen *ἀντιόωσαν, παραγινομένην εἰς τὴν κοίτην. ἀπὸ τοῦ παρακολουθοῦντος.* Sch. br. *τῆς ἐμῆς κοίτης ἀντιλαμβανομένην καὶ μετέχουσαν.* Ven. Lipſ. *τῆς κοίτης μεταλαμβάνουσαν.* Vti et alia tempora *τοῦ ἀντιᾶν* et *ἀντιάζειν* exponuntur apud Heſych. Suid. et paſſim per *μεταλαβεῖν. ἐπιτυχεῖν. μετασχεῖν.* Bene haec ad ſenſum; ſed cauſſa ſermonis in hoc *ἀντιᾶν λέχος* nondum ex his intelligitur. Miſcet plura Heſychius: *ἀντιόωσα. ἀπαντῶσα. παραγινομένη. εὐτρεπίζουσα.* Vltimum hoc amplexi ſunt alii, in his Schol. B. at v. notam ad h. v. *ἀντιᾶν τινος* vulgaris eſt ſtructura (pro *κατά τινος*) vt Od. A, 25 *ἀντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης.* Nunc, ſi eſt *ἀντιᾶν τι* intelligendum eſt *ἐπί τι.* vt h. l. *ἐπὶ λέχος.* quod non videbant grammatici in Etymol. Schol. Cod. S. Germ. a Tollio communicatis et Cod. Reg.

32. *Ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε.* Emendat hinc *ἀλλ' ἦει, ἀλλὰ πορεύου*, apud Heſychium Bentleius. De *σάος, σόος* v. Apollon. Lex. h. v. *σαώτερος* eſt ſane pro *σόος* vti et a Platone redditur. Scilicet eſſet proprie, magis

faluus, quam ſi me laceſſeres. Mox de ſilentio emphatico monent interpretes.

33. ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων. Ex Homerico vſu debuit eſſe ἔδδεισεν δὲ γέρων. et ſcriptura antiqua εδεισε δ'. et mox ἠρᾶτο γεραιός. v. ad vſ. 10. Sitne ἔδδεισεν an ἔδδεισε verius, v. ad B, 718.

34. βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. Zenodotus in Sch. A. ἀχέων, quod et ipſum ferri poteſt. ἀκέων Apollon. Lex. agnoſcit. Multa de hac voce disputant grammatici: Etymol. Euſtath. pluribus locis, inprimis ad Θ, 459. Moleſtiam facit locus Od. Φ, 89 ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε. Alioqui eſt ὁ καὶ ἡ ἀκέων.

θῖνα. αἰγιαλόν. disputat de hac voce Apollon. Lex. et ex eo Etymol. in θίς.

πολυφλοίσβοιο. πολυήχου. πολυταράχου. Eſſe ad ſonum factum notant Sch. h. l. et ad E, 322, vbi νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου. De ſuauitate ſoni ad rei naturam monitum eſt ab aliis poſt Woodium.

35. ἠρᾶθ' ὁ γεραιός. debuit olim eſſe ἠρᾶτο γεραιός. Mox, pronuntiatum puta Αππολλωνι ϝανακτι.

37. Recitat verſum hunc et ſequ. Strabo XIII, p. 911. C. κλῦθί μευ. ſic h. l. conſtanter. Alibi variat κλῦθί μοι et μευ. vt E, 115.

ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας. ἀμφιβαίνεις. de quo vſu perfecti praeteriti accurate ad h. l. egit Clarke; modo non ſexcenties obſeruatiunculam hanc inculcaſſet! Etiam Sch. br. ὑπερμαχεῖς. cum Sch. A. ad Ξ, 477 et ad Θ, 331. Vox ipſa, vt et περιβαίνειν, notionem habet ἐναργῆ defendentis alterum, dum iacentem vel inermem protegit corpore ſuo obiecto aut clipeo. Jl. P, 4 Menelaus Patrocli corpus tuens: ἀμφὶ δ' αὐτῷ βαῖν' ὥς τις περὶ πόρτακι μήτηρ πρωτοτόκος, κινυρὴ — ὣς περὶ Πατρόκλῳ βαῖνε ξανθὸς Μενέλαος. cf. Euſtath. p. 33. Sic περιβῆναι Jl. P, 80. 313. Ξ, 424. N, 420. E, 21. Θ, 331 vbi v. Sch. A. et primo loco Apollon. Lex. in ἀμφίβασις et περιβῆναι. Vox, vt vides, in Homero obuia. Rarior eius vſus poſt Homerum, Aeſchyl. VII ad Th. 181 ἀμφι-

βάντες — τὴν πόλιν. vbi Schol. laudat h. vſ. Conuenit *ἀμφιπολεῖν — περιπολεῖν ἀμφί τινι.* cf. Schol. Pind. Ol. XII, 1.

38. *Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις.* Recitat hemiſtichium Strabo XIII. p. 900. D. Nunc in eo ſunt hiatus; at fuit *τε ϝιφι ϝανασσεις.*

39. *Σμινθεῦ.* Vulgo a muribus ducunt nomen depulſis a deo; eſſe enim *σμίνθον* murem. v. inprimis Strabo XIII, p. 901. et 912. Enimuero fuit vrbs Troadis Sminthe apud Stephan. Byz. vel Sminthus, vt in Schol. Et fuere loca plura Sminthia. v. Strabo p. 902. et *Σμινθαίων νεωκόρων* in numis legitur. Ab vrbe nomen Apollinis Sminthii ducere etiam Ariſtarchus maluit: ap. Apollon. Lex. h. v. Apollinem Sminthium in Tenedo templum habentem intelligebat h. l. Strabo l. c. p. 900. C. D. Videtur tamen Smintha Troadis potiori iure hic locum habere. Fuit quoque templum Apollinis Sminthii Hamaxiti, vrbe Troadis, in quo mures candidi ſacri alebantur. Aelian. H. An. XII, 5. Seruatum nomen Apollinis Sminthii in numis Alexandriae Troadis: *Απολλωνος Σμιθεος*, vel *Σμιθεως*, vt ſaepe N eliſum eſt ab antiquis; cf. Eckhel. Doctrina numor. Vol. II, p. 480.

Nominis cauſſae a muribus repetitae patrocinatur ſignum Apollinis a Scopa factum, cuius pedibus mus ſubiectus erat, in Apollinis Sminthii templo ad Chryſen: ap. Strabon. l. c. p. 901. Antiquum ſcilicet ſymbolum Apollinis vatis mus, vt *γαλεώτης*, ſtellio; *σαῦρος*; draco. Saltem poſteriorum temporum ea opinio fuit, a muribus Sminthium deum dictum eſſe. Alia v. ap. Euſtath. p. 34. Schol. et Waſſenb. p. 146. In numis Troadis modo memoratis cum nomine Apollinis Sminthii Apollo non cum mure ſub pedibus, qualem Scopas exhibuit, cernitur, ſed gradiens ille expreſſus eſt.

χαρίεντ᾽ ἐπὶ νηὸν ἔρεψα. ἐπερέφειν eſſe idem quod *στέφειν* ne dubites; vt Romanorum *velare* de corollis et vittis: vt Aen. II, 248 *Nos delubra deum — feſta velamus fronde per vrbem.* Nec aliter Eurip. Bacch. 323 *Κισσῷ τ᾽ ἐρεψόμεσθα.* et Apollon. II, 159 *ξανθᾷ δ᾽ ἐρε-*

ψάμενοι δάφνῃ καθύπερθε μέτωπα. Notiſſimo religioſo more, quo coronabantur fores, arae, vaſa, victimae, ſacra facientes; ipſa templa et parietes: vnde εὐστέφανοι θυσίαι ap. Ariſtoph. Nub. 307 quas Schol. noſtro loco illuſtrat.

Fuere tamen antiquiores, qui de templo *ſtructo* vel *tecto* τὸ ἔρεψα h. l. acciperent. Apollon. Lex. ἔρεψα. ἐστέγασα, addit quoque ille: κακῶς δ᾽ ἀπέδωκάν τινες, ἐστεφάνωσα. Etiam Euſtath. ὠρόφωσα, quod et in Schol. Amſt. occurrit. Miſcent duas notiones alii grammatici: Sch. br. ὠρόφωσα, ἐστεφάνωσα. Ita et Etymologicon. Cumulata ſunt e more in Heſychio diuerſa: ἐστεφάνωσα. ἔστεψα. ἐστέγασα. ᾠκοδόμησα. ὠρόφωσα. Propius ad h. vſ. ſpectat ἐπέρεψα. ἐπεσκεύασα. ἐπεκόσμησα. ἐπεστέγασα.

Sane ἐρέφειν eſt tegere domum: Od. Ψ, 193. et Il. Ω, 450 ἀτὰρ καθύπερθεν ἔρεψαν λαχνήεντ᾽ ὄροφον. Nec aliter Plato accepiſſe videtur l. c. de Rep. III, p. 276 εἴ τι πώποτε ἢ ἐν ναῶν οἰκοδομήσεσιν ἢ ἐν ἱερῶν θυσίαις κεχαρισμένον δωρήσαιτο. Miror tam incommodum ſenſum veteres amplexos eſſe. Nam ſacerdotis eſt, velare templa, non tectum imponere. Conuenit quoque cum ornatu per corollas alterum, victimas caedere. Bentleius adſcripſerat varietatem ἔρεξα ex Schol. Ariſtoph. Nub. 77. (v. 307.) ſed eſt id vitium ed. Baſil. etſi video hoc idem codici Vindob. a praua manu adſcriptum eſſe, et ad χαρίεντ᾽, δῶρα. Ceterum vſſ. 39 ſq. recitat Dionyſ. Art. c. 9, 15. p. 368, vt doceat, quomodo preces faciendae ſint; vſ. 39 inter formulas τῶν ὀνειδιζόντων τῷ θεῷ refert Maxim. Tyr. Diſſ. XI, p. 205. At παρῳδεῖ locum Ariſtoph. Pac. 385 ſqq.

40. Excidit in Ven. A. Scholion ſuper μηρί᾽ ἔκηα. quod diſco ex eod. ad Il. B, 427.

Quaerere licet an non Ionica forma olim fuerit: μηρία κηα.

41. τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ. Pugnarunt grammatici ſuper ſcriptura τὸ δὲ et τόδε. Herodianus probabat τόδε μοι, Ariſtarchus τὸ δέ μοι. Sch. A. Addunt his Schol. Amſt. et Reg. ap. Waſſenberg quem cf. Not. p. 147. et

Schol. S. German. in ſchedis Tollii: eſſe ſimile illud: τὸ δέ τι ξυνήϊόν ἐστι (quod nunc legitur τόδε τοι ξυνήϊον ἔσται: Od. I. 370). Ariſtarchi partes tuitus erat Ptolemaeus Aſcalonita: ἐπείπερ δὲ ἡ παράδοσις Ἀριστάρχῳ (non —χου). Add. Etymol. in τόδε μοι κρ. Porro τόδ' ἐμοὶ Lipſ.

κρήηνον ſcribitur in edd. ab aliis κρήηνον et κρήηνον. hoc in Vrat. A. et Leid. ap. Valken. de Cod. Leid. p. 108, qui ſic recte legi ait; et Erneſti „quod verum eſt" addit. At variat in his vſus grammaticorum et codicum; vt in tot aliis vocabulis; nec ratio illa vincit.

ἐέλδωρ reddunt omnes Schol. Heſych. Suid. Etymol. quem inprimis vide, per ἐπιθύμημα.

42. ☞ quod Zenodotus legerat τίσειεν, Sch. A. Sphalma hoc eſſe debuit recenſionis Zenodoteae; aut legerat ille τίσαιεν. Ceterum notum ſatis eſt τίειν eſſe proprie facere vt alter perſoluat, adeoque eſſe punire, vlciſci; tum vero etiam, perſoluere poenam, luere, vt h. l. ἀποδοῖεν in Suida non ſufficit, ſed τιμωρίαν δοῖεν, vt Sch. br.

Δαναοὶ δ' ἐμὰ Vrat. b.

Quod autem Achiuos, qui tamen Chryſis partes tuiti erant, vſ. 22. non Agamemnonem, plecti vult Chryſes, retulere veteres inter ζητήματα. Sch. A. B. Townl. Euſtath. p. 37. Dixiſſent melius, ad rudiorum hominum ſenſum iniuriae dolore et cupiditate vlciſcendi abreptum ſacerdotem mala Achiuis precari, more hominum, qui iras et odia ab indiuiduo ad totum genus transferre ſolent; vti totum populum homini alicui inuiſum et odioſum eſſe videmus, quia ab vno ex eo populo laeſus fuerat.

Ceterum verſus hic 42 celebratus eſt vſu Neruae ad Traianum adoptatum: ap. Dion. lib. LXVIII, 3.

44. βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων. Laudat verſum Apollon. Lex. in κάρη. vbi κάρηνα, τὰ ἀνώτατα τῶν ὀρῶν. et Schol. Theocr. V, 15 pro exemplo diaereſeos βῆ δὲ κατ' pro κατέβη, fierique hoc ποιητικῶς. Immo vero (vt

semel moneam) sit antiqui sermonis more, quem ex Homero retinuere poetae.

45. ὤμοισιν ἔχων. Est in Var. Lect. ap. Ernestium: „ὦμοισι ἔχων. Fl. A. R. I." Primum, non est varietas, sed vitium; secundo, est vitium vnius tantum Aldinae 2. et edd. ex ea profectarum. Semel itaque monitum hoc esse volo: duplicem lectionem Ald. 1. et 2. in ista var. lect. farragine nondum esse animaduersam.

ἀμφηρεφέα τε φαρέτρην. Scribitur ἀμφιρεφέα apud Apollon. Lex. h. v. sicque Vrat. a. Mosq. 3. ex correctione. ed. Ald. 2. cum sequacibus. Correxit Turnebus ex ed. Rom. Est autem ἀμφηρεφὴς eidem Apollonio Etymol. Hesych. et al. fundo et operculo tectus, ab vtraque parte. Quidni sit: operculo bene apto, circum circa in ora, occlusa pharetra, ἀμφὶ ἐρεφομένη?

46. 47. Hi vss. obelum aliquando adscriptum habere debuere; codex Venetus autem signum ※ Nam Sch. A. ὅτι Ζηνόδοτος ἀμφοτέρους ἠθέτηκεν. οὐ καλῶς. Quid eum induxerit, vt versus pro pulcerrimis habitos improbaret, non apparet. Versum tamen 47 video damnatum esse etiam Bentleio. v. ad v. 47.

46. ἔκλαγξαν. Lips. a m. pr. ἔκλαξαν. vitium sollenne vocum similium in concursu γξ.

Ad hunc versum inserta in Sch. B. ῥῆσις est transscripta ex Heracl. de Allegor. Hom. 12.

ἐπ' ὤμου (saltem ἐπ' ὤμου) Ern. e cod. Lips. laudans ἀνὰ δῶμα inf. 570. Verum est merum vitium codicis.

47. ὁ δ' ἤϊε νυκτὶ ἐοικώς. phantasma poeticum, quod facile quiuis videat; si tamen proprie illud est eloquendum ac declarandum, aqua haeret. Si loca compares, in quibus haec loquendi forma occurrit, non vno modo ac sensu haec dicta videbis. Etenim modo simpliciter *dei incessus* comparatur cum motu nubis per aerem. Sic E, 867 Mars vulnere percussus pugna excedens ὁμοῦ νεφέεσσιν ἰὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν φαίνετο. et Thetis mari emergit et per aerem fertur ἠΰτ' ὀμίχλη inf. 359. Sic apud alios quoque; apud Quintum III, 778 Neptunus

ἐπὶ πόντον ἀπήϊεν εἴκελος αὔρῃ, et IV, 110 mari Thetis emergit αὔρῃ ὑπηοίῃ ἐναλίγκιος. Modo poeta ſimul declarat τὸ ἀόρατον, *vt nube obuolutus ac tectus nube lateat.* quod ſaepe occurrit; vt inf. E, 186 Diomedi adſtat deus haud viſu noſcendus, ἀεί τις ἄγχι ἕστηκ' ἀθανάτων νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους. In Aen. XI, 596 Opis Dianae nympha *caeli delapſa per auras Inſonuit, nigro circumdata turbine corpus*, h. nube tecta. Quod ſi fit, interdum eo ipſo, quod atra nube tectus eſt deus, *terroris iniiciendi* ſignificatio ineſt: Jl. O. 308 Apollo Troianos antecedit εἱμένος ὤμοιϊν νεφέλην, nam idem concutit ac vibrat aegidem ἔχε δ' αἰγίδα θοῦριν. Tandem ſunt loca, in quibus omnis res ad *comparationem* redire videtur, vt nube nigra, tenebris, nocte, terroris notio ac ſpecies animo obiiciatur: vti ſolemus obtutum triſtem ac terribilem hominis irati per caliginem ac noctem declarare. Ita Od. Λ, 605 Hercules in inferis cum arcu intento minitabundus incedit: ἐρεμνῇ νυκτὶ ἐοικὼς — δεινὸν παπταίνων, adſpectu truci et terribili. Jl. M, 463 Hector pugnat νυκτὶ θοῇ ἀτάλαντος ὑπώπια, terribilis obtutu. Ita etiam oculorum ardor cum fulgure ex atra nube comparatur: Jl. Σ, 205 ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων χρύσεον, ἐκ δ' αὐτοῦ δαῖε φλόγα παμφανόωσαν. Ergo et h. l. Apollo incedit νυκτὶ ἐοικὼς, *ſimilis nocti*, adſpectu terribili, qui ſimilis eſſet nocti atrae, ſeu nubi atrae per caelum actae et deſuper ingruenti: qualis illa dei ſpecies fuerit; an ipſe nube atra tectus fuerit, quae terrorem faciat, non declarauit. Atque ita tandem locum habet explicatio apud Heſych. φοβερὸς τὴν θέαν. καταπληκτικὸς καθάπερ νύξ. Idem quod Odyſſ. X, 405 δεινὸς εἰς ὦπα ἰδέσθαι.

αὐτοῦ κινηθέντος et iungi poteſt antecedentibus; et interpunctione dirimi; hoc melius: nam vim habet, ſi abſolute dictum eſt.

ὁ δ' Vrat. c. Vt ſemel moneam: eſt perpetua in codd. et grammaticis variatio, nec digna vbique enota-

tai, vt ὁ, ὁ δὲ, et ab aliis ὃ et ὃ δὲ scribatur, quoties est pro οὗτος, ἐκεῖνος.

νυκτὶ ἐοικώς. De sensu v. Notam. In Sch. A. ad M, 463 seruata est varia lectio huius loci. Zenodotus legerat: ὁ δ' ἤϊε νυκτὶ ἐλυσθεὶς (ϝελυσθεις). nec male hoc; *caligine inuolutus;* quod sollenne phantasma est. Bentleium video totum versum 47 damnasse; ea suspicor de caussa, quia sententia erat absoluta versu antecedente. Et αὐτοῦ κινηθέντος habet sane speciem additamenti; et versus similis est multis centenis, qui a rhapsodo aliquo, interpretandi vel amplificandi caussa, adiecti esse videntur. Verum vltra suspicionem vix procedere licet.

48. ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν. Bentl. coni. ἀπάνευθεν ἰὼν, vt est Od. I, 189. Et idem ex Homero memorat Heraclid. p. 4. Supra 35 erat ἀπάνευθε κιών.

μετὰ δ' ἰὸν ἕηκε. Sch. br. μετὰ ταῦτα. male. Recte Clarke per μετὰ τὰς νῆας explicat. Sane quidem μεθιέναι ἰὸν non dicitur, sed ἐφιέναι, est tamen simili modo Od. Σ, 401 τῷ κ' οὔτι τόσον κέλαδον μεθέηκεν sc. μεθ' ἡμᾶς. ἕηκεν. ἀφῆκεν. ἔπεμψε Sch. br. et Etymol. ἐπαφῆκε, προήκατο Hesych.

50. οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο. οὐρεὺς, ex ὀρεὺς, ὁ ἡμίονος, notatum vulgo; iam ab Harpocratione in τὰ ὀρικὰ ζεύγη. Itaque vix assequi licet, quomodo apud Aristot. Poet. 25 esse potuerint, qui mallent οὐρῆας *custodes* intelligere. Nam inter modos respondendi criminationibus poetarum, refert et hoc: οὐρῆας. ἴσως οὐ τοὺς ἡμιόνους λέγει, ἀλλὰ τοὺς φύλακας. Videntur fuisse, quibus minus probabile visum, *mulos* ante omnia alia animantia lue esse tentatos. quibus voluere occurrere alii. Totum illud caput Sophisticis argutiis refertum, non poetica crisi, aliunde illatum videri, et ipse olim et alii suspicati sunt; certe cum locis lib. de Sophist. Elench. multa conueniunt: forte nec ab Aristotele profectum; attamen tot alia testantur Aristotelem in arte interpretandi, inprimis Ho-

meri, plus ſubtilitatis quam veri ſenſus adhibuiſſe. Tum ille videtur egiſſe idem quod Plato, et ipſe Socrates, vt Sophiſtarum argutias aliis argutiis refelleret; apparet enim Sophiſtarum acumen praeter cetera etiam occupatum fuiſſe in locis Homericis vellicandis et poeta exagitando: Quibus occurrere ille forte voluit. Zoilum primo loco in iſta turba Sophiſtarum eminuiſſe conſtat; licet quoque cum Toupio ad Ariſtot. de Poet. p. 202 ſuſpicari, argutias, quibus ibi occurritur, forte ipſius Zoili magna e parte fuiſſe fetum. Hinc ſubnatae ſunt illae ζητήσεις et λύσεις. Cum alia corrupta ſint in capite illo libri de Poetica, illum quoque locum credere poſſis turbatum eſſe; eumque, qui eo exemplo vſus erat, ſpectauiſſe ad alterum locum K, 84 ἠέ τιν' οὐρήων διζήμενος, ἤ τιν' ἑταίρων. Nam ad illum locum grammaticos idem iudicium adhibuiſſe teſtantur Scholia et alia, quae ad e. l. videnda ſunt. Verum fidem faciunt Ariſtotelico loco Scholia vetera A. B. L. add. Heſych. Et reſpiciunt haec eadem Scholia ad Ψ, 111.

Ceterum ad h. l. multae aliae ſunt veterum argutae quaeſtiones, quod *lue immiſſa* vltus eſt iniuriam Apollo, quod *per tela* miſſa ea exorta eſt, quodque lues initio iumentorum corpora tentaſſe narratur. Alia eſt quaeſtio: vnde tandem Achilles norat, ab Apolline luem eſſe immiſſam? et quomodo omnino in eam opinionem deuenerant homines iam tum, vt ab Apolline auctore, non ab alio deo, luem repeterent? Scilicet, etſi Apollinis cum Sole eodem loco habiti aperta et explicita memoratio nulla occurrit, manifeſtum tamen fit multis ſignis, Apollinem iam ante Homerum cum Sole confuſum eſſe; vt hoc ipſo loco lue, ſagittis, quibuscum radii ſolis antiquiore ſermone comparantur; adde quod λυκηγενὴς mane ortus eſt Apollo, quod matrem Λητὼ et ſororem ſagittis et ipſam vtentem habet, et alia. Ducta eſſe multa in mythis ex antiquiorum ſymbolicis declarationibus, nemo dubitet; longe diuerſae ab iis ſunt argutiae nimis ſubtiles ſeriorum v. c. Max. Tyr. diſſ. XXVIII, p. 68 R. vbi v. Dauiſ.

51. ⸓ Signo διπλῆς nil respondet in Scholiis; spectasse tamen illud videtur ad voc. αὐτὰρ, de qua iteratis vicibus monetur aliis locis; scilicet eam differre a δὲ, quod praeponatur, hoc autem postponatur; inprimis ad Γ, 1.

ἐφιείς. Ita editum erat in Flor. pr. et Ald. 1. Recepit ἀφιεὶς Ald. 2. quod retinuere Rom. Turnebus et Stephanus; qui cum probasset ἐφιεὶς, iterum ad hoc rediit Barnes, hinc Clarke. Est sane hoc ἐφιεὶς in codd. plerisque, tum ap. Eust. br. Schol. adde cod. Ven. Hesych. et Etym. in ἐφιεὶς et in βάλλω (cf. Schol. Apoll. II, 329 qui male interpretatur locum: est enim ibi *immittere columbam inter petras*): Et sic saepe in Homero: v. c. τῷδ' ἐφὲς ἀνδρὶ βέλος Jl. E, 174. 188. 206. et al. Sane quidem nec minus recte dicitur ἀφιεὶς. vt ἔγχος ἀφῆκεν Jl. K, 372 et saepe ἄκοντα, βέλεα. Video ἀφιεὶς notatum e Mosq. 3. Miror itaque Ernestium in Var. Lect. apposuisse: ἀφιεὶς, „*Dawes sic de coniectura:*“ et addit, *bene*. Atqui ἐφιεὶς nec minus bene dicitur; h. l. autem melius, quia αὐτοῖς adiectum; ita enim non tam *emittitur* telum, quam potius *immittitur* in ipsos sc. Achiuos. Et inf. 382, vbi eadem repetuntur, quae hic, est: ἧκε δ' ἐπ' Ἀργείοισι κακὸν βέλος.

52. ⸓ Nil in Sch. A. respondet; nisi spectauit ad quaestionem, seu reprehensionem poetae in eo propositam, quod nunc mortui cremantur, at sup. v. 4 insepulta abiicienda cadauera dixerat. Scilicet hoc ad pugnas mox futuras spectabat. θαμεῖαι Pamphilus scripserat, θαμειαὶ Aristarchus. v. Sch. B. et L. Et hanc scripturam probauit vsus. Est in Sch. br. B. et Leid. narratio de origine moris cremandorum corporum ab Hercule repetita: quam v. sup. ad vs. 4.

53. κῆλα θεοῖο. βέλη θεῖα vt bene Etymol. et Hesych. τὰ τοξικὰ βέλη Schol. Pind. P. I, 21 vbi inepte ex κηλήματα factum esse vult κῆλα.

ἀνὰ στρατὸν: atqui petendus erat sagittis Agamemnon iniuriae in Chryseidem auctor; meliora suaserat exercitus

vſ. 22. v. ad vſ. 42. et cf. Not. ad vſ. 8. In hunc ſenſum de h. l. disputat Themiſt. Or. XV, p. 191.

54. ἀγορήνδ' ἐκαλέσσατο Vrat. b.

55. τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ — verſus pro ſententia adhibitus de conſilio in repentinis capto, v. c. ap. Plutarch. Coriol. p. 229. C. vbi etiam τῷ δ' ἄρ' ἐπὶ φ. Maxim. Tyr. diſſ. XIV, p. 258. Porro θεὰ λευκώλενος Ἥρη. Si loca huic ſimilia vere Homerica ſunt: neceſſe eſt, poetae modo Ἥρην fuiſſe modo ϝηρην, vt ποτνια ϝηρη. Alioqui ſtatuendum eſt, loca haec eſſe interpolata aut profecta a ſerioribus. v. Excurſ. ad h. v.

56. ὅτι ῥα θνήσκοντας ὁρᾶτο. ⸓ „quia Zenodoti lectio erat ορητο, nec videntis Doricum id eſſe." Sic Sch. A. et iterum ad vſ. 198. Atqui ipſe grammaticus non vidit id ipſum eſſe verius et antiquius: nam fuit ὅρημι, ὅρημαι. Ita Od. Ξ, 343 antiqua lectio ſeruata eſt: τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὅρηαι. vel ὅρηαι, vt in Etymol. p. 621, 35. et ὅρημαι, ὁρῶ Heſych. ὁρέω autem ap. Herodotum. Dicas Doribus id proprium fuiſſe, quod ex Theocrito conſtat. Recte vtique, ſed dorica et aeolica ſunt, quae fuere antiquiora. Aeolicum idem fuiſſe colligo ex fragm. Alcmanico ὁρέοντι μὲν οὐδὲν, δοκέοντι δέ. (ap. Euſtath. p. 1701, 24.)

κήδετο γὰρ Δαναῶν. Pro γὰρ eſt δὲ in mſ. Tzetzae ap. Bentl. et in alio τε. Alterutrum et ipſe praeferam, ne γὰρ bis ſe excipiat. Bentleius porro coni. ὁτιὴ, forte quia ῥα poſt ὅτι offendit. Atqui ὁτιὴ Homericum eſſe non memini; ὅτι ῥα, ὅτι δὴ apud Heſych. eſt. Scilicet ὅτι ῥα eſt pro ὅτι ἄρα, *vtique*, quod iam Clarke declarauit.

Fuit ad h. l. ζήτημα, quo iure Iuno κήδεσθαι τῶν Δαναῶν dici potuerit: in Sch. B. L. Townl.

57. οἱ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγερέες τε γένοντο. Aliquoties verſus repetitur in Odyſſea, et ſemel in Il. Ω, 420. Videtur tautologia ineſſe ſi ἤγερθεν eſt ab ἀγείρεσθαι, videturque adeo praeſtare, vt ductum ſit ab ἐγείρειν, praeeunte Tollio, in ſchedis, vt ſint *excitati* ſedibus

ſuis: vti ſane tempora horum verborum eandem formam habent; ſic ἤγειραν ab ἐγείρω, vt E, 208. P, 222. 261 et ab ἀγείρω Od. B, 28. 41. Eſt tamen ἀγείρεσθαι proprium de concurſatione ad concionem, vt B, 52 et al. et poteſt ex formula antiqua dictum eſſe et declaratum addito altero: ὁμηγερέες τε γένοντο.

ὁμηγυρέες Laud. ap. Barn. et Vat. ap. Bentl. Vrat. a. Mosq. 1. Eſt ſane ἡ ὁμήγυρις, ex ἄγυρις, Jl. Υ, 142. At ὁμηγερὴς agnoſcunt grammatici, Etymol. Heſych. ὁμηγερέες τε γένοντο, quae Ionica ratio eſt, expreſſa eſt in Vat. a. b.

58. ⸖ praefixum in Veneto; nil reſpondet in Scholiis. in quibus notatur tantum hoc, Achillem dicturum ſurgere et ſtare e more veterum.

Porro τοῖσι δ' ἀνιστάμενος. Steph. τοῖσίδ' v. Bergler. in praef. pro τοῖςδε, τούτοις; eſt enim in apodoſi. Clarke tuetur τοῖς δὲ, ſc. vt δὲ aliquoties in apodoſi occurrit. Reddit Clarke: *tum vero;* videtur enim in hoc δὲ latere vis τοῦ δή.

59. ⸖ non recte praefixa, ſed διπλῆ eſſe debuit ⸖ quippe obſeruatum a veteribus, quod hinc (ex voc. παλιμπλαγχθέντας) ſequiores poetae finxerunt narrata de fruſtra tentato ante Jliadis tempora eſcenſu in Myſiam, quo fugati a Telepho Achiui diſceſſerant. Magnopere autem Grammatici, (in his Apion et Herodorus ἐν τοῖς εἰς τὸν Ὅμηρον ὑπομνήμασιν ap. Euſt. p. 47.) argutati ſunt in notione voc. πάλιν in παλιμπλαγχθέντας, ſitne εἰς τοὐπίσω an μάτην. Eſſe quoque debuere, qui illud *iterum*, altera vice, *vagari* acciperent, et priorem hinc aliquam πλάνην, profectionem, effingerent. cf. Schol. inprimis A. Reſponſum eſt ad haec, πάλιν Homero non eſſe *iterum*, ſed *retro*. cf. ad N, 3. Aliud diſſidium codicum in ſcriptura: Ariſtarchi auctoritas effecit, vt vna ſit vox; at alii πάλιν πλαγχθέντας ſcripſere: v. Sch. B. L. Sic et παλινόρμενον Λ, 326 vbi v. Sch. Ven. A. et diſertius Etymol. in παλιμπλαγχθέντας. Adde Sch. A. ad O, 95 vbi video, Scholium aliud ad hunc A, 59 ver-

ſum interiiſſe in Veneto. Recte grammaticus ſtatuerat, ſeiunctim omnia haec verba antiquitus fuiſſe ſcripta. (Scilicet grammaticorum acumen erat, compoſita noua ſtruere; hoc ſexcenties monendum erit. Nunc relinquendum eſt, quod vſus inuexit. cf. Exc. ad A, 164. Tandem παλιπλαγχθέντας Lipſ. et Sch. v. Waſſenberg p. 154. Verſum laudat Apollon. Lex. in ἄμμε, Αἰολικῶς ἀντὶ τοῦ ἡμᾶς. quod et Schol. notant, cum alii, vt Etymologus, pro duali haberi vellent. De plurali tamen dubitari vix poteſt. Scribitur quoque alibi ἄμμε, ἀμὲ, ἀμὲ, pro ἡμᾶς. cf. Euſt. et Koen. ad Gregor. p. 110. Ceterum artificium huius orationis 59 — 68 copioſe exponit Dionyſ. Art. rhet. c. 9, 7. p. 342 ſq. R.

60. ⸖ quia Zenod. οἵ κεν. non bene, vt Sch. A. addit: καλὴ γὰρ ἡ ἀπόγνωσις τῆς σωτηρίας. Immo οὐ καλὴ legendum.

61. εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. Mosq. 1. legerat πόλεμος δ' ἀμᾷ quaſi ab ἀμᾶν ſit, nam exponit ἄδδην καὶ ἀπλήστως ἀμᾷ καὶ θερίζει. Eſt autem ὁμοῦ, alias locale, nunc pro ἅμα, quod proprie de tempore dicitur. Obſeruatum paſſim; inprimis ab Euſtath. p. 878, 12 ſq. vt ἔνθά δ' ἅμ' οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν. et τῇ ὁμοῦ ἐτρεφόμην. add. Ammon. p. 14. Schol. Thucyd. II, 54 pr. vtitur verſu ad interpretandum verba πάθει ἐπιέζοντο.

62. ⸖ quod μάντις nomen genericum ſit, ἱερεὺς vero et ὀνειροπόλος formae ſeu ſpecies μάντεων. Atque ita ſtatuerat Herodianus, qui et diſtinguebat poſt μάντιν plene, aut potius poſt ἐρείομεν: vti quoque Schol. Townl. habet. Nicanor μαντικῆς tria genera in h. l. conſtituta videbat, οἰωνοσκοπίαν, ἱεροσκοπίαν (ita iam Waſſenb. em. p. 154 pro ἀεροσκ.) et τὴν διὰ τῶν ὀνειράτων μαντείαν. At Porphyrius μάντιν interpretatur τὸν διὰ οἰωνῶν καὶ σημείων ἢ τεράτων μαντευόμενον. Eſt in iisdem his copioſius Euſtath. ad h. l. Retrahendum eſt ad h. v. Schol. Cod. Lipſ. ad v. 462 appoſitum. Similem quaeſtionem videbimus ad Ω, 221. Iam ſi, grammaticis dimiſſis, vſum

et rationem ſermonis quaerimus, apparet vſum in his vocibus non omnino conſtantem fuiſſe. *μάντις* proprie *ὁ ἔνθεος*, qui afflatu diuino vaticinatur. Iam cum diuinatio et naturae ſit et artis, haec autem ipſa naturae felicitate adiuuetur, h. e. vt euenta, oſtenta, monſtra, ſigna, diuinitus inſtinctus aliquis interpretetur, poteſt *μάντις* et *μαντεία* diuerſa genera deſignare, quae ſuis nominibus declarantur. Itaque eſt modo nomen proprium diuino inſtinctu ac motu vaticinantium, modo commune ac genericum: itaque praeter *μάντιν* memoratur h. l. *ἱερεὺς*, qui futura praedicit ex ſacris, victimarum extis, igni; Apollon. Lex. *ἱερεὺς* — *ἐπὶ δὲ τοῦ διὰ θυσιῶν μαντευομένου*, adſcripto verſu noſtro: *Ἀλλ' ἄγε.* Alias idem *θυηπόλος*, *θυοσκόος* eſt. cf. Euſtath. p. 47. 48. Infra tamen Ω, 221 etiam in his diſcrimen eſt: *ἢ οἳ μάντιές εἰσι, θυοσκόοι ἢ ἱερῆες.* Alia v. in Sch. Lipſ. ad A, 462. *ὀνειροπόλοι* non modo aliorum ſomnia interpretantur, ſed et ipſi ſomno capto futura praeuident, vt Trophonius. Itaque h. l. additur: *καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστι*, h. nam etiam per ſomnia deus futura aperit. Quatenus autem *μάντις* non modo deo percitus vaticinia edit, verum etiam ſigna et euenta *interpretatur*, poſſunt hi omnes etiam *μάντεις* dici: Proprio tamen aliquo modo ii qui augurium et oſtenta ac prodigia (*σημεῖα καὶ τέρατα*) interpretabantur: nam et naturae et artis opus hoc eſt; et diuinitus afflatus eſſe debet, qui quid ea ſignificent intellexerit. Itaque Calchas, *μάντις*, inf. 106 *μαντευόμενος*, B, 300. *θεοπροπέων* B, 322. et A, 86. 87 ab Apolline edoctus *θεοπροπίας ἀναφαίνων*, idem eſt 69 *οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος*, *augur*, *ὃς ᾔδει τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα* et idem *oſtentum* interpretatur et ex eo annos obſidendae Troiae praedicit. Etiam *οἰωνὸς* genericum interdum nomen eſt, non modo augurii. Contra diſcernuntur *μάντις* et *οἰωνῶν εὖ εἰδώς*, vterque *μαντευόμενοι*, Od. A, 202. Etiam Theophraſt. Charact. 16 iungit *ὀνειροκρίτας, μάντεις, ὀρνιθοσκόπους*: vnde non magis definias

qui inter hos *μάντεις* ſint; etſi ſuſpicor eſſe eos, qui libero animi motu futura praedicunt.

Secundum haec dicta etiam h. l. *μάντις* eſſe poteſt aut is qui a deo inſtigatus vaticinia edit, aut *οἰωνοπόλος*, *augur*, quod in Calchante per ſequentia confirmatur, quodque praeferam; aut poteſt nomen eſſe genericum, cui ſubiectae ſint duae claſſes, *ἱερεῖς* et *ὀνειροπόλοι*. Ita cenſuere nonnulli inter veteres: vt ſup. in Scholiis vidimus. cf. Waſſenb. p. 155.

63. *καὶ γάρ τ' ὄναρ*. Per *τὸ ὄναρ* expleri nequit; nam Homerico more articulus appoſitus foret pro *τοῦτο τὸ ὄναρ*. Sch. Ven. A. cum B. accipit pro *τὶ ὄναρ*, quia ſomniorum genus tantum aliquod verum eſt. At hoc non minus durum, quam ſi *γάρ τοι* expleueris. Recte vtique Stephanus per *τε* explet; *γάρ τε* eſt vt *namque*, pro nam; v. c. Φ, 24. I, 406. 410. Vt *τε* h. l. *quoque* ſit, quod Clarke vult, deberet iungi *καί τε*. Ceterum, ſi vera tradit Sch. A. Zenodotus totum verſum improbauit. Sed Scholion corruptum eſt.

64. *ὅς κ' εἴποι*. *κ'* inſertum ſerius. Nam veteres pronuntiaſſe *ϝέπω*, *ϝεῖπον* dubitare non licet; contra *ἕπω*, *ἕπομαι*, comitor. Praeiuit Bentl. *ὅς ϝείποι*. In Vindob. *εἴπῃ* et *εἴπῃ*.

ὅ τι. Olim *ὅτι* vbique editum; (contra quam Erneſti tradit) nec diſtinctio iſta *ὅ, τι* recepta, niſi a Turnebo, mox ab aliis neglectam reuocauit Clarke. In libris fruſtra expectamus ita ſcriptum: etſi Erneſti ex Lipſ. laudat. Addunt tamen Sch. L. et Ven. B. *τῷ δὲ ὅτι λείπει ἡ διά*. Viderunt adeo eſſe hoc *διὰ ὅ τι*. Praeſtat, omiſſa virgula diremtis vocibus ſcribere *ὅ τι* hic et alibi.

65. ⸖ Signum declarat reprehenſionem Zenodoti: quae in Sch. non occurrit. Sed fuit forte haec, quod Zenodotus ſcripſerat, vt nos: *εἴτ' ἄρ*. nam ſcriptum olim ab aliis fuit, quod et Ven. habet, *εἴταρ*, et Sch. A. reprehendit eos, qui ſcribant *εἴτ' ἄρ*· non enim eſſe *τε*; nam ſic ſequi deberet alterum *τε* (ſcilicet legebant *ἠδ' ἑ.*) ſed *τάρ* eſſe encliticam: cf. ſup. 8. Eſt hoc ap. Heſych.

τάρ. σύνδεσμος. δὲ, δὴ, ἄρα, καὶ δὴ, ταχέως. Conf. οὔταρ inf. 93. Potuit autem τὰρ factum esse ex τ' ἄρ, vt γὰρ factum est ex γ' ἄρ. γε ἄρα.

εὐχωλῆς. pro vulgari εὐχῆς Apollon. Lex. h. v. et ceteri.

ἠδ' ἑκατόμβης pro εἴθ' ἑ. Vat. ap. Bentl. Ven. Townl. Vrat. a. b. 2. duo Vindob. Tum Sch. A. explet περὶ εὐχ. immo ἕνεκα. vid. inf. 93. 94. Apud Eurip. Hippol. 1402 ex h. v. ductum est τιμῆς ἐμέμφθη Diana. Quo sensu ἑκατόμβη apud Homerum dicta sit, quaesitum est. Memoria eius sacri iam olim ita exoleuerat, vt coniectura tantum de ea statui posset, et quidem ex etymo: vulgo quidem, vt esset ἑκατὸν βοῶν. v. Etymol. Hesych. Eustath. et iam antiquiores, vt Strabo III, p. 233 B. etsi ratio grammatica parum conuenit; deberet enim ita dictum esse sacrum ἑκατόμβοιον, vt ap. ipsum Strabon. p. 557 B. Exortus vir doctus (Segaar Diatribe acad. 1775) qui ab Ἑκατὸς, Apollinis cognomine, ducendum esse nomen contenderet; factum inde esse ἑκάτομνος et ἑκάτομβος; fuisse (proprie saltem) sacrum Apollinis (hincque traductum ad aliorum deorum sacra: vt Athenes Jl. Z, 115.). Negari tamen nequit, fuisse eam communem antiquitatis opinionem, ab ἑκατὸν, et centum victimarum numero, ductum nomen esse; occurrunt quoque sacra centum victimarum; et notum est Pindaricum: πάντα θύειν ἑκατόν. Tum sacra Laconum ἑκατόμβαια et alia. Manifestum tamen fit, mature ad numerum incertum nomen abiisse, et ἑκατόμβην pro quouis sacrificio sollenni esse dictam, quod pluribus victimis caesis fit: cf. 315. 316. 447. 8. Sic Jl. Z, 115 ἑκατόμβη est, quae vs. 93 XII boum est, et Ψ, 146. 7 Spercheo promittitur hecatombe L ouium. Adeo iam in Homericis et numerus et victimarum genus est immutatum; multo magis serius. In marmore quoque occurrere ἑκατόμβην nuper vidimus, (in Barthelemyi *Diss. sur une ancienne Inscription* p. 29) vbi ἐς ἑκατόμβην sumtus facti memorantur; rem ad Panathenaea referebat vir doctissimus. Et in marmore

Sanduicenſi Delum mittuntur CIX boues. Ne ſequar Segaari opinionem, retinet me illud quoque, quod ab ἑκατὸς Ἀπόλλων eſſet ϝεκατος: atqui eſt εἴϑ' ἑκατόμβης. quod fieri non poſſet εἰϑ' ϝεκατ.

66. αἴ κέν πως — βούλεται. Omnes Scholiaſtae pronuntiant κεν abundare. Atqui αἴ κεν eſt idem quod εἰ ἄν. Eſt dictum vt expleatur per ἵνα εἰδῶμεν, εἰ ἂν — Quod ſaepe ponitur pro: *vt*.

At αἴ κεν cum indicatiuo βούλεται aliam facit offenſionem, quandoquidem ſubiunctiuus deſideratur; vt et fit in εἰ ἄν, vnde factum eſt ἐὰν ſemper cum ſubiunctivo iunctum. Verum eſt is Homericus vſus quem ſaepe videbimus, vt indicatiuus ſubiiciatur particulis quae communi vſu ſubiunctiuum poſtulant: quod equidem a ſermone priſco, nondum ſubtiliter ſatis conſtituto, procedere exiſtimo: v. Excurſum ad h. vſ. Hermann. de Metris p. 85 a praecedente accentu: quod forte probabilitatem habet in ϑείομεν ex ϑῶμεν, δώομεν ex δῶμεν, τραπείομεν ac ſimilibus; in βούλεται tamen et aliis manet idem accentus, βουλεται an βουληται ſcripſeris. Eiusdem generis ſunt tot alia, indicatiuo iuncta, vt ἵνα. v. inf. ad 363 ἵνα εἴδομεν ἄμφω.

ἀντιάσας κνίσσης. multi codd. κνίσης, vt Ven. Lipſ. Townl. ipſe Apollon. Lex. h. v. Heſych. Etymol. Euſtath. ad h. l. et alibi, at nullo cum iudicio nec conſtantia. Similiter variat ſcriptura in codd. aliorum ſcriptorum, v. c. Pindari Iſthm. IV, 112 vbi v. Schol. Antiquiores ita ſcripſiſſe nemo dubitet; ſed illi geminabant conſonam pronuntiando; ſeriores ſcribunt, et nos ſcribere ſolemus quod pronuntiatur: itaque duplicanda eſt h. l. littera ſibilans; nam κνίσα a κνίζω ducta habet priorem breuem (cf. ad Heſych. h. v. Toup. in Suidam To. II, p. 148 ſ. 407.) De voce v. Schol. ad h. l. et inf. ad 317 et Etymol.

κνίσῃς cum Iota ſubſcripto olim quoque ſcriptum fuiſſe, hinc colligo, quod in Sch. A. Ariſtarchi lectio κνίσης ſine iota eſſe perhibetur. Sane datiuus poſſet ferri;

ſed caſus ſecundus cum ἀντιάζω et ἀντιάω ſollenni vſu habetur; v. c. Od. A, 25 ἀντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης. Eſt autem ἀντιάσας, μεταλαμβάνων vel μεταλαβὼν, vt in Heſych. emendatur, etiam a Bentleio. Apollon. Lex. cum effectu dictum vult, pro ἵλεως — καὶ οὐκ ἀναστραφεὶς, aut potius ἀποστραφεὶς cum Villoiſ. Quod autem ἀντιάσας mediam breuem habet, ex ἀντιάζω, docet Clarke ad h. l. et ſaepe iterat; item Brunck ad Apollon. Arg. IV, 1057.

68. Ἦτοι ὅγ᾽ ὣς εἰπὼν κατ᾽ ἄρ᾽ ἕζετο. Vt ſemel moneam, ἤτοι et ἦτοι varie ſcribi, notatum iam veteribus: ratio grammatica probat prius; eſt enim aſſeueratiua particula, ἦ ſane. ἦτοι ſane quidem. Apollon. Lex. h. v. hoc verſu laudato notat eſſe ἤτοι pro μέν. ad quem locum v. Toll. et Toup. ibi laudatum.

ὅγ᾽ ὣς — Bentlei. quoties ὡς eſt pro οὕτως, malebat eſſe ϝως. ſed id non firmatur ipſa re; niſi forte in θεὸς ὣς et ſimilibus: cuius cauſſa tamen quaerenda erat in tono et caeſura.

Tandem ÷ quia Zenodotus legerat εἰπὼν ἐκαθέζετο, parum grammatice; non magis enim ita loquitur Homerus quam ἐκατέβαινε. Apud Heſych. κατερέξατο, ἐκαθέσθη, ad h. vſ. ſpectat, em. κατ᾽ ἄρ ἕζετο. et κατερέζετο, ἐκαθέζετο. emendata quoque a Bentl. in ſchedis.

69. ÷ Κάλχας Θεστορίδης, quod Zenodotus legerat μάντις Θεστορίδης. non tamen ita genus hominis cum vitae genere iungi monet Sch. A.

Porro e Porphyrio (qui haud dubie antiquiorem exſcripſerat) narrat Euſtathius, verſus olim alios hic lectos eſſe: p. 51 ὅτι δέ τινές φασιν ἐν τῇ τοῦ Κάλχαντος Ὁμηρικῇ γενεαλογίᾳ στίχους ἐκλελοιπέναι Πορφύριος ἱστορεῖ, ἐκτιθέμενος καὶ στίχους δύο, ἐν οἷς Εὐβοεύς τε φαίνεται εἶναι (Calchas) καὶ Ἄβαντος ἀπόγονος. Verſus tamen haud appoſuit.

70. ὃς ᾔδη τά τ᾽ ἐόντα — In ᾔδη hic et vbique ſcripturae eſt diſſenſus; itaque de eo videamus ſemel. Scribitur ᾔδη. ἤδη. ᾔδει: Ita et h. l. eſt ᾔδη in Ven. et aliis:

idque ſtatim receptum inde ab Ald. 1. nam in Flor. eſt ἤδη. At ἤδει eſt in L. apud Bentl. tum cod. Mori. Vrat. b. Mosq. 1. a m. ſec. tum Voſſ. apud Koen. ad Gregor. p. 184. Schol. Ariſtoph. Plut. 20. ἤδῃ Vrat. a. Videamus nunc rationes. Antiquum fuit ηιδειν et inde ηιδει, vnde factum ἤδει. At Iones, et hinc veteres Attici pronuntiarunt ηιδην. ηιδης. ηιδη, vnde eſt ἤδη. v. Etymol. p. 419. et inter recentiores Valken. ad Jl. XXII, p. 55. 56. nam X, 280 occurrit augmentum ἠείδεις. Brunck. ad Ariſtoph. Nub. 329. Porro ὃς ἤδη. fuit Fηιδη. neque adeo locum habet ὅς τ' ἤδη, quod e Schol. ὅς τις ἠπίστατο exſculpit vir doctus ad Eurip. Ion. 381 quodque in Schol. Ariſtoph. Plut. 9 legitur.

τά γε ὄντα Schol. Bibl. S. Germ. perperam.

Ceterum vſus verſus eſt varius apud veteres modo de vatibus, modo de viris prudentibus. Argutatur in eo Plutarch. de Ει ap. Delph. p. 387. B.

73. ὅς σφιν εὐφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν. &c. quia Zenodotus legerat ὅς μιν ἀμειβόμενος ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. In principio verſus ὅς σφιν occurrit: de quo ſemel monendum eſt; nam quoties illud occurrit in Homero, (cf. inf. 253. 336) variat lectio inter ὅς σφιν et ὅ σφιν vel ὅσφιν: hoc alterum, quod Ariſtarcheum eſſe fertur, habent h. l. Ven. et Sch. A. B. L. Amſt. tum codd. L. Vat. Eton. Harl. Lipſ. Mosq. 1. et a m. ſec. 3. In edd. ὅσσφιν Flor. Ald. pr. Inde ὅ σφιν Ald. 2. et ex ea ductae. ὅς φιν Rom. et ſecundum hanc ὅς σφιν Turn. Steph. Sane vtrumque rationem habet, et vſum; eſt enim ὁ et ὃς Homericum pro οὗτος; v. Etymol. p. 614. pr. antiquitatem tamen habere videtur ὅ σφιν. At ὅς σφιν vſus probat. Porro εὖ φρονέων fere in libris ſcribitur; „vtrumque patitur metrum“ addit Ern. Non vtique h. l. quo requiritur εὐ. In orationem Calchantis commentatur Dionyſ. Art. rhet. c. 9, 7, p. 345. R.

vſſ. 74. 75 per interrogationem efferri malebat Stephanus. Sicque codd. Cant. Vrat. a. A. c. Barn. ed. De voc. ἑκατηβελέτης, alibi ἑκατηβόλος, aliquid monere,

necesse non est, e veteribus. Apertum est esse τὸν ἑκὰς βάλλοντα, vnde factum ἕκατος, et ex hoc ἑκατηβόλος. Ex etymo ϝεκας est ϝεκατος. Mirum est, Simonidem iam significatum τοῦ ἑκατηβελέτης ita aut ignorasse aut corrupisse, vt τὸν ἑκατὸν βέλεσιν ἀνελόντα τὸν ἐν Πυθοῖ δράκοντα interpretaretur: referente Eustath. p. 52.

76. τοὶ γὰρ Vrat. b. Mosq. 1. 3. ἐγὼ 2. Tales varietates hoc primo libro tantum enotabo, vt speciminis loco sint.

τοί γ' ἄρ' malit Sylburg. ad Dionys. l. c. Scilicet γὰρ est idem ac γε ἄρα.

καί μοι ὄμοσσον. Schol. br. ἄλλως· „καὶ κατάνευσον."

77. ἦ μέν μοι, esse Homericum pro ἦ μὴν, iam Sch. Ven. A. obseruauit, idque sollenne et habet rationem quod Doricum ἦ μὰν est. Scilicet est hoc ex antiqua scriptura; cum nondum ε et η discerneretur; postea factum est ἦ μήν. Neque aliter se res habet in Herodoto. v. Gregor. p. 223 et ibi Koen. Poetae mox promiscue vsi sunt vt metro consulerent; vt Apollonius. Alio modo argutantur in ἢ et ἦ. hoc scribi si βεβαιωτικὸν sit, concedit et h. l. Sch. A. scribere tamen iubet ἢ μὲν, vt et alii volunt. vid. Etymol. In Hesych. est ἦ μέν μοι. ὄντως μοι ex h. l. Semel de his monuisse satis esto; etsi ea variatio et disputatio iterum iterumque per totum Homerum occurrit. εἰ μὲν — ἀρήξεις (hoc a m. sec. forte e v. 83.) Vrat. b. et Vindob. ἀρῆξαι est ap. Suidam in ἦ μέν μοι.

78. οἴομαι. Lips. ap. Bentl. et οἴω Vindob.

80. Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε χώσεται ἀνδρὶ χέρηι. ⸓ (In Schol. ※ male) quod Zenodotus scripserat κρείσσω. Sch. Ven. vterque Lips. Amst. seu vitio codicis, seu prauo iudicio, si quidem comparatiua ita nonnulli olim scripserant. Iterum monitum in Schol. ad Γ, 72. 91. Π, 688. Η, 114. Et sic γλυκίω inf. 249. Porro „Zenodotus totum versum ἀθετεῖ." scripserat adeo versum, sed damnauit. Caussa adiecta non est: an in nonnullis codd. abfuerat? Certe simillimus est iis versibus, qui a rhapsodis

interpositi sunt; ab alio rhapsodo tum sequentes duo inserti esse possunt, qui saltem sine eo, ceu fulcro, concidunt. Grauior autem et simplicior Chrysis oratio, si cum v. 79 finitur. — ὅτε χώσεται pro optatiuo.

ἀνδρὶ χέρηι. Sic χέρηι scribitur vbique. attamen contractum esse volunt ex χερείονι grammatici, ipse Etymologus. Ex Sch. A. patet, eam doctrinam esse Herodiani, qui etiam laudat Jl. Λ, 400 ἀλλὰ τὸν υἱὸν γείνατο οἷο χέρεια. et Ξ, 382 χέρεια δὲ χείρονι δόσκεν. Ex χερείονι tamen fieri deberet χερεῖ, χερῆι. Verius credas fuisse χέρης, vnde et χέρηα, χέρηες occurrunt in Odyssea. Versus passim pro sententia laudatur, vt ap. Philostr. Vit. Soph. I, 8, 2. Sententiam reddit Pindarus: νεῖκος δὲ κρεσσόνων ἀπωθέσθ' ἄπορον Ol. X, 46. ad quem Schol. hunc versum laudat, vt et Schol. Eurip. ad Alcest. 965. vbi κρεῖσσον οὐδὲν ἀνάγκας εὗρον. ἐπικρατέστερον. δυνατώτερον. Similis locus est inf. H, 111. 2.

81. *εἴπερ γάρ τε χόλον γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ.* Pro γάρ τε est γάρ τι in Schol. Eurip. Med. 120.

καταπέψῃ vbique legitur, etiam in Apollon. Lex. h. v. καταπέψοι Vat. et Laud. cum vno Vindob.

De vsu et iunctura τοῦ εἰ. εἴ κε multa disputata sunt a viris doctis ad Tragicos. Nobis videndum est de vsu Homerico. Est sane ille plerumque hic, vt iungatur εἴπερ γάρ τε cum subiunctiuo. Vt: μοῦνος δ' εἴπερ τε νοήσῃ, Jl. K, 225. Λ, 116. X, 191. Nec tamen vsus optatiui prorsus insolens est, plerumque quidem addito κε, vt εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν Jl. B, 123. Θ, 205. N, 287 et sine περ, vt sup. 60 εἴ κεν θάνατόν γε φύγοιμεν. nec tamen exemplo caret optatiuus sine κε, vt Odyss. Υ, 42 εἴπερ γὰρ κτείναιμι, et ibid. 49 εἴπερ — νῶϊ περιστᾶιεν. Iam loca sunt plurima, in quibus lectio variat inter optatiuum et coniunctiuum, vbi frustra eam ad alterutrum redigas, constituto pro arbitrio canone grammatico: Sic K, 106. 7 εἴ κεν Ἀχιλλεὺς — μεταστρέψῃ φίλον ἦτορ, alii μεταστρέψοι. Multo minus pronuntiari potest in Homero soloecum esse εἰ cum

ſubiunctiuo, ſed vbique reponendum eſſe optatiuum; quid enim facias tot locis, v. c. Jl. O, 403 *εἴ κεν οἱ θυμὸν ὀρίνω*; Frequentior omnino vſus eſt cum ſubiunctiuo, praeſenti quidem et aoriſto tempore: *εἴπερ γάρ, εἴπερ γάρ κε, εἴπερ ἄν, εἴπερ τε.* At cum indicatiuo, temporibus omnibus, frequentiſſime iungitur *εἴπερ, εἴπερ τε, εἴπερ καὶ, εἴπερ τε καὶ, εἴπερ γάρ τε, εἴπερ γάρ τε καί.* Sic quoque *εἴ κε. εἰ δέ κε. εἰ δέ κε μή.* Vulgata lectio eſt quoque apud Diog. Laert. VII, 114 vbi per hos duo verſus Zeno declarat, quod *μῆνις* ſit *ὀργὴ πεπαλαιωμένη καὶ ἐπίκοτος, ἐπιτηρητική.*

χόλον καταπέψῃ. ἐν ἑαυτῷ παρακατάσχῃ a cibis concoquendis, quos ſtomacho retinemus, recte Apollon. Lex. ad h. l. Sic quoque Sch. br. Amſt. Et ſpectant huc verba Etymol. in *πέσσει. ὅθεν τὸ καταπέψῃ, ἀντὶ τοῦ κατάσχῃ, καταδαπανήσῃ, ὅ ἐστι καταπραΰνῃ.* eſt adeo *κρατεῖν*, domare, continere iram, non modo retinere, vt *πέψαι χόλον* B, 234 vbi v. Vnde illud Pindari Ol. I, 87 *μέγαν ὄλβον καταπέψαι*, aequo animo ferre, capere, perferre, fortunam, ne ad *ὕβριν* rueret.

82. *Ἀλλά γε καὶ* — Excitat verſum Ariſtot. Rhet. II, 2. et ſententiam ornat Eurip. Med. 119 ſqq. *Clarke.*

ἀλλά τε Ven. et fr. Eton. male; nec non Galen. de Hippocr. et Plat. plac. III, 2.

83. *σὺ δὲ, φράσαι, εἴ με σαώσεις.* vide an me ab iniuria tutum praeſtare poteris. (÷) Zenodotus: *φράσον.* Hoc illud eſt, quod Apollon. Lex. in *φραδέος* reſpicit: *φραδέος συνετοῦ, δυναμένου ἐπιφράσασθαι. ὅ ἐστιν ἐπινοῆσαι.* (Jl. Ω, 354 *Φράζεο, Δαρδανίδη,*) *φραδέος νόου ἔργα τέτυκται.* Pergit ſiue ipſe, ſiue alius grammaticus: *ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ καὶ τὸ φράσαι.* (aut excidit interpretatio: quae in Sch. br. eſt *λόγισαι. σκέψαι,* et in Heſych. *διανοήθητι. σκέψαι*: aut ſubintelligi poteſt ex anteced.) *ὅπερ ἀγνοήσας Ζηνόδοτος μεταγράφει· σὺ δὲ φράσαι εἴ με σαώσεις.* (recte vidit Tollius, *φράσον* fuiſſe Zenodoteam lectionem, *φράσαι* Ariſtarcheam) *οὐδέποτε τοῦ ποιητοῦ ἐπὶ τοῦ εἰπεῖν τάσσοντος τὴν λέξιν. διόπερ Ἀρίσταρχος ἐν τῇ Ρ τῆς Ἰλιά-*

δος ἠθέτησεν (non verſum ſed lectionem *Φράσον*). Suſpicor Ariſtarchum hanc obſeruationem appoſuiſſe in nota ad P, 144 *Φράζεο νῦν, ὅππως τε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσῃς.* Zenodotus ſcilicet hoc Jl. A, verſu notionem animo tenebat: *tu autem dic, λέγε*, quemadmodum etiam vulgo vertitur. Videtur ille non ignoraſſe *Φράζεσθαι* nusquam in Homero hac notione occurrere, ſed vbique ad animum referri, vt ſit, *excogitare, deliberare, obſeruare,* id quod veriſſimum eſt; (v. Etymol. in *Φράζω*) mutauit adeo, aut e varietate lectionis arripuit *Φράσον.* Atqui nec *Φράζω* in actiuo, notione *τοῦ λέγειν*, Homero frequentatur. Vnus eſt locus, quo actiuum habetur, Od. Λ, 22 *χῶρον, ὃν Φράσε Κίρκη.* eſt tamen ibi non *dixit*, ſed *monſtrauit.* Abiit inde in obſeruationem vulgarem, eſſe diuerſa *Φράσον* et *Φράσαι*: Sic Thomas quoque et Ammonius. Loca laudata ſunt ad Apollon. Lex. p. 698. ed. Toll. Similis controuerſia nata de *πέφραδε*, quod per *dixit* redditur, etſi plerumque eſt *monſtrauit, declarauit.* v. ad Ξ, 335. Porro *τὰν στήθεσσιν ἑ.* pro *τὰ ᾿ν, τὰ ἐν*, Salter. legebat, ne articulus deſit. At hunc reſpuit vſus Homericus. *εἴ με σαώσαις* Laud. ap. Bentl. male. Od. Π, 260 *καὶ Φράσαι, εἰ — ἀρκέσει.* cf. ibid. 256. 7. inf. B, 258 *εἴ κ᾿ ἔτι — κιχήσομαι.*

Τὸν δ᾿ ἀπαμειβόμενος. Vindob. *ἐπαμειβόμενος* indocte.

85. *εἰπὲ θεοπρόπιον ὅ τι οἶσθα.* Legitur *θεοπρόπον, ὅττι περ* cod. Cant. apud Dionyſ. Halic. Art. rhet. c. 9, 7. p. 386. vbi totam Achillis orationem commendat. *ὅτι* Lipſ. Flor. ap. Ern. (at ſtatim em. in Ald. 1.) v. ſup. ad 64. Tum Sch. A. *ὅτι τὸ οἶσθα χωρὶς τοῦ Σ. οὕτως γὰρ λέγει διὰ παντός.* Quid voluit ſibi grammaticus? ſcilicet, quod in ſecunda perſona *οἶσθα*, non *οἶδας*, (quod vno in loco, ſi recte teneo, obuium Od. A, 337 *θελκτήρια οἶδας* videtur eſſe mutandum) ſcribit Homerus: cum *οἶδα, οἶδας, οἶδε*, eſſe debeat; ſed ex *οἴδασθα* factum ſit *οἶσθα.* Adiicitur *θα* vt in *ἦσθα* et aliis.

86. Alii *οὐ· μὰ γάρ.* alii *οὐ μὰ* ſcribebant, docente Sch. B. Homerus promiſcue *οὐ μὰ*, et *ναὶ μὰ*, Attici fere

negatiue vtuntur: vt multi docuerunt. *οὐ μὰ τὸν* vn. Vindob. In fine Zenodotus *Κάλχα*. At *Θόαν* N, 222. *Αἶαν* N, 68 ad q. loc. vide.

87. *ἀναφαίνεις*. mſ. Tzetzae ap. Bentl. *ἀγορεύεις*. forte ex v. 109.

88. Iunxere olim *δερκομένοιο σοι*. v. Sch. A. B. L. *dum a te adſpicior*, male accepto vocis vſu: quod non vidiſſe grammaticos, mireris. Nam etiam Sch. br. *ὁρῶντος ἢ ὁρωμένου*, et Euſtath. *φαινομένου*, aut *βλεπομένου* Paraphraſtes; monuit quoque Waſſenberg p. 29. nam *δέρκεσθαι* paſſiue non adhibetur; quod paſſim iam monitum, etiam a Villoiſono ad Apollon. h. v. in quo bene: *δερκομένοιο, ὁρῶντος, ἀτενίζοντος*. ſic *δέρκεσθαι, εἰςορᾷν* in Homero paſſim, v. c. Jl. Ξ, 140. 1. Achilli *φόνον καὶ φύζαν Ἀχαιῶν δερκομένῳ*.

89. *οὔτις — σοι — χεῖρας ἐποίσει*. Eſt *ἐφήσει* in Vrat. a. Sane poſſit tolerari: Od. N, 376 *φράζευ, ὅπως μνηστῆρσιν ἀναιδέσι χεῖρας ἐφήσῃς*. item Υ, 29. 39. 386.

90. *οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς*. Excitat verſum et improbat Achillis imprudentiam prouocando iram regis, poſtquam bene exorſus erat verba ſup. 59 et recte iram coercens v. 220, Plutarchus de aud. poet. p. 26. D. Superbe ſane dictum eſſe videtur ab Achille; poteſt tamen et ſine contumelia dictum accipi cum Sch. A. *οὐχ ὑβριστικῶς εἴρηται, ἀλλὰ φιλοφρόνως*, quaſi de regis voluntate ſecurus ipſe ſit.

91. *ἐνὶ στρατῷ* quod vulgo lectum erat, etiam in ed. Ven. expreſſum eſt. at Sch. A. *Ἀχαιῶν αἱ Ἀρισταρχειοι· ὁμοίως καὶ ἡ Σωσιγένους, καὶ ἡ Ἀριστοφάνους, καὶ ἡ Ζηνοδότου*. Sic Ven. A. (In Lipſ. Scholion eſt confuſum cum Schol. ad v. 97, quod eodem modo factum in Schol. Townlei.) eſtque adeo haec verior lectio: *ἄριστος Ἀχαιῶν*. Forte alterum, *ἐνὶ στρατῷ*, petitum ex B, 22 vbi magis conuenit, cum *Ἀχαιῶν* praeceſſiſſet.

93. ⸖ Signo nil reſpondet in Schol. Sed fuiſſe ſuſpicor ⸖ propter omiſſum *περὶ*, nam haec *ἐπισημείωσις* ſexcenties inculcatur in Scholiis, aut propter *οὔταρ*,

quod et in Ven. expreſſum. hoc enim, vti v. 65 εἴταρ, voluerunt conſtare ex οὐ et enclitica τάρ, ſi enim eſſet τε, ſequi debuiſſe alterum τε. Scilicet legebant οὐδ᾽ ἑκατόμβης, vt eſt in Ven. et Townl. et in vno Vindob., non οὔϑ᾽ vt nunc legitur. Inanes tricae; nam compoſita vox eſt ex οὔτε ἄρα.

95. Ad hunc verſum obelus ſpectat, quem verſui 94 male appictum eſſe aiunt Sch. A. B. L. Etiam Vat. ap. Bentl. ἀϑετεῖται ὡς περιττός. At hoc altero 95 poſſumus vtique bene carere: ſi modo haec cauſſa idonea eſt, non tam ad verſum reprehendendum, quam νοϑείας accuſandum.

96. — in ed. Ven. obelus eſt appoſitus: forte tamen ille ad v. 95 ſpectabat.

97. οὐδ᾽ ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει. Fuit olim Ariſtarchea lectio: οὐδ᾽ ὅγε πρὶν Δαναοῖσιν ἀεικέα λοιγὸν ἀπώσει. Ita Schol. Ven. A. et Lipſ. in quo aberrauit illud ad v. 91. et Vatic. ap. Bentl. In Veneto Scholion eſt turbatum alienis inſertis his: Λέξεις ἐκ τῶν πρὸς Κωμανόν· (Ariſtarchi fuit liber.) τὸ μὲν (leg. τὸν μὲν) ἀεικέα λοιγὸν ὄλεϑρον ἀπεοικότα λέγει· (non λέγειν) τοῦτο δέ ἐστιν, ἀπεχϑῆ. ἀπριάτην δὲ, σαφὲς, ὡς ἄνευ τοῦ πρίασϑαι, καὶ ταὐτὸν τῷ νῦν λεγομένῳ δωρεάν. haec ſpectabant ad vſ. 99. His eiectis continuanda ſunt reliqua in Scholio οὕτως αἱ Ἀριστάρχου, καὶ ἡ Μασσαλιωτική. καὶ ἡ Ῥιανοῦ τὸν αὐτὸν ἔχει τρόπον· (Vat. et Lipſ. addunt, καὶ σχεδὸν πᾶσαι.) Ἔοικεν οὖν ἡ ἑτέρα (vulgaris) Ζηνοδότου εἶναι. Ariſtarchea lectio ex diuerſa rhapſodorum verſus recitatione profecta locum habuiſſe videtur in ea editione, quae meram Ariſtarcheam recenſionem redhibebat. Parum tamen in ea placet λοιγὸν ἀπώσει. Homericum eſt λοιγὸν ἀμῦναι. ἀλάλκειν. Retinenda igitur altera Zenodotea. Hanc vulgatam lectionem agnoſcit quoque Etymologus in ἀφέξει, verſu adſcripto et addit, ἀφέξει, ἐπίσχει. παύσει. Schol. br. ἐπίσχοι. παύσει. Suidas: ἀποκωλύσει. ἀποστήσει. Conuenit inf. M, 248 ἀφέξεαι. vnde duae gloſſae confuſae ſunt in Heſychio h. v. ἐφέξει vn. Vindob. indocte.

Markland. ad Lysiam p. 592 tentauit *οὐδ' ὅγε — κῆρας ἀφέξει.* Videntur adeo displicuisse verba *χεῖρας ἀφέξει.* Verum hoc est refingere et argutiora substituere simplicioribus et bonis. Nec memini *κῆρας ἀπέχειν* vsu Homerico probari; est *κῆρας ἀμύνειν* Δ, 11. *κῆρας ἀλάλκειν* alibi. At *χεῖρας ἀπέχειν*, transitiue, de eo, qui vim ab aliquo propellit, dictum quoque alibi. Od. Υ, 263 *κερτομίας δέ τοι αὐτὸς ἐγὼ καὶ χεῖρας ἀφέξω πάντων μνηστήρων* et Od. Χ, 316 *κακῶν χεῖρας ἀπέχεσθαι.* Koeppen, acumine vix probando, iungebat *χεῖρας Λοιμοῖο*, Pestilentia in personam mutata, vt ei tribuantur manus.

98. *πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι.* Vrat. a. *ἄπο.* sed est *ἀποδόμεναι.*

99. *ἀπριάτην.* Apollon. Lex. p. 149 pro aduerbio haberi voluit, vt *ἄρδην, σποράδην*; idque omnes Schol. recoquunt cum Eust. Ita esse debuerat *κατ' ἀπριάτην* sc. *μοῖραν* aut simile quid. Euitatur sic duplex, et eiusdem significatus, epitheton *ἀπριάτην, ἀνάποινον.* Addit Apollonius, si adiectiuum esse voluisset poeta, dicturum fuisse *ἀπρίατον* vt *ἀνάποινον.* Vt in hoc incideret, caussa fuit quod Od. Ξ, 317 legitur: *ἔνθα με — ἐκομίσσατο Φείδων ἥρως ἀπριάτην.* Vlysses loquitur; si adiectiuum esset, deberet *ἀπρίατον* dictum esse; est ergo habendum per ellipsin dictum, pro aduerbio, vt *δωρεὰν* eodem sensu, omisso *κατά.* Crates grammaticus alio modo occurrere voluerat scribendo *ἥρως ἀπριάτης.* Notat hoc Apollonius *κακῶς* factum. Ceterum nisi Odysseae locus esset, nihil impediret, quo minus in nostro loco *ἀπριάτην* ad puellam referri et pro epitheto haberi possit: non enim nouum est in Homericis duo epitheta synonymice apponi. *ἀνάποινον, ἄνευ λύτρων,* etiam Suidas.

100. ÷ quia Zenod. *αἴ κέν μιν.* Ait Grammaticus: ridiculum esse, vatem incerta loqui. At non ille meminit, sexcenties *αἴ κεν* esse pro *ἵνα.* Quod prima in *ἱλασσάμενοι* corripitur, praeter morem fit, v. ad vs. 583.

101. *ἤτοι, ἦτοι* et *ἄρ, ἄρ',* vt semel moneamus, est perpetua varietas scripturae nec digna res enotatione. Sa-

ne ἦ eſt aſſeueratiuum et debebat eſſe ἦτοι, vt ἦ μήν. Sed vſus probauit ἤτοι, forte vt diſtingueretur ab ἦ τοι *ſane tibi*. Apollon. de Syntaxi p. 15, l. 17 ἤτοι ait eſſe modo copulatiuam, et idem valere quod μὲν, itaque ſequi δὲ, τοῖσι δ' ἀνέστη. modo disiunctiuam, ἤτοι νέος, ἠὲ παλαιός. Eſſe idem quod δὲ, nec Homerum ἤτοι disiunctive adhibuiſſe, notat, etſi alieno loco, auctor Prouerbior. app. e Vatic. II, 12. ϝειπὼν Bentl.

103. Ἀχνύμενος, λυπούμενος Schol. et Heſych. ex h. l. Idem ἀχλύμενος. male, Bentleio quoque iudice.

103. ※ 104. ※ aſteriſmi appoſiti, quia iidem verſus translati in Od. Δ, 661. 2 minus bene. Hi vſſ. 103. 4. paſſim recitantur ad irae ſigna et deformitatem declarandam. ita ap. Themiſt. Or. VIII, p. 111. Stobaeum ſerm. XX, p. 172. (p. 376.)

ἀμφὶ μέλαιναι. vt iungantur ἀμφιπίμπλαντο. Sic Vrat. A. Mosq. 3. Et ſic nonnulli inter veteres in Schol. Ven. A. B. L. et ipſe Euſtath. adde Schol. Pindar. Pyth. IV, 194. ſicque malebat Stephanus. ἀμφιμέλαιναι, quod vulgatius, agnoſcunt alii in Schol. Etymol. Heſych. Manet ſane ambiguum in aliis quoque locis, et parum refert. Cum tamen innumeris exemplis de prauo grammaticorum ſtudio, compoſita effingendi conſtet: maiorem antiquitatis auctoritatem habere videtur ἀμφὶ μέλαιναι. Accedit quod ne ſibi quidem conſtant grammatici et editores. Inf. P, 183 πύκασε φρένας ἀμφὶ μελαίνας praeferunt. At ibid. 499. 573 repetunt ἀμφιμελαίνας. Apud Pindarum l. c. ſunt φρένες λευκαὶ, ex natura diaphragmatis, quatenus omento ſplendet; contra ſanguinis epitheton perpetuum eſt, *ater*.

φρένες. diaphragma. v. primo loco Ariſtoteles de part. animal. III, 10. add. Schol. ad Jl. Π, 481 et Euſtath. ad h. l. vna cum Schol. Leid. Eaedem φρένες aliis locis ſunt πραπίδες, vt inf. 608 antiquiore vſu.

μένος ἐπὶ τοῦ θυμοῦ verſu adſcripto Apollon. Lex. Ceterum ab Homericis his progreſſa eſt ſchola Pythagorica in collocanda vi ac ſede animi ἐν φρεσὶν, *in corde*.

et τοῦ θυμοῦ *in iecinore:* de quibus videnda historia placitorum philos. cf. Plutarch. de plac. philos. IV, 4, 5.

104. πίμπλαντο. pro hoc est πλήσαντο in Sch. br. ed. pr. Nolim pro lectione habere; excidit πίμπλαντο. πλήσαντο. ἐπληροῦντο.

ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην. De ὄσσε est disputatum in Sch. B. v. inf. ad Λ, 356.

ἐΐκτην pro εἰκείτην. ὡμοιῶντο. δυϊκῶς. Apollon. Lex. h. v. Sic Apollonius Argon. ὡς ἰνδάλλοντο dixit II, 1297. Hemistichion est quoque in Sc. Herc. 390 de apro. Versum παρῳδεῖ Aristoph. Pace 754.

105. Iterum turbae in scriptura: κακοσσόμενος. Sic Ven. B. Sch. breu. in ed. pr. Hesych. Codd. Cant. Vrat. a. Mosq. 3. fragm. Eton. et edd. vsque ad Argent. quae diuisim κάκ' ὀσσόμενος intulit, sicque scribunt alii, Apollon. Lex. h. v. Ven. c. Sch. A. cf. Valk. de Schol. p. 108. sic legi norat Eustath. Melior sane grammatica diuisim scribere eiusmodi vocabula docuit. Alia est dubitatio de sensu, quem ex etymologia constituunt (longa est disputatio Porphyrii Quaest. 16, etiam in Schol. B. ad h. l. repetita). Modo ὄσσομαι accipitur *video*, (et τὼ ὄσσε praecesserant) idque sequitur Apollon. Lex. κακῶς ὑποβλεψάμενος, cum Etym. et Hesych. Comparant sic ὑπόδρα ἰδών. et ap. Aristoph. βλέπειν μανικόν τι καὶ τραγικόν, cum similibus, vt ὄσσεσθαι sit vultum induere, habere: quod sequitur Fischer. ad Plat. Phaed. 35. Alii, vt Sch. A. Townl. et Porphyr. ab ὄσσα, *vox*, vel vt sit φήμη, adeoque κάκ' ὀσσόμενος, *male ominans, augurans, vaticinans*, vel vt sit *maledicens.* Si vsum Homericum circumspexeris, quod tamen primo loco erat faciendum, notio *praesagiendi*, tanquam ab ὄσσα, vbique aut habetur, aut pro fundo significationis esse videtur. Est autem modo *portendere, praedicere* aut *significare aliis:* Od. B, 152 aues ὄσσοντό τ' ὄλεθρον. Sic Il. Ξ, 17 mare commotum ὀσσόμενον, tempestatem venturam *portendens* et *significans*, modo *praesentire, praesagire* et omnino *praeuidere* animi iudicio. Sic Il. Σ, 224 audita Achillis

voce fugiunt Troiani, ὄσσοντο γὰρ ἄλγεα θυμῷ. Od. E, 389 Vlysses: πολλὰ δέ οἱ κραδίη προτιόσσετ' ὄλεθρον. adde Od. K, 374. Σ, 153. Inde Od. A, 115 et Y, 81 dictum de re, quam in animo versamus, agitamus. Sic et προτιόσσομαι, Jl. X, 356. Od. Ξ, 219. Quod autem proxime ad h. l. accedit Jl. Ω, 172 Iris ad Priamum: *venio ad te* οὐ κακὸν ὀσσομένη, opponitur ἀλλ' ἀγαθὰ φρονέουσα, estque adeo *non male animata aduersus te*, quod quidni et huic loco accommodatum putes? Obtinet tamen ratio Apollonii, vt sit κακῶς ὑποβλεψάμενος (quod alias ὑπόδρα ἰδὼν) sic et Eustath. Hesych. vbi v. Intpp. In Etymol. est περιβλεψάμενος. Quam rationem cum recte improbet Porphyr. l. l. fallitur tamen ille, cum ait ὄσσεσθαι in Homero nunquam esse *videre*; nam Od. H, 31 μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο, μηδ' ἐρέεινε. sic et Ψ, 365. Sic et ὄσσεσθαι Apollon. Rh. IV, 318. et ἐπιόσσεται II, 27.

106. οὔπω ποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας. εἶπας legitur inde ab Ald. 2. Antea in Flor. et Ald. 1. erat εἶπες quod et in Cant. (ap. Bentl.) hic et vs. 108. Vrat. c. A. Lips. Ven. cum Sch. A. B. Porphyr. Qu. Hom. p. 106. Hellad. Chrestom. p. 13, vbi ex his versibus docetur, iratos homines bis terue eadem iterare; deprauatum hinc ἔειπες in Townl. Vrat. 2. Vat. Eton. fr. Eadem varietas alibi quoque occurrit: Θ, 146. Ω, 744 et inf. A, 286. 552.

Schol. B. ait εἶπας esse lectionem Aristarcheam, ipse tamen eam damnat; εἰπὼν γὰρ, inquit, ἀεὶ καὶ εἴποιμι λέγομεν. Fac haec dici; non tamen per hoc tollitur alterum, quin et εἶπα vsu frequentatum sit. Porro simul ratio habenda est versus 108 ἐσθλὸν δ' οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος οὐδ' ἐτέλεσσας, vbi εἶπας et ἐτέλεσσας vtrumque aoristo redditum, mutuo se tuentur. Itaque nec h. l. tollendum illud esse visum est; sequimur enim canonem: mutari temere lectionem, nouamque inferri, quoties pro vtraque lectione argumenta paria militant, nec in alterutram partem grauior adest auctoritas critica.

Grauius est alterum: κρήγυον εἶπας. quod olim fuisset κρηγυον ϝειπας, corrupto metro. Occurrit iam Bentl.

in ſchedis: οὐ πώποτ' ἐμοὶ τὰ κρήγυα ϝεῖπας. Sic et Salter. Sane id poſtulat oppoſitum verſu ſequ. κακά. probabile ſit fuiſſe qui hiatui perperam cauere vellet, quem ſexcenties haud curarunt.

Vox τὸ κρήγυον hoc vno loco legitur: occurrit tamen apud Hippocratem. cf. Erotian. h. v. Conſtituunt grammatici vim vocis ex etymo; (τὸ τῷ κέαρι ἡδὺ καὶ προσηνὲς, τὸ θυμῆρες. Sch. Etymol. Porphyr. Qu. Hom. Corruptum eſt τὸ κρέατι et κέρατι ap. Moſchopulum. Euſtathius malebat ducere ἀπὸ τοῦ ἥδειν τὸ κῆρ.) aut *verum*, aut *bonum;* ἀγαθὸν, ὠφέλιμον, ὑγιὲς, vt Heſych. hoc recte: vt v. 108 pro eo τὸ ἐσθλὸν ponitur. Vide Etymol. Suid. Heſych. vbi cf. Intpp. Hellad. p. 12. Porphyr. Qu. Hom. 16. p. 106. et Schol. ad h. l.

De articuli vſu in τὸ κρήγυον, τὰ κακὰ v. ſup. ad vſ. 11.

108. ἐσθλὸν δ' οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος. Eſt οὔτε τι in Laud. Vrat. a. Moſqu. 1. Townl. fr. Eton. οὔτ' ἔτι Barocc. at οὐδέ τι verius: quod et Ven. habet. Eo ſpectat Sch. A. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου καὶ Ἀριστοφάνους. καί ἐστιν ἐμφατικὸν τὸ οὔτε (immo οὐδὲ) δὶς λεγόμενον. Etiam Heſych. οὐδέ τί πω, οὐδέποτε. οὐδαμῶς. cum Sch. br.

εἶπες etiam h. l. Ven. cum Sch. A. et ſic Townl. et vn. Vindob. οὐ δὲ τέλεσσας alius.

110. ἀθετεῖται, tanquam otioſus et eneruis; ſic et Sch. A. B. et Vat. ap. Bentl. (in quo haec ſunt: ὅτι ἀθετουμένη αὐτὴ (lego ἀθετουμένου αὐτοῦ) οὐκ ἐλλιπὴς, ἀλλὰ σύντομος ἔσται ἡ ἑρμήνεια.) Ita ἀγορεύεις, οὕνεκα eſt pro ὅτι.

112. βούλομαι πολὺ (μᾶλλον) αὐτὴν οἴκοι ἔχειν, (ἢ τὰ ἄποινα δέχεσθαι.) de forma loquendi v. ad 117.

113. ῥα deeſt L. et malit Bentl. καὶ γάρ ἑ (και γαρ ϝε) Κλυταιμνήστρας Laud. προβέβουλα, προκέκρικα, προτετίμηκα. ἀπὸ τοῦ βούλω — Etymol. c. Sch. br. Heſych. Suida.

114. οὐ ἕθεν conſtanter editur; nusquam οὐχ ἕθεν. (niſi quod in Stobaeo Ecl. phyſ. ed. Cant. p. 86 erat

οὐϑέν.) atque in hoc manifesta est vis τοῦ Digamma: *οὐ ϝέϑεν*, etsi eam grammatici ignorant, cum lectionem laudant tanquam receptam. v. Hesych. Etymol. Apollon. Dysc. ap. Reiz. p. 425. *ἕϑεν* esse pro *ἕο*, h. e. *αὐτοῦ*, h. l. *αὐτῆς* quis non videat! at Zenodotus *οὔεϑεν* pro *οὐδαμῶς* esse voluit: Etymol. in *καί σφεας*. Adeo ignorabatur iam tum vis et vsus τοῦ Digamma. Docent contra grammatici multa de accentu: *ἕϑεν* per se scribendum esse; at si iunctum cum altero, fieri encliticam; scribendumque adeo *οὔ ἑϑεν*. sic videtur aliis dissentientibus Aristarchus praecepisse, in Sch. Ven. A. adde B. L. et Etymol. in *ἀπὸ ἕϑεν*, et meliora exemplaria id exhibere, docet Eustath. p. 61 med. Retinuere hoc Alexandrini in *οὔ οἱ*. Ita Apollon. II, 290 *ὡς οὔ οἱ ἔτι*. et III, 470 *οὔνεκεν οὔ οἱ ἔγωγε*. cf. Doruill. Vann. crit. p. 393, cui tamen de Digammate nondum satis liquebat. cf. inf. ad E, 4 *δαῖέ οἱ*. Contra alii *ἀπὸ ἕϑεν* v. Etym. in *ἀπὸ ἕϑεν*. cf. Schol. ad Jl. Γ, 128. Manet hoc: ab Homero fuit, *ου ϝεϑεν*. Similiter inf. Ω, 214 *οὔ ἑ* non *οὔχ ἑ*.

κουριδίης ἀλόχου. proprie est quam quis virginem, *κόρην*, duxerat. Sic *κουρίδιον ἄνδρα* dixit E, 414 *τὸν ἐκ παρϑενίας ἄνδρα γεγαμηκότα αὐτήν*. vt ibi Sch. br. Videntur oppositae esse secundae feminarum nuptiae.

115. *οὔτ' ἄρ φρένας*. malebat Bentl. *οὔτε φρένας*, deleto *ἄρ*.

116. *ἀλλὰ καὶ ὣς ἑ*. Si veteres Grammaticos audimus, scribemus *ὦς*. Eustath. p. 62 *περισπᾶται τὸ ὡς παρὰ παλαιοῖς. φέρεται γὰρ ἐν τοῖς Ἡροδώρου καὶ Ἀπίωνος, ὅτι τὸ ὡς, ὅτε δηλοῖ τὸ ὅμως* (*veruntamen*) *περισπᾶται*. Eadem Schol. Cant. et monet de re Schol. Ven. A. et Amst. Apollon. in *ὡς* p. 725. cuius locus translatus est in Hesych. in *ὡς* p. 1601. Apud Etymol. p. 824, 48 etiam *ὦς* scribitur quando est pro *οὕτως* vt inf. 217.

Ceterum pauca sunt loca, in quibus grammatici hoc monuere, Γ, 159. K, 719. Interpunxerunt nonnulli — *πάλιν. εἰ τόγ' ἄμεινον, βούλομ' ἐγὼ* — Sch. A. *εἰ τόγ' ἄριστον* vn. Vindob.

117. Totum versum Zenodotus ἠθέτηκε, cum sententia inepta sit. At Schol. A. adiicit, non seorsum, sed cum antecedentibus iunctim esse recitandum: ἐν ἤθει γὰρ λέγεται. Scilicet haeserunt veteres in ἢ ἀπολέσθαι. v. Sch. B. L. et A. Eustath. Voluerunt itaque esse καὶ αὐτὸς ἀπολέσθαι. Etiam recentiores multis modis sunt aggressi: voluerunt esse, *et non;* sic iam Philelphus in Epist. ad Lapum (in Centuria philologic. Epp. e bibl. Goldasti p. 18) nec aliter Clarke: *et nequaquam mei caussa perire.* Enimuero ex vsu et more prisci sermonis, a contrario rem declarantis, aut posito vno negantis contrarium, declarandum hoc est. Vid. Galenus ad Hippocr. de medic. offic. To. XI. Charter. p. 85, vbi simile est ex Hippocrate: παντὶ τῷ σκέλει ἢ ἡμίσει. Vulgaris forma loquendi esset: volo enim copias saluas esse: βούλομαι δὴ λαὸν σόον εἶναι. pro hoc dictum βούλομαι μᾶλλον τὸν λαὸν σόον εἶναι ἢ αὐτὸν ἀπολέσθαι. Expedita esset ratio emendandi βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι, οὐδ' ἀπολέσθαι ex Jl. Θ, 246 νεῦσε δέ οἱ λαὸν σόον ἔμμεναι οὐδ' ἀπολέσθαι. Sed his versus interpolatus esse videtur ab Aristarcho. Quomodo autem sententiae succurri possit interrogatione, non assequor. μᾶλλον in comparatione omitti sollenne est Homero: vt modo 112 ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν οἴκοι ἔχειν. P, 331 ἡμῖν δὲ Ζεὺς μὲν πολὺ βούλεται ἢ Δαναοῖσι νίκην. Od. M, 350. P, 404. Γ, 232 et saepe alibi. Sunt etiam Herodoti loca hoc modo expedienda, vt I, 172 προςκεχωρήκασι δὲ (Caunii) γλῶσσαν μὲν πρὸς τὸ Καρικὸν ἔθος ἢ (supple μᾶλλον ἢ) οἱ Κᾶρες πρὸς τὸ Καυνικόν.

— λαὸν σόον ἔμμεναι. Si res tanti esset, reuocandum esset σῶν. Nam οὕτως, σῶν, αἱ Ἀριστάρχου. Addunt B. L. et Vat. ap. Bentl. ὅτι ἅπασαι σῶν εἶχον. vt illud νῦν τοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος Jl. N, 773. Et sic saepe σῶς in Homero; verum et σόος occurrit, et Ionico propius hoc esse putes. Vitiose h. l. etiam σῶος scribitur vt in Vrat. a.

120. Λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ. λεύσσετε. Ita per σσ vulgo scribitur. λεύσετε iam

olim Ariſtarchus probauerat, vt futurum eſſet a λεύω. (Sic recte B. L. turbata ſunt Sch. A.) At Herodianus nouum verbum a futuro ductum eſſe voluit, vt οἴσω ab οἴω, οἴσω. At alii λεύσσω ſcripſere, vt a futuro discerneretur: hoc et Ven. habet et Euſt. et occurrit in Etymol. quod tamen et alterum habet ex Scholio ad h. l. Et ſic in Ariſtophane et in Tragicis ſcriptum et editum; etiam in Apollonio Rh. v. Brunck. I, 1307. Vna littera λεύσω eſt in Heſych. et in codd. Lipſ. Fr. Eton. Vrat. a. b. idque in edd. induxerat Ald. 2. Iterum inuexit σσ Turneb. ex Rom. Quidni tamen λεύσω ſatius eſſe putemus; vt γλαύσω fuit? Inuitus haereo in his argutiis; video tamen iis ſemel defungendum eſſe. Rich. Payne p. 69 ſcribit λεϝσσω et eſſe idem quod γλαϝω (ex λάω?) vnde γλαϝσω. γλαυσσω. Ducit quoque hinc γλαϝκωπις, γλαυκῶπις Ἀθήνη, neque hoc ſpectare ad colorem, ſed ad obtutum acrem; ſic Heſychium accepiſſe (ille φοβερὸν, λαμπρὸν habet). Hinc γλαϝκος eſſe; γλαυκὸς de mari ſpectare ad maris impetum et motum, non ad colorem; γλαϝκς, γλαυξ, de noctua; γλαυκιόων de leonis obtutu acri et terribili.

τέτε Vrat. a. ὅ μοι Sch. B. et L. et primo loco Apollon. Lex. in ὅ, accipiunt pro ὅτι, vt more Homerico ſit pro καθ' ὅ, ὅτι. Alias accipitur: videtis quale munus a me aufertur. ἔρχεται. οἴχεται, pro ἄγεται. Ad ἄλλῃ eſt reprehenſio Ptolemaei Oroandis f. ἐν τῷ γ' Ὁμηρικῶν ὑποδειγμάτων qui obſeruationem ſuper permutatione vocum ἄλλος et ἕτερος ex h. l. illuſtrare voluerat. Sed ἄλλῃ eſt ἀπέρχεται ἀλλαχόσε.

121. τόνδ' hic et aliis locis Barn. pro τὸν δ' edidit, reprehenſus propter id a Clarkio; recte; etſi non aliter aliae edd. nec mutatum niſi a Turnebo, hinc in Steph. ποδάρκης, primo nunc loco obuium, grammaticis et gloſſographis notatum, ipſi Apollonio in Lex. ὁ τοῖς ποσὶν ἐπαρκούμενος, hinc et pro βοηθῶν, ait ille, proprie *valens curſu*, tum omnino celer, ποδώκης.

122. Ἀτρείδη κύδιστε. Bentleius malit κέρδιστε, *vaferrime*: ſane pro contextu acute. Spectat tamen τὸ κυ-

ἰος ad imperatoriam dignitatem: vt in nota monitum. Apud Euſtath. ad Od. B, 190. p. 1441. l. 18 Seleucus narrat Ariſtophaneam lectionem fuiſſe *Φιλοκτεανέστατε*, quae cur ceſſerit alteri *Φιλοκτεανώτατε*, haud intelligo. Vulgatam tamen Apollonius quoque interpretatur Lex. h. v.

124. *οὐδέ τί πω ἴδμεν.* ſic et editum e Ven. at Sch. A. habet *που. οὕτως καὶ ἡ Σωσιγένους καὶ ἡ Ἀριστοφάνους.* Et Sch. B. L. cum Vat. *αἱ πᾶσαι δέ που ἔχουσαι.* Parum refert. *οὐδέ τί πω* eſt vel *nullo modo*, vel *necdum*; eſt enim *πω* ex *πῶς. οὔ πως*, et *οὔ πω.* Heſych. *οὐδέ τί πω. οὐδέποτε. οὐδαμῶς.*

Ceterum orationes, quae ſequuntur, admirati ſunt veteres. *Nonne*, ait Quinctil. X, 1, 47, *vel in primo* (libro) *inter duces illa contentio — omnes litium explicant artes?* Scilicet placere eae poſſunt, quia conueniunt perſonis ac temporibus, animique ſenſus verborum grauitate ac proprietate reddunt.

125. Cum poſt *οὐδέ τί πω ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλά.* ſequatur: *Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν, τὰ δέδασται*: fuere qui iungerent — *κείμενα. πολλὰ ἄλλα τὰ μὲν* — Sch. A. B. Contorte factum! Quod vulgo dicitur *πλῆθος κοινῶν, κειμένων*, hoc Homero eſt vbique *τὰ πολλά.*

Videtur ex h. v. duxiſſe exordium carminis ſui Choerilus (ap. Ariſtot. Rhet. III, 14) *Νῦν δ' ὅτε πάντα δέδασται.* quod Virgilio eſt Ge. III. *omnia iam vulgata.*

126. *παλίλλογα ταῦτ' ἐπαγείρειν.* Tyrannio acuebat *ταύτ'* pro *ταὐτά.* Sch. A. B. L.

128. *αἴ κέ ποθι Ζεὺς*, mſ. Tzetzae et Vat. ap. Bentl. *αἴ κέ ποθ' ὁ Ζεύς.* perperam.

129. *αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῷσι.* Edd. veteres *δῶσι*, monente quoque Erneſti: etiam Turn. Steph. Barnes, Clarke. Sic quoque in edd. Plutarchi de aud. poet. p. 103 To. VI. R. (p. 29. A.) et de ſui laude p. 141 To. VIII. Vitioſe tamen. Eſt enim *δῶ. δῷς. δῷ.* pro ΔΩΙ, tertia perſona, vt *γνῶ. γνῷς. γνῷ.* et hinc *δῷσι*, vt omnes grammatici ad h. l. etiam Etymol. Heſych. et Apollon. h. v.

Ergo δῶσι reſtitui, quod etiam Cantabrig. reuocarat. Zoilus Amphipolita, et Chryſippus Stoicus, reprehenderant locum, dum δῶσι pro plurali acceperant. (v. Sch. A.) ſane tam indocte vt nihil magis. δῷ cum paragoge δῷσι, vt ἄγῃσι. Sic Od. Θ, 318 πατὴρ ἀποδῷσι laudat Sch. ad h. l. (vbi nunc legitur ἀποδώσει) Docuerat hoc Herodianus ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ.

Alia ſubtilitas grammatica in Τροίην occurrit, a multis repetita et inculcata; etiam ab Euſtathio; volunt h. l. ſcribi Τροΐην. Nam Τροίην abſolute dici, adiecto autem πόλιν dici Τροΐην. hoc Ariſtarchus exputauerat (ergo quod alias Τρωΐην, Τρώην). Reprehenſus ergo Zenodotus, qui h. l. Τροίην ediderat, vt nunc editur; quaſi Τροίη πόλις, *Troia vrbs*, non aeque bene dici poſſit. Etſi hoc ſtatuam: primo ſuauius ad auditum videri Τροΐν, tum antiquius videri fuiſſe hoc; cum contracta ſeriora ſint. Eſt aliud, in quo argutati ſunt: non eſſe Jlium h. l. intelligendum, aiebat Ariſtarchus, aſſentiente, vt videtur, Herodiano, et ipſo Apollonio Lex. in Τροίης, vt nec Od. Λ, 509 ἤτοι ὅτ' ἀμφὶ πόλιν Τροΐην, ſed *vrbem aliquam Troadis*: καὶ ἐπείσθη αὐτῷ ἡ παράδοσις ſatis patienter. Cauſſa affertur: quia incertum erat, vtrum Jlium caperetur; quo quid ieiunius? atqui expectabatur hoc, alias non oppugnaſſent.

εὐτείχεον eſt ſollenne Jlii epitheton. Quod inf. 164 Τρώων πτολίεθρον legitur, nihil obſtat; nam eſt pro πόλις Homerico vſu.

ἐξαλαπάξαι. vox Homerica: de qua tamen grammatici non agunt, niſi ad E, 166.

131. 132. μηδ' οὕτως — κλέπτε νόῳ. Reddunt omnes κλέπτειν, ἀπατᾶν, παραλογίζεσθαι. Sic et Apollon. ex eo Heſych. ad quem v. Intpp. Suidas, Etymol. Etiam Sch. Ariſtoph. Pl. 27 et Sch. Sophocl. El. 54, adſcripto verſu. vnde κλοπή, ἀπάτη ap. Sophocl. Philoct. 1025 et Sch. Eſt ergo: noli me circumuenire, vt, oſtenſa ſpe recuperandi tale munus ex praeda, nunc id, quod habeo, dimittam. νόῳ eſt adiectum priſco more, vt φρεσὶ et al.

Dubito tamen, annon omnino ſit: ne ita reputa, cogita, machinare. Nam *κλέπτειν* eſt omnino clam aliquid agere, aut animo agitare, adeoque fraudulenter, vafre.

μήδ' varie ſcribitur, modo *μὴ δ'* modo ſine omni accentu; nil refert, modo teneas quod ſequeris, vbique. Semel et hoc monitum eſto.

ἀγαθός περ ἐών. E Schol. Apollonii I, 299 diſco, Ariſtarchi obſeruationem ad h. l. fuiſſe de *περ*, eſſe illud pro *δὴ* vel *γέ.* quod vtique verum eſt in multis locis, vt in eo, quod laudat, Od. P, 47 *φυγόντι περ αἰπὺν ὄλεθρον.* Quoties autem *περ* et *ἔμπης* ſe excipiunt, eſt *licet* et *tamen.* De voce *θεοείκελος* et *θεοειδὴς* philoſophatur Plato de Rep. VI p. 501. B.

133. 134. — „*ἀθετοῦνται*, tanquam exiles ac ieiuni, cum ſtructura, tum ſententia, nec Agamemnonis perſona digni.“ Sch. A. Damnantur ergo grammaticorum iudicio; non antiquitatis auctoritate.

133. *ἦ ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὔτως ἧσθαι δευόμενον.* Edd. ant. cum Turn. et Steph. excepta ed. Rom. etiam codd. Lipſ. Vrat. b. c. Moſc. 3. Correxit Barnes accinentibus codd. etiam Venetis. Scilicet, vt ſemel moneam, obſeruarunt grammatici, *ἐθέλω* eſſe Ionicum et Homero frequentatum; non autem *θέλω.* cf. vel Euſtath.

ὄφρα male volunt pendere ab *ἐθέλεις*, et laudant tanquam ſchema orationis mutatae *ὄφρα ἔχῃς ἧσθαι.* Nec vero eſſe poteſt, *interea dum.* Sic deberet eſſe *ὄφρα ἔχεις.* Legitur conſtanter *ἔχῃς*, et eſt abſolute dictum: ita vt tu (interea) habeas tuum munus, me munere priuato.

ἔμ' αὔτως ἧσθαι. In multis, et Townl. Vrat. c. eſt ſcriptum *αὔτως*, etiam aliis locis; et tuetur hoc Schol. Ven. B. vt diſcernantur *αὔτως*, *μάτην*, et *αὕτως*, *οὕτως.* v. Etymol. cf. inf. A, 525. vide ad Γ, 220. Debet adeo in Apollon. Lex. h. v. ſcribi: *αὔτως, ἐπὶ μὲν τοῦ, ματαίως.* grammaticum inuentum, quo vti licet, ſi placet.

135. Ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας — Deeſſe ad h. v. apodoſin, παύσομαι, ἢ ἡσυχάσω, vel καλῶς ἔχει. εὖ ἔχει. iam veteribus notatum: Sch. Amſt. Reg. Ven. add. Euſtath. Schol. Ariſtoph. Pl. 469. ad quem Schol. Rauennas recitat εἰ μὲν δώσουσι. Sch. Thucyd. p. 170, 47. lib. III, 3 et al. vt recentiores taceam. Adde Gregor. de Dial. p. 19. refert is cum Ven. hoc ἀνανταπόδοτον inter Atticiſmos; alii autem, vt Sch. Reg. et Amſt. Ven. B. non ἐλλιπὲς, ſed ἀρχαϊκὸν eſſe contendunt, aliis exemplis laudatis: cf. Waſſenb. p. 166. Dicendum erat, cum μιμήσει, cum geſtu, κατ' ἦθος, ἠθικῶς, pronuntiandum eſſe. cf. Not.

136. ἄρσαντες κατὰ θυμὸν, — vnde ſit γέρας θυμήρες, ἀρεστόν. ab ἄρω, ἁρμόζω, ἀρεστὸν ποιῶ. cf. Schol. vt ſit munus ἀντάξιον τῆς Χρυσηΐδος.

ἄρσαντες. Ariſtarchus ἅρσαντες ſcribi voluit; nam eſſe ἅρμα, adeoque ἅρω eſſe debuiſſe; et eſt ſane ἁρμὸς, ἁρμόζω. Eſt tamen nec minus ἄρμενος. ἄρθμος. ἐπάρω. χαλκήρης. Obſtitit Ariſtarcho Herodianus, et defendit ἄρσαντες ab ἄρω. Sch. A. B. L. Amſt. Reg. et Vat. ap. Bentl. cum Euſtathio ἐκ τῶν παλαιῶν. Vtrumque interpretatur Apollon. Lex. h. v. ἅρσαντες et ἄρσαντες· Illuſtrandus ex illis Etymologus. Videtur aliquando vtrumque vſu habitum eſſe; ſeruatum tamen alterum ſolum ἄρω. Hoc autem iam Homerico aeuo vſu habitum eſſe, docet compoſitum ἐπάρω, quod ἐφάρω non eſt.

137. εἰ δέ κε μὴ δώωσιν. Sch. B. δώσουσιν ſicque Vindob. Fragm. Eton. ſcilicet ex v. 135. Nam, quod centies obſeruatum: futurum indicatiuum et aoriſtus II. ſubiunctiui eodem loco habentur.

139 — ἀθετεῖται, quia ſine eo ſententia abſoluta eſt; et abſurdum eſt, quod additur ὁ δέ κεν κεχολώσεται, nam hoc per ſe intelligitur futurum eſſe. Sch. A. apud Euſtath. p. 67. Longinus pro inſititio verſum habuiſſe fertur. Sublato verſu tollitur quoque ambiguitas; manifeſta enim ſit apodoſis: ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι pro ἑλοίμην. Agnoſcit quidem verſum Apollon. Lex. in ἵκωμαι.

et ex eo Hesych. Tollendus tamen versus, si quis alius; iudice quoque Bentleio.

140. Ἀλλ' ἤτοι — Al. ἦτοι perpetua variatione; v. ad 101. vt et αὖτις et αὖθις de quo ad A, 27. Suidas hoc versu vtitur ad docendum, quid sit ὕστερος λόγος.

141. Νῦν δ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. Laborat versus vitio metri: quod iam Bentleius notauit; nam ϝερύω fuit antiquitus, quod nunc est ἐρύω. v. Exc. ad h. v. ergo non esse potuit μελαιναν ϝερυσσομεν. Apparebit vitium multo clarius, si similia loca comparaueris: inf. A, 485 νῆα μὲν οἵ γε μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ϝέρυσσαν. idem vs. Od. Π, 325. 329. Porro Jl. Ξ, 76 νῆας — πάσας δὲ ϝερύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. Od. Δ, 666 νῆα ϝερυσσάμενος. 780 νῆα μὲν ἄρ πάμπρωτον ἁλὸς βένθοσδε ϝέρυσσαν. idem vs. Θ, 51. Expectes itaque et h. l. fuisse — νῆα ϝερύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. Exciderat puto epitheton, quod restitutum putarunt, aut exemplo aliorum versuum interpolatrice manu intulerunt, μέλαιναν. Fac fuisse versum: Νῦν δὲ θοὴν, ἄγε, νῆα ϝερύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. Minus numerosus esset versus: Νῦν δὲ μέλαιναν νῆα ϝερύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. Nisi haec admiseris: fatendum est, versum a rhapsodis esse insertum cum toto loco 140 —147. ad explendam narrationem, ex eo, quod mox subsequutum esse narratur. Cuius generis loca multa in Homericis mihi videor obseruasse: vt supplerent rhapsodi, quae primi carminis auctores prisca simplicitate et breuitate aut omiserant aut summatim attigerant. Sane inuictis argumentis talia probari non possunt; continentur ea intra iustae alicuius suspicionis fines.

ἐρύσσομεν emendate iam in ed. Flor. legitur; at in codd. vt Barocc. Laud. passim ἐρύσομεν media breui. Et sic in hac voce fere vbique aberratur.

142—144. Obseruanda in his vss. modorum et temporum diuersorum vis eodem loco habita: ἐρύσσομεν. ἀγείρομεν. θείομεν. ἀναβήσομεν. v. Exc. ad A, 66.

142. ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν. Aristarchus ἐν δ' ἐ. ediderat. εἰ δ' L. apud Bentl. εἰς δ' Vrat. b.

In ἐπιτηδὲς mira ſubtilitas grammaticorum occurrit, in Scholiis, Euſtath. Etymol. Heſych. et in Apollon. Lex. Volunt ii eſſe pro ἐπιτηδέας, ἐπιτηδεῖς, ἐπιτηδὲς, quomodo et ἀκλεὲς ſit pro ἀκλεεῖς. Atqui perperam et hoc ſtatuunt. nam fuit non modo ἀκλεὴς, ſed et ἀκλὴς, έος, ἀκλέες. v. ad B, 115. H, 100. at ἐπιτηδὲς, aut ἐπίτηδες vt alibi ſcribitur, eſt pro κατὰ τὸ ἐπιτηδὲς, ἐπιτηδείως.

143. θείομεν, ἂν δ' — verſum ἀθετεῖ Zenodotus. At Sch. A. cenſet, Chryſeidis mentionem neceſſario ſieri. cf. 310.

θείομεν. ex antiqua forma θέω ſit θῆμι, τίθημι· ex θέω, ſit θῶ, θῶμεν, θέωμεν, θείομεν. Et ſic in ceteris huic ſimilibus; vt ſemel moneam.

146. ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν. dubitari poteſt, ſitne ſimpliciter, ſumme, princeps, vt ἔκπαγλος ſit θαυμαστὸς, τιμιώτατος· pro quo militat alter locus Σ, 170 Ὄρσεο, Πηλείδη, πάντων ἐκπαγλότατ' ἀνδρῶν, Πατρόκλῳ ἐπάμυνον. an ſit cum vi dictum: terribilis, violentus. Sic Etymol. h. v. ἐκπληκτικώτατε. φοβερώτατε. Additur tamen ἢ ἐξοχώτατε. Et Heſych. θαυμαστότατε. ἐκπληκτώτατε.

147. ὄφρ' ἡμῖν Ἑκάεργον ἱλάσσεαι. Sch. A. contendit ἥμιν eſſe ſcribendum. Docent enim veteres, primam acui, ſi indefinite ponitur, ſin definite, vltimam acui aut circumflecti. v. Sch. A. et inf. ad 214. 579. Γ, 163 et Etymol. h. v. ἦμιν Ionicum eſſe, docet idem in ἄμμι, quod Aeolum eſſe, ἡμὶν (voluit ἀμὶν vel ἀμμὶν) Doricum contendit. Conuenit, quod ἥμιν, vel ἡμὶν, ſcribitur metri cauſa, vt vltima corripiatur.

Nihil monent grammatici de altera difficultate, eaque grauiore, metrica: quod in ἱλάσσεαι prima corripitur, cum in ἵλαος et deriuatis producta ſit: quod firmare poteſt ſuſpicionem ſupra memoratam, vſſ. 140 — 147 ſerioris commatis eſſe. Certe poterat hoc verſu carere carmen. De voce ἱλάσκομαι v. inf. ad v. 583.

148. ⸖ praefixum; deb. eſſe > nam obſeruatur tantum hoc, quod Achillis ira iam ad Agamemnonis verba

vſ. 138 ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι ἢ τεὸν ἢ Αἴαντος ἰὼν γέρας, efferuefcere debuit, nunc autem in verba erumpit.

ὑπόδρα. multa argutantur grammatici de hac voce eiusque etymo et ducta inde eius vi. Quae Sch. B. habent, ſunt in Etymol. add. Euſtath. Recentioribus eſſe ὑποδρὰξ, monet Apollon. Lex. ὑποδερκόμενος eſt in Quinto III, 251. Ex disputatis tenebimus hoc: ὑπόδρα eſſe torve, ὑποβλεπτικῶς. δριμέως. βλοσυρῶς.

149. ἀναιδείην ἐπιειμένε. primo nunc loco occurrit forma antiqua loquendi, etiam in libris ſacris notata: vt de habitu mentis dicatur ἐπιειμένον εἶναι· ſic I, 372. ἀλκὴν H, 164 et al. *veſtitum*, pro, inſtructum, inſignem eſſe et conſpicuum aliqua re, moribus, indole.

κερδαλεόφρον. Vrat. c. κερδαλεόφρων. At vulgatum tuentur etiam Sch. A. B. L. De voce κέρδος et cognatis v. ad Z, 153. Dubitari h. l. poteſt, ſitne de lucro an de fraude accipiendum. Sequar prius, cum ſupra vſ. 122 Agamemnon dictus ſit φιλοκτεανώτατος. Eſt ergo κερδαλέος, et κερδαλεόφρων, ὁ φρονῶν τὰ κερδαλέα, h. l. φιλοχρήματος, vt in Schol. redditur, aut potius ὁ πλεονέκτης, ſuis vtilitatibus ſtudens adeoque aliena appetens: Videtur quoque hoc ſequutus eſſe Apollon. Lex. h. v. at Ariſtarchus, ait idem, reddit, φρόνημα κερδοῦς ἔχων, ἤγουν ἀλώπεκος adeoque pro fraudulento. Habuit ille in animo locum Pindari Pyth. II, 142. Similia ſunt in Sch. A. B. ad Jl. K, 44. Euſtath. Etymol. Heſych.

Ceteroqui quod haec contumelioſius dicta, quam perſonis talibus conueniat, vt multa alibi, v. c. 225, arguuntur a multis, etiam a veteribus, et ab ipſo Platone de Rep. III, p. 391. p. 389. 390. non tam, quod Erneſti Riccio in Quaeſt. Homer. nimium tribuens putabat, in verſione latina ad verbum facta eſt quaerendum, quam potius in moribus rudis aetatis heroicae: cui non minus haec condonanda ſunt, quam hominibus doctis ruri enutritis, ſi conuiciis plebeiis alios exagitant.

150. πῶς τίς τοι πρόφρων ἔπεσι πείθηται Ἀχαιῶν. Non eſt otioſe poſitum πρόφρων; poteſt enim aliquis pa-

rere inuitus. Bene Sch. br. *προθύμως*. Saepe ſic, vbi abeſſe poſſe videbatur, adiicitur *πρόφρων*, hac cum voluntatis propenſae ſignificatione. Sic ſup. 77. 544 et ſaepe. *πείθοιτο* vnus Vindob. indocte cum hiatu.

151. *ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι.* Dubitabat Bentleius annon fuiſſet *ἠὲ λόχονδ' ἐλθεῖν* vel *ἰέναι.* vt inf. 227 legitur: *οὐδὲ λόχονδ' ἰέναι.* Saltem is locus pro interpretatione huius verſus habendus eſt; quod faciunt quoque Sch. B. L. T. Itaque *ὁδὸν* interpretantur *ἐνέδραν.* nec ſine ratione; nam inſidias facere debuere *ad viam*, *ἐφ' ὁδῷ.* vt Demoſthenes dixerat *ἐν ὁδῷ καθελών.* v. Harpocrat. in *ὁδός.* add. Euſtath. Heſych. Laudat quoque verſum Sch. Pindari Ol. X, 37 *ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἀντὶ τοῦ ἐνέδραν ἐλθεῖν*, vbi in Pindaro: *ἐφ' ὁδῷ ἀντὶ τοῦ, λόχῳ.* Nihil itaque in poeta mutandum eſt.

153. *μαχησόμενος.* Bentl. em. *μαχεσσόμενος.* v. inf. ad 298.

ἐπεὶ οὔτι μοι αἴτιοί εἰσιν. Bene obſeruat Euſtath. Homero *αἴτιον* aliter dici quam ſequioribus, quibus ſimpliciter eſt, qui in cauſſa eſt. At Homero eſt *ὁ αἰτιατέος, ὁ ὑπὸ μέμψιν καὶ αἰτίαν κείμενος.* obnoxius. incuſandus.

154. *οὐ γάρ πώποτ' ἐμὰς βοῦς ἤλασαν.* „Ariſtarchus iunctim *πώποτ'*" Sch. A. Scilicet ſcripſerant alii *οὐ γάρ πώ ποτ'*, non deterius puto. Addit Sch. A. *οὔποτε* et *οὔπω ποτὲ*, de praeterito, *οὐδέποτε* de futuro dici. Verſu vſi ſunt paſſim ſeriores prouerbii loco, vt Dio Or. XLIII, p. 191. To. II. ed. R. Plutarch. de aere alieno p. 829 E. Lucian. Amor. 31 et alii.

155. *βωτιανείρῃ* interpretantur *βόσκουσα τοὺς ἄνδρας, τρέφουσα*, Schol. et ipſe Apollon. Lex. h. v.

156. *ἐπειὴ* — Argutiae ſunt grammaticorum in Sch. A. B. L. dum ſcribunt *ἐπειῆ*, vt ſit *ἐπεὶ ῆ, βεβαιωτικῶς* dictum. v. Etymol. in *ἤ.* et Euſtath. ad h. l. et al. Eſt quoque *ἐπειῆ* in ed. Rom. in cod. Vindob. et al.

157. *οὔρεα τε σκιόεντα.* Ariſtarchus: *σκιόωντα.* Sch. A. at Apollon. Lex. *σκιόεντα, σύσκια.* Verſu ſaepe vtun-

tur ſcriptores prouerbiali modo vt Plutarch. Sympoſ. V, pr. et Philoſtratus cum al.

158. ὄφρα σὺ χαίρῃς. recte χαίρῃς, non χαίροις. Recte quoque Achilles; venerant enim ad Troiam Achiui χάριν Ἀτρείδῃσι φέροντες Od. E, 307. etſi neget Thucyd. I, 9. et metu potius ductos fuiſſe contendat. Ex loco noſtro probat quoque Pauſan. III, 24 extr. Achillem non fuiſſe inter procos Helenae.

159. τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ (÷) quod ἠθέτηκε Zenodotus, cum non videret τιμὴν h. l. eſſe τιμωρίαν, et ἀρνύμενος eſſe εἰςπραττόμενος παρὰ Τρώων. Sch. A. bene. Adde Etymol. in τιμή — ἐπὶ δὲ τῆς τιμωρίας· τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ. καὶ γράφεται ποινήν. fuit ergo gloſſema hoc quoque lectum. Et iam Apollon. in τιμήν· — ἐπὶ δὲ τῆς τιμωρίας· τιμὴν ἀρνύμενοι. add. Heſych.

Bentleius, qui τιμὴν, vt vulgo fit, pro *honore* accipiebat, laudatis quoque verſibus Jl. Υ, 80. 81, ad πρὸς Τρώων offenſus, emendauerat πρὸς Δαναῶν. vti legitur Π, 85 ὥς ἄν μοι τιμὴν μεγάλην καὶ κῦδος ἄροιο πρὸς πάντων Δαναῶν. et E, 552 venerant ad Jlium Achiui τιμὴν Ἀτρείδῃσ', Ἀγαμέμνονι καὶ Μενελάῳ, ἀρνύμενοι. poterat afferri quoque locus Z, 446 vbi pro τιμή memoratum videtur κλέος· nam Hector, fortis, inquit, eſſe didici, ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ.

Praeſtat tamen τιμὴν accipere pro vltione: etiam in ſeqq. P, 92 Menelaus de Patroclo: ὃς κεῖται ἐμῆς ἕνεκ' ἐνθάδε τιμῆς. Od. Ξ, 70 Jlium adierat Ἀγαμέμνονος εἵνεκα τιμῆς. add. ibid. 117. Et eſt τιμή proprie, *quo ſatisfacimus alteri*, iniuriam compenſamus; cf. Γ, 285. 6. 8. 9. et 459. Et ſic toties de Achille τίειν. τιμᾶν. τιμή, cf. inf. 510. vti τιμή eſt pretium Od. X, 57 τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἐεικοσίβοιον ἕκαστος. πρὸς Τρώων autem eſt pro παρὰ, vt ſaepe, etiam in Herodoto obuium.

Super ἄρνυμαι multa argutantur grammatici ex etymo, inprimis Etymologus et Euſtathius ex iis, pluribus locis: eſſe ἀντικαταλλάσσειν. Homero eſt *capio*, tum, *appeto*, vt capiam, σπουδάζω λαβεῖν, vt X, 160 ἐπεὶ

οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην ἀρνύσθην. et h. l. *parare cupientes tibi vltionem.* Eſt tandem *tueor*, (cupio tenere, retinere,) vt Z, 446 ἐπεὶ μάθον ἔμμεναι ἐσθλὸς ἀεὶ — ἀρνύμενος πατρός τε μέγα κλέος ἠδ' ἐμὸν αὐτοῦ. Od. A, 5 multa perpeſſus, ἀρνύμενος ἥν τε ψυχὴν καὶ νόστον ἑταίρων.

160. τῶν οὔτι μετατρέπῃ. Indocte τῶν ad Τρώων refertur in Sch. A. immo eſt ὧν πεπραγμένων εἰς τὴν σὴν χάριν. In fine verſus, οὐδ' ἀλεγίζῃς Vrat. a.

162. πολλὰ μόγησα. Ἰακῶς. fuit Ariſtarchea lectio. Sch. A. Cur tandem hoc magis loco quam aliis? pro vulgato πόλλ' ἐμόγησα.

ᾧ ἔπι. Apollon. Lex. in η. p. 323 laudat ᾗ ἔπι. vbi v. Toll. idem tamen in ἐπὶ laudat ᾧ ἔπι.

δόσαν δέ μιν recitat Sch. Vat. ad vſ. 229.

163. (⊱) ὁππότ' Ἀχαιοί. Zenodotus οὐδ' ὅτ' Ἀ. ignorauit enim, addit Sch. A. quod ἔχω eſt pro εἶχον. Scilicet acceperunt veteres locum de praeteritis; vt eſſet: quoties vrbs aliqua Troianorum capta eſt, ſeu capitur, exiguam ipſe praedae partem abstulit, aut auferre ſolet; adeoque Τρώων πτολίεθρον eſſe *oppidum Troadis* aliquod; vnde et vſ. 129 laborabant in πόλιν Τροΐην, eſſe enim vrbem Troadis. Itaque etiam inf. 168 ἔρχομ' ἔχων ipſis eſt pro ἠρχόμην. Poterant forte pro ſe laudare locum Jl. B, 226. 7. 8. in verbis Therſitae: πλεῖαί τοι χαλκοῦ κλισίαι, πολλαὶ δὲ γυναῖκες εἰσὶν ἐνὶ κλισίῃς ἐξαίρετοι, ἅς τοι Ἀχαιοὶ πρωτίστῳ δίδομεν, εὖτ' ἂν πτολίεθρον ἕλωμεν. vbi etiam opponitur capiendum mox Jlium. Vide tamen notam. Praeſtat ad futurum tempus referre, et accipere ἔχω pro ἕξω, *Troia aliquando capta*, in quo praeiuit Ienſius. Pro οὐ μέν σοί, οὐ γάρ σοι recitat Plutarch. de aud. poet. p. 28. F.

164. εὖ ναιόμενον. Ita discretim ſcribendum eſt, ſi nobis conſtare volumus. v. Excurſ. ad h. v. Etiam ſic Vrat. a. Moſc. 1. etſi codicum leuis auctoritas in his eſſe poteſt. Vulgo iunctim εὐναιόμενον. πτολίεθρον Homero

ſimpliciter eſſe *πόλιν*, ſaepe videbimus. Notabile eſt, quod nusquam *πολίεϑρον* occurrit.

165. *ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον. πλεῖστον* Vrat. b. *πολυάϊκος πολέμοιο.* varie exponitur epitheton. v. Schol. Euſtath. ab *ἀΐσσειν* petendum eſſe nemo dubitet; Apion inepte argutatus eſt, qui *ἀπὸ τοῦ ἄκοντα* (*inuita*) *τὰ βέλη ἱέναι* duxerat. *πολυόρμητον* exponit Apollon. Lex. in *ἀϊκάς*. Videtur verius eſſe *ὁ πολλὰς ὁρμὰς ἔχων καὶ κινήσεις τῶν μαχομένων*, vt Heſych. et Etymol. Simili modo *πόλεμος πολύκμητος*, *pugna, in qua multum laboratur.* Proprie pugnantes ſunt *πολυάϊκες*, *πολλὰ ἀΐσσοντες*; transfertur hinc ad pugnam ipſam. Schol. Ven. B. et Euſt. ad Z, 2 vocem aiunt declarari per iſtum verſum: *πολλὰ δ' ἄρ' ἔνϑα καὶ ἔνϑ' ἴϑυσε μάχη πεδίοιο* (Z, 2.) Conf. inf. ad O, 709 et ibi Sch. A.

168. *ἐπὴν κεκάμω πολεμίζων.* Turbata Scholia A. Si tamen conferas B. L. Vat. Etymol. h. v. res ita ſe habet: Ariſtarchus et Herodianus *ἐπεί κε κάμω* ſcripſerunt. Recte hoc: nam *ἐπεί κε νομῷ μιγέωσι* inf. B, 475. *ἐπεί κε πρῶτα λίπῃ* Od. Λ, 220. *ἐπεί κε γένηται*, Od. P, 23. At alii *ἐπὴν κεκάμω*, vt *λελάχωσι*, *πεπίϑωνται*, notiſſimo more, quem Ionicum, appellant: v. c. Koen. ad Gregor. p. 202. Etiam Euſtath. vtriusque lectionis meminit, at ipſe habet *ἐπήν κε κάμω.* vt Mosq. 1. et C. ap. Bentl. Manet res ambigua; et occurrit vbique disſenſus codd. edd. et grammaticorum: H, 5 *ἐπὴν κεκάμωσιν* et *ἐπήν κε κάμωσιν.* item P, 658 *ἐπεὶ ἄρ κεκάμησι* vbi *ἄρ κε κάμησι* videtur durius fore, *ἄρ κε.* Verum occurrit quoque *γάρ κε* ſaepe. vt inf. 293 *ἦ γάρ κεν.* Saltem analogiae haud repugnat, ex *κέκαμα* prodire potuiſſe *κεκάμω*· etſi equidem praeferam *ἐπήν κε κάμω* diuiſim.

169. *Νῦν δ' εἶμι Φϑίηνδ'.* Sch. A. *Φϑίηνδ' αἱ Ἀριστάρχου. καὶ ἡ Ζηνοδότου ὁμοίως.* at in Sch. Reg. et Amſt. eſt: *Ζηνόδοτος δὲ χωρὶς τοῦ, δέ.*

ἐπειῆ etiam h. l. ſcribitur, et *ἐπεὶ ἦ* Apollon. Lex. p. 322 in *ἦ.* et Etymol. in *η.* cf. ad 156.

φερτερόν ἐστιν. in aliis accentus variat *φέρτερον ἐστίν.* vt in Vrat. a. ſic *φέρτερος εἰμί.* et ſic ſexcenties in aliis. Scilicet vt et hoc moneam vno loco: grammatici ipſi ſibi in his non conſtant, multo minus librarii. Nec tamen haec et alia ad poetam ſpectant, ſed ad grammaticam; adeoque, ſi omiſero, nil peccare videbor.

Ceterum 169. 170. 171. recitantur a Platone in Hippia p. 370 C.

170. 1. *σὺν νηυσὶ κορωνίσιν.* Barocc. et Mori *κορωνῆσιν.* Barnes legendum cenſet *κορωνῆσ'*, at eſt merum vitium librarii. Quae ſint naues *κορωνίδες* v. ad B, 392.

οὐδέ σ' ὀΐω ἐνθάδ' ἄτιμος ἐὼν ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν. Modos, quibus vulgo locus expediri ſolet, ſuppeditant iam veteres in Scholiis, Sch. A. L. Vat. br. aut vt *ἄτιμος ἐὼν*, nominatiuus abſolute poſitus ſit pro genitiuo abſoluto: *ἀτίμου ἐόντος* ſcil. *ἐμοῦ.* aut vt hyperbaton ſit, cum ſint iungenda: *Νῦν δ' εἶμι Φθίηνδε — ἐνθάδ' ἄτιμος ἐών.* vtrumque parum commode. Sunt qui *ἄτιμος* ad Agamemnonem referant; vt his ille reſpondeat vſ. 175 *παρ' ἐμοίγε καὶ ἄλλοι, οἵ κέ με τιμήσουσι.* id tamen grammatica non admittit; poteſt quidem dici: *ἐγὼ ὀΐω ἀφύξειν — ἄτιμος ἐών.* non autem: *ὀΐω σε ἄτιμος ἐὼν ἀφύξειν.* nam ſic neceſſe eſt *ἄτιμον ἐόντα* ſcribere: contra quam Clarke putabat. Quod acutius intuenti facile occurrit, eſt, vt *σ'* accipiatur pro *σοι*, aut quod facillimum, mutetur in *σοι ὀΐω.* Malis forte ſic *ἀφύσσειν.* nam *ὀΐω* cum futuro eſt fere ſpero (vt inf. 427 *καί μιν γουνάσομαι, καί μιν πείσεσθαι ὀΐω* E, 252. 350) aut metuo (vt ſup. 59 *νῦν ἄμμε ὀΐω ἂψ ἀπονοστήσειν.*) Eſt tamen et ſuſpicor, puto, *ὑπονοῶ*, apud me conſtitutum habeo, cum futuro: vt inf. 296 *οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοι πείσεσθαι ὀΐω.* ita et paullo ante 289. Hoc idem in animum veniebat Bentleio, poſtquam plura tentarat in ſchedis: *οὐδέ σ' ὀΐω ἐνθάδε δηθύνοντ'*, vel *οὐδέ σ' ὀΐω ἐνθάδ' ἄτιμον ἐόντ'*, reſpectu vſ. 159 *σοὶ ἅμ' ἑσπόμεθα, τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ σοί τε.* Aduocat quoque Od. Ξ, 370 et 117. Poterat quoque ſcriptum eſſe *οὐδέ τ' ὀΐω*, pro *οὐδέ τε.* ne-

que ego ita animatus ſum, vt parem opes, ipſe contemtus, ſc. tibi.

171. ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν. Excitat verſum Etymol. et ἀφύσσειν interpretatur ἀντλεῖν. vt Sch. br. ἀπαντλήσειν. et melius προσωρεύειν, vel vt in Barnes eſt, περισωρεύειν, *accumulare*. Quod apud Heſychium eſt: ἄφυξιν, ἀπάντησιν, Bentl. quoque em. ἀφύξειν, ἀπαντήσειν.

ἄφενος. In Barocc. et Mori et Moſc. 1. e correct. eſt ἄφενον. vtrumque Homero frequentatur. ἄφενος eſſe proprie prouentum vnius anni, et ex multorum annorum copiis oriri πλοῦτον docent Schol. Suid.

173. Φεῦγε μάλ᾽, εἴ τοι θυμὸς — Dubitant grammatici, ſintne iungenda: φεῦγε μάλ᾽, an: φεῦγε, μάλ᾽ εἴ τοι, an μάλα abundet.

Pro εἴ τοι fuit quoque ſcriptum ἤ τοι. Sch. B. L. Vat. Deberet ſic eſſe, ᾗ τοι *quo tibi lubitum eſt*. Pro ἐπέσσυται fuit lectum ἐέλδεται Schol. B. L. Vat. Verum etiam Od. K, 484 θυμὸς δέ μοι ἔσσυται ἤδη. ergo et ἐπισείεσθαι, ὁρμᾶσθαι ἐπί τι. Et Sch. Leid. ἐφορμᾶται. ἐπέρχεται. ἐπιθυμεῖ. Tum Schol. breu. οὐ γάρ ἐγώ σε interpretatio forte eſt non lectio. Tum ἔγωγε et 174 ἔμοιγε, etſi non minus recte foret ἐμοί γε ſcriptum, et πάρ ſcribere iubent grammatici in Sch. A. et ſaepe alibi. v. Etymol. in ἔγωγε. εἵνεκ᾽ ἐμοῖο vitioſe codd. pars.

175. οἵ κ᾽ ἐμὲ τιμήσουσι Themiſt. recitat Or. XXXI p. 354. recte. Et Cic. ad Diu. III, 7. Eleganter quoque dictum: Ὅν τινα τιμήσουσι Διὸς κοῦραι μεγάλοιο Muſae, ap. Themiſt. Or. XXXI extr.

ℰ— quod κε abundat, et τιμήσουσιν eſt pro τιμήσειαν. „Obſeruatio aliis quoque locis facta, vt K, 44 ἥτις κεν ἐρύσεται ἠὲ σαώσει. In ſeriore poeta probarem οἵ γε vt L. Bentl. et Barocc. habent. In Schol. Lipſ. eſt οἵ καὶ τιμήσωσι. at κεν cum futuro frequens, pro optatiuo: vt adeo viris doctis obtemperandum non ſit, qui κὲ vel ἂν cum futuro obuium mutare ſolent, vt Dawes in Callim. Iou. 93 τίς κεν Διὸς ἔργματ᾽ ἀείσει; eſt adeo οἵ

με τιμῷεν ἄν. Exempla vſus plura extant; nec modo ſup. 139, verum et ſeqq. A, 523 *ἐμοὶ δέ κε μελήσεται ὄφρα τελέσσω.* Δ, 176 *καί κέ τις ὧδ' ἐρέει.* pro *εἴποι ἄν.* I, 155 *οἵ κε ἑ — τιμήσουσι.* adde ad I, 75. Λ, 433.

μητίετα ſcribi voluit Ariſtarchus; idque obtinuit. Multis hac de re agunt A. B. L. Abſurdum eſt quod de vocatiuo pro nominatiuo, et Attico more, (v. c. Gregor. p. 40) narrant: eſt antiqua forma quam aeolicam, ſi placet, appellare licet. Eſt autem *μητιέτης*, *βουλευτικὸς*, v. Sch. A. ad 508 vbi iterum hac de voce agitur, et ap. Etymol. h. v.

177. ※ quia idem verſus in Odyſſea non recte legitur. Sic Schol. A. Verſum in Odyſſea occurrere non memini; at iterum verſus legitur Jl. E, 891 de Marte, vbi itidem aſteriſcus appoſitus: quo loco Schol. A. ait, verſum inde in Jl. A. eſſe translatum. Et ſane, ſi quid video, verſus ab h. l. eſt alienus; at locum ſuum tuetur inf. E, 891. Debebat ergo — ※ (obelus cum aſteriſco) appictus eſſe, qui nec Euſtathio ad alterum locum E, 891 ignotus fuit. Forte tamen aut hinc ductae ſunt a cyclicis narrationes de rixis Achillis in temporibus Antehomericis, aut ex iisdem verſus hic inſertus eſt.

178. *τόγ' ἔδωκεν.* Vindob. *τόδε δῶκεν.*

179. *νηυσί τε σαῖς* Vat. ſed Ionicum *σῇς.*

180. 1. *οὐκ ἀλεγίζω — οὐδ' ὄθομαι.* Aliquoties his vtitur poeta: diſcrimen ſynonymorum grammatici fere ex etymo conſtituere volunt in Schol. et Etymol. Vereor ne ratio nos fugiat. Sufficit tenere, eſſe ſynonyma. Myrmidones qui ſint, videbimus ad B, 684.

184. ⸖ deb. eſſe ⸗ Nam Sch. A. notat: *ὅτι τὸ ἄγω* (*ἄγω κε*) *ἀντὶ τοῦ ἄγοιμι.*

185. *Αὐτὸς ἰὼν* — grammatica ſubtilitate obſeruatum eſt, omnes orationis partes hoc verſu occurrere: ap. Plutarch. Plat. Quaeſt. p. 1009. B.

186. *στυγέῃ δὲ καὶ ἄλλος.* *στυγέοι* Barocc. Sane poſt *ὄφρα* bene, inprimis e doctorum virorum Canone. At h. l. *στυγέῃ*, poſt *εἰδῇς* praeſtat. Eſt autem *στυγεῖν* h. l.

ſimpl. vereri. Apollon. Lex. ἐπὶ τοῦ φοβεῖσθαι. Sch. br. μισηθῇ. εὐλαβηθῇ. hoc alterum melius. Similia Heſych. φρίσσειν Euſtath. Scilicet antiquo vſu φιλεῖν dicitur pro probare, amplecti; ergo etiam μισεῖν pro abhorrere, metuere, recuſare; ſaepe ſimpliciter, praeferre et poſthabere.

187. Ἶσον ἐμοὶ φάσθαι. Male nonnulli, ipſe Lipſ. φᾶσθαι. Euſtathius: τὸ ἶσον φάσθαι, τὸ ἐναντίον εἰπεῖν. Et Sch. br. ἰσηγορῆσαί μου, τουτέστιν, ἐξ ἴσου πρὸς ἐμὲ λέγειν. At eſt ſimplicior ratio: φάσθαι, ἑαυτὸν εἶναι ἶσον ἐμοί.

189. στήθεσσι λασίοισι. laborant veteres in epitheto. in Schol. et Heſych. in λασίοις et in στήθεσσι. Simpliciter ornare illud puto, et ad virile robur, adeoque ad animum fortem refero.

⊱ ſpectat ad διάνδιχα μερμήριξεν. ὅτι δύο ἐμερίμνησεν, οὐκ ἐναντία ἀλλήλοις — ait Sch. A. ſcilicet fuit illud mirum veterum iudicium, duo illa, de quibus dubitaret, eſſe: *remouere alios*, et, *Agamemnonem interimere*. ἢ τοὺς μὲν ἀναστήσειε — ὁ δ' Ἀτρείδην ἐναρίζοι. Male vero; haec duo ſunt coniuncta. At duo diuerſa illa ſunt: *num* Agamemnonem occidat *an* iram comprimat; vt etiam Sch. B. L.

μερμήριζεν Cant. et mſ. Tzetzae. Barocc. Mori. vnus Vindob. Atque ſic Plutarch. in Coriol. p. 229. C. recitat.

191. τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ' Ἀτρείδην ἐναρίζοι. Verſus eſt ap. Apollon. Lex. in ἀναστήσας — ἔστι δὲ καὶ ἀντὶ τοῦ, ἀνάστατον ποιῆσαι (vt leg.) adſcripto hoc verſu. Emendandus hinc Heſych. in ἀναστήσειν.

ἐναρίζοι. Ita Apollon. Lex. l. c. Etymol. Heſych. mſ. Tz. Euſtath. et Ven. cum vulgo ſit ἐναρίξοι, etiam in Sch. br. φονεύσοι. nec eſt, quod dubites hoc recte dici poſſe; nam aoriſtos optatiuos et futurum indicatiuum aequipollere ſaepe videbimus. Bentl. malit ἐναρίξαι vt conueniat cum ἀναστήσειεν· quod tamen in Homero non deſiderabo. Vrat. a. ἐναρίξει.

192. ὅτι ἐκλύεται τὰ τῆς ὀργῆς. διὸ ἀθετεῖται. Sch. A. Pendet hoc iudicium ab altero illo prauo: quod διάν-

δίχα accipiebant de binis illis: ἢ τοὺς μὲν ἀναστήσειεν, ὁ δ᾽ (quaſi hoc eſſet pro ἠδὲ, καὶ) Ἀτρείδην ἐναρίζοι. Sic ſane verſus hic erat otioſus. Apparet porro hoc exemplo, τὸ ἀθετῆσαι grammaticorum interdum ad merum iudicium eorum ſpectare, non rationem criticam ſubeſſe.

Alia eſt argutatio in ἢ — ἠὲ in Sch. A. B. L. Amſt. (ad 190) volunt hoc alterum eſſe ἦε. additur: καὶ οὕτως ἐν τῇ καθόλου. Locus is Herodiani eſt excerptus in Etymol. p. 415, 44. ad quem cf. inf. Sch. A. ad vſ. 219. nil tamen video quod rationem habeat.

193. ἕως ὁ ταῦθ᾽ ὥρμαινε. Mirum in hoc et aliis nonnullis veterum ſcripturam eſſe ſeruatam, nulla de cauſſa idonea; nam ἕως haud dubie idem eſt quod alibi ſcribitur ὥς. Tollius quidem in ſchedis malit accipere ἕως aliquamdiu; vt O, 277. P, 727. 730. Φ, 602. eſt certe pronuntiandum, vna ſyllaba ὥς. Mirum tamen illud eſt, quod, quoties hoc ἕως pro ὥς occurrit, toties fere altera inſolentior ratio metri occurrat: ὁ ταῦθ᾽, quod pronuntiatum eſſe debuit ὁττανῦθ᾽ ὥρμαινε. Grammaticorum argutias vide et ad h. l. et ad E, 349 apud Euſtath. p. 554. 555. Clarke pronuntiari voluit ὥσω. v. ad h. l. ad Jl. O, 539 et al. Od. Δ, 90. Rich. Payne Knight p. 66 ex antiqua ſcriptura ἑϝος deducit. et contendit primam modo corripi modo produci. Fac corripi: quid tamen vel ſic huic loco faciemus? Ipſe, quoties metrum obſtat, alia loca emendat, vt Od. B, 148. E, 123. Jl. P, 727. — Bentleius em. ἕως (vna ſyllaba) ὅγε ταῦθ᾽ vt Od. E, 386 ἕως ὅγε Φαιήκεσσι. Simili ratione occurrit in ceteris locis, vbi ἕως ὁ ταῦθ᾽ vel ἕως ὁ τὸν, ὁ τῷ, occurrit. At vero occurrit quoque ἕως ἐγὼ, vt Od. Δ, 90 et alia, in quibus non vna ratione vtitur ad vitium tollendum. Non praeteriit haec doctiſſ. Hermann. de Metris p. 86. 87 de his disputans; vt tamen rationem aliquam ſatis tutam haud reperiat. Donec meliora edoctus fuero, maneo in hoc, vt a pronuntiatione veterum illa repetam; quae ad ſcripturam nondum erat efficta et emendata.

Ceterum, quod ad Athenes monitum refertur, quod prudentia ſuadere poterat (v. Not. ad 188) negari quidem nequit, rationem habere commentum hoc poetae in eo ipſo, quod Athene prudentia ſuadet; nec tamen, quod Heraclides, Dionyſ. Halic. et alii volunt, allegorice haec a poeta narrari dicendum eſt. Saepius monuimus de discrimine hoc inter poetae narrationes e priſcarum aetatum ſenſu ortas, et a ſymbolico ſermone ductas; et inter ſequiorum allegorias, inde petitas. Altera ex parte, niſi ſolem lucere negabis, negari nequit, Athenes numen a ſymbolica notione iam tum profectum, aut iam tum cum ea coniunctum eſſe debuiſſe; cur enim Mineruae, nec alii numini partes dantur bona et ſalubria monendi?

Porro ſemel monendum eſt: quod nunc inter vulgo nota habetur, ante XX annos non aeque: quicquid homines cogitant, ſuſcipiunt, peragunt, ita vt conſilii concepti cauſſa aut obuia non ſit aut ratio, quomodo res geſta ſit, vulgo non occurrat, id ad numen referri, quod id aut clam moneat, aut homines ad id impellat aut eos afflet, aut clam adiuuet rebusque agendis ipſum interſit.

194. ⊱÷ praefixum: ſed Schol. A. excidit. Niſi Zenodoti alia lectio fuit: puto fuiſſe ⊱— ad difficultatem notandam, vnde apodoſis initium ducat, quae per ſubſequens τέως vel τόφρα erat declaranda, vt Λ, 411. 412. Schol. A. ad 193 accepit ἕως pro τέως, et ſubſtituit in θυμόν. ἕλκετο — Et ſane ſic Od. B, 148 Τὼ δ' ἕως μέν ῥ' ἐπέτοντο, *aliquamdiu.* O, 539. 540. Erat quoque procliuior ad hoc Tollius, qui adſcripſerat loca Jl. O, 277. P, 727. 730. Φ, 612. Melius alii apodoſin incipiunt ab ἦλθε δ' Ἀθήνη. vt δὲ iterum ſit in apodoſi vſurpatum: quam ſane mirum eſt in hoc libro tam frequentem occurrere, in ceteris minus. Habet in his locum quod grammatici aiunt δὲ poni pro δή. Bentl. coni. ἦλθεν Ἀθήνη, et citat Jl. Σ, 16. hoc idem ἦλθεν Ἀ. laudat Barnes neſcio vnde. ἕλκε γὰρ ap. Heracl. alleg. 17 legitur. ἕλκυτο Vrat. a.

Carituri essemus his omnibus, si grammatici nobis reliquissent locum sic scriptum: Ὥς ὁ ταῦτ' — (*Sic* ille animo agitabat) θυμόν. Ἕλκετο δ' ἐκ κ. μ. ξίφος. Ἦλθε δ' Ἀ.

195. — ※ 196. — ※ obelus cum asterisco: quod non bene e poetae persona haec dicuntur: Schol. A. adeoque is, qui signa apposuit, putauit ea melius locum habere post vers. 207. vbi iterum e Mineruae persona recitantur, hoc loco autem damnauit. At inf. ad v. 208. 9, ὅτι ἀμφοτέρους Ζηνόδοτος ἠθέτηκε. an igitur et illo loco? et *omnino* sublatos esse voluit? Ita putes a grammatico *altero loco saltem* vindicari eos, tanquam magis accommodate appositos: οἰκείως δὲ μᾶλλον κεῖνται εἰς προτροπὴν τοῦ Ἀχιλλέως. Si verum est, Zenodotum omnino sustulisse versus, potest ille hoc respexisse, quod si omnes dii in Aethiopiam profecti sunt, quomodo Minerva a Iunone missa *ex caelo*, οὐρανόθεν, delabi potuit? Nam quaesitum hoc esse inter veteres, e Sch. B. et Leid. colligo; et Porphyrii quidem eam ζήτησιν fuisse sit probabile e Sch. Leid. et Sch. B. Lips. inf. ad 221. Qui a poeta auertere vellet inconsiderantiae crimen, potuit versus a rhapsodo insertos pronuntiare. Licet adeo suspicari voc. σφωΐτερον v. 216 in errorem induxisse, quod, hoc vno loco obuium, seriores ita constituerunt, vt sit *vestrum ambarum*. Dicas vel sic v. 221 superesse; sed is minus premit, potuit enim dea in Olympum redire, vndecunque tandem illa venerat. Verum his argutiis omissis, de quibus cf. Schol. Ven. ad A, 216. 222. Ξ, 295, praestat aut fateri, bonum Homerum dormitasse, aut pronuntiare cum Aristotele, ἄλογον hoc non esse poetae tanquam poetae nec carminis; sed lectoris, qui argutias suas aliunde infert. Grammatici ita expediebant, vt dicerent, θεοὶ δ' ἅμα πάντες 424 esse τοὺς πλείστους, aut *deos*, non *deas* in Aethiopiam abiisse.

Interpunctionem: ἦλθεν Ἀθήνη· Οὐρανόθεν πρὸ γὰρ ἧκε tentabat Bentl. at inf. 208 hoc idem fieret durius.

197. Πηλείωνος nonnulli ap. Sch. A. Quod coma correpta Achillem retrahit Mineruа, displicebit forte noſtris hominibus; nec tamen amplectemur argutias grammaticorum, quae id eo referunt, quod mentis et prudentiae ſedes in capite eſt. Jlluſtrationem huius opinionis v. ap. Bernard. ad Theophan. Nonn. Praef. p. 8. add. Io. Lydum p. 84 vbi h. v. laudatur.

Malis ξανθῆς τε. ſicque cod. Maximi Tyrii XIV, p. 257. R.

198. ⸖ quod Zenodotus ὄρητο, ſcripſit, reprehenſus, quod Ionicum eſſe putauit, cum ſit doricum. Ven. A. B. et L. c. Vat. Atqui doctior erat in hoc Zenodotus quam eius aemuli. Antiqua forma fuit ὄρημι vel ὅρημι. cf. ſup. ad v. 56.

οἴῳ φαινομένην legerunt Sch. B. et L. et Vat. vt cum ſeqq. iungantur. Sic vero δ' eiiciendum erat: οἴῳ φαινομένην τῶν ἄλλων οὔτις ὁρᾶτο.

199. μετὰ δὲ τράπετ' Ionico more Cant. et Harl. ap. Bentl. Moſc. 2. et Heraclid. allegor. 17. et reuocandum eſt. Vtinam codices vbique in Ionica conſpirarent!

200. ⸖ huic ſigno quid in Sch. A. reſponderit, notatum non eſt: ſiue propter nomen Παλλάδος eiusque etymon; ſiue quod δεινὼ ὄσσε ad γλαυκῶπιν ſpectare putavit grammaticus; ſeu quod φάανθεν, ἀντὶ τοῦ ἐφωτίσθησαν, οἱ τοῦ ἥρωος ὀφθαλμοὶ, vti nonnulli acceperant: vt Achillis oculi ita illuſtrati fuerint, vt deam agnoſceret. δὲ autem eſſe γάρ.

δεινὰ δέ οἱ Heracl. Alleg. Hom. Tum Bentl. corrigit φαάνθην, vti μιάνθην, vt ſit dualis. Sic ſane ſaepe, vt ὄσσε — λαμπέσθην. ſed et alterum, vt Π, 792 στρεφεδίνηθεν δέ οἱ ὄσσε.

202. τίπτ' αὖτ') Moſc. 2. αὖ. quae varietas fere eſt perpetua. αἰγίοχος primo nunc occurrit ὁ ἔχων τὴν αἶγα, quae poſtea αἰγίς. cf. ad B, 148.

203. ἦ ἵνα ὕβριν ἴδῃ. ⸖ Nil in Schol. reſpondet; haud dubie notata fuit Zenodotea lectio ἴδῃς. Scilicet ἴδῃ (ab ἴδαμαι) Scholion A. vindicat: οὕτως καὶ ἡ Ἀρι-

στάρχου. Adde Schol. Γ, 163. Δ, 205. Sicque Ven. A. tum Sch. B. L. Vat. Euſt. qui ἴδῃ pro ἴδηαι. Apollon. in ἵνα pro ὅπως. et Schol. Pind. P. IV, 276 ἴδῃ ἀντὶ τοῦ ἴδηαι. codices autem cum alii tum Townl. Vrat. a. c. tres Moſc. duo Vindob. Sicque editum erat ante Barneſ. Contra ἴδῃς eſt in paucis: vt Barocc. Si res ex vſu diiudicanda eſt, Homerus ἴδωμαι, ἴδηται, ἰδέσθαι, amat; etſi verum eſt et ἴδεν, ἰδεῖν, occurrere; ἴδῃς tamen vix trinis locis, N, 449. O, 32. vbique cum varietate. Itaque ἴδῃ reſtitui.

At grauior eſt difficultas metrica, propter digamma; nam fuiſſe ϝιδεῖν, ϝιδέσθαι, et ſic alia, dubitari nequit. Atqui h. l. ὕβριν ἴδῃ, quod eſſet ὕβριν ϝιδῃ, metrum violat; eſt porro hiatus ἵνα ὕβριν. Bentleius emend. ἦ ἵν' ἐφ' ὕβριν ὁρῇς. vt Od. N, 214 Ζεὺς, ὅτε καὶ ἄλλους ἀνθρώπους ἐφορᾷ. P, 487 θεοὶ — ἀνθρώπων ὕβριν τε καὶ εὐνομίην ἐφορῶντες. Laudat et Jl. X, 254, vbi ἐπιδώμεθα. Saltem ſic emendem: ἦ που ἵν' ὕβριν ὁρῇς vel ὅρῃ pro ὅρηαι. vt Od. Ξ, 343 τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὅρηαι. Potuiſſe talem permutationem inferri, diſcas ex variatione, v. c. P, 646 ὀφθαλμοῖσιν ἰδέσθαι et ὁρᾶσθαι.

Ceterum aliis in locis vbique eſt ὄφρα in ſimilibus; v. c. E, 221 ὄφρα ἴδηαι, οἷοι Τρώϊοι ἵπποι. Z, 365 ὄφρα ἴδωμαι. vt ibi legendum. T, 144 ὄφρα ἴδηαι. Adde Φ, 61 et al. An et hic fuit: ὄφρα ϝίδῃ ὕβριν Ἀ. Ἀ.; Niſi haec fuere; neceſſe eſt ſtatuere, etiam hunc verſum rhapſodis deberi, qui Homericam proſodiam ignorabant. In capite verſus ἦ inde a Barneſ. legitur; ante quem ἢ editum hic et alibi: nam ea vbique variare, iam dixi.

204. ⁒ quod Zenodoti lectio: τὸ δὲ καὶ τετελεσμένον ἔσται, vt mox 212. at grammaticus monet, melius Mineruae conuenire tam aſſeueranter loqui, quam Achilli, adeoque melius iſti loco ſeruari. Ariſtarchus legebat: τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι ὀΐω. etſi haud conſtare puto, hoc ex codicum auctoritate eum repoſuiſſe, praefero tamen vulgari, quia poetae iſtud ſollenne, perfectum pro futuro poni inſolens eſt; niſi forte reduplicatiuae formae vocem

et h. l. intulere: τετέλομαι. Omnino grammaticorum lectiones plerumque ſunt emendationes et interpolationes priſcae lectionis, quam ſuis rationibus et opinionibus adverſari videbant aut credebant. Potuit adeo antiquior lectio eſſe τετελεσμένον ἔσται, hoc ſenſu, ſi quidem argutari placet: *erit aliquando res ad exitum perducta.*

205. τάχ' ἄν ποτε θυμὸν ὀλέσσῃ) ὀλέσσαι L. et mſ. Tz. ap. Bentl. tum Ven. et Townl. male. nam ὀλέσσῃ ἂν pro futuro ponitur: v. Not. ad A, 137. ᾗς non edd. vett. ſed ſola Flor. nam ᾗς iam in Aldd. habetur.

ὑπεροπλίῃσι media producta vt in tot aliis ſimilibus vi accentus: vt cenſebat Hermann. de Metris p. . cf. inf. B, 731. Ad γλαυκῶπις Ἀθήνη monet Bentl. ap. Ouid. Met. VI, 130 non *flaua virago*, ſed *raua* eſſe legendum.

Super vi vocis γλαυκῶπις multa veteres, v. inprimis Etymol. Optimum eſt a colore oculorum qualis leonum eſt, illud declarare. v. Phurnut. c. 20. Niſi omnino *fulgidos* oculos deſignare voluit antiquitas: quod illuſtrat Schol. Apollonii I, 1281. Hactenus bene; conuenit deriuatio a γλάω (quod et fuit λάω) γλαύσσω quod et λεύσσω fuit, *intueor;* propoſita a Rich. Payne Knight p. 69, modo γλαυκὴ θάλασσα ad ſignificatum ſatis conueniret: cf. ſup. λεύσσω vſ. 120. Inepte Pauſan. I, 14 ſub f. a Libyca Minerua epitheton repetit.

207. τεὸν) τὸ σὸν Ven. Vrat. A. Moſc. 2. Townl. male. nam articulum poeta non habet.

208. ※ ⟗ 209. ※ ⟗ prius ſignum eſt appoſitum reſpectu v. 195. 6. qui iidem verſus. Alterum quod Zenodotus eos ἠθέτηκε· hoc male videtur h. l. in Schol. repetitum; nam priore tantum loco improbauerat verſus hos Zenodotus.

211. ἀλλ' ἦτοι. Sane poſt alterum ἀλλ' ἄγε ſuſpectus eſſe poteſt verſus confictus ex v. 224 ſqq. quo melius careret oratio. Grammatici nil de hoc monent; at laborant illi in interpretatione. Ptolemaeus et Seleucus interpungebant poſt ὀνείδισον, iungendo: ὡς ἔσεταί περ, ὧδε γὰρ ἐξερέω, duriſſime, vt ſit, ὥσπερ γὰρ ἔσται, οὔ-

τω καὶ ἐρῶ. Sequitur hoc Schol. Lipſ. et Vat. at Sch. Ven. A. improbat. Non viderunt eſſe: *ὡς ἔσεταί περ*, *quicquid in buccam veniet; vt fors feret. ὀνειδίζειν* autem de beneficiis in ingratum collatis; vt accurate Schol. Eurip. ad Or. 1244 *οὐκοῦν ὀνείδη ταῦτα κλύων, ῥῦσαι τέκνα.*

212. debuit eſſe ꝑ nam Zenodotus ſcripſerat h. l. *τὸ δὲ καὶ τετελέσθαι οἴω*, quod melius in hominem cadit v. 204 quam nunc in deam. Schol. A. B. L.

214. *πείθεο δ' ἡμῖν*) *ἥμιν* Ariſtarchus. v. ſup. ad 147. improbantibus B. et L.

216. *σφωΐτερον* eſſe duale, *veſtrum duarum*, adeoque ad Iunonem et Athenen referendum, obſeruat Sch. A. eoque ipſo refelli Zenodotum verſus 195. 6. 208. 9 tollentem. Vide ad eos verſus. Ab Apollonio tamen Rhodio *σφωΐτερος* pro *ſuus*, vel *eius*, ſing. et plur. adhibetur, etſi improbantibus grammaticis, v. c. I, 643. II, 546. III, 335. 600. atque etiam pro *tuus* lib. III, 395. qua de re iam monitum eſt a Ienſio ad Lucian. et ab al.

χρὴ, vſu acuitur, non *χρῆ*, quod ratio grammatica poſtulabat. Saepe de hoc grammatici monent; inprimis Euſtath. ad Il. I, 309. p. 751 et Etymol. h. v.

ἔπος εἰρύσασθαι. Eſt *εἰρύσσασθαι* in Harl. Eton. At *ἐρύω* media breui eſt, *traho;* et fuit *ϝερυω.* at *ἐρύω* et *ῥύω*, *tueor, ſeruo*, media longa. v. Excurſ. ad A. vſ. 141.

217. *ὡς γὰρ ἄμεινον. ὧς* ſcripſere veteres h. v. *περισπωμένως*, cum ſit pro *οὕτως*, vt Etymologus docet p. 824, 47. ſi modo vera tradita ibi ſunt. Nam alibi hoc de *ὡς* monetur, quoties eſt *ὅμως*. Vide ſup. ad 116.

218. *μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ·* Ionice debuit eſſe *μάλα τε κλύον. αὐτοὶ* legitur apud Clement. Alex. Strom. V, pr. Vim forte quaeras *τοῦ τε*, et malis *γε.* at *τε* antiqui ſermonis more, in quo particularum vis ac poteſtas nondum ſatis conſtituta eſt, puta eſſe pro, etiam, viciſſim, vt ſimiliter *καί.* Tum *ἔκλυον* eſt pro *κλύουσι.* Ver-

ſus paſſim recitatur; ſerius adhuc ap. Eunap. Vit. Soph. p. 98. Commel.

219. 220. Debuit his vſſ. appicta eſſe ÷. Nam Zenodotus legerat: Ὣς εἰπὼν, πάλιν ὦσε μέγα ξίφος, οὐδ' ἀπίθησε vno verſu.

De ἦ, ἔφη, in Sch. A. eſt locus, qui et in Etymologo habetur.

221. ἣ δ' Οὔλυμπόνδε βεβήκει. Recte ſe habet Ionica ratio; etſi et hic δ' ἐβεβήκει Cant. L. ap. Bentl.

De ἐβεβήκει et ἐβεβλήκει ad nauſeam vsque inculcat obſeruationem ſuam Clarke, non poſſe pro eo ſtare βέβηκε. Quaeras tamen amplius: cur tandem in his verbis plusquamperfectum locum habeat aoriſti vel imperfecti. Reddunt quoque aut ſubſtituunt grammatici plerumque ἔβη. ἔβαλε. Praeſtat, puto, dicere, eſſe imperfecta a βεβήκημι, βεβλήκημι, vnde fit ἐβεβήκην, —κη et κει. vt ἐτίθη, et ἐτίθει.

222. μετὰ δαίμονας ἄλλους in Olympo. Atqui dii ad Aethiopes abierant: Sch. B. L. De hac difficultate iam monitum ſup. ad vſ. 195.

223. ἀταρτηροῖς ἐπέεσσι, h. e. σκληροῖς, χαλεποῖς, λυπηροῖς. proprie ἀτηρὸς, eſt βλαβερὸς, βλαπτικός. Sic Sch. Apollon. Lex. h. v. Etymol. Heſych.

225—233. Totum locum ἠθέτηκε Zenodotus; ſane cum Platone de Rep. III, p. 390. A. et Plutarcho de aud. poet. p. 67. ſcilicet, quod conuicia in Agamemnonem ab Achille dicta improbarunt; probabili quidem ſenſu honeſti; ab heroum tamen aetate alieno. Alii in Sch. et Euſtath. varia comminiſcuntur ad eleuanda aut mitiganda conuicia, quae tamen ex ſenſu et more rudiorum hominum dicta ſunt. v. Notam.

κυνὸς ὄμματ' ἔχων. quod ſup. vno verbo κυνώπης.

226. οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον ἅμα λαῷ θωρηχθῆναι. Bentl. lenius conſtituebat: οὔτε ποτὲ πτόλεμόν δ' ἅμα λ. Et ad 227 laudat Od. Ξ, 217 ὁπότε κρίνοιμι λόχονδε.

228. τόδε τοι. Diuerſa in accentu ſequuntur grammatici. In Flor. et ſeqq. erat τὸ δέ τοι. Mutauit Barn.

in τόδε τοὶ, quod iam Steph. in margine habebat, cum in Rom. eſſet τό δέ τοι. Sane iam Sch. Ven. A. το δε τοι, ἐν δύο μέρεσι λόγου. οὐ τόδε. ἵνα ᾖ· τοῦτο δέ σοι θάνατος νομίζεται. (Φαίνεται Apollon. cum Heſych. Sch.) De κὴρ v. Apollon. h. v.

229. 230. ἦ πολὺ λώϊόν ἐστι, κατὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι, ὅστις σέθεν ἀντίον εἴποι. Sch. Ven. A. Amſt. Vat. poſt εὐρὺν interpungi et Ἀχαιῶν δῶρα iungi volebant, vt eſt ſup. 62 δόσαν δέ μοι υἷες Ἀχαιῶν.

230. Δῶρ' ἀποαιρεῖσθαι. Nusquam alias niſi in hoc primo libro, hic et 275 occurrit hic hiatus in ἀποαιρέω pro ἀφαιρέω, neque αἱρέω fuit ϝαιρεω, vt cum Bentl. ſcribere liceat αποϝαιρεισθαι. Alias vbique ἀφαιρεῖσθαι eſt. Neque occurrit aliud ſimile quam ἀποαίνυμαι N, 262 et in Odyſſ. aliquoties. Diuerſa ſunt αποϝειπειν. αποϝεργει. Ambiguum ἐπιάλμενον, H, 15.

Iam pro εἴποι, quod vulgo legitur, εἴπῃ repoſui, quod grammatica poſtulat: v. c. Σ, 507. 8 κεῖτο — τάλαντα, τῷ δόμεν, ὃς μετὰ τοῖσι δίκην ἰθύντατα εἴπῃ. Sicque cod. Ven. tum Cant. Vat. et Schol. Harl. Eton. Fragm. Barocc. et Laud. Vrat. a. b. At aliam mouet difficultatem ἀντίον ϝείπῃ, quod repugnat metro; ἀντία ϝείπῃ repones facile cum Bentleio; ſic quoque Salter.

231. Grammatici nonnulli ſupplebant δημοβόρος εἶς β. at Philoxenus ἐν τῷ περὶ προσῳδιῶν ſeiunctim accipiendum eſſe docuerat. v. Not. δημοβόρος, ὁ τὰ τοῦ δήμου κοινὰ κατεσθίων. Apollon. Lex. h. v.

232. λωβήσαιο eſt pro ἐλωβήσω ἄν. Sententiam comparat Schol. Sophoclis cum Ai. 447. 8. 9.

234. Nihil ſane ad h. l. in Scholiis occurrit. Morantur in ναὶ μὰ pro νὴ (vid. iam Apollon. in μὰ, vnde Heſych. Suid. in μά. add. Lex. M. S. Montf. Bibl. Coislin. p. 236. Auctor de Soloecis ad calc. Ammonii p. 202.) et in ſceptri vſu. Bene tamen hoc in Sch. Ven. τὸ γὰρ ἑξῆς· ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος.

Verba τὸ μὲν οὔποτε Φ. καὶ ὅ. laudat Hesych. T. II. p. 1397. quasi noui quid sit in τὸ μέν.

235. ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν. Sch. br. et Hesych. τὴν ῥίζαν. aut potius τὸν κορμόν. Pro τομὴν fuisse qui κόμην legerent ait Vrsin. (ad Virg. p. 456.) ap. Clarke, nimirum e loco Virgil. Aen. XII, 209 *posuitque comas et brachia ferro*. Qui ii fuerint, non memoratur: Bentl. laudat Od. Ψ, 195 ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης. Imitator Quintus VIII, 161 vbi hasta Pelias γενεὴ δέ οἱ ἐν κορυφῇσι Πηλίου αἰπεινοῖο, τομὴν ὅθι λεῖπε καὶ εὐνήν.

ἐπειδὴ vt semel moneam, saepe in libb. et edd. ἐπεὶ δὴ, nec dubito antiquam hanc scripturam fuisse. Verum obtemperandum est vsui.

237. νῦν αὖτέ μιν — φορέουσι. μιν (vt et ἕ) pro αὐτὸ dictum, τὸ σκῆπτρον, h. l. notat Apollon. Lex. p. 460.

238. ἐν παλάμῃς. mirum in παλάμαις conspirare Lips. Vat. Barocc. Laud. Townl. Mosc. 1. et cum his ipsum Ven. δικασπόλοι et θεμιστοπόλοι, nomen antiquum regum: quorum munus praecipuum erat vt ius dicerent. Notat Dionys. V, 74. Ant. R.

239. οἵτε θέμιστας πρὸς Διὸς εἰρύαται. Moratur me metri ratio in εἰρύαται, ductum ab εἰρύω, ex ῥύω, ἐρύω, media producta. cf. Excurs. ad A, 141. Corripi adeo credendum τὸ υ ante vocalem; verum fuit εὔρυνται. — πρὸς Διός. παρὰ τοῦ Διός. Hesych. h. v. ex h. l. adeoque Iura a Ioue constituta: ὁ δὲ non ὅδε legere iubet quoque Sch. A. et laudat Od. Λ, 147 ὁ δέ τοι νημερτὲς ἐνίψει. ὁ δέ τι Vrat. b. Bentl. malit τὸ δέ τοι. Tandem μέγας ὅρκος ἔσσεται. L. ap. Bentl. cum Barocc. sed hoc Dorum est, non Ionum.

240. ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται. Sch. vet. Hesiodi p. CXVII b. εἴποτ' Ἀ. Ceterum haec est illa Ἀχιλλέως εὐχὴ, cui similis erat illa precatio Camilli in exilium discedentis, vt ciues mox sui desiderium inuaderet: ex Appiano ap. Suidam in ea voce.

241. *ξύμπαντας* vulgatum. Vt de re leuissima semel moneam. *σύμπαντας* Barocc. Vat. Lips. Vrat. a. b. A. et ipse Ven. Variant in his vbique fere codd. nec idonea de caussa, nisi vbi breuis antecedens est producenda vel corripienda. Ita E, 861 *ἔριδα ξυνάγοντες* non *συνάγοντες*. Iam vbi talis caussa non adest, praestat retinere *συν*, vt inf. 399 *ὁππότε μιν συνδῆσαι*.

τοῖς δ' οὔ τι δυνήσεαι χραισμεῖν. Ven. *τότε δ' οὔ τι* Ven. et sic Aristarch.

δυνήσῃ L. apud Bentl. Vrat. a. a m. pr. Mosc. 1. 2. Etiam haec varietas saepe occurret; non vllius momenti, nisi vbi — *εαι* ante consonam occurrit, tum aut pronuntiandum est vna syllaba aut scribendum. Antiquior autem scriptura haud dubie fuit — *εαι*. Contractiones serioris inuenti sunt.

242. *χραισμεῖν*. absolute, vt saepe, iam sup. 28. 566. 589. Plena oratio est *χραισμεῖν, χραισμῆσαί τινί* (*πρὸς*) *τι*. *prodesse*. Adeoque etiam ad auertendum malum, *βοηθῆσαι*. Ita Λ, 120 *ὣς ἄρα τοῖς οὔ τις δύνατο χραισμῆσαι ὄλεθρον*. ad propulsandum adesse, propulsare. H, 144 *ὅθ' ἄρ οὐ κορύνη οἱ ὄλεθρον χραῖσμε σιδηρείη*.

εὖτ' ἂν πολλοὶ — πίπτωσι. *ἀντὶ τοῦ ὁπόταν*. Etymol. versu laudato. vt et alibi pro *ὅτε*. *ὁπότε*. cum indicatiuo. Λ, 734 *εὖτε — ὑπερέσχεθε*. Od. N, 93 *εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε*. Alias inseruit comparationi; vt Γ, 3. 10.

243. *σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις*. grauiter dictum, et hinc a tragicis frequentatum: h. e. *τὴν ψυχὴν σπαράξεις λυπούμενος* vt Sch. br. vel *ἀνιώμενος*, vt Hesych. ad quem vide. Etymol.

244. *χωόμενος ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας*. Vereor ne hic versus rhapsodis debeatur; est enim otiosus et infringit orationis vim; vixque ex Achillis persona probabiliter appositus, vt se *ἄριστον Ἀχαιῶν* ipse appellet. Nunc video etiam a Bentleio versum notatum esse. Grammatici haerent in *οὐδὲν*, quod est pro *οὐ*.

245. *προτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ*. Alii *ποτί*. Sexcenties occurrit haec varietas: semel itaque defungendum est

opera, vt vniuerſe de eo moneam. Vtrumque eſſe Homericum dubitari nequit, metro exigente modo hoc modo illud. v. c. Ἕκτωρ δὲ προτὶ ἄστυ. ἡ δὲ μολοῦσα ποτὶ μέγαρα. Alibi vtrumque locum habet, et vtrumque in libris habetur; Codicum tamen nulla in his eſt auctoritas. Grammatici non niſi ariolationes apponunt; licet itaque et nobis ariolari; definiri enim poteſt nihil. Aiunt igitur ποτὶ eſſe Doricum: v. c. Etymol. Euſtath. ad P, p. 1106, 20. add. Gregor. p. 84 et ibi Koen. Ab editore nihil poteſt poſtulari, quam vt, vtrum vtrum praetulerit, conſtantiam ſeruet in iis, in quibus metrum non intercedit. Equidem προτὶ praetuli, quia eſt antiquius et aſperius, ex πρὸς, προσὶ, προτί. — Schol. Apollonii Rh. III, 322 ex h. l. docet, ποτὶ eſſe Homero, quod vulgo παρά. παρέβαλε τῇ γῇ.

247. ἐμήνιε Clarke pronuntiatum eſſe cenſet ἐμήνι, quia ι in μηνίω producitur. Niſi eſt inter exempla vocalis longae correptae ante vocalem: Sic Jl. M, 10. Od. P, 14 et al. — ἐμήνυε L. ap. Bentl.

248. ἡδυεπὴς ἀνόρουσε λιγὺς Πυλίων ἀγορητής. Verſus paſſim in vſus ſcriptorum vocatus. Ludit in eo ad τὸν Λόγον transferendo Clemens Paedag. I, 6. p. 128 Pott.

249. ⁊ quod in Zenodotea legebatur γλυκίω (vt ſup. vſ. 80 κρείττω ad quem vſ. vide).

Ceterum hic verſus τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδὴ, ad Platonem translatus eſt cum ſigmento, pueri inſediſſe ori apes: Olympiod. vita Platon. pr. inde a multis frequentatus vt a Dione Chryſoſt. a Cicerone Cat. 10.

250. τῷ δ' ἤδη δύο μὲν (multi codd. vitioſe δύω) γενεαὶ — verſus ſaepe excitatus, etiam ab Heſych. in γενεά, in notione γενεᾶς declaranda, item de Neſtore triſaeclo. Argutantur quoque multa in re per ſe clara, quod ſenex forte ſeptuaginta et quod excurrit annos natus tertiam γενεὰν attigiſſe ſatis ſplendide dicitur: v. Porphyr. Qu. Hom. ſ. 13. Schol. Euſtath. Heſych. De aetate,

qua quis liberos generare poteſt, interpretatur *γενεὰν* Apollon. Lex. h. v. Variae vocis *γενεὰ* ſignificationes expoſitae ſunt a Schol. B. ad Δ, 60. qui locus exſcriptus eſt ex eod. Apollonio. Paria habet Etymologus in *γενεά.* Alia congerere nihil attinet.

251. *δύο γενεαὶ — ἐφθίαθ', οἵ οἱ πρόσθεν ἅμα τράφεν ἠδὲ γένοντο.* ꝑ quod Zenodotus *αἵ οἱ.* ſed vulgata reſpicit notionem ipſam, *τοὺς ἄνδρας.*

ἐφθίατο. ἔφθιντο. non *ἔφθινται.* a *φθίμι.* v. inf. ad Σ, 446.

ἅμα τράφεν. Barn. „*γρ. ἅμ' ἔτραφεν.*" non eſt varians lectio: ſed hoc ſigno declarare ille plerumque ſolet, poſſe ita ſcribi. Centies me in fraudem induxerat, vt variantes lectiones ab eo apponi putarem. De voce *τράφεν* pro *ἐτράφησαν* v. ad B, 661.

ἠδὲ γένοντο e Vrat. a. adſciui. Debebam Ionicas formas vel ſine omni codd. auctoritate adſciſcere. Metuebam tamen *patruae verbera linguae.*

253. *ὅς σφιν. ὅ σφιν* et h. l. pars codd. et ipſe Venetus cum edd. ante Turnebum. Sed v. ad 73.

254. *ὦ πόποι* primum occurrit, in ſeqq. aliquoties obvium. Vocem exclamantis eſſe ſatis conſtat; verum origo ignoratur. Volunt antiquum nomen eſſe, *πόποι, οἱ δαίμονες* quod iam apud Plutarchum habetur: v. Apollon. Lex. h. v. Heſych. Etymol. Euſtath. Niſi vocabulum eſt a ſono factum; vt *παπαί.*

ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει. Eſt hoc Homericum illud ſaepe obuium: *χαλεπὸν δέ με πένθος ἱκάνει. εἴπερ τί σε κῆδος ἱκάνει. ἀλλὰ τό δ' αἰνὸν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει.* et ſimilia, in quibus *ἐπὶ* ſupplendum pro *ἐφικνεῖται.* Sic quoque alia: *ἄδος τέ (πρὸς) μιν ἵκετο (κατὰ) θυμόν* Λ, 88. Ita locum habet quod Etymol. ait: *Ἱκάνω — σημαίνει καὶ τὸ παραγίνομαι καὶ καταλαμβάνω* appoſito hoc verſu.

255. *ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος.* etiam apud Ariſtot. Rhet. I, 6 legitur. recitat quoque vſſ. 255. 6. 7 Plutarch.

de vtil. ex hoſt. p. 87. F. et Schol. Thucyd. VI, 79. p. 428, 17. ad illuſtranda Thucydidea.

ἢ κεν. ὄντως ἂν χαρείη Etymol. in η. γηθήσει Vrat. a. quod defendi poſſet; at alterum tuetur ratio et auctoritas. De κεχάρομαι v. ad O, 98.

Ad ſententiam conuenit inf. T, 63 ſq. Ἕκτορι μὲν καὶ Τρωσὶ etc.

257. μαρναμένοιϊν. Theodor. Gaza p. 162 μαρναμένοισιν.

258. οἱ περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι. Editum βουλὴν e Veneto: οὕτως Ἀρίσταρχος, καὶ ἐν τῷ πολυστίχῳ. Sch. A. Sicque etiam Herodianus, Sch. B. L. Amſt. Vat. Vt alibi: N, 621 Ζεῦ πάτερ, ἦ τέ σέ φασι περὶ φρένας ἔμμεναι ἄλλων. Od. A, 66 ὃς περὶ μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν. Od. Σ, 247 ἐπεὶ περίεσσι γυναικῶν εἶδός τε μέγεθός τ' ἠδὲ φρένας ἔνδον ἐούσας· Nec aliter alii, vt Apollon. III, 408 ἄεθλος — τόν ῥ' αὐτὸς περίειμι χεροῖν. His auctoritatibus nititur lectio mutata; etſi βουλῇ etiam Apollon. Lex. in περὶ agnoſcit. Similem disputationem inf. ad N, 729 videbimus; vbi βουλῇ περὶ ἴδμεναι ἄλλων.

Porro paſſim ſcribitur πέρι — πέρι, vt in Vrat. a. c. et edd. vsque ad Turnebum, qui e Romana reſtituit περὶ, nam eſt περι — εστε. At πέρι ſcribunt tantum ſi poſtponitur nomini. cf. Sch. B. L.

259. Ἀλλὰ πίθεσθε. Hoc verſu ſtolide vſum vide Fauorinum ap. Plutarch. in Bruto p. 1000. A.

ἐμεῖο. Male ἐμοῖο, priſco errore, Sch. br. ſicque Vrat. b. cum edd. Flor. Ald. 1. emendatum in Ald. 2.

260. 1. ἤδη γάρ ποτ' ἐγὼ καὶ ἀρείοσιν, ἠέπερ ὑμῖν, ἀνδράσιν ὡμίλησα. ⸓ Eſt Zenodotea lectio; quod cum alii ſuperbe dictum putarent, mutarunt in ἡμῖν. Sic Ven. cum Sch. A. ſcilicet ex noſtro decori ſenſu. cf. Euſtath. ὑμῖν etiam Heſych. agnoſcit in ἤδη. vbi firmatur ſignificatus vocis ἐπὶ τοῦ παρῳχημένου χρόνου ἀορίστου. etſi non minus ἢ δὴ γὰρ eſſe poſſet, vt inf. 573. Verum

iſta ambiguitas ſexcenties occurrit. De *ὁμιλεῖν*, quod primo nunc occurrit, v. ad *μεθομιλεῖν* inf. 269.

Ceterum vſſ. 260—266 et 273 recitat Dio Chryſ. Or. LVII et rhetorice in ſententias commentatur. Verſus 260. 1 recitat Plutarch. de ſui laude p. 544 F. et inde docet, recte aliquem gloriari poſſe ad contundendam aliorum ferociam. Themiſt. Or. XV, p. 198 mutat in mitius, *καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσιν.* Senectuti conſentaneum eſſe, iuuenilia facta praedicare, monuerunt ex his vſſ. alii: cf. Cic. Cat. 10.

261. *οὔποτ' ἐμ'* Moſc. 1. Apud Apollon. Lex. p. 48 (T. I, p. 60) *ἐπεὶ οὔποτέ μ' οἴγ' ἀθέριζον.* Apud Etymol. in *ἀθέριζον* corrupte verſus legitur. In vocis *ἀθερίζειν* etymo multi ſunt grammatici v. Euſtath. Schol. ad h. l. Schol. ad K, 67 e Porphyr. cf. Od. Ψ, 174. Etymol. h. v. Heſych. et hinc Steph. Lex. videtur proprie eſſe *ἀθέρα, paleam, abiicere.*

262. ⊱ ſed deb. eſſe ⊱ quia omiſſum *μὴ*, *οὐδὲ μὴ ἴδωμαι.* vt B, 488 ſimiliter factum: *πληθὺν δ' οὐδ' ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω* (pro *οὐδὲ μὴ ὀ.*). Grauius erat obſeruatu, *ἴδωμαι, ἴδωμαι ἂν*, pro futuro poni. Obſeruauit quoque Lesbonax de figuris p. 186. 7. Recitat vſſ. 262—265 Pauſan. X, 29 p. 871 vbi de Polygnoti pictura.

263. Pugnae Lapitharum cum Centauris, feris et ſilveſtribus montium Theſſaliae, vt Pelii, incolis, vetus fuit fama accepta et a poetis expoſita etiam ſingularibus *ἔπεσιν*; e quibus narrationem ſuam adornaſſe videtur Ouidius Met. XII, 210 ſq. Altera pugnae mentio fit B, 742. Od. Φ, 295 ſq. add. Heſiod. Sc. Herc. 178 ſq. Sch. br. et Ven. ad noſtrum locum.

264. Narrant Schol. c. Euſtath. apud ſeriores *Ξάδιον* ſcribi; legerunt ergo h. l. *Καινέα τε, Ξάδιόν τε.* Apud Euſtath. eſt etiam *Καινέα θ' Ἐξάδιόν τε.* At eſt *Ἐξάδιος* etiam ap. Heſiod. Θ, 180 et Ouid. Met. XII, 266 *Dixerat Exadius.* *ἀντιθέους τοὺς ἀγαθοὺς* appellari (vix tamen ſenſu philoſophico) ait Plutarch. de Iſ. et Oſir. p. 360 F.

265. Abeſt verſus a Cod. Ven. et a Scholiis: et a codd. L. et Eton. ap. Bentl. Townl. a pr. m. Vrat. a. a pr. m. Mosq. 2. a pr. m. et trib. Vindob. At legitur in Dione Or. LVII. l. c. In Vrat. b. ordo verſuum eſt: *οἷον Πειρίθοον. Θησέα. Καινέα τ'.* Potuit verſus ſerius accedere; potuit quoque antiquo aliquo codice excidere, vnde pars ſeriorum codicum deſcripta eſt. De vltima in *Θησέα* (nec minus in *Καινέα*) recte quaerit Clarke, longa ne ſit, vt notiſſimo more eſt apud Atticos, an breuis; Necdum video, quod dubitationem in Homero tollat; nam, ſi eſt longa vltima, pronuntiandum erit binis ſyllabis. Ad digamma confugit Payne Knight p. 51.

Ceterum de *Caeneo* ſunt vſſ. I, 59 ſqq. Apollonii Rh. et ibid. I, 40 de *Polyphemo* Elati f. Memorauerat tamen idem alium Polyphemum Taenaro ortum Neptuni f. ex Europa, curſus velocitate nobilem lib. I, 179 ſq. qui tamen aliis in locis ipſi Apollonio *Euphemus* eſt; reſtitutus quoque nunc a Brunckio. In idem tamen lectionis vitium inciderat iam Valer. Flacc. qui I, 457 ſq. de Polyphemo narrat ea, quae ad Euphemum, Taenarum redeuntem, ſpectare videntur.

268. *θηρσὶν* Lipſ. Vrat. b. vt fere ſcriptores ſcribere ſolent, qui verſus recitant; ſic Ariſtides To. II, p. 293. De voc. vide inprimis Apollonii Lex. h. v. *φλᾶν* pro *θλᾶν* comparat Schol. Ariſtoph. Plut. 694. In etymologia vocis *ὀρεσκῴοισι* laborant grammatici. v. Schol. Euſtath. Heſych. Etym. Apollon. h. v. qui ceteris praeiuiſſe videtur ex Apionis auctoritate: aut dici *ὀρεσκῷον* pro *ὀρεσίοικον*, quod parum grammatice fit, aut pro *ὀρεσίκοιτον. παρὰ δὲ τὸ κεῖμαι, ὅ ἐστι κοιμηθῆναι δύναται εἶναι Ἰακῶς. καὶ γὰρ διὰ τοῦ Ι εἴρηκεν, ὀρεσκῴοις* (vt cum Villoiſ. et Toll. legendum). *καὶ γὰρ αὐτὸ τὸ κῴδιον οἱονεὶ κοίτιον* (immo *κοίδιον, κωίδιον*) *ὥστε καὶ κῶας διὰ τοῦτο.* — Verum in his neceſſe eſt poni, *κείω* etiam fuiſſe *κοίω*, adeoque *κεῖμαι* et *κοῖμαι.* Praeſtat hoc eo, quod Strabo narrat vocem *ἀπὸ τῶν κώων* (*ὁ κῶος*) h. e. *κοιλωμάτων*, ductam eſſe, lib. VIII, p. 564. de qua notione v. inf. ad

B, 581. Fuit vero etiam ὀρεσκόος, vt apud Aeſchyl. VII ad Th. 534 μητρὸς ἐξ ὀρεσκόου. At ὀρεσκῴων σκυλάκων eſt ap. Eurip. Hippol. 1277. Ὀρίκτιτον σῦν dixerat Pindarus. v. Fragm. Pind. CLVI, p. 150.

269. μεθ' ὁμίλεον. Sic Ariſtarchus: Schol. Ven. A. et ſic Vrat. a. Ariſtarchus adeo ſibi haud conſtitit, cum alias iuncturis compoſitorum nimium indulget. μεθομιλεῖν acceperant grammatici συμμαχεῖν hoc quoque loco: quod etiam facit Schol. Eurip. ad Phoen. 1417. Contra quos pugnant Sch. B. et L. Redditur in Sch. br. συναναστρέφην. Concedendum tamen eſt proprium vocis vſum Homericum eſſe in commilitio et ſocietate pugnandi: Neſtor cum iis ſe militaſſe, vna cum iis bello et expeditioni interfuiſſe pronuntiat. cf. ad Λ, 502.

270. ⸖ Ni forte ⸖ fuit: excidit pars Scholii; qua Zenodotea lectio aut interpretatio vocum τηλόθεν ἐξ ἀπίης γῆς reiecta fuit. De hac voce ἀπίη γῆ iam inter veteres fuit disceptatum, aliis *terram longinquam*, ἀπίης, τῆς πόῤῥωθεν οὔσης, interpretantibus, aliis Peloponneſum, ab Apide Phoronei filio. v. quae congeſſit Waſſenberg ad Paraphr. p. 42. Scholia Ven. A. aiunt: ὅτι παραλλήλως, τηλόθεν ἐξ ἀπίης. Addit: οἱ δὲ νεώτεροι, τὴν Πελοπόννησον ἐξεδέξαντο. Eadem repetuntur alibi: Γ, 49. Quomodo tamen *recentiores* memorari poſſunt, cum Apia de Peloponneſo iam apud antiquiores, vt ap. Sophoclem et ipſum Aeſchylum occurrat? Scilicet qui poſt Homerum, tanto interiecto temporis interuallo ſcripſere, omnes ſunt οἱ νεώτεροι. Accipiendum tamen Scholion tantum de iis, qui Homerum interpretati ſunt; ex his recentiores Peloponneſum h. l. intellexere; in quibus eſt Etymol. At antiquiores, in quibus fuit Apollonius Lex. videntur verius vidiſſe; etſi enim h. l. Peloponneſus intelligi poſſit, ſunt tamen Homerica loca, in quibus manifeſte appellatiue dicitur terra longinqua, ἀπίη γῆ, Od. Π, 18 *vt pater amplectitur filium* ἐλθόντ' ἐξ ἀπίης γῆς. add. Od. H, 25. Ceterum hoc idem pronuntiatum, τοὺς νεωτέρους Apiam Peloponneſum dixiſſe, etiam Geographi

repetierunt: Strabo VIII, p. 570 C. (qui et verſum 270 recitat p. 16 B.) et Steph. Byz. in Ἀπία. Scilicet *Apia* tantum poetarum nomen factum, nunquam geographicum nomen fuit; vti plura ſunt terrarum nomina, quae tantum in poetis occurrunt, vere in hominum vſu nunquam fuerunt. Itaque non ſunt probandi, qui cum Sch. Thucyd. I, 9 antiquius nomen *Apiam* fuiſſe aiunt, mutatum poſt Pelopem in Peloponneſum.

271. ⁒ quod Zenodotus ſcribit: κατ᾽ ἐμωυτὸν, *Sch. Ven. A.* Sane Ionice ita ſcriptum eſſe debuit, ſi ex Herodoto et Hippocrate aeſtimes. Aliud, quod in Homeri exemplaribus notatur, eſt, quod in nonnullis vna voce κατ᾽ ἐμαυτὸν erat ſcriptum; hoc improbauit Ariſtarchus et alii qui compoſitum ἐμαυτὸν apud Homerum occurrere negabant; ſed ἐμ᾽ αὐτὸν (οὕτω κατὰ παράδοσιν ait Sch. A.) ſcribere iubebant; vt nec ἑαυτὸν, ſed ἓ αὐτόν. Ita et σὲ αὐτὸν et σ᾽ αὐτὸν non σεαυτόν. At in ſecundo caſu vulgare occurrit σαὐτοῦ, σαὐτῆς quod Ionice eſſe debuit σεωυτῆς binis ſyllabis. Appingitur vulgo in Ionicis ſcriptoribus diaereſeos nota σεωϋτῆς. ἑωϋτῆς. Spectant ad hanc obſeruationem etiam illa, quod ἕο αὐτοῦ et ἑοῖ αὐτῷ in Homero ſcriptum eſt, non ἑαυτῷ nec ἑαυτοῦ. qua de re quoque ſubtiliter egit Apollon. de Syntaxi lib. II, ſ. 19. cf. Schol. Ven. Res iam antea ex Euſtath. et Etymol. erat nota. Codicum, inprimis vulgarium, nulla in his poteſt ratio haberi, vt nec edd. vett. Neque talia pro Homerica ratione haberi poſſunt; ſed ſunt repetenda ab ea aetate, qua diſtingui verba coeperunt; adeoque inter Alexandrinos.

272. ⁒ Notatum fuit μαχέοιτο. nam haec obſeruatiuncula ſaepe repetitur, quod eſt μαχέομαι, μαχέσομαι. cf. ad 298. Sic quoque Dio l. c. Or. LVII. Ariſtid. T. II, p. 372. tum Etymol.

273. ξύνιον. Variauit ſcriptura iam olim. ξύνιεν, quod et Ven. habet, fuit lectio Ariſtarchea quam et Herodianus lib. XVII (τῆς καθόλου puto) memorauerat Schol. A. Scilicet, vt ſemel moneamus, duplex fuit antiquitus

verborum in μι forma, altera in εω. αω. οω. altera in μι. In Homero formae antiquioris exempla multa occurrunt: superſunt etiam tempora in vulgari flexione multorum verborum. Ita fuit ἱέω et ἵημι. ξυνιέω et ξυνίημι. Vnde occurrit ξυνιεῖς. Fuit forte et ἴω, ἶον. Nunc tamen aoriſtum eſſe ἶον ab ἱέω, e grammaticorum vſu dicimus; ergo et ξύνιον h. l. cum Etymol. h. v. ξυνίει imperatiue, eſt Od. A, 271 εἰ δ᾽ ἄγε νῦν ξυνίει. At a ξυνίημι eſt ξύνες B, 26. ξύνετο Od. Δ, 76. Sic μεθιέω fuit, v. inf. ad Z, 523. K, 121. E, 880. et μεθίημι, vnde in Od. Δ, 372 manſit ἠὲ ἑκὼν μεθίης. Nihil adeo refert, vtro modo ſcribas, niſi, quod ſenſu *intelligendi* etiam alibi συνίημι in Homericis occurrit: vnde ξύνιεν eſt pro ξυνίεσαν. Vtramque formam habet Heſych. ξυνίον ἀέκοντος ἐμοῖο laudat Theod. Gaza p. 179. ſcilicet memoriae vitio ex v. 301.

275. μηδὲ σὺ τόνδ᾽ — ἀποαίρεο κούρην. ⸖ ſignum ſpectauit ad vulgare illud: ὅτι ἀρχαϊκῶς, τόνδ᾽ ἀφαιροῦ, οὐχὶ τοῦδε. Schol. A. et pro caſu ſecundo quartum poni in h. v. notat Gregor. Cor. p. 39. Eſt tamen in Homero perpetuum hoc, ἀφαιρεῖσθαί τινά τι. Tum τόν γ᾽ Eton. ἀποαίρεο notabile propter hiatum vt iam 230.

277. Πηλείδη, ᾽θέλ᾽ ἐριζ. Obſeruatio veterum fuit a multis repetita, (v. Schol. hic inprimis Ven. A. et ſaepe, vt ad Θ, 229. Euſtath. Etym.) apud Homerum eſſe ἐθέλω non θέλω· Itaque hic locus, in quo θέλειν a poeta admiſſum eſſe videbatur, nam ἔθελ᾽ metrum reſpuit, variis modis fuit conſtitutus: vel Πηλείδ᾽ ἤθελ᾽ (ſic et Ven. et Moſc. 2. 3.) vel Πηλείδῃ ἤθελ᾽, Πηλείδη θέλ᾽ ſeu, vt Sylburg. conſtituit: Πηλείδηἤθελ᾽, vel Πηλείδη ᾽θέλ᾽, quod vltimo loco in Schol. A. occurrit, quodque nunc recte receptum eſt inde a Turnebo. Simile eſt δὴ ᾽φάμεν Jl. Θ, 229. At Ariſtarchus ὀξύνει τὸν δὴ, τὸ πλῆρες λέγειν ἔθελε. Scripſit ergo et is Πηλείδηθελ᾽ vt vltima in Πηλείδη et prima in ἔθελε ſint contractae in η. Ad recentiores codd. in his non eſt attendendum. Πηλείδη θέλ᾽ Vatic. Πηλείδ᾽ ἤθελ᾽ Lipſ. Ven. Eton. edd. omnes ipſa

Rom. et Steph. Sed recte Turneb. et Barnes. vt nunc legitur, quod pars quoque codicum habet, vt Mor. Barocc. Cant. et nostri.

278. De ἔμμορε mira comminiscuntur; esse pro μέμορε. Atqui nec praeteritum locum habet. Debet esse aoristus: ἔμορον et ἔμμορον a μόρω et μορέω, aufero portionem seu sortem, μόρον vel μοῖραν. Ita Etymol. quoque sensit vt sit ἔτυχεν, ἔλαχε. vti etiam exponunt vocem Sch. br. Hesych. et primo loco Apollon. ἔμμορε. ἔμοιρε (f. ἔμορε) κατὰ μοῖραν εἴληφεν.

280. θεὰ δέ σ' ἐγείνατο Mosc. 1. vn. Vindob.

281. ἀλλ' ὅδε Eton. Ven. Townl. Vrat. b. tum ἐπὶ πλ. Vrat. c.

283. λίσσομαι, Ἀ. Nil ad haec veteres obseruarunt; nisi quod Eustath. habet: λιτανεύει τὸν βασιλέα, παύσασθαι τοῦ χόλου τῷ Ἀχιλλεῖ. Versio in fraudem rapit: *verum ego precabor Achillem deponere iram;* ac si esse posset λίσσομαι Ἀχιλλῆϊ. Immo vero est μεθιέναι χόλον Ἀχιλλῆϊ cum tertio casu, cum in alterius gratiam aliquid fit; nisi mauis dictum χόλον Ἀχιλλῆϊ pro εἰς Ἀχιλλῆα. Mutaui itaque interpunctionem. Conuersa enim est oratio Nestoris ad Agamemnonem in hoc quoque versu: *compesce iram tuam; ego vero ipse precor, vt.* αὐτὰρ est pro δὲ dictum, et, vti hoc ipsum, merae copulae vim habet; sic alibi, vt Od. H, 121. vel *et praeterea,* vt Od. O, 159. Versus hos expressit Aristoph. Ran. 856 sq. vbi Brunck. quoque de praua interpretatione vulgari monuit.

286. κατὰ μοῖραν ἔειπες. ἔειπας et hic Laud. duo Vindob. Mosc. 1. 2. cf. sup. ad 106. In Apollon. Lex. voc. αἶσα p. 60 laudatur tantum: ναὶ δὴ ταῦτα, γέρον, κατὰ μοῖραν ἔειπες.

287. πέρι et hic edd. et codd. At v. ad 258. In Sch. Ven. A. E, 325. citatur ἀλλ' ὅδ' ἀνὴρ ἔθεται. Sane ἔθει, *solet,* ἔθων vidimus. Est tamen lapsus calami.

288. πάντεσσι δ' ἀνάσσειν laudat quoque Dio Chrys. Or. II, p. 74. R. At rationibus τοῦ Digamma repugnat;

ergo Bentl. πάντεσσι ϝανάσσειν emendat, aut potius πᾶσι δὲ ϝανάσσειν, πάντων δὲ ϝανάσσειν.

289. ἅτιν' οὐ πείσεσθαι ὀΐω. Multa hic in Schol. L. parum ad rem facientia. Perperam grammatici πείσεσθαι ad πάσχειν referunt, aut, ſi a πείθω ducunt, πείσεσθαι modo actiue, modo paſſiue, ſignificare volunt. Quod cum non perſpicerent, nonnulli fuere, qui h. l. ἅ τινα ſeiungerent, ἃ οὐκ οἶμαι ἕνα τινὰ ἄνθρωπον πείσεσθαι καὶ παθεῖν· quam indocte! Vti eſt πείθω τινά τι, E, 252 μή τι φόβονδ' ἀγόρευ', ἐπεὶ οὐδέ σε πεισέμεν οἴω. ita eſt πείθομαί τί τινι (in alicuius gratiam, παρά τινος). Semel hoc monitum ſufficiet ad alia loca vt inf. 296. 427. Υ, 466. Od. Γ, 146. vbi Euſt. Eſtque adeo h. l. καθ' (ἅτινα) οὐκ ὀΐω ἐγὼ πείσεσθαι αὐτῷ. Ceterum πείθεσθαι hic et 296 Moſc. 1.

291. Τοὔνεκα οἱ προθέουσι. Barnes: γρ. τοὔνεκεν οἱ non intellecto vſu τοῦ Digamma — ad προθέουσι. Nihil notatum in Apollonio, Heſych. Etymol. occurrit. Fuiſſe tamen ad h. v. Scholion, intelligas ex appicto in Ven. ſigno ⊱. Vulgo, etiam in Euſtathio, redditur per προτρέχουσι, vt ſit: *probra praecurrunt dicta*, ὀνείδεα προτρέχουσι τοῦ μυθήσασθαι, pro, τῶν μύθων, αἱ ὕβρεις τοῦ λέγειν. parum ſcite. modo συνιᾶσι, in Schol. br. (legendum forte προιᾶσι, a προιέναι, προέσθαι, *permittere*, quod Homero eſſet προιεῖσι, vt Λ, 270). Reſtat vt poeta dicatur antiquam formam adhibuiſſe: προθέω pro προτίθημι. vti in ſubiunctiuo θῶ et Ionice θέω habetur, et ipſe poeta θείω, θείομεν dixit, vt ſit adeo προθέουσι pro προτιθεῖσι, *permittunt*, προτρέπουσι. Vidit quoque Damm. in Lexico. Bentl. coni. τοὔνεκά οἱ πόλλ' ἔστιν — vt Υ, 246 ἔστι γὰρ ἀμφοτέροισιν ὀνείδεα μυθήσασθαι πολλὰ μάλ'. Heſych. corrupte καιροθέουσι. κρατοῦσι. προτρέχουσι.

292. ὑποβλήδην. ex ὑποβάλλειν· de quo v. ad Τ, 80, vbi eſt ὑββάλλειν de quo v. Apollon. Lex. Etymol. ὑποβαλὼν λόγον, ὑποκρουστικῶς ἔτι λέγοντός τινος. ὡς ἐπὶ τοῦ Ἀγαμέμνονος ὁ Ἀχιλλεὺς, verſu hoc adſcripto. Si-

milia, etſi aliis verbis Schol. br. Leid. Euſtath. Heſych. vt ſit lat. *interpellare.* Saepe tamen omnino *reſpondere.* Apollon. Arg. aliquoties adhibuit ſimpliciter pro, exorſus: *κακῶς* ait Schol. ad III, 400. Etiam h. l. *ὑποβλήδην* de interpoſito ſermone ſimpliciter accipi poteſt; *excipiens, reſpondens.*

294. *εἰ δή σοι πᾶν ἔργον ὑπείξομαι.* Prima verba Herodianus *ὀρθοτονεῖ.* ſcribi ergo voluit *δή σοὶ πᾶν.* alioqui enim poetam *δή τοι* ſcripturum fuiſſe. v. Sch. A. B. L. docuerat plura de hac ſubtilitate grammaticus ad Od. Γ, 50 *τοὔνεκά τοι πρότερον.*

εἴπῃς Eton. Laud. Barocc. Ven. Townl. Vrat. a. b. Vindob. pro vulg. *εἴποις.* et iam vidimus iſtud Homerico vſu probari. Bentleius acute: *πᾶν ἔργον,* inquit, nusquam. Malim *τι ϝέπος*, vt B, 361 *οὔτοι ἀπόβλητον ἔπος ἔσσεται, ὅττι κεν εἴπω.* Scilicet *ἔπος εἰπεῖν* centies occurrit; at nusquam *ἔργον εἰπεῖν.* Porro *εἴκω* vbique Homero eſt *ϝείκω*, ergo et *ὑποϝείκομαι.* Mederi voluit Bentl. legendo: *εἰ δή σοί τι ϝέπος ὑποϝείξομαι, ὅττι κε ϝείποις.* De toto verſu non habeo quod dicam.

295. *ἄλλοισι δὴ ταῦτ' ἐπιτέλλεο.* ⸖ Schol. A. „*κοινὸν τὸ ἐπιτέλλεο, καὶ ὁ γὰρ περισσὸς, διὸ ἀθετεῖται·*" (debuit adeo verſui obelus — appoſitus eſſe, non ⸖). Severum iudicium, et obſcurum: *ἐπιτέλλεο* eſſe *κοινὸν* ſenſum debet habere, vocem eſſe vtrique membro communem, et repetendam altero loco *μὴ γὰρ ἔμοιγε* ſc. *ἐπιτέλλεο.* adeoque verſus ſequens eſſet inutilis. (v. ad v. 296.) non vero 295. At tamen videtur ſtatuere: eſſe *γὰρ* otioſum, ideoque verſum improbari. Atqui *γὰρ* eſt pro *δὲ*, vt ſaepe in Homero, qui in particularum vſu longe ab ſubtilitate ſequiorum abeſt. Tum B. et L. *ἐμοί γε* ſcribi volunt, non *ἔμοιγε.*

296. *σήμαιν', οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι σοὶ πείσεσθαι ὀΐω.* Euſtath. *τινὲς, ὡς καὶ Λογγῖνος δηλοῖ, νόθον οἴονται τὸν στίχον.* Et hoc recte, nam ſi quem alium, hunc verſum ſuppletum eſſe perſpicies. Aſſentitur quoque Bentl.

οὐ γὰρ ἔγωγ' ἔτι. praefert Sch. B. L. *ἠθικῶς.* Alii legerant *ἔγωγέ τι* vti Schol. et Vrat. a. Mofc. 2 et e corr. 1. vti 289 erat *ἅτινα* cum *πείσεσθαι.*

297. *σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι·* primo occurrit vetus loquendi forma, in feqq. aliquoties obuia *ἐμβάλλεσθαί τι φρεσὶ, θυμῷ,* vt et *ἐνθέσθαι* de actu animi, quum ad cogitandum, confiderandum ac deliberandum aliquid arripit ac fufcipit, cf. K, 447. O, 566. Ψ, 313.

298. *χερσὶ μὲν οὔτοι ἔγωγε μαχήσομαι. οὔτοι* Ven. vterque, Lipf. Townl. Alii *οὔτι ἔγωγε.* Porro *μαχήσομαι* in edd. tuetur Venetus. Schol. A. addit: *οὕτως, διὰ τοῦ η, μαχήσομαι, οὐ διὰ τὸ ες, μαχέσσομαι.* Tunc laudat pro fe: „*μαχήσομαι* effe in Maffilienfi, Argolica, Sinopica, Antimachi et Ariftophanis recenfione." Vtinam grauiora ex iftis codd. notaffet! Addunt Schol. B. et L. „Ariftarchum per *η* fcribere, at Heracleonem nomina quidem per *η*, verba autem per *εσσ* fcribi voluiffe, vt, *Σολύμοισι μαχέσσατο.*" inf. Z, 184 vbi vide. Sic quoque fcriptum eft in Vat. Euftath. Mori, Vrat. a. Mofc. 1. 2. Fragm. Eton. Repetitur quoque obferuatiuncula et inculcatur a grammaticis pluribus locis. At fupra 152 nihil erat monitum, vbi erat *δεῦρο μαχησόμενος*; Contra inf. 304 *μαχεσσαμένω* editur. Bentleius *μαχεσσ.* praefert. Vix res digna, vt verbum addam; vtrumque enim recte fcribitur, modo conftantiam ferues. Orta videtur duplex fcriptura in hoc et nonnullis fimilibus (v. ap. Euftath.) ex eo, quod antiquitus, cum nondum *ε* et *η* discretum effet, fcriptum fuit *μαχέσατο,* idque poftea grammatici modo *μαχήσατο* modo *μαχέσσατο* exararunt. Retinere praeftat follennem formam. Notabilior eft altera ratio, rara quidem, cum poetae ad corripiendam fyllabam *η* mutarunt in *ε*, vt *γαμεθεῖσα* apud Theocr. VIII, 91.

299. ÷ quia Zenodotus legerat, *ἐπεί μ' ἐθέλεις ἀφελέσθαι,* ex aliis forte exemplaribus. Barnes: *γρ. ἀφέλεσθε διδόντες.* Eft autem dictum pro *τὸ διδόμενον, quandoquidem aufertis id quod ipfi dederatis,* adeoque, addit paullo fubtilius Schol. *ὑβρίσαντες ἑαυτούς γε, οὐκ*

ἐμέ. Porro eſſe σχῆμα Aſiaticum μ' ἀφέλεσθε pronuntiat Lesbonax p. 182. eſſe Atticorum ait Gregor. Cor. Inepte! Duplex eſt antiquior vſus, ἀφελέσθαί τινά τι et τινά τινος, vt paullo ante vidimus.

301. φέροις ἂν ἑλὼν diuiſim recte codd. Ven. Barocc. Vat. cum Schol. br. At Schol. A. B. L. ἀνελὼν contendunt eſſe retinendum, nam ἂν bis poſitum Atticorum eſſe. Bentl. itaque coni. οὐχ ἕν τι φέροις ἂν —

Porro ἀέκοντος (quod fuit αϝεκοντος) Schol. B. ſcribere iubet ἀ ἑκοντος, quod et aliis locis monent grammatici eſſe faciendum.

ἐμοῖο Flor. Ald. 1. perpetuum fere ſphalma; emendatum in Ald. 2.

302. εἰ δ' ἄγε μὴν, ſubſtituunt veteres εἰ θέλεις, εἰ βούλει, etiam Gregor. de Dial. p. 13.

303. αἶψά τοι αἷμα ἐρωήσει περὶ δουρί. αἶψά τῳ Bentl. acute. Et Euſtath. ἀορίστως λέγει p. 107, 12. et antea 299 οὔτε τῳ ἄλλῳ. Attamen etiam Od. Π, 441 αἶψά οἱ αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί.

ἐρωήσει. quod alibi de quocunque impetu vehementi, nunc eſt de ſanguine *emicante.* Spectat huc in Heſychio ῥεύσει. Sch. br. cum Etymol. περιῤῥυήσεται τῷ δόρατι. Enargiam in hoc loquendi modo inſignem agnovere veteres: Sch. B. L. ἐναργῶς δὲ πέφανται τὸ περὶ δόρυ μεθ' ὁρμῆς ἐκχεόμενον αἷμα· καὶ ταύτας ἐμψύχους ἔλεγεν εἶναι παρ' αὐτῷ (Homero) λέξεις Ἀριστοτέλης.

304. μαχεσσαμένω etiam ap. Apollon. in τῷ vbi hoc verſu vtitur, et in ipſo Veneto; Schol. A. tamen Ariſtarſtarchum η probare monet. μαχησαμένω reſcripſi. v. ad 298.

305. ⸖ Nil reſpondet in Schol. niſi quod iungi poſſe ait ἀγορὴν Ἀχαιῶν. forte fuit ⸗.

306. νῆας ἐΐσας. Primo nunc occurrit; quo ſenſu dictum ſit dubitatur. v. inf. ad 468.

307. ⸖ Videtur et hic ⸗ fuiſſe; notatur enim, quod Μενοιτιάδης, patronymicum, ponitur abſolute, proprio nomine non adiecto.

308. *νῆα θοὴν ἅλαδε προέρυσσεν.* Hefych. male *προέρευσεν.* v. mox 435. 485. Od. O, 496.

309. *ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν.* Pro hoc: *ἐν δ' ἐ.* Ariſtarſtarchus. Ven. A.

310. ⸓ Signo nil in Schol. reſpondet. Sed reſpicit illud forte Sch. ad v. 143 quem Zenodotus eiiciebat.

311. *ἐν δ' ἀρχὸς ἔβη. ἂν δ' ἀρχὸς ἔβη* Harlej. Laud. Barocc. Vrat. A. vnus Vindob. alter *ἀνὰ* in raſura. br. Schol.

312. *ἐπέπλεον ὑγρὰ κέλευθα. ἀπέπλεον* Vrat. a. a pr. m.

314. *οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο.* Sic potiores. *ἀπολυμαίνοντο* Barocc. cum aliis et Apollon. Lex. h. v. *ἀπολυμαίνοντο. ἀπεκαθαίροντο, ἀφηγνίζοντο.* ordo tamen litterarum eſſet *ἀπελυμ.* Reſpicit locum Pauſanias VIII, 41. p. 683, vbi de Lymace Arcadiae fluuio, ita dicto *καθαρσίων τῆς Ῥέας ἕνεκα· μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ὅμηρος, ἀπολυμαίνεσθαί τε ἐπὶ τῇ λύσει τοῦ λοιμοῦ τοὺς Ἕλληνας καὶ ἐμβάλλειν τὰ λύματα εἰπὼν σφᾶς ἐς θάλασσαν.* Cf. Hemſterh. ad Ariſtoph. Plut. p. 215. Ceterum primam in *λύω* produci, obſeruat Labbe, cum in *λύσις, λυτὸς,* corripiatur, hocque ad h. l. illuſtrat Clarke ſimilibus exemplis. Plura v. in Etymol. in *θύω.* Cauſſam in eo quaerit R. Payne Knight p. 69, quod *λυϝω* olim fuit, quodque aſpiratio interdum quievit. At quando et cur fiat, non magis docuit, quam Clarke. Quantum aſſequor, fuere plurima verba, quae duplicem haberent formam, vſum et pronuntiationem, alteram breui vocali, alteram longa: inde diuerſa quantitas in nonnullis temporibus; inde futurum ſecundum, quod appellant, cum aoriſto altero, penultima correpta extat.

315. *ἔρδον δ' Ἀπόλλωνι τεληέσσας ἑκατόμβας. ἔρδον.* alii *ἕρδον.* Sane vtrumque ſcribitur; et videtur vtrumque pronuntiatum eſſe vſu Graecorum. *ἕρδειν* probat Etymol. Videtur conuenire *ἕργμα.* Apud Heſiodum eſt Ἔργ. 801 *οἵ ἐπ' ἕργματι τούτῳ ἄριστοι.* non *ἐφ'.* et ſeruandum hoc per totum carmen; ergo et Od. H, 202 *εὖθ' ἕρδωμεν*

praeſtat ſcribere εὖτ' ἔρδωμεν. Praeterea autem antiquior ſcriptura tertia eſſe debuit per digamma; nam occurrunt Jl. Ξ, 261 μή οἱ ἀποθύμια ἔρδοι, fuit Fέρδοι. Od. O, 359 Φίλα Fέρδοι. manſit hoc conſtanter in Fέργον cum deriuatis, vt digamma ſeruaretur; etſi in ἔρδειν et Fέρδειν vſus variet: nam ſic v. c. Jl. I, 53 πόλλ' ἔρδεσκε. K, 503 ὅ τι κύντερον ἔρδοι et ſic porro.

τεληέσσας ἑκατόμβας. τεληέσσας varie explicant grammatici. Praeſtat tenere, quod primo loco poſuit Apollon. Lex. eſſe pro τελείας voc. propr. de victimis nullo vitio laborantibus.

316. παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο. Epitheton hoc primo nunc obuium; ergo de eo paucis monendum. Eſt ἀτρύγετος vox antiquata, quam grammatici ex etymo interpretati ſunt, cum vſu illa exoleuiſſet: vel vt ſit pro ἄτρυτος, *non vexatum* mare vento; vel a τρὺξ, τρυγὸς, faex, vt ſit ἅλς βαθεῖα, ἄβυσσος τρύγα μὴ ἔχουσα, vel a τρύγη, τρύγην μὴ ἔχουσα, τὸν καρπὸν, oppoſitum terrae: hocque verius, modo teneas antiquum vſum. Voc. τρὺξ et τρύγη dictum eſt de vini, tum et de aliarum frugum prouentu; abiit τρὺξ ad faeces vini, at τρύγη manſit de tritico. Praeiuit Apollon. Lex. h. v. et Etymol. Heſych. hinc alii; etiam Schol. inprimis ad Jl. O, 27. Eſt adeo *mare ſterile*, ἄγονον. quo forte ſenſu et ἀκύμων θάλασσα dicta fuit; maris ἀκάρπιστα πεδία dixit Eurip. Phoen. 218. vbi cf. Valk. p. 81. et opponitur *terrae arabili, frugiferae*, quae ſollenni epitheto τραφερὰ appellatur. Rich. Payne Knight p. 72, cum meminiſſet Oceanum dici ἁπάντων γένεσιν, mauult exponere *mare inexhauſtum, perpetuo generans*, (vt α ſit intenſiuum) notione Oceani ad mare traducta. Jl. P, 425 etiam ἀὴρ ἀτρύγετος occurrit; qui *vaſtum inane* Lucretii eſt.

317. κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν. De κνίσση praeeunte Porphyrio agunt grammatici ad h. l. add. Etymol. Apollon. h. v. De varietate in ſibilo geminato v. ſup. ad 66. Pro ἷκεν eſt quoque ἧκεν vt in vno Vindob.

319. *οὐ δ' Ἀγαμέμνων λῆγ' ἔριδος τὴν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλῆϊ.* paullo insolentius dictum *ἀπειλεῖν τὴν ἔριδά τινι*, vel *ἐπαπειλεῖν*. Schol. br. supplent *κατὰ, καθ' ἣν* — esset adeo, non cessauit ab ira, perstitit in ira, in qua minatus erat — quod languet. nam non destitit a minis quas fecerat inter rixandum. Apollon. Lex. voc. *ἔρις* recitat: *λῆγ' ἔριδος κρατερῆς*, memoriter vltima voce addita ex Jl. N, 358 notante Villois. *πρῶτος* Vindob. indocte.

320. ⸓ (non ⸓) quia alius Eurybates, Vlyssis praeco Jl. B, 184. Respicitur porro Scholion de Pylaemene duplici ad E, 576. N, 643. B, 851.

321. *ὀτρηρώ*, vox obuium significatum habens, *δραστικοὶ, ἐνεργεῖς, σπουδαῖοι.* notatur tamen in Schol. Etymol. Hesych. et iam in Apollon. Lex. in *ὀτρηροὶ*, quod ad Od. A, 109. spectat, vnde cepit Hesych. In etymo ineptiunt grammatici. Debuit esse verbum *ὀτρέω*, quod et *ὀτρύω. ὀτρύνω.* altior origo latet.

324. 5. *εἰ δέ κε μὴ δώῃσιν.* sic quoque Ven. et Schol. At Barocc. et Mori c. Vindob. *δώωσιν*, vt v. 137 erat.

ἐγὼ δέ κεν αὐτὸς ἕλωμαι ἐλθὼν σὺν πλεόνεσσι sc. *σὺν ἀνδράσιν.* At Sch. br. et Leid. cum Eustath. iungebant: *ἕλωμαι ἐλθὼν, σὺν πλεόνεσσιν*, vt esset: *ἕλωμαί κεν αὐτὴν μετὰ πολλῶν καὶ ἄλλων κτημάτων.* quod acumen forte natum est ex minis Achillis vs. 300.

326. *κρατερὸν δ' ἐπὶ μ.* Barnes „γρ. *κρατερόν τ'* —"

327. *τὼ δ' ἀέκοντε βάτην.* Bentl. „nisi *ἀκέοντε* fuit, vt *βῆ δ' ἀκέων* vs. 34."

328. Post *Μυρμιδόνων* abest *δ'* in ed. Rom. in aliis *τ'* interponi ait Barnes.

330. ⸓ (non ⸓) quod a contrario dicta sunt *οὐδὲ γήθησεν* pro *ἐλυπήθη.* Sch. A. *animo commotus est.* Schema notarunt multi, etiam recentiores, et notatum exemplum simile Virgilii Aen. VI, 350 vbi Charon — *nec vero Alciden me sum laetatus euntem Accepisse lacu.* Ita mox vs. 332 eloquentia in silentio obseruatur. Clarke laudauit Hermog. *περὶ μεθόδου δεινότητος.* c. 37.

332. *οὐδέ τι.* Non *οὐ δέ τε.* Etiam Cypria *τι.* Schol. Ven. A.

335. *οὔτι μοι ὔμμες ἐπαίτιοι. οὔτοι* vitium ſolius Ald. pr. *οὔτε* Rom. Tum *ὔμμες* non *ὕμμες·* monent Sch. *ὑπαίτιοι* Laud.

Suauiter haec detorquet Plut. de tranquill. p. 864, T. VII, quam grauis dolor ſit, ſi quis ſibi dicit, *οὔτις ἐμοὶ τῶν ἄλλων* (ſ. *τῶν δ' ἐστὶν*) *ἐπαίτιος, ἀλλ' ἐγὼ αὐτός.*

336. ⊱ quod Zenodotus legerat *ὁ σφῶϊν* quod eſſet *ὑμῶν* vel *ὑμῖν*; vt v. 338. At *σφῶϊ* eſt vos duo. cf. ad A, 8. Scilicet duo ſunt grammaticis obſeruata: primo, quod *ὃ σφῶϊ* et *ὃς σφῶϊ* occurrebat: de quo iam vidimus ad 73. Schol. Ven. et Vat. *ὃ σφῶι δίχα τοῦ σ. ὁμοίως τὸ θώρηχ' ὃ γὰρ ἦν οἱ* (Jl. Σ, 460). In edd. h. l. conſtanter *ὃς*, et in plerisque codd. at *ὃ* Lipſ. Moſc. 1. a m. pr. et ex Ven. *ὁ σφωι.* editum. Altera quaeſtio eſt iam memorata de *σφῶι* et *σφῶιν*; hoc et Moſc. 1. habet et in Apollon. Synt. p. 166 editur; male puto: nam ſententia verborum ibi poſtulat *σφῶϊ*. Idem ibid. obſeruat, *σφῶι* accentum ſeruare, nec ſcribi poſſe, *ὅς σφωι.*

337. *Πατρόκλεες* Mori.

338. ⊱ haud dubie propter *μάρτυροι* forma antiqua quae prorſus exoleuerat ſerius (vt Sext. Empir. adu. Grammat. p. 260 teſtatur) pro *μάρτυρες·* quae obſeruatio ad faſtidium repetitur, v. ad B, 302 et h. l. Euſtath. p. 114. Eſt quoque *μάρτυρες* in Barocc. et aliis. in eod. *ἔστον*, *eſtote*, at *ἔστων*, *ſunto*. Porro *σφῶϊν*, *αὐτοῖν* Apollon. Lex. h. v. cum hemiſtichio.

340. ⊱ quia *τοῦ βασιλῆος ἀπηνέος* dictum ſit pro *βασιλῆος τοῦ ἀπηνέος·* Schol. Ven. A. et Euſt. p. 113. ſecundum obſeruationem iam ſup. factam v. 11. *τὸν Χρύσην ἀρητῆρα*, ad quem locum vide. At Grammaticus non vidit *τοῦ* eſſe Homero pro *τούτου* vel *ἐκείνου τοῦ β.* Scholion Porphyrii, haud magni momenti, de regibus medio loco inter deos et homines collocatis a Valkenario ad Ammon. p. 240 exſcriptum, eſt idem quod e Ven. B. et Lipſ. adſcriptum eſt a Villoiſ.

Porro pro *ἀπηνέος* Seleucus *ἐν τῇ πολυστίχῳ* ſcribebat *ἀναιδέος*, ſcil. ex emendatione, quia ſic ſup. v. 149 *ἀναιδείην ἐπιειμένε.*

Ad *εἴποτε* in Vrat. a. ſuperſcr. *η*. Forte voluit *ἤ ποτε* vt A, 240. ſed obſtat *γένηται.*

341. *ἐμοῖο.* Vrat. b. vt 259.

342. *ἦ γάρ ὅγ' ὀλοῇσι φρεσὶ θύει.* Turbat metri ratio in *ὀλοῇσι.* Atque in hoc manifeſta fit vtilitas doctrinae de Digamma. Nam ſcriptum fuiſſe patet *ολοϝησι*, quod pronuntiatione duplicatum eſſe apparet *ολοϝϝησι.* Sic et Jl. X, 5 *Ἕκτορα δ' αὐτοῦ μεῖναι ὀλοὴ Μοῖρ' ἐπέδησεν.* fuit *ολοϝϝη.* Aliena itaque ſunt commenta de verſu *λαγαρῷ* ap. Euſtathium hic et aliis locis. vt inf. M, 208. Multae ſunt ineptiae ſuper *στίχοις ἀκεφάλοις, μειούροις, λαγαροῖς* de quibus multi multa. Loc. primarius eſt ap. Athen. XIV, p. 632 D.

Antiqua eſt ſeu lectio ſeu interpolatio *ὀλοίῃσι*, quam Ven. cum Sch. A. agnoſcit; etiam Heſych. Etymol. Potuit ita pronuntiari, nam etiam *ὀλοοίτροχος*, quod remotius eſt, occurrit Jl. N, 137. At *ὀλωῇσι*, quod Barnes intulit ex Euſtathio, interpolatum eſt. Bentleius etiam ſcribebat *ἦ γάρ ῥ'* vt ſup. 113. *καὶ γάρ ῥα.*

343. Mire laborant grammatici in interpunctione: Sch. A. v. Notam ad h. v. *οὐδέ τοι* Vat. mſ. Tz. Laud. Porro pro *νοῆσαι* videtur deſiderari poſſe notio *videndi.* Hoc ſenſiſſe videtur Bentl. qui coni. *εἶδε.* vel *οὐδέ τι οἶδεν ὁρᾶσθαι.* Jl. Σ, 250 Polydamas: *ὁ γὰρ οἶος ὅρα πρόσσω καὶ ὀπίσσω.* Sic et Od. Ω, 451. Et Jl. Γ, 109 *οἷς δ' ὁ γέρων μετέῃσιν, ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει.* Eſt autem *ὁρᾶσθαι, ὁρᾶν* Heſych. v. c. Jl. T, 306. Nimis tamen ſubtiliter haec: cum ipſum illud *videre* de animo dictum ſit *νοεῖν·* etiamſi non memineris notum illud: *νοῦς ὁρᾷ.* Ceterum miror Schol. et Euſtath. accipere *τὰ πρόσω*, praeterita et *τὰ ὀπίσω, τὰ μέλλοντα.* Sic et inf. Jl. Σ, 250 faciunt.

344, *μαχέοιντο Ἀχαιοί.* Hiatus non eſt Homericus; etſi non aliter Ven. Sch. A. et Schol. Theocr. 3, 24. Iam

Barn. „γρ. μαχεοίατ'" nec adſcripſit vbi? Emendauerat quoque ſic Bentleius.

349. λιασθεὶς, χωρισθεὶς, ἐκκλίνας. Schol. Heſych. De voce v. ad O, 520. Verſum recitat Plutarch. de aud. poet. p. 26 E. De lacrimis heroum multi multa. Scilicet non decori ratio in his habita priſca aetate, nec turpe viſum naturae ſenſum patefacere. Turpitudo a cauſſa proficiſci viſa, ab ignauia, mollitie, mulierculae amore; at h. l. ab indignatione proficiſcitur.

350. ἁλὸς πολιῆς primo loco epitheton occurrit, receptum quoque a latinis poetis, *canum mare*, ab albicante ſpuma: ſic Schol. ad h. l. Sch. Apollon. Arg. I, 454. Etymol. in h. v. ſed interpolatus. At multa argutantur grammatici ſuper vi et etymo: v. Euſtath. multis locis: vnde Phauor. Sch. B. ad T, 267.

ἐπὶ οἴνοπα πόντον. Sch. Lipſ. ap. Bentl. et Waſſenb. „γρ. καὶ ἐπ' ἀπείρονα." τὸ οἴνοψ optime redditur τὸ μέλαν. vt et μείλανα πόντον videbimus Ω, 79. Schol. B. et L. οἰκεῖον τῇ θινὶ (leg. τῇ ἁλὶ) τὸ πολιὸν, τῷ πόντῳ τὸ ἄπειρον καὶ τὸ οἴνοψ. proprio aliquo modo Mari Aegaeo epitheton hoc *fuſci* maris conuenire, contendebat Wood p. 319. Ceterum Schol. non male obſeruat, cum arte aliqua poetam hoc parare, vt, Achille propter moerorem ſeorſum ab aliis in littore, mari alluente, ſedente, Thetis ad eum accedere poſſet.

351. ÷ quod Zenod. χεῖρας ἀναπτάς. non omnino indocte. Eſt enim ἀναπτὰς ex ἀνάπτημι ex πτέω πτῆμι, quod olim fuit, poſtea factum πετάω, πετάννυμι (cf. ad P, 371) vnde πέπταται. πέπτατο. χεῖρας ἀναπτὰς eſt adeo idem quod ἀναπετάσας. Sic Od. Λ, 391 πιτνὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας. Probabile itaque ſit antiquiorem lectionem hanc fuiſſe. Sch. Ven. B. et L. c. Vat. γρ. τινὲς χεῖρας ἀνασχών. — ἠράσσατο Mor. Mox requiro Ionicum ἐπεί με τέκες.

353. τιμὴν μὲν Vrat. a. περ eſt, *quidem*. τιμήν πέρ μιν Vindob.

356. ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας. Iungenda ſunt ἔχει ἀπούρας. ὅπερ ἀπηύρα. Super ἀπούρας mira comminiſcuntur grammatici; aiunt eſſe ab ἀπορίζειν et provocant ad Jl. X, 489. dictum pro ἀπορίσας, ἀφορίσας, ἀφελόμενος. Sic et Euſtath. At Etymol. ex ἀπαυράω, ἀπαυρήσας factum contracte ἀπαύρας. Non viderunt eſſe debuiſſe formam veterem non vnam: ἀπαυράω, ἀπαυρέω et ἀπαύρω, vnde ἄπηυρα, ἀπαύρας. Eſt ἀπαύρειν et ἀπαυρεῖν idem quod ἀφελέσθαι. vti et Apollon. Lex. h. v. interpretatur.

Recitat verſum Ariſtot. Rhet. II, 2.

357. ὣς φάτο δακρυχέων. τοῦ δ' ἔκλυε πότνια μήτηρ. Verſum notarunt grammatici propter rhythmum ἐνόπλιον. v. Schol. Ariſtoph. Nub. 651. τοῦ δὲ κλύε nusquam legitur.

358. Ἡμένῃ. verſus repetitus inf. Σ, 36. Habitat autem Nereus cum aliis diis marinis in fundo maris Aegaei, v. Apollon. IV, 771 ſq. vbi et regia: v. Exc. II ad Virgilii Georg. IV. Quaeſtionem grammaticorum, de commoratione Thetidis apud Peleum eoque relicto apud patrem Nereum, v. inf. ad 396. inpr. Apollon. l. c.

359. καρπαλίμως δ' ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς, ἠΰτ' ὀμίχλη. Prius hemiſtichium eſt ap. Heſych. ἁλός. tum ἠΰθ' ὁμίχλη, Vrat. b. et a. a m. ſec. At Ionicum eſt ὀμίχλη quod Etymol. docet hoc ipſo verſu adſcripto.

361. ἔπος τ' ἔφατ' ἐκ τ' ὀνόμαζε. pleonaſtica haec formula antiqua ſexcenties occurrit nulla alia cum vi quam vt pro ſimplici φάτο ſit; etſi in ea argutati ſunt veteres. In Platon. Quaeſt. ſub Plutarchi nomine p. 1010 B. cum recte monitum ſit, proprie omnem orationem contineri nomine et verbo, ſtatuitur, Homerum voluiſſe hoc ipſum hoc verſu declarare; ὄνομα et ἔπος, pro τὸ ῥῆμα.

363. ἵνα εἴδομεν ἄμφω. Pamphilus olim ſcribi iuſſerat εἰδόμεν, eſſe enim pro εἰδῶμεν. Repugnant Sch. A. B. L. ſyllabam enim eſſe per ſyſtolen correptam; ac ſi nomine reperto cauſſa rei reperta ſit! Corinthium ſche-

ma appellat Lesbonax p. 178. et ſaepe notatum id veteribus, qui laudant fere pro exemplo hunc verſum; vt Schol. Pindari Ol. I, 12. Eurip. Phoen. 743. Laborarunt alii quoque viri docti in conſtituendo hoc vſu τοῦ ἵνα cum indicatiuo. qui aliquoties occurrit, vt inf. H, 353 ἵνα μὴ ῥέξομεν οὕτω. ad quem loc. cf. Obſſ. et ex Scholiis notata ad Θ, 18 ἵνα εἴδετε. Equidem haec et ſimilia ex antiquo nondum ſatis grammatice conſtituto ſermone manſiſſe ſuſpicor. cf. ſup. dicta ad A, 66 αἴ κεν πως — βούλεται. Quid? quod illa migrarunt in politiorem Atticorum ſermonem; vnde Brunck. ad Ariſtophanem aliquoties de eo monuit, vt ad Ran. 919. Sic et ὡς. ὅπως. ὄφρα.

364. τὸν δὲ βαρυστενάχων ⊱ ὁ Σιδώνιος (Dionyſius) περισπᾷ βαρυστεναχῶν (ex στεναχέω, oblitus etiam στενάχειν eſſe, vt Δ, 154 ἐπεστενάχοντο δ' ἑταῖροι·) ὁ δὲ Ἀρίσταρχος βαρύνει Sch. A. et ceteri. Duabus vocibus ſcribitur in Veneto hic et alibi; et hoc melius; nam huiusmodi compoſita grammaticorum acumini deberi multis argumentis patet. v. ad A, 164.

365. ⊱ οἶσθα. quod ipſe Achilles recuſat ea, quae iam ſatis nota ſunt, iterare: quo ipſum manifeſtum ſit, verſus XXVII ſequentes eſſe alienos; habent itaque vſſ. a 366 ad 392 obelum, eſſentque adeo eiiciendi, modo nobis de veris rationibus huius critices conſtaret ſitne tantum grammatici iudicium, an fides antiquior. Quid? quod ne hoc quidem diiudicare poſſumus, vtrum probabilius ſit, poetam breuitatem an potius copiam eſſe ſequutum. Breuitas ſane cum ſimplicitate aeui magis convenire videtur: et probabilius ſit rhapſodos attexuiſſe quam quae otioſa putarent reſcidiſſe; altera tamen ex parte non male obſeruatur a Schol. B. et L. οἱ δὲ ἀθετοῦντες τοὺς στίχους, οὐκ ἐῶσι μαθεῖν ἡμᾶς, ὅθεν ἥλω Χρυσηΐς. Porro τίη antiquior ſcriptura, teſte Euſtathio et Etymol. Eſt enim ex τί et ἤ. At alii τι', et vna voce τίητοι. τί ἤτοι Moſc. 3. Semel monitum eſto. cf. inf. ad Υ, 251.

ταῦτα ἰδυίῃ, haud dubie ſcriptum fuit, corruptum ignoratione τοῦ digamma, vt vulgo legeretur ταῦτ' εἰδυίῃ, cum metri vitio. ἀγορεύσω Eton. Vat. Lipſ. vnus Vindob.

366. Laudatur ap. Strab. XIII, p. 875 D. 910 A. cum tribus ſeqq. vbi hinc docet, Chryſen fuiſſe in ditione Thebes. Nobile fuit ſeriore aetate τὸ Θήβης πεδίον teſte Strab. l. c. p. 910 B. quod et ap. Polyb. Xenoph. al. occurrit, apud Melam I, 18 *campus Thebe* dictus. cf. ib. Voſſ. Eſt porro in Schol. B. et L. longa obſeruatio de quatuor narrationis generibus e rhetorum ſcholis petita; cuius tamen vtilitatem haud video: ſi audita quis narret, ſi mandata; ſi alium narrantem inducimus; ſi cui narrata ab ipſo in memoriam reuocamus.

368. μετὰ σφίσιν, non μετά σφισιν, (vt et nonnulli ap. Euſt. habebant) ſcribendum eſſe, docet Schol. A. ad h. v. nam ſi praepoſitio praemittitur pronomini, hoc acuitur: σὺν σοὶ, δῖα θεὰ K, 290. προτὶ οἱ (vel οἷ) δ' ἔλαβ' ἔντερα. Υ, 418 κατὰ σφέας γὰρ μαχέοιντο (immo μαχέσονται.) B, 366 ἀπὸ ἕο κάββαλεν, E, 343. ἀμφὶ ἓ παπτήνας Δ, 497. At ſuper ἄλτ' ἐπὶ οἱ μεμαὼς adhuc quaeri poſſe. Fuit haec Ariſtarcheae ſcholae doctrina, ad quam in grammaticis paſſim reſpicitur: cf. Etymol. in καί σφεας. Add. Schol. A. B. ad Δ, 2. N, 542. X, 326. Apollon. de Syntaxi pluribus locis.

369. Ἐκ δ' ἕλον. huc ſpectat gloſſa Heſych. ἐκ δ' ἕλον. ἐξέδωκαν. ſic quoque Sch. br.

370. δ' αὖ Vat.

372 ad 376. praeter obelum etiam habent notam ※ haud dubie, quia iidem verſus lecti ſunt ſupra v. 15 — 16. 22 — 25. Iam bene ſe haberet res, ſi liquido conſtaret, ſitne hic locus cum ſimilibus, notatus codicum auctoritate, a quibus ille abeſſet aliisue de cauſſis criticis, an tantum iudicio grammatici, qui haec iterata improbauerat. Per ſe lubricum eſt facere iudicium; poteſt enim ex ipſa antiquitatis ſimplicitate hoc defendi, quod bis eadem verba repetuntur; poſſunt tamen nec minus a rhapſodis haec eadem eſſe memoriter iterata. Noſtro

quidem animo insidet haec sententia, probabilius esse, talia adiecta esse, quam recisa.

373. στέμματ' omnes edd. ante Steph. etiam Rom. vide ad v. 14.

374. καὶ λίσσετο Ven. et Schol. A. B. L. cum Lips. vt sup. v. 15.

375. Ἀ. δὲ μάλιστα δύω, interpungit Bentl. vt v. 16. nec δύω κοσμήτορε iungit.

381. ἐπεὶ μάλα οἱ φίλος ἦεν. Seleucus e Cypria et Cretica cum Theagene: ἐπεί ῥά νυ οἱ φίλος ἦεν. Addit Sch. A. ἀπίθανον γάρ· ὁ δέ νυ λίαν φίλος ἦεν. Putauit adeo grammaticus, non bene dici aliquem *valde* gratum esse deo. At sequente versu iterum οἱ δέ νυ. Clarke in particularum notatione diligens νυ, ex νῦν ortum, reddit: *Milites vero statim:* οἱ δέ νυ λαοί. Melius dices, omnino asseuerandi vim habere, et locum tenere τοῦ δὴ vtrumque τὸ νυ et τὸ νυν. Sicque iam veteres grammatici tradiderunt, Hesych. in νύ et νῦν. Eustath. p. 52, 21. vnde Wassenb. ad Paraphr. p. 30 quem vide. Apollon. Lex. νῦν. δή. laudato loco Jl. O, 115. At disertius doctrinam veterum de νύ et νῦν exposuit Eustath. ad Jl. K, 105 p. 792, 15. et ad Ψ, 485 p. 1312. secundum Apionem. Repetit partem Schol. ad Eurip. Hecub. 996. Quemadmodum tamen saepe particulae positu suo admittunt, vt possint varie accipi ac reddi, ita νυ interdum potest reddi per *nunc*, per μὲν, per οὖν, γάρ. vt in Apollon. II, 311. Schol. κλῦτέ νυν, ἀντὶ τοῦ οὖν. potius pro γὰρ initio sermonis, vbi tamen hoc ipsum est pro δὴ, γ' ἄρα. Tandem μάλα οἱ non hiatum facit, sed est μάλα ϝοι.

383. τὰ δ' ἐπῴχετο κῆλα θεοῖο. Est τάχ' ἐπῴχετο ap. Apollon. Lex. in κῆλα, sed vitio librarii, nec est varia lectio. Cetera iam sup. vs. 53 vidimus.

388. ἠπείλησε μ. Eton. sine ν. vt alii alibi. In Schol. A. praefixum τετελεσμένον vt et in vno Vindob. Sicque videtur iunctum fuisse cum ὅ. Sed ὁ est pro ὅς, notauit quoque Auctor de Soloecis p. 291.

389. Ad ἑλίκωπες, cum h. l. primum occurrat, expectabas Scholion, quod excidiſſe videtur; ſuperſunt nonnulla in Schol. br. pleniora habet Etymol. h. v. Adde Schol. ſup. ad 98. vbi ἑλικώπιδα κούρην. Occurrit aliud Γ. 190 in Lipſ. ſed ineptum, cum ab ἑλίκη, vrſa ſidere, ducatur, quaſi ſint, qui vrſam reſpiciunt. Apollon. Lex. h. v. οἱ ἑλικοὶ κατὰ τὴν πρόςοψιν, puto: *qui circumferunt, voluunt, obtutum, oculos.* hoc repetit Heſych. et Etymol. ſed additis aliis, dum μελανοφθάλμους reddunt, vel a ſuperciliis circumductis, vel ab oris rotunditate. Ad Π, 569 Schol. B. ἀξιοθέατοι, πρὸς οὓς ἑλίσσομεν τοὺς ὀφθαλμούς. Manifeſtum ſit, ex etymo omnes vim vocis eſſe ſuſpicatos, verum vſum, veram vim, ignoraſſe. Difficultas ſimilis ineſt in ἕλικες βόες. de quibus v. ad Il. I, 462.

393. — παιδὸς ἑῆος. „ὅτι Ζηνόδοτος γράφει ἑοῖο" Sch. A. ſicque ſcriptum erat in Cant. (ap. Bentl.) Vrat. b. et vno Vindob.

Scilicet diſputatum eſt inter veteres grammaticos: adhibeanturne pronomina poſſeſſiua pro ſimplicibus; et poſſitne adeo παιδὸς ἑοῦ eſſe pro παιδός ἑο vel. οὗ, quemadmodum putabant παιδὸς ἐμοῦ non eſſe a primitiuo ἐγὼ, idem quod παιδός μου, verum ab ἐμὸς, vt ſane hoc interdum eſſe poteſt. Hoc cum affirmaſſet Zenodotus cum aliis: acceſſit alia opinio, ἑὸς non modo poni pro *ſuus*, ſed et pro ἐμὸς et σὸς, adeoque h. l. dictum eſſe παιδὸς ἑοῖο pro παιδός σου, *filii tui.* Atqui hoc eſſet ſoloecum. Verum de his, vt de altera quaeſtione, an digamma in ἑὸς locum habeat, v. Excurſ. ad h. v.

Praeferenda itaque viſa eſt altera lectio antiquitus tradita παιδὸς ἑῆος vel ἐῆος. etſi vocabuli antiquati vis et ipſa diuerſis modis accipiebatur. Fuere enim qui putarent ἑῆος eſſe pro ἕο ex ἑὺς, ſuus, vt Ξ, 9. (cf. Etymol. in ἑῆος p. 318.) Erat hoc idem in Apollon. I, 225 πατρὸς ἑῆος. nunc πατρὸς ἑοῖο. tranſtulerunt hoc idem ad h. v. adeoque et ipſi ſoloecum in h. l. intulerunt, vt eſſet pro *tuus.* Ipſe Ven. A. qui ἑῆος ſcribit, in hoc vitium con-

fenſiſſe videtur. Videntur ſoloeciſmum abſtergere voluiſſe alii, qui reddiderunt ἑῦς per ἴδιος, ex ἑός, quod et Euſtath. putabat p. 1363, l. 53. ἑὸν τὸ ἴδιον, τὰ ἑὰ, τῶν ἑάων. de quo paullo poſt dicam. Melius alii ἑῢς interpretati ſunt *bonus*, ſiue ex contexto, ſeu quod vſus antiqui memoria ſupererat. Promiſcue appoſuit Schol. br. ἑῆος ἀντὶ τοῦ σοῦ. οἱ δὲ ἀγαθοῦ, προσηνοῦς. ἢ ἰδίου. Quod medio loco poſitum eſt, probandum eſſe videtur. Nam ἐῢς, ἐέος, ἑῆος, et ἠῢς, ἠέος, vnde ἐῦ, quod factum εὖ, *bene*, videtur fuiſſe *bonus*, ἀγαθός. Exciderunt, puto, plura h. l. e Scholiis, at videndi Euſtath. Heſych. c. Intpp. Suidas et Etymol. primoque loco Apollon. Lex. ἑῆος, ἀγαθοῦ, προσηνοῦς. ἐπὶ μὲν τοῦ ἀγαθοῦ. ἐπεὶ παρὰ τὰ ἑὰ (leg. ἐὰ) τὰ ἀγαθά. τὸ δὲ προσηνοῦς· — εἰ δύνασαί γε, περίσχεο παιδὸς ἑῆος. (vltima ſuſpicor adiecta eſſe) Conuenit notio τοῦ προσηνοῦς in πατρὸς ἑῆος. quod in Apollonio locum habebat lib. I, 225. at in filio eſt vel fortis vel bonus, vt φίλος υἱός. cf. inf. ad Γ, 244. Sic Schol. Ven. reddit ἀγαθοῦ inf. Jl. O, 138, vbi etiam Zenodoti lectio exploditur. ἀνδρὸς ἑῆος eſt Jl. T, 342. Notio autem τοῦ ἐὸς, ἐὸν, pro ἀγαθὸς agnoſcitur in Jl. Ω, 292. 296 ἐὸν ἄγγελον, *bonum omen*, cum et ibi alii vellent ἑὸν eſſe ſuum: vt vides ap. Apollon. de Syntaxi p. 157. Ad haec vide primo loco Tollii not. ad Apollonii Lex. p. 242. Firmatur notio illa τοῦ ἐὸς, *bonus*, ex noto illo quod dii dicunt δωτῆρες ἐάων, etſi et hoc paſſim ſcribitur ἑάων, male. Nam ex ἐὸς, eſt ἐὰ, Ionice ἐὴ ſc. δόσις, δωτίνη, aut ſimilis vox, vnde caſus ſecundus pluralis ἐῶν, ἐάων. vt Od. Θ, 325 et δῶτορ ἐάων 335. tum Jl. Ω, 528 δώρων — κακῶν, ἕτερος δὲ ἐάων. etſi huius loci antiquitas in dubitationem vocari poteſt. At θεοὶ, δωτῆρες ἐάων aliquoties apud Heſiod. Θ, 46. 111. 632. 663. Male Euſtath. p. 1363 loco ante laudato ex ἑὸν τὸ ἴδιον, ducebat τὰ ἑὰ, τῶν ἑάων, vt ſit neutrum ἑῶν, comparatque ex Herc. Scuto 7 βλεφάρων ἀπὸ κυανεάων, ac ſi eſſet ἀπὸ τοῦ, τὸ βλέφαρον· at ibi eſt ab ἡ βλεφάρη.

Ceterum in principio verſus Bentl. legit *ἀλλὰ σύγ', εἰ,* cui adſtipulandum cenſeo.

Porro Lamb. Bos Obſſ. Miſc. c. 19 monet male *ἀλλὰ* reddi *ſed;* eſſe enim *quare.* Poſſe ita h. l. reddi, concedam. at eſt notus vſus vocis in adhortando, interdum *ἀλλ' ἄγε*; tum vero etiam Latini reddunt: *Verum.*

εἰ δύνασαί γε non dubitantis eſſe ſed ſupplicantis, aiunt Schol. B. L. Scilicet hoc volunt: eſſe *εἰ quandoquidem,* pro *εἴπερ. ἐπεί.* Mox *εἴποτε δήτοι* vn. Vindob.

395. *ἠὲ καὶ ἔργῳ.* quod eſſet *ηε και Fεργῳ* haud dubie vitiata lectio: quod iam Bentl. monuit, et eſt legendum *ἠέ τι ἔργῳ.* Nam ſic poeta loqui amat. Sic Od. Γ, 99 *ἢ ἔπος ἠέ τι ἔργον.* Δ, 163 *ὄφρα οἱ ἤ τι ἔπος ὑποθήσεαι ἠέ τι ἔργον.* Il. E, 879 *ταύτην δ' οὔτε ἔπεϊ προτιβάλλεο οὔτε τι ἔργῳ.*

396. ⸖ appicta eſſe debuit ſtigme in cod. Ven. vsque ad 406 ſiquidem Schol. A. ait, Zenodotum verſus hos vndecim damnaſſe; etſi eos appoſuerat, vt e Schol. ad 400. 404 colligo; vtinam teneremus, qua de cauſſa damnauerat. Potuit deſiderari antiqua auctoritas, potuit totus locus videri inſertus a rhapſodo; ſed potuit quoque tota cenſura proſiciſci a praua opinione, videri haec Ioue indigna eſſe.

Cum haec ex Scholiis non comperias, diſces multas argutias ſuper diſtinctione verborum et ſuper *γαρ σεο,* ſitne *γὰρ σέο,* an *γάρ σεο* ſcribendum: hoc alterum Ariſtarchus amplectebatur, nullam enim vim pronomen habere; atque hoc ſequuta eſt eius ſchola; idque defendit quoque Apollon. de Syntaxi p. 166. At pro altera ratione, *παρὰ σέο* ſtabat Herodianus; eſſe enim *παρὰ σοῦ καὶ* (*οὐκ* inſerendum) *ἄλλης.* Scilicet alii *σέο πατρὸς ἐνὶ μ.* iungebant et de Thetidis patre, Nereo, accipiebant; atqui in Nerei domo Achilles non fuit; ſed audiit hoc Phthiae in patris, Pelei, domo, matre Thetide narrante: *σέο ἄκουσα.* Omitto alias Ptolemaei argutias. Nil refert; videtur tamen iudicium Herodiani praeſtare; itaque *γὰρ σέο* intactum relinquo; cum non propoſitum ſit,

Ariſtarcheam διόρθωσιν reſtituere, ſed probabilem Homeri lectionem reddere. cf. Sch. A. B. L. Pelei autem domum Thetis non reliquit poſt coniugium ſuum: quod fabulati ſunt ſeriores: inque iis primo loco Apollon. IV, 866 ſq. Apollod. III, 13, 6. Contrarium docet poeta Jl. Π, 574 ſq.

Tanquam exemplum, quomodo gratiae repoſcendae ſint, laudat et commentatur in h. l. Dionyſ. Art. rhet. c. 9. 15. p. 106 Hudſ. (366 R.)

Ridet fabulam, quae in ſeqq. exponitur, ſuo more Lucian. DD. 21. Offenderat ea nec minus philoſophos, vide Sextum Empir. p. 280. vnde nata licentia in allegoriam haec mutandi: de qua cum h. l. primum agendi ſit opportunitas, paucis de ea monebo. Diuerſiſſimi generis ſunt allegoria philoſophorum et ſermo ſymbolicus vetuſtiſſimorum hominum: qui cum omnia ad ſenſus referrent, nec ſermonem haberent philoſophicis notionibus reddendis idoneum, neceſſitate ducti, ea, quae cogitabant ſi eloqui vellent, ſymbolice eloqui debuerunt; non autem artem in eo quaerebant, non ingenioſi inventi vel luſus laudem, vt ſeriores in allegorica enunciatione. Notum eſt porro, antiquiſſima ingenia, antequam contemplandae rerum ſingularum naturae ſtudium addixiſſent, in naturae vniuerſae primordiis rerumque originibus enarrandis inanem operam poſuiſſe; natos hinc eſſe antiquiſſimis aetatibus, forte quoque aliunde in Graeciam apportatos, mythos coſmogonicos et theogonicos, in quibus rerum natura, quaeque in ea continerentur, cauſſae, effecta, euenta, mutationes et viciſſitudines, per perſonas, facta et geſta, declararentur; elementa et elementorum discordiam cum ſubſequuto ſtabili rerum ordine in pugnam et victoriam abiiſſe; ex fabulis his antiquioribus maiorem partem fabularum poeticarum prodiiſſe, exutam tamen habitu illo coſmogonico, et in narrationes ad delectandum idoneas conuerſam; etſi ſubinde modo poetae modo philoſophi iisdem ad condienda praecepta vtilia vterentur; incidiſſe tamen poſtea philoſophos

et grammaticos in eum errorem, vt in ipſis mythorum originibus ſubtilitatem ſuam philoſophicam quaererent, eorumque auctoribus eam affingerent: nunc hi homines mythos, qui olim fuerant ſymbolici, eſſe voluere allegoricos; quos inter ſe diuerſiſſimi generis eſſe pronuntiaui iam ante XXX annos.

Iam autem mythus h. l. narratur, quem antiquiorem poeta eſſe manifeſtum eſt, nam eum tanquam aliunde iam notum leuiter perſtringit. Eum ſymbolici generis eſſe, ex eo probabile fit, quod conuenit cum indole aliorum eius generis mythorum ex antiquis aetatibus: contra multo minus probabile eſſe video, in tale commentum incidere vulgus, cum nihil inſit, quod cum rudium temporum fabulis popularibus vllo modo conueniat. In Iouem, ſummum Olympi imperium tenentem, conſpirauerant dii eumque vinculis ſeu conſtrinxerant, ſeu conſtringere voluerant; tum Thetis ei ſubuenit, et aduocato Briareo vinculis liberauit, cuius robur inuictum deos a conſilio deterruit. Prorſus haec conueniunt cum mythis coſmogonicis; ſimilia narrantur ab Heſiodo, qui nec ipſe ea commentus eſt, nec a vulgo, quod illo tempore nimium quantum aberat a tali acumine; ſed ab antiquioribus poetis accepit, e quibus Theogoniam contexuit Heſiodus. Nomen Briarei a *βριαρὸς*, eſſe ſymbolicum, et vires praepotentes declarare manifeſtum eſt. Similis eſt fabula vincti Iouis a Typhone. Nam haec a me diſputata abſurda ſint, iudicent, qui idoneam doctrinae copiam et aequitatis ſenſum incorruptum habent.

Verum haec quomodocunque ſe habeant, manet tamen iſtud, mythum eſſe carmine hoc antiquiorem; a poeta autem in rem geſtam verſum et tanquam rem vere geſtam narratum; neque nunc amplius de commento aliquo coſmogonico eſſe cogitandum; adeoque veteres philoſophos et grammaticos in eo peccare, quod ipſi poetae opiniones philoſophicas et ſubtiles illi attribuunt; recte autem hoc ſeu vidiſſe, ſeu aliunde acceptum tenuiſſe, mythum ab origine coſmogonicum fuiſſe. Nec tamen al-

tera ex parte mythum eo ſenſu hiſtoricum eſſe apud poetam dixerim, quo Erneſti videtur accepiſſe, ac ſi primi eius auctores euentum aliquem verae hiſtoriae tradere voluerint. Etſi liberum cuiusque hisce de rebus, quae probabiliter tantum disputari poſſunt, iudicium eſſe debet.

Verum omiſſa de ipſa mythi natura disputatione, propius ad carmen ſpectat altera difficultas, quemnam locum in mythicis haec narratio habeat. Videri poteſt ad Titanomachiam ſpectaſſe vti quoque Agatharchidem cenſuiſſe videbimus in loco inf. ad v. 400 excitando. Titanes vincire Iouem voluiſſe videntur; cui Briareus auxilio venit: v. Heſiod. Θ, 624 ſq. 713 ſq. Enimuero in Iouis partibus tum fuere Iuno, Neptunus et Minerua, omninoque dii Olympii, qui h. l. ſunt *οἱ θεοὶ ἄλλοι*, et in his ipſi fratres Iouis, iique, ne Titanes Ioue potirentur, pugnarunt.

Diuerſum adeo hunc eſſe mythum a Titanomachia, manifeſtum eſt; et vetuſtum eſſe debuit carmen, in quo ab iis diis, qui in bello cum Titanibus ſocii Iouis fuerant, bellum motum fuit. In eorum qui in Iouem conſpirauerunt, ſocietate ſunt Iuno, Neptunus et Minerua; qui, ſi hi verſus ab antiquo poeta ſunt, ſeu pugna ſeu inſidiis Iouem in vincula ſeu coniecerant ſeu coniicere voluerunt: tum re animaduerſa Thetis Briareum arceſſiuit, qui Iouem liberauit et Olympiorum deorum impetum retudit.

397. *ὅτ᾽ ἔφησθα.* probabile ſit in Ionicis exemplaribus fuiſſe *ὅτε φῆσθα.* Ducit quoque eo Apollon. Lex. h. v. p. 687, vbi v. Villoiſ. et Toll. Adde inf. ad Φ, 186.

398. *ἐν ἀθανάτοισιν.* Dionyſ. in Arte rhet. l. l. *ἐν ἀθανάτῃσιν* exhibet; forte propter ea, quae mox memorabuntur; parum tamen neceſſe: ſimiles loci ſunt inf. 503 et al. Saepe autem hoc *μετ᾽, ἐν, ἀθανάτοισι* additur ſatis otioſe, vt inf. 525.

399. *ὁππότε μιν ξυνδῆσαι Ὀλύμπιοι ἤθελον ἄλλοι.* Sunt *Olympii dii* nunc qui ſub Ioue agebant, Crono iam de regno deiecto et cum Titanibus in Tartarum de-

truſo. cf. grammaticos ad Ξ, 279. Illuſtrat per hunc vſ. ὁπότε pro ὅτε Schol. Apollonii I, 1349.

400. Ἥρη τ' ἠδὲ Ποσειδάων καὶ Παλλὰς Ἀθήνη. Verſus iam veteribus ſuſpectus: quod ſi eſt, ab interpolatore valde antiquo profectus ille eſſe debet iam ante grammaticos Alexandrinos: ne ſeriores memorem, qui eum laudant, vt Lucianum DD. XXI. adde Iou. Tragoed. 40. Verum iam ab Agatharchide eum lectum eſſe video de mari rubro p. 11 τὸν δὲ νομιζόμενον μέγιστον Δία ἐπιβουλευθῆναι μὲν ὑπὸ τοῦ ἀναγκαιοτάτου τῆς γυναικὸς ἀδελφοῦ, (leg. ὑπὸ τῶν ἀναγκαιοτάτων, γυναικός τε καὶ ἀδελφοῦ) σωθῆναι δὲ ὑπὸ τῶν ἐχθίστων, λέγω δὴ τῶν Τιτάνων (Briareum deſignat, qui paſſim inter Titanes refertur) οὓς ἀναβάντας ἐκ τοῦ σκότους καὶ τῆς ἐκεῖσε φυλακῆς, ἐπεὶ τὴν χρείαν παρέσχοντο φοβήσαντες τοὺς περὶ τὸν Ποσειδῶνα, καταβῆναι πάλιν ἑκουσίως εἰς τὸν Ἀχέροντα καὶ τὸν Ἅδου τόπον. (videtur auctor confudiſſe Heſiodea cum Homericis; niſi nouum mythum ante oculos habuit.)

Senſerant veteres τὸ ἄλογον καὶ ἀνάρμοστον, quod Iuno, ſoror et vxor, Neptunus frater, et multo magis, quod Minerua filia, Iouem vincire voluere: itaque verſum damnaſſe videntur. Haec tamen ratio eſt philoſophica, non grammatica: quae in eo poſita erat, quod iam ante Alexandrinos et inter rhapſodos variatum in lectione et diuerſimode traditum fuit, vt verſum hunc 400 ab aliis recitatum, ab aliis omiſſum eſſe conſtaret. Id ipſum arguere videtur hoc, quod adiecta poſt οἱ θεοὶ ἄλλοι nomina trium deorum interpolationem ſapiunt: non enim reliqui dii praeter Iouem ad trium horum numerum reuocari poſſunt. Verum hanc rationem veteres non viderunt; vt vero priori illi, quod philoſophicum dixi, iudicio occurrerent, varia commenti ſunt. Primo ſcripſere: καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων, quaſi non idem flagitium, a quo Minerua filia liberatur, relinqueretur in Apolline, Iouis filio. Memorat iſtud commentum Schol. Pindari ad Ol. VIII, 41, vbi verſibus laudatis addit: οὐχ ὡς

ἔνιοι· „καὶ Παλλὰς Ἀθήνη“ et Schol. Lycophr. 34. 399. Coniungi ita poterat mythus cum alio, quo Neptunus et Apollo a Ioue damnati ſunt ad operas Laomedonti praeſtandas. v. laudatos Schol. Pindari et Lycophr. et Didymum in Schol. ad l. noſtrum, breu. et Ven. In Sch. B. et L. et Euſtath. p. 123 Zenodotus ita ſcripſiſſe dicitur; qui tamen totum locum damnaſſe dictus erat; v. ad 396. Alii verſus transtulere, vt eſſet: Οἴη μὲν — Ἥρη τ' — Ὁππότε μιν. At quomodo Thetis ſola, οἴη, fuit, ſi Iuno, Neptunus et Minerua operam ſuam coniunxerant? Alii, vt Homerum ab impietate abſoluerent, ad allegoriam confugerunt, vt Heraclides c. 26 et Porphyrius, cuius longa illa ῥῆσις eſſe videtur, quae inſerta eſt Sch. Ven. B. L. add. Euſtath. Melius in Schol. A. ad 399 Didymus nouum fabularum ordinem ſubſternit, quem ſequuntur Sch. br. B. et L. ad 400. ſcilicet in Iouem nouo regno ferocientem ſurrexiſſe Iunonem, Neptunum, et Apollinem, tum Thetidem re comperta e patre Nereo Ioui conſilia aperuiſſe, qui poenam exegerit, a Iunone quidem, vt ſuſpenſa eſſet in aere, a Neptuno et Apolline, vt in θητείαν venderentur Laomedonti.

402. ⸖ quod μακρὸν Ὄλυμπον, vtpote montem, dixit; at ſi eſt caelum, dicit εὐρύν. Sch. A.

ἑκατόγχειρον, centum brachiis inſtructum, mythice dici antiquo ſermone ad deſignandum robur, obuium eſt; in Indorum religionibus hunc vſum adhuc ſupereſſe nouimus. Attamen et in hoc argutatus eſt Ariſtarchus, voluitque dictum eſſe Briareum centum cubitorum, ap. Apollon. in Lex. h. v. In voce ipſa nihil variatur, etſi alibi ἑκατόγχειρ occurrit. Nunc tamen video in vno Vindob. eſſe ἑκατόγχειρα.

403. 4. 5. ⋇ habent praefixum; niſi fuit ✕ quo ſigno declararetur, formulam illam ὃν καλέουσι θεοὶ — iterum occurrere aliis locis: Υ, 74. Ξ, 291. Add. B, 413. Od. K, 303. Verſus autem 405 repetitur de Marte E, 906. vtitur eo Plato in ingenii luſu duplicis Amoris, Ἔρωτος et Πτέρωτος. in Phaedro p. 347 B. Vide eum in-

primis in Cratylo, vbi in nominum etymis argutatur ſeu per luſum ſeu pro ſaeculi more, p. 392.

Βριάρεον Moſc. 3.

Ceterum, quod ad loquendi formulam attinet, cum eiusdem rei ſeu hominis aliud nomen a diis, aliud ab hominibus repetitur, probabiliter nunc conſtitutum eſt, alterum nomen videri eſſe antiquius, alterum recentius et vſitatius: cf. Schol. Clarke ad h. l. et ad Z, 402. inprimis Koeppen ad h. v. Luſerunt in eo Comici. v. quos laudat Koen. ad Gregor. Cor. p. 38.

404. ÷ Nam pro: ὁ γὰρ αὖτε βίῃ οὗ πατρὸς ἀμείνων, quod vulgo obtinet, etiam ap. Suidam in voc. οἵ. Zenodotus ſcripſerat, πολὺ Φέρτατος ἁπάντων (ſec. Schol. A. at πολὺ Φέρτερος ἁπάντων ſec. Euſtath.) ὁπόσοι ναίουσ' ὑπὸ Τάρταρον εὐρώεντα. Scilicet ſcriptum fuit:

— ὁ γὰρ αὖτε βίῃ πολὺ Φέρτατος ἦε
Πάντων, οἳ ναίουσ' ὑπὸ Τάρταρον εὐρώεντα.

quod iam viderant Steph. et Barnes.

βίῃ. Sch. A. οὐ διὰ τοῦ ν βίην. Ἀρίσταρχος. Si verum eſt, Ariſtarchum alteram lectionem in libris repertam reieciſſe, reſpuit ille lectionem doctiorem et Homericam, h. e. Homerico vſu probatam.

405. ⁜ quia idem verſus E, 906 repetitur, vt iam dixi: in quem locum non bene hinc traductum eum iudicat Sch. A. minus bene idem patrem Neptunum intelligit.

καθέζετο. καθίζετο. Vrat. b.

κύδεϊ γαίων. Apollon. Lex. h. v. τῷ καθ' ἑαυτὸν ἀξιώματι γαυριῶν. vnde Heſych. at Sch. br. τῇ ἑαυτοῦ δόξῃ, minus bene. γαίειν antiqua vox, (γάω. γαίω. γαύω. γαῦρος. γαυριῶ. γήθω. γηθέω.) χαίρειν. γαυριᾷν. σεμνύνεσθαι. Heſych. Inſeruit hinc periphraſi τοῦ κυδιᾷν, σεμνύνεσθαι. Iterum occurrit E, 906. Θ, 51. Λ, 81. quod Jl. O, 266 κυδιόων de equo generoſo. cf. ad B, 579.

406. οὐδέ τ' ἔδησαν. οὐδ' ἔτ' Sch. br. Mor. alii: et ex edd. Steph. Barnes, edd. ante Steph. quas Clarke ſequitur, prius habent. Eademque diuerſitas vbique fere

occurrit, quotiescunque haec particula legitur. Saepe vtrumque locum habet, οὐδ' ἔτι, et οὐδέ τε, etiam tertium, οὐδέ τι. In aliis tamen locis οὐδέ τε solum seruari potest, vt Od. B, 182 ὄρνιθες δέ τε — οὐδέ τε πάντες. Nostro in versu οὐδ' ἔτι esset, *nec amplius vincire ausi sunt.* Est tamen οὐδέ τ' etiam in Veneto.

407. τῶν νῦν μιν μνήσασα. In Mori, Barocc. τῶν νῦν μιμνήσασα. In Dionys. Hal. Art. p. 106 τῶν νῦν μοι μνήσασα. Fuere quoque qui τῶν νυν scriberent, vt enclitica sit: Wassenb. notante ad Paraphr. p. 30.

παρέζεο, καὶ λαβὲ γούνων. Ven. παρ' ἕζεο. Tum λαβὲ volunt esse Atticum, vulgare λάβε. Grauius est λαβὲ γούνων, quod vsu scriptorum est λαβοῦ. Aiunt igitur Homerum λαβεῖν etiam cum secundo casu iungere. At videtur esse ellipticum: λαβὲ αὐτὸν κατὰ, ἐκ, τῶν γονάτων. Nam et alibi λαβεῖν, vbi verbum regens est, cum quarto casu iungitur: λαβεῖν γούνατα, vt Ω, 465. 478.

408. Αἴ κέν πως. haec est illa Ἀχίλλειος εὐχὴ, ex Suida h. v. nota, qua quis precatur vt illatam sibi iniuriam vlciscantur dii, inprimisque eorum, qui patria eiecti, vt sui desiderium iniiciatur ingratis ciuibus, precantur. Has preces Camillus fecisse narratur ab Appiano (in Excerpt. Peiresc. lib. II. p. 39 ed. Schw.) et a Plutarcho in Camillo p. 135 B. contra quam Aristides fecerat apud eund. in Aristide.

409. ἔλσαι. legitur quoque ἕλσαι. Verum fuit non vna vocis et deriuatorum forma: modo cum leni, modo cum aspero, modo cum digamma: ἔλω, Ϝελω, ἕλω. Inde εἰλέω, Ϝειλέω, εἱλέω, et sic reliqua. Saepe de his monebitur; inprimis v. ad Z, 424.

410. ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος. ἐπαύρεσθαι vel ἐπαυρεῖσθαι h. l. cum vi, experiri poenam stultitiae regis. Est enim proprie ἀπολαύειν, tum experiri, sentire, vti γεύεσθαι. Sic Jl. Z, 353. O, 17. cf. Odyss. Σ, 106. tum et attingere telo. v. ad Jl. Λ, 391.

412. ἣν ἄτην. hanc ἄτην, versu laudato, interpretatur Max. Tyr. diss. XIX, p. 376. R.

414. *τί νυ σ' ἔτρεφον.* Nuspiam vidi Ionicum *τί νυ σέ τρέφον.*

415. *αἴθ' ὄφελες, debebas:* vt *ὡς ὄφελες.* nunc reddi poteſt vtinam. *αἴθε* vel *εἴθε* ſolo vſu conſtat; grammatica ratio deficit. Multa de eo habet Apollon. de Syntaxi p. 246. 248. loco hoc laudato. Ammon. p. 8 et alii.

416. *ἐπεί νύ τοι αἶσα μίνυνθά περ οὔτι μάλα δήν.* durior iunctura. Suppleo *αἶσά ἐστι ζώειν μίνυνθα,* (pro *ἐπὶ τὰ μίνυνθα*) h. e. *ἐπ' ὀλίγῳ χρόνῳ,* vt Schol. et Etymol. *τὸ μίνυνθα* explicant, quod olim adiectiuum fuiſſe videtur. Vt vero *αἶσα* ipſa vita fatalis ſit, eodem modo vt *μινυνθάδιος δέ τοι αἰών* dictum eſt, qui efficere volet, vſu probare loquendi debet. *μίνυνθά περ οὔτι μάλα δήν,* priſca abundantia, rem a contrario iterandi: vt multa in Homericis: *ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν* Γ, 59.

419. *τοῦτο δέ τοι ἐρέουσα.* Verſus eſt ap. Dionyſ. Hal. Art. rhet. p. 106, vbi male *σοί.*

420. *Ὄλυμπον ἀγάννιφον* nunc de monte. Apollon. Lex. h. v. Cum contrarium occurrat Od. Ζ, 72. ſq. v. Exc. ad Α, 499.

422. *μῆνι' Ἀχαιοῖσι, πολέμου.* Ex Homerica ratione eſſe debuit *πτολέμου,* vtpote poſt ſyllabam breuem.

423. *Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας χθιζὸς ἔβη.* Scripſi *ἐς Ὠκεανὸν* ſecundum Ven. et Sch. cum Euſtath. Sic et Harl. Eton. Vrat. b. c. Moſc. 1. Nec aliter legitur ap. Strabon. I, p. 5 C. p. 59 C. Diodor. III, 2. et Stobaeum Ecl. I, p. 53 ed. Heer. Lesbon. p. 180. Expreſſum quoque erat in ed. pr. Mutauit tamen ſtatim Ald. 1. et inde ceterae; niſi quod a Waſſenberg reuocatum eſſe video *ἐς.* Comparant grammatici cum *ἐς Μενέλαον. εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον.* Igitur accipiendum eſt pro *πρὸς τὴν τοῦ θεοῦ οἰκίαν. ad Oceanum deum profecti ſunt; κατὰ δαῖτα, ad epulas, vocati ab ipſo.* At communis interpretatio eſt, Oceanum eſſe h. l. *τὸν ποταμὸν,* ex Homerica notione, (Herodoto parum probata,

H, 21. 23 et al.) qui terram ambit; et δαῖτα esse *Αἰθιοπήων*, adeoque accipitur *de sacro ab Aethiopibus instituendo.*

μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας. Aristarchus scripserat ἐπ' ἀμ. bene! modo constaret, feceritne hoc librorum auctoritate an iudicio. Scripserat ille hoc ἐν τῇ ά τῆς Ἰλιάδος ὑπομνήματος (f. ἐν τοῖς εἰς ά τῆς Ἰλιάδος ὑπομνήμασι). Agnoscit tamen *μετὰ* Apollon. Lex. h. v. et Hesych. quod conuenit cum altero loco inf. laudando Od. A, 22 de Neptuno: *ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας.* Fuere alii, qui, vt ex Sch. B. et L. constat, legerent, *μετὰ Μέμνονας Αἰθιοπῆας*, quasi a Memnone nomen hoc duxissent. Nomen quoque gentis in Aethiopia memorant Plin. et Ptolem. v. Iablonsky de Memnone p. 43. quae ad poetam nemo facile referet.

424. *Χθιζὸς ἔβη κατὰ δαῖτα, θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο.* — Ad obelum spectant verba in Sch. A. *Ἰστέον δὲ, ὅτι τινὲς γράφουσι· μετὰ δαίμονας ἄλλους. διὸ ἀθετεῖται.* Ita versus fuit improbatus, non is qui nunc legitur, sed qui illo modo legebatur; et recte fuit improbatus; nam quis *μετὰ* ter repetitum ferat? et qui sunt illi *δαίμονες ἄλλοι*, ad quos profecti sunt? Nec satis apparet, quomodo ex ista lectione versus stare potuerit: *Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα — μετὰ δαίμονας ἄλλους*, deficiente metro. nam *θεοὶ* nunc locum non habebat. Ne ter legeretur *μετὰ*, putes forte fuisse adoptatam alteram lectionem, quam mox videbimus, *κατὰ δαῖτα.* Verum totam rem aliunde illustrabimus, simulque Aristotelis loco lucem affundemus: vnde apparebit, non lectionem huius loci illam fuisse, sed Scholion esse turbatum et corruptum. Non h. l. fuit lectum, *μετὰ δαίμονας ἄλλους*, sed quia sup. 222 ita fuit lectum, reprehensus fuit hic versus *θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο.*

Apud Aristot. Poet. c. 25 (p. 202 Harl.) de fontibus *λύσεων* locus est truncatus: ** *τὸ γὰρ πάντες, ἀντὶ τοῦ πολλοὶ, κατὰ μεταφορὰν εἴρηται.* Scilicet, qua de re sup. ad v. 195 monitum iam est, Grammatici alicuius

ſubtilitas (quam et in Porphyrii Scholio a Sch. B. inf. ad Ξ, 295 ſeruato agnoſcas) reputauit, cum ſupra Minerva et Iuno in Olympo verſari dictae eſſent, v. 208. 221. 222 eodemque loco Minerua in Olympum reuertatur *μετὰ δαίμονας ἄλλους*, repugnare nunc verba: *θεοὶ δ' ἅμα πάντες ἕποντο,* non enim *omnes* afuerunt Olympo, ſi Iuno et Minerua remanſerunt. Ab Ariſtotele *πάντες* per *πολλοὶ* redditur; at noſter grammaticus verſum totum improbauit: *διὸ,* inquit, *ἀθετεῖται.* Alius *πάντες* nullam vim habere putauit; eſſe dictum vt *Παναχαιοὶ* pro Achivis ſimpliciter: ap. B. et L. ad 423. Hoc modo locum Ariſtotelis, quem Dan. Heinſius recte vidit mutilatum eſſe, expediendum eſſe arbitror. Multa philoſophantium turbam in hos verſus commentatam eſſe, apparet vel ex Excerpto ap. Stobaeum Ecl. I, p. 52. ed. Heer.

μετὰ δαῖτα legebatur vulgo. Ariſtarchus *κατὰ δαῖτα,* pro *ἐπί.* Etiam alios poetas *κατὰ* pro *ἐπὶ* adhibere, vt Sophoclem: *ἐγὼ κατ' αὐτὸν, ὡς ὁρᾷς, ἐξέρχομαι,* notat Schol. A. Idem inuenerat *κατὰ* in codd. *οὕτως δὲ εὕρομεν καὶ ἐν τῇ Μασσαλιωτικῇ καὶ Σινωπικῇ καὶ Κυπρίᾳ, καὶ Ἀντιμαχείῳ καὶ Ἀριστοφανείῳ·* nolim putare has diuerſas fuiſſe editiones, ſeu recenſiones, exceptis Antimachea et Ariſtophanea, ſed tantum exemplaria Maſſiliae, Sinope et in Cypro aſſeruata; maluiſſem tamen tantas auctoritates in re grauiore memorari: etſi fatendum eſt, *ἰέναι, βῆναι, κατὰ δαῖτα* inſolentius dictum eſſe; et ſollennius eſſe *μετὰ, ἐπὶ, ἐς.* At v. c. Δ, 199 *βῆ δ' ἰέναι κατὰ λαὸν* eſt pererrauit agmen, quod alias *ἀνὰ στρατόν.* Melius fuiſſet legere *κατ' ἀμύμονας Αἰ. per Aethiopiae ſines.* Pro *ἐν τοῖς ἀμύμοσιν Αἰθίοψι* Lesbonax dictum cenſet et inter figuras refert. At auctoritas antiquorum tuetur *κατὰ δαῖτα,* etiam Apollonii in Lex. h. v. Quae in eodem Scholio Ven. A. ſequuntur, luxata ſunt, nec conſtat, ſpectentne ad antecedentia: *Καλλίστρατος δὲ ἐν τῷ πρὸς τὰς ἀθετήσεις, ὁμοίως καὶ ὁ Σιδώνιος καὶ ὁ Ἰξίων ἐν τῷ ϛ' πρὸς τὰς ἐξηγήσεις.* hi videntur *μετὰ* legiſſe. Iidem etiam legerunt *ἕπονται,* pro *ἕποντο.* Nam ſequitur: *καὶ τό· θεοὶ δέ τε*

πάντες ἕπονται. Schol. Lipſ. corruptum eſt: Ἀρίσταρχος γράφει· ἐπὶ δαῖτα (immo κατὰ pro ἐπὶ) οἱ δὲ ἄλλοι· κατὰ δαῖτα. καὶ ἕποντο διὰ τῆς αι.

425. Δωδεκάτῃ δέ τοι αὖτις ἐλεύσεται Οὔλυμπόνδε. Longum eſſet, ſi referre vellem omnia commenta veterum et recentiorum in hos vſſ. 423. 4. 5. maxime cum nihil ad liquidum perduci poſſit; quandoquidem nos deficiunt ea, quibus interpretatio inniti debebat, cum nec rem aliunde ſatis notam habeamus nec ex verbis eam conſtituere poſſimus. Expeditum igitur eſt, alios refellere; at de ſuo meliora afferre, quae alii refellere nequeant, ardua res eſt, quoties nihil praeterquam quod opineris afferri poteſt. Ipſa lectio et verborum ſententia difficultates habet: Qui ἐπ' Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας χθιζὸς ἔβη κατὰ vel μετὰ δαῖτα legerant, interpretabantur verba de ſacro apud Aethiopes per XII dies celebrato; ad quod deos, quibus illud habebatur, veniſſe antiquo more traditum credebant. Eſt enim hoc ſollenne, vt dii ſacris ſuis interſint et in iis epulari dicantur; vnde ad ſacrificia et feſta proficiſci ſolent. Sic Pindarus Ol. VIII, 68 Neptunum ait redire Corinthum, ἐποψόμενον δαῖτα, et apud Oeneum cum omnibus diis, praeter Dianam, ſacrum eſſet factum, θεοὶ δαίνυνθ' ἑκατόμβας, Jl. I, 531. Olim etiam deos in ſuis feſtis et ſacris in hominum conſpectum veniſſe fabulati ſunt, vt Od. H, 201. Et omnino hinc δαῖς pro ſacrificio, v. c. Jl. Δ, 48 οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης. Si tamen verba ipſa grammatice exigas, ſenſus ineſſe poteſt quoque hic: Iovem ad Oceanum, deorum parentem, eſſe profectum, vt epulis ab eo paratis intereſſet. Oceani ſedes eſt in Aethiopum finibus, qui vltimi ſunt orbis terrarum. Solent dii adire Oceanum et Tethyn; ita Iuno praetexit cauſſam profectionis ſuae Jl. Ξ, 200 ſe ad Oceanum tendere. Aethiopes memoratos dixeris tantum ad fines terrae, πείρατα γαίης, declarandos. Conuenit Quintus Smyrn. XII, 156 Δὴ τότ' ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοὰς καὶ Τηθύος ἄντρα Ζηνὸς

ὑπερθύμοιο θεῶν ἀπάτερθε μολόντος, Ἔμπεσεν ἀθανάτοισιν ἔρις. δαῖς in deorum vita declaranda vulgaris res.

Aſſumtus eſt ad interpretandum hunc locum alter ex Odyſſ. A, 23. vbi Neptunus a ceteris diis aberat, Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας, Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν, Οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ' ἀνιόντος, Ἀντιόων ταύρων τε καὶ ἀρνειῶν ἑκατόμβης. Ἔνθ' ὅγε τέρπετο δαιτὶ παρήμενος. Manifeſtum eſt, eum qui hos vſſ. ſcripſit, locum Jliadis eo, quo vulgo accipitur, ſenſu et ipſum accepiſſe atque etiam amplificaſſe: iter ad ipſos Aethiopes ſit, et ad ſacrum, quod ab ipſis paratur. Adiicitur praeterea aliquid de Aethiopum ſedibus occidentem et orientem verſus ſpectantibus. Multum operae poſuere viri docti in Aethiopia hac ad geographicas rationes reuocanda, ſiue ex noſtra, ſiue ex antiqua orbis terrarum notitia. Qualis tamen Homerica aetate fuerit et quam late patuerit, ignoratur. Nouimus ſaltem hoc, Aethiopum nomen late patuiſſe, et veteribus terras quas iis aſſignarent fuiſſe parum notas. Argutati quoque viri docti multa ſunt in eo, quod noſtro in loco Aethiopes ἀμύμονες dicti ſunt. Poteſt hoc ſimpliciter epitheton ornans eſſe, *praeclari* vt ſint. Potuere tamen quoque fabulae eſſe de iis populis, vt de Hyperboreis piis et religioſis, quos Apollo amat et adit; potuere adeo Aethiopes laude iuſtitiae celebrari, eosque adire Iupiter cum aliis diis. Cum ab Aegyptiis nonnullarum rerum famam ad Graecos, Homeri iam aetate veniſſe magna ſuſpicio ſit, quidni de ipſis Aethiopibus ſupra Aegyptum per mercatorum ſocietates adiri ſolitis aliqua fama obſcura et incerta peruenire potuit? Suſpicari et conicctare licet in his; definiri poteſt nihil. Itaque nec pro certo pronuntiare licet, fabulas de extremo Africae occidente in Perſeide, tum in Heracleis et aliis carminibus narratas cum his verſſ. aliquid commune habere; verba certe nihil ſuppeditant. Eſt etiam in ipſa Jliade locus, qui fabulam horum verſuum repetit: magna tamen ſuſpicio eſt rhapſodi alicuius fetum eum eſſe; Jl. Ψ, 205.

caussam, cur moram facere nequeat, Iris praetexit: Οὐχ' ἕδος· εἶμι γὰρ αὖθις ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥέεθρα, Αἰθιόπων ἐς γαῖαν, ὅθι ῥέζουσ' ἑκατόμβας Ἀθανάτοις, ἵνα δὴ καὶ ἐγὼ μεταδαίσομαι ἱρῶν. Versuum horum auctor et ipse locum nostrum de festo et sacro Aethiopum acceperat, quod dii adire crediti essent. Viri docti interpretationem hanc sequuti, praesidia eius circumspexere. Communior sententia obtinuit, respici ad Iouis festum Diospolitanum: quod apud Diodorum quoque memoratur, I, 97. vbi sacellum Iouis quotannis trans Nilum vehi in Libyam (oram occidentalem) et inde duodecimo die reuerti ὡς ἐξ Αἰθιοπίας τοῦ θεοῦ παρόντος ait. Hoc ornarunt alii in Scholiis ad v. 425 et ap. Eustath. p. 128 cum ipso Aristarcho: ibid. p. 1386. addunt (ibid. ad 423) Oceanum Aegyptiis appellari Nilum: v. ap. eund. Diod. I, 12 et 19.

Est alia ratio, ad quam numerus duodenarius duxisse videri potest, ex Aegyptiorum astronomia petitus; *Solem* videbant quotannis ad Aegypti fines australes accedere, adeoque *Aethiopes adire;* iam sunt XII signa Zodiaci et XII menses in deos mutati, seu verius hieroglyphis redditi; quos *Solem sequi* certo modo dici poterat. Confer ad haec doctam Commentationem Gattereri nostri de Theogonia Aegyptiorum in Soc. P. Scient. Gott. 1785. Vol. VII et *Weltgeschichte* 1785. Vol. I p. 213. Sunt et huius explicationis vestigia apud Eustath. p. 128. Subtiliores argutias Stoicorum, qui stellas e mari nutriri opinabantur, v. ap. Macrob. Sat. I, 23 et in So. Scip. II, p. 170 seq.

Sunt aliae disputationes doctorum virorum, in his Georgii Costardi, ad astronomicas rationes haec reuocantis; censuit enim esse Aethiopes Cuschaeos, hoc est Babylonios ad sinum Persicum habitantes, et respici Sacaea, festum, quod post solstitium aestiuum agebatur; iisdem diebus luem Achiuos afflixisse. Aliena haec esse a geographicis Homericorum temporum notitiis facile patet.

425. ⊱ Nil reſpondet in Scholiis, in quibus tantum eſt obſeruatio de feſto Diospolitano: de quo paullo ante monitum eſt.

426. Quaerunt grammatici, cur Thetis non in Aethiopiam extemplo iuerit. v. B. et Sch. Leid. vnde apparet, argutiarum auctorem eſſe Porphyrium. προτὶ Cant. Argutantur et in χαλκοβατὲς, ipſe Apollon. h. v. cf. Not. στερεὸν eſt etiam ap. Suidam.

427. καὶ μὶν πείσεσθαι οἴω ſc. ἐμοί. cf. ad 289. vt ſup. αἴκε πίθηται. Male Euſtath. pro πείθειν accipi vult.

428. ἀπεβήσετο Moſc. 1. ſollennis varietas. cf. ad B, 35. nuspiam Ionicum vidi τὸν δὲ λίπ'.

429. ⊱ quia περὶ omiſſum, περὶ γυναικός. Sch. A.

430. Αὐτὰρ 'Οδυσσεὺς — Artificium poetae in narrandis rebus minutis, voluit dicere, exilibus, tenuibus, multum praedicauit Clarke ad h. l. et ad B, 102. I, 210. 589 et al. nec minus alii, qui de ſenſu pulcri egerunt. Res tamen non tam artis erat habenda, qua inſtructum poetam nolim putare, quam ſenſus alicuius a natura profecti et ſagacitatis in animaduertendo eo, quod animos audientium tenere poteſt; tum vero felicitatis alicuius hoc eſt, quod verſatur poeta in rebus vitae priſcae exponendis, quae delectant ſimplicitate ſua et, quod earum obuia et ad intelligendum facilis ſpecies et natura eſt, ita vt ſtatim, vbi expoſitae fuerint, in ſenſus incurrant: quo ipſo etiam fit, vt ſingula ſingulis verſibus complecti poſſit. Quod ſecus ſe habet in rebus arte doctiore aetatis noſtrae effectis, quarum deſcriptio vix eſſe poteſt ſatis ἐναργὴς, quia propter maiorem ac copioſiorem inſtrumentorum et adiumentorum apparatum eſt impedita, adeoque moleſta, multo magis, ſi verbis propriis, quae poeſis reſpicit, haud vtaris et tibi multa circumloquenda ſint. Noſtro autem aeuo, quo ad ſenſus noſtros ſimilia ex noſtra aetate tenuia, exilia et vulgaria habituri eſſemus, delectat vetuſtatis aſpectus et ſimplicitas.

431. ἐς Χρύσην ἵκανεν. Chryſe ergo erat vrbs maritima, in qua Chryſes ſacerdos templo Apollinis Sminthei

praeerat; nisi forte nihil aliud fuit quam templum cum agro. Est autem Homerica Chryse diuersa ab alia recentiore, propius ad Troiam, inter Troiam vrbem et Promontorium Lectum, in colle sita. At vetus remotior erat versus austrum, haud longe ab Adramyttio ad littus sita cum nauium statione, ad quam Vlysses vnius diei nauigatione peruenit: vide Strabon. XIII, p. 901. 910. 911. Diei iter a Pedaso abfuisse, nescio qua fide, Eustathius narrat, quem v. p. 34. 77. Suberat vrbs ditioni Eetionis, regis Thebes. De templo Apollinis Sminthei cf. Eustath. p. 34. Sch. Ven. et Leid. ad vs. 37. 38. 366. Male nonnulli Chrysen in insula iuxta Lemnum quaesiuerunt. v. Fabrett. ad Tab. Iliac. p. 317.

432. ἐντός. Aristarchus ἐγγύς. Sch. A. Versus est ap. Strab. XIII, p. 911 B. vbi docetur, Chrysam antiquiorem alio loco sitam fuisse quam recentiorem.

434. ὑφέντες Zenodotea est lectio: eaque probanda; nam ὑφίενται, demittuntur vela et malus cum antennis. Agnoscit quoque Hesych. ὑφέντες, χαλάσαντες. ὑφελόντες. At Aristarchus ἀφέντες legebat: Sch. A. αἱ δὲ ἄλλαι πᾶσαι ἐφέντες. Sch. B. et L. ἱστοδόκη quid sit, res ipsa docet; docent tamen omnes Schol. et Glossogr. primo loco Apollon. h. v. Adde Ammon. et ad eum Valken.

435. προέρεσσαν habebant editiones Argolica, Sinopensis et Sogenis. Sch. A. Eadem varietas et alibi, vt Od. I, 73. O, 496. vt Od. N, 279. Parum interest; suauius tamen προέρυσσαν ἐρετμοῖς, προσείλκυσαν, προσήγαγον, quam προέρεσσαν ἐρετμοῖς. Alterum προερύειν iam sup. vs. 308. Inf. I, 358 — νῆας, ἐπὴν ἅλαδε προερύσσω.

436. ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον. De voc. εὐνή, *saxo quod pro ancora fuit*, v. Schol. Apud Apollon. Lex. in εὐνὰς est: λέγει δὲ καὶ κατ' ἐπέκτασιν ἀγκύρας εὐναίας. Iam cum paullo ante idem laudet verba nostri: εὐνὰς δ' ἔβαλεν, acute suspicatur Tollius, lectum fuisse olim h. l. εὐναίας δ' ἔβαλον. In Apollonio tamen εὐνὰς, non εὐναίας praefixum fuisse, manifestum est. πρυμνήσια δῆσαν nuspiam lectum vidi.

438. *βῆσαν ἑκηβόλῳ* 'A. Iugulat hic versus obseruationem de Digamma: nam est *Ϝεκηβόλῳ*. Supra v. 310 erat: *ἐς δ' ἑκατόμβην βῆσε θεῷ*. Tentabat Bentl. et h. l. *βῆσε Ϝεκηβολῳ*. quod tamen non conuenit. Satis probabile sit, versum esse serius confectum ex priore loco, iam a rhapsodo, qui omnes partes et momenta rei actae huc congerere volebat.

439. cum binis seqq. extat ap. Strabon. XIII, p. 911 C.

440. *ἐπὶ βωμῷ ἄγων* erat in Apollon. Lex. in *βωμούς*, monente Villois. at in *ἐπὶ* pro *πρὸς*, scriptum est *βωμὸν*, nec monitum quicquam.

443. Ϛ— quia *ἀγέμεν* etiam ad *ἑκατόμβην* referri potest: quo sit vt alter versus 444 abesse possit; *διὸ καὶ ἀθετεῖται* Ven. A. Similia ad Φ, 479 repetuntur. Videtur adeo versus hic a nonnullis afuisse: quem ab interpolatore profectum esse arguit hoc quoque, quod vitium inest ex ignoratione τοῦ Digamma.

444. — v. ad vers. antec.

ὄφρ' ἱλασόμεσθα ἄνακτα. non sola Veneti auctoritate receptum est, verum grauioribus de caussis metricis: quibus adducti iam Bentlei. et Dawes ita correxerant. Editum erat in Flor. et Ald. 1. *ὄφρ' ἱλασσώμεσθα ἄνακτα*. Vitium manifestum est emendatum in Ald. 2. *ὄφρ' ἱλασσώμεθ' ἄνακτα*. atqui huic digamma intercedit. Recepta tamen haec lectio vulgo, reperta quoque in codd. vt Vrat. b. A. Vindob. at *ἱλασώμεθ'* erat in Vrat. a. quod nec minus metro repugnat. Nam ab *ἱλάσκομαι* breuis est α in *ἱλάσομαι*. vnde sup. 100 scriptum erat *ἱλασσάμενοι*. Vera lectio est *ἱλασόμεσθα* quam tuentur codd. Cant. Harl. Eton. Ven. Lips. (in quo tamen *ἱλασόμεσθ'* male legitur) Mosc. 1. vn. Vindob. Schol. Ven. B. Lips. De prosodia vocis cf. inf. ad 583.

445. *πολύστονα κήδεα. πολλῶν στεναγμῶν ἄξια* Sch. br. et Hesych.

446. *ὁ δὲ δέξατο* Townl. et Eton. recte: pro vulg. *ὁ δ' ἐδέξατο*.

446. 447. Debuit ⸓ olim adſcripta eſſe; nam Zenodotus duo verſus in vnum contraxerat: *ὡς εἰπὼν, τοὶ δ' ὦκα θεῷ ἱερὴν ἑκατόμβην ἑξείης ἔστησαν.* Addit Schol. A. ita Chryſeidem, cuius maxime mentio erat facienda, eſſe ſublatam. At nec verborum vſ. ſequ. ſtructura ſic maneret integra.

ἱερὴν ἑκατόμβην Zenodotum legiſſe modo vidimus. Corrupte igitur adſcripta ſunt in Schol. A. „*κλειτὴν ἑκατόμβην. ἱερὴν εἶχον αἱ Ἀριστάρχου.*"

449. *οὐλοχύτας* Apollon. in Lex. interpretatur h. v. non eſſe vas, (fuerunt adeo qui ſic acciperent!) ſed ipſum hordeum fractum, quod in frontem victimae ſpargitur. Recte haec; et repetierunt hinc Heſych. Etym. Schol. B. L. ad h. l. etiam Schol. Apollonii Arg. I, 409.

οὐλοχύτας ἀνέλοντο. Legerat *προβάλοντο*, vt 458 occurrit, etiam h. l. Euſtath. Et Schol. apud Waſſenberg. *προβάλοντο, προήνεγκαν, ἐβάστασαν.* quod vltimo loco poſitum eſt, ſpectat potius ad *ἀνέλοντο.* ſiquidem hoc eſt, quod in Nota poſui, manu ſuſpenſa eleuare molam ſupra victimae caput, dum preces fiunt; tum fit alterum, *προεβάλοντο.* Alii *ἀνελέσθαι* accipiunt, eſſe de caniſtro vel vaſe tollere molam. Apollon. *ἀνέλοντο* legerat; at Etymol. vnum *προβάλοντο* interpretatur.

Ceterum ritus hos ſacrorum qui ſequuntur, ex antiquiore aeuo, qui a ſerioribus ritibus paſſim recedunt (v. Dionyſ. Hal. VII, 72. qui etiam ex h. l. probat, priſcos Romanos iisdem ritibus ac Graecos veteres vſos eſſe,) illuſtratos nunc habemus in libris antiquitatem Graecam enarrantibus, locus tamen eſt inter claſſicos.

451. 452. verſus repetiti e ſup. 37. 38.

453. *ἤδη μέν ποτ' ἐμεῦ.* Eſt in Harl. *ἦ δή*, quod praeferam: Inf. Π, 236 variatur: *ἦ μὲν δή ποτ' ἐμὸν ἔπος ἔκλυες εὐξαμένοιο.* vbi v. Eſt perpetua in his vocibus varietas. Poterat etiam eſſe *εἰ μὲν δή ποτ' — ἦ δ' ἔτι καὶ νῦν.*

454. *Τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν.* ⸓ (debuit eſſe ※) quod is verſus iterum legitur inf. Π,

237. male tamen ex h. l. translatus, iudice Sch. A. quia Achilles Graecorum clade laetari haud potuit, Chryses potuit, vt barbarus. Vide ad c. l. in quo duo vss. 236. 238 ex h. l. 453 et 455 expressi sunt.

τίμησας poterat esse quoque ἔκλυες τιμήσας.

μέγα δ' ἴψαο. notatum a grammaticis. Sch. br. μεγάλως ἔβλαψας. Etymol. ἴαψεν, ἔβλαψεν — τὸ θέμα, ἰάπτω et ἴπτω. vnde ἰψάμην, ἴψαο, apposito hoc ipso versu. Hesych. ἴψαο, κατέβλαψας. ἔφθειρας. Idem monstrose δίψαι, βλάψαι. ex δ' ἴψαι. et in Apollon. Lex. ἶψαι, φθεῖραι. τὸ αὐτὸ ἰάψαι. add. Suidam in ἴπτω. cf. sup. ad vs. 3 προΐαψε.

455. ἠδ' ἔτι καὶ νῦν — Vt ἦ δ' ἔτι locum haberet, deberet antea lectum esse ἦ δὴ μέν. Sed ἠδ' communis est lectio codd. et edd.

456. ἤδη νῦν. Harlej. ἦ δὴ νῦν.

458. οὐλοχύτας προβάλοντο. nunc recte post preces factas: vt monitum ad vs. 449. Est tamen et h. l. ἀνέλοντο in Vat. Cant. Vrat. b. traductum ex vs. 449 vt recte Clarke censet.

459. ⁊— respexit puto τὸ αὐέρυσαν, quod vna voce exhibet Ven. A. cum Schol. A. B. L. sicque occurrit vulgo scriptum Pindar. Ol. XIII, 114 ὅταν δ' εὐρυσθενεῖ καρταίποδ' αὐερύῃ Γαιαόχῳ. quae grammaticis, placentibus sibi in nouis compositis deberi, mihi probabile fit: nam αὖ ἐρύῃ ipsa sermonis ratio fert, et h. l. αὖ ἔρυσαν. αὖ est πάλιν, retro. Vtrumque memorat Eustath. Corruptius Schol. Pindari ἀνρύῃ ἀντὶ τοῦ ἀνερύῃ, ἤγουν ἀνατρέπῃ, ἀντὶ τοῦ σφάζῃ. vt in Homero ἀνέρυσαν vnus Vindob. Induxerat αὐέρυσαν Ald. 2. verum rediit ad veriorem scripturam, quae in Flor. et Ald. 1. erat, Turneb. Mira est subtilitas in Schol. B. L. vbi a Cumaeis hic mos petitur: qui tamen communis esse debuit in sacris, quae diis superis fiebant.

459. 460. 1. vt vs. 462. 3 apponit auctor vitae Homeri sub falso Herodoti nomine c. 37. vt inde probatum eat, Homerum Aeolensem fuisse; nam ὀσφὺν (lumbos seu

coxam) haud memorari h. l. inter proſicias, quam ſoli Aeoles apponere in ſacro haud ſoleant; tum eosdem ſolos quinque cuſpidum ſurcis vti, alios Graecos trinarum cuſpidum. Leuiſſima ſane argumenta. Probabilius ſit, Aeoles antiquum ritum, ab aliis mutatum, retinuiſſe. Et ſi ille Aeolenſis fuit, dicendum eſt, aut antiquiore aeuo Aeolenſium et Ionum ſermonem fuiſſe eundem, aut iam tum Ionicum ſermonem ſuiſſe poetis epicis proprio aliquo vſu frequentatum.

460. Exciderunt haud dubie ad h. v. Scholia, quae inſerta ſunt ad Jl. B, 423 et Φ, 363. Legerant alii *κνίση* plurali numero, *τὰ κνίση*. In Sch. ad B, 423 ipſi Ariſtarcho hoc tribuitur; vix recte. Ita conuenire videbantur *τοὺς μηροὺς κατεκάλυψαν τὰ κνίσση*, etſi parum convenit quod ſequitur: *ποιήσαντες αὐτὰ δίπτυχα.* De ſcriptura *κνίση* et *κνίσση* dictum iam ad vſ. 66.

461. ⊱ *διπλῆ* reſpexit *τὸ ὠμοθέτησαν.* de reſectis vndique pinguioribus carnium partibus, quae femoribus imponebantur: *δίπτυχα ποιήσαντες, διπλώσαντες τὴν κνίσσαν, τὸν ἐπίπλουν*, vt bene Lipſ. et Apollon. h. v. eodem modo. Minus bene Schol. ad Jl. B, 423 *ἐπίπλουν εἰς δύο διελόντες*, ſcil. propter duo femora. Alii ap. Euſtathium: vt alterum femur alteri imponerent. Ceterum hic locus, aut plures ex eo verſus inde a 458 aliquoties repetuntur ſiue a poeta ſiue a rhapſodis; B, 421 ſqq. Od. M, 359 ſq. Γ, 447 ſqq.

462. *ἐπὶ σχίζῃς.* Suidas h. v. vulgare habet *σχίζαις.* at Sch. Ariſtoph. Pac. 1024 *ἐπὶ σχίζῃ. αἴθοπα οἶνον* nunc primum legimus: *τὸν πυρωπόν*, ſeu *μέλανα.* quod praeeunte Heliodoro a multis traditum, etiam ab Athenaeo lib. I, p. 26 B. et probabilius eſſe videtur quam quod alii habent, et Apollon. *τῇ φύσει θερμόν.* vel vt alii *διάπυρον.*

463. *πεμπώβολα* Cumaeis in vſu fuiſſe, aliis trium dentium furcas aiunt Schol. B. et L. et Euſt. Fac hoc ita ſe habere; an propterea hinc petiit Homerus? cf. ad 459. In Vindob. huic verſui adſcriptus erat vſ. 426 ex

Il. B. Argutias in *παρ' αὐτὸν* pro *παρ' αὐτῷ* vid. apud Thom. Mag. p. 679.

464. *αὐτὰρ ἐπεὶ κατὰ μῆρ' ἐκάη.* Sic editur. Vt magis Ionica fieret oratio, Ptolemaeus ſcribebat *μῆρε κάη* hic et B, 427 (Putauit ergo *τὼ μῆρε* eſſe *τὸ μῆρος*). Etiam Ariſtarchus ſic ſtatuerat: qui tamen adiecerat: et *μηρα καη* ferri poſſe. Ita ſane dicerem *τὰ μηρὰ* melius ſcribi: nam *τὸ μηρὸν* fuit, vt Od. N, 26 *μηρὰ δὲ κείαντες.* v. Clark. ad Od. Γ, 179. Mirum eſt, putaſſe grammaticos *μηρὸν* eſſe dictum per *ἔκθλιψιν* pro *μηρίον.* Apollonius probabilius, *μηρία* eſſe exſecta *ἐκ τῶν μηρῶν*, vt et Schol. in Etym. voc. *μηρία.* Verſus idem repoſitus B, 427. Od. Γ, 461. M, 364, vbi variat ſcriptura, modo *μῆρ'* modo *μήρ'*. eumque *παρῴδησεν* Ariſtoph. Pac. 1092. 3. Mirum eſt quod *μηρία, τὰ μηριαῖα ὀστᾶ* eſſe volunt grammatici in Schol. et Suida.

σπλάγχνα πάσαντο Ariſtarch. in Schol. A. B. quod reſtitui. Vox *πάσασθαι*, priore breui, primo nunc obuia, pro *γεύσασθαι*, ſaepius occurret. Egit de ea Valken. ad Ammon. p. 187. ſq. locus praecipuus eſt Athen. I, p. 23 F. p. 26 A.

465. Grammaticorum nouae argutiae in *Μίστυλλον τ' ἄρα τἄλλα.* Ptolemaeus legebat: *τάργ' ἄλλα* (an pro *τ' ἄρ γ'*). At reſpondet Schol. A. vulgari lectione prius *τε* eſſe copulam, alterum articulum *τἄλλα* pro *τὰ ἄλλα.* At Herodianus repoſuit, Homerum articulo non vti, eſſe adeo alterum *τε* et ipſum copulam. Dices: Immo *τὰ* eſt pro *ἐκεῖνα*, more Homerico. Niſi, vt *ἄρα τ'* pro *ἄρα τε* ſit, priore loco *δὲ* legas: *μίστυλλον δ' ἄρα τ' ἄλλα.* Vocem *μιστύλλειν παρὰ τὸ μεῖον* recte ducit Etymol. vnde *μειστὸς, μιστὸς, μιστύλλω. εἰς μικρὰ διέκοψαν* v. inf. ad H, 315. Cum tamen et *μυστίλλεσθαι* ſcriberetur, et *μυστίλλη*, pro diuerſis habuerunt et multa alia argutati ſunt grammatici, v. Etymol. h. v. Heſych. Schol. Ariſtoph. Pl. 627. vbi v. Hemſt. Schol. Lycophr. 154. Euſtath. pluribus locis, Koen. ad Gregor. p. 264. add. Herodot. I, 132. Ceterum hi verſus aliquoties repetuntur, vt B, 427

sq. Od. M, 364. Ξ, 429 sq. cf. H, 317 sq. Ω, 623. Od. T, 422 vbique tamen est *μίστυλλόν τ'* vel *τε.* Nec Ptolemaei acumen alibi repetitur. In fine pro *ἔπειραν* vn. Vindob. *ἔπειρον.*

466. Etiam hic versus aliquoties legitur: B, 429. H, 318. Ω, 624. ad hunc vide.

467. ⸖ signo nil in Scholiis respondet. At illud miror, vtrumque versum 467 et 8 non obelo transfixos esse a priscis; sunt enim, vt nunc totus locus legitur, manifeste inserti aliunde, nam sunt otiosi, et ingrata est triplex *αὐτὰρ* in versus principiis 464. 467. 469. Nisi quod paullo ante ad 460. 1 in Notis proposui, optione eligere malis, vt vs. 467 ex sententia eliminetur. In vno Vindob. desunt vs. 468. 469. Ceterum *πόνος* de paratu dapum sollenne. Obseruant grammatici *πόνον* Homero nusquam de dolore dici. Dictum tamen pro aerumna, *ταλαιπωρία* vt B, 291. *ἠτοιμάζοντο* Apollon. Lex. h. v.

468. *οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης. οὐδ' ἔτι* Vat. Mor. Barocc. quod Stephanus quoque malebat, improbante Clarkio et Berglero praef. p. 4.

δαιτὸς ἐΐσης. Quae *δαὶς ἐΐση* sit, disputatum est inter veteres et recentiores. Occurrit haec vox in Homero de nauibus, vt iam A, 306 vidimus, de clipeo, *ἀσπίδα πάντοσ' ἐΐσην*, vt Γ, 347. tandem vt h. l. de epulis. Accipitur ab aliis *ἔϊσος* pro *ἶσος,* quod tamen analogia caret, alii per *bonus* interpretantur, vt sit *δαῒς ἐσθλὴ, ἀγαθὴ,* quod sensui conuenit; est tamen ea vox *ἐῢς,* non *ἔϊσος.*

Interea vtrumque et auctoritatem habet et rationem. *δαῒς ἐΐση, ἀγαθὴ,* iam Zenodoto acceptum erat, teste Athenaeo I, 10 p. 12 E. Adstipulatur Ernesti ad locum nostrum, et ad Δ, 48. ex quo loco, *οὐ γάρ μοί ποτε βωμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης,* firmatur ea interpretatio: Iupiter enim de suis sacris loquitur, quae in partes aequas distribui nec solent nec possunt. Placet hoc tanto magis, quod A, 575 ipsa vox *δαὶς ἐσθλὴ* in hac re adhibetur: *οὐδέ τι δαιτὸς ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος.* Erunt itaque et *νῆες ἐΐσαι bonae,* vt et Ernesti accepit ad A, 306. Sicque

Schol. ad Od. Υ, 574. Conueniunt quoque *φρένες ἐΐσαι*, Od. Λ, 336 *bonae.* Licet itaque credere, non modo *ἐΰς*, *ἐΰ*, verum etiam *ἐΐσος* in vsu fuisse.

Sunt tamen quae nec minus pro altera interpretatione memorari possunt, vt *ἐΐσος* sit idem quod *ἴσος*. Primo versus B, 765 *ἵππους σταφύλῃ* (*σταθμῷ*) *ἐπὶ νῶτον ἐΐσας*. vbi esse pro *ἴσας* manifestum fit. Conuenit *ἀσπὶς πάντοσ᾽ ἐΐσῃ*. v. ad Γ, 347. *ἴσῃ* ergo et *ἐΐσῃ δαῖς*, dicta erit propter portionem cuique suam attributam per ministros. (v. Sch. br. B. L. ad h. l. Hesych. Etymol. in *δαίς*.) hinc *μοῖρα*. *νωμᾶν* et *δάσασθαι μοίρας*. et *μοῖρα ἴσῃ* Od. Υ, 281. 2. Restant *νῆες ἐΐσαι*, quas reddunt *ἰσοτοίχους*, *ἰσοπλεύρους*. v. Sch. ad A, 306. E, 63 et Apollon. Lex. *τὰς ἐξ ἑκατέρου μέρους ἴσως πλεούσας*. paullo argutius, quam volebat; melius tamen quam alii, qui, *ἀπὸ τοῦ ἰέναι*, *πορευτικὰς* esse voluerant, ap. Eustath. ad A, 306. 602.

Post haec omnia quaestionem nondum ita expeditam esse arbitror, vt pronuntiari possit de antiquata hac dicendi forma. Nisi forte censeamus fuisse *ἴσος* et *ἐΐσος* vtroque significatu vsurpatum, vt sit *par*, *aequus*, et idem *iustus*, *bonus.* Vt *δαῖς ἐΐσῃ* h. l. et alibi, *epulae bene instructae* sint, requirere videtur formula *οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐΐσης*. *bene et ex animo epulati sunt;* vt B, 708 *οὐδέ τι λαοὶ δεύονθ᾽ ἡγεμονῆος*, contenti erant, habebant ducem, qualem animo expetebant, bonum ducem. Ducere videri potest ad idem iudicium Apollon. Lex. *ἐΐσας. τὰς νῆας — ὅταν δὲ — φρένας ἔνδον ἐΐσας*, *εὐκράτους*, *ἀγαθάς*. vnde eadem ap. Hesych. leguntur.

Si *ἐΐσος* ex *ἴσος* ductum est, debuit olim scriptum esse *εϝισος*. Nam per totum Homerum *ϝισος* fuisse apparet. Manet tamen ambiguum, quando *ἀσπίδα πάντοσ᾽ ἐΐσην* occurrit, volueritne antiquus poeta hoc an *πάντοσε ἴσην*; (*παντοσε ϝισην*.)

469. *αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο.* primum nunc occurrit. Reddunt *ἐκορέσθησαν* recte; tum vero volunt *ἕω* esse *πληρόω*. perperam. Erat *ἕω*, quod

nunc eſt ἵημι, ἐξέω, olim ἐξέω, pro ἐξίημι, ἐξιέναι, ἐκ-πέμπειν, ἐκβαλεῖν τὸν ἔρον, τὸν πόθον cibi, adeoque famem; conſentit Etymol. in ἔντο. Altera interpretatio ἔω, πληρόω nata eſt ex contexto, et ignorata ellipſi: cf. ad Il. T, 402 ἐπεί χ' ἑῶμεν πολέμοιο.

470. κοῦροι μὲν κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο. Schol. Theocr. III, 18 κοῦροι δὲ στ. Verſus hic cum ſeqq. iterum occurrit inf. I, 175 et Od. Γ, 339. Φ, 271. Ambigitur vtrum de corollis, quibus crater cinctus eſſet, an de repleto vsque ad oram cratere ſit accipiendum. Si prius eſt, iungenda erunt κρατῆρας ποτοῖο, crateres vino plenos, ἐπεστέψαντο abſolute, ſc. ἄνθεσι. Seriores hoc more pocula coronandi vſos eſſe nemo dubitat; ſed quaeritur de vita heroum aut potius de Homerico more. Nam tragici et hinc alii ſuorum temporum morem in hoc, vt in aliis, in heroum vitam intulere, vt ipſe Virgilius Aen. I, 724. At Homerici heroes corollarum vſum ignorarunt. Itaque ipſi veteres accipiunt στέφεσθαι, ἐπιστέφεσθαι κρατῆρα, craterem vsque ad oram, vino oram ambiente, implere. ὑπὲρ τὸ χεῖλος ἐπλήρωσαν, ὥςτε δοκεῖν ἐστέφθαι τῷ ὑγρῷ. Sch. B. L. Et Athenaeus I, 11 p. 13 E. (vnde Suidas ſua petiit in ἐπιστεφέας κρ.) ἐπιστέφονται ποτοῖο οἱ κρατῆρες, ἤτοι ὑπερχειλεῖς οἱ κρατῆρες ποιοῦνται, ὥςτε διὰ τοῦ ποτοῦ ἐπιστεφανοῦσθαι. add. XIV, p. 674 F. Convenit inf. Θ, 232 κρατῆρας ἐπιστεφέας οἴνοιο. item Od. B, 43 pro πλήρεις. itaque caſus ſecundus iungitur, quem vocabula copiae requirunt, vt πλήρης οἴνου. Otioſus eſſet hic genitiuus in altera acceptione, *coronare pocula vini*, κρατῆρας οἴνοιο, atque oratio ieiuna. Aliter res ſe habet Θ, 70 vbi δέπας οἴνοιο occurrit, eodem modo quo ἀσκὸς οἴνοιο. πίθοι οἴνοιο. κισσύβιον οἴνοιο· hic enim vini notio vim habet.

Hiſce de cauſſis videor mihi veteribus recte paruiſſe, ſimulque occurriſſe iis, quae contra interpretationem hanc monentur, apparebitque Virgilianam rationem ab hac diverſam declarare quidem, quid Virgilius ſenſerit, Tragicos plerumque ſequutus, non autem, quid Homerus.

471. *Νώμησαν δ᾽ ἄρα πᾶσιν ἐπαρξάμενοι δεπάεσσιν.* Variam habet interpretationem et hic verſus propter vſum ignotum vocis *ἐπάρχεσθαι* hac in re. In Sch. B. Leid. Lipſ. eſt *ἐπιχέαντες* parum grammatice; nam *ἐπάρχεσθαι δεπάεσσι,* ſic iunctum, non poteſt eſſe infundere in pocula; *ἐπιχέειν. ἐγχέειν εἰς τὰ δέπα.* Saltem ſic dicendum, per ellipſin haec efferri pro *ἐπαρξάμενοι ἐγχέαι.* Etſi et ſic praeſtabit *νώμησαν δεπάεσσι,* pro *ἐν. σὺν δ.* Suſtuli itaque interpunctionem poſt *πᾶσιν.*

Alii *ἐπαρξάμενοι* de libatione acceperunt: *ἐπαρξάμενοι σπονδὴν τοῖς θεοῖς, πᾶσιν ἐνώμησαν·* eadem Schol. vnde et Heſych. reddit *σπείσαντες.* At enim non pueri libant; ſed conuiuae qui poculo ſibi praebito libant: adiicitur quoque hoc ipſum *σπεῖσαι* in altero loco Od. Σ, 424 *Νώμησαν δ᾽ ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν. οἱ δὲ θεοῖσι σπείσαντες πίον.* Sic et Od. H, 183. 4. Φ, 272. 3. Viderat hoc quoque Gronou. Obſſ. I, 4. Apud Euſtath. ad Od. Φ, p. 1908, l. 61 eſt *ἐπάρξασθαι ἐπὶ τοῖς φθάσασι πάλιν ἄρξασθαι.* reſpectu particulae praepoſitae.

Cum ex his non multum proficias, videtur redeundum eſſe ad interpretandi vias certiores. *ἐπάρχεσθαι* eſt omnino, incipere, initium facere; cuiusnam rei? eliciamus ex ipſis verbis *νώμησαν ἐπαρξάμενοι* ſc. *τοῦ νωμᾶν.* Sedent conuiuae in longis ſedilibus, alii propiores crateri, in menſa poſito, alii remotiores. Miſcetur vinum in cratere: facit hoc *κῆρυξ,* vel *οἰνοχόος,* implentur inde pocula, *τὰ δέπα;* et distribuuntur ſingulis conuiuis, initio ab iis facto, qui proximi ſedent: hoc eſt *ἐπαρξάμενοι τοῦ νωμᾶν·* adeoque *νωμῶσιν ἐν δεπάεσσι,* accedentes ad ſingulos pocula circumferunt pueri, ſeu ipſe praeco. Od. Σ, 424 vbi *Τοῖσιν δὲ κρητῆρα κεράσσατο κῆρυξ — Νώμησε δ᾽ ἄρα πᾶσιν ἐπισταδόν.* (Factum id eſſe ita, vt primo loco praeberetur ei qui a dextra ſederet, et ſic porro a dextra, videtur innui per *ἐπιδέξια.* v. inf. ad 594.) Conveniunt cum his loca: Od. H, 182 *Ποντόνοος (κῆρυξ) δὲ μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα, Νώμησε δ᾽ ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενος, δεπάεσσιν.* Sicque *κοῦροι* loco noſtro et Jl. I, 176. Od.

Γ, 339. 340. Φ, 271. Elliptice inde efferri coepit, quod Od. Σ, 417 eſt: Οἰνοχόος μὲν ἐπαρξάσθω δεπάεσσι. quod explendum erit ἐπαρξάσθω νωμῶν τὸν οἶνον ἐν δεπάεσσι. Sane hoc δεπάεσσι iungitur modo cum ἐγχέαι, vt Od. I, 9 μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων Οἰνοχόος φορέῃσι καὶ ἐγχείῃ δεπάεσσι. et cum ἐνοινοχοεῖν, Od. Γ, 472 Οἶνον ἐνοινοχοεῦντες ἐνὶ χρυσέοις δεπάεσσι.

Mature tamen ellipſis coepit latere, nam Hymn. in Apoll. 125 Apollini Themis νέκταρ τε καὶ ἀμβροσίην χερσὶν ἐπήρξατο, poſitum eſt ſimpl. praebuit; niſi et ibi ſuppleas νωμῶν, νέμειν, παραθεῖναι.

πᾶσιν autem οὐ τοῖς ποτηρίοις, quod factum a nonnullis, ἀλλὰ τοῖς ἀνδράσιν, iungendum notante Athenaeo l. c. p. 13 E.

472. 3. 4. recitat Plutarch. de Muſica pr. p. 1131 C. et iterum ſub fin.

472. ⟝ quod πανημέριοι non eo valet, vt per totum et integrum diem cantauerint; ſed per id quod diei adhuc ſupererat. Eadem Sch. B. L. tam grauis viſa eſt obſeruatio! Ceterum verſum laudat, et epitheti ac numeri ſuauitatem commendat Ariſtides Quintil. de Muſica lib. II, p. 82.

473. καλὸν ἀείδοντες παιήονα (⟝) ὅτι Παιήονα οὐ τὸν Ἀπόλλωνα ἀλλὰ τὸν ἐπὶ καταλύσει λοιμοῦ ὕμνον. καὶ τὸ καλὸν ἀντὶ τοῦ καλῶς. Sch. A. Paria Sch. B. Lipſ. Leid. et iam Apollon. ex eoque Heſych. tum Etymol. Quod hymnum ad depellendam peſtem cani ſolitum pronuntiant, ex h. l. et contexto petitum eſſe apparet. Porro ποτὲ μὲν vox notat τὸν λεγόμενον παιᾶνα εἰς Ἀπόλλωνα ait idem Apollon. Lex. h. v. quod tamen fieri vix potuit antequam nomen Παιήονος, qui deus medicinae in Homero eſt, ad Apollinem transferretur. At antiquitus nomen hymni ſeu genericum ſeu laeti ſaltem euentus fuiſſe videtur; nam iterum caeſo Hectore victoris hymnus eſt: Il. X, 391. qui vſus vocis etiam eſt apud bonos ſcriptores: v. Ruhnken. ad Timaeum voc. παιανίσαι. Certiora non habemus. Si cum deo Paeeone aliquid com-

mune hymnus habuit: dicendum eſt, fuiſſe proprie hymnum εἰς τὸν Παιήονα, medendi deum, E, 401. 899. 901. Od. Λ, 232. dictum et ipſum Παιήονα. Niſi ſuſpicari velis vtrumque verſum 473 et 4. eſſe a rhapſodis ſerius ſuppletos: cum iam Apollo Παιήων et Παιὰν vſu frequentaretur. Verſum 474 ἀθετεῖσθαι ſtatim videbimus. Quinque genera hymnorum memorant Sch. B. L. et Leid. hic iam ap. Valken. ad Phoen. p. 729. De voc. Παιήων video nunc docte disputari a viro doct. Ilgen ad H. in Apoll. p. 300.

474. μέλποντες Ἑκάεργον. ὁ δὲ φρένα τέρπετ᾽ ἀκούων. Reſpicit hunc verſum, puto, memoria tamen lapſus, et confundens alterum locum N, 493 Xenophon. Sympoſ. 8, 30 ἔστι μὲν γὰρ δήπου καὶ Ὁμήρῳ· γάνυται δέ τ᾽ ἀκούων. Debuit autem huic verſui adſcriptus eſſe obelus; nam pronuntiant Sch. A. B. L. ἀθετεῖται, et addit Sch. A. ὅτι νομίσας τις τὸν Ἀπόλλωνα Παιήονα εἰρῆσθαι προσέθηκεν αὐτόν. nec iniuria. modo adiectum eſſet: debeaturne obelus iudicio grammaticorum an codicum auctoritati. Fuiſſe autem, qui Apollinem h. l. intelligerent, ex eo quoque apparet, quod fuere, qui ſeiungerent: καλὸν ἀείδοντες, παιήονα μέλποντες ἑκάεργον. ap. Euſtath. p. 138. Quando primum nomen Παιήων, Παιὼν, Παιὰν, ad Apollinem translatum occurrat, videant alii. In Pindaro P. IV, 481 Παιάν τέ σοι τιμᾷ φάος antiquus vſus vocis eſſe videtur; ap. Aeſchylum aliquoties eſt omnino hymnus. Παιὰν pro Apolline in Sophocle occurrit. Bentleius verſum delendum eſſe cenſet et ipſe; obſeruat idem praeterea vocem μέλποντες ſuſpectum verſum facere; nam alibi eſt μέλπεσθαι H, 240. Π, 182. At apud alios occurrit μέλπειν, vt ap. Apollon. I, 569. 1151. II, 716. apud quem etiam eſt II, 704 ἰοπαιήονα Φοῖβον μελπόμενοι.

477. ⸖ ὅτι οἱ ἑξῆς ἐκ τῆς Χρύσης μετέρχονται etc. Sch. A. Emenda τῇ ἑξῆς. Obſeruatio ſpectat ad numerum dierum duodenarium. Nam χθιζὸς ἔβη 424 et ſequitur 493 Ἀλλ᾽ ὅτε δή ῥ᾽ ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ᾽ ἠώς.

De ἠριγένεια, *mane orta*, multis agunt Schol. Hesych. et primo loco Apollon. Lex. h. v.

479. ἴκμενον οὖρον, *ventum secundum* esse, in aperto est; verum vocis origo et sensus ignoratur proprius; ab ἰκμὰς, vt humidus sit, duci nequit: etsi sic a multis traditur, etiam in Alleg. Homer. p. 55. vt ab ἱκόμενος sit, vnde πορευτικὸς redditur, non magis admittit ratio grammatica: etsi propterea etiam ἵκμενος quidam scripserunt. Debuit es- verbum ἵκμι. ἵκμαι, et inde ἵκμενος.

480. οἱ δ' ἱστὸν στήσαντ', ἀνὰ δ' ἱστία — Sch. br. legerunt στῆσάν τ', ἔστησαν, nec male, sequente τε.

481. ἐν δ' ἄνεμος πρῆσε μέσον ἱστίον. πρήθειν est proprie Φυσᾶν flare, vt Π, 350. et hinc altero loco incendere, conflato sc. igni. Ita digerenda sunt grammaticorum notata, in Schol. Suida, Etymol. Hesych. et Eust.

Commendant versus numeros Sch. B. et L. hic quoque notum illud repetit, quod ab aliis quoque notatum est: Ἀριστοτέλης Φησὶν, ὡς κινούμενα ὀνόματα γράφει ὁ ποιητής.

482. ἀμφὶ δὲ κῦμα στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε. Malebat Barnes πορφῦρον, sine caussa, vt Clarke monuit; nam et πορφύρεος est media breui. Scilicet fuit πορφύρω, media longa, vt Ξ, 16. vbi mare nigrescit, πορφύρει, et πορφυρέω, πορφυρῶ, media breui. Esse autem πορφύρεον τὸ μέλαν certatim docent grammatici, inque iis Eustath. cf. ad Ξ, 16.

μεγάλ' ἴαχε haud dubie est corruptum, et emendatum iam a Bentl. μεγα ϝιαχε et a Dawes, qui et inter ι et α interponebat digamma ϝιϝαχε. Scilicet ἰάχω, ἰαχὴ, cum cognatis, pronuntiata sunt cum digamma: vt γένετο ἰαχή τε Φόβος τε. quod aliquoties occurrit, primum Δ, 456. vbi alia loca congessit Clarke, caussam hiatus ignorans. Sunt loca pauca, quae repugnant; sed ea emendatione egere videntur. cf. ad B, 316 ἀμφιαχυῖαν. In Hesych. erat μεγάλ' ἴσχε. nunc emendatum.

483. διαπρήσσουσα κέλευθον. legebatur κέλευθα sono minus grato. At κέλευθον est lectio multorum librorum:

Cant. Harl. Vat. mſ. Tz. ap. Bentl. Vrat. a. b. A. Eton. add. Vindob. accedit Ven. c. Schol. Euſtath. Sch. br. Etiam ſic Od. B, 429.

484. κατὰ στρατὸν eſt Ariſtarchea lectio; quod docet Schol. A. ſimiliter vt ſup. 424. ſicque Lipſ. Vindob. Alii legunt μετὰ, quod vſui ſollenni conuenit: ſicque Cant. Vat. mſ. Tz. ap. Bentl. Barocc. Eton. Vrat. A. Townl. Moſc. 1. vn. Vindob. etiam Lipſ. et Ven.

486. ὕψου ἐπὶ ψαμάθοις. Erat ψαμάθου in ed. Flor. Ald. 1. ſed ſtatim Ald. 2. recepit ψαμάθοις. Errant codices inter vtramque lectionem. ψαμάθου Vrat. c. Moſc. 3. et ex corr. 1. Vindob. ψαμάθοιο (deb. ψαμάθοι') Mori. Cant. Lipſ. Vrat. a. b. vn. Vindob. Schol. Apollonii III, 257. at ψαμάθοις firmatur auctoritate Ven. et Sch. tum Apollonii Lex. p. 301. Vſus pluralis in hoc voc. frequens ap. Homer. et eodem modo ὕψου ἐπὶ νοτίῳ Od. Δ, 785. Eſt itaque ἐπὶ ψαμάθοις retinendum: quod et legitur in Hy. in Apoll. 507. Variat ſimili modo lectio N, 12 ὕψου ἐπ' ἀκροτάτης κορυφῆς Σάμου, vbi Townl. ἀκροτάτῃ κορυφῇ non male. Et in hac ipſa voce inf. Ψ, 853, vbi vulgatum erat ψαμάθοιο et ψαμάθου, cum vera lectio ſit ψαμάθοις. Totus verſus ab alia manu adſcriptus erat in Lipſ. Townl. et Eton.

ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν. De etymo voc. ἕρμα, quod eſt ἔρεισμα, στήριγμα, cf. B, 154. Multa disputantur in Schol. Etymol. Euſtath. pluribus locis. Add. Sch. A. B. ad Π, 549. vbi eſt ἕρμα πόληος. columen vrbis. at Δ, 117. ſagitta eſt μελαινῶν ἕρμ' ὀδυνάων. vbi vide. Male ab ἐρείδειν ducunt ἕρμα. Praeſtat dicere, εἴρειν, iungere, conſerere, adeoque firmare, ſtabilire, fuiſſe primitus ἕρειν et ἔρειν, cf. ad Ξ, 182. — Quae ex Schol. B. et L. adſcripta ſunt, iam erant vulgata e cod. Leid. a Valken. Diſſ. p. 139 praemiſſo nomine Πορφυρίου.

487. αὐτοὶ δὲ σκίδναντο Vrat. a. b. pro vulg. αὐτοὶ δ' ἐσκίδναντο.

488. *αὐτὰρ ὁ μήνιε, νηυσὶ π.* In Hefych. erat *ὁ μήνυε*, corr. Bentl. Clarke pronuntiare iubet *μήνι*, quia media eſt longa, vt B, 769. at iam ſup. 422 vidimus *μήνι' Ἀχαιοῖσι*. Neceſſe eſt adeo, vocalem longam ante aliam vocalem corripi poſſe: vt in *ἰθύειν* Λ, 551. P, 661 *ἠμύειν*. v. ad B, 148.

488—492. Exciderunt obeli. Nam hos verſus Zenodotus *ἠθέτηκε*, at v. 491 *οὐδέ ποτ'* ne ſcripſit quidem. Iudicium haud obtuſum: ſi quidem ſuppleti eſſe poſſunt ab eo, qui nexum narrationis ſeruare vellet. Modo adſcripſiſſet, ſolone animi iudicio, an quod verſus libris tunc aberant, ita ſtatuerit. Recitat vſſ. Plutarchus de Tranquill. p. 465 E. verum is omnino vulgatam lectionem recitare ſolet.

489. *Πηλέος υἱός*. Ita editum erat vsque ad Barneſ. qui mutauit *Πηλῆος υἱός*, quod tamen Harl. Bentleii habet et Moſc. 1. Clarkius *Πηλέως* repoſuit, quod habebat ap. Bentlei. Vat. et Mor. ap. Barn. Laud. Barocc. add. Eton. Vindob. Mutationis ratio nulla idonea eſt: nam omnes formae, *ηος* quidem frequentiſſime, ſed et *εος* et *εως* occurrunt, vt lubricum ſit aliquid velle ita conſtituere vt ab ea lectione, quam antiquitas dedit, recedamus. Disputare licet et ambigere in notis quantum libet. ergo *Πηλέος* retineamus quod, binis ſyllabis pronuntiandum, h. l. conſtanter ſeruant codd. ceteri, etiam Ven. Similis varietas eſt Jl. T, 216. Π, 21. Aliter res ſe habet Π, 203. vbi vide.

490. *οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν* — Erat *οὐδέποτ'* in L. ap. Bentl. et ſic Gregor. de Dial. p. 190. *κυδιάνειραν, τὴν ἐνδόξους ἄνδρας ἔχουσαν* vel *ποιοῦσαν*. Sch. br. et Heſych. Optime ipſe poeta interpretatur Jl. I, 441 — *ἀγορέων, ἵνα τ' ἄνδρες ἀριπρεπέες τελέθουσι.* Debuit olim eſſe *κῦδις*. Vnde et *κυδίων, κυδίστος* venit.

491. *οὔτε ποτ' ἐς πόλεμον. ἀλλὰ Φ.* Ita iam Wolf. edidit ex Erneſti iudicio. Erat antea *ἐς πόλεμον γ'.* fulcrum hoc in ſeriore poeta ſaltem certis in locis, quae determinationem aliquam admittunt, recte apponeres, non

in Homero, qui tono tantum tribuere videtur, vt fulcro non indigeat. Statim hoc acceſſit in Ald. pr. At abeſt γ' a Cod. Lipſ. Vrat. A. b. c. Moſc. 1. a pr. m. tum a Barocc. Vat. et aliis. ita Plut. l. c. Bentl. haud male ex vſu poetae emendat: οὔτε ποτὲ πτόλεμόν δ'. Sed et ἐς πόλεμον recte, vt ſup. 126. E, 152.

ἀλλὰ φθινύθεσκε φίλον κῆρ. Hemiſtichion cum vſ. ſequ. de Pyrrho ſcite adhibet Plutarch. in Pyrrho p. 390 C. quod iam Clarke notauit; iterum in Cleomene p. 821 B. C.

φθινύθεσκε vi transitiua acceptum eſt in Sch. br. ἔφθειρε. Et ſane φθινύθειν vim habet cum τοῦ φθείρειν tum τοῦ φθείρεσθαι· poteſt tamen h. l. accipi pro ἐτήκετο (κατὰ) τὸ κῆρ.

492. αὖθι μένων. αὖθι pro αὐτόθι nunc primum occurrit. Notauit vocem ipſe Apollon. Lex. αὖθι, ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ. Confunditur paſſim cum αὖθις, iterum, quod idem eſt ac αὖ, αὖτε. cf. Sch. B. ad K, 62. Etymol. in αὖθι. Heſych. Schol. Apollonii I, 1356. Ammon. p. 27.

ἀϋτήν τε πτόλεμόν τε. recte πτόλεμον poſt ſyllabam breuem τε. Et hoc per totum Homerum obſeruandum: etſi vbique fere libiarii aberrant, vt h. l. Lipſ. et alii.

493. Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠὼς — ⸓ (obelus praefixus locum non habere potuit) Mirum fuit Ariſtarchi acumen, qui ſcripſerat ἀλλ' ὁτεδὴ, vt δηλαδή· „at nec Homerus ea voce vtitur; et corrumpitur ſententia; eſſet enim ex ὁτὲ, interdum." (Hoc neceſſe non eſſet: ſed ὁτεδὴ, τοτεδὴ, ſe exciperent, quando, tum; eſſet tantum inutile ſtudium compoſitione procudendi vocabula noua.) Ariſtarchum refutauerat Pamphilus; et Herodianus ἐν τῇ Ἰλιακῇ προςῳδίᾳ aſſeuerabat, vſum τοῦ ὁτὲ omnino eſſe nullum in Homero; idem tamen in libro XIX τῆς καθόλου agnouerat vſum in Jl. Λ, 64. 65. ὁτὲ μέν τε — ἄλλοτε δέ. Haec Sch. A.

Mirum quoque quod ἐκ τοῖο in iisdem Sch. A. a grammaticis antiquis pro forma Theſſalica venditatur, pro ἐκ τοῦ. ita tamen etiam Apollon. de Syntaxi p. 55.

496. παιδὸς ἑοῦ. Bentlei. dubitabat, quomodo digamma tueretur in παιδὸς Ϝεου. nam vt Ϝεο eſt, ita videbatur quoque Ϝεος eſſe debuiſſe. Enimuero fuit vel Ϝου vel ἑϜου. v. Excurſ. ad 393.

ἀλλ' ἥγ' ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης. Ven. ἀνεδύσετο, vt ἐβήσετο. v. Sch. A. etiam ſic Moſc. 1. Praeſtat h. l. vulgatum, quippe in narrato facto.

497. ἀνέβη μέγαν οὐρανὸν Οὔλυμπόν τε. & quod non accipiendum eſt, quaſi Olympus ſupra caelum eſſet; ſed quia montis cacumen ſupra nubes aſſurgit. Sch. A. paullo ſubtilius. v. Excurſ. de Olympo ad A, 494.

498. εὐρύοπα Κρονίδην. primum nunc legitur; et Sch. A. ψιλῶς, μεγαλόφωνον, ὡς τὸ ἐριβρεμέτης. ἢ μεγαλόφθαλμον, διὰ τὸ προνοητικόν. Additur tamen in iisdem et Sch. B. priore ſenſu ductum eſſe παρὰ τοὺς ὦπας, in altero παρὰ τὴν ὦπα, ὅ ἐστι τὴν φωνήν. quae erronea ſunt; ita enim εὐρύωπα eſſet. Sed vt αἴθοψ, νῶροψ, ita εὐρύοψ eſſe potuit, vnde εὐρύοπος, εὐρύοπα, late proſpicientem. vnde et ductum eſt εὐρυόπης. Sic E, 265 εὐρύοπα Ζεύς. Manet tamen vel ſic ambiguitas, annon ab ὄψ, ὀπὸς, φωνὴ, vnde fit ἤνοψ. μέροψ. ducere praeſtet, vt ſit late ſonans, tonando, ἐριβρεμέτης. ἐρισμάραγος. βαρύκτυπος. Nec certiora diſces e grammaticis, Sch. br. Euſtath. Etymol. Heſych. et primo loco, Apollon. Lex. h. v. Chryſippus, vt dignius numine epitheton eſſet, acceperat τὸν δεινὸν ἐν τῷ διαλέγεσθαι (ab ὄψ, ἡ φωνὴ) καὶ διαβεβηκότα (h. e. ὑπερβεβηκότα) τῇ δυνάμει τοῦ λόγου. ap. Plutarch. de aud. poet. p. 31 E.

498. 499. repetuntur inf. Il. E, 753. 754. et prior iterum Θ, 3. Recitat εὗρε δὲ — Stobaeus Ecl. lib. I, p. 2. Ex vſ. 500 ſqq. profecit Callimachus in Dian. 26.

501. ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα. non poteſt ἑλεῖν cum caſu ſecundo iungi; nec ὑφελεῖν vſu notum eſt. Verum ſupplendum: ἑλοῦσα αὐτὸν ὑπὸ τοῦ ἀνθερεῶνος σὺν τῇ δε-

ξιᾶ. Ita et ſup. 107 ξανθῆς τε κόμης ἕλε Πηλείωνα· pro ἐκ. κατὰ κόμης. et 407 λάβε (κατὰ) γούνων (αὐτόν.) Morem ſupplicum notauit Plinius XI, 45 *antiquis Graeciae in ſupplicando mentum attingere mos fuit.* Notus locus Callimachi H. in Di. 126.

503. Reſpicit locum Dionyſ. Hal. in Arte rhet. 9.

504. κρήηνον Vrat. A. et al. v. ad 41.

510. ὀφέλλωσί τέ ἑ τιμῇ. τιμὴν praefixum eſt Scholiis B. L. ſicque Vrat. b. et A. Etiam Euſtath. τινὲς δὲ γρ. τιμὴν, vt ſit αὐτὸν κατὰ τὴν τιμήν. quod tamen minus gratum.

ὀφέλλωσίν τε οἱ τιμὴν aduerſante metro ed. Flor. quod non debebat probare Erneſti. Eadem varietas eſt in codd. Vindob.

512. ἀχέων Vrat. a. ſed vitio librarii, qui χ et κ. ſaepe permutat.

513. εἴρετο. hoc repoſui, nam ita et alibi Homerus εἴρετο. εἴροντο. nusquam ἤρετο quod vulgatum erat; emendatum quoque ἀνήρετο Jl. Φ, 508 et ἐξήρετο E, 756. Apollon. Lex. in εἴρετο. tum vero et h. l. ſic legerant Ven. et Sch. B. L. in his adiectum: εἴρετο, ἔλεγεν. εἴροντο δὲ κῆδε' ἑκάστη Od. Λ, 541. tum porro Mor. Laud. Eton. Lipſ. adde Townl. Vrat. a. Moſc. 1. tres Vindob. et cf. Etymol. in εἴρω. Variat quoque alibi ſcriptio, vt apud Platon. et al. Ex Schol. Lipſ. laudat Bentl. ὁ δ' Ἰξίων ἔγρετο. κακῶς. Etiam αὖτις et αὖθις variat: v. ad vſ. 27.

515. ἀπόειπ'. De voce v. ad I, 309.

517. μέγ' ὀχθήσας. primo nunc occurrit vox haec ſaepius in Homero obuia, valde vexata grammaticorum commentis, ex etymo ductis. Si ad loca ipſa animum attenderis, vſum vocis eſſe intelliges, aut in *graui dolore* aut in *indignatione:* vtrumque facile reuocari poteſt ad *animum valde commotum* aut ad notionem τοῦ στενάξαι, *ingemiſcere.* Audiamus primum Apollonium Lex. h. v. p. 520 ὀχθήσας, οἷον μετεωρίσας τὴν ψυχήν· τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας (ex Jl. H, 454) ἀπὸ (δὲ del.) τῶν ὄχ-

ϑων, αἵ εἰσιν ἀναστήματα τῶν ποταμῶν. (quod *de commotione animi est* intelligendum. Commode laudant Lexica ex Sophoclis Oedipo 914 ὑψοῦ γὰρ αἴρει ϑυμὸν Οἰδίπους ἄγαν λύπαισι παντοίαισι.) Pergit Apollon. τάσσουσι δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ στενάζειν. ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς. καὶ γὰρ ὁ στενάζων τετάρακται τὴν ψυχὴν, καὶ ὁ μετεωριζόμενος. Partem Scholii huius exſcripſit Heſych. adiectis aliis quae ad etymologiam ἀπὸ τοῦ ἄχϑος, (quod eſt βάρος,) ἀχϑέω, ſpectant, quam Etymol. quoque habet. Eodem redit Scholion Ven. A. B. ad h. l. εἰς ὕψος ἐπάρας τὸν ϑυμὸν, παρὰ τοὺς ὄχϑους. ἢ μεγάλως ἀχϑεσϑεὶς παρὰ τὸ ἄχϑος. At Sch. br. μέγα στενάξας καὶ δεινοπαϑήσας. Eadem occurrunt aut ſimilia in Euſtath. ad h. l. et alibi, inprimis ad Jl. O, 101. Sch. Ven. ad Jl. Σ, 5. Quod ad Jl. Θ, 208 in Cod. Lipſ. adſcriptum ſuper ὀχϑίζω laudat Erneſti, etiam apud Euſtath. reperitur p. 707, 8.

518. ἦ δὴ ſic Apollon. Lex. in ἦ et Ven. A. et Etymol. in ἦ ὄντως. ἀληϑῶς. Alii ἤδη, quod nonnulli pro ἐπειδὴ acceperunt in Sch. Leid. et Euſtath.

— ὅτε μ' ἐχϑ. L. C. Vat. ap. Bentl. Ven. Vrat. a. Moſc. 1. Townl. ſuauius forte ad aurem quam ὅτ' ἐμ' ἐχϑοδοπῆσαι. ὅτε μ' ἐχϑοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ. Apud Platon. et al. ἐχϑόδοπος eſt inuiſus: Timaei Lex. p. 128. adeoque ἐχϑοδοπεῖν *inuiſum eſſe*. Nec tamen hoc ſenſu dictum eſſe poteſt h. l. propter ea quae ſequuntur, ὅταν μ' ἐρέϑῃσιν ὀνειδείοις ἐπέεσσιν. nam ſi quem opprobriis prouoco, ille non tam inuiſus fit, verum iraſcitur, exaſperatur. Vnde patet ἐχϑοδοπῆσαι h. l. eſſe, *iraſci* Iunoni. Schol. Etymol. reddunt ἀπέχϑεσϑαι. et ἐχϑρὸν καταστῆσαι. Hoc alterum habet locum et quod in Etymol. eſt: τὸ διὰ λόγων μαχέσασϑαι. Atque ita etiam euenit: inf. 539 Αἶψα δὲ κερτομίοισι — Iuno Iouem aſperis dictis ad iram prouocat, et procedit res ad iurgia et minas.

519. Ἥρῃ primo caſu Ariſtarchus, vt ſit ὅταν ἡ Ἥρη — τότε ἐχϑοδοπῆσαί μ' ἐφήσεις (ſuppleuit adeo αὐτῇ) Sic Ven. A. B. et Schol. ap. Bentl. Eſt et in Ed. Flor.

Ἥρη. Scilicet ſic interpungere debebant: ὅτε μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις, Ἥρη ὅταν μ' ἐρέθησι — ὅτ' ἄν e Lipſ. notatum ſicque Ven. et Sch. A. B. cf. Etymol. h. v. quem ſupple e Schol. A. Etiam haec ſcripturae varietas vbique occurrit, nec in ſingulis locis enotatione digna. Nil refert vtro modo ſcribas: modo conſtanter. Retinerem ὅτ' ἂν quia etiam ὅτε κεν diſtincte ſcribitur, et quia omnes contractiones duarum vocum ſerioris compendii ſunt habendae; nullo tamen cum fructu haec nouatio fieret.

ὀνειδείοις praeeunte Oxon. reſcripſit Barnes, cum vulgo editum eſſet ὀνειδίοις. quod et per totum Hom. plerique libri habent Ven. Eton. Vrat. c. al. At altera ſcriptura ὀνείδειος alibi occurrit, (etſi vbique v. c. B, 277. Π, 628 cum varietate) eamque tuentur h. l. plures codd. vt Mor. et L. Bentl. Agit de forma vocis Sch. A. ad Φ, 471.

520. ἡ δὲ καὶ αὔτως. ſic, nulla de cauſſa. Minus bene Sch. μάτην. ψευδῶς.

521. καί τέ με. καί τ' ἐμὲ, Vat.

522. ἀπόστιχε. Apollon. Lex. ἄπιθι. „Heſych. male ἀπόστειλε et ἀπέστηλε" (quod iam alii correxerunt.)

μή σε νοήσῃ antea legebatur; non multum refert; ex regulis tamen criticis alterum μή τι propter antiquam auctoritatem erat reponendum; nam Sch. Ven. A. οὐχί, μή σε, ἀλλὰ μή τι, αἱ Ἀριστάρχου, καὶ αἱ ἄλλαι σχεδὸν πᾶσαι διορθώσεις. Declaratur quoque exemplis τι non vacare; id quod nemo ignorat. Similia Sch. Lipſ. ap. Waſſenb. verſus 536. 7. vtrique lectioni accommodari poteſt.

524. κατανεύσομαι. Eſt Ariſtarchea lectio: nam fuit quoque lectum ἐπινεύσομαι eodem ſenſu; verum, cur vox damnanda eſſet, fuit forte cauſſa, quod ἐπινεύομαι non occurrit, ſed tantum ἐπινεύω, vt 528. P, 209 et al. Schol. A. οὕτως κατανεύσομαι, οὐχὶ ἐπινεύσομαι, Ἀρίσταρχος ἐν τοῖς πρὸς Φιλητᾶν προφέρεται. Apud Waſſenb. e Leidenſi extat Porphyrii ζήτημα, cur Iupiter non ſtatim promiſſum perſolverit? Ineptae quaeſtioni ſoluendae ineptiora afferuntur.

Simpliciter erat reſpondendum: ita tota narratio epica perierat; nam res ſtatim erat ad finem perducta. — τῇ κεφαλῇ κ. Vrat. a. male. idem πεποίθεις. Laudat hunc verſum Etymol. in κραίνω ad vocis huius etymon ex nutu capitis conficiendum.

526. ⸖ ὅτι περιώρικε τοὺς τρόπους inquit Sch. Ven. A. h. e. quod poeta definiit modos, quibus aliquid irritum fieri poteſt.

παλινάγρετον. Apollon. Lex. παλίλληπτον, οἷον μεταμέλητον. Idem reliqua verba interpretatur. In Sch. B. L. e Porphyrio de trinis his modis promiſſi haud ſervati multa disputantur; etiam in Sch. A. adde Euſtath. Tum monentur alia de interpunctione ab aliis aliter inſtituta. Similia Schol. Amſt.

De τέκμωρ nil monetur in Ven. τέκμωρ, τέλος, eſt in Apollon. Lex. τέλος, σημεῖον, in Sch. br. At v. ad Z, 349. H, 30.

527. οὐδ᾽ ἀτελεύτητον γ᾽ ὅ, τι. Ita fere ſcriptum et editum erat. Recte γ᾽ eiicitur, ſi conſtare nobis volumus (v. ad v. 491). Et eiectum iam a Wolfio, ex Erneſti auctoritate, qui in mſ. Lipſ. et in ed. Flor. abeſſe monuerat, abeſt quoque in Mor. Laud. Vrat. a. b. c. A. Moſc. 1. et Veneto. Adde binos Vindob. Schol. Eurip. Alc. 981. Maxim. Tyr. diſſ. X, p. 182. R. Themiſt. IX, p. 127. et Stobaeum Serm. XI, p. 136, vbi legitur ὅπερ ἂν κεφ. at p. 139, vbi e Trismegiſto vſſ. 525. 6. 7. excitantur, eſt ὅ τι κεν. Iouis nutum hinc expreſſere multi: v. Callim. in Di. 40.

528. Ἦ καὶ κυανέῃσιν ἐπ᾽ ὀ. Quod Phidias hinc diuinum Iouis ſignum adumbraſſe narratur, notum eſt: v. Plin. XXXIV, 8. Valer. Max. III, 7. ext. 4. Locus claſſicus eſt Strabon. VIII, p. 543. A. B. Polyb. fragm. XXX, 15, 3. magna ſcilicet viſione, ſeu phantaſmate per hos verſus in eius mente excitato. Alia enim ad ipſam artem petere inde vix potuit. Ad Euphranorem traductam video in Schol. L. ad 530. cum Euſtathio. cf. Valer. Max. VIII, 11, 2.

κυανέοισιν ἐπ᾽ ὀφρύσι. L. Eton. et mſ. Tz. ap. Bentl. item Vrat. c. et hoc voluit vn. Vindob. *κυάνοισιν.* Colorem voci ſubeſſe *nigricantem* dubitari vix poteſt poſt tot alia, quae et ſignificatum illum vocis, et Iouem, Neptunum et Plutonem *nigra* barba et capillo exhibitum fuiſſe teſtantur. Nuper tamen vir doctus (*Whitaker de orig. Arianiſmi* p. 282) docere nos voluit, declarari *ſupercilium cyano tinctum*, pigmento quod nos appellamus Indicum (*Indigo*) cum quo confundit quoque *henna* Arabum. Mirum, ſi hoc ita ſe habuit, nihil quicquam hac de re veteribus notum fuiſſe; cum tamen de rubricae vſu in ſignis deorum ſatis moneant. Saltem docendum erat, ex India, Aegypto vel Arabia iam Homeri aetate illata fuiſſe pigmenta.

Ceterum verſus tres ſeqq. recitat Strabo VIII, p. 543. et verſum priorem iterum XVII, p. 1168 C. paſſim alii vt Dio Or. XII, p. 383. Themiſt. XVI, p. 210. Lucian. Icarom. 33. Senſum reddidit Callim. in Dian. 39 *ὣς ὁ μὲν εἰπὼν μῦθον ἐπεκρήηνε καρήατι.*

ἐπ᾽ ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. Proprie ſupercilia non annuunt, ſed oculi vel caput. *ὀφρὺς* proprie attollitur vel demittitur, *ἐπαίρεται, κατάγεται.* Tum vero ei tribuuntur, quae fronti propria ſunt, vt contrahatur, relaxetur. *συστέλλεται, συσπᾶται, συνάγεται.* at nunc tribuitur, quod capiti proprium eſt, vt annuat. Nam h. l. *τὸ ἐπινεύειν* ſit *moto capite;* alias idem, vt et *annuere*, generalius dicitur pro concedere preces et ſic porro. Igitur vſus loquendi haec confudit, ipſa natura eo ducente; nam iuncta haec eſſe ſolent, motus capitis, frontis et ſupercilii. Vnde recte Plin. XI, 37 *Supercilia homini et pariter et alterne mobilia, et in iis pars animi; negamus, annuimus.* Grammatici aiunt, poſitam eſſe partem pro toto. Iterum de Ioue dictum occurrit P, 209. Et Od. Π, 164. Minerua ſignum dat haud dubie moto capite, *ἡ δ᾽ ἄρ᾽ ἐπ᾽ ὀφρύσι νεῦσε.* et Vlyſſes ſociis, vt ſe ſoluant: Od. M, 149 *ὀφρύσι νευστάζων*, et Od.

I, 468 ἀνὰ δ' ὀφρύσι νεῦον ἑκάστῳ, et idem Telemacho Φ, 431 ἦ καὶ ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε.

529. Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπεῤῥώσαντο ἄνακτος. Esse ἀμβροσίας simpliciter θείας probabile sit: v. Exc. ad h. v.

ἐπεῤῥώσαντο. Videamus primum de voce, tum de eius scriptura. ῥώεσθαι est cum impetu ferri, se mouere. Inf. Ω, 616 Νύμφαι δ' αἵτ' ἀμφ' Ἀχελώϊον ἐῤῥώσαντο sunt saltantes. ὀρχούμεναι. cf. inf. ad Λ, 50. Σ, 411. 417. ἐπιῤῥώεσθαι Od. Υ, 107 de vehementi motu corporis in mola agitanda, hoc est in pistilli impulsu: τῇσι δὲ (μύλῃσιν) ἐπεῤῥώοντο γυναῖκες. De heroibus remos impellentibus Apollon. II, 663 ἐπεῤῥώοντ' ἐλάτῃσιν. idem aliquoties ea voce vtitur, vt et τῷ ῥώεσθαι. Et de comis Apollinis lib. II, 679 χρύσεοι δὲ παρειάων ἑκάτερθε πλοχμοὶ βοτρυόεντες ἐπέῤῥωοντι κιόντι. vt de iubis equorum Ψ, 367 χαῖται δ' ἐῤῥώοντο. Apparet ex his vtramque vocem, simplicem et compositam de comis et iubis inter cursum succussis et in frontem defluentibus dici; id, quod conuenit h. l. de capite quassato defluentibus in frontem comis. Etymol. ἐπεῤῥώσαντο, ἀντὶ τοῦ, ἐπεσείσθησαν, ἐκινήθησαν. ἔστι ῥώω σημαῖνον τὸ κινῶ καὶ σείω. laudato hoc versu. Etiam Apollon. Lex. ἐσείσθησαν. Plura perperam admiscet Hesych. Infra de equo est ὑψοῦ δὲ κάρη ἔχει, ἀμφὶ δὲ χαῖται ὤμοις ἀΐσσονται Il. Z, 509 quod inde ductum in Hymno in Cer. 177.

Dawes Miscell. crit. p. 175. se offensum profitetur iunctura ἐπεῤῥώσαντο — ἀπὸ κρατὸς, nec habere ἐπὶ in verbo quorsum referas; itaque ἐπὶ sublatum esse vult, legitque εϝερρωσαντο, siue vt ipse pingit εwερρωσαντο. Atqui in hoc τοῦ digamma vsu est nulla analogia, vt ερρωσαντο sit ϝερρ. et hinc εϝερρ. Recte adeo scribitur ἐπερρωσαντο. Tum ἐπὶ habet in loco nostro sensum suum: defluunt comae in frontem, in genas, in ceruicem, in humeros; legerat sic Apollonius l. c. nec aliter locum intellexerat, quam nos accipimus.

ἄνακτι in fine verſus legit Harlej. per ſe non male; et ſic ap. Apollon. l. c. eſt πλοχμοὶ — ἐπεῤῥώοντο κιόντι.

530. ⁂ quod Zenodotus ſcripſerat κρητὸς, quod tamen nec Ionicum eſt, nec neceſſe; cum κρατὸς, κρατὶ, κρᾶτα, toties apud Homerum occurrat: vti Od. Θ, 92. Sch. A.

μέγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον. Apud Clement. Cohort. Gent. p. 28 Pott. vbi vſſ. 528. 9. 530. adſcripti ſunt, legitur ἐλέλιξαν, vt ad comas referatur, χαῖται — ἐλέλιξαν. minus bene. Etiam Θ, 199 ipſa Iuno Σείσατο δ' εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον. In Etymol. expreſſum eſt μέγα δ' ἐλέλιξεν. Vocis ἐλελίζειν vſus, notio et etymon, nihil habent, de quo ambigas; ſaepe apud Homerum occurrit; redditur a grammaticis σείειν. συστρέφειν, κινεῖν, μεταβάλλειν. Sic Apollon. Lex. Heſych. Euſtath. et Etymol. hoc ipſo verſu laudato: ἐκίνησεν. ἔσεισε. Ecce extitit Dawes, qui (Miſc. crit. p. 51. et p. 177) negat, vocis hanc vim eſſe; eſſe, *percutere*, quia ap. Pindar. eſt φόρμιγγ' ἐλελίζειν, quod reddi poteſt *percutere lyram*, itaque nec Neptunum ἐλελίχθονα eſſe *quaſſatorem* terrae ſed *percuſſorem*. Virum doctum pro imperio agere cum alias ſaepe tum in hoc videmus vel maxime: expellit ille vocem ex toto Homero et ſubſtituit εϝελιξε. εϝελιχθη et rel. ab ἑλίσσειν. quod fuit ϝελισσειν. ab εἰλέω, ἔλω, quae fuere ϝελω. ϝειλεω. Recte haec; verum nec minus in locum τοῦ Digamma ſuccedere potuit ſyllaba reduplicata, ελ. Donec igitur certiora tenebimus, retineamus, quod ſedem ſuam ſatis certam habet: nam vtuntur ea Pindarus, Tragici, Comici, Callimachus, Apollonius. At concedam in locis nonnullis, vbi notio eſſe debet τοῦ εἱλεῖν, *voluere*, *flectere*, ἑλίσσειν quoque locum habere, et forte etiam ἐλελίζειν mutari poſſe in ϝελισσειν. v. inf. B, 316. Λ, 39. Haeſerat in his iam Bentlei. qui modo digamma appoſuit, modo omiſit. Rich. Payne Knight Daweſio accedit.

531. τώ γ' ὧς βουλεύσαντε διέτμαγεν. Sch. B. L. αἱ πᾶσαι διὰ τοῦ ε. διέτμαγεν. et ſic Venetus A. ſicque edi-

tum inde ab Ald. 2. vsque ad Barnes, qui non bene intulit *διέτμαγον*, quod in Flor. et Ald. 1. erat, quodque legitur in cod. Lipſ. Vrat. A. et a pr. m. in a. Moſc. 3. a pr. m. 1. a m. ſec. Hoc quomodo grammatice defendam, vt vim habeat, *diſceſſerunt*, non habeo dicere. At *διέτμαγεν* eſt pro *διετμάγησαν*, *diſiuncti*, *diremti ſunt*, h. e. *diſceſſerunt a ſe inuicem*. atque idem docent Euſtath. Heſych. Etymol. Apollon. hi duo nouiſſimi tamen etiam *διέτμαγον* agnoſcunt. Eſt *διέτμαγεν* a *διέτμαγον* ap. Apollon. III, 343. verum actiue: nauem *λάβρον ὕδωρ πνοιή τε διέτμαγεν*. vt in Odyſſ. H, 276 *αὐτὰρ ἔγωγε Νηχόμενος τόδε λαῖτμα διέτμαγον*. At aliis locis *διέτμαγον* relictum eſt in edd. vbi *διέτμαγεν* deſideratur; lib. III, 1147. II, 298. Similiter peccatur in locis Homeri, aut ſaltem variatur in codd. et edd. Jl. M, 461. Od. N, 439. At in aliis conſtanter Jl. H, 302. Π, 354. vbi Sch. A. de varietate monet. Apud Pindarum P. IV, 300 eodem ſenſu dictum eſt *οἱ μὲν κρίθεν*, pro *διεκρίθησαν*.

βουλεύσαντε. Apollon. Lex. h. v. *βουλευσάμενοι. βουλὴν συνθέντες*. hoc melius.

532. *εἰς ἅλα ἆλτο*. Hiatus vix ab Homero eſt. Bentl. iam vidit *ἅλαδ'* fuiſſe: Recte. Sic Od. K, 351 *ἐκ δ' ἱερῶν ποταμῶν, οἵ τ' εἰς ἅλαδε προρέουσι*. De *ἆλτο* v. inf. ad Λ, 192.

533. *Ζεὺς δὲ ἑὸν πρὸς δῶμα*. Male habebat hiatus Bentleium: qui legebat: *Ζεὺς δ' ἄρ' ἑὸν* vel *Ζεὺς δέ γ' ἑόν*. Niſi haec acceſſerunt a ſeriore rhapſodo: quod et alibi factum hoc ipſum voc. arguere videtur; arbitror fuiſſe *Ζευς δε ϝον προς δωμα*. Nam digamma, pronuntiando duplicatum breuem antecedentem producebat. De *ἑός* v. Exc. ad A, 393. vbi ſub fin. de Digamma hac in voce.

534. *ἐξ ἑδέων*. Alii *ἑδρέων* apud Schol. A. B. L. Sicque L. Mor. Barocc. Vindob. Iterum inf. 581 *ἐξ ἑδέων*.

535. *μεῖναι ἐπερχόμενον*. Sch. B. *ἀντὶ τοῦ, ἐπερχομένου*.

ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες. Sch. B. *ἄμεινον „ἦλθον“ γράφειν. τοῦτο γὰρ ἐναντίον τῷ μεῖναι, καὶ πλείονος τιμῆς*

ἐχόμενον. Eadem Bentl. e Schol. affert; profecta a critico nimis ſubtili. Immo vero *ἔσταν* etiam ſine codd. auctoritate eſſet praeferendum; eſt pro *ἀνέστησαν.* Etiam Etymol. *ἔσταν* legerat in voc. *ἀντίος.* In Townl. et Eton. eſt *ἀντίον.*

536. 7. *οὐδέ μιν Ἥρη ἰδοῦσ᾽ ἠγνοίησεν ὅτι οἱ συμφράσσατο βουλάς.* Lenior forte eſſet iunctura *οὐδὲ μὲν* — Nunc eſt ſtructura vulgo Attica dicta pro: *οὐκ ἠγνοίησεν ὅτι αὐτὴ συνεφράσατο βουλὰς οἱ. αὐτῷ.*

Porro antiquae edd. diſtinguebant inde ab Ald. 2. *ἠγνοίησεν, ἰδοῦσ᾽ ὅτι* — Iunxere adeo, vt et Barnes et Clarke iungere videntur *ἰδοῦσ᾽ ὅτι.* Atqui hoc Homericum non eſt: *videns quod,* ſed eſt *ἰδεῖν τι,* vel *ἰδεῖν* abſolute. Nec laudari poſſunt loca, vt Jl. Θ, 32 *Ἴδμεν ὅ τοι σθένος οὐκ ἐπίεικτον,* nam hic eſt *ſcimus, nouimus.* et Od. Φ, 122 *τάφος δ᾽ ἕλε πάντας ἰδόντας, ὡς εὔκοσμος στῆσε* eſt *τάφος ἕλεν ὡς.* Iungenda ſunt *οὐκ ἠγνοίησεν, ὅτι.* vt *γινώσκειν ὅτι* v. c. Jl. Θ, 175.

536. Quae ab hoc inde verſu vsque ad libri finem ſequuntur, poſſunt ſerioris rhapſodi videri, vt tot alia; ſunt enim a ſumma narrationis aliena; poſſunt quoque defendi ex epicis rationibus tanquam episodium, quo poeta declaret aliquid quod ad rerum ſummam ſpectet. Aperiuntur enim his vſſ. Iunonis conſilia Ioui aduerſa et odia in Troianos. Exſequitur hoc poeta per altercationem Iovis et Iunonis 537—567. Iam eadem iurgia erant iterum componenda: quod fit inde a vſ. 568. commento nouo ac ſingulari.

538. *ἀργυρόπεζα Θέτις. οἷον λευκόπους.* v. Apollon. Lex. h. v. vnde alii grammatici petiere. *πέζη* pro *ποῦς* etiam ap. Hippocratem. Zenodotus Arcadum et Dorum vocem eſſe, in *ἐθνικοῖς* narrauerat, ap. Galen. in Gloſſis Hippocr. Debuerat dicere, antiquam eſſe vocem.

ἅλιον γέροντα hic vt ſup. 358 Nereum eſſe nemo non videt, Heſiod. Θ, 234. Omnes tamen Schol. *ἄδηλοι* eſſe aiunt, *Πρωτέως ἢ Φόρκυος. εἰ μὴ, διὰ τὸ· κλῦτε κασί*

γνηται Νηρηΐδες, Νηρέως. Sic leg. pro Φόρκυνος. Eſt vſ. 52 Il. Σ.

541. Αἰεί τοι φίλον ἐστὶν, ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα. Poterat eſſe ἐμεῦ ἄπο. Verum ἀπὸ eſſe ſcribendum, monent Sch. A. B. L. vt iungatur ἀπὸ — ἐόντα, ἀπόντα. Quod parum referre videtur. Tum debuiſſe eſſe τοι — ἐόντι notant Schol. Apollon. I, 441. ſed alterum eſt ex nota ſyntaxi, paſſim illuſtrata, v. c. ad Thucyd. II, 36.

542. δικαζέμεν h. l. eſſe βουλεύεσθαι in nota dictum; quod antea συμφράζεσθαι βουλὰς, nunc tamen potius δικαιοῦν, ſtatuere. Euſtath. reddit διακρίνειν καὶ οἰκονομεῖν. Sch. A. πράττειν, nimis late. Ita et inf. Θ, 431 Τρωσί τε καὶ Δαναοῖσι δικαζέτω, ὡς ἐπιεικὲς, de iis ſtatuito ex aequo.

543. ὅττι νοήσῃς. non ſcribi ὅττι conſtanter in codd. nec in antiquioribus ſcriptum eſſe facile expectes, ſed ὅτι; geminari enim litteras pronuntiatione, non vero ſcriptione, nouimus. Recepit ὅττι ſtatim ed. Ald. 2. Tum νοήσῃς auctoritate librorum L. Eton. Vrat. A. et a. (a pr. m.) c. a m. ſec. Moſc. 1. tum Ven. Lipſ. Schol. br. receptum. Saepe haec tempora variare in codd. videbimus; variare etiam cum optatiuo; nam dici poteſt: ὅτι νοήσειας ἂν, vel νοήσαις.

548. τὸν γ' εἴσεται. Dubitari non poteſt, γ' ſerius interpoſitum eſſe, cum antea lectum eſſet τὸν εἴσεται ex τον ϝεισεται. Nam ϝειδω cum deriuatis vbique agnoſcitur.

549. ὃν δ' ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε θεῶν ἐθέλοιμι νοῆσαι. Ita edd. At ὃν δέ κ' ἐγὼν C. Eton. Harl. L. Vat. mſ. Tz. ap. Bentl. Vrat. omnes. Moſc. 1. 3. Townl. cum Veneto. Schol. br. et edd. Flor. et Ald. 1. Sed receptum δ' ἂν in Ald. 2. Nil refert; mutandum tamen fuit his auctoritatibus. ἐγὼν licet ſuſpicari, grammaticis deberi pro ἐγώ.

550. μή τι σὺ ταῦτα διείρεο. Vrat. b. μήτε.

552. ἔειπες. auctoritatibus obſequutus reſcripſi, etſi nec ἔειπας damnandum: quod in edd. venit per Turnebum e Rom. Nam antea ἔειπες legebatur, idque nunc habet Ven. cum Schol. H. Eton. ap. Bentl. Laud. et Lipſ.

Vrat. omnes, Mofc. 1. 3. Townl. duo Vindob. Perpetua eft haec varietas: vide ad vf. 106.

553. *καὶ λίην σε πάρος γ' οὔτ' εἴρομαι* — Legunt *λίαν* et *πάρος τ'* Harl. et Eton. alterum, *πάρος τ'* etiam Mor. Barocc. *λίην* in Homero fimili fere modo frequentatur ac *μάλα*. *οὐ λίην, οὐ μάλα, μήδ' ὅλως* v. c. N, 284 plane, omnino, nunquam. Sch. *καὶ πάνυ.* — *πάρος γ' οὔτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ· οὐ πολυπραγμονῶ* pro *εἰρόμην.* tempus praefens de re praeterita. Vfus frequens in *πάρος· πρίν.* Sic inf. M, 347 *οἱ τὸ πάρος περ ζαχρηεῖς τελέθουσι.* ad quem loc. vide Obff. et ad Δ, 264. Porro fuit olim lectum quoque *οὐδὲ*, quod damnant Grammatici: Ven. A. *οὔτε μ. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου, καὶ ἡ Ῥιάνου, καὶ ἡ Ἀριστοφάνους* etc. putes de re grauiffima agi. Accedunt B. L. *διέρεσθαι* effe idem quod *ἔρεσθαι* apparet collato 550.

554. *εὔκηλος* effe fcribendum, non *εὐκηλος*, vt *ἔκηλος*, omnes monent grammatici (Scilicet *ἕκηλος, Ϝεκηλος* de quo v. ad E, 759 refoluunt in lenem Aeoles).

ἅσσ' ἐθέλῃσθα. Eft Ariftarchi obferuatio repetita quoque in Etymol. tria effe quae voc. hoc defignat: *τινὰ, ἅτινα* et *ὅσα.* Scribi *ἅσσα* afpere, fi fit *ἅτινα*, at *ἄσσα*, fi fit *τινὰ*, (vt Atticum *ἄττα*.) Ergo fic fcribendum Od. T, 218 *ὁποῖ' ἄσσα*, (non *ἅσσα*) et fi fit *ὅσα* (quod vix multum diverfum effe poteft ab *ἅτινα*). Melius Ptolemaeus aiebat, *ἄσσα* non fcribi, nifi fit pro *τινά.* Additur ex Herodiano, *ἅσσα* effe compofitum ex *ἑὰ* et *σά*, (fatis contorte) idque Megaricum fuiffe pro *τινά.* Haec Schol. Ven. A. B. add. Euftath. Hefych. et primo loco Apollon. Lex. *ἅσσα. τινὰ, ποταπά.* — Eft aliud quod mirum eft: folere vbique per totum Homerum edi *ἐθέλῃσθα*, contra *εἴπῃσθα* et alia fimilia.

555. *μή σε παρείπῃ.* Ex *Ϝέπω. Ϝεῖπον* effe debebat *παρϜείπῃ.* Et priore fyllaba producta occurrit Z, 62. 337. et al. Bentleius itaque emendat *παρέλθῃ*, vt fup. 132 *παρελεύσεαι.* et Od. N, 291 *ὅς σε παρέλθοι.* Difputat contra hoc Burgefs vir doctiffimus praef. ad Dawes

p. XXVII. Nec mihi Bentleiana emendatio probatur, ſed ea de cauſſa, quia neceſſaria non eſt. Scilicet in compoſitis plerisque digamma eliditur; vt in ἔπω, non modo παρειπεῖν, ſed et ἐνέπω, docet. Sic ϝερυω. et tamen θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνῃ Od. A, 441. et ſic alia. Subtilior eſt alia Burgeſſii obſeruatio, annon ſcriptum fuerit μή σε παρεῖπεν ſiue παρῆλθεν, nam de re praeterita agitur; cum μὴ — παρέλθῃ eſſet de re futura dictum, vt multis exemplis docet, v. c. Od. Θ, 230. Enimuero quod vſus ſermonis requirebat erat optatiuus: μή σε παρέλθοι (ἂν), παρείποι. iam autem Homerus ſaepe pro optatiuo ponit ſubiunctiuum et in hoc ipſo μή. ſeu priſco vſu grammatices imperfectae, ſeu vitio librariorum antiquiorum. Porro παρειπεῖν, παραφάσθαι, παραπείθειν, παραλογίσασθαι proprie ad aliud, quam ſequi par erat, conſilium aliquem adducere; adeoque decipere, in fraudem inducere. Exempla v. ap. Valk. ad Theocr. p. 356. Videtur inde eſſe idem quod πείθειν, vt Z, 337 Νῦν δέ με παρειποῦσ' ἄλοχος μαλακοῖς ἐπέεσσιν ὥρμησ' ἐς πόλεμον. Apollon. II, 14 ἐπέεσσι παραιφάμενοι πεπίθοιεν μειλιχίοις.

558. κατανεῦσαι. apud Heſych. et κατανεῦαι occurrere, Bentleius obſeruat. In hoc tamen loco omnes conſentiunt in vulgatum.

559. πολέας. Zenodotus πολεῖς. Sch. Lipſ. vt ſane aliquando pronuntiari coepit.

τιμήσεις vn. Vindob.

560. Sch. A. γρ. τὴν δὲ μέγ' ὀχθήσας vt erat v. 517.

561. Appictum in Ven. ※ quod non apparet quomodo huic verſui conueniat, cum alibi ille haud occurrat. Niſi reſpexit grammaticus locum K, 279. vbi Vlyſſes de Minerua: οὐδέ σε λήθω κινύμενος. Δαιμονίη Heſych. μακαρία. Scilicet et hoc ex vulgari vſu, vt ὦ θαυμάσιε, et ſimilia, ſimpliciter eſt *o bona.*

562. ἄπο θυμοῦ Steph. ſicque Vrat. b. ſed mutata ſcriptura opus non erat. ἀπὸ θυμοῦ εἶναι quod ſequioribus ἀποθύμιον εἶναι. Simili modo ἀπ' οὔατος εἶναι Σ, 272. X, 454. ἀπὸ δόξης εἶναι K, 324. ἀπὸ πραπίδων ἐλθεῖν X, 43.

563. ἔσσεαι Lipſ. Townl. Vrat. A. niſi indocte ſcriptum binis ſyllabis eſt pronuntiandum.

564. Appictum ⸖ nihil tamen in Scholio occurrit, quod de Zenodotea aliqua lectione moneat. Puto fuiſſe ⸖ vt ei reſpondeat in Schol. A. ὅτι τὸ μέλλει οὐκ ἐστὶ χρονικὸν, ἀλλ' ἀντὶ τοῦ ἔοικεν. Hoc et alia Scholia repetunt; et Heſych. in μέλλει. (et latet idem in μελιεοικε, vt Bentl. obſeruat) Suidas. cf. Etym. p. 576 f. Verum nec ſic tollitur obſcuritas ſententiae. Multo minus eſt in verbis quod Euſtath. affert: — ἠθικῶς εἶπεν, οἷον, ἐμοὶ ὡς ἔοικε, φίλον ἐστὶν, ἀντὶ τοῦ, οὕτω μοι ἀρέσκει, οὕτως ἐγὼ θέλω. ita deberet eſſe οὕτω τοῦτ' ἐστὶν, ὡς ἐμοὶ μ. φ. vel εἰ δὲ, (ſc. οἴεαι) οὕτω τοῦτ' ἐστὶν, (οὕτω) ἐμοὶ μέλλει φίλον εἶναι. Verum vt verba nunc ſe habent, non aliter interpretari licet, quam in Nota factum. μέλλει εἶναι eſt pro ἔσται, adeoque idem ac φίλον ἐστί μοι.

565. ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. Eſt hiatus in κάθησο, ἐμῷ forte excuſandus, quatenus prius hemiſtichium claudit. Bentl. tamen tentabat μεῷ, vel κάθησό γ'. At ſimiles verſus occurrere videbimus plures: vt ſtatim 569. Infra Δ, 412 Τέττα σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. Mox 566 εἰσὶν Ὀλύμπῳ Vindob. Alteri.

567. ⸖ quod Zenodotus ἆσσον ἰόνθ' (in verbis: μή νύ τοι οὐ χραίσμωσιν ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ ἆσσον ἰόνθ', ὅτι κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω.) idem eſſe voluit ac ἆσσον ἰόντε. *ad deos* itaque retulit, Iunoni auxilio venientes, et dualem voluit eſſe pro plurali, ἰόντες θεοί. Idem et alii grammatici ſtatuerunt. v. ad E, 487. I, 182. Euſtath. h. l. ſicque recentiores: quos Clarke refellit. Notae ſunt virorum doctorum hac de re diſputationes, nec tamen huius loci. Alexandrinos ſtatuiſſe, dualem pro plurali adhiberi poſſe, docet vel vnus Arati verſus 1023 (Dioſem. 291) καὶ ὀψὲ βοῶντε κολοιοί. idemque ſequuti ſunt hymnorum auctores vt H. in Apoll. 456. 487. etc. Verum de antiquioribus quaeritur. cf. ad Pindar. Ol. II, 158. inf. ad Δ, 452. 3.

Zenodoteam lectionem improbat Sch. A. οὐκ ἔστι δὲ, inquit, ἀλλ' ἀντὶ ἰόντος. συγχεῖ δὲ καὶ τὸ Διός. Obſcura haec: mens tamen grammatici: eſſe ἆσσον ἰόντι pro genitiuo abſolute poſito, ἐμοῦ ἆσσον ἰόντος, vt *ad Iouem* referatur.

Schol. Lipſ. (ap. Waſſenb.) „ἰόντα ἀντὶ τοῦ ἰόντος.“ Recte, ſi modo recte explicatur. Vſus loquendi eſt χραισμεῖν τινί τι. vt in illo: οὐκ αὐτῷ χραίσμησεν ὄλεθρον. v. Υ, 296. Λ, 120. Η, 143. 4. Scilicet χραίσμειν et χραισμεῖν, ἀπὸ τοῦ χράω, *impetum facio*, ductum, iungitur cum datiuo commodi, χραισμεῖν πρὸς τὸν ὄλεθρόν τινι, in alicuius gratiam; eſt adeo βοηθεῖν, ἀρκεῖν, ἐπαρκεῖν τι. ἀλάλκειν. vnde tandem vulgaris notio *auxiliari, prodeſſe*. cf. Etymol. h. v. Eſt adeo et h. l. verius: μὴ οὐ χραίσμωσί σοι πρὸς ἐμὲ ἆσσον ἰόντα, h. e. ἐπιόντα. *ne tibi haud ſubueniant*, ſubuenire poſſint, *contra me, inuadentem te*, vt ad verbum reddam, h. e. *me manus tibi iniiciente*.

Bentleius tentat ἆσσον ἰὼν, hac distinctione: — ἐν Ὀλύμπῳ, ἆσσον ἰὼν ὅτε κέν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω. Hoc idem Clarke in medium protulit; non probante Erneſtio: „quia frigida ineſt tautologia.“ Iudicio huic non omnino ſubſcribo; mutatione tamen locum indigere non puto.

Contra Zenodoteam rationem eſt adhuc aliquid quod moneam: referebatur in ea ἆσσον ἰόντε ad deos ſubuenientes; poterat hoc modo verſus ſolita ratione ſtrui: μή νύ τοι οὐ χραίσμωσι θεοὶ ἆσσον ἰόντες, ὅταν τοι ἀάπτους χεῖρας ἐφείω. Enimuero eſt in vſu τοῦ ἆσσον ἰέναι aliquid nondum animaduerſum, quod intercedat: ὁ ἆσσον ἰὼν vbique eſt is, *qui aliquem aggreditur, vt vim inferat*, non vero is, qui accedit, vt vim et iniuriam propulſet. Sic inf. Ο, 105 ἦ ἔτι μεν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἆσσον ἰόντες. Ξ, 247 Ζηνὸς δ' οὐκ ἂν ἔγωγε Κρονίονος ἆσσον ἱκοίμην. Adde Χ, 92. Ζ, 143. Igitur et h. l. de Ioue locum habet, non de diis dici poteſt auxiliantibus Iunoni.

χραίσμωσιν — ὅτε κεν — ἐφείω. (pro ἐφῶ. ἐπιβαλῶ) eadem forma, qua Δ, 54. 55 οὐκ ἄν τοι χραίσμῃ — ὅτ' ἐν κονίῃσι μιγείης.

ἀάπτους χεῖρας. Multae ſunt grammaticorum argutiae ſuper voce ἄαπτος in Schol. Euſtath. Etymol. Apollon. Lex. et Heſych. vbi v. Notam. Saltem ſummatim attingam potiora. Ariſtarchus pronuntiabat leniter ἀάπτους, vt nunc vſu receptum eſt. Zenodotus ἀάπτους, quia eſt ab ἅπτω, ἅπτομαι, ſunt enim manus quas nemo audet attingere, adeoque nec ad eas accedere, inuictae, ἀπροσπέλαστοι. Ariſtophanes ἐν ταῖς γλώσσαις ſcripſerat ἀέπτους, ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι, mirumque eſt quod Lipſ. (vitioſe puto) habet: αἱ πᾶσαι ἀέπτως ἔχουσιν. Ad hanc lectionem ſpectat in Heſych. ἄεπτον, ἰσχυρὸν, ἀνίκητον, monente Bentleio. At in Schol. A. ab ἰάπτω ducit grammaticus, vt ſit pro ἀίαπτος; eſt is Herodianus, vt ex Schol. B. L. intelligo. Longum eſſet omnia perſequi: cf. Euſtath. Tandem μή νύ τι Moſc. 3.

569. καί ῥ' ἀκέουσα καθῆστο ἐπιγνάμψασα φίλον κῆρ. Iterum hiatus in καθῆστο ἐπιγ. (eo tamen loco, quo ferri poſſe puto: cf. ad 565) Bentl. em. καθέζετ' vt vſ. 536. Tum ἀέκουσα Vrat. b.

ἐπιγνάψασα perpetua variatione et ſollenni omiſſionis more τοῦ μ in hoc et ſimilibus, Flor. ed. mſ. Laud. et al. Heſych. vbi v. Not. At ſeruat μ Apollon. Lex. h. v. ἐπιγνάμψασα. ἐπικατακλάσασα. συμπείσασα.

570. ὤχθησαν. Scribitur ὄχθησαν in Eton. et in Lipſ. quod ex antiquiſſimis codicibus ductum eſſe pronuntiat, et ad Jl. X, 235 remittit Ern. qui et in Addendis adiicit: „adde ad O, 101. et bona lectio eſt in poeta, qui augmenta negligere ſolet.“ Ionicum eſt, augmentis vacare, non Homero proprium. Nec vero hic aliquid definiri poteſt, illo enim tempore ο et ω non habebant diſtinctas notas. Eſt quoque ὄχθησαν in Heſych. ſed in eodem ὤχθησαν. ἠγανάκτησαν. ἐλύπησαν (f. ἐλυπήθησαν) ἐστέναξαν. — Οὐρανίωνες h. l. generale epitheton deorum;

alibi proprie antiquiores Dii ex Urano nati: cf. Schol. Ariſtoph. Nub. 246.

572. ῥ— πρὸς τὸ ἐπίηρα. Scilicet infinitae fuere grammaticorum disputationes ſuper hac voce. Ariſtarchus iungebat ἐπίηρα, repugnantibus aliis, qui ἦρα per ſe legi volebant. Iam ſuper ἦρα noua controuerſia, partim de forma vocis partim de ſcriptura. Alii, inprimis οἱ νεώτεροι, ait Euſtath. ab ἐρᾶν, ἐρανὸν, ἠρανὸν ducebant contractum ἦρον, et ἐπίηρον, vnde h. l. τὰ ἐπίηρα eſſe volebant. Ita fere ſeriores ſtatuerunt; cum his ſenſit auctor inſcriptionis Herodis Attici in Regillam v. 19 Τῷ δὲ Ζεὺς ἐπίηρον (ſc. φέρων) ὀδυρομένῳ ἀκόρητον — vbi v. Salmaſ. recte disputantem p. 101. At Herodianus ab ἦρ, ἠρὸς, ἦρα, ἐπικουρία. Heſych. ἦρα, χάριν, βοήθειαν, ἐπικουρίαν, vbi v. Notas, qui tamen et alterum ἐπίηρα habet: τὴν μετ' ἐπικουρίας χάριν (haec ex Apollonii Lexico) μεγάλην. ἢ ἐκ τῆς περιουσίας. ὡς Ἀντίμαχος. Ergo iam apud hunc voc. occurrere debuit. In Etymol. eſt ἦρ, ἦρος. At in Schol. Ven. A. ἦρ, ἠρὸς, hoc recte, vt χεὶρ, χειρὸς, χεῖρα. et ſic gloſſa Moſc. 1, in qua monetur quoque differre ab ἦρ, ἔαρ. Iam ἦρα φέρειν ſaepe alibi occurrit, ap. Homer. vt inf. Ξ, 132 θυμῷ ἦρα φέροντες, tum et apud alios; (ap. Quint. XIV, 444. 507 et al.) nec minus tamen ἐπίηρα, et ἐπίηρα φέρων, (v. c. Sophocl. Oed. T. 1113 (Br. 1094) quod illud eſt de quo dubitatur, ſitne eo modo ſcribendum an ἐπὶ ἦρα φέρων. Si prius: neceſſe eſt, olim ἐπίηρ primo caſu dictum fuiſſe, (vt αὐτόχειρ, ἀντίχειρ) Sin cum Brunck. ad Analecta To. III, p. 112. et ad Apollon. Rh. ἐπὶ ἦρα φέρων ſcripſeris, iungenda erunt ἐπιφέρων ἦρα. Atqui nec vocabulum Homericum eſt ἐπιφέρω, nec dicitur χάριν ἐπιφέρειν, ἐπικουρίαν ἐπιφέρειν, nec forte dici poteſt: ſed χάριν φέρειν, *gratificari, obſequi;* vt E, 211. 874. Accedamus igitur grammaticis: καὶ ἐπεκράτησεν ἡ Ἀριστάρχου, καί τοι λόγον οὐκ ἔχουσα. Nec male Euſtath. ad E, 211, p. 540 ἔνθα ὅρα, ὡς ταυτόν ἐστιν εἰπεῖν χάριν καὶ ἦρα καὶ ἐπίηρα. ὁ γοῦν ἐν ἄλλοις εἶπεν· ἦρα φέρων. καὶ, μητρὶ φίλῃ ἐπίηρα φέ-

ρων· ἐνταῦθα οὕτω φράζει· φέρων χάριν Ἕκτορι δίῳ. Nolim igitur lectionem mutare, quandoquidem res ad liquidum adduci nequit. Certe *ἐπίηρα* vbique legitur in Sch. et Codd. add. Apollonii Lex. h. v. et Etymol. h. v. Etiam in aliis locis, in quibus *ἐπίηρα* occurrit, in vtramque partem disputari poteſt, Od. Γ, 164. Jl. Π, 375. Σ, 56. Sic et in Apollonio, niſi quod vnus locus eſt, vnde apparet, eum *ἐπίηρα* iunxiſſe, non *ἐπιφέρειν*, IV, 376 *ὄφρ' ἐπίηρα φέρωμαι, ἐοικότα μαργοσύνῃσιν*, eſt enim, *mercedem auferre.* Putares vocem ab *ἄρω* ductam fuiſſe, vnde et ducitur *θυμήρης*, de eo, quod gratum eſt. Ex Od. Γ. 164 *Ἀγαμέμνονι ἦρα φέροντες* apparet *Ϝῆρα* fuiſſe, et *ἐπιϜηρα.* Etiam Bentl. emendabat *ἐπὶ Ϝῆρα φ.* Porro *λευκωλένῳ Ἥρῃ* non admittit digamma. Conf. hac de re Excurſ. ad A, 55. Fuit olim alia lectio *τετιημένῃ ἦτορ*, vt Schol. Ven. B. et Lipſ. teſtantur; eaque multo magis accommodata.

573. *Ἦ δὴ λοίγια ἔργα. ἤδη* defendebant Apion et Herodorus apud Euſtath. cf. ad v. 518. et Apollon. Lex. in *ἤδη* hoc verſu probat cum futuro illud iungi. Eſt tamen apud eundem *ἦ δὴ* in *ἦ*. At *ἦ δὴ ἐκ παραλλήλου* Schol. Apoll. I, 631. Tum *οὐδέτ'* C. ap. Bentl. Lipſ. Vrat. b. Moſc. 1. 3. Scilicet quod iam ad A, 406 monuimus: quotiescunque hoc vocabulum occurrit, diuerſitas ſcripturae eſt in codd. et edd. *οὐδέ τι. οὐδ' ἔτι. οὐδέτι. οὐδετί.* v. c. inf. 593. 602. Ad *ἀνεκτὰ* Scholion olim fuit, vt colliges ex Sch. Θ, 355. *ἀνεκτὰ, ἀνασχετὰ, ὑπομονῆς ἄξια* Etymol. cum Sch. br.

574. *σφῶ* reuocaui. Barnes intulerat *σφῷ*, quod eſſet pro *σφῶϊ* duali, v. c. Jl. Λ, 775. ex quo ſane ductum debuerat ſcribi *σφῶ*. Iam veteres grammatici ſuper ſcriptura multa disputarunt: ſubiicit Etymol.: „*σφῶ* tuetur vſus: *ἡ παράδοσις οὐκ εἶδε τὸ ι ἐγκείμενον.* v. Ven. B. et L. Euſtath. Etym. in *Νώ.* cf. inf. ad E, 219. Nobis ſemel haec attingere neceſſe fuit; breuiſſimis tamen, ne in nos vertatur illud Herodici in grammaticos (Athen. V. f.)

φεύγετ' Ἀριστάρχειοι — οἷσι μέμηλε τό σφιν καὶ σφῶϊν καὶ τό μιν ἠδὲ τό νιν.

575. ἐν δὲ θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετον. Lipſ. ἐπιτείνετον et Euſtath. ἐπιτείνετε. Melius Sch. br. θόρυβον ἐγείρετε. Inſolens hoc. Potius dictum putabimus pro ἐνελαύνετον θεοῖς, immittitis adeoque excitatis inter deos. εἰςφέρετε. ἐμποιεῖτε. Vidit id iam Koeppen, qui comparat Pindari P. VIII, 11. καρδίᾳ κότον ἐνελάσῃ et Tyrtaeum II, 10 εἰς κόρον ἐλάσατε (ſc. ἑαυτούς.) De κολῳὸς ex κολοιὸς multa ſunt apud grammaticos.

576. ⋇ praefixus aſteriſcus; nil in Scholio reſpondet; reſpici puto verſum iteratum Od. Σ, 402. 3. ἦδος eſſe, non ἧδος, monet Schol. A. et prouocat ad Herodianum ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ. Similia habet Schol. Apollonii I, 1294. Contra ἧδος eſt in Apollonii Lex. h. v. vbi v. Toll. Sufficit et ἦδος, ab ἥδω, et ἧδος fuiſſe, vt ἄδος. cf. ad Λ, 318. Eſt quoque ἧδος in Eton. et Ven. Iam noua dubitatio ſuccedit: in cognatis ἥδω. ἡδὺς, occurrit digamma; debuit ergo eſſe Ϝῆδος. Itaque Bentl. emendat ἔσται Ϝῆδος. Vide inf. ad E, 203.

ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ. τὸ χέρειον, pro τὸ κακόν. quod Euripidi Phoen. 896 eſt: „ἐπεὶ δὲ κρεῖσσον τὸ κακόν ἐστι τἀγαθοῦ" h. e. ἐπικρατέστερόν ἐστιν, vti Schol. ad e. l. exponit noſtro verſu appoſito. Iterum Od. Σ, 403 οὐδέ τι δαιτὸς ἐσθλῆς ἔσσεται ἦδος, ἐπεὶ τὰ χερείονα νικᾷ. ad quem Barnes memorat verſum Sophoclis Philoct. 456 ὅπου τὸ χεῖρον τἀγαθοῦ μεῖζον σθένει. ſic fere Homericum accipit Schol. Thucyd. I, 33. p. 76, 1.

577. μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι. Eſt πάρφημι in Sch. Lipſ. ap. Bentl. Dixit autem poeta παρφάσθαι, vt alibi παρειπεῖν, pro συμβουλεύειν· monet Euſtath. Apollon. Lex. h. v. Vide inf. ad Λ, 792 παρειπών. cf. ſup. ad 555.

578. ⸓ ſpectat στιγμὴ ad voc. ἐπίηρα. de quo vide ad 572. Ad πατρὶ φίλῳ et ad μητρὶ φίλῃ 572 reſpicit Apollodor. I, 3, 5. et inde docet, Iouis filium e Iunone

habitum eſſe Vulcanum: cum eius natales alii diuerſis modis tradant.

579. *σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ.* vn. Vindob. *ταράξει.* Eſſe *ἥμιν* ſcribendum monet Sch. A. ſcilicet quia indefinite dictum eſt: de qua ſubtilitate v. ſup. ad 147. In Heſychio eſt: *σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξαι.*

580. 1. *εἴπερ γάρ κ' ἐθέλῃσιν Ὀλύμπιος ἀστεροπητὴς ἐξ ἑδέων στυφελίξαι· ὁ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστιν.* Primo *ἀστεροπητὴς* vbique legitur, etiam ap. Heſych. Bentl. tamen legendum monet *ἀστεροπητά.* Sic ſane, ſi memineris, eſſe *μητιέτα Ζεὺς, εὐρύοπα Ζεὺς, νεφεληγερέτα, στεροπηγερέτα.* Occurrit tamen et aliis in locis ſemper *ἀστεροπητὴς*, et ſimili modo *ὑψιβρεμέτης* ſup. 354 et al. Tam lubrica res eſt iudicium in rebus grammaticis quae ab vſu pendent.

Porro alii interpungebant olim poſt *ἐθέλῃσιν*, vt *στυφελίξαι* eſſet optatiuus; alii aliter in Sch. A. Amſt. Reg. vnde ſaltem apparet, *διορθώσεις* etiam de interpunctione laboraſſe.

581. *ἐξ ἑδέων στυφελίξαι.* Etiam hic *ἑδρέων* Cant. Mori, vn. Vindob. vt 534. Tum Bentl. malit *στυφελίξει.* Concinne quidem; verum horridior ſermo priſcus omittit in apodoſi: *poteſt id facere Iupiter.*

στυφελίξαι. Vocem a *στυφελὸς*, durus, ductam, interpretantur per *ἀποκινῆσαι, ἀναστρέψαι* Sch. br. per *κινῆσαι, σεῖσαι*, Etymologus, *διασεῖσαι*, Apollon. Lex. Plura cumulat Heſych. *στυφελίζειν, διασείειν, κραδαίνειν, τινάσσειν, ὠθεῖν, πατάσσειν, ἐνυβρίζειν.* Ex *ἐλᾶν* Etymol. et ex *ἐλίσσειν* Euſtath. ductam eſſe vocem tradunt. Videamus probabiliora! Cum *στυφελὸς, στύφειν*, ex *στύειν*, eadem origine cum *στέειν, στείβειν* et al. proprie de rebus adſtrictis, adeoque induratis, dicatur: notio vocis deducta eſt ad motum, quem res durae aliis cum vi admotae et alliſae faciunt; Ita proprie dictum Jl. Π, 773 *πολλὰ δὲ χερμάδια μεγάλ' ἀσπίδας ἐστυφέλιξε.* Adde E, 437. H, 261. M, 405. et de vento nubes impellente Λ, 305. et h. l. deturbare de ſedibus. Sic quoque inf. X,

496. Od. P, 234. Adde Jl. Π, 703. Σ, 158. Apollon. Arg. I, 384. Inde voc. deductum eſt ad eos, qui alios male mulcant, vexant, raptant vt *ξεῖνοι στυφελιζόμενοι* Od. Π, 107. Σ, 415. Υ, 324. Jl. Φ, 380. 512.

ὁ γὰρ πολὺ φέρτατός ἐστι. Mſ. Tzetzae *φέρτερος.* quae aliis in locis perpetua codd. varietas eſt. Ceterum, vt ſemel moneamus, loco ita ferente, poetam, pro rudioris aetatis ſenſu, cum potentiam dei declarare vult, vbique fere corporis vires memorare, neque in iis exerendis de eo quod iuſtum et decorum eſt, cogitare. Ita et paullo poſt tribuitur Ioui, quod efferati ira, ſaeuientis et inſanientis, hominis eſt, dum ille flagris caedit Iunonem vſ. 587. adde O, 16. dum verbera et plagas vbique minatur, dumque, e ſomno euigilans fraudemque ſibi factam ſentiens, deos per atrium Olympi raptat Ξ, 277. O, 23. Haec ſatis teſtantur, rudius, quam pro Homericae vitae cultu, fuiſſe tempus et genus hominum, a quo iſti mythi primo narrati fuere.

582. *ἀλλὰ σὺ τόν γ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι.* vn. Vindob. *τόν δ'.* Cum liquido fuerit antiquitus *ϝεπος,* manifeſtum fit *γ'* ſerius eſſe interpoſitum, aut ſcrib. *τόν γε ϝεπεσσι.*

καθάπτεσθαι. Cum hoc alias fere ſit *λοιδορεῖσθαι, ὀνειδίζειν,* notatur, nunc eſſe *φιλοφρονεῖσθαι. ἱκετεύειν.* v. Heſych. Euſtath. pluribus locis. Occurrit quoque in Platone et al.

583. *αὐτίκ' ἔπειθ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν.* Legitur h. l. *ἵλαος* prima et ſecunda producta: ſane ſic quoque occurrit Hy. in Cer. 204 *μειδῆσαι γελάσαι τε καὶ ἵλαον σχεῖν θυμόν.* Et ap. Heſiod. Ἔργ. 340 *ὥς κέ τοι ἵλαον κραδίην καὶ θυμὸν ἔχωσι* (qui duo verſus ibi praecedunt, in quibus eſt *θυέεσσι τε ἱλάσκεσθαι* ex ſeriore eos interpolatione illatos eſſe, manifeſtum fit). Enimvero binis aliis locis media breui occurrit: I, 635 *ἄλλα τε πολλ' ἐπὶ τῇσιν. σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμόν.* et T, 178. Nec aliter in Hy. in Veſtam et Mercur. 9. apud Pindar. Ol. III, 62. P. XII, 7. Callim. in Di. 129. et alios poe-

tas, etiam in Anthol. vt in Ariſtoclis verſſ. (ex Aelian. Hiſt. An. XI, 4.) ap. Brunck. Anal. II, 108. — *σὸν δὲ σθένος. ἵλαος εἴης.* Eſt Erneſtii obſeruatio: „Flor. et Ald. 1. *Οὐλύμπιος.* vt primae duae in *ἵλαος* corripiantur, vt B, 550 in *ἱλάονται.* Probo.“ Ita vero grauius malum infertur, nam prima in *ἵλαος* producitur in omnibus cognatis, *ἱλάσκεσθαι. ἱλήκημι. ἵλημι.* Od. Γ, 419 *ὄφρ' ἤτοι πρώτιστα θεῶν ἱλάσσομ' Ἀθήνην.* Od. Φ, 365 *ἡμῖν ἱλήκῃσι καὶ ἄ.* et Od. Π, 184 *ἀλλ' ἵληθ' ἵνα τοι* — Jl. Ζ, 380 et 385 *δεινὴν θεὸν ἱλάσκονται.* Add. ſup. A, 444 et 472. Etiam *ἵλεως* apud Tragicos prima vbique eſt longa; nec modo haec obſeruatio ad Homerum ſpectat, verum etiam ad Hymnos, ad Pindarum, Callimachum, Apollonium et ceteros poetas, vt adeo *ἵλαος Οὐλύμπιος* pronuntiandum eſſet *ἵλως Οὐλύμπιος* aut potius ſcriptum eſſet *ἵλεως,* nam Ionicum hoc fuiſſe patet ex vſu vocis ap. Herodotum.

Repugnant tamen etiam huic opinioni loca ſequentia: Jl. B, 550 *ἐνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται.* Dixeris forte et h. l. pronuntiandum eſſe *ἱλῶνται.* Atqui ſup. A, 100 *τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν,* et 147 *ὄφρ' ἡμῖν Ἑκάεργον ἱλάσσεαι.* tum vero loca Apollonii, in quibus *ἱλάεσθαι* primis ſyllabis correptis legitur II, 849 et IV, 480.

Etſi nullus ex his locis eſt, cui non medela ſuccurrere poſſis: tamen nihil ſtatuere licet, cui non alius habeat, quod reponat. Cum tamen, perpaucis exceptis locis, producta legatur prior in *ἵλαος* et in deductis omnibus, praeſtare videtur alterum, vt dicamus, loca illa excepta, (Jl. A, 100. 147. B, 550.) in quibus *ἵλαος* priore correpta occurrit, videri in mendo cubare, inprimis cum tam facile emendari poſſint, vt ad ea loca dictum eſt.

Quod ad mediam attinet, in *ἵλαος,* quae modo correpta modo producta apud ipſum Homerum occurrit, aut dices fuiſſe *ἵλεως,* binis ſyllabis, aut mediam natura longam corripi tamen, quia *α* ante vocalem incedit; cui tamen ſuſpicioni non multum tribuo; aut eſſe eam natu-

ra breuem, produci tamen per digamma; vt ἰλαϝος ſuerit, vt in αϝασσατο et αϝϝασσατο videbimus ad I, 116. Certe ſequiores ἵλαος media modo producta modo correpta adhibuere. Occurrit quoque apud Theocritum altero loco media breui, altero producta, V, 18. XXVII, 15.

584. 585. Ex h. l. Vulcanum perpetuo οἰνοχόου munere functum collegerunt. At Vulcanus facit hoc ſemel, ad matrem placandam et ad exhilarandum conuiuium; atque haec ipſa rei nouitas facit, vt, cum claudicantem feſtinanter agere viderent, dii ſuauiter rideant. Multa multi, in his Popius, ad h. l. argutantur.

Obſeruabimus potius illud: deos aſſediſſe perpetuo menſis, poculisque in iis appoſitis. Nihil enim memoratur de inſtitutis in hoc tempus epulis; at memoratur inf. 601. 602 de appoſitis dapibus. Sic Jl. O, 85 ſq. adueniente in Olympo Iunone propinantes accurrunt deae. Adde Ω, 101 ſq. Scilicet petitum et hoc ex heroum vita: v. inf. ad 602.

584. δέπας ἀμφικύπελλον eſt genus et nomen poculorum in vita priſcorum hominum, quod iam olim ſeriores ignorarunt; itaque modo cauum, modo anſis incurvis, modo duplici fundo inſtructum, h. e. habens fundum in media ſui parte, interpretantur: in hoc iam Ariſtoteles praeiuit; idque tenebimus. Egere de eo Schol. Euſtath. Etymol. Heſych. et ex iis lexica noſtra.

585. μητρὶ φίλῃ ἐν χειρὶ τίθει. Erat ἐν χερσὶ, verum Ven. A. ἐν χειρὶ, vbi docet Schol. ſic habere Ariſtarchi διορθώσεις, et Maſſilienſem et Soſigenis et Ariſtophanis. Grauis auctoritas! modo eſſet in re grauiore. Conuenit inf. vſ. 596. Etiam Schol. Lipſ. πᾶσαι ἑνικῶς, ἐν χειρί.

587. ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι. Videntur aliqui accipere, *in conſpectu:* ita eſſet iungendum cum θεινομένην. Verum eſt pro σὺν ὀφθαλμοῖς. Occurrit et alibi, etſi ſollenne eſt ſine ἐν. Sic inf. Σ, 190 πρίν γ᾽ αὐτὴν ἐλθοῦσαν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι. Adde ibid. 135. Od. K, 385. Inf. Γ, 306 ἐπεὶ οὔπως τλήσομ᾽ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶ-

σθαι μαρνάμενον φίλον υἱόν. Alibi *ἐνορᾷν.* Od. Ξ, 343 *τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὅρηαι.* Od. Θ, 459 *Θαύμαζε δ' Ὀδυσῆα ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶσα* (leg. *Ὀδυσῆ' εἰν*). Ω, 312 *ἐν ὀφθαλμοῖσι νοήσας* pro *ἐννοήσας σὺν ὀφθαλμοῖς.*

Locus qui ſequitur a philoſophis iure inter impia et diis indecora paſſim refertur, a Platone de Rep. II, p. 378 D. Sext. Empir. adu. Grammat. p. 280. Apparet mythum eſſe ex rudi antiquitate, nec ab auctore carminis primo inuentum, ſed iam antiqua memoratione notum. Male autem mulcata a Ioue Iuno in Heracleis: cum Herculi Troia profecto tempeſtatem illa immiſit: Ξ, 249 ſq. 257 ſq. O, 17 ſq. cumque ei ſuccurrere vellet Vulcanus, male ille a patre eſt acceptus: cf. mox ad 593. Fuere adeo iam tum Heracleae. Porro, quae tam definite dicta ſunt de deo delato in inſulam Lemnum et de Sintibus eum excipientibus, arguunt mythum Lemniis domeſticum, et euentum aliquem priſcae aetatis certum reſpicientem. Non adeo tam abſurdum eſt, mythum memoriam antiqui euentus retinuiſſe, quae aliis verbis ita fuit tradita: arſiſſe aliquando repente Lemnum ignibus ſubterraneis: cumque eadem incendia et cum tempeſtatibus coniuncta ſint, et emicantia inde fulgura inconditorum hominum iudicio facile a caelo profecta videri poſſent, conuenit ſermoni antiquo, narrari haec ſic, vt Vulcanus de caelo praecipitatus eſſe dicatur. More ſollenni exornandi mythos, addita eſt cauſſa praecipitati de caelo pueri, quod matri ille ſuppetias ferre voluit. Non diſſimilis fuit alter mythus, quo Vulcanus in mare proiectus eſſe fertur ab ipſa matre: (inf. Σ, 395 ſq.) potuit ille ex coſmogonicis poetis petitus eſſe. Coniectura nituntur haec, nec tamen omnino vana; tum nec ſaniora ac rectiora attulit alius quiſquam. Subeſſe debuit nec minus cauſſa aliqua, qua adducerentur homines, vt Vulcanum *claudicantem* in animum admitterent; quod ſi qua idonea cauſſa et probabilis ſe offert, quid vetat ea vti? etiamſi ſerius inepti homines ad meras argutias delapſi ſunt. Dudum ante horum hominum tempora Attius dixerat ap.

Scriuer. Collectan. Trag. p. 137. — *Et Volcania templa ſub ipſis Collibus, in quos delatu' locos Dicitur alto ab limine caeli Aetnaea vi ſpirante vapor Fervidus.*

Ceterum cauſſam et originem claudicationis diuerſam narratam videbimus inf. Σ, 395 ſqq. proiecto puero vix nato ab ipſa matre. cf. ſub fin. huius libri Obſeruationem.

591. *ῥίψε ποδὸς τεταγών.* Laborant in hac voce grammatici; notionem fere τοῦ τείνω ſubiiciunt, et volunt eſſe τάζω, ταγὼν, τεταγών· ſic Schol. Lipſ. Leid. Euſtath. Etymol. p. 758. Heſych. Schol. Apollonii II, 119. Cum τάω ſit, capio; vnde eſt τάε, τῆ, en, accipe; vnde τάζω, τέταγα, et noua forma τετάγω eſſe potuit; adeoque τετάγων, vel cum grammaticis aoriſtica forma τεταγὼν, apprehendens, ſcil. ex pede.

ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο. Super accentu et etymo voc. βηλος mirum in modum diſerti ſunt grammatici: omnes cum Etymologo, verſu hoc laudato, eadem repetentes, quae tamen ad Homerum nil faciunt. Sobrie Apollon. Lex. h. v. βηλὸς, ὁ τῆς θύρας βαθμός. Quod Panyaſis τὰ πέδιλα βίολα dixiſſe, e Leid. apud Valken. diſſ. de Schol. p. 122 traditur, etſi idem in Suida occurrit, parum tamen firmum eſt; nam in Sch. A. τὰ βῆλα legitur, et in Etymol. τὰ βαίολα.

Parodiam loci v. ap. Laert. VI, 90. Apud Lucianum, qui h. l. laudat in Contemplant. pr. eſt τεταγὼς, quod per ſe ferri poſſet.

592. *πανῆμαρ* vna voce Heracl. Alleg. Homer. p. 90. qui et ſuum et Cratetis commentum de hac fabula appoſuit c. 26. 27.

593. *ἐν Λήμνῳ.* Sic et Ariſtarchus. Alii εἰς Λῆμνον. Verum alterum ex vſu Homerico firmatur. Sch. A.

ὀλίγος δ' ἔτι. γρ. δέ τι. Sicque Eton. Moſc. 3. Vide ad 573.

594. De verſu ipſo controuerſiam moueri non vidi; quod tamen expectabam. *Sinties* vel *Sintae* antiquiores

Lemni incolae, barbari, et propterea ἀγριόφωνοι, Od. Θ, 294. cf. Strab. XII, p. 826 D. et primo loco lib. VII, p. 511 F. ex epitome, Herodoto Pelasgi Lemnii dicti, Scholiaſtae Apollonii I, 608 Tyrrheni: atqui hi Pelasgi fuere. Iidem partem Thraciae habitarunt, Sinticen dictam, etiam oram Propontidis circa Abdera. Multa de iis argutantur grammatici ex etymo, ad h. l. et ad Apollon. I, 608. Etymol. Heſych. et primo loco Apollon. Lex. h. v. cui tamen aſſuti ſunt plures panni. Egit de Sintibus praeclare nuper et Pelasgicae ſtirpi eos vindicauit Gatterer de Herodoti et Thucydidis Thracia Vol. VI Commentat. Soc. R. G. p. 53 ſq.

Sch. A. κάππεσον ἐν Λήμνῳ adſcripſit πρὸς τὰ περὶ Ὄλυμπον. παράκειται γὰρ ἡ Λῆμνος τῇ Θράκῃ. Ex Olympo monte igitur proiectum Vulcanum in inſulam putauit. Mythum hunc Heracleae alicui inſertum fuiſſe, iam ſupra ad 587 monui: cf. Schol. ad 590. Apollod. II, 7, 1. et Not. ad e. l.

597. ἐνδέξια. Erneſti accipere volebat, vt eſſet *dextre, ſcite:* in quod et Euſtath. inciderat p. 235, 44. 675, 39. 1824, 14. at haec notio, etſi in Hymno in Merc. 453 obuia, ne quidem in δεξιὸς Homero nota fuiſſe videtur; Tum ſi ſcite fecerat, cur riſerunt dii? ἐνδέξια, (ex κατὰ τὰ ἐνδέξια,) ἐνδεξίως, eſt, *ad dextram manum* vel *a dextra,* vel *dextrorſum,* vt Υ, 184 praeco circumfert ſortem, δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν, et Od. Ρ, 365 Vlyſſes mendicans βῆ δ' ἴμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον. Vtrum vero verius ſit, *a dextra ad laeuam,* an *dextrorſum,* adeoque *a laeua ad dextram,* nondum ſeu auctoritate idonea ſeu iuſta de ratione conſtitui poſſe video. *Boni ominis cauſſa* a dextra initium factum eſſe mihi probabilius ſit. Ergo in praebendo poculo a dextra initium faciebat pincerna, orſus ab eo qui proximo loco ſedebat; ſedebant autem conuiuae ad parietem longo ordine menſa vnicuique appoſita. Eodem ſenſu ἐπιδέξια, eſt a dextra, nihil amplius. Od. Φ, 141. vbi arcus tendendi idem ordo ſeruatur ὄρνυσθ' ἑξείης ἐπιδέξια

πάντες, ἑταῖροι, ἀρξάμενοι τοῦ χώρου, ὅθεν τέ περ οἰνοχοεύει sc. puer. iam autem puer οἰνοχοεῖ ἐνδέξια πᾶσι. Dictum etiam hac in re ἐπάρξασθαι v. Not. ad A, 471. Esse autem ἐνδέξιον et ἐπιδέξιον idem, ne dubita; est enim idem ac ἐν δεξιᾷ, ἐπὶ τὰ δεξιὰ, quae vulgari vsu frequentata sunt: v. Pollux II, s. 159. cf. notam Hemsterhusii ad Hesych. in ἐνδέξια. Sic aliquoties in Symposio Platonis hac vi occurrit vt a dextra procedant vices bibentis vel loquentis. Mirum est Scholia Veneta hic tacere; at Sch. br. ἀπὸ τῶν δεξιῶν μερῶν ἀρξάμενος. Notabile quoque τὸ τοῖς non satis respondere vsui Homerico, vt sit *istis* diis.

598. Disertiores sunt grammatici in hoc versu: οὕτως, οἰνοχόει, Ἀρίσταρχος, Ἰακῶς· καὶ ἐν τῇ Ἀργολικῇ, καὶ Μασσαλιωτικῇ, καὶ Ἀντιμαχείῳ καὶ ἐν τῇ Ζηνοδότου, καὶ Ἀριστοφάνους. Sic Ven. A. at Lips. οἰνοχόει, Ἰακῶς, πᾶσαι. Ita tandem, dices, erat obtemperandum tam grauibus auctoritatibus in re tam graui scilicet. At enim tenendum est, antiquiorem scripturam nullam aliam esse potuisse quam ονοχοει, mox οινοχοει, cum nondum ω haberetur; postea grammaticos substituisse alios ωινοχοει, alios ῳνοχοει, alios seruasse antiquum οινοχοει. Iam cum in aliis receptum morem sequamur, vt ᾤμωξεν, ᾤκει, ᾤχετο scribamus; poterat sane et h. l. si placebat, bene seruari vulgaris scriptio ῳνοχόει. κρατῆρος ed. Flor. et Ald. 1. sed similia non enotanda, quae ex Ionica ad communem rationem sunt deflexa.

599. Versus iterum occurrit Od. Θ, 326. reti inclusis Marte et Venere Vulcani artificio, et recitatur cum v. 600 a Platone de Rep. III, p. 389 cum indignatione, quod tam indigna diis finxerit Homerus; recte ex grauitate philosophica; at Homerus ex sensu suorum hominum aut potius ad sensum rudiorum aetatum, e quibus narrata acceperat, narrauit. Videat, qui volet, quae olim a Klotzio in Epist. Homeric. disputata sunt, tum in aliis, qui contra eum multis egerunt. Scilicet reprehenditur poeta ex rationibus ad sensum decori nostrum; ponitur porro

aliud a poeta alienum, ſtudioſiſſimum fuiſſe eum grauitatis epicae; quod nec Ariſtoteles ei conceſſit: etſi is ad eum transtulit omnia, quae in perfecto carmine epico, cuius notionem animo ipſe circumferebat, requiri poſſe viderat. Non niſi cum vita et ſenſu expolito ſuccedere iſta potuere. Tandem viri docti ipſis verbis plus tribuunt quam iis ineſt. Volunt eſſe ἄσβεστον γέλωτα, riſum effuſum vt iam Sch. ἀκατάπαυστος. Apollon. Lex. ἀκατάληκτος. praeſtat quod Sch. A. addit, ſimpl. πολύς. Tum antiquo more ridere, et gaudere, et delectari, ſunt ſynonyma: nihilque aliud innuitur, quam quod antea erat μειδιᾶν, exhilarantur dii miniſterio Vulcani, accedente nouitate rei, quod Vulcanus pincernae partes ageret. Subiecerunt tandem nonnulli notionem *claudicantis* Vulcani, quae tamen in poeta h. l. non occurrit. Nam ποιπνύειν de miniſterio ad menſam proprie dicitur: vt Ω, 475 et Agamemnon in copiis ordinandis ποιπνύσας Θ, 219 vetat de claudicatione cogitare. At mira ſagacitate Clarke claudicationem in ipſo metro ſibi videbatur deprehendere. Adeo cauere opus eſt, ne ſenſum noſtrum in poetas inferamus.

γέλως. emendat Bentl. γέλος, ad morem Homericum. Occurrit tamen quoque γέλωτα Od. Υ, 8. — pro ἐνῶρτο eſt ἀνῶρτο in vno Vindob.

600. ὡς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα Sch. Lipſ. ποιπνύσαντα. καὶ πᾶσαι συντελικῶς. Mirum lectionem, in quam omnes olim conuenerant, nunc nusquam occurrere. Sane quoque inf. Θ, 219 eſt αὐτῷ ποιπνύσαντι. Od. Υ, 149 ποιπνύσασαι, etſi et ibi variat ποιπνύουσαι. Eſt tamen et ποίπνυον παρεόντε Jl. Ω, 475 et nulla variatio inf. Ξ, 155 ποιπνύοντα. Fuit autem ποιπνύειν inter voces antiquatas: itaque notionem grammatici ex etymo conſtituunt, idque varie, vt fieri ſolet: a πνύω, πνῦμι, vel a πονέω, πονύω, vel vtrumque ſimul: res non digna cui inhaereas; v. Sch. A. B. breu. ad Ξ, 155. Euſtath. ad h. l. Etymol. Praeſtat e Sch. br. notare ποιπνύοντα eſſe ἐνεργοῦντα, διακονοῦντα. Heſych. ἐνεργοῦντα,

θεραπεύοντα, et ποιπνύει, ὑπουργεῖ. διακονεῖ. ποιπνυὸς, θεράπων. Similia Etymol. In Hefychio aberratur πεπνοιῶν. πιπνύοντα. ἐποίμνεον. v. Intpp.

602. οὐδέ τι θυμὸς ἐδεύετο δαιτὸς ἐίσης. ita fcriptum a Clarkio; nefcio vnde; forte ex Euftathio; recte tamen; vulgo editum erat οὐδ᾽ ἔτι. inde a Flor. fic etiam Ven. c. Schol. οὐδετὶ Lipf. — De ἐίσης v. ad 468.

603. οὐ μὲν φόρμιγγος. Mofc. 3. οὐ μὴ — οὐ δέ γε Vindob. Equidem malim οὐ μὴν, nam parum commodum τὸ μὲν hac fententiae parte; nifi illa rhapfodo debetur.

Ceterum locus eft notandus propter notionem vitae deorum beatae declaratam per epulas perpetuas per totum diem celebrandas: heroum more: vt tot loca Odyffeae docent in vita procorum et in vita Alcinoi. Porro vt inter hos bonis dapibus adiuncti funt cantus cum cithara, fic inter deos Apollo eft ἀοιδός. Nouum eft et ab Homericis non minus quam ab heroum vita alienum, quod Mufae accinunt; nam in heroum vita folus ἀοιδὸς adhibetur, nec adfunt feminae cantantes. Nouum quoque quod alternis canunt Mufae. Apud Hefiodum et alios Mufae choreas ducunt, Apollo choragus eft. In Od. Ω, qui liber ferioris rhapfodi eft, vf. 60 in Achillis funere Mufae cantum funebrem edunt alternis: Μοῦσαι δ᾽ ἐννέα πᾶσαι ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ θρήνεον. Memorabile et illud in Olympo, quod epulis deae feminae adfident, vt h. l. Iuno et alibi aliae deae; cum in heroum vita mulieres epulis nusquam adhibitas videas. Vides quam multa in his fint, quae fcrupulum iniiciant.

606. οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος. Sch. Lipf. οἱ μὲν δὴ κείοντες. οὕτω πᾶσαι. καί ἐστιν ὅμοιον τῷ· κείων ἐς θάλαμον (Od. T, 48). Poffet et hoc bene legi: κέω, κείω funt obuia: vnde κεῖμαι a κεῖμι. Verum et κακκείω, etfi foni parum fuauis ad aures noftras, aliquoties occurrit, et agnofcitur quoque ab Etymol. Suida. Hefych. et ipfo Apollon. Lex.

607. περικλυτὸς ἀμφιγυήεις Ἥφαιστος. argutantur grammatici in fenfu vocis ἀμφιγυήεις ex etymo confti-

tuendo; volunt esse *vtroque pede claudum:* Sic et Etym. Suidas, Hesych. et sic ipse Apollon. Lex. h. v. ἀμφότερα τὰ γυῖα χωλὰ ἔχων, ἀμφοτερόχωλος. add. Antigonus Caryst. hist. mirab. 51. atqui ἀμφιγυήεις non minus est qui vno pede claudus vacillante gressu incedit; et tandem is, qui omnino infirmis pedibus incedit, vt bene Porphyr. Qu. Hom. 11' ὁ περὶ τὰ γυῖα βεβλαμμένος. vt etiam γυιόω, ἀπογυιόω, est simpliciter captum pedibus reddo. Prisco sermone nihil amplius quam pedes infirmos ac fluxos, adeoque incessum parum firmum declarare voluisse videntur notione τοῦ χωλοῦ. vt inf. I, 498 in Λιταῖς. Et βραδύπους Δίκη est *claudo pede Poena.* Apud Tibullum Somnia sunt *incerto pede,* et in Arca Cypseli ap. Pausan. V, 18 erant Somnus et Mors διεστραμμένοι τοὺς πόδας, et ap. Plutarch. de Is. et Os. p. 358 D. Harpocrates ἀσθενὴς τοῖς κάτωθεν γυίοις. Ita etiam Vulcano tribuuntur κνῆμαι ἀραιαὶ, Il. Σ, 411. vt adeo incessus esset parum firmus, et ῥικνὸς πόδας ille est in H. in Apoll. 317. loripes. Nihil his subest nisi notio infirmitatis: etsi ea serius expresse in claudicationem proprie dictam transiit. Neque illa illata ex lapsu; verum iam natus erat χωλὸς, et propterea a matre in mare proiectus inf. Σ, 395 sq.

Quaeritur porro de caussa claudicationis, quam modo e physicis modo e mythicis rebus repetunt. Difficile est aliquid ita definire, vt omnis dissensus intercludatur. Quomodo temere et sine omni caussa inter vulgus tale commentum exortum sit, aut exoriri potuerit, vt deum ex Iunone natum claudicantem narraret, nemo facile dixerit. Fuisse adeo necesse est, quod fingendi caussam et occasionem praeberet. Iam autem magnam mythorum partem videmus a symbolica rerum declaratione processisse: habet adeo probabilitatem ex vsu priscorum hominum symbolico aliquid praecessisse, quo claudicationis notio inferretur. Iam autem Vulcani nomen ab vltima inde memoria cum ignis notione coniunctum fuit. Quidnam autem antiquo sermone claudicationis notio designa-

verit, non nisi coniectationi relinquitur. Euictum saltem est illud, a symbolico ac rudi sermone petita esse haec mythica; et quidem iam Homerica aetate; quis enim neget inf. I, 498 Λιτὰς dictas esse symbolico aliquo sensu χωλὰς, ῥικνὰς, παραβλῶπας? Quod seriores, qui bene id animaduerterant, ad subtiliores argutias progressi sunt, non tollit id quod veri subest. Rectene itaque an minus, suone an antiquiorum hominum sensu, statuerint, ex Iunone, tanquam aere, natum esse Vulcanum, ignem, qui sine aura esse nequit, quis nunc praecise negare vel affirmare ausit!

ἦχι sine iota ἧχι esse scribendum, contendebat Dionysius (Thrax) quia Dores ἆχι scribunt. Sicque iam Aristarchus censuerat. Sch. A. B. L. cum Amst. Reg. Mira subtilitas, cum in ceteris similibus iota subscriptum relinquatur!

608. Ἥφαιστος ποίησε ἰδυίῃσι πραπίδεσσι.] Primitiua scriptura haud dubie fuit sine ν, ποιησε ϝιδυίῃσι. Nam per totum Homerum obseruari facile potest fuisse ϝειδω. ϝιδων. ϝιδως, ϝιδυια. Verum insederat edd. vitiosa lectio: ποίησ᾽ εἰδυίῃσι πραπίδεσσι, quae et supra vs. 365 vbique ipsos codd. obsidebat; cum tamen aliis in locis aut variet lectio, aut verior lectio regnet: Sic Σ, 380 ὄφρ᾽ ὅ-γε ταῦτ᾽ ἐπονεῖτο ἰδυίῃσι πραπίδεσσι et 482 ποίει δαίδαλα πολλὰ ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. Υ, 12 Ἥφαιστος ποίησεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι et sic Od. Η, 92 οὓς Ἥφαιστος ἔτευξεν ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. Etiam Bentl. adscripserat ποίησε ϝιδυίῃσι, cum loco Hesiodi Θ, 960 Γῆμε θεῶν βουλῇσιν Ἰδυῖαν καλλιπάρῃον (vbi fuit βουλῃσι ϝιδυιαν). Grammaticorum vulgata est ratio: εἰδυῖα dici, quando est participium; vt: ἔργ᾽ εἰδυῖα. ἰδυῖαν autem dici tanquam adiectiuum, v. c. ap. Eustath. ad Υ, 12. verum eam commentitiam esse e dictis patebit; nam ἔργ᾽ εἰδυῖα non minus corruptum est, quam ποίησ᾽ εἰδυίῃσι, fuit ϝεργα ϝιδυια. Tandem ποίησεν ἰδυίῃσιν πρ. scriptum est in Ven. in vtroque Schol. et Lips. (qui et Ἰακῶς id fieri aiunt) in ms. Cant. ap. Barn. Apollon. Lex. ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. εἰδυίαις (vt

recte em. Toll. pro *ἰδίαις*) *εἰδητικαῖς. οἷον εἰδήμοσι. ἐπιστήμοσι.* At *εἰδυίαις* ille non agnofcit. Contra Hefych. habet vtrumque, et Etymol. tantum *εἰδυίαις. πραπίδες,* quod *Φρένες,* vtroque fenfu, et diaphragma et mens. cf. ad N, 412.

609. ⸖ appictum effe olim debuit, nam Zenodotus fcripferat fine *ν*, *πρὸς ὃ λέχος,* non videns *ὃν* effe mafc. et neutrum (pro *ἑόν*). at Sch. Lipf. *Ζηνόδοτος· πρὸς οὗ.* Hoc fane probabilius Zenodotum fcripfiffe: faltem aetatis fuae fcribendi more *ὁ* (⊢O vel HO) pro *οὗ* pinxerat. Quia de *ὃν* controuerfia fuerat, Hefych. hoc retulit in *ὃν* To. II, p. 759 vbi *ᾔει* legitur: *πρὸς ὃν λέχος ᾔει.* Hic autem fuboritur moleftia, quod ex Homerico vfu *ὃν* fuit *ϝὸν,* adeoque metrum laborat. Dicendum adeo, aut verfus effe a feriore rhapfodo; aut aliter olim fuiffe fcriptum. Bentleius *ὃν* fublatum effe volebat, vt effet: *Ζεὺς δὲ πρὸς λέχος ᾔι'.* Dubitat quoque Bentl. an non *ἀστεροπητὰ* fit fcribendum: at vide ad 580.

610. *ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι.* Eft *ἱκάνει* in Vrat. a.

611. (fuit ⸖) Zenodotus: *ἔνθ' ἐκάθευδ'* legerat. Sed Ionicum, augmento omiffo, recte obtinuit. Nunc vero disputatur, non *κάθευδ'* effe fcribendum, fed *καθεῦδ',* fcil. vt *κατεῖχον,* non *κάτειχον,* et ne pro imperatiuo haberetur: v. Schol. br. A. B. Euftath. obtinuit vt *κάθευδε* fcribatur; etiam alibi vt Bion I, 3. Poterat fane totus verfus abeffe; quod et Bentl. fenferat.

Ceterum totum hoc Episodium de Vulcano ab ipfa actione epica, h. e. ab argumento carminis, fi rem fubtilius aeftimes, effe alienum, atque adeo excufandum potius quam laudandum, cenfere fas eft. Licet porro fufpicari, totum hoc episodium, forte ipfum locum de iurgiis inter Iouem et Iunonem inde a vf. 536 ferius acceffiffe aut inuento eius qui totum carmen refingeret, aut alterius carminis fragmentum fuiffe hoc, quod operi condendo dextre ac follerter agglutinaretur. Ineffe vidimus nonnulla ab Homerica ratione aliena, paffim notata; in his inprimis hoc, quod Vulcani de caelo protur-

batio diuerſo modo narratur Jl. Σ, 395 ſq. vbi ipſa mater recens natum puerum de Olympo in mare proieciſſe fertur; quae ſequitur Auctor Hymni in Apoll. 316 ſq. ὅν γε μὲν αὐτὴ ῥίψ' ἀνὰ χερσὶν ἑλοῦσα. h. ἀνελοῦσα ἔῤῥιψα. nam quaecunque proiectare volumus, ſurſum tollimus de terra. Verum an ſubtilitas illa epica, carminis epici omnibus numeris abſoluti in Homericum epos cadat, recte quaeri poteſt; et quae de fabula in narrationis curſu diuerſo modo narrata monentur, habent quod reponas. Sunt porro alia, quibus antiquitatem tuearis. Narratio per ſe eſt iucunda et poetica laude ſe commendat; nec omni vinculo ac nexu eſt deſtituta: nam Iunonis iurgia cum Ioue erant opportuno aliquo inuento ſoluenda ac componenda; erat quoque nox inducenda, vt Iouis per ſomnum machinatio locum haberet libro II. Tam lubricum eſt in his, quae in diuerſas partes trahi ac disputari poſſunt, aliquid pro certo ac tuto ſtatuere; etſi pro ſenſu meo totum locum inde a 571 ſerioris rhapſodi operam redolere cenſeo.

EXCVRSVS AD LIBRVM I

EXCVRSVS I

de interuentu deorum in Homero.

Miniſteria deorum, quibus poeta vtitur, non tam ingenii ſunt felix aliquod inuentum quam popularis opinio, cum inter priſcos ac rudes populos dii intereſſe rebus humanis ſint crediti; ad quam opinionem homines facile adduci debuere partim cauſſarum, a quibus quaeque proficiſcerentur, ignoratione, partim perſuaſione, eſſe numina hominum ſimillima corporis ſpecie, ingenio, animi affectionibus et ſtudiis. Cum itaque a partibus, alii Achivorum, alii Troianorum ſtarent, inuenta iam, ſaltem parata erant reliqua omnia.

Interuentus tamen hi et miniſteria deorum non vnius ſunt generis; alia cum ipſa actione epica coniuncta ſunt, aut etiam partem eius conſtituunt; alia extra eam ſunt conſtituta; ſunt tandem quae mera ſunt ornamenta a priſcorum hominum cogitandi et loquendi more ducta. Ita Apollinem ſagittis Achiuos proſternere, Iouem a Thetide exorari, ad ipſam actionem epicam ſpectare dixeris; ita porro, Iouem a Iunone in monte Ida in fraudem induci; Pandarum a Minerua adduci, vt Menelao ſagitta percuſſo induciae ſoluantur; deorum opera modo Achiuos modo Troianos pugna ſuperiores eſſe; haec et multa ſimilia in ipſa actione epica conſtituta eſſe. Contra ſunt alia, quae extra eam eſſe dixeris, vt Sarpedonis corpus a Somno et Morte absportatum, ὁπλοποιΐαν,

Apollinem a Ioue ad Hectorem ex vulnere recreandum missum, et sic alia. Ex hoc maxime genere multa sunt episodia profecta, maiora minoraue, vt vallum Achiuorum a Neptuno aliquando destructum; pugna deorum lib. XX et XXI. Tandem inter modos narrandi antiquos, quibus res et facta ad miraculum adducuntur, referam, si dii intersunt pugnae, hortantur, incendunt, pugnant ipsi, vulnerantur; aut seruant, abducunt superatos ab hoste vel vulneratos eripiunt obiecta hosti caligine. Ita si Somnium ad Agamemnonem mittitur, si Minerua Iouis iussu caelo delapsa Vlyssem hortatur, vt Achiuos a consilio discedendi reuocet, aut si illa Achillis iram comprimit, aut si aciem pererrat siue ipsa, siue Neptunus siue Mars; et huius generis sunt innumera; bene intelligo tribui haec omnia diis, quae sine eorum interuentu ex solito rerum agendarum modo et ordine euenerant. In iisdem video interdum certo consilio ac dilectu deos adhiberi, vt in consiliis prudentiae Mineruam.

Non vna itaque a ratione et consilio interuentus deorum petitos esse ex his ipsis manifestum fit. Vtinam teneremus, quae ex his poetae ingenio et inuento debita sint! Vix enim ipse in totum hoc genus primus incidit, sed iam regnabat non modo illa persuasio de deorum interuentibus in rebus humanis, verum in rebus Troianis iam partes suae diis ante poetam in antiquis carminibus assignatae fuisse videntur, ita vt ille inuento antiquiorum vteretur, feliciter vtique, forte felicius quoque aliis; de quibus quis asserere aliquid ausit? coniectare licet. Coniuncta est ista quaestio cum altera: ex narratis ad Troiam gestis quaenam videri possint fama accepta, aut a poeta inuenta, aut mutata et ornata, ita vt sollennem iam superiorum vatum morem sequeretur in eo, cuius nunc ille, antiquioribus amissis, primus nobis auctor habetur. De quibus cum nihil nobis constet, nec, omni antiquiore fama abolita, aliquid constare possit, frustra de Homeri ingenio disputatur. Malim itaque dis-

putationem vbique ad ipſum carmen transferre, nec de auctore, de quo nihil ſcitur, contendere.

Videntur vtique in Jliade eſſe quae fide hiſtorica conſtabant; nec modo in rerum ſumma; nam, ſi aut Troiam aut bellum et excidium Troianum omnino vllum fuiſſe neges, quantum quidem in te eſt, omnem omnino antiquitatis, ante litterarum monumenta elapſae, fidem tolli neceſſe eſt; verum etiam in partibus ſingulis. Ita antiqua videtur fama acceptum, peſte afflictos eſſe Achivos, disſidium inter principes eſſe exortum, Achillem per aliquod tempus in caſtris ſe continuiſſe, inducias fuiſſe violatas et ſic porro. In his facile aſſequor, ſaltem modum narrandi, adeoque deorum interuentum, poetae ingenio deberi. Verum acceptum fama eſſe potuit omnino, peſtem fuiſſe immiſſam ab Apolline ob religiones violatas; Pandarum aliquem ſagitta emiſſa foedus turbaſſe et ſic reliqua. Videtur quoque ipſa fama fuiſſe conſtitutum, Iunonem et Mineruam Achiuis, Martem et Apollinem Troianis ſtuduiſſe. De his omnibus ariolari licet, ſtatuere nihil; vt nec de eo, quod dii adſcita forma humana in medium hominum progreſſi eſſe narrantur, conſtat, narratane haec ſint nouo inuento, an priſco more narrandi expoſita, an ipſa fama de rebus Troianis ita ferente. Antiquiorem rebus Troianis narrandi morem eum fuiſſe, vt deos rebus gerendis vere interfuiſſe dicerent, apparet vel in narratione de inſigni Neſtoris in pugna cum Eleis virtute, nam et ibi Minerua narratur Pyliis hoſtium aduentum nuntiaſſe Jl. Λ, 713. cf. Not. ad B, 786.

Conſtitutas eſſe in hoc deorum miniſterio ſingulis diis partes ſuas, et quidem a diuerſis cauſſis, mythis, conſiliis, ductas, apparet. Cum tamen ſemel ſeu fama traditum ſeu quocunque tandem modo acceptum eſſet, Iunonis et Mineruae partes in Achiuorum, Veneris et Martis in Troianorum cauſſa tuenda fuiſſe praecipuas non magna ſagacitate opus fuit, vt ſumma quaeque per eos expedienda eſſe videret poeta.

Obſeruare quoque licet hoc: perpetuum hunc eſſe poetae morem, vt, inductis in narrationem diis, re ad ſinem perducta, cuius cauſſa inducti fuerant, etſi illi rebus gerendis per omne ſequens tempus intereſſe pergant, non tamen amplius memorarentur. Neptunus in pugnam progreſſus, Idomeneo confirmato, lib. N. mox tantum non e medio euanuiſſe videtur; ſic Apollo in O. et in lib. Δ. Pandari ſagitta emiſſa nulla Mineruae poſthaec opera memoratur. Ad quae ſane ipſa rerum varietas et iudicium rectum adducere debuit poetam; nam idem in heroibus ſequutus eſt, vt quoque temporum momento in quaque carminis parte vnum aliquem e pluribus virtute et factis eminentem produceret, modo Diomedem, modo Idomeneum, modo Agamemnonem, ceteris aut omnino non aut non niſi obiter memoratis. Scilicet ſenſu an iudicii ſubtilitate edoctus perſpexerat, non niſi ſingulares et indiuiduas res ac perſonas recte et cum vi ad ſenſus in poeſi exponi poſſe.

In hoc ipſo tamen eſt aliquid quod iudicium noſtrum in multis facit ambiguum: Nam ex hoc narrandi more in partes disſectum eſt carmen; partes tamen carminis ita inter ſe ſunt coniunctae, vt disiungi illae facile, nonnullae quoque pro meris episodiis poſſint haberi, tanquam membris, articulis ac iuncturis ſatis laxis inter ſe cohaerentibus, leuique manu a carminis corpore diuellendis; ita facile in eam opinionem deuenias, non ab initio ſtatim partes has in corporis compage fuiſſe comprehenſas, ſed ſerius eas acceſſiſſe; licet tamen nec minus alterum ſuſpicari, partes has a diuerſis ingeniis ſeparatim ab initio tractatas ſerius in corpus quod nunc habemus, coaluiſſe. Verum nec vltra ſuſpiciones, ſaltem probabilitates, vt in pugna deorum, ſi alia ſcilicet accedunt, quae dubitationes alias faciunt, in his progredi licet, et actum eſt hac de re alio loco.

Nihil in his deorum conſiliis actis ac geſtis ad ethica praecepta eſſe referendum, per totum carmen apparet; Tacite quaſi conuentum eſſe dixeris in hoc, poetica

haec numina cum ipsis religionibus nihil, praeter nomen, commune habere, eaque suum ordinem, suum genus constituere, adumbratum ab antiquiorum hominum sensibus rudioribus et humanitatis cultu parum emendatis et expolitis. Hinc tam diuersa de diis praedicantur, alia indigna et nefanda, alia praeclara, interdum sublimia. Minerua saepe omnis iustitiae et honestatis violatae rea est, vt in fraude Hectori facta congresso cum Achille. Hoc illud est, quod tam male habuit homines de deorum natura meliora meditantes, cum poetica numina ad ea, quae poesis efficere debet, tam praeclare accommodata, cum religiosis notionibus confunderent; hincque natae sunt mirae illae interpretationes allegoricae.

In hoc tamen ipso singularem aliquam poetae fortunam positam esse apparet, quod ille mythico hoc ornatu vti potuit ea aetate, qua animi hisce mythis imbuti non ad figmenta poetica haec referrent, sed, cum ea vulgaribus popularium opinionibus consentanea essent, iis magnopere mouerentur ac tenerentur. Nobis quoque ipsis, ex hoc antiquitatis sensu sensus animorum valde diuersus creatur ab eo, quo contacti sumus, si in Virgilio aut in quouis alio poeta repetita ex Homero vel ingeniose variata haec figmenta legimus. Adeo iis, qui ad Homerum legendum accedunt, sensus aliquis induendus est Homericae poesi proprius ac peculiaris.

Fuit Zenodotus grammaticus Alexandrinus, diuersus ab Ephesio, qui inter διορθωτὰς fuit, cuius erant libri X περὶ τῆς Ὁμήρου συνηθείας. Ex Scholio B. quod e Porphyrio seruauit, ad Σ, 356. (vbi Zenodorus scribitur, at apud Suidam Zenodotus est) locus in iis libris esse debuit de episodiis, in quibus deorum interuentus interponitur. Statuerat ille, confabulationes deorum non admitti posse extra argumentum, (ἐκτὸς τῆς ὑποθέσεως) nisi aut ad docendum aliquid eorum, quae ad Iliadem spectant, aut ad historiam aliquam antiquam exponendam, veluti in Diones ad Venerem verbis, quibus eam monet vt toleret quae passa sit; tolerasse deos multa, tolerasse

Martem; τλῆ μὲν Ἄρης, et tum antiquam narrationem ſubiungit. (Jl. E, 381 ſq.) et cum Iuno Iouem dictis laceſſit (ibid. 420 ſq.) Ζεῦ πάτερ, ἦ ῥά τί μοι κεχολώσεαι — docet enim, Veneris dolo Helenam fuiſſe deceptam καὶ τὰς ἄλλας δὲ ὁμιλίας τῶν θεῶν οὐκ εἰκῇ φησι παραλαμβάνεσθαι. E quibus argumentis ibi disputat contra episodium Σ, 356—368. quod ab iis, qui ſummam Jliadis conſtituerunt, inſertum eſſe, legenti facile obuium eſt. Non enim omnia episodia ab eadem manu profecta, ſed alia antiquioribus aetatibus, alia ſerius interpoſita eſſe videntur; vt in eodem, modo laudato, et in aliis, in quibus aliquis operam dedit, vt diuerſa carmina inter ſe coagmentata eſſent. Verum de his et ad l. l. et in aliis locis ſingulis eſt videndum. Antequam enim de ſingulis ſatis conſtet, vniuerſe de his disputare, lubricum eſt et parum fructuoſum.

EXCVRSVS II
ad A, 55 et al.

θεὰ λευκώλενος Ἥρη.

Dubia res eſſe videtur, fueritne ϝηρη an ἥρη, an vtrumque vſu habitum; hoc vltimum forte expeditiſſimum: quandoquidem in Homero modo hoc modo illud occurrit. Sane ποτνια ϝηρη ſaepe legitur; et fuit ea haud dubie antiquior pronuntiatio, quam Aeolum dicere ſolent; nec minus tamen λευκωλενος Ἥρη, χρυσόθρονος Ἥρη, et ſimilia. Niſi itaque quod tertio loco poſui admiſeris, ſtatuendum eſt alterum, loca, a quibus digamma exulat, eſſe aut ſerioris commatis aut interpolata ab eo qui corrupta putaret ea propter hiatum. Sunt autem nonnulla loca, contra digamma peccantia, in quibus diuerſa lectio in codd. antiquioribus reperitur; Sic Jl. A, 572 ἐπίηρα φέρων λευκωλένῳ Ἥρῃ antiquior lectio fuit τετιημένη ἦτορ. O, 92 λευκώλενος Ἥρη antiquior lectio erat βοῶπις πότνια Ἥρη. Potuit hoc idem videri factum eſſe in aliis, vt Δ, 20. O, 5. 14. Etſi iterum loca ſunt aperte interpo-

lata, in quibus antiqua ratio ſeruata eſt, v. c. Σ, 357. 360. et tamen 356 praecedit Ζεὺς δ' Ἥρην. Tam lubricum eſt aliquid pronuntiare in Homericis.

EXCVRSVS III
ad A, 66.
αἴ κέν πως — βούλεται.

A, 66. αἴ κέν πως ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων βούλεται ἀντιάσας ἡμῖν ἀπὸ λοιγὸν ἀμῦναι. ad Tragicos multae extant virorum doctorum obſeruationes de particularum in iis vſu; quae tamen in Homericis non ſemper locum habent; neque omnino in doctrina de particulis ratio Homeri ſingularis aliqua vbique habita eſt. Cum autem particulae in doctiore ſtudio ſingularem curam ſibi vindicent, operam quamuis moleſtam in his diligentius explorandis refugere non licet.

αἴ κε nihil aliud eſt quam εἴ κε, et hoc idem quod εἰ ἂν, vnde factum ἐάν. Cur in Homericis modo αἰ modo εἰ ſcriptum occurrat, nemo dixerit. At ſi κεν vel ἂν adiungitur, communis vſus et ſermonis ratio poſtulare videtur, vt *ſubiunctiuus* ſequatur. Et eſt ſane is proprius Homeri vſus, isque ſexcentis locis ſirmatus; vt inf. 128 αἴ κέ ποθι Ζεὺς δῶσι. 207. 408. 420 etc. et εἴ κε, vt K, 452 εἰ δέ κ' ἐμῆς ὑπὸ χερσὶ δαμεὶς ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσῃς. Λ, 391. N, 379. Ξ, 368. Π, 499. 500. 860. 1. P, 29. 30. 39. 40. 91. Φ, 553 et al. etiam εἴ περ κε. inf. A, 580. εἴ περ γάρ κ' ἐθέλῃσι —

Sunt loca alia, in quibus videas *optatiuum* eſſe adiunctum: Sic Λ, 791 τίς δ' οἶδ' εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίναις. Atqui O, 403 vbi idem fere verſus legitur, eſt εἴ κεν οἱ ὀρίνω. potuit ergo et illud eſſe ὀρίνῃς. X, 220 οὐδ' εἴ κεν μάλα πολλὰ πάθοι. at codd. πάθῃ. Non variat lectio T, 322 οὐδ' εἴ κέν που πυθοίμην, cum tamen legi poſſit πύθωμαι. B, 123 εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν. nusquam ἐθέλωμεν. Z, 50 εἴ κεν ἐμὲ πεπύθοιτο. nusquam πεπύθηται. H, 387 αἴ κέ περ ὔμμι φίλον καὶ ἡδὺ γένοιτο,

poterat esse γένηται. X, 244. 5 εἴ κεν φέρηται — ἤ κεν σῷ δουρὶ δαμείη. nusquam δάμηται, versu autem 351 verior lectio est ἀνώγῃ pro ἀνώγοι post εἴ κεν σχήσωσιν et ὑπόσχωνται. Ψ, 346 οὐδ' εἴ κεν ἐλαύνοι. nusquam ἐλαύνῃ. Tandem sunt exempla in quibus manifestum sit, non minus optatiuum vsu probatum esse, vt in illo E, 279 et alibi, εἴ κε τύχοιμι. Ψ, 592. 3. Vix mutes εἰ καί νύ κεν οἴκοθεν ἄλλο μεῖζον ἀπαιτήσειας, et Ω, 687 αἴ κ' Ἀγαμέμνων γνοίη σε.

Superest tertia ratio in Homericis, vt, non modo εἰ, de quo non laboramus, sed εἴ κεν, αἴ κεν cum *futuro indicatiui* iungatur; ita vt hoc locum aoristi subiunctiui habeat. Sic B, 72 ἀλλ' ἄγετ', εἴ κέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν. 258 εἴ κ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα κιχήσομαι. ad quem locum vide Obss. O, 213 αἴ κεν Ἰλίου αἰπεινῆς πεφιδήσεται οὔτ' ἐθελήσει ἐκπέρσαι et 297 στείομεν εἴ κε πρῶτον ἐρύξομεν ἀντιάσαντες. Potest in his suppleri: *videamus, an.* Sed nos quaerimus de vsu τοῦ κεν et ἂν cum indicatiuo. Et occurrit hoc ipsum mox subiecto subiunctiuo Θ, 532 εἴσομαι αἴ κε μ' ὁ Τυδείδης ἀπώσεται — ἤ κεν ἐγὼ — φέρωμαι, vbi in aliis φεροίμην. K, 449 εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν ἠὲ μεθῶμεν.

Vsus hic futuri indicatiui pro aoristo subiunctiui obseruatur et in aliis, vt in ὡς ἂν, v. c. Π, 271 ἀνέρες ἐστὲ, ὡς ἂν Πηλείδην τιμήσομεν. Ψ, 339 ὡς ἄν τοι — δοάσσεται. *ita vt tibi videatur.*

Hactenus esset obseruatio tantum facta in *futuris indicatiuis* pro *aoristo subiunctiuo* obuiis. Enimuero in versu Excursui supra adscripto est tempus praesens: αἴ κέν πως βούλεται pro βούληται. Sunt tamen etiam exempla vsus indicatiui similis in aliis temporibus, vt in ἵνα. Inf. 363 ἵνα εἴδομεν ἄμφω. Sic et Θ, 18 ἵνα εἴδετε πάντες, item ἵνα μὴ ῥέξομεν οὕτως H, 353. Atque hic indicatiui vsus in ἵνα et similibus mansit apud Atticos, vt ad Tragicos saepe monitum est inprimis a Brunckio. ὄφρα simili modo cum indicatiuo iungi vulgatum est; at

in Homero etiam ὄφρα κεν. In B, 440 Ἴομεν, ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα.

Vidimus vſum; quaeri poteſt de grammatica ratione et cauſſa. Videri poſſunt loca illa requirere neceſſario ſubiunctiuum, ita vt ἐγείρομεν dictum ſit pro ἐγείρωμεν, adeoque correptum ſit ω pro ο. Coniectabat Hermannus de Metris, fieri hoc, quia ob praecedentem accentum ſyllaba longa corripi potuerit. Hoc tamen ipſum eſt aliquid, quod nouam mirationem facit. Mihi horum aliorumque ſimpliciſſima ratio eſſe videbatur repetenda a priſco ſermone nondum ſatis grammatice conſtituto et expolito; inprimis, quamdiu non niſi aure diiudicabantur ſoni, nondum ſcripturae adſpectu et intuitu. Fundum habet haec opinatio in communi omnium linguarum fortuna. Non enim, niſi ſerius, ex quo linguae litteris exarantur, multo vſu accedente, ſubtilior grammatica conſtituitur. Quid quod nec in expolito ſermone omnia, quae ſeuerioribus praeceptis grammatices repugnant, ſublata ſunt aut tolli poſſunt: vt in Attico ſermone haud pauca occurrunt, quae grammaticis regulis haud reſpondent, optimorum tamen ſcriptorum vſu probata ſunt; quemadmodum, vt vnum commemorem, quod neutris pluralibus verbum ſingulare ſubiicitur; quod olim, vt vel ex Pindaro patet, etiam in maſculinis et femininis pluralibus vſu venerat, contra bonae grammaticae legem. Potuit quoque, reperto iam et vulgato ſcribendi vſu oculos ad incuriam auocare vſus τοῦ ο promiſcuus etiam pro ω, et quod ε et η iisdem characteribus exarabantur. Facilius itaque per longum tempus latere potuit vitium in verbis, in quibus longa vocalis correpta erat.

Quaecumque tamen ratio fuerit huius licentioris vſus: ſufficit rem eſſe obſeruatu obuiam innumeris in locis Homericis, (et magnum exemplorum numerum appoſuit nuper Herman. de Metris p. 85.) poni indicatiuum pro coniunctiuo (quo etiam referam Φ, 437 τὸ μὲν αἴσχιον, αἴ κ' ἀμαχητὶ ἴομεν). Variat quoque futurum indicatiui cum aoriſtis ſubiunctiui, vti inf. A, 142—4 νῦν δ' ἄγε,

νῆα — ἐρύσσομεν, ἀγείρομεν, θείομεν, βήσομεν, et corripi videtur longa vocalis in illo E, 555 δύο λέοντε ἐτραφέτην pro ἐτραφήτην. et H, 199 et al. τραφέμεν pro τραφῆμεν, τραφήμεναι nisi verbum fuit τράφημι, *adolesco*.

EXCVRSVS IV

ad A, 141.

de ἐρύω. ἐρύομαι.

A, 141. Ἀλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. Versum vitiosum esse iam in Obss. monitum: nam scriptum fuit ϝερυσσομεν. Omnino sunt duae voces, quae miris modis miscentur in Homericis, quas subtilius discernere iuuabit. Occurrit autem duplex difficultas; prima, *quod modo digamma locum habet, modo non*; altera, *quod τὸ υ modo correptum est, modo productum*.

Scilicet, diuersas statim ab initio fuisse voces video: ϝερυω, media breui, *traho*: vt tamen producatur per σσ. Sic A, 485 νῆα μὲν — ἐπ' ἠπείροιο ϝερυσσαν. *traxerunt*. *subduxerunt*: vbi vide, et ad Γ, 373. 361. Sic et Hesiod. Ἔργ. 624 νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι πυκάσαι τε λίθοισι. Porro Jl. Δ, 530 ἐσπάσατο στέρνοιο, ϝερυσσατο — E, 110. M, 190 ἐκ κολεοῖο ϝερυσσαμενος.

Possunt hinc emendari Δ, 467 νεκρὸν γὰρ ϝερύοντα (non γάρ ῥ' ἐρ.) E, 344 χερσὶ ϝερυσσατο. Γ, 373 καί νύ κε ϝειρυσσεν τε. Λ, 363 νῦν αὖ σε ϝερυσσατο, sic et Υ, 450. Ω, 16 τρὶς ϝερυσας. 584 χόλον οὐ ϝερυσαιτο. et sic alia. cf. ad A, 485. ταμπρῶτα ϝερυσσομεν (pro πάμπρωτον) leg. in Od. Δ, 577. K, 403. 423. Λ, 2.

Ab hoc est ϝειρυμαι. ϝειρυμην. Jl. Σ, 69 Μυρμιδόνων εἴρυντο νέες *subductae erant*. Δ, 248 ἔνθα τε νῆες εἰρύατ' εὔπρυμνοι pro εἴρυνται. Itaque N, 682 νέες θῖν' ἐφ' ἁλὸς εἰρυμέναι leg. εἰρυμμέναι. Eodem modo succurrendum est istis, quae Ξ, 75 et O, 654 leguntur: νῆες ὅσαι πρῶται εἰρύαται ἄγχι θαλάσσης. leg. εἴρυνται. At altero in loco Ξ, 30 ἀπάνευθε μάχης εἰρύατο νῆες suspicio

iam aliunde facta firmatur vitio metri vocali *υ* producta, ita vt nulla medela locum habeat. Memorabile eſt et illud, quod in compoſitis digamma excluditur; *ἐπέρυσσε* eſt Od. A, 441. pro *επιϝερυσε*. Id tamen et aliis in ſimilibus fieri, alio loco videbimus.

Difficilior eſt medicina in loco ſupra praefixo ex Jl. A, 141 *ἀλλ᾽ ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν*. de hoc tamen dictum ſatis in Obſſ. Δ, 492. vbi v. P, 635 cum 713. Υ, 311. at Ψ, 21 locus eſt interpolatus. Od. I, 77 et 402 videtur fuiſſe *ανα δ᾽ ἱστια ϝειρυσσαντες*. T, 481 *τῇ δ᾽ ἑτέρῃ ἕθεν ἆσσον ϝειρυσσατο*, veniſſe videtur *ἕθεν* ex interpolatione. X, 372 *θάρσει, ἐπειδή σ᾽ οὗτος ἐρύσσατο καὶ ἐσάωσεν*, non eſt *ϝερυσσατο* ab *ἐρύω*, ſed *ἐρύσατο* a *ῥύομαι ſeruo*.

Scilicet altera ac diuerſa vox fuit *ῥύομαι*, vocali *υ* producta, forte ex antiquo *ρυϝω*, ea notione, vt ſit *ſervo, tueor*, tum *cuſtodio, obſeruo*, tandem *caueo*. Sic Jl. O, 257 *ὅς σε πάρος περ ῥύομ᾽ ὁμῶς* — M, 8 *ὄφρα ληΐδα* — *ἐντὸς ἔχων ῥύοιτο*. Z, 403 *πάρος γὰρ ἐρύετο Ἴλιον Ἕκτωρ*. H, 798 *χαρίεν τε μέτωπον ῥύετ᾽ Ἀχιλλῆος*. P, 224 *προφρονέως ῥύεσθε*.

Ex hoc fit *ἐρύσατο* media longa, cuius locum ſaepe occupauit alterum *ἐρύσσατο*. atqui hoc eſt *traxit*, illud *ſeruauit*. Sic Jl. E. 34 *καὶ τὸν μὲν μετὰ χερσὶν ἐρύσατο Φοῖβος Ἀπόλλων*, iterum Λ, 363 et Υ, 450. Sic et Jl. B, 859 *ἀλλ᾽ οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσατο κῆρα μέλαιναν*, *non cauit mortem, non effugit*, *οὐκ ἐφυλάξατο*. — Pro eodem eſt alibi *ἐῤῥύσατο*, vt O, 290. Υ, 194. Od. A, 6. — interdum *ῥύσατο*, cum inde ductis: *ῥυσάσθην* Jl. Ξ, 406. *ῥύσαιτο* Od. Z, 129. M, 107. Od. Ψ, 244 *ῥύσατο* eſt *retinuit, detinuit*. inde *ῥῦσαι* Jl. P, 645. Ω, 430 *aſſerva*. — *ῥύατο* pro *ἔῤῥυντο*, *ſeruarunt*, Jl. Σ, 515. Od. P, 201. Fuit enim *ἔῤῥυμαι, ἐῤῥύμην*, vt et *ἔρυμαι, ἐρύμην*, vbique media longa, ita et *ἔρυτο*. Jl. Δ, 138 *ἥ οἱ πλεῖστον ἔρυτο*. Jl. Ψ, 819 *νύξ, οὐδὲ χρό᾽ ἵκανεν, ἔρυτο γὰρ ἔνδοθι θώρηξ*. (Apparet hinc verſum ſpurium eſſe in Heſiodi Theog. 304 *ἡ δ᾽ ἔρυτ᾽ εἰν Ἀρίμοισιν*, vt ſit *ſerua-*

batur; at recte ille in Scuto Herc. 415 οὐδ' ἔῤῥηξεν χαλκὸν ἔρυτο δὲ δῶρα θεοῖο. Hinc ἐρύσθαι Od. E, 484 τρεῖς ἄνδρας ἐρύσθαι. — Editur in h. l. et Od. Ξ, 260 et P, 429 nec non I, 194 et K, 444 (vbi aut interpolate aut vitiose legitur νῆα ἔρυσθαι pro νῆας) ἔρυσθαι. quod si recte sit, statuendum est fuisse verbum ἔρυμι. ἔρυμαι. ἔρυσθαι. ἐρύμην. ἔρυτο. Est pro ἐρύσθαι quoque εἰρύσθαι μέγα δῶμα custodire Od. Ψ, 151. Od. Ψ. 229 ἣ νῶϊν εἴρυτο θύρας. Jl. Π, 542 ὃς Λυκίην εἴρυτο. Jl. M, 454 οἵ ῥα πύλας εἴρυντο custodiebant. Od. Γ, 268 εἴρυσθαι ἄκοιτιν. Ψ, 81 θεῶν δήνεα εἴρυσθαι. leg. δήνη. Licet ab ἔρυμι, ἔρυσθαι, hoc ipsum εἴρυσθαι ducere; nil refert. At Jl. A, 239 corruptum esse patet, quod editur: οἵ τε θέμιστας εἰρύαται leg. εἴρυνται, obseruant. φυλάσσουσι. Od. Π, 463 ἦ ἔτι μ' αὖτ' εἰρύαται οἶκον ἰόντα fuit εἴρυνται ϝοικον ἰόντα. Jl. X, 303 dii οἵ με πάρος γε πρόφρονες εἰρύαται. leg. εἴρυνται tuentur. Od. Z, 265 νῆες δ' ὁδὸν ἀμφιέλισσαι εἰρύαται. leg. εἴρυνται obseruant. Tandem hoc ipsum ῥύομαι esse debuit ἐρύομαι, producta vocali υ. vt Jl. Y 311 Αἰνεία, ἤ κέν μιν ἐρύσεαι (non ἐρύσσεαι) seruabis, eripies. Jl. K, 43 χρεὼ βουλῆς, — ἥτις κεν ἐρύσεται (non ἐρύσσεται) ἠὲ σαώσει. Ergo et Ω, 584 κραδίῃ χόλον οὐκ ἐρύσαιτο deb. esse οὐ ῥύσαιτο. Jl. Ξ, 422 ἐλπόμενοι ἐρύεσθαι, fuit ῥύεσθαι. E, 456 οὐκ ἂν δὴ τόν δ' ἄνδρα μάχης ἐρύσαιο μετελθών. immo ῥύσαιο. Possit in his videri notio eripiendi elici posse ex ἐρύω, ϝερύω, media breui. Verum ἤ κέν μιν ϝερύσσεαι in metrum peccat.

Illud ἐρύομαι fuit quoque pronuntiatum εἰρύομαι, nam legimus ἄστυ πύλαι ἐζευγμέναι εἰρύσονται, Jl. Σ, 276.

Quae his a me positis obstare videntur, medelam admittunt pleraque facilem. Sunt loca, in quibus ῥύομαι, seruo, tueor, priore breui, dictum esse videtur; vt οἵ τε πτολίεθρα ῥύονται· Jl. I, 396 vbi vide. Alibi ῥύεται, ῥύετο, binis syllabis est pronuntiandum, vt Jl. K, 259 κέκληται, ῥύεται δὲ κάρη, et 417. Od. Ξ, 107. O, 35. Sic et Hesiod. Sc. Herc. 105 ἔχει ῥύεταί τε πόληα, est

ῥῦται pronuntiandum. Jl. I, 248 *εἰ μέμονάς γε — Τειρομένους ἐρύεσθαι* est *ῥύεσθαι*, *seruare*, pronuntiandum *ῥῦσθαι*. Jl. Υ, 194—5 *ἀτάρ σε Ζεὺς ἐῤῥύσατο — ἀλλ' οὐ νῦν σ' ἐρύεσθαι ὀΐομαι.* lege, *οὐ νῦν σ' ἐῤῥύσθαι*, aut saltem *οὐ νῦν σε ῥύεσθαι*, pronuntiando *ῥῦσθαι*. Jl. O, 29 *τὸν μὲν ἐγὼ ῥυσάμην*, nisi versus sunt emblema seriorum, esse debuit *ῥύμην*, pro *ἐρύμην*, *seruaui*. Jl. Δ, 186 *εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος* peccat. deb. esse *εἴρυτο ζ.* Υ, 93 *εἰρύσαθ' ὅς μοι ἐπῶρσε.* leg. *εἴρυθ' ὅς μοι.* O, 274 *τὸν μὲν ὕλη — εἰρύσαθ' οὐδ' ἄρα τέ σφι.* leg. *εἴρυτ', οὐδ' ἄρα.* Jl. Φ, 229. 230 *οὐ σύ γε βουλὰς εἰρύσαο Κρονίωνος* fuit *εἴρυσο*, ab *εἰρύμην*. *obseruasti.* et 588 *Ἴλιον εἰρυόμεσθα* leg. *εἰρύμεσθα.*

At legitimus vsus *τοῦ εἰρύσασθαι* occurrit in sequentibus: *χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεά, ἔπος εἰρύσασθαι* *obseruare.* adeoque ei parere. Θ, 143 *ἀνὴρ δέ κεν οὔ τι Διὸς νόον εἰρύσαιτο*, *obseruet, intelligat, assequatur.* Nisi malis esse *impediat, effectu priuet.* v. ad e. l. P, 327 *Αἰνεία, πῶς ἂν καὶ ὑπὲρ θεὸν εἰρύσαισθε Ἴλιον*; *seruetis.* Od. Π, 459 *μηδὲ φρεσὶν εἰρύσαιτο.* *obseruet*, *φυλάξαι.*

EXCVRSVS V

ad A, 164.

εὖ ναιόμενον an *εὐναιόμενον.*

εὖ κτίμενον an *εὐκτίμενον.*

et de similibus compositis.

A, 164. *Τρώων ἐκπέρσωσ' εὖ ναιόμενον πτολίεθρον.* Leuissima res, quae tamen tenere potest aliquem subtiliora quaerentem, cum modo scribi videat *εὖ* vel *ἐῢ* *ναιόμενον* modo vna voce *εὐναιόμενον.* De *εὖ* vel *ἐῢ* nunc non disputo; cum nos antiqua pronuntiandi ratio lateat; suauiorem tamen esse alteram *ἐῢ* ad sensum meum fateor. Ad grammaticorum commenta spectare hoc, non rhapsodis deberi, vt voces duas in vnam contrahant, nullus dubito; fieri quoque id cum ratione in iis compositis, quae diuisim per se stare nequeunt vt *εὐπλόκαμος· εὐδείε-*

λος. porro *εὐανθὴς*, *εὐγενὴς*, *εὐδαίμων*. Enimuero ſeu dubitari poteſt ſeu negari, recte id fieri in aliis: *εὐκτίμενος*, *εὐναιόμενος*, *εὐναιετάων*, *εὐαραρὼς*, et *νῆας ἐΰστείλαντα*, Od. Ξ, 247 et ſimilibus. Scilicet non exiſtunt verba *εὐστέλλω*, *εὐναιετάω*, *εὐναίω*.

Dicas forte recte *εὐκτίμενος* ſcribi, quia et *ἐΰκτιτος* ſcribitur; *εὐποίητος*, quia *εὐποιέω*. At aliter ſe haec habent. Analogiam cum ſuperius memoratis habent adiectiua a verbis ducta, recte adeo in vnum contrahenda: *εὔτυκτος*. *εὔστρεπτος*. *εὔδμητος* et ſimilia: ita et *εὔκτιτος*. At non conuenit *εὐκτίμενος*. quod ductum eſt ex antiquo *κτίμι*, *κτίμαι*, quod fuit quoque *κτίω*, *κτίζω*. non autem fuit *εὔκτιμι*, vt nec *εὐκτίζω*.

Enimuero memorari poſſunt *εὐφημέω*, *εὐφραίνω*, *εὐφρονέω*. Atqui haec ducta ſunt ab adiectiuis: *εὔφημος*, *εὐφρὴν*, *εὔφρων*. Ex *εὐεργὴς* eſt *εὐεργέτης*, *εὐεργετέω*. *εὐποιέω* eſt benefacio, ex *εὔποιος*; at *εὖ ποιητὸς*, *affabre factus*, alia notione dictum eſt.

Simili modo iudicandum eſſe videtur de aliis ſimilibus: *καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ* perperam ſcribi ratio docet; nam nullum eſt verbum *καρηκομάω*, nec *καρηκόμης*, vnde ductum eſſe poſſit; vti *καρηβαρέω* recte ſe habet, quia *καρηβαρὴς* vſu fuit, vt *θυμοβαρής*. Et ſic de aliis. Ita omnino dubito recte Ariſtarchi lectionem ſup. 59 nunc regnare *παλιμπλαγχθέντας*. Vix enim fuit *παλιμπλάζομαι*.

EXCVRSVS VI

ad A, 171. 505—510.

ἄτιμος. ἀτιμία. τιμή. τιμᾶν.

Sunt verba priſcarum aetatum notionis non ſatis explicitae et definitae; quoniam ſunt *generalia*, et ſaepe pro *parte* aliqua a poeta ponuntur; confuſis quoque notionibus *honoris* et *vltionis*, quae fit interdum honoris cauſſa.

Τίειν, primaria vox, eſt proprie *ἀνταποδιδόναι compenſare:* quod ſit vel *puniendo*, vel *remunerando*, vel *beneſaciendo*, vel *honorem impertiendo*.

Confunduntur inde *duae notiones*, vbi de iniuria accepta agitur; dum et iniuria *laeſus eſt honor*, et, ſi pro iniuria ſatis factum eſt, *honor recipitur*; quod ni fiat, vltione *honor defenditur*; et vltione *efficitur, vt ſatisfiat* pro iniuria accepta. Hinc variat vis vocis in quoque loco pro adiunctis. Jl. A, 505—510 *Τίμησόν μοι υἱὸν — ἀτάρ μιν Ἀγαμέμνων ἠτίμησεν — ἀλλὰ σύ πέρ μιν τῖσον — ὄφρ᾽ ἂν Ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν, ὀφέλλωσί τέ ἑ τιμῇ.* hic explicat poeta ipſe quid ſit *τίειν.* nam id agit Thetis, vt Achiui Achilli laeſam dignitatem reſtituant, dum pro iniuria illata ei ſatis faciunt. Alterum eſt exemplum notionis fluctuantis in Achillis precibus ad matrem A, 352—7.

Iam *τιμὴ* eſt *honos ex virtute*; tum *praemium virtutis*, adeoque idem quod *γέρας*· vnde *τιμᾶν praemium tribuere*, et contrarium *ἀτιμᾶν*, quod proprie eſt *honorem non tribuere*, eſt quoque *praemio priuare*. Hoc eſt illud quod Achilles indignatur, quod *γέρας* ipſi eſt ereptum: vnde ipſe eſt *ἄτιμος* A, 171 *munere priuatus*, iniuria eſt *ἀτιμία*, et ipſe *ἠτιμήθη.* Sic A, 355 *Ἦ γάρ μ᾽ Ἀτρείδης ἠτίμησεν· ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας.* Et in verbis Therſitae de Agamemnone: *ὃς καὶ νῦν Ἀχιλῆα — ἠτίμησεν. ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας.* Pro eo dictum *οὐδὲν ἔτισε* A, 412. — Eſt *ἀτιμία* genus *ὕβρεως* e doctrina Ariſtotelis Rhet. II, 2.

Vbi autem iniuria vindicatur et honor ac dignitas ſeruatur vel recuperatur: *τιμὴ* eſt *vltio*. *τιμᾶν vlciſci*. *τίμησόν μοι υἱὸν* A, 505. Sic 559. Θ, 372. B, 4. O, 77. Π, 237. ipſe Chryſes ad Apollinem Jl. A, 454 *τίμησας μὲν ἐμὲ, μέγα δ᾽ ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν.* hoc ſenſu eſt quoque dictum: ad Troiam ſe veniſſe *τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ* A, 159. vbi v. Obſſ. — *τιμὴ* eſt *multa*, quae compenſat iniuriam Od. X, 55. 56. 57. *τιμὴν ἀμφὶς ἄγοντες ἐει-*

κοσάβοιον ἕκαστος. — τίειν est *satis facere*, et τιμὴ est *ipsa placatio, iniuriae reparatio.* Iuncta cum his notio dignitatis et honoris, vindicati; vnde nunc *honoratus Achilles:* πολυτίμητος. Iam quatenus vltione ipsa dignitas recuperata etiam magis enitescit et *illustratur,* mirum non est τιμὴν sic habere notionem accessoriam; quemadmodum et τιμὴ est pro *victoria* Jl. O, 612. pari modo κῦδος illa dicitur: quibus similia saepe in Pindaro occurrunt.

Occurrunt haec proprie in caussa Achillis; nam alioqui ἀτιμᾷν, ἀτιμάζειν, ἀτιμία, cum ceteris, vulgari quoque significatu occurrunt, vt sint *contumeliose habere, contumelia et iniuria afficere, honore priuare, posthabere, contemtu habere*; multis locis; v. c. Chrysen Agamemnon ἠτίμησεν A, 94. de Vlysse reduce Od. Ψ, 28. Π, 274 et al. de Neptuno Od. N, 141. 2. ipsa Thetis se ἀτιμοτάτην θεὸν praedicat A, 516 et Achilles ad generalem notionem transit, dum ait, haberi se ab Agamemnone contumeliose, ὡσεί τιν' ἀτίμητον μετανάστην Jl. I, 644. vbi v. Obss. et Π, 59. Haec per se satis expedita sunt, vt nihil de iis sit monendum.

Monebo adhuc verbo de vsu Homerico voc. τιμὴ de *regibus* et eorum *fortuna.* Cum enim τιμὴ sit *honor, dignitas, locus,* inde est τιμὴ interdum ipse *principatus, regia dignitas:* Sic Jl. B, 197 Τιμὴ δ' ἐκ Διός ἐστι. coll. 205. 6. Jl. I, 612 Ἶσον ἐμοὶ βασίλευε καὶ ἥμισυ μείρεο τιμῆς add. Z, 193. O, 189. Υ, 181 τιμῆς τῆς Πριάμου pro ἀρχῆς. et Jl. A, 278. 279. P, 251 cum voce κῦδος iungitur, et τὸ γέρας. Nunc ἀτιμάζειν est *regno priuare.* Od. Λ, 494 rogat Achilles de Peleo patre: ἢ ἔτ' ἔχει τιμὴν — ἤ μιν ἀτιμάζουσιν — Contra Jl. A, 175 sunt alii οἵ κέ με τιμήσουσι, *qui meo ductu et principatu vti volent.*

EXCVRSVS VII
ad A, 393.
de ἕο. οὗ. ϝέο. ϝοῦ. οἷ, ϝοῖ. ἕ, ϝέ. ὅς, ϝός. ἑός, ἐΰς vel ἑύς.

A, 393. περίσχεο παιδὸς ἑῆος. Quandoquidem ſemel conſtitui, veterum commenta in Homerum ſuum exquirere, et ſubtilitates grammaticas, in quibus illi ſe iactarunt; etiam de his vocibus, e quibus magna critices Homericae pars pendet, mihi eſt agendum. Controuerſiae de iis fuere plures, quas vno loco commemorabo; alia de *vſu poſſeſſiuorum pro primitiuis*, alia de *ſignificatione*, alia de *digamma* et de *diuerſitate vocum inter ſe ſimilium*.

Eſſe ἕο, οὗ, et hinc ἕο αὐτοῦ, primitiua ſeu perſonalia pronomina, ſatis conſtat. Cum autem, vt ἐμὸς et σὸς, ita ſit ἑὸς, poſſeſſiuum, *ſuus*, cum porro ἐμοῦ poſſit eſſe et ab ἐμὸς et ab ἐγὼ caſus ſecundus, (nam πατρὸς ἐμοῦ et πατρός μου aeque dici poteſt) putarunt grammatici poſſeſſiuum poni pro perſonali. Auctoritatem viderunt illi eſſe in verſu Homerico Jl. Θ, 37 ὀδυσσαμένοιο τεοῖο, vbi eſt pro σοῦ, a σύ. itaque etiam εὗ et οὗ poſſeſſiuum pro perſonali dictum eſſe volebant. Sic Jl. Υ, 261 Πηλείδης δὲ σάκος μὲν ἀπὸ εὗ ἔσχετο eſſe aiebant εὗ, ab ἑὸς, pro primitiuo tertiae perſonae, cum tamen ſit pro ἀπό ἕο, vt et Ariſtarchus legebat, cuius lectio praelata eſt; qui et ſic accepit μνῆσαι πατρὸς σεῖο Jl. Ω, 486 pro πατρός σου, et Od. Τ, 180 πατρὸς ἐμοῖο πατήρ, pro πατρός μου. item Jl. Δ, 343 δαιτὸς ἐμεῖο pro δαιτός μου, tandem Jl. Τ, 105 οἵ δ' αἵματος ἐξ ἐμεῦ εἰσι pro αἵματός μου. De his doctrina eſt apud Apollon. de Syntaxi lib. II, p. 152 ſq. vbi p. 165 Zenodotus vapulat. Poterat tamen ille laudare pro vſu τοῦ ἑὸς, ἑοῦ, poſſeſſiui, Jl. Ξ, 11 πατρὸς ἑοῖο, *patris ſui*, item ibid. v. 9 υἷος ἑοῖο, vbi alii υἷος ἑῆος. Σ, 71 παιδὸς ἑοῖο.

In Zenodoti ſecta fuit Apollonius Rhodius, qui voce ἑὸς vſus eſt non modo pro *ſuus*, verum et pro *meus*, *tuus*, vt lib. III, 1040 μή πως σὺ — κατὰ κόσμον ἑοῖο

ἑτάροισι πελάσσῃς *tuis* ſodalibus. adde IV, 203 vbi pro *noſter*. I, 1113. III, 140. 267. etiam pro αὐτοῦ, paullo durius lib. II, 1150. pro σφέτερος ſaepe, vt III 167. reprehenſus propterea a grammaticis haud ſemel, vt lib. II, 226 αὐτὸς ἑὸν λελάθοιμι νόον. vbi ἐμὸν ex interpolatione ortum noluerim inferre. add. Sch. I, 1113. III, 140. 511. 167. 327. *) Nec mirum hoc; nam idem ἕο, εἷο, pro *mei* ab ego, vſurpauit, vt lib. II, 637 αὐτὰρ ἔγωγε εἷο μὲν οὐδ᾽ ἠβαιὸν ἀτύζομαι pro ἐμοῦ. ἑοῖ pro σοὶ lib. I, 893. pro μοὶ III, 99. Vitium alterum, quod poſſeſſiuum viſus eſt adhibuiſſe Apollonius Rhodius pro primitiuo, ex eo exemtum eſt alia lectione ἑεῖο pro ἕο, οὗ. quod Brunck. repoſuit e libris aliquoties, vt I, 1032 vbi eum vide. Poſſit forte videri hoc ipſum in Homero fuiſſe, παιδὸς ἑεῖο. Verum impetum retinet locus A, 393 vbi non eſſe poteſt *ſuus*, cum de altera perſona dictum ſit, *filii tui*. Si grammatici Alexandrini vſum Homericum τοῦ Digamma tenuiſſent, aliam ſic difficultatem ſubnaſci vidiſſent.

Comparatis locis plurimis ſatis mihi conſtare videtur, ab antiquioribus Ionibus conſtanter pronuntiatum fuiſſe ϝεο; vnde toties occurrit ἀπό ἑο, ἀπὸ ἕο (nam disputatum quoque de hoc eſt: ſitne enclitica: vt adeo ſcribendum ſit ἀπό ἑο an ἀπὸ ἕο. Atqui et οἱ et ἑ pro encliticis habentur) ex απο ϝεο, vt E, 343. N, 163 etc. Et B, 239 ὃς καὶ νῦν Ἀχιλῆα ϝεο μέγ᾽ ἀμείνονα φῶτα, vbi v. Obſſ. Nec mirum, nam fuit ϝε (ἓ) ϝοι (οἷ) ergo et ϝεο, ϝου. Conſtanter quoque pronuntiatum fuit ϝος, (ὃς) ϝῃ, ϝον, ϝοι, ϝους (οὓς). Sic Il. B, 832 οὐδὲ οὓς παῖδας ἔασκε, vides eſſe ουδε ϝους. N, 8 ἐέλπετο ὃν (ϝον) κατὰ θυμόν. Σ, 305 οὐδὲ Σκάμανδρος ἔληγε τὸ ὃν μένος (το ϝον) iterum X, 459. Ψ, 769. Haec ſane ſatis inter ſe conueniunt. Non ignoro exempla eſſe quae aduerſentur; verum de his fa-

*) Vitioſum vſum τοῦ ἑὸς pro σὸς deprehendas adhuc in Quinto, vt I, 466 vos ἰστὸν ἐπεντύνεσθε ἑῶν ἔντοσθε μελάθρων. Reſtituendum hoc V, 354. ille non ſomno ſe tradidit, ἀλλὰ ἑοῖσιν ἐν ἔντεσι δύσατο θύων pro τεοῖσιν.

cile iudicium facere licet ex iis, quae ad Λ, 403 notata sunt.

Alia quaestio est super ἑὸς, ἑὴ, ἑὸν, quod inde ortum duxit. Bentleium, aliis locis transmissis, in aliis haesisse, et modo ϝεος modo ϝος appinxisse vidi in eius schedis.

Quo minus ϝεος pronuntiatum esse putemus, obstant loca πατρὸς ἑοῖο, παιδὸς ἑοῖο, A, 496 et similia. Sunt *duo* modi expediendi; *aut* vt redeamus ad alteram formam quae fuit ὃς, pronuntiatum ϝος, vtque adeo scribatur πατρος ϝοιο. παιδος ϝοιο. vti occurrunt κάλλεος εἵνεκα οἷο. h. ϝοιο. *aut* statuendum est, fuisse vocem ἑὸς, ἑὴ, ἑὸν, *bonus, strenuus*, eandem quae et ἐὺς, ἐὺ, quod saepe occurrit, vnde et ἠὺς, ἠύ. De quo v. ad A, 393. Illustrat haec Etymol. in ἔηος et in ἐά. Restat *tertia* ratio, vt relinquamus ἑὸς, ἑὴ, ἑὸν, *suus*, idque scriptum olim statuamus ἑϝος (ⱵΕFΟΣ) vnde factum ἑὸς, ex ϝος (FΟΣ) praemisso ἐ. quod etiam sensisse videtur vir doct. Rich. Payne p. 49. Ita nec metro fit iniuria, nec aliquid turbatur; etsi vel sic nil referre videtur multis in locis, scribasne, aut scriptum putes fuisse, ἑϝὸς an ϝος. vti hoc ipsum πατρος ϝοιο, et πατρὸς ἑοῖο, ex ἑϝοῖο B, 662. Ita retinere malim N, 26 χρυσείην, εὔτυκτον, ἑϝου δ' ἐπεβήσατο δίφρου. non ϝου. οὗ. Quae obstare disputatis videri possunt loca, sigillatim notabo; vt Il. T, 277 et Ψ, 3 οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὴν ἐπὶ νῆα ἕκαστος. vbi tamen ratio est in θέσει. vt in Od. B, 258 οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος. Praefixum autem illud ε, modo leni, hoc est nullo, modo aspero spiritu, modo digamma, multis exemplis constat: ϝεπω. ϝειπε. ἐϝειπε. Sic εϝαδοτα. εϝαλη. εϝαγη. εϝαφθη. ex ϝεικοσι, εϝεικοσι. εἴκω, ϝεικω, ϝοικα, ϝεϝοικα. Sic ϝεοργα vel ϝεϝοργα. ϝεϝολπα ex ϝελπομαι, εϝελπετο.

Expeditior ratio est in ϝοι et ϝε, quod in vulgata lectione vbique fere agnoscere licet; et raro corruptum est. Sunt tamen loca, in quibus operae pretium est illud animaduertere metri caussa: Ita B, 665 ἀπείλησαν γάρ οἱ

ἄλλοι, cum vitio verſus legitur γάρ οἱ. quod eſſet γάρ ϝοι.

Deſeruerunt haec aut ignorauerunt poetae poſt Homericum aeuum, adeoque obſeruatio locum amplius non habet aut in Atticis, aut in Apollonio, Callimacho et aliis. Etſi occurrunt nonnulla quae ex notatis lucem accipiunt. At in Heſiodo vſus eius obſeruationis eſt ampliſſimus, neque critica in eo feliciter exerceri poteſt, niſi eius memor fueris; multae enim et corruptelae et interpolationes ex ignorato digamma ſunt profectae. Verum iſta alius ſunt loci.

EXCVRSVS VIII
ad A, 494 ſqq.
de Olympo Homerico.

Semel de Olympo monere ſuffecerit. Notio prima nata apud Pieres, accolas montis Olympi, tum Thraciae, poſtea Macedoniae, partim natura, partim religione notabilis. Eſt ille altior ceteris eius regionis montibus; perpetuis nebulis ac nubibus obductus; in eodem praecipua Iouis fuit religio cum ara in ſummo montis vertice. Vulgaris opinio hominum et mos altos montes diis conſecrandi, ſacra in iis conſtituendi, ſolitudo, horror, religio, atque vicinia ipſa, adducere facile potuit Pieres, vt ſedem Iouis ei monti aſſignarent, vt apud Troianos illa in Ida fuit conſtituta: Ἴδηθεν μεδέων Il. Ω, 308. Quae de hoc monte Olympo memorantur, ad h. l. non ſpectant; eſt de eo disputatio Volborthi a. LXXVI apud nos habita. At Pieres cum Ioue etiam ceteros deos in hoc monte collocarunt, primique loca regionis ſuae, inque his Olympum, in carmina adoptarunt; ita et Muſarum ſedem Pindum conſtituerunt; (v. *Comment. de Muſarum religione eiusque originibus et cauſſis* a. 1766. in *Commentat. Soc. R. Sc.* To. VIII.) Etiam Gigantum pugna in his locis facta, aliarumque fabularum domeſticarum origo Pieribus ex iis conſtituta eſſe videtur.

Videamus nunc de iis, quae in Homericis ab hoc Olympo monte ducta sunt ad *sedes deorum* declarandas. Ducta sunt inde *iuga, cacumina, recessus*, Olympi; et ipse Olympus est *νιφόεις*. *ἀγάννιφος*. cf. ad N, 754. *πολύπτυχος*, propter *conualles et anfractus*. *πολυδειράς*, propter *iuga* montium. Fama fuit, de vertice istius montis nullis ventis tacto: videtur hinc ductus locus de summa Olympi tranquillitate in Od. Z, 42—46 *Οὔλυμπόνδ' ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος* ... Montis sunt cacumina plura: Iupiter adeo interdum sedet in summo vertice seorsum ab aliis diis, vt Jl. A, 498. 9. et alibi: *ἀκροτάτῃ κορυφῇ πολυδειράδος Οὐλύμποιο*. At ceteri dii variis partibus habitant Σ, 186 *ἀθανάτων, οἳ Ὄλυμπον ἀγάννιφον ἀμφινέμονται*. Jl. Υ, 4. 5. Iupiter iubet Themidem conuocare deos *κρατὸς ἀπ' Οὐλύμποιο πολυπτύχου*. vbi haerebant veteres in nimis subtili interpretatione *cacuminis, κρατὸς*, in quo Iupiter alibi habitare dictus; at dictum puto simpliciter pro *monte*. — Est *ῥίον Ὀλύμπου* extrema aut prominentior versus planitiem iugi pars: Θ, 25 Iupiter *σειρὴν* catenam alligat *περὶ ῥίον Οὐλύμποιο*. Iuno descendens *λίπε ῥίον Οὐλύμποιο* Jl. Ξ, 225. vbi v. Not. et adde vs. 154. T, 114. sunt *πτύχες Ὀλύμπου*, vnde et *πτὺξ Ὀλύμπου* pro Olympo omnino dicta est, Υ, 22.

Exornarunt poetarum antiquissimorum ingenia montem Olympum, cum semel habita esset deorum sedes, et deorum *regiam* in eo constituerunt; *primo* quidem ita, vt regiam in monte vel montis parte aut supra montem in nubibus, in caelo, constituerent; *mox* autem, nullo montis respectu habito regiam deorum in nubibus ac caelo constitutam Olympum appellarunt.

Primo, inquam, *regiam deorum in monte* constituerunt, interdum supra montem in nubibus ac caelo; atque in hoc varia phantasmata ac rerum locorumque species sequuti sunt; sed nunc de Homero agimus. *In monte* eiusque iugis ac conuallibus aedes diis factas memorat Jl. Λ, 77 *οἷσιν ἐνὶ μεγάροισι καθῆκτο, ἧχι ἑκάστῳ Δώματα καλὰ τέτυκτο κατὰ πτύχας Οὐλύμποιο*. A mon-

te procedit Iupiter in regiam ſuam, *ἐὸν πρὸς δῶμα*, A, 532. 3. coll. 497. 8. aduenienti aſſurgunt dii in ea domo, (*δώματι*) atrio, aede, congregati 533. 4. 5. et finitis epulis ad ſomnum ſe compoſituri *ἔβαν οἰκόνδε ἕκαστος*. *ad ſuam quisque domum.* Jl. E, 748 ſqq. caelum aut ſuper Olympo eſſe aut eum circumdare videtur: caeli porta patefacta deſcendunt Minerua et Iuno, videntque Iouem in ſummo vertice ſedentem, inde curru per aerem feruntur verſus Troiam. — N, 523 ſedet Mars cum diis in Olympo *ὑπὸ χρυσέοισι νέφεσσι.* nubibus adeo caput ambientibus. Factum itaque haud mirabimur modo *οὐρανὸν* et *Ὄλυμπον* iungi, *εἰς οὐρανὸν Οὔλυμπόνδε* ſaepe, vt A, 497. modo vtrumque confundi, et poni *Ὄλυμπον* promiſcue et *οὐρανόν.*

Regia deorum in nubibus conſtituta eſt. Poeta in eam transtulit quaecunque in heroum vita regias ac domos principum regumque ornare ſolebant, conſtituendo *palatium, thalamos, fores, limen, δῶμα,* h. e. magnum atrium, in quod conuenirent conſulturi vel epulaturi. Hinc eſt *δῶμα Διός*, (de quo v. A, 533 et Not.) in eo *conſeſſus deorum*, vt ibid. et *epulae* 596 ſq. Confluunt enim, vt heroes et *ἄνακτες* ad regem, ſic dii ad Iouis *δῶμα*, ad conſultandum et ad epulandum: vt Jl. Υ, pr. et ſaepe. Sunt porro plures *θάλαμοι* reliquorum deorum, tanquam *συνοικία* aliqua intra magnam aulam. *Δῶμα* ipſum eſt *χαλκοβατὲς*, A, 426. more vitae heroicae: v. Od. H, 86 ſq. et Δ, 71 ſq. vbi videmus ſolum, parietes, fores, ex aere factas. Poſtea, cum vita mutata, omnia facta ſunt aurea. Secundum iſta ipſe *οὐρανὸς* eſt *πολύχαλκος* E, 503. Od. Γ, 2. et tandem *χάλκεος, χαλκοῦς.* Ex quo ipſo tamen notio ſtabilitatis et firmitatis ſeu nata ſeu cum altera coniuncta eſſe coepit. Nam non modo apud Pindar. Nem. VI, 6 eſt: *ὁ δὲ χάλκεος ἀσφαλὲς αἰεὶ ἕδος μένει οὐρανὸς*, verum eſt in ipſa Odyſſea O, 328. P, 565 *σιδήρεος οὐρανός.* Si quis igitur in vulgari notione, eſſe pro *στερεὸς* dictum, ſubſiſtere vult, nolentem in partes haud traham. Sunt porro *fores*, quas

Horae custodiunt, E, 749 vbi cf. Not. Vt in domibus regum, ita est *aula* et *septum*, αὐλὴ et ἕρκος, in quo praeter aedem regiam sunt *plures domus*, οἶκοι, δώματα, in quibus singuli dii habitant: vnde a Ioue in suam quisque domum discedit; A, 606 et al. sunt et *porticus*, αἴθουσαι ξεσταί. Υ, 10. 11.

Tandem dixi nulla amplius montis ratione habita, deorum sedem ac regiam constitutam esse in summo aethere, in caelo, quod vulgo homines appellant: ita vt dii despiciant ipsa sidera, lunam, solem, sub pedibus suis. Ita tandem consultum est maiestati deorum. Viam adeo ad regiam per γαλαξίαν constituerunt, qua in re luxuriatur Ouidii ingenium. Verum nihil horum ad Homerum spectare videtur; et quae ad eum spectant, summatim tantum commemoraui; quae qualisue species singularum rerum esse potuerit ad poetae animum, libera esto cuique fingendi libertas.

EXCVRSVS IX
de Ambrosia.

A, 529. Ἀμβρόσιαι δ' ἄρα χαῖται ἐπερρώσαντο ἄνακτος. Vocis ἀμβρόσιος, vt semel inoneam, origo varie traditur; vel a βροτὸς vel a βρόσις *cibus:* (v. Hesych. Etymol. Eustath. al. Alia v. in Schol. ad B, 57. K, 41.) Rem ipse Homerus constituit vs. Jl. Π, 670 ad Apollinem, vt Sarpedonis corpus vngat χρῖσόν τ' ἀμβροσίῃ, περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσον. vbi manifestum fit, ἄμβροτον et ἀμβρόσιον esse vnum idemque; esse *immortale, diuinum*, idem quod θεῖον. Itaque quaecunque sunt θεῖα, sunt ἀμβρόσια.

Sunt tamen nonnulla in vita deorum, in quibus illud vocabulum *proprie* locum habet, ita vt etiam vsus aliquis singularis loquendi inde subnatus sit; dicta enim est *ambrosia* inprimis de *cibo* deorum et *vnguento.*

Et primo quidem, quando *ambrosia* pro *cibo* deorum apud Homerum dicitur, intelligenda est ἀμβροσίῃ sc.

βρόσις f. βρῶσις; ἐδωδὴ; τροφὴ, *) indefinita notione, qualis illa nutritio fuerit; fed fimpliciter *diuinus cibus;* nec nifi feriores tanquam certum ciborum genus ambrofiam adhibuerunt. Ita, ex oppofito cibi, quo Vlyffes vefcebatur, Calypfo τῇ δὲ παρ' ἀμβροσίην δμωαὶ καὶ νέκταρ ἔθεντο Od. E, 199. Additum pro *potione* νέκταρ, quod plerumque ab illo discernitur vt Od. E, 93. comparari folitum cum melle et vino. In vno tamen loco Od. I, 359 ἀμβροσίη et νέκταρ vnum idemque declarare videntur; vbi Cyclops vinum fibi ab Vlyffe praebitum laudat: ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀποῤῥώξ. qui locus grammaticos exercuit, dubitantes, fitne etiam ὑγρὰ Ambrofia, non modo ξηρά. v. Euftath. ex Athen. II, p. 39. Vice verfa antiquos quoque cibum νέκταρ dixiffe, ex hoc eodem loco patet: vnde et etymon conftituitur a νὴ et κὴρ, *fatum, mors.* v. Etymol. h. v. Cum deorum vita per epulas declararetur: natae inde funt duae notiones, vt *deorum vitam et immortalitatem* per *ambrofiae et nectaris vfum* declararent, vtque *vitam* eam comparari et immortalitatem *indui* dicerent *ambrofia degustata.* Variis modis haec a poetis tractata; interdum notione medicamenti feu praebiti feu infufi adiecta. Ita Berenicen deam fecit Venus ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός. cf. Quint. VI, 424 et al. Nifi haec ad alterum genus, vnguentum, referre malis.

Altera enim ambrofia eft *vnguentum*, quo dii vtuntur; ductum ex notione vitae lautioris: ἀμβροσίη fc. ἀλοιφὴ, vel ὀδμή. (ap. Apollon. IV, 431. add. ibid. 871.) ἀμβρόσιον ἔλαιον Jl. Ψ, 186. 7. et Ξ, 172 ἀλείψατο δὲ λίπ' ἐλαίῳ ἀμβροσίῳ. In vita lautiore lotio et vnctio ad delicias potiores referebatur; quid mirum, eam tribui diis! Cumque haec corporis cura ad fpeciem corporis pulcriorem et venuftiorem, faltem nitidiorem multum conferret, aliquo loco (Od. Ψ, 153—157) ἀμβροσίη per

*) Ap. Tryphiod. 185 Achiuis in equo Troiano latentibus τοῖσι δ' Ἀθήνη ἀμβροσίην κεράσασα θεῶν ἐκόμισσεν ἐδωδὴν, δεῖπνον ἔχειν.

κάλλος redditur. Jl. Ξ, 170 *ἀμβροσίῃ* Iuno *λύματα πάντα κάθηρεν*, vt loco aquae ambrofia adhibita effe a dea videri poffit. — Cum bonis odoribus veftes perfundi folerent: translatum et hoc eft ad deorum vitam; cumque ifti odores ad veftes a tineis tuendas vfum haberent: ambrofiae vfus quoque translatus eft ad corpora mortuorum incorrupta feruanda; ita Sarpedonis corpus *χρῖσεν δ' ἀμβροσίῃ περὶ δ' ἄμβροτα εἵματα ἕσσε* Π, 680. 670. Patrocli Τ, 38. 39. Hectoris Ψ, 186. 7. Ita ipfius Achillis Quint. III, 533 fq. ita vt vim antifepticam ei tribuiffe videantur, quatenus corruptionem auertit. Nota funt, quae de corpore Achillis immortali reddendo inde duxerunt poetae, v. c. Apollon. IV, 870 fq. et pueri in domo Celei in Hymno in Cererem. Simpliciter ad tetrum phocarum odorem temperandum adhibetur ambrofia Od. Δ, 445. 6.

Iam his variis ambrofiae vnguenti vfibus notiones fubnatae videntur plures, ita vt interdum ambiguum fit, quaenam potiffimum ex iis locum teneat. *ἀμβρόσιον* effe *immortale, diuinum*, conftat; poffunt adeo *πέπλοι ἀμβρόσιοι, χαῖται ἀμβρόσιαι, πλόκαμοι ἀμβρόσιοι* effe *diuini*, vt *κάπαι ἀμβρόσιαι* Θ, 434 *praefepe diuinum, ἀμβρόσιον εἶδαρ pabulum diuinum* Ε, 369. Ν, 35. Mercurii *πέδιλα ἀμβρόσια diuina* Ω, 341 et al.

Fit tamen valde probabile, non modo poft Homerum, verum in ipfo quoque Homero *ἀμβρόσιον* effe *vnguento diuino delibutum*, adeoque *bene odorum*, tandem fimpliciter *fuaue, iucundum*. Ita videntur dicta effe: *πέπλος ἀμβρόσιος. ἀμβρόσιος ἑανὸς* Ξ, 178. Φ, 507. Ita quoque *πλόκαμοι ἀμβρόσιοι.* et loco noftro *χαῖται ἀμβρόσιαι, comae vnguentis delibutae, odorem fpargentes.* Tribuitur enim et hoc diis, et eft inter figna praefentiae, aduentus vel disceffus, *vt prodant fe per ambrofium et diuinum odorem:* qua de re dictum ad Aen. I, 402. Exc. XIII. Ita ex Bacchi incubatione peplus bene fragrans apud Apollon. IV, 431 legitur.

Ad *dulcedinem et ſuauitatem* vox translata ſaepius, vt tamen dubitari ſaepe poſſit in Homero, quam late pateat aut circumſcribenda ſit notio. Ita Jl. B, 19 ὕπνος ἀμβρόσιος videtur *dulcis* eſſe exponendus, et νὺξ ἀμβροσίη, *quae iucundum ſomnum impertitur* B, 57 et Od. Λ, 329. Etſi nec refellendus ero, ſi accipio ſimpl. *nox alma*, θεία. Et ſic Etymol. et Sch. br. cum Apollonio Lex. ad B, 57. Firmari poteſt hoc ipſo, quod Od. Λ, 329 eſt νὺξ ἄμβροτος, h. θεία. Omnia enim, *quae ad naturam rerum, eiusque vires, cauſſas, effecta ſpectant*, veteribus ſunt θεῖα et ἱερὰ, Romanis *alma*: notione per ſe quidem non ſatis explicita, ad ſenſum tamen mouendum et tanquam religioſo horrore perfundendum potenti. Apud Apollon. IV, 1170 Ἠὼς δ᾽ ἀμβροσίοισιν ἀνερχομένη φαέεσσι. ſcriptum olim erat φαρέεσσι, quatenus κροκόπεπλος eſt. At idem II, 671 dixerat φάος ἄμβροτον, cf. I, 519. 520.

Transiere hae notiones etiam ad alterum νέκταρ, νεκτάρεον. Sic νεκτάρεον ἑανὸν, Jl. Γ, 385 et νεκτάρεον χιτῶνα Σ, 25 legimus, ſeu θεῖον ſeu ſuauiter ſenſum odoris afficientem; Apollon. III, 1008 νεκτάρεον μείδησε dixit, *dulce*, idemque permutatis vocibus III, 830 ſq. ἀλοιφῇ νεκταρέῃ φαιδρύνετ᾽ ἔπι χρόα. Idem ἀμβροσίην αὐδὴν dixit *dulcem*, I, 512.

IN LIBRVM II. ILIADIS
VARIAE LECTIONES
ET OBSERVATIONES

1. Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε. — ἄλλοι. debuit apposita esse &c. nam Zenodotus legisse memoratur ὦλλοι vel ex eius sententia ὤλλοι. putes fuisse ὤλλοι, nam est οἱ ἄλλοι. Ita et alibi scribitur, et ὦλλοι. v. ad Herod. II, 14. Verum Iones molliisse spiritum feruntur. In Homero Zenodotea lectio locum non habet, quod euincit ratio, per se valida, a grammaticis adiecta: ὁ δὲ ποιητὴς ἀσυνάρθρως ἐκφέρει. *poeta articulis haud vtitur.* Sch. Ven. A. B. Adde Schol. Apollonii I, 1081. Etymol. in ὦλλοι qui eadem habet, et Apollon. de Synt. p. 43. ed. Sylb. et p. 11, 28. Vulgata vbique est lectio ἄλλοι, etiam apud Lucian. Icarom. 28. Alia v. ad Α, 288 vbi et Barn. et ad Ε, 396.

Interpunxi post ἄλλοι μέν ῥα, vt distributiue subiiciatur: alii, scilicet dii hominesque; non vero *dii et homines alii praeter Iouem.*

ἱπποκορυσταί. super etymo et significatu varia in Scholiis, Etym. et Eustath. occurrunt, quibus praeiit Apollon. Lex. h. v. Si κορυστὴς est qui se armis induit, armatus, et χαλκοκορυστὴς, qui armis ex aere pugnat, de grauis armaturae milite: sequitur ἱπποκορυστὴν esse τὸν ἀπὸ τῶν ἵππων μαχόμενον, *de curru,* non vero τὸν κορύσσοντα, ὁπλίζοντα ἵππους. Apion ad κόρυθας male retulerat ἱππείαις θριξὶ κεκοσμημένας. cf. Porphyr. Qu. Hom. 15.

2. &c. propter τὸ νήδυμος. v. mox. Δία δ' οὐκ ἔχε, κατελάμβανε. Putarunt grammatici hoc repugnare verbis ἔνθα κάθευδ' ἀναβὰς extremi versus rhapsodiae primae;

et ſuit ea vna ex Quaeſtionibus Porphyrii; v. Sch. Leid. facilis tamen reſponſio, ſi is verſus de conatu accipitur. *παννύχιον* mſ. Mori. Galen. Protrept. 11 verſus hos ad athletas transfert, et interponit alium ex K, 2. De etymo vocis *νήδυμος*, quod idem eſſe quod *ἡδὺς* manifeſtum eſt, plurima argutantur grammatici in Schol. Etymol. Euſtath. ipſe Apollon. Lex. Add. Heſych. e quo et ex Euſtathio apparet, alios h. l. legiſſe *ἔχεν ἥδυμος*. — Metaphoram in hoc verſu notat Ariſtot. Poet. c. 25 *τὸ δὲ κατὰ μεταφορὰν εἴρηται. οἷον· Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε καὶ ἀνέρες — εὗδον παννύχιοι.* Quaeſita metaphora eſſe videtur in hoc quod diis ſomnus tribuitur. Nec aſſentiendum Tyrwhitto, qui ſeqq. verſus ex Jl. K cum hoc coniungendo delabitur ad emendationem ac ſuſpicionem de diverſa lectione, quae olim hic fuerit: v. ad K, pr. In voc. *νήδυμος ὕπνος* aliquoties ludit Lucianus: vt Tim. 6.

3. *φρένα, ὡς.* Ingratus hiatus. Bentl. emendat *πῶς*. Si recte ſentio, hoc non eſt Homericum. Malim *κατὰ φρένας* mutatum, quia alterum frequentius occurrit. Eſt tamen et alterum Jl. O, 61 *λελάθῃ δ' ὀδυνάων, αἵ νῦν μιν τείρουσι κατὰ φρένας· αὐτὰρ Ἀ.* Et de mente vti dictum *κατὰ φρένα καὶ κατὰ θυμὸν*, ſic *νοήματα καὶ φρένας ἀνδρῶν* Od. Θ, 559. Eſt quoque in Sch. A. expreſſum: *βραχὺ διασταλτέον μετὰ τὸ φρένας, καὶ, τιμήσῃ.*

4. *τιμήσῃ ὀλέσῃ δὲ πολέας — τιμήσῃ.* Alii ap. Schol. A. B. L. *γρ. τιμήσει* et quidem optatiue (ergo: *τιμήσει'*) at *ὀλέσῃ* ſubiunctiue eſſe accipiendum; adiicitur in Scholiis: *ὡς τὸ „λόχον τελέσει Ἀγαμέμνων.“* Eſt Δ, 178 *χόλον τελέσει Ἀ.* Verum Homericum eſt, aoriſtis ſubiunctivis vti vel ſolis vel cum *ἂν* et *κε*, pro futuris. Eſſe porro pro *ὀλέσας τιμήσῃ* monet Sch. Leid. ad X, 467.

Zenodotus legerat *πολὺς*, aut *πολῦς*, (pro *πολύας* puto) debuitque adeo praefixa eſſe ⳩ Male, non videns, *βότρυς, βότρυος, βότρυας, βότρυς*, formare poſſe, non *πολὺς*, quod *πολέος* habet, non *πολύος*. Eſſe autem *πολέας* pronuntiandum binis ſyllabis, vt *πολεῖς*, vix neceſſe monere.

6. *πέμψαι ἐπ' Ἀτρείδῃ* — ⸓ Nil in Schol. A. reſpondet ſigno, niſi quod monetur, non retrahendum eſſe accentum: *πέμψαι ἔπ'*. At in Codd. Barocc. Laud. et vn. Vindob. *πέμψαι ἐπ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα.* quod per ſe et ipſum bene dictum eſſet. Super *οὖλον Ὄνειρον* incredibile eſt, quam varia comminiſcantur grammatici ap. Euſt. Schol. Etym. Suid. Heſych. (quem et Bentl. citat in *Οὖλον* et vitioſo *Θύλον*) quibus praeiuit Apollon. Lex. h. v. aliis *οὖλος* eſt *ὀλοὸς*, *ὀλέθριος*, quod ſane ſimpliciſſimum, aliis *ὑγιὴς*, (vnde et Apollinis nomen eſt *οὔλιος*. v. Strab. XIV p. 942. A. et Menander apud Macrob. I Sat. 17.) aliis *ἀσαφὴς* et *ὕπουλος*, etiam *ἀπατηλὸς*, ſcilicet ex contextu, aliis *στρεβλὸς* et *σκολιὸς*, quaſi ab *ἕλω*, *εἰλέω*, inuoluo, inflecto. (poſſit hoc aliquis ad Somnum *διεστραμμένους τοὺς πόδας ἔχοντα* ap. Pauſan. V, 18 referre) De obſcura hac et varia vocis vi cf. inſ. ad P, 756. adde Callimach. in Iou. 52. in Di. 247. Ipſos iam veteres Alexandrinos ignoraſſe quae vocis vis h. l. ſit, ſatis apparet; ipſa ſententia admittit, vt ſit *ὀλέθριος*, aut quod Etymologus apponit, *ὁ ἐπ' ὀλεθρίοις πεμπόμενος*. Mox ipſe Iupiter eum alloquitur, *οὖλε Ὄνειρε.* Putandum igitur, varia eſſe ſomniorum genera, aliud verorum, aliud falſorum; hi in fraudem et perniciem inducunt, ſunt *ὀλοοὶ*, *οὖλοι*.

Ita tamen exſurgit difficultas metrica ex hiatu hoc verſu et v. 8 *βάσκ' ἴθι οὖλε*, qui vtroque loco arguere videtur, fuiſſe pronuntiatum olim per digamma *Ϝοῦλος*. Sicque ſtatuebat Bentl. Sane ſi compares alterum Θ, 399 *βάσκ' ἴθι, Ἶρι ταχεῖα*, eſt aperte *Ϝιρι*. Qui defendunt vſum hiatuum in ipſo Homero (nam de aliis poetis non quaerimus) reponent, nullum aliud veſtigium, nec vſus, nec etymi, in hoc voc. eſſe. Niſi hoc elici poſſe dicas ex paullo ante memorato *ἕλω*, quod *Ϝελω* fuiſſe ſatis conſtat, inuoluo, opprimo, forte et, euerto. Rich. Payne Knight ſuſpicabatur p. 91. antiquam ſcripturam fuiſſe *ὁλοϝος* adeoque h. l. ſcriptum, *Ἀγαμεμνον' ὁλοϝον ονειρον.*

et vſ. 8 *βασκ' ιϑ' ὀλοϝος, ονειρε.* Nondum in his video aliquid, cui ſatis confidere poſſim.

8. ⸖ *βάσκ' ἴϑι* Sch. A. *παραλλήλως.* Gell. XIII, 24 *quis tam obtuſo eſt ingenio, quin intelligat, βάσκ' ἴϑι, οὖλε Ὄνειρε, καὶ βάσκ' ἴϑι* (male *ἴϑ'* expreſſum) *Ἶρι ταχεῖα. verba duo idem ſignificantia non fruſtra poſita eſſe ἐκ παραλλήλου, vt quidam putant, ſed hortamentum eſſe acre imperatae celeritatis.* Tyrannio legerat *ὑφ' ἓν, βάσκιϑι,* contra quem disputant A. B. L. Amſt. Reg. Monent iidem diſtinguendum eſſe in fine verſus, add. Euſtath. Iunxere ergo alii *ἴϑι — ἀγορευέμεν.*

9. *ἐλϑὼν ἐς κλισίην — πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν.* Videri poteſt requiri *δὲ, ἐλϑὼν δ' ἐς κ.* Monet Erneſti omitti *δὲ* et alibi; et eſſe regium *τὸ ἀσύνδετον* Euſtathius cenſet. Eſt tamen *ἐλϑὼν δ'* in Cant. Laud. Vrat. a. et eſt mori Homerico magis conſentaneum, copulas abundare quam eas deſiderari.

10. ⸖ Signo nil reſpondet in Sch. A. at ceteri monent, in *μάλ' ἀτρεκέως* contineri excuſationem Homeri, quod bis eadem apponere ſolet, primo ex perſona mandantis, tum a nuntio; qui tamen, vt mox *Ὄνειρος,* prudenter nonnulla interdum interponat, ſecundum illa: *ἐσϑλὸν καὶ τὸ τέτυκται, ὅτ' ἄγγελος αἴσιμα εἰδῇ,* Jl. O, 207. Poſſent haec ferri forte hoc in loco. At locis aliis ſatis multis conſtat ad veterum hominum ſimplicitatem narrandi haec eſſe referenda. Necdum poeta ſtudet variare, quae vno modo bene erant dicta. Bene de hoc more disputat Koeppen ad vſ. 28. In multis tamen locis has repetitiones non primo auctori deberi, ſed rhapſodis probabile, interdum apertum fit.

Porro verſus cum vſ. 75. et Δ, 66 ap. Lesbonactem p. 185 pro exemplis laudantur infinitiui pro imperatiuo; figuram Ionico - Doricam idem inepte appellat. Eſt ellipſis vocis alicuius, *μέμνησο, κέλευσον,* aut ſimilis alterius.

ἀτρεκέως eſſe *ἀκριβῶς, exacte,* apud Homerum et Hippocratem hoc verſu adſcripto docet Erotianus.

ὡς ἀγορεύω vn. Vindob.

11. Θωρῆξαί ἑ κέλευε κάρη κομόωντας Ἀχαιούς. Primo nunc loco occurrit epitheton quod Achiuorum morem declarat, alendi capillos: quod adeo in aliis populis, forte in ipsis Troianis, diuerso modo se habere debuit. Mansisse istum morem saltem inter Argiuos ad seriora tempora colligo ex Herodoto I, 82 vbi post pugnam ad Thyreas Argiui a Lacedaemoniis victi ἀπὸ τούτου τοῦ χρόνου κατακειράμενοι τὰς κεφαλάς. sed videndus totus locus. Verum nihil est, in quo tantopere variaverit mos quam in coma alenda et ornanda.

De scriptura ad h. l. nil monetur; editur vulgare vna voce καρηκομόωντας etiam h. l. e Venetis. At aliis locis diuisim editur, vt inf. 323. 443. et passim monetur, diuisim scribi κάρη κομόωντας, v. c. a Sch. Lips. ad B, 443. Et hoc melius; nam illa composita pruritui grammaticorum in hoc genere locupletando deberi manifestum fit. v. Exc. ad A, 164.

12. Mirum in modum laborarunt veteres, (v. Sch. B.) in excusando Iouis mendacio: quod Plato, tanquam philosophus, recte reprehenderat de Rep. II. extr. nec vident esse hoc ex sensu priscorum hominum dictum, qui diis tribuebant omnia humana, etiam consilia bona et praua, nullo ethices respectu. Est Iouis absoluendi modus mirificae subtilitatis hic: non attendisse Agamemnonem ad vocem πανσυδίῃ, adeoque, Achille non assumto, absoluisse Iouem a mendacii inuidia, cum non omnia de imperatis fecisset; tum male Agamemnonem accepisse vocabulum νῦν, quasi hoc ipso die: ap. Eustath. et Macrob. So. Scip. I, 7. Atqui totum Iouis consilium in fraude facienda vertitur.

πανσυδίῃ ab Aristarcho est; et sic plures ac meliores ἐκδόσεις Sch. A. Habuere ergo aliae πασσυδίῃ vel πασσυδίη. hoc etiam codd. Mori, Barocc. Harl. Eton. a m. sec. Mosc. 2. et ed. Ald. 2. cum profectis ex ea edd. Rediit ad πανσυδίῃ Turneb. Steph. In Hesychio vtrumque occurrit; at in Apollon. Lex. solum πανσυδίῃ, μετὰ πάσης

σπουδῆς. συθῆναι γὰρ τὸ ὁρμηθῆναι. Eustathius ait πασσυδίῃ esse veterem scripturam; perperam haud dubie; nam antiquiora sunt aspera, mollior vero pronuntiatio est serioris aeui. Ceterum vox aduerbii vim sustinet, (v. Etymol. h. v.) cum sit proprie σὺν πανσυδίῃ ὁρμῇ.

νῦν γάρ κεν ἕλοι πόλιν. Si scholion bene se habet, est haec Zenodoti lectio, cum in aliis esset ἕλοις, oratione immutata; quod et ipsum bene se haberet. Potest tamen ἕλοις huc retractum videri ex vs. 29. 66. Erat ἕλῃ in Mori et Barocc. At requiritur modus dubitandi.

14. ἐπέγναμψε γὰρ ἅπαντας Ἥρη λισσομένη. Etymol. in γνάμπτω, ἐπέγναψεν cum Lips. perpetua varietate in hac voce; vt inf. 31. Γ, 348. Η, 259 et sic porro. v. sup. ad Α, 569.

15. Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται. Iterum inf. 32 hoc hemistichium occurrit, vnde huc illatum esse suspicari licet. Nam Aristoteles ex h. l. laudat: δίδομεν δέ οἱ εὖχος ἀρέσθαι quae verba, etsi infra quoque Φ, 297 a Neptuno proferuntur, hoc quoque loco lecta esse necesse est, si quidem Aristot. de Sophist. Elench. I, 4. vbi modos respondendi ad argumenta, quibus redarguitur aliquis, enarrat, est et προσῳδία, h. e. pronuntiatio per tonum seu accentum: καὶ τὸ περὶ τὸ ἐνύπνιον τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅτι οὐκ αὐτὸς ὁ Ζεὺς εἶπε· δίδομεν δέ οἱ εὖχος ἀρέσθαι, ἀλλὰ τῷ ἐνυπνίῳ ἐνετέλλετο διδόναι. Similia leguntur de Poet. 25 κατὰ δὲ προσῳδίαν. ὥσπερ Ἱππίας ἔλυεν ὁ Θάσιος τὸ· δίδομεν δέ οἱ. Vt haec recte intelligantur, tenenda sunt, quae ad vs. 12 monui, laborasse veteres in dignitate Iouis tuenda, vt perfidiae et mendacii crimen auerterent; quod tamen efficere non potuere. Itaque vbi Iupiter dicit: *nos Agamemnoni hoc concedimus, vt Troianos vincat:* id quod tamen secus euenit; ne mentiri videatur Iupiter, excogitauit Hippias ea ita esse accipienda, vt non δίδομεν, *damus,* sed διδόμεν, pro διδόμεναι, διδόναι, legatur: vt *Somnium haec nuntiet,* de suo, non *Iupiter promittat.* Est sane frigidum commentum hoc et ineptum; etiamsi ita acceperis, vt infinitum sit

pro imperatiuo, *δίδου*; et poeta haud dubie ipsi Ioui hoc tribuerat, et recte legebatur: *δίδομεν δέ οἱ (δε ϝοι) εὖχος ἀρέσθαι.* Etiam Bentl. hoc probabat. Attigit quoque haec Tyrwhitt ad Aristot. de Poet. p. 204.

19. De *ὕπνος ἀμβρόσιος* ad h. v. Etymol. h. v. *θεῖος, θαυμαστὸς — ἢ ὁ ὑγρὸς* nulla constanti ratione. v. Excurs. ad A, 529.

20. *στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς* (*Ὄνειρος*). Sic de Patroclo per quietem viso inf. Ψ, 68 et K, 496 *κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη.* Item Il. Ω, 682. Od. Δ, 803. Hoc idem etiam in visis obseruatum videmus; sic Vlyssi Athene *στῆ δ' ἄρ' ὑπὲρ κεφαλῆς καί μιν πρὸς μῦθον ἔειπε.* et apud Apollon. IV, 1350 Nymphae Libycae *ἔσταν ὑπὲρ κεφαλῆς μάλ' ἐπισχεδόν.* Sequuntur idem alii poetae, vt dicant adstare somnia capiti dormientis: v. c. Hylas puer Herculi ap. Valer. Fl. IV, 24 *Stansque super carum tales caput edere voces* visus est. Inde et Iris Didoni *supra caput adstitit* Aen. IV, 702. Etiam apud Herodot. VII, 17 *τὸ Ὄνειρον ὑπερστὰν τοῦ Ἀρταβάζου*, (quem locum respicit Eustath. ad Odyss. Δ, 803) apud eundem tamen paullo ante est *ἐπιστὰν*, quod sollenne apud eum est *ἐπέστη οἱ Ὄνειρον*, vt V, 56. I, 34.

Νηληΐῳ υἷι pro *Νηλέως παιδὶ*, nota nunc res, etiam e Latinis poetis. *υἷι* cf. inf. ad Π, 177. *Νηλείῳ* vulgari forma laudatur in hoc versu ap. Plutarch. de nobilitate p. 175.

22. *θεῖος Ὄνειρος.* Sch. A. *γρ. καὶ οὖλος Ὄνειρος.* quod et Mosc. 2. habet cum vno Vindob.

Grauius est alterum: *τῷ μιν ἐεισάμενος.* quae si iunguntur, vitiosa est oratio; nam *εἰσάμενος* per se est, se assimilans, nec iungitur casus quartus. Probabile hactenus sit *μὲν* fuisse scriptum, Clarkio monente ad Γ, 389 et itidem Bentleio censente *τῷ μὲν ϝεισαμενη.* Male tamen habet, quod haec formula aliquoties occurrit, et vbique *μιν* scribitur. Praestat igitur *μιν* referre ad *προσεφώνεε.*

23. *Ἀτρέος υἱέ.* Oxon. Mosc. 1. *Ἀτρέως.*

24. Οὐ χρὴ παννύχιον — Verſus ſaepe memoratus (cum ſequ. ap. Max. Tyr. diſſ. XXI p. 410.) et variatus: ſtatim ab Aeſchylo Sept. ad Th. pr. Sunt in eum duo progymnaſmata Libanii: T. I. p. 27. Ludicro modo eum expreſſit Theocr. VIII, 66 de cane paſtorali: οὐ χρὴ κοιμᾶσθαι βαθέως σὺν παιδὶ νέμοντα, obſeruante quoque ad c. l. Scholiaſta. Etiam vſ. 25 ſaepe laudatur, vt a Themiſtio Or. I, p. 6. Stobaeo Serm. XLVI, p. 326.

27. ὅς σευ ἄνευθεν ἐὼν ※ — damnatus verſus quia iterum occurrit Ω, 174 opportuniore loco, vnde huc eſt illatus. Sch. A. ὅς σευ, — Grammatici voluerunt ſcribi ὅς σεὺ, A. B. L. opponi enim h. l. Iouem Achilli, qui Agamemnonis non miſeretur. Scilicet de σου enclitico ſaepe ſic ſtatuunt. cf. ad Υ, 334. Porro ἄνωθεν ἐὼν C. ap. Bentl.

28. Θωρῆξαί σε κέλευσε. Spreta forma Ionica Mor. et Barocc. c. vno Vindob. σ᾽ ἐκέλευσε. σ᾽ ἐκέλευε Ven. Lipſ. hic et vſ. 61. cum Townl. et Eton. De πανσυδίῃ et πασσυδίῃ quae iterum v. 29 variant, vide ad 12.

31. ἐπέγναψε ſcribitur et h. l. vid. A, 569. Relinquo ν in ἐπέγναμψεν, tanquam auri ſuauius; an recte neſcio. ἐφ᾽ ἧπται Ven.

33. μὴ δέ σε. edd. vsque ad Turn. Steph.

34. εὖτ᾽ ἄν σε μελίφρων ὕπνος ἀνήῃ. Legit ἀνίῃ Lipſ. Vrat. b. et A. deberet ſaltem eſſe ἀνῄῃ, vt ab aliis ſcribitur, vel ἀνείῃ. ſed eſt ἀνῇ, ἀνήῃ· v. Etymol. in ἀνήῃ (nam ſic et ille ſcribit). cf. ad E, 598.

35. ἀπεβήσατο Clarke reduxit; cum ἀπεβήσετο eſſet in Barneſ. quod meliores tuentur codd. in his Ven. Townl. Moſc. 1. 2. Eton. E Schol. B. apparet eam Zenodoti lectionem eſſe ab iſto probatam. Aliis in locis ipſe Ariſtarchus hanc formam probaſſe fertur. Quid h. l. interſit, non video; nam et *discedebat* et *disceſſit* narrationi accommodatum eſt; niſi quod ἀπεβήσετο antiquioris vocis ſpeciem habet: noua forma ſubnata vt δύσομαι, ἐδυσόμην et alia. Schol. A. ait: ἀπεβήσετο. εἰ μὲν ἀντὶ τοῦ ἀπέβαινε παρατατικοῦ, διὰ τοῦ ᾱ γραπτέον, ἀπεβή-

σκτο. οὕτως Ἐπαφρόδιτος. Non satis assequor grammaticum. Nam ἀπεβήσετο erit ἀπέβαινε, at ἀπεβήσατο, ἀπέβη. Quod ad edd. attinet ἀπεβήσατο erat in Flor. Ald. 1. tum Ald. 2. induxit ἀπεβήσετο. quod etsi a Rom. Turn. Steph. probatum mutarunt nonnulli ex Ald. 1. vt Oxon. Clarke. Eadem varietas est aliis in locis, vt mox v. 48. Conf. V. L. ad Γ, 262. In fine τὸν δὲ λίπ' Schol. br. ap. Barn.

36. ⸖ stigme respexit alteram lectionem, quae, vt e Schol. Lips. intelligo, in aliis fuit ἔμελλον. Hoc itaque Schol. A. in suo codice habuit: vt et est in vno Vindob. At ἔμελλε Zenodoti lectio fuit. ἄρ' οὐ vitiose scriptum ap. Apollon. Lex. p. 2.

38. ᾔδει Schol. br. Mori vn. Vindob. De hoc v. ad A, 70. ἅ ῥ' ὁ Ζεὺς Mori et Barocc. male. νήπιος, οὐδὲ τὰ ᾔδη, forma haud ingrata, aliquoties obuia vt M, 113. Υ, 264. 296. 466. Imitatur Virg. *demens qui* Aen. VI, 590 et al. sequente ἦ γὰρ Π, 46. add. 686. Θ, 177. et al. Sic et σχέτλιος vt E, 403.

39. γάρ ῥ' ἔτι μέλλεν Bentl. adscripsit, nescio an ex codice. Esset saltem Ionicum hoc; at ῥ' inutile, cum littera per se geminetur pronuntiando.

40. κατὰ κρ. Schol. br. puto ex interpretatione.

41. ⸖ ὅτι ὀμφὴ ἡ θεία κληδὼν οὐ πᾶσα φήμη. v. Sch. A. Eustath. cf. Etym.

43. νηγάτεον, pro νεογάτεον, νεωστὶ γεγονὸς a γάω, quod γίνομαι est: hoc tenendum vnice inter alia commenta Schol. ad h. l. et ad Ξ, 185. Etymologi et Apollonii Lex. h. v. Porro περὶ δὲ μέγα recte Cant. Eton. Lips. tres Vrat. Townl. Mosc. 2. Ven. c. Schol. Eust. in suo cod. tum iam ed. Flor. Deseruit Ald. 1. et recepit περὶ δ' αὖ, indocte, nam αὖ interpolatorem prodit. Porro scribitur passim φάρος, vt et ap. Etymol. quem vide.

44. ὑπὸ λιπαροῖσιν a Wolfio iam in priore edit. repositum parente Brunckii monitis ad Apollon. II, 1229 et alibi damnantis ὑπαὶ, quod et h. l. vulgo habetur. Sane ὑπαὶ omnino tollere velle, nimis arduum videtur, nam

in vſu ὑπαὶ fuiſſe, teſtatur ὕπαιθα, et ſimilia παραὶ, καταὶ, in compoſitis. Non adeo vbique natum eſt ex metu metrices labantis ὑπαί. Poteſt tamen ſaepe ſubſtitutum eſſe alteri. Et habet h. l. ὑπὸ Ven. tum Lipſ. et Euſt. Vrat. a. a pr. m. et A. vn. Vindob. λιπαροῖσι πόδεσσι· Heſych. τοῖς εὐτραφέσι καὶ εὐσάρκοις. Sch. br. λευκοῖς καὶ εὐτραφέσιν. Adiectum ἢ προαλειφομένοις, ἐν τῷ ὑποδεδέσθαι. quod alienum ab h. l. add. Euſtath. Eſt h. l. epitheton ornans *candidi* pedes. Verſus aliquoties repetitur.

45. ⊱ quia alibi enſis Agamemnonis eſt ξίφος χρυσόηλον. (ſcil. Λ, 29. 30.) ſed ſunt haec poetica ornamenta. clauis diſtinctum manubrium habuit enſis. Digamma in ἧλος locum non habet. v. inf. Λ, 29 — ἐν δέ οἱ ἧλοι. Ducta ſane vox ab ἵημι.

48. ⊱ quod hic dies XXIII eſt; nam X dies effluxerant vsque ad iram regum, et XII per quos dii in Aethiopia commorati fuerant. Sch. A. cf. Not. Legunt προςεβήσατο nunc plerique. At προςεβήσετο Ven. et Lipſ. a m. pr. Townl. Moſc. 1. 2. duo Oxon. v. modo ad vſ. 35.

49. ⊱ quod ἐρέουσα pro σημαίνουσα. Sch. br. ἀπαγγελοῦσα. δείξουσα. cf. inf. Ψ, 226.

50. κέλευσε Vrat. a. b. c. Lipſ. et A. Moſc. 1. 2. vn. Vindob. vide modo ad 28.

52. οἱ μὲν ἐκήρυσσον — Verſum παρῳδεῖ aliquis apud Laert. IV, 64 in Carneade.

53. βουλὴ δὲ — ἷζε γερόντων. Recipienda haec lectio fuit, Bentleio quoque iudice, ſiquidem criticae rationes ſequendae erant. Nam Scholia A. et L. cum Euſt. aiunt, ita plures et meliores ἐκδόσεις habere, et in his Ariſtophaneam et Ariſtarcheam; at βουλὴν vulgares libros habere cum Zenodoto: quem adeo non omnes librarii deſeruerant. nam βουλὴν retinent libri et edd. Etiam ſic legitur in Plutarcho an ſeni resp. ger. pr. p. 789 E. et Stobaeo π. βασιλείας. Nec eſt βουλὴ niſi in Moſc. 1. e correct. Iam ἵζειν vulgo *ſedendi*, vt ſtatim vſ. 96 notionem habet; nec niſi Ω, 553 legitur: μή μέ πω ἐς θρόνον

ἵζε. Scholion Leid. eſt turbatum, vt iam Waſſenb. monuit; (quemadmodum et Ven. B.) in eodem traditur ἵζε ab Ariſtarcho ſcribi; vulgo ἷζε, etiam ap. Stobaeum Serm. XLVI, p. 326. rectius vtique, quatenus ἔφιζε ſcribi ſolet. cf. Etym. in καθῆστο. Et ſic tres Vrat. ſcribunt.

Eſt hic in Schol. Ven. B. inſertus locus ex Ariſtotele, ſimilis iis quae in libro de Poet. 25 περὶ προβλημάτων καὶ λύσεων disputantur. Accuſari ſcilicet poteſt poeta, quod Agamemnonem inducit res in eum locum adducentem, vt parum abeſſet, quin id, quod nolebat, euentum haberet, et vt Achiui re infecta discederent. Reponit ille multa ſubtiliter magis quam conuenienter pro poetae ingenio et antiquitatis ſenſu. Potiora fere ſunt ea quae in Not. ad v. 72 attuli. Ad eundem modum ſubiecta eſt alia criſis ſimilis: quam Porphyrii eſſe ex Schol. apparet. Quam infeliciter autem verſati ſaepe ſint ſcholiorum auctores in excerpendis antiquioribus, exemplum habes in ipſo Leid. qui ad v. 73 locum in breue cogere voluit: εἶδεν αὐτοὺς etc. Emendatiora illa dant Veneti.

54. Πυληγενέος βασιλῆος erat vulgata lectio. In Ven. ſcriptum Πυλοιγενέος quod et Sch. A. B. agnoſcunt, vt ὁδοιπόρος. χοροιτύπος. Sic quoque legerant Schol. br. (ed. pr.) et Euſt. ad h. l. et ad Ψ, 303 vbi hoc idem firmatur. Porro ſchema multis notatum, cum adiectiuum ponitur pro nomine proprio. Νεστορέῃ νηῒ Πυλοιγενέος, pro Νέστορος Πυλοιγενέος. Similiter inf. E, 741 Γοργείη κεφαλὴ πελώρου pro Γοργόνος. v. inpr. Euſtath. ad vtrumque locum, qui exempla quoque e Sophocle memorat, in his ex Oedip. Tyr. 267 τῷ Λαβδακείῳ παιδὶ Πολυδώρου τε pro Λαβδακοῦ.

55. ⸖ Pro hoc verſu duo habebat Zenodotus: Αὐτὰρ ἐπεὶ ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο, Τοῖσι δ' ἀνιστάμενος μετέφη κρείων Ἀγαμέμνων. Addit Scholion, abſurdum eſſe in concilio ſeptem hominum ſurgere dicentem. Atqui ſequitur: ὣς εἰπὼν, κατ' ἄρ' ἕζετο v. 76. ἀρτύνετο exhibet Apollon. Lex. h. v. Vox in Herodoto quoque obuia; et ſeruata apud Argiuos quibus magiſtratus erat

οἱ ἀρτύναι vti et Epidaurii Senatum habebant τοὺς ἀρτύνους de quo docte nuper egit vir doctiſſ. Wernsdorf. ad Plutarchi Quaeſt. Gr. p. 16. Idem verſus legitur inf. K, 302.

56. ※ (deb. ⋇) quod hic idem verſus alio loco (Od. Ξ, 495) male legitur. (Prauum iudicium, quod locus inſpectus docet) Tum Zenodotus legerat θεῖόν μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος. At ἐνύπνιον dici aiunt Sch. A. B. L. pro κατὰ τοὺς ὕπνους. ἐνυπνίως. hoc et Etymol. habet et Schol. Theocriti III, 3. In Moſc. 1. eſt gl. κατὰ τὸν τοῦ ὕπνου καιρόν. Scilicet eſt dictum pro ἦλθέ μοι ὄνειρος κατὰ τὸ ἐνύπνιον, ἐν ὕπνῳ. Alias eſſe poſſet ἐνύπνιον ſc. φάσμα aut ſimile quid. Vtitur hemiſtichio Lucian. in Somn. 5. Ceterum commentatur in hanc Agamemnonis orationem Dionyſ. Art. rhet. c. 8. ſ. 15. (p. 317 R. et iterum c. 9. ſ. 5. p. 328 ſq.)

57. ἀμβροσίην διὰ νύκτα. Sch. br. διὰ θείας νυκτός. Sic quoque Apollon. Lex. h. v. v. Exc. ad Jl. A, 529.

60. Pro verſſ. 60—70 Zenodotus breuiora habuit:

ἠνώγει σε πατὴρ ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων
Τρωσὶ μαχήσασθαι προτὶ Ἴλιον. ὣς ὁ μὲν εἰπὼν
ᾤχετ' ά.

Contra eum Schol. A. prouocat ad morem poetae, qui mandata repetere iubet nuntium. At reponi poteſt: hoc idem rhapſodorum ſtudio factum eſſe videri. Pendet iudicium noſtrum ex re quam ignoramus. Quaeritur enim, repereritne iſtos verſus Zenodotus in libris bonis, an de ſuo refinxerit, ne ter eadem verba iterarentur. Grammatici quidem verba ſunt: ὅτι Ζηνόδοτος συντέτμηκεν οὕτως εἰπὼν — Enimuero ne ſic quidem conſtat, ſitne hoc proprie dictum, vt ipſe Zenodotus contraxerit verba, an hoc ſenſu, vt eum breuiora appoſuiſſe ſignificet. Verbo: lectionum varietatem diſcimus interdum ex Scholiis; at lectionum auctoritatem certam vix vnquam. Memorat Zenodoteam lectionem Euſtath. p. 171.

64. ※ — quod eadem verba melius ab Iride ad Priamum pronuntiantur (Ω, 174) Sch. A. Repetita obſeruatio e ſuperioribus ad vſ. 27.

65. *θωρῆξαί σε κέλευσε.* Variat lectio et h. l. vti vſ. 28. Harlei. cum Vrat. a. vno Vindob. *σ' ἐκέλευσε.* Venetus *σε κέλευε.* Schol. A. *γρ. καὶ, θ. σ' ἐκέλευε* ſicque Lipſ. Townl. Etiam *πασσυδίῃ* in aliis.

70. ⸎ ad ſtigmen nil eſt quod ſpectet in Scholio. At verba *ὡς ὁ μὲν εἰπὼν* peccant in digamma: *μεν ϝειπων.* Homericum eſſe debuit: *ὣς ὅ γε ϝειπών.* quod etiam Bentl. adſcripſerat.

71. *ᾤχετ' ἀποπτάμενος.* Suauiter a Somno ad amorem transtulit Plato Sympoſ. p. 183 E. Steph. *ἅμα γὰρ τῷ τοῦ σώματος ἄνθει λήγοντι, οὗπερ ἤρα, οἴχεται ἀποπτάμενος.*

72. *αἴ κέν πως θωρήξομεν υἷας Ἀχαιῶν.* Non modo Sch. br. verum et Sch. A. volunt Ionice ω corripi, cum eſſe deberet *αἴ κε θωρήξωμεν.* Eſt hoc ex iis quae equidem ad ſermonem antiquum nondum ſatis ſubtiliter conſtitutum refero. v. Exc. ad A, 66. cf. inf. ad 258.

72—75. Commentatur in hos verſus Dionyſ. Hal. Art. rhet. c. 9, 5. p. 328.

73. *πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσι πειρήσομαι, ἣ θέμις ἐστί.* Primo grammaticis debetur *ἐγὼν*, quod ab Homero omnino nusquam profectum eſſe cenſeo. Vide de N *ἐφελκυστικῷ* notata. adſcripſerat quoque Bentleius: *εγω ϝεπεεσσι.* Fuiſſe ſtatuam: *ἐγὼ ϝέπεσι.*

ἣ eſſe pro *ὡς* Sch. A. cum iota ſubſcripto eſſe exarandum. Scilicet alii *ᾗ* ſcribebant: v. Euſtath. *εἰ* codd. ap. Dionyſ. Hal. l. c.

Formulae huius, *ἣ θέμις ἐστὶ*, per ſe quidem ſatis notae, ſenſum h. l. accurate circumſcribere difficile eſt. Sententia poſtulat, vt ſit: tentabo Achiuorum animos, quoad conſultum, conſentaneum prudentiae eſt; ſcil. ne nimium prouehendo verbis conſilium euertat. Atqui vſu ſollenni *ἣ θέμις ἐστὶν* eſt aut, *quoad, vt fas eſt:* vti I, 32 Diomedes Agamemnonem impugnare vult *ἣ θέμις ἐστὶ*, vt fas eſt, vt par eſt. Od. Γ, 187 *ἣ θέμις ἐστὶ, δαήσεαι.* aut eſt, *more ſollenni, vſu.* vti Ω, 652 adeunt principes Achillem deliberandi cauſſa, more ſolito; ſic Ψ, 581. Od. Γ, 45 et ſaepe. Poſſit in his fere locum

obtinere altera ſcribendi ratio ἢ θέμις ἐστὶ, quae occurrit Od. Ξ, 30. ſiet illa, ἢ θέμις ἐστὶ γυναικός. (Quo etiam referenda eſt nota formula antiqua de conſuetudine cum femina: v. c. I, 134. 276. T, 177.) Atqui neutra ratio huic loco conuenit; non enim *tentare Achiuos verbis* aut ſit quoad fas eſt, aut ſit more; etſi vulgo ita accipi video; nam in Schol. ὡς νενόμισται. ὡς προςῆκόν ἐστιν. Euſtath. καθὰ θεμιτόν ἐστι. καθὰ δίκαιόν ἐστι. Heſych. ὡς δεῖ. ὡς δίκαιον. ὡς πρέπει. ὡς χρή.

Reſtat vna ratio, vt verba illa ἣ θέμις ἐστὶ non ad πειρήσομαι referantur, ſed ad πρῶτα. primus enim facit verba in concione rex, qui eam conuocauit; hoc facit ille more et vſu ſollenni. Atque ſic formulae notio vulgaris conuenit loco.

74. καὶ φεύγειν σὺν νηυσὶ πολυκλήϊσι. Cum κλεὶς ſit clauis, h. e. ferrum aduncum, immiſſum foramini ad eleuandum ſeu remouendum peſſulum, vectem, ὀχῆα, ſeu ὀχῆας transuerſim foribus obductos: κλεῖδες in nauibus ab aliqua ſimilitudine dictae eſſe debent, adeoque foramina, per quae remi demittuntur in mare; voce hinc traducta ad ipſa transtra, quibus inſident remiges ante illa foramina. Eodem ſorte modo Latinis principio *fori* in nauibus fuere dicti de foraminibus remorum, tum de transtris et de viis inter transtra. At grammatici vocem ducunt a κλᾷν, quod frangitur corpus incuruatum, vt in Scholiis, vel παρὰ τὴν κλάσιν τῶν γονάτων, vt in Etymologo. Sufficit, quod κληΐδες ſunt τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι, ζυγὰ, vide Od. N, 76. adeoque νῆες πολυκληΐδες ſunt πολυκάθεδροι, πολύκωποι. nec aliter Apollon. h. v. et Heſych. At Euſt. aliam rationem comminiſcitur, vt κλεῖδες ſint claui, γόμφοι, quibus trabes iunguntur. Porro grammatici nonnulli πολυκληῖσι ſcripſere, quia κληὶς, κληῖδες ab iisdem ſcribitur. Sic et Moſc. 1. Ex edd. Flor. Ald. 1. exhibet πολυκλήϊσι. ab Ald. 2. illatum πολυκληῖσι quod et Rom. habet et Turn. Prius iterum repetiit Barnes: ſcilicet in his tonus retrahitur, vt in κνημὶς, εὐκνήμις. Diſcenda haec ex Etymol. cf. Euſtath. Schol. inf. ad 175. add. Barneſ.

76—83. — ἀθετοῦνται στίχοι ὀκτώ. Rationes afferuntur: primo, quod ſtantem Agamemnonem dixiſſe haud probabile eſt: vide ad v. 55. tum, quod ſtolida ſunt Neſtoris dicta; non enim veriora ſunt potentium ſomnia, quam aliorum hominum (nimis argute! nam de fide narrationis agitur; cum Agamemnon, qui per ſomnum ea vidiſſe ait, ſit ἀξιόλογος ἀνήρ. nec poteſt ψεῦδος nunc de *falſo* ſomnio accipi; non magis quam Ω, 222 vbi idem verſus iteratur; ſed de ſomnio *commentitio*): tertio, quia verſibus his deletis melior eſt iunctura ceterorum. Hoc verum eſt: ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν. ὥς ἄρα φωνήσας βουλῆς ἐξ ἦρχε νέεσθαι etc. Ita recte Agamemnon praeit, et eum ſequuntur reges, cum in vulgari oratione vſ. 85 Neſtor ſit ποιμὴν λαῶν, cui parent σκηπτοῦχοι βασιλῆες; quod in eum non cadit.

77. De epitheto Pyli ἠμαθόεις v. Schol. Euſt. Strab. VIII, p. 529 (344) Pauſ. IV, 36. Debuit illud ad ſoli naturam ſpectare; etſi de ſitu Pyli controuertitur. v. inf. ad 591.

78. ὅς σφιν. Alii codd. et edd. ὅ σφιν et ὅσφιν vna voce. Vide ad A, 73.

80. εἰ μέν τις. In Schol. ad 76 εἰ μάν τις. lapſu tamen librarii.

81. νοσφιζοίμεθα μᾶλλον pro μάλα (v. Not.) καὶ ἀπιστοῖμεν ἄν. νοσφίζεσθαι ſeiungere ſe, animo, nunc etiam ſententia, fide, diffidere, non credere. Seriores eo ſenſu frequentare verbum, vt ſit ἰδιοποιεῖσθαι, vt, νοσφίζεται τὰ ἀλλότρια, obſeruat Sch. Lipſ. et Euſtath.

82. νῦν δ' ἴδεν, ὅς. immo vero νῦν δὲ Ϝίδ' ὅς, praeeunte Bentleio. Porro duo Oxon. ap. Barn. Ven. duo Moſc. Vrat. b. Townl. ἄριστος Ἀχαιῶν εὔχεται εἶναι. Sicque legerat Paraphr. monente Waſſenbergio. Ἀργείων vitioſe Vrat. a.

84. ἐξῆρχε paſſim; vt et tres Vrat. Moſc. 1.

85. Lectum quoque fuit οἱ δὲ πανέστησαν Sch. Lipſ. et Euſtath. vt ſit πάντες ἔστησαν. quale acumen!

87. ⁂ In Scholiis nihil eſt quo aſteriſcus ſpectet; nec verſus hic alibi repetitur; niſi forte reſpexit grammaticus verſum de muſcis inf. 469. ἔθνεα, vt poeta, dixit pro σμῆνος. ἑσμός. Multa de hoc loco cum Virgilianis Aen. I, 433. VI, 707 comparato ſunt dicta. cf. Clarke. Alia ad Georgica ſunt notata. Ex Aen. XII, 587 et Apollon. II, 130 ſqq. porro ex I, 879 ſq. verba poſſunt illuſtrari.

ἁδινάων eſſe ſcribendum cum aſpero ex ἅδην, ἀθρόως, monent omnes grammatici ad h. l. et alibi; nec improbem, modo per totum Homerum id diligenter obſeruaveris. v. ad E, 203. Discedit ab illis Etymologus, qui ἄδην, ἀδινὸς, ſeruat, cum Heſych. et Apollon. Lex. Ab hoc redditur ἀδινάων, ἀθρόων καὶ πολλῶν, ἀπὸ τοῦ ἄδην — ἀθρόως, admixtis mox aliis parum probandis. Optime Etymol. τῶν ὁμοῦ καὶ ἀθρόως πετομένων. Propria vocis notio eſt continui ſeu numeri, ſeu temporis, ſeu ad ſatietatem; eſt adeo confertum, denſum; ἀδινὸν κῆρ, Π, 481 natura muſculoſum. At grammatici ex contexto et ſententia ſignificatus ſubiiciunt diuerſiſſimos, in his Apollon. Lex. et Heſych. Ita μῆλ' ἀδινὰ σφάζουσι Od. A, 92. Δ, 320 reddunt τὰ λεπτὰ τῶν προβάτων, et eſſe volunt ἀδινὸν τὸ λεπτόν. Ita apud Apollon. Rh. I, 1083 ἀδινὰ κνώσσοντας Tarrhaeus λεπτὰ reddiderat, melius alii βαθέως. In Jl. T, 314 ἀδινῶς ἀνενείκατο φωνὴν per ἠρέμα redditur. Ex aliis contextis, puto, fluxere notationes τὸ ἁπαλὸν, τὸ ἡδὺ, (vt Od. Ψ, 326 Σειρήνων ἀδινάων ἡδυφώνων) τὸ λευκόν. et ipſum γόος ἀδινὸς, ἀδινὸν κλαίειν, per ἐλεεινῶς, οἰκτρῶς et tandem ſimpliciter ἀδινὸς pro οἰκτρὸς dictum occurrit in Apollon. III, 1103 ἀδινὸς μῦθος et 1205 ἀδινῆς μνημήων εὐνῆς. vnde diſſenſus grammaticorum in multis locis de vero ſenſu v. ad Arg. I, 1083. III, 1103. 1205. IV, 1422. Videntur tamen omnia ad primitiuam vocis vim reuocari poſſe; ſi ἀδινὸς eſt continuus, confertus, denſus: γόος ἀδινὸς, deſignat lamenta continua, producta, magna, acuta, ὀξέα, οἰκτρά. cf. ad Σ, 316.

Tandem vitia metri insunt in duplici hiatu: ἠΰτε ἔθνεα εἶσι. Verum ϝεθνεα fuisse scriptum aliis exemplis patet. Pro altero ἔθνε' ἴασι scribit Bentl. vt Π, 160 de lupis: καί τ' ἀγεληδὸν ἴασι. vel ἔθνεα πολλὰ vt inf. 459. 469. Tueberis ἔθνεα εἶσι, si ἔθνη seu scribas seu pronunties.

88. αἰεὶ νέον ἐρχομενάων. argutantur in hoc grammatici in Scholiis; e quibus Sch. B. Scholion habet, quod Porphyrii est, obuium idem in Qu. Hom. 24. adde Eustath. et Hesych. in αἰεί. Acquiescendum erat in hoc, multitudinem apum declarari, cum *aliae post alias* cauerna prouolant. Hoc dixit νέον, νεωστί. vt Apollon. Lex. h. v. Sic Latinis, *recens*.

89. ÷ haud dubie, quia Zenodotus βότρυν de auis genere interpretatus erat. Traditur hoc in Schol. B. qui locus exscriptus est ex Porphyrii Qu. Hom. 24. At ex Schol. A. seruatum est hoc: ἐπ' ἄνθεσι dictum esse pro ἐπ' ἄνθεα, vt Il. Δ, 251 ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι. quasi hoc memorabile esset. Est tamen vel sic aliter expediendum; nam iungenda sunt ἐπιπέτονται ἄνθεσιν.

Fuit ϝεαρ. ϝειαρ. ϝηρ, adeoque ἄνθεσι ϝειαρινοῖσι. monuit quoque Bentl. v. inf. ad 471.

90. ενθα ϝαλις obseruauit Bentl. cf. inf. ad I, 137. at idem non animaduerterat hiatum in verbis αἱ δέ τε ἔνθα. Fuit αἱ δέ τοι ἔνθα. Corruptum in nonnullis, etiam in Townl. οἵ τ' ἔνθα.

93. ÷ (immo —) ὅτι Ὄσσα ἡ θεία κληδών. οἱ δὲ νεώτεροι, ἐπὶ πάσῃ φήμῃ. Prior obseruatio est quoque apud Apollon. Lex. h. v. Hesych. Etymol. et alios: de qua egit Ruhnken. ad Timaeum in Ὄττα. Altera etiam apud Suidam et Etymol. Quod si verum est, non nisi recentiores ὄσσαν de quacunque voce dixisse, necesse est prooemium Theog. Hesiod. esse recentis auctoris; nam in eo est vs. 10 Musae περικαλλέα ὄσσαν ἱεῖσαι et 43 αἱ δ' ἄμβροτον ὄσσαν ἱεῖσαι.

Apud Suidam To. I, p. 603 et Schol. Soph. Oed. T. 151 laudatur *Διὸς ἄγγελος ὄσσα δεδήει.* memoriae puto vitio.

Ὄσσα δεδήει. Sch. br. *ἐξῆπτο. διεγήγερτο. ἐφαίνετο.* a *δαίειν, καίειν.* Similia Apollon. Hesych. Etymol. Subest notio studii, impetus, de re quae increbescit, calet, ardet, vt *μάχη, πόλεμος,* et similia ap. Homer. feruet pugna, pugnatur: v. c. N, 736. M, 35. P, 253 et al. In Sc. Herc. 62 *κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει,* de puluere ab equis et curru moto. Pro his inepta habent Sch. Lips. Eust.

Ceterum imperfectis narrationi idoneis interponuntur h. l. plusquamperfecta *δεδήει. τετρήχει.* id quod interdum fit, cum in iis ipsis, quae praeteriere, alia sint serius alia maturius facta. Ad celeritatis notionem haec referunt alii, etiam R. Payne Knight p. 110. vt illud Virgilii: *Sic fata gradus euaserat omnes. ὣς εἰποῦσ' ἐβεβήκει.* Contra Illustris Monboddo disputat, contendens a noua verborum forma haec proficisci: *τετρήχω. δεδήω. βεβήκω.* per se non male. At nunc in his locis noua enallage esset in auxilium vocanda, nam praesens *Ὄσσα δεδήει* erit pro imperfecto *ἐδέδηε.*

95. *τετρήχει.* vix putet aliquis, graecos sui sermonis tam ignaros fuisse, vt a *ταράσσω* vocem deducerent, vt factum vides in Schol. Eust. Etym. Hesych. Suida. Manifestum fit, esse a *τράχω* vel *τρήχω,* quod mox factum *τραχύνω,* proprie, si superficies laeuis et plana, vt aequor, turbatur, asperatur; tum de quauis turbatione imprimis animi ex ira. Sic asilus *τετρηχὼς* ap. Apollon. III, 276. *ἔριδες, στοναχαί τε γόοι τε ἄλγεά τε τετρήχασι* IV, 448. vt Lat. *saeuire* de doloribus. Ergo et concio tumultuans, vt inf. H, 345 *Τρώων αὖτ' ἀγορὴ γένετο — δεινή, τετρηχυῖα.* quatenus in motu et agitatione est, quod inf. 144 *κινήθη δ' ἀγορὰ, ὡς κύματα μακρὰ θαλάσσης,* et ornatius ap. Apollon. IV, 214—219.

ὑπὸ δὲ στεναχίζετο Ven. et Schol. A. c. Eust. *δ' ἐστεναχίζετο* C. ap. Bentl. Vulgata lectio erat *ὑπὸ δ' ἐστεναχίζετο,* edd. et codd. nisi quod *ὑπὸ δὲ στοναχίζετο* no-

tatum erat ex Sch. br. quibus accedunt Lipſ. Moſc. 1. Eton. et in hoc pronior erat Erneſti, itaque receptum eſt a Wolf. Sane difficile eſt pronuntiare, vtrum antiquius ſit: videtur tamen στενάχω, στεναχίζω, magis Homericum eſſe.

96. ἐννέα — κήρυκες nouem ſeniorum regum. Nomina apponunt Schol. B. Lipſ. Leid. Euſt. — ὅμαδος iam grammaticorum Alexandrinorum aetate vox fuit antiquata: explicant per θόρυβος et παρὰ τοῦ ὁμοῦ αὐδᾷν ducunt, inque iis ipſe Apollon. Lex. h. v.

98. ⋇ quod male appictum huic verſui, ſpectat forte ad v. 99. cuius hemiſtichium iterum occurrit v. 211.

99. ἐρήτυθέν τε καθ' ἕδρας, quod Wolf. recepit ſic emendante viro docto in Miſcell. Obſſ. pro vulgari καθέδρας vna voce, nunc e Veneto editum eſt. In Schol. br. καθέδρας occurrit; at Apollon. Heſych. Etymol. vocem καθέδραι ignorant. Et Sch. A. κατὰ τὰς ἕδρας memorat. Quod pro hac lectione porro militat, eſt hoc, quod καθέδρα alibi in Homero non legitur; alias nihil ſollennius Homero, quam κατὰ ſubintelligi, κατὰ καθέδρας. Nec vero, ſi grammatici ἐρήτυθεν reddunt κατεῖχον, putandi ſunt omnino actiue illud dictum accepiſſe; ſed ad ſenſum interpretati ſunt: Etym. Heſych. Suidas. Praeiuit iam Apollonius Lex. ἐρήτυθεν. διακατέσχον. v. ad Heſych. in vitioſo ἐράτοθεν, ἀνεπαύσατο. In vno Vindob. corrupte ἐρητύον.

101. Reſpicit locum Pauſan. IX, 40 extr. et Iulianus Or. II. monens poetam celebrare ſplendorem domus Pelopidarum et antiquitatem, quod per tres generationes durauit.

103. διακτόρῳ Ἀργειφόντῃ. διάκτωρ, ὁ διάγων τὰ πράγματα, adeoque etiam τὰς ἀγγελίας. Vocem ab Hemſterh. ad Lucian. T. I, p. 489 eſſe illuſtratam notauit Erneſti. Hactenus notio Mercurii miniſterium in exſequendis mandatis Iouis praeſtantis expreſſa eſſe videri poteſt; etſi ceteroqui Iridis eae partes ſunt per totam fere Iliadem. Acute monere nuper vidi Boettigerum (ad Vaſ. Pict. I,

2. p. 113.) iungendum eſſe epitheton cum Ἀργειφόντης, et ad vnum illud miniſterium Argi occidendi referendum. Cum tamen in Odyſſea illud ſaepius, in Jliade non niſi h. l. et Φ, 497, loco haud dubie ſerioris manus legatur; ſuſpicio alterius generis ſubnaſci poteſt.

Ἀργειφόντης. Multa afferunt grammatici de etymo, v. Apollon. Lex. h. v. Heſych. Schol. ad h. l. et al. inprimis ad Ω, 24. et primo loco Etymol. Dicendum erat, eſſe epitheton ex antiquiſſimis carminibus, ſermone nondum ſatis conſtituto, Ἀργειφόντης pro Ἀργοφόντης, ſiquidem reſpicit caeſum Argum πολυόμματον, fabulam antiquiſſimam, quam ſymbolicum debuiſſe ſenſum habere, quis neget? aut quis abſurdum eſſe iudicet, ſi caelum aſtriferum a rudi aliquo poeta ſic deſignatum eſſe cenſeat, inprimis cum lunam per Io cornutam declaratam eſſe manifeſtum ſit. Verum dubito de etymo; etſi verius non ſuppetit.

105. αὐτὰρ ὃ αὖτε. vt iterum v. 107. vbi vide.

106. & 107. & quod Homerus Atreum et Thyeſten nouit amorem fraternum inter ſe ſeruaſſe, nec odia mutua exercuiſſe.

107. ὃ αὖτε. Θυέστα. ὃ pro ἐκεῖνος. At Θυέστα· more Theſſalorum et Macedonum vocatiuum pro nominatiuo poſitum, tradit ipſe Apollon. de Syntaxi p. 213 vt aliis locis ſimilibus alii. Debebant dicere eſſe formam antiquam flectendi, quam ſeruarunt ſerius quoque Theſſali. Ceterum ὃ αὖτε, vt paullo ante 105 ſine notatione hiatus, vbique lectum video; niſi quod ap. Iulian. Or. II, p. 51 B. vbi locus inde a 101 recitatur, αὐτὰρ ὅγ' legitur.

108. Etiam his vſſ. 108. 9. 110 praefixa eſt ſtigme & De 108 in Sch. A. nil eſt monitum. de 109 ὅτι τὸ ἑξῆς ἐστι· μετ' Ἀργείοισιν ἔπεα ηὔδα. et 110 quod ἥρωας dixit de omnibus Argiuis.

108. Verſum recitat Thucyd. I, 9. et Strabo VIII, p. 571 A. (371 extr.) — ἀνάσσων. Vrat. a. a pr. m.

109. τῷ ὅ γ' ἐρεισάμενος, ἔπε' Ἀργείοισι μετηύδα. Haec eſt lectio meliorum codd. Veneti, cum Sch. A. Lipſ. duorum Oxon. Cant. Mori. Moſc. 1. 2. Vrat. A. a. b. Eton. Adde Euſtath. et Paraphr. Idem hemiſtichium legitur inf. I, 16. Vocem μετηύδα etiam habent Sch. br. cum Townl. At edd. inde a Flor. ἔπεα πτερόεντα προςηύδα. Ad ſenſum nil refert.

110. Commentatur in hanc quoque orationem Dionyſ. Hal. Art. rhet. 15. (p. 317.) et iterum p. 332 ſq. ἥρωες Δαναοί. &c. quod latius ad omnes Achiuos nomen nunc ſpectat; ad refellendum Iſtrum, qui ſolos reges ἥρωας dici contenderat. Obſeruatio aliquoties in Scholiis recocta. Itaque epicus poeta voc. ἥρως de quocunque viro forti, etiam gregario milite, adhibet.

111. Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. &c. quod Zenodotus legit μέγας, et quod ſequentia, verſibus 112—118 exciſis in breuius contrahit vſſ. 112 et 119.

Ὦ φίλοι, ἥρωες Δαναοὶ, θεράποντες Ἄρηος,
Λώβη γὰρ τάδε γ' ἔστι καὶ ἐσσομένοισι πυθέσθαι etc.

Verſus iſtos exciſos ex Jl. I, 19—25 huc translatos eſſe forte arbitratus. Similia notata ſunt ad I, 17 ad quem locum v. Obſſ. Verſibus tamen aegre h. l. carebimus.

Subiectum eſt aliud Scholion Didymi, in quo Zenodotus a reprehenſione liberatur quod ad lectionem μέγας ſpectat; „eſſe enim eam Ariſtarchi; quod docet loco ex eius libello ad Philetam, tum alio loco, quo verſum ἐν Λιταῖς (I, 169) Αὐτὰρ ἔπειτ' Αἴας τε μέγας interpretatur. Eum ducem, ait, ſequuti ſunt Dionyſiodorus Alexandrinus et Ammonius; item Calliſtratus ἐν τῷ περὶ Ἰλιάδος (f. ἐν τῷ ά περὶ τῆς vt inf. ad 435); nec Ptolemaeus ὁ Ἐπιθέτης (ἐν τῷ περὶ Ἰλιάδος) inter lectiones Zenodoti, quas interpretatur, hanc appoſuit.“ Agnoſcit quoque μέγας Dionyſ. Hal. Art. l. c. 8. ſ. 15. c. 9. ſ. 3. Alterum autem μέγα Apollonius Lex. μέγα, ἐπὶ τοῦ μεγάλως verſu appoſito: legerat quoque ſic Plutarch. tranq. an. p. 471 C. Habet Vrat. b. in marg. γρ. καὶ μέγας.

ἐνέδησε. ed. Ern. ἀνέδησε. vitio typogr.

112. σχέτλιος. ἐπὶ δὲ τοῦ Διὸς — τὸν σχετλιασμοῦ ἄξια πράττοντα ait Apollon. Lex. h. v. inter plures notatus. Paria Etymol. tradit. Alia vide ad Σ, 13. Ω, 33.

113. Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι. Recitat vſ. Maxim. Tyr. diſſ. XI, p. 191. Explent ἐκπέρσαντα Sch. br. ἐκπέρσαντι Sch. B. et L. vt κερκίδ' ὕφαινεν Od. Υ, 62. Mihi lenius et eliſione et iunctura videtur prius.

114. Contra hanc fraudem Ioui tributam inſurrexere philoſophi. Praeiuit notis verſibus Xenophanes apud Diog. Laert. IX, 18. Ex ceteris v. Sext. Empir. Pyrrh. Hypot. p. 58. adu. Gramm. p. 288. adu. Phyſ. p. 593.

115. δυςκλέα Ἄργος ἱκέσθαι. ⸖ (immo ⸗) quod Homerus δυςκλέα καὶ ἀγακλέα Ionum more pronuntiat; Attici autem δυςκλεᾶ. Sch. B. L. ducunt a δυςκλεεὺς; ita vero eſſet ·δυςκλεέα, δυςκλεῆ vel δυςκλεᾶ. Etiam Euſtath. ait eſſe pro δυςκλεέα. Mirum eſt, homines non vidiſſe fuiſſe formam antiquam δυςκλὴς, έος, έα, vt alia ap. Homer. et Pindar. vnde ſerior forma δυςκλεὴς, cf. ad H, 100.

Attamen in loco noſtro, ne hiatus ſit, δυςκλέα pronuntiandum eſt binis ſyllabis, ac ſi ſit δυςκλῆ, aut ſcribendum δυςκλέε' Ἄργος ἱκέσθαι. Iterum occurrit I, 22.

116. ※ ⸖ (immo ⸗) quod μέλλει h. l. pro ἔοικε. Et aſteriſcus, quod verſus hinc in Λιτὰς translatus eſt (I, 23) vbi non bene legitur. Ibidem quoque vſ. 17—25 leguntur vſſ. 110—118. et vſſ. 26. 27. 28. qui h. l. 139. 140. 141.

117. ὃς δὴ πολλάων. verſu vtuntur, recte an perperam, quando de cauſſa euerſorum regnorum et magnarum conuerſionum quaeritur: vt Pauſan. II, 7. p. 126. πολίων κάρηνα v. not. Ap. Suid. ſimpl. κάρηνα, ἀκρόπολις, Heſych. ἄκραι. ſpectant ad h. v.

118. ἠδ' ἔτι καὶ λύσει. Barnes malit καλλύσει pro καταλύσει. quod parum neceſſe eſt.

119. ⸖ (immo ⸗) quod πυθέσθαι dixit pro ἀκοῦσαι.

122. ⸗ (non ⸖) quod Troiani numero pauciores fuerunt. Fuere quidem illorum, pergit Schol. A., ſine

ſociis L millia (ex Θ, 558. 9. atqui ibi ſocii in computum ſunt aſſumti; notante quoque Euſtathio) Achiuorum autem tradunt CXX millia, alii, quibus Ariſtarchus praeiuit, (Euſtath. p. 190 extr.) CXL millia fuiſſe: Sch. A. L. Leid. Amſt. br. Euſtath. cf. ad 491. Adeo pronis fuere animis ad rerum miracula, etiam vltra epicae poeſeos limites augenda. Atqui in poeta numeri veritas non rimanda eſt; ſpectat is ad hiſtoriae ſubtilitatem. Saepe h. l. reſpiciunt grammatici; vti ad Θ, 558. O, 407.

123. *εἴπερ γάρ κ' ἐθέλοιμεν.* Barnes: *γρ. γάρ γ'.* minus bene. vſus poſtulat *εἴπερ κε.* etſi quaeri poteſt, ſitne potius *ἐθέλωμεν* legendum: v. Exc. III. ad A, 66.

124. — *ἀθετεῖται.* inutilem enim eſſe hanc iuris iurandi memorationem in re, quae hyperbolice efferatur Sch. A. Indocte! Eſt enim amplificatio poetica, qua enuntiatum generale ad vnum aliquod exemplum deducitur: ad epulas ſacras. v. Notam.

ὅρκια πιστὰ ταμόντες. reſpicit h. l. Heſych. *ταμόντες, ποιήσαντες. συνθέμενοι,* et *ὅρκια πιστά, ὅρκους ἐπὶ πίστεσιν.*

Cum tamen primo nunc loco haec dicantur, aliquoties deinceps iteranda, dicendum eſt de his accuratius.

Primum *τὰ ὅρκια* ſunt intelligenda *ἱερεῖα, σφάγια,* victimae ad *ὅρκον,* ad iusiurandum, adeoque ad foedus ſanciendum, adductae. *ὅρκια πιστὰ,* victimae, quae caeſae fidem faciunt, firmant, *πιστοποιά, πιστοῦντα, πίστιν ποιοῦντα.* Nunc tandem reddi poſſunt *βέβαια,* vt ap. Heſych. Tandem *ὅρκια ταμόντες,* quod et apud Herodotum occurrit, vt IV, 70. eſt victimas iuris iurandi firmandi cauſſa caedentes. *ταμεῖν, ταμέσθαι, τάμνειν,* vſu antiquo fuit pro *ἀποτάμνειν τὸν στόμαχον τοῦ ἱερείου,* vt plene eſt T, 266 *ἦ, καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλέϊ χαλκῷ,* et ſimiliter Γ, 292 *ἦ, καὶ ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε νηλέϊ χαλκῷ.*

Omnium horum immemores grammatici *ὅρκια* reddunt *ὅρκους ἐπὶ πίστεσιν,* et *ταμόντες, ποιήσαντες, συνθέμενοι,* vti ap. Heſych. vbi v. ad *ἔταμον.* Sch. br. *οἱ ἐν-*

τόμων ποιήσαντες. cf. ad Γ, 73. Eustath. ad Γ, 245, p. 411 καὶ τὸ ταμεῖν παρ' Ὁμήρῳ καὶ Ἡροδότῳ τὸ θῦσαι τὰ ἐπὶ ὅρκῳ σφάγια δηλοῖ. Ernesti recte quidem monebat ὅρκια τάμνειν non proprie esse, foedus facere, sed victimas ferire, foederis caussa, vt θύειν γάμους, (pro διὰ τοὺς γάμους) nuptiarum caussa sacra facere. At sunt haec diversa; non enim dictum est τάμνειν ὅρκους. Etsi alio modo τὸ ὅρκιον (ἱερεῖον) poni potest ad ipsum ὅρκον et συνθεσίαν denotandum, vt inf. 339. Δ, 158 et al.

125. Τρῶας μὲν λέξασθαι, ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν. — quod λέξασθαι hic nec positum est ἐπὶ τοῦ κοιμηθῆναι, nec ἐπὶ τοῦ καταριθμηθῆναι, sed ἐπὶ τοῦ συλλεγῆναι καὶ ἀθροισθῆναι ἐν τῷ αὐτῷ. Recte haec ad vsum Homeri; nam de accubitu ad mensam ab eo non frequentatur. Et porro: quia ἐφέστιοι, ὅσοι ἑστίας, τουτέστιν οἰκίας, αὐτόθι διαμένουσι· *in domo habitant.* Quod ad prius, sensum esse videtur velle grammaticus: *si velimus in vnum locum cogere, colligere, omnes Troianos.* nisi λέξασθαι voluit esse, *colligere se, conuenire,* συλλεγῆναι. Alii accipiunt λέξασθαι pro ἐπιλέξασθαι et ἀριθμήσασθαι Sch. br. Eust. et λέγειν per ἀριθμῆσαι declarat Schol. Lips. Singulare est, quod Grammaticus, quem Hesych. exscripsit, ἀριθμηθῆναι putauit esse posse idem ac ἀρθμῆναι· ait enim: ἀριθμηθήμεναι, εἰς φιλίαν ἐλθεῖν quod ad h. l. spectat. At ex Aristarchi λέξεσιν ἐκ τῶν ὑπομνημάτων laudatur: ἐὰν καὶ τὰ παιδία καὶ τοὺς πρεσβύτας ἀριθμήσωσιν, οὐ μὴν γένωνται ὅσοι ἡμεῖς. τοῦτο δέ ἐστι κατοικιτίδιοι καὶ ἔναυλοι. καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ (Ζ, 265) πᾶσιν γὰρ ἐπίστιόν ἐστιν ἑκάστῳ. ὡσεὶ κατάλυμα παρὰ τῇ νηΐ· Visa est ipsi adeo ἐφέστιος et ἐπίστιος eadem vox esse. Sed cur pueros et senes adsciscere voluerit Aristarchus et alii eum sequuti, non apparet. Nam ἐφέστιοι, ἔποικοι, sunt qui in vrbe habitant, exclusis sociis. cf. 130. 131. non autem, qui in domo aluntur.

Iam Τρῶες a nonnullis lectum esse notat Eust. vt responderet alteri ἡμεῖς δὲ, cum ordinem verborum constituendum non perciperent: de quo v. Notam. Τρῶας

μὲν λέξασθαι ſc. εἰ ἐθέλοιμεν, debebat pergere διακοσμηθῆναι. Sed mutauit alterum εἰ διακοσμηθεῖμεν, reliquit alterum pro εἰ λεξαίμεθα h. e. ἐπιλεξαίμεθα. — Tandem ἔασσιν vitioſe nonnulli, ex Rom. et Ald. 2. emendauit Turn. et Steph. Et ſaepe monitum male duplicari ſibilum, cum ſyllaba per ſe ſit producta.

126. ἡμεῖς δ' ἐς δεκάδας διακοσμηθεῖμεν voluere nonnulli accipere pro διακοσμηθῆναι. At ſic ſcribere debuere διακοσμηθῆμεν· quod etiam habet Vrat. b. et duo Vindob. Verum eſt pro διακοσμηθείημεν, optatiue. Quod autem ex Ariſtotelis Πολιτείαις haec aduocant, non plures quam decem eſſe conuiuatos, alienum eſt: nam hic tantum numerus certus definiendus erat.

127. ἕκαστον. Ixion legerat ἕκαστοι. abſurde. A. et Lipſ.

130 ad 133. — ἀθετοῦνται verſus quatuor; nam debet dicere, omnes Troianos omnino, et oppidanos et ſocios, minores numero eſſe Achiuis. cf. V. L. Θ, 56 vbi eſt Τρῶες ὡπλίζοντο παυρότεροι. Hoc vtique hactenus recte animaduerſum; nam ſuperiores ſententias per haec adiecta iterum tolleret Agamemnon et conſilio ſuo contraria diceret: ſi volebat dicere: Troianos omnino numero Achiuis eſſe inferiores; vt dedecori his ſit, re infecta redire; ita vt ſimul tacite innueret, rem perpetratu fore facilem. Ita vero grammatici non obſeruarunt, Τρῶας vſ. 125 dictos eſſe proprie, qui Troiam tenent, ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν, oppoſitis ſociis, qui numero potiores Troianorum opes ampliores faciendo Achiuos ſucceſſus ſpe fruſtrantur. Non itaque iis parendum eſſe cenſeo.

131. πολλέων ἐκ πολίων — ἔασιν. Notatum πολέων ex Lipſ. ferrem ſi eſſet pro πολίων. Pro πολλέων tamen ſic laudatur verſus inf. Schol. et Porphyr. ad Θ, 56. Recte autem πολλέων, vt femininum genus conſtaret; idque et aliis locis obſeruatum videbis. ἐπίκουροι Troum, ſocii, σύμμαχοι dicti Achiuorum, e mente grammaticorum: ſic Sch. Ammon. p. 55. potius, hi ἐπιστρατευόμενοι, illi βοηθοῦντες τοῖς πολεμουμένοις. — Porro ἔασι· in altera Ari-

ſtarchi editione erat *ἔνεισι.* Et ſic Calliſtratus (iam ad vſ. 111 laudatus) ſcribit *ἐν τῷ περὶ Ἰλιάδος.* (ſ. *ἐν τῷ ά περὶ τῆς Ἰ.*) Similiter inf. E, 477 *οἵπερ τ' ἐπίκουροι ἔνειμεν.*

133. *Ἰλίου ἐκπέρσαι εὖ ναιόμενον πτολίεθρον·* Erat *Ἴλιον* ſcriptum in Commentariis Ariſtarchi, quibus Ariſtophaneas lectiones excuſſiſſe videtur. (*ἐν τοῖς κατ' Ἀριστοφάνην ὑπομνήμασιν.*) Et praeferunt lectionem grammatici A. B. L. quae et habetur in edd. inf. Z, 402. Sane parum refert. *εὐναιόμενον,* vna voce vulgo. v. ad A, 164. Malim ipſe *εὖ ν.*

134. *ἐννέα δὴ βεβάασι — ἐνιαυτοί.* Reddunt *διῆλθον. παραβεβήκασι. παρεληλύθασι.* Sunt verba propria. Ex Clarkii ſubtilitate grammatica proprie eſſet, *anni eunt:* h. e. annus nonus it, agitur.

135. Obſeruant quod in eodem verſu neutrum plurale cum ſingulari et cum plurali verbi iunctum eſt: *δοῦρα σέσηπε·* et *σπάρτα λέλυνται.* Inter exempla figurae Pindaricae (v. c. *ἀρχαὶ τέλλεται* Ol. IX, 5) refert *δοῦρα σέσηπε* Lesbonax p. 184. Sic ſane omnia neutra pluralia cum verbo ſingulari iuncta ad idem ſchema referri poſſunt. Adeo autem exoleuerant haec, ſeu plurale verbum cum neutro plurali iunctum ſeu voc. *σπάρτα,* vt Sext. Empir. adu. Grammat. p. 260 dicat, „ridiculum fore, qui ſic loquatur.“

In *σπάρτα* dubitationem mouerat Varro ap. Gell. XVII, 3. qui Hiſpanicum ſpartum, ex Hiſpania Romam aduehi ſolitum, in animo habebat, adeoque negabat, Homero illud notum eſſe potuiſſe, et contendebat *σπαρτὰ* acuendum eſſe, vt ſint, *res ſatiuae.* Verum docuere viri docti, *σπάρτον* fuiſſe nomen commune plurium fruticis vitilis generum. Perperam *σπάρτα* ex *σπαρτία* contractum eſſe vult Etymol. nam eſt *σπάρτον, σπαρτίον,* vt *σχοῖνος, σχοινίον.* Prouocat quoque ad h. l. Schol. Eurip. Or. 536.

136. *αἱ δέ που ἡμέτεραι τ' ἄλοχοι.* Bentl. eiectum volebat *τ'* ſcilicet vt mollior procederet verſus; etſi no-

rat vſum illum τε — καὶ in binis membris Homericum eſſe.

137. εἵατ' ἐνὶ μεγάροις. Quam ignari rei metricae fuerint ſeu grammatici ſeu librarii, docet vel hic verſus, cum in plerisque ſcriptum ſit εἵατ' ἐν μ. etiam in Veneto; vbi Sch. A. „γρ. καὶ εἵατ' ἐνί." Erat alterum hoc editum ſtatim in ed. Flor. et Ald. 1. et in Rom. Mutaverat ex Schol. br. ſuſpicor, forte et ex Euſtathio, Ald. 2. in εἵαται ἐν μ. quod retinuere edd. vsque ad Erneſtium, qui adſcripſerat alteram lectionem ex Lipſ. mſ. et verſum ita εἵατ' ἐνὶ concinniorem eſſe recte iudicauerat. Sicque edidit Waſſenberg. Wolf. Accedunt mſſ. Vrat. b. c. A. Moſc. 1. cum vno Vindob. nam in ceteris variae ſunt deprauationes. Nec vero de αι eliſo dubitari poteſt, et εἵατ' ἐπὶ occurrit inf. Σ, 504 et al.

138. ἄμμι δὲ ἔργον αὔτως ἀκράαντον. αὔτως noto vſu, *ſic*, δεικτικῶς, ſicut res eſt, cum notatione h. l. rei infectae. Grammatici tamen modo ὡςαύτως reddunt, modo ὁμοίως, modo ἀκμὴν, vt: λευκὸν ἔθ' αὔτως (Ψ, 268) vti Sch. L. αὔτως Eton. quae varietas alibi obtinet.

Porro huic verſui in Veneto appictum ⊂ debuit eſſe ⊃ περιεστιγμένον, quod declarare debuit, eſſe tautologum aliquid. An credidit grammaticus, verſum eſſe otioſum? propter 120 ſqq.?

οὗ εἵνεκα. Corripi οὗ cum circumflexo ante vocalem quomodo ab aure Ionica obtineri potuerit, miror; etſi iterum occurrit Σ, 171. Ξ, 427 et N, 275 οἷος binis breuibus, vbi Barnes duo alia loca memorat Jl. Σ, 105. Od. H, 312. In aliis medela parata erat, vt inf. 205; at ſunt alia loca, quae conatum reprimunt, vt inf. 296 τῷ, οὐ.

ἀκράαντον. ἀτελείωτον Heſychio reſtituit Bentl.

141. οὐ γὰρ ἔτι Τροίην αἱρήσομεν εὐρυάγυιαν. Schol. Lipſ. docet, verſum eſſe ſublatum a nonnullis, quia omnem dubitationem tollit, an Troia capi poſſit, adeoque Agamemnonis conſilio aduerſatur; ita enim Achiui pro explorato habere debebant, diſcedendum eſſe. Et-

ſam Euſtath. οἱ παλαιοὶ ὀβελίζουσι. Tollit quoque verſum Bentleius.

142. τοῖσι δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε. Apollon. Lex. ὄρινε, γενικῶς, τὴν ψυχὴν ἐκίνησε διὰ τὸν λόγον. (διὰ τοῦ λόγου) οὐκ ἐρωτικῶς νῦν ἀλλ' ὀργίλως. Contra Heſych. hoc eodem verſu appoſito: διήγειρε τὴν ψυχήν. ἐκίνησεν. οὐ κατὰ ἀπειλήν (ſcilicet, vt alibi dictum occurrit v. c. N, 414. 415.). Praeſtat accipere: eum perſuaſiſſe Achiuis, diſcedendum eſſe. Malim tamen, commouiſſe eum animos, vario affectu, inprimis deſiderio patriae. Verſum recitat Galen. de Hippocr. et Plat. plac. III, 2. vbi de animi ſede diſputatur.

143. — Damnatur et hic verſus, quia otioſe interpretatur ſuperiorem. Nec tamen omnino otioſus videri forte poteſt; declarat enim partem concionis, ſcilicet eos, qui verum Agamemnonis conſilium ſcire non poterant. Etſi verum eſt, ſimilem verſum eſſe tot aliis a rhapſodis ſubiectis, qui explicando et amplificando antecedentem ſententiam arguunt, ſe aſſutos eſſe: πᾶσι μ. Eſt autem μετὰ πληθὺν pro ἐν πλήθει. κατὰ πλῆθος.

144. 𐅃 quia Zenodotus ſcripſerat φῆ κύματα. „At, inquit Schol. A. Homerus nusquam φῆ pro ὡς poſuit." Conf. eund. ad Ξ, 499. et ibi dicta in V. L. Monſtrum lectionis. Fuit puto ᾗ lectum. Num tamen hoc vno in loco Zenodoti codices digamma habebant ϝῆ pro ᾗ quod ille non intelligebat? an intellexit ſed monere voluit, illud non pro ὡς poni? Inſertum eſt in Schol. B. et L. aliud Scholion, Porphyrii puto ζήτημα et λύσις, cur ex compoſito v. 75 nullus ducum interceſſerit, quominus diſcederet multitudo. Sed v. Not. ad h. v. Apud Strabon. I, p. 50 C. verſus recitatur, et eſt ibi ὡς. Ad concionem factionibus exaſperatam tranſtulit vſſ. 144—6 Dio Or. XXXII, p. 664 R.

145. πόντου Ἰκαρίοιο. eſſe hoc inprimis procellis agitatum aſſerit Porphyr. in Schol. Leid. contaminato quidem, ſed facile ſanando.

146. Iunxit Εὖρός τε Νότος τε ἐπαΐξας pro ἐπαΐξαντε. Verum noto more verbum ὤρορε ad vnum retulit.

147. ※ Excidit pars Scholii, quae ad signum spectabat: declarari debuit, conuenire versus partem cum vs. 395 ὅτε κινήσει Νότος ἐλθών. Quod expectabam, non reperi: Videri scilicet, locum a rhapsodis esse interpolatum intrusa altera comparatione parum dissimili a priore: vss. 147. 148. βαθὺ λήϊον. dignum visum iam Apollonio Lex. quod interpretaretur, τὸ σιτοφόρον χωρίον. Agit hinc de etymo ex Apione; quae nil ad rem faciunt. Porro ὅτε κινήσῃ C. et L. ap. Bentl. tres Vrat. Mosc. 1. a pr. m. et ipse Venetus. male. κινήσει etiam Schol. Theocr. VIII, 49.

148. Ζέφυρος — ἐλθὼν λάβρος, ἐπαιγίζων, ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν. ⊱ quod ἐπαιγίζων dixit pro ἐπικαταιγίζων. αἰγίδας γὰρ ἔλεγον ἃς ἡμεῖς καταιγίδας Sch. A. Hoc et Hesychius repetit: ἐπαιγίζων, ὁ κατεπαιγίζων. τουτέστιν ἐπιπίπτων· vt est legendum. Suid. σφοδρῶς πνέων et Etymol. σφόδρα ἐπιπνέων. ἐκ τοῦ αἰγὶς, αἰγίζω. αἰγὶς δέ ἐστι συστροφὴ ἀνέμου. Scilicet αἴξ, ἀΐξ, ἀΐσσειν, et αἰγὶς, cognata fuere, vnde et ipsum nomen *aegidis*, quam Iupiter *vibrat*, ductum esse arbitror; quod seriores a capra (ἀπὸ τῆς αἰγὸς) repetiere. Debuit autem pro αἰγὶς ab initio esse αἴξ, vnde Ζεὺς αἰγίοχος, ὁ ἔχων τὴν αἶγα. Nec alia origo vocis αἰγιαλὸς quam propter fluctus αἶγας. Artemidorus II, 12 τὰ μεγάλα κύματα αἶγας ἐν τῇ συνηθείᾳ λέγομεν. καὶ λάβρος ἐπαιγίζων, φησὶν ὁ ποιητὴς, περὶ σφοδροῦ ἀνέμου λέγων καὶ τὸ φοβερώτατον πέλαγος Αἰγαῖον λέγεται. Exscripsit locum Suidas in Αἶγες.

λάβρος de vento et amne aliquoties: v. c. Od. O, 293 et loco ex nostro adumbrato Hy. in Apoll. 434. Apollon. Lex. ἔστι γὰρ κυρίως λάβρον μέγα κατὰ τὴν βοράν. τὸ γὰρ λα μέγα δηλοῖ. Inde omnino πολὺς, σφοδρός. Similia apud Etymol. add. Hesych. Inde λαβρεύεσθαι inf. Ψ, 434.

Porro Ven. A. notat, „quod poeta mutato casu dixit ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσι, pro τοὺς ἀστάχυας, οἷον ἐπι-

κλίνει." Male hoc; ſcilicet grammatici crediderunt ἠμύειν eſſe verbum tranſitiuum. Etiam Apollon. Lex. ἐπί τ' ἠμύει, ἐπικατακλίνει. Melius idem in ἤμυσε. ἐκλίνθη. ἐξ οὗ τὸ πεσεῖν δηλοῖ. ἐπὶ δὲ μόνου τοῦ κλιθῆναι· ἐπὶ δ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν. Non Zephyrus ſubiectum eſt, ſed τὸ λήϊον ἐπημύει σταχύεσσιν idem quod στάχυες τοῦ ληΐου ἐπημύουσι, *inclinant ſe.* Rectius itaque Sch. et L. ἄλλως. ἠμύει τὸ λήϊον τοῖς ἀστάχυσιν, ὡς· ἔφριξεν δὲ μάχη ἐγχείῃσι. Paſſim de hac voce egere viri docti. Corruptum eſſe verſum oraculi ap. Pauſan. X, 9 ſub f. arguit et hoc, quod ἠμύσουσι πόλιν in eo legitur. Si οὐλήσουσιν e codd. admittendum eſt, erit ſaltem οἵ γε μὲν οὐλήσουσι πόλιν, τίσουσι δὲ ποινήν. pro ὀλέσουσι. Verum ἠμύειν eſſe κλίνεσθαι, πίπτειν, ſatis docent loca inf. 373. Δ, 290. Θ, 308. Τ, 405. Et Apollon. Rh. II, 584 ἤμυσαν λοξοῖσι καρήασι. et 864 κατήμυσαν ἀχέεσσι θυμὸν, (κατὰ θυμὸν) vt adeo non bene emendet κατήμυξαν Lennep ad Coluth. p. 149. Noſtrum autem locum expreſſit idem Apollon. III, 1389 ἔρνεά που τοίως, Διὸς ἄσπετον ὀμβρήσαντος, Φυταλιῇ νεόθρεπτα κατημύουσιν ἔραζε κλασθέντα ῥίζηθεν. vnde petitum vertit Virgil. Aen. IX, 435 ſq. *laſſoue papauera collo demiſere caput.* Vox reſtituenda haud dubitanter Tryphiodoro 15 pro οἰκτρὰ κάτω μύοντες. vide alia inf. ad X, 491 πάντα δ' ὑπημύμηκε. add. ad Θ, 308 et Τ, 405.

Supereſt difficultas metrica: nam ἠμύω habet mediam productam, vt ex locis laudatis diſcere licet: nam ſeriorum nulla eſt auctoritas, vt Tzetzae in Homeric. 444. Niſi itaque locum habet ſuſpicio, etiam media in voce, vocalem longam ante aliam vocalem corripi poſſe, ſcribendum eſt ἐπί τ' ἤμυ' ἀσταχύεσσι. Et hoc exhibet Townl. pro ἐπί τ' ἤμυε.

150. νῆας ἔπ' ἐσσεύοντο recte ſic diuiſim Venetus, cum vulgo ſit ἐπεσσεύοντο, ita vero debebat eſſe νηυσίν. At in illo fuit νῆας ἔπ' ſine accentu retracto; et ſic legendum eſſe ait Sch. A. ex Ariſtarchi monito. Scilicet aliquoties in Scholiis monetur de controuerſia hac in re-

trahendo accentu: v. c. Σ, 191 στεῦτο γὰρ Ἡφαίστοιο πάρ' ὅπλιμεν ἔντεα καλά. Cum ea ratio, qua retrahitur accentus, in ceteris obtineat, ſequenda ea erat et h. l.

κονίῃ ἵστατ'. Bentl. huc refert Heſych. κόνι. ἡ κόνις, et hinc emendat κονίῃ. κόνις.

153. οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον. Quae ſint hae foſſae, docet accurate Apollon. Arg. I, 371 ſq. Scribitur οὐροὺς ex Ariſtarchi auctoritate, vt diſtinguatur ab οὖρος, ventus ſecundus. Eſſe autem οὐρὸν foſſam, docet obſeruatio in Schol. br. Lipſ. Leid. Amſt. tum Etymol. Heſych. et primo loco Apollonii in Lex. h. v. Cur autem ſpernamus auctoritatem veterum, quam ipſa loci ratio firmat. Ab ipſa etymologia ex ὄρω, moueo, rationem petit Knight p. 101. mouetur enim nauis per eam foſſam.

Alterum hemiſtichium recitat Heſych. in ἀϋτή.

154. οἴκαδε ἱεμένων. Male ἱεμένων in nonnullis codd. et edd. cum non intelligerent, ἱεμένων eſſe de cupientibus οἴκαδε ἰέναι, ab ἵεμαι, cupio, quod fuit ϝίεμαι. cf. ad M, 274. Frequens haec aberratio occurrit, etiam in Sc. Herc. 65 ἵππων ἱεμένων. Ad Od. A, 54 curioſe quaeritur a grammaticis, ſitne ὑπὲρ μόρον, an vna voce ſit efferendum ὑπερμόρον vt Ariſtarchus maluit. v. Apollon. Lex. h. v. Ex h. l. manifeſtum ſit, adiectiuum eſſe; ſcribitur tamen non ὑπερμόρα cum Ariſtarcho, ſed ὑπέρμορα. De ſenſu quid ſit *praeter fatum* fuit quaeſtio Porphyrii inſerta Ven. B. ad Jl. Z, 488 vnde parum proficias: v. Notam. Vocem quoque interpretatur Etymol. Heſych. Euſtath. adde ad Od. A, 34. Euſtath. Barnes. Clarke.

156. Excidit διπλῆ περιεστιγμένη. Nam Scholion A. adiectum: ὅτι Ζηνόδοτος οὕτως ἐπισυντέτμηκεν· „εἰ μὴ Ἀθηναίη λαοσσόος ἦλθ' ἀπ' Ὀλύμπου“ καθόλου τὸν τῆς Ἥρας λόγον περιγράψας, Ὁμηρικῶς ἔχοντα. In Zenodoteis exemplaribus adeo ſublati fuere verſus 157—167 et continuata oratio ſic:

ἔνθα κεν Ἀργείοισιν ὑπέρμορα νόστος ἐτύχθη,
εἰ μὴ Ἀθηναίη λαοσσόος ἦλθ' ἀπ' Ὀλύμπου.
καρπαλίμως δ' ἵκανε θ.

Eſſe poteſt locus inter ea quae a rhapſodis ſunt amplificata, inprimis in miniſteriis deorum.

157. Ἀτρυτώνη. vox ad formam patronymici facta, ac ſi pater fuiſſet Ἄτρυτος. Nunc ducitur ab ἄτρυτος, *non attrita*, ἀκαταπόνητος, *inuicta*. v. Etymol. Heſych. et primo loco Apollon. Lex. h. v. ἀκοπίαστος (vt ex Heſych. corrig.) μὴ τρυομένη. Additum a ſciolo, qui alio ſenſu hoc dictum putauit: παρθένος γὰρ ἡ θεός.

159. νῶτα θαλάσσης. ἐπιφάνειαν tenendum ex Schol. et Suida.

160. 1. 2. praefixum habent obelum cum ※ et 161 praeterea diplen ⸖. Scilicet ἀθετοῦνται et melius habent locum inf. 176 ſq. vt adeo nec definiri poſſit, an Ariſtoteles verſum hoc loco legerit, qui recitat κάδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ Rhet. I, 6. Sane importuna videri poteſt iunctura φεύξονται — καταλίποιεν δέ κεν. Nec tamen exemplis in Iliade caret. In 161 Zenodotus legebat Ἀργείην θ' Ἑλένην; vt adeo disiuncta forent ea quae per epexegeſin dicta ſunt: εὐχωλὴν — Ἑλένην. — Notatur porro in Sch. Pindari J. II, 15 quod Ἀργείην Ἑλένην dixit poeta, quae Spartana fuit, illuſtratque hinc Pindari τ' Ὠργείου ῥῆμα, qui Ariſtodemus Spartanus erat.

162. φίλης ἄπο π. Tyrannio et Ptolemaeus, reprehenſi in Sch. A. Sic tamen codd. vt Vrat. c. Moſc. 1. 2. Vide modo ad 150.

163. ἀλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαόν. Conſentiunt, ait Sch. A. in hoc omnes, vt ſit pro μετὰ λαόν. Erat haec lectio editionum ex interpretatione nata. Tuentur κατὰ Venetus, Cant. Eton. ap. Bentl. Barocc. Laud. ap. Barnes, Vrat. b. Townl. Moſc. 1. Eſt κατὰ etiam inf. 187. et aliquoties in primis libris κατὰ pro μετὰ repoſitum videbimus.

164. ※ — quod recte hic verſus paullo poſt in verbis Mineruae ad Vlyſſem habetur, v. 180. minus bene hic; non enim Minerua hoc facit, ſed Vlyſſes: 180—189. Eſt ſane admodum probabile ex 176 ſqq. retractos in h. l. eſſe verſus 160. 161. 162 et 164.

Porro σοῖς ἀγανοῖς ſine δ' meliora exemplaria, et in his Ariſtophanis, habere, teſtantur Sch. A. Habetur tamen δ' in ipſo Veneto, quod edd. ſeruant, et tuetur loci iunctura.

165. μηδὲ ἔα eſt profecto vitioſum hiatu. Fuit haud dubie μηδέ τ' ἔα vel, vt Bentl. μήδ' ἐάα.

νῆας ἀμφιελίσσας quod primo hic legitur, interpretatu dignum grammaticis viſum, et ipſi Apollon. Lex. τὰς (ἐφ' vel ἐξ) ἑκατέρου μέρους ἐλαυνομένας ναῦς. ἑλιγμῷ γάρ τι παραπλήσιον ποιοῦσιν οἱ ἐρέσσοντες.

167. ⊱ nil tamen in Scholiis de ſtigme monetur; niſi quod ἀΐξασα interpungendum eſt.

168. καρπαλίμως δ' ἵκανε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Abeſt hic verſus a Cod. Veneto; ab Eton. Vrat. a. b. Towul. Moſc. 2. et vno Vindob. In Moſc. 1. vſſ. 167. 8. 9. in raſura ſcripti ſunt ab alia manu. Barnes, nec addit quo auctore, narrat, Zenodotum expunxiſſe verſum 168. tanquam otioſum, inuito tamen Ariſtarcho. Verſum abeſſe poſſe, nemo dubitet; num vero rhapſodo, an vbertati antiquae narrationis debeatur, quis definiat!

169. Εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα. Vnus Vindob. Vrat. b. εὗρε δ' ἔπειτ'.

Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον eſſe ὁμοτάλαντον, ἰσόσταθμον, ἶσον, nemo dubitet; ſicque Etymol. Euſtath. Apollon. Lex. et al. Mira eſt Ariſtotelis ſubtilitas: cum τάλαντον ſit proprie menſura indefinita, ἀτάλαντον eſſe, qui non habet menſuram indefinitam, ſed definitam, adeoque eſt ἶσος. Exponuntur haec in Schol. Ven. B. (add. ad E, 576) Leid. Sunt ea repetita e Porphyrio: vt patet in Sch. B. ad N, 295. attigit Porphyriana Euſtath. p. 199. l. 48. Scilicet notionem voc. ἀτάλαντος petierat Ariſtoteles a notione generali, eſſe τάλαντον μέτρον τι. Atqui τάλαντα ſunt porro lances, et tum pondus lancibus impoſitum; iam τὸ α habet hic vim τοῦ ἅμα· ὁμοῦ. ἴσως. eſtque adeo ἀτάλαντον, τὸ ἰσόζυγον. οἷον ἰσόσταθμον. τάλαντα γὰρ τὰ στάθμια, vt Apollon. Lex. bene, add. Etymol.

170. νηὸς ἐϋσσέλμοιο. primo loco epitheton hoc occurrit. Sufficit ex Hefychio apponere: εὐπώπου. εὐκαθέδρου. εὐσανιδώτου. Et εὔσελμος. εὔζυγος. Recte. Etymol. σέλματα, αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι. tranſtra remigum. Conſentiunt Sch. br. et Lipſ. Euſtath. ad h. l. et ad O, 477 cum Sch. Ven. et Π, 1.

172. ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη. Ed. Lipſ. vitium eſt, non varietas, ἀγχοῦ τ'. Seqq. 174 ſq. repetita cf. cum 158 ſq.

176. 177. 178 et 180. ※ (immo ⋌) quod hic ſuo loco leguntur hi verſus, minus bene ſup. 160. 161. 162 et 164.

176. κὰδ δέ κεν Vrat. b. καδδὲ μὲν — Apud Ariſtot. Rhet. I, 6 καδδέ κεν εὐχωλὴν Πριάμου.

178. Φίλης ἄπο alii, vt tres Vrat. male, cum ſequatur πατρίδος αἴης.

179. ἀλλ' ἴθι νῦν κατὰ λαόν. Cum ſupra 163 receptum eſſet κατὰ pro vulgato μετὰ λαὸν, reponendum erat et h. l. ex Ven. et Sch. A. adde vn. Vindob.

μηδέ τ' ἐρώει. μηδὲ συγχώρει. Sch. br. Etymol. et Heſych. ὑποχώρει. Scilicet ἐρώειν proprie vim tranſitivam habet, N, 57 ἐσσύμενόν περ ἐρωείτω. hinc omiſſo σε habitum pro neutro: vt in illo: μήπω τις ἐρωείτω πολέμοιο ſc. ἑαυτόν. — μὴ δ' ἔτ' ἐρώει Sch. Lipſ. Barocc. Townl.

181. μηδὲ ἔα νῆας. iterum hiatus. In al. et hic μήδ' ἔα. Lege μηδέ τ' ἔα. vt ſup. 165.

183. Etiam hic rideas grammaticorum ſubtilitatem, quibus praeiuiſſe videtur Ariſtoteles; in ζήτημα et λύσιν redegit Porphyrius, vt e Schol. B. et Lipſ. et Leid. patet. Scilicet indecorum viſum abiecto pallio μονοχίτωνα discurrere Vlyſſem, et quaeſitum de cauſſa; cum ſatis appareat, expeditiorem ad discurrendum ita fuiſſe Vlyſſem.

184. ⸖ quia alius etiam Eurybates praeco memoratur. Scilicet alter eſt Vlyſſis vt h. l. et Od. T, 244. alius Agamemnonis Jl. A, 320. I, 170.

κήρυξ ita in plerisque ſcribitur; in aliis ſcriptis et codd. κῆρυξ. Et ſic per totum Homerum. Vt ſemel mo-

neam, diſſenſerunt grammatici de tono: qui a γῆρυς ducebant, ſcripſerunt κῆρυξ. At quia vltima longa eſt, vt ex obliquis caſibus patet, ſcribitur κήρυξ.

185. ἀντίος vn. Vindob. ἀντίον.

186. ⸖ quod οἱ, αὐτῷ, dictum pro παρ' αὐτοῦ. Forma ſaepe obuia vt inf. O, 88 Θέμιστι δὲ δέκτο δέπας. Lesbonax, ineptus fabricator figurarum, Sicilicam figuram appellat p. 181.

187. ⸖ (non ⸖) Zenodotus legebat: σὺν τῷ βὰς κατὰ νῆας Ἀ. Sch. A. Ita vincta eſſet oratio horum verſuum cum ſeqq. σὺν τῷ βὰς — ὅντινα —, τὸν δ' ἐρητύσασκε. Suauius tamen ad aurem eſt σὺν τῷ ἔβη.

188. Ↄ appictum hoc antiſigma hic et 192 et 203. 4. 5. Vide ad v. 192. Locum hinc a v. 188 ad 202 recitat Xenoph. Mem. I, 2, 58. et Dionyſ. Hal. Art. rhet. c. 9, 8. p. 347 ſq. vbi artificium rhetoricum huius orationis exponit, argute magis in nonnullis quam vere. Sunt quoque verſus apud Maximum Tyrium Diſſ. XXI, p. 415 R. et XXXII, p. 126. To. II. ed. R. vbi eſt ἄνδρα ἐφεύροι pro κιχείη. Subiicit vſſ. 198. 199 ὃν δ' αὖ δήμου ἄνδρα.

189. ἐρητύσασκε. Barocc. ἐρητύεσκε. Vrat. a. a pr. m. ἐρητύασκε. Vulgata eſt apud Plutarch. de aud. poet. p. 19 B.

190. οὔ σε ἔοικε, κακὸν ὥς, δειδίσσεσθαι. hoc vno loco δειδίσσεσθαι occurrit paſſiue, φοβεῖσθαι, ἐκπλήττεσθαι, quod alio loco Thomas Mag. p. 201. cum Euſtath. (p. 961, 22. ad N, 810) ait ſerioribus in vſu habitum eſſe; Homero alibi fere eſt ἐκφοβεῖν, *perterrefacere*. Sic ſtatim Δ, 184 μηδέ τί πω δειδίσσεο λαόν. O, 196. N, 810. cf. ad Σ, 164. inprimis ad Υ, 201. Ceterum ad noſtrum locum ſpectat Heſych. δειδίσσεσθαι, εὐλαβεῖσθαι. φοβεῖσθαι. φεύγειν. Fuere autem plures formae: δίω. δεδίω. δεδίσσομαι, δειδίσσομαι, δεδίσκομαι, δειδίσκομαι. Tandem κακον ϝως ſcribit Bentl. et h. l.

192. Ↄ Quae per antiſigma declarata eſſe debuere, haec eſſe puta: ſtatuerunt grammatici, nec male, poſt

hunc versum sequi debere versus 203. 4. 5. hoc ordine:

οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ', οἷος νόος Ἀτρείδαο.
οὐ μέν πω πάντες βασιλεύομεν ἐνθάδ' Ἀχαιοί.
οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη· εἷς κοίρανος ἔστω,
εἷς βασιλεύς, ᾧ ἔδωκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω.

nam haec bene conueniunt regibus dicta, non autem multitudini. At apud Xenophont. l. c. omissi sunt vss. 192—197. Quae saltem docent, locum olim a rhapsodis varie fuisse constitutum.

192. *Ἀτρείωνος* scriptum fuit *ἐν ταῖς διορθώσεσιν* et *ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν*; et sic plures meliorum editionum, inque his Aristophanea; et (Dionysius) Sidonius ita scripsit cum Ixione." Ita A. cum vulgo scriptum sit *Ἀτρείδαο*. Graues auctoritates in re nullius momenti. Etiam Lips. *αἱ χαριέστεραι Ἀτρείωνος*.

193. 4. 5. 6. 7. — *ἀθετοῦνται* „tanquam a consilio reuocandi ac reprimendi Achiuos alieni." Similia B. et Lips. Absunt iidem versus a Xenoph. Mem. l. c. I, 2, 58. Etsi ibi dici potest, omissos esse, quod scriptoris consilio non conueniebant; vti nec adscriptus v. 192 *Οὐ γάρ πω*. In Strabone VIII, p. 569 B. versus *Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν* laudatur. Potest tamen et hic ex margine venisse; nam Strabo *τὸ ἰάπτειν* illustrat, non *τὸ ἵπτεσθαι*. Contra Dionys. Hal. l. c. Arte c. 9, s. 8. vbi tam liberalis est in commendando artificio rhetorico poetae, (quod idem facit Quinctil. X, 1. s. 46. 47.) artem adeo quaerit in hoc, quod Vlysses inuerse dixit militibus quae principibus dicenda erant, et his ea, quae militibus dici debebant. Tam mire sagaces sumus, si semel in admirationem procliues ad aliquid accessimus. Habent vtique interpolationis notam etiam in hoc, quod plurium interpolatorum operam sententiis singulis abruptis produnt. Etsi hoc ex natura increpantium ductum videri potest. In fine vs. 194 plene interpunxi.

196. ⸖ contra Zenodotum, qui legerat: *διοτρεφέων βασιλήων*. Sic A. Et Schol. Lips. *διοτρεφέος βασιλῆος*. οὐ-

τως αἱ πᾶσαι πλὴν τῆς Ζηνοδότου. Et ſic ſaepe recitatur, vbi verſus pro ſententia effertur vt ap. Stobaeum Serm. XLV, p. 322. Verum iam ante Zenodotum Ariſtoteles ita legerat; nam ita editur Rhet. II, 2. Etiam Zenodoteam lectionem praeſcriptam habuere Sch. br. habuit Moſc. 2. a pr. m. duo Vindob. At *διοτρεφέος βασιλῆος* eſt Ariſtarchea lectio; teſtatur Ptolemaeus *ὁ ἐπιθέτης ἐν τῷ ά περὶ Ἰλιάδος.* „retinentque lectionem hanc *ἐκδόσεις* optimae omnes." Sic et codd. et edd.

θυμὸς δὴ Cant. et ap. Ariſtot. Rhet. II, 2. edd. Verum vſus *τοῦ δὲ,* etiam in caeſura, eſt Homericus; eſt quoque ſic in Dionyſ. Hal. l. c.

198. *Ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι.* Abeſt *τ'* a Barocc. Laud. Eton. Ven. Townl. etiam ap. Dionyſ. Hal. l. c. retinet illud Maximus Tyr. l. c. vtrumque habet Heſych. Seruat Bentl. recte, nam ſine *τ'* ſcriptum eſſet *δήμοι' ἄνδρα*; alias abeſſe poſſet *τε,* nunc reſpiciunt ſe *ἄνδρα δήμου τε βοόωντά τε.*

δήμου ἄνδρα, pro *δημότην,* h. e. *δημοτικὸν* (cf. Zonarae locum ap. Ruhnken. ad Xenoph. l. c. I, 2, 8. Mem. Socr.) iterum ſic M, 213 et 447 *δύ' ἀνέρε δήμου.*

199. *τὸν σκήπτρῳ ἐλάσασκεν.* Trepidant grammatici, quomodo haec cum praecepto Mineruae conueniant 180 *σοῖς δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσι.* Nam verbera et blanda verba vix videntur ſub eandem notionem reuocari poſſe. Scilicet Mineruae praeceptis Vlyſſes dicendus eſt verbera de ſuo adieciſſe.

ὁμοκλήσασκε τε μύθῳ. Vrat. a. *θυμῷ.*

200. *ἀτρέμας ἧσο.* Vox Homerica *ἀτρέμας* pro *ἠρέμα,* obſeruata ab Apollon. Lex. et Etymol. tum ab aliis.

201. *οἱ σέο.* non *οἵ σεο.* quod data opera docent Sch. A. L. Amſt.

202. *οὔτε πότ' ἐν πολέμῳ.* Lucian. Fugit. 30 *οὔτ' εἰνὶ πτολέμῳ.*

203. 204. 205. ↄ De hoc ſigno et de his verſſ. ad ſuperiora retrahendis v. ad vſ. 192.

203. *οὐ μέν πως*. Lipſ. *οὐ μέν περ*. Verſus recitatur ap. Lucian. Icarom. 30.

204. 205. Verſus inter *πολυθρύλλητα* referendi; recitantur modo vterque, modo alter; iam ab Ariſtot. Metaphyſ. lib. XI (XII) ſub f. aliquoties ap. Maxim. Tyr. Dion. Chryſ. et inter ſententias Stobaei Serm. XLV, p. 322.

205. *ᾧ δῶκε*. Ionica ratio. Sch. Lipſ. ap. Bentl. *ἱκανὸν τὸ δῶκε* leg. *Ἰακόν*. Sicque Ariſtarchus legerat teſte Sch. A. Moſc. 1. 2. et a m. ſec. Townl. Miror ipſum Venetum retinere vulgatum: *ῷ ἔδωκε* correpta vocali longa cum circumflexo. Conf. ſup. ad B, 138. Vulgatum tamen habent, qui verſſ. vtuntur. Ammonius eum tribuit Achilli p. 28.

Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω. diſerti ſunt in epitheto Saturni exponendo grammatici, Sch. ad h. l. Apollon. Heſych. Etymol. Conuenit, eſſe *τὸν βουλευσάμενον τὰ ἄγκυλα καὶ σκολιὰ* in patrem Coelum, verſutum et prudentem, antiquo more, quo aſtutia et prudentia eodem loco habebantur. Adhaeſit epitheton Crono ex antiquioribus carminibus, quae *τὰ Κρόνου* expoſuerant.

206. *σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θ*. aberat verſus a Cod. Ven. Lipſ. Townl. Moſc. 1. Eton. binis Vindob. Nec occurrit ille in Sch. nec in Euſtath. Adſcriptum *νόθος* in codd. Didymi, inde in edd. antiquis omnibus Flor. Aldd. Arg. Turn. etiam in mſ. Mori et Eton. *στίχος νόθος*. Hunc itaque ſaltem eiiciendum eſſe nemo repugnabit. Northmore ad Tryphiod. 187 damnat verſum propterea, quia deberet eſſe *ἵνα — ἐμβασιλεύοι*. Verum Homerum in iunctura optatiui et ſubiunctiui non tam ſubtilem eſſe, ſaepe videbimus. His itaque non tantum tribuo, quantum ſenſui meo, qui me docet, innumera in Homericis adiecta eſſe ad amplificandum et dilucidandum, vbi anteceſſerat breuitas elliptica; ſic h. l. *ᾧ δῶκε Κρόνου παῖς* ſc. *βασιλέα εἶναι αὐτόν*.

Poterat tamen nec minus praecedens verſus abeſſe, et potentior erat ſententia, ſi claudebatur: *εἷς κοίρανος*

ἔστω. Verum omnes hae criticae rationes efficiunt tantum hoc, quid ſcribi bene potuerit; non quid ſcriptum ſit, quod librorum antiquiorum et rhapſodorum auctoritate ſola conſtitui poterat: atqui hanc ignoramus. Eſt igitur, vt ſemel ex animo dicam, omnis haec diſputatio critica vaga et fluctuans; nec pro imperio quicquam pronuntiari poteſt. Verſum 206 Apollonio lectum eſſe, quis ſecundum ſuperiora expectet! Atqui ille eum laudat in σκῆπτρον, vt doceat, eſſe illud dictum pro regia dignitate: σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας.

At aliud eſt. quod multo inſolentius videri debet: vulgaris vbique eſt lectio metro infeſta: ἵνα σφίσι βασιλεύῃ, iam inde a pr. ed. Subſtituit Turnebus σφίσιν. In Vrat. b. erat σφῖσιν. In vno Vindob. βασιλεύσῃ. Barnes mutauit in ἵνα σφίσιν ἐμβασιλεύῃ, quod in Dione repererat de Regno I. (p. 47 ed. R.) et in Cod. Cant. (at a m. ſec. quod ex Bentl. didici.) Enimuero nec in Dione praeſidium habet lectio; ed. pr. Ven. exhibet: ἵνα σφίσι βουλεύῃσι quod et Caſelius edidit. mutauit id Wechel. in ἵνα σφίσι ἐμβασιλεύῃ, quia τὸ βασιλεύεσθαι mox ſequitur. Atqui Dionem video duo verſus conflaſſe, dum meminerat ex Jl. I, 98. 99 οὕνεκα πολλῶν λαῶν ἐσσὶ ἄναξ, καί τοι Ζεὺς ἐγγυάλιξε σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας, ἵνα σφίσι βουλεύῃσθα. nec Dionem aliter legiſſe ac ſcripſiſſe patet e ſeqq. οὐδ' ἐπ' ἄλλοις τισὶ δικαίοις ἢ τῷ βουλεύεσθαι (non βασιλεύεσθαι) καὶ φροντίζειν ὑπὲρ τῶν ἀρχομένων. Bene haec iam egiſſe video nunc virum doctum in Recenſ. litter. (*Biblioth. germ.* To. XLV.) Ceterum manifeſta res eſt verſum ex Jl. I, 99 σκῆπτρόν τ' ἠδὲ θέμιστας ἵνα σφίσι βουλεύῃσθα in margine adſcriptum eſſe et mox interpolatum ἵνα σφισι βασιλεύῃς indocte. Omnino incredibile, quam imperiti Graeculi rei metricae fuerint. Sic inf. 572 in multis eſt — πρῶτ' ἐβασίλευεν, pro ἐμβασίλευεν.

207. δίεπε στρατόν. Schol. A. monet ſcribendum eſſe δίεπε. antiquo ſcilicet more iam ab aliis notato; de ſenſu vocis nil docet. διέπειν πόλεμον, μάχην ſup. Λ, 166

vidimus; pleraque quae in pugna fiunt mea manu geruntur, et διέπειν ἕκαστα curare, administrare Λ, 705. At διέπειν στρατὸν non potest hoc modo dictum esse. Vertitur quidem, dirigebat, curabat. Saltem erit: in ordinem redigebat, compescebat; Sch. br. διέτασσε. διώκει. (a διοικέω.) Scilicet διέπειν proprie est persequi, διώκειν, adeoque de opere et negotio, peragere, perficere; hoc sensu si positum est, erit supplendum, δίεπε, διῆγε, διὰ τὸν στρατόν. sed praestat, διέπειν στρατὸν, ordinare, constituere, componere ad tranquillitatem.

κοιρανέων. Ammon. p. 28 hoc versu adscripto, ὁ πρὸς καιρὸν τὸ τοῦ βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν. Inepte πρὸς καιρὸν interponit, ex praua etymologia. v. Etymol. h. v. At Dionys. Hal. l. c. Art. 9, 8 alia subtilitate in κοιρανέων exsculpit notionem τοῦ στρατηγήματος. τῶν λόγων.

208. αὖτις — αὖθις alii perpetua varietate. v. ad A, 27.

210. αἰγιαλῷ μεγάλα βρέμεται pro μεγάλῳ, ingeniose coniicit Bentl. Vim tamen et hoc habet: maior enim strepitus in late patenti littore scopuloso. Et μεγάλῳ vbique, etiam ap. Dionys. Hal. de composit. 18.

211. ἕζοντο ἐρήτυθεν hiatum tollit Bentl. ἕζοντό τ' ἐρήτυθέν τε. vere haud dubie. De καθ' ἕδρας pro καθέδρας et de reliquis v. ad v. 99.

212—277. Sequitur locus de Thersite, multorum reprehensione, excusatione, defensione, variis modis vexatus. Est in Sch. B. longa ζήτησις, et λύσις, cur Thersites hoc vno loco in carmen inductus sit, et quo consilio. Ait auctor, Porphyrius suspicor, ex antiquioribus forte, ad tumultum mouendum non nisi turbam, et ad conuicia regi facienda non nisi e plebe hominem assumi potuisse; cumque plebeiorum hominum irae aut metu componi aut risu solui facillime possint, vtrumque adhibuisse poetam; nec vero risum moueri potuisse nisi hominis turpis persona. Non autem hanc oeconomiam plus quam semel adhiberi potuisse, vt nec in diis, nisi

semel in Vulcano. lib. I." Esse haec peracuta, parum tamen satisfacere, quiuis sentit. Ad risum mouendum inductum esse Thersiten vulgo statuitur; risu autem placatos Achiuorum animos. Hactenus autem multis viris doctis modo otiosum visum est episodium, modo epica grauitate indignum. Non tamen esse otiosum nec inter episodia proprie dicta referendum, sed vicem suam in rerum narrandarum serie tueri recte monuit Koeppen. Epica grauitate indignum qui indicant, ii aut meri risus captandi caussa a poeta Thersiten insertum esse putant, aut e nostris moribus censent. Bene se habet narratio cum per se, tum in hoc carminis loco, nec opus est aliunde defensionem petere. Nam naturae humanae consentanea res est, et debuere in plebe esse multi, qui inviti in concionem retracti Agamemnoni probra facerent; a multitudine autem ad vnum aliquem res erat ab Homero, tanquam poeta, reuocanda, in quo non quaerendum erat, an ad historiae fidem haec narrauerit. Optabile sane erat, vt Agamemnoni iniqua in Achillem statuenti iam ab initio ex regibus aliquis aut omnes restitissent; ita multae magnaeque calamitates e medio fuissent sublatae. Attamen metu aut reuerentia contacti siluerant omnes; erumpit in verba vnus e plebe, ceteris audacior: quominus tamen eius verba vim habeant, facit, quod auctoritate caret, quod alieno tempore et modo indecoro, inter contumelias regis, ea quae perperam facta erant, improbat. Multa in his sunt, e vera vita adumbrata. Est porro narratio bene instituta, et carmini varietatem affert. Tum ea vim habere debuit ad animos Achiuorum a studio discedendi auocandos: nam partim risus ex adspectu hominis turpis et ab Vlysse castigati multitudinis animos ab ira remittebat et diffundebat; aliis e plebe Vlyssis seueritas metum ac reuerentiam iniicere poterat; summam tamen rei efficiendae non in Thersite quaerere, sed in ipsis orationibus, quae post illam rixam, mentibus hominum dudum elapsam, habentur, positam censere fas est.

Quae Leſſingius et Herderus disputarunt, breuiter complexus eſt Fr. Iacobs (*Bibliothek der alten Litteratur und Künſte*, V. St. p. 10 ſq.). Idem rei Achiuis gratiſſimae, reditus in patriam, commendationem homini inviſo a poeta eo conſilio traditam eſſe opinatur, vt propter odium, quo in eum ferebantur omnes, res ipſa, quam ille commendabat, ingrata et inuiſa fieret. Praeiuerat Dionyſ. Hal. Art. c. 11, 9. qui omnino ad artem reuocauit, et aliis auctor fuit, vt hoc idem facerent, ea, quae ipſa natura et ingenii vi eo ducente protulit poeta. Sane quidem ea res vim habere potuit ac debuit ad deſiderium et impetum animorum retundendum, et vidit expoſuitque hoc ipſum Dionyſ. Halic. l. c. τοῦτο καὶ ἡ Ὁμήρου τέχνη etc. vix tamen ſic, vt ab hoc vno repeti omnia poſſe videantur.

Therſiten tanquam hominem turpem et ignauum, ac contemtu dignum, a poeta exhiberi manifeſtum eſt. Creditus ille eſt a multis, in his a Pherecyde et Euphorione, eſſe idem ille Therſites, qui pugnae apri Calydonii interfuit, a Meleagro male mulcatus, v. Schol. vnus ex Agrii filiis, adeoque Diomedis auunculus, corrupto plerumque nomine Θέρσιππος, v. Apollod. I, 8, 6. p. 38. Not. p. 130. a Porthaone ortus, qui Homero eſt Portheus, Jl. Ξ, 115 quod memorat in laudatione Therſitae Liban. T. I, p. 80. Iterum ad partes agendas excitarant Therſiten poetae in Poſthomericis, vt e Quinto patet, I, 720—778. vbi criminatur Achillem Therſites, propter Pentheſileae amorem, ab eoque non verbere, ſed morte plectitur. Praeiuerat iam Arctinus in Aethiopide vt ex Procli excerptis p. 33 diſcere licet. In Tabula Jliaca n. 81 victimae loco Therſites ad aram ab Achille caeditur. Laudat Quintum Sch. A. ad vſ. 220. Sch. br. ad 219. Adde Tzetzam Poſthom. 199 ſq. vbi Iacobs non oblitus eſt Chaerephontis tragoediam memorare, inſcriptam: Ἀχιλλεὺς Θερσιτοφόνος.

212. ἀμετροεπὴς ἐκολῴα. ſine modo, graculorum inſtar, ſtrepebat. Philoxenus in Schol. S. German. ad A,

574 ſcribebat ἐκολῴια a κολωιὸς, ſcilicet litteris maiuſculis vſus. ἐκολῴα. ἐθορύβει. (ſic Suidas et iam Apollon. Lex. h. v.) ἠτάκτει. Sch. Plura dant Euſtath. Etymol. Heſych. h. v. vbi v. Intpp. Gellius I, 15 *neque non merito Homerus vnum ex omnibus Therſiten* ἀμετροεπῆ, ἀκριτόμυθον (inf. vſ. 246) *appellat, modo verba illius multa et* ἄκοσμα *ſtrepentium ſine modo graculorum ſimilia eſſe dicit; quid enim eſt aliud* ἀμετροεπὴς ἐκολῴα. Quae autem illa ſint, quae eius orationem orationisque vim infregerint, videbis expoſita a Dionyſ. Hal. Art. rhet. c. 10, 8. p. 407. vbi quoque docet, eſſe μέτρον orationis in eo, vt quis dicat μὴ περιττὰ μηδὲ λείποντα, μήδ' ἐναντία. Apud Maxim. Tyr. diſſ. XXXII, p. 136 eſt Φωνὴν ἐπεισβόλος, γνώμην ἄτακτος. οἷος εἶναι εἰκὼν ἀκολάστου δήμου. Contra Vlyſſes ap. Sophocl. Philoct. 445 eſt quidem ἀνάξιος Φὼς, idem tamen γλώσσῃ δεινὸς καὶ σοφός. Verſus 212. 213 paſſim habiti in ore ab Ariſtide et aliis.

213. Structura in hoc et ſqq. eſt ambigua, vt variis modis inſtitui poſſit. Interpunxere veteres μὰψ ἀτὰρ, et ἀλλ' ὅτι οἱ εἴσαιτο, vt addantur ſeorſum γελοίϊον Ἀργείοισιν ἔμμεναι. Poſt κόσμον alii, et Clemens Alex. Paed. II, p. 173 Sylb. p. 203 Pott. (vbi vſſ. 212. 3. 4. adſcripti ſunt) vt ἐκολῴα ἐριζέμεναι iungantur.

In capite verſus ὅς ῥ' ἔπεα ſerior eſt corruptela, ignorato digamma; fuit ὃς ϝέπεα, vt Bentl. emendat, vel ὅς ῥα ϝέπεα, pronuntiandum ἔπη· praeſtat prius.

ᾔδη, ᾔδει. iam ſupra vidimus ad A, 70. Eſt ᾔδει ap. Ariſtid. To. II, p. 133. Clement. Alex. l. c.

215. ὅ τι οἱ εἴσαιτο, eſſe pro indicatiuo ἐδόκει, notant Schol. A. B. L. et Schol. L. mox ὑπὸ Ἴλιον eſſe pro ἐπί.

216. αἴσχιστος δὲ ἀνὴρ offendit hiatus. Indoctius in Barocc. Laud. Mori. Eton. eſt αἴσχιστος δ' ἀνὴρ — Bentleius medetur δ' ἄρ' ἀνὴρ, vel αἴσχιστος δ' ἀνδρῶν. Ex Dionyſ. Hal. notum eſt fuiſſe olim ϝανὴρ, in Homericis tamen id locum non habet.

217. ~ quod *Φολκὸς* hoc vno loco occurrit. Sch. A. Notant idem alii, et Apollon. Lex. *τῶν ἅπαξ εἰρημένων. ἔστι δὲ οἷον Φαελκὸς, ὁ τὰ φάη εἱλκυσμένος. οἷον στραβός.*

218. *τὼ δέ οἱ ὤμω κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε.* Lectum *συνοχωκότε* inde ab ed. Rom. et Ald. 2. cum in Flor. et Ald. 1. esset *συνωχηκότε*, vitiose pro *συνοχηκότε* a *συνοχέω*. Verum nec minus bene *συνοχόω* se habet, vnde *συνώχωκα* et *συνοχωκὼς* ductum videri debet. Intercedit tamen Hesych. in quo est *συνοκωχότε. ἐπισυμπεπτωκότες. συνοκωχὴ γὰρ ἡ σύμπτωσις.* Constat autem fuisse vocem Ionicam *ὀκωχὴ*, vnde *ἀνοκωχὴ*, quod plerumque scribitur *ἀνακωχὴ*, v. Ind. Aretaei Cappad. *συνοκωχὴ* apud Hippocratem legitur (prior vox lib. de nat. oss. p. 59, l. 39. Bas.) v. Erotian. Pluribus de hac voce egit Valken. ad Ammon. p. 23 (Turbata est Ernestii nota) format ille *ἔχω. ἐκέχω. ὄκωχα.* quidni *ὀκώχω* et *ὀκωχέω.* vt alia similia? Verum omnia quae disputata sunt, probant quidem voces illas extitisse, et fuisse Ionicas; enimvero non omnia Ionica et Hippocratea sunt Homerica; tum non vna eademque fuit pronuntiatio; mollior autem ad meum sensum *συνοχωκότε*, quod et rationem habet et auctoritatem, nam legitur idem in Veneto, Sch. B. Sch. br. Suida et Eustath. tum in Vrat. a. b. A. Townl. Mosc. 1. 2. vitiose *συνωχοκότε* Eton. eadem et aliae corruptelae in codd. Vindob. Emendatam Florentinae lectionem *συνοχηκότε*, quam Cl. Wolf. in priorem editionem induxerat, tuentur Mori, Vrat. c. nec repugnat rationi *συνοχέω*. Auctoritas tamen alterius potior est. *τοῦ συνοχωκότε.* Etiam Etymologus habet hoc: *συνοχωκότε, συμπεπτωκότε. συνηγμένω.* etsi mox ibi miro modo vix a *συνοχέω* ducitur; in cod. Gudiano admiscetur quoque *συνοχηκότε.* At Schol. B. et L. *συνοχωκότε δὲ, ἀπὸ τοῦ συνέχεσθαι, ὅ ἐστι, συμπεπτωκέναι. καὶ συνόχησιν ὁδοῦ, ταῖς ἀπὸ πλάτους εἰς στενὸν συμπτώσεσιν.* (quae ad Il. Ψ, 330 spectant.) Addit Sch. B. *ἐπὶ στῆθος δὲ, ἵν' ὁρᾶτο τὸ κυρτὸν ἔμπροσθεν.* Peccari hic in flexione grammatica, et

formas miſceri συνοχέω, συνοχέω, manifeſtum eſt. Nihil ad h. v. notatum in Sch. A. nec ab Apollonio in Lex. In Phauorino video fuiſſe quoque qui παρωχηκὼς, compararent, (Jl. K, 252 παρῴχηκεν δὲ πλέων νὺξ) adeoque συνωχηκὼς, συνεληλυθὼς, ex συνοιχέω, factum dicerent, vt ap. Sophoclem συνοχωκώς; comparari quoque οἰχώκεε (ſic legendum) ap. Herodotum Euſtath. notat, qui et voc. βυσαύχην (a βύω vel βύζω, obſtruo) comparat, de qua v. Heſych. Legitur tandem vox ap. Quintum Smyrn. VII, 501. ſed et ibi corrupte: τείχεος ὡς ἤδη συνωχοκότος ἐν κονίῃσιν deb. συνοχωκότος h. συμπεσόντος.

Bentl. aliud vitium animaduertit in hiatu συνοχωκότε. αὐτὰρ, adeoque mutat: τοὶ δέ οἱ ὦμοι κυρτοὶ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότες. αὐτὰρ — Ferri tamen poteſt forte hiatus in ſententia exeunte.

219. φοξὸς. etiam hoc τῶν ἅπαξ λεγομένων. σημαίνει δὲ τὸν ὀξυκέφαλον. Scilicet φοξὸς fuit dictum pro ὀξὺς, vt et ex Athen. XI, p. 480 D. intelligas, vnde et de vaſe φοξὴ κύλιξ e Simonide Apollon. l. c. vbi v. Not. et φοξίχειλος de vaſe os acutum habente.

ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Primo λάχνη ψεδνὴ, eſt λεπτὴ, v. Schol. Euſtath. Etymol. Heſych. et primo loco Apollon. ἀραιὰ, μαδαρὰ, οἷον ἀπεψιλωμένη.

ἐπενήνοθε. Sch. br. ἐπήνθει. ἐπέκειτο et Apollon. ἐπῆν. ἐπέκειτο. Similiter Heſych. Suid. Bene ad ſenſum, quem ex contextu elicere facile licet. At quaeritur de voce. Ariolantur grammatici varia de etymo; volunt eſſe ἐπέθεεν. ἐπέτρεχε. ex ἔθω pro θέω. ἐνέθω, ἐπενέθω. Sic Sch. A. B. L. Euſtath. Alia tentata ſunt ap. Etymol. in ἀνήνοθεν; eſſe ἔθω, τὸ ἐξ ἔθους ἐπιμελοῦμαι, vnde et ἔθειρα, inde ἐνέθω, a quo ἤνεθα, ἤνοθα, ἐνήνοθα. Alii ab ὄθω, τὸ κινῶ, ὦθα, ἐνόθω, ἐνήνοθα, quam rationem probat Knight p. 59. Alii ab ἔω, ὑπάρχω, duxere ἔθω, ἐέθω, ἐνήθω, ἔνηθα, ἐνένηθα, ἐνήνοθα. Miror, cum in ſequioribus ſcriptoribus ἐπανθέω ſimili ſenſu frequentatum ſit, pro ἐπιπολάζω, non placuiſſe ſimpliciſſimam rationem, fuiſſe τοῦ ἀνθέω plures formas ἄνθω, ἀνόθω. Vnde ἤνο-

θον, ἐνήνοθον vti ἐνίπτω, ἐνένιψα, et ἐπανόθω, ἐπήνοθον et ἐπενήνοθον. non enim praet. perfectum hic locum haberet, vt Clarke recte docet, ſed imperfectum vel aoriſtus. Viderunt ſane hoc idem nonnulli viri docti, ipſe Stephanus et Damm. verum effingunt ex ἐπανθέω, ἐπῆνθα, ἐπενήνοθα. Placent ſibi in hac voce Attici, inprimis rhetores et ſophiſtae; in his Lucianus, pro ἐπιπολάζειν, ἐπεῖναι. et altera ſtructura κεφαλὴν αἵματι ἐπανθοῦσαν ap. Conon. 45. Etiam Ariſtoph. Eccleſ. 896 τὸ τρυφερὸν ἐπὶ τοῖς μήλοις ἐπανθεῖ. Theocr. XX, 21 καὶ γάρ ἐμοὶ προπάροιθεν ἐπάνθεεν ἁδύ τι κάλλος. Conuenit h. l. ἐπανθεῖν τὴν λάχνην. Iterum inf. K, 134 in laena: οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Od. Θ, 365 ἔλαιον — οἷα θεοὺς ἐπενήνοθεν. Apollon. IV, 276 πουλὺς γὰρ ἄδην ἐπενήνοθεν αἰών. Nicand. Alexiph. 509 (62) de hirudine deglutita, quae haeret circa ſtomachi orificium: στομίοισι πέριξ ἐπενήνοθε γαστρός. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐπίκειται· Sic et Heſiod. Sc. 269 πολλὴ δὲ κόνις κατενήνοθεν ὤμους, κατὰ τοὺς ὤμους. quod non bene mutat Guyetus. Paullo remotior vſus eſt ap. Apollon. I, 664 ἡμετέρῃ μέν νυν τοίη παρενήνοθε μῆτις, παρῆλθε, ſubiit animum. fere vt ſimpl. αἷμα ἀνήνοθεν ἐξ ὠτειλῆς. h. e. ἀνεφέρετο. Nec Ionibus ipſam formam ἐπανθεῖν ignotam hoc vſu fuiſſe, docet Herodoteum ἅλμη ἐπανθέουσα. aſperſa in ſuperficie ſalſugo.

220. ÷ quod Zenodotus vſſ. 220. 1. 2. 3. ἠθέτηκε. cupio noſſe, iudicione aliquo an quod a codd. aberant. Nihil enim in iis video, quod reprehendam. Excitat vſ. 220 Plutarch. de inuid. et odio ſub f. et Schol. Pind. P. IV, 507. Addit Sch. A. contra Zenodotum: πρὸς ὑπόθεσιν δέ τινα λέγονται hi verſus h. e. cum reſpectu ad aliud quid: (ſcil. quod idem Therſites aliquando ab Achille fuit interfectus, vt e Quinto conſtat: v. ſup. ad vſ. 212.) ἐπίτηδες γὰρ τούτων (leg. τοῦτον) τὸν ἀγαθῶν ἐπεσβόλον παραγήοχε, bonorum omnium obtrectatorem induxit.

221. τῷ γὰρ νεικείεσκε. Sch. A. ait etiam Ariſtarchi ἐκδόσεις habere τῷ, quod et in nonnullis antiquis com-

mentariis erat. Fuit ergo in aliis *τῷ*. At *νεικεῖν τινα* sollenne; nec dissentit nisi vnus locus Jl. Υ, 252. 254 etsi et ibi aliter constitui potest.

νεικείεσκε. *conuitiari solitus erat*, reddendum esse, monet Clarke. melius, *conuitiari solebat*. quae vis est imperfecti e contexto.

τότ' αὖ 'Αγαμ. erat editum; mollius ad aurem et perpetuus vsus Homeri est *τότ' αὖτ' 'Α.* vt statim vs. 225. sicque tres Vrat. cum Veneto et Dionys. Hal. l. c. Art. 11, 8.

223. *νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ.* inscite *νεμεσσηθέντ'* ac si dualis pro plurali esset, codd. etiam Dionysii Hal. l. c. edd. Flor. Aldd. donec e Rom. correctum est.

224. *μακρὰ βοῶν.* Vrat. a *μακρὰ βιβάς.* memoriae vitio.

226. ÷ quod Zenodotus scripserat *πλεῖαι δὲ γυναικῶν.* Idem improbauit vss. 227 et 228. *ἠθέτηκε*, quod hoc sensu esse videtur: versus in eius exemplaribus lectos non esse; nam post lectionem vs. 226 adesse vix potuere. Schol. A. tamen in his vss. Thersiten inprimis risum mouere notat.

227. *ἐνὶ κλισίῃς.* Sollennem errorem in communi forma pro Ionica substituenda, ne memoratu quidem dignum esse censeo, vt h. l. *κλισίαις* in Barocc. Mori. Verum Cant. *κλισίῃ* legit, quod Bentl. praefert, quum et Α, 346 *ἐκ δ' ἄγαγε κλισίης* legatur, et de singulis singulari loqui soleat poeta. Est quoque *κλισίῃ* ap. Plutarch. de aud. poet. p. 28 F. vbi Thersitae dicta comparat cum Achillis verbis Α, vss. 163. 4. vt exemplo doceat, quam conuenientia vtrique personae dicta sint; ita et vs. 231 comparat cum Α, 129.

229. *ἦ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι* — Alii *ἦ ἔτι.* Bentl. *ἠέ τι καὶ* — *οἴσει* Vindob. *οἴσῃ.*

231. ÷ quod hunc versum cum 232. 3. 4. Zenodotus iterum *ἠθέτηκεν* (puto, non reperit in suis exemplaribus). Addit Sch. A. in his tamen esse *τὸ γελοιότατον.*

232. ἠὲ γυναῖκα νέην. Structuram mutatam non obſeruant grammatici. Poſt ἢ ἔτι καὶ χρυσοῦ ἐπιδεύεαι ſequi debebat ἠὲ γυναικὸς νέης; verum videntur verba ſe referre ad ἀγάγω. Bentl. adſcripſerat: ἠὲ γυναικὶ νέῃ ἵνα μίσγεαι.

233. ἥν τ' αὐτὸς ἄπο νόσφι κατίσχεαι. Variat et hic ſcriptura: ἀπὸ νόσφι, et ἀπόνοσφι. Eton. vt alibi quoque ex more copulandi voces. — Barnes, ne vltima in αὐτὸς producenda ſit, legit ἣν αὐτός τ' ἄπο. perperam. Eſt autem αὐτὸς, μόνος. *tu tibi ſolus.*

οὐ μὲν ἔοικε peccat in digamma. Emendat Bentl. οὔ σε ϝέοικε. Praefero equidem οὐ δὲ ϝεϝοικε.

235. ὦ πέπονες. vox Homerica de qua multa videnda Schol. et Lexica, in his Heſych. Etymol. et primo loco Apollonii. Sufficit, primo hoc loco cum vox occurrat, apponere haec: ἀπὸ τῶν πεπαινομένων καρπῶν, a maturis fructibus, ductam eſſe vocem ne dubites; vnde πέπων eſt mollis, mitis, in bonam et in malam partem, vt h. l. o molles, ἐκλελυμένοι, ignaui. cf. Euſtath. ad Z, 55. Sch. A. ad I, 252. Argutiae grammaticorum ſunt multae, in his Heraclidis, quas v. ap. Euſtath. ad P, 120. p. 1098, 12.

κάκ' ἐλέγχεα. vt alias ὀνείδεα pro ἐπονειδιστοὶ, ἐλέγχιστοι· Probris digni, qui et Lat. *opprobria* dicuntur. Verſus aberat ab Eton. a pr. m.

236. τόνδε δ' ἐῶμεν. Edd. Flor. Ald. 1. vitioſe τὸν δ' ἐῶμεν. Bentl. malebat τὸν δέ τ' ἐῶμεν. melius puto.

237. γέρα πεσσέμεν. Sch. A. et br. reddunt τὰς τιμὰς κατέχειν. Sch. B. L. κυβεύειν (quod eſſet πεσσεύειν) περιφέρειν ἢ κατέχειν. ὡς τὸ· χόλον θυμαλγέα πέσσων. (I, 561. add. Δ, 513.) Scilicet cum πέπτειν vel πέσσειν proprie ſit *coquere* (ὀπτᾷν) tum *concoquere* cibos ſtomacho, (in Schol. καθολικὴ δύναμις mutandum in καθεκτικὴ vt iam monitum eſt a viro docto) adeoque *mollire*, traductum eſt modo ad notionem τοῦ πραΰνειν, vt ap. Heſych. modo ad notionem *fruendi*, Apollon. Arg. I, 283 ἄλλα δὲ πάντα πάλαι θρεπτήρια πέσσω. *poſſidendi, vtendi*, adeo-

que et *confumendi*, *καταδαπανᾶν*. v. Etymol. (Ita et *vitam confumere*, *exigere*, *τὰν ἀκίνδυνον παρὰ ματρὶ μένειν αἰῶνα* ap. Pindar. P. IV, 330. 1. Conuenit ibid. *ἀνώνυμον γῆρας ἕψειν* ibid. Ol. I, 132 illuftratum a Schneidero.) vnde tandem generalis notio τοῦ *ἔχειν*, *κατέχειν*. Adiunguntur notiones complexae ex contexto, vt Θ, 513 *βέλος πέσσειν*, cum doloris e vulnere fenfu diuturno, et Ω, 617 *κήδεα πέσσειν*, indulgendo dolori. At *καταπέψαι χόλον* A, 81 erat *continere*, domare. v. ad e. l.

238. ⁒ quod *οὐκὶ* pro *οὐχὶ* fcriptum; faepe repetita obferuatiuncula; inde et in Suida et al. Eft autem ad *ἤ* — *ἠὲ* fupplendum *εἰ*.

239. ⁒ quod Zenodotus fcripferat *ἑοῦ*, male vtique poffeffiuum pro primitiuo. Notatus is Zenodoti error aliquoties a grammaticis. In Ἀχιλῆα ἕο hiatum alii adverterant; Bentleius, cui de digamma in ἕο, ϝεο, nondum fatis conftabat, modo Ἀχιλῆα ϝεο, modo Ἀχιλῆ' ἕο μέγ' tentat. Sed prius verum. v. Excurf. ad A, 393. Barnes coni. ἕθεν pro ἕο. nullo cum commodo.

242. Iteratus verfus ex A, 232.

246. *ἀκριτόμυθε*. *ἄκριτα καὶ ἀδιάστατα λαλῶν* Apollon. Lex. et Hefych. h. v. Lucian. Fugitiu. 30. vbi feftiue plurima conuicia coagmentat ex A, 225. B, 202. 246. 214. Z, 181. hunc verfum explet Θερσῖτ' ἀκριτόμυθε, κακῶν πανάριστε κολοιῶν. Schol. Pind. Ol. VI, 141 *λιγὺς* per *ὀξὺς* hoc verfu reddit, *οὐ γὰρ ἔνι χωρητὸν, ἄκριτα λέγοντα ἡδὺν εἶναι*. At *ὀξὺς* non magis accommodatum cenfeo h. l. nifi eft *ὀξύφωνος*. Inter plura ap. Hefych. eft *εὔφωνος*, *ἐπιτρόχαλος*, volubili lingua.

247. ⁒ ftigme refpexit, puto, obferuationem toties repetitam, quod Homero femper *ἐθέλω*, nusquam *θέλω*, dictum eft.

249. Ἀτρείδης Barn. hic et H, 470 ex Euftath. et fic codd. vbique variant, vt Eton. h. l. quafi aliquid intereffet. *ὑπὸ ϝίλιον* Bentl.

250. *τῶ* veteres fcripfere v. Etymol. in *τῶ*. p. 773. cf. inf. ad 373.

251. *μή — νόστον φυλάσσοις*. *τὴν πρὸς τὴν φυγὴν εὐκαιρίαν παρατηροῖς*. Sch. B. L. add. Sch. br. at v. Not.

252—256. Appoſitus quinque his verſibus obelus, ÷ quia *ἀθετοῦνται*, partim quod pedeſtri orationi propiores ſunt: *ὅτι πεζότεροι τῇ συνθέσει*, et quod improprie dictum *ἧσαι*, nam non ſedet (ſcilicet nonniſi 268 conſedit). Sic Sch. Ven. A. accedit Sch. Lipſ. At Schol. B. damnat tantum vſſ. 254. 255. (vix tamen Scholion illud ſanum eſt. Male quoque adſcriptum: Schol. Lipſ. cum eo conſentire. nam hoc tollit quinos verſus. At Schol. Leid. cum Sch. Ven. B. conuenit.) At *ἧσαι* alii interpretantur *προςεδρεύεις*. Poteſt tamen accipi eo ſenſu quo alibi occurrit, de homine otioſo, qui facit aliquid ſecure. Minus bene cohaerent ſeqq. *σὺ δὲ κερτομέων ἀγορεύεις*. Melius iungas *ἧσαι ὀνειδίζων, σὺ δὲ κερτ. ἀγ.* pro *καὶ κερτομεῖς*. Vindob. duo *ἀγορεύοις* praue. Sunt ſane non modo hi duo, ſed omnes quinque verſus haud dubie ſpurii et e plurium, puto, interpolatione profecti; ab vno 252. 3. ab alio, eoque antiquiore, vſ. 254. 5. 6. Inſuaue quoque illud *τῷ* bis repetitum 250 et 254. et altero loco vix ſenſum commodum habet. Euſtathius per interrogationem effert.

252. *οὐδέ τι πω. οὐδ᾽ ἔτι* Bentl.

257. Stephanus deliberat, ſitne diſtinguendum *ἀλλ᾽ ἔκ τοι ἐρέω τόδε, καὶ τ.* refellit Bergler. praef. p. 4. Iam A, 212 haec locum habebant.

258. *εἴ δ᾽ ἔτι σ᾽ ἀφραίνοντα κιχήσομαι*. Repoſui Ariſtarcheam lectionem, cuius rationem ſtatim reddam. Vulg. erat *εἴ κ᾽ ἔτι σ᾽* ÷ eſt haec Zenodotea lectio, quam Schol. B. praeferendam eſſe ait, at Schol. A. encliticam *κε* vacare ait, quod non recte cenſet; eſt enim *κε* idem ac *ἂν*, dixeris autem bene *εἰ κιχήτομαι ἄν σε*. pro aoriſto coniunctiui: de quo vſu vide Exc. III, ad A, 66. vbi plura exempla futuri cum *κε* ex Homero memorata ſunt. Lectionem tamen Ariſtarcheam veram eſſe cenſeo, verum alia de cauſſa: manifeſtum eſt, *δὲ* eſſe eiectum propter interpolationes factas, poſt quas

δὲ molestum erat. At extritis ceteris, etiam vs. 257 *ἀλλ' ἔκ τοι ἐρέω*, antiquior lectio esse debuit 250 *τῷ οὐκ ἂν — Φυλάσσοις. εἰ δ' ἔτι σ' ἀφραίνοντα — κιχήσομαι.*

In Aristarchea lectione in Schol. est *εἰ δέ τί σ' ἀφραίνοντα — κιχήσομαι·* perpetua variatione et aberratione in *εἰ δέ τι. εἰ δ' ἔτι.* Similiter in altera lectione *εἴ κ' ἔτι* est *εἰκέτι* in edd. inde a Flor. et Ald. vt et in codd. *εἴκ' ἔτι* Rom. *εἰ κέ τι* Turneb. vt in cod. Harl.

Pro *κιχήσομαι* Ptolemaeus legebat *κιχείομαι* Sch. A. Lips. prior addit: *ὅτι ἀφρόνων ἐστὶ τὰ τοιαῦτα γράφειν.* Audis grammatici dictum vrbanum! Atqui nihil magis grammaticae rationi conuenire potest hoc ipso; nam *εἴ κε* vero, proprio ac sollenni vsu cum subiunctiuo iungitur. v. Exc. III, ad A, 66. In Etymol. *ὧδε* laudatur *εἰ κέ τι σ' ἀφραίνοντα κιχείω, ὥς νύ περ ὧδε.*

Variatum tandem est mirum in modum in extrema versus parte: Sinopica exhibuerat: *κιχήσομαι, ὥς τὸ πάρος περ.* Massiliensis: *κιχήσομαι ὕστερον αὖτις.* Philemonis Cretensis *ἔκδοσις· κιχήσομαι ἐν Δαναοῖσιν.* Schol. Similia sunt in Sch. B. et Lips. Scilicet, quod male habuit veteres, est, quod *ὧδε*, quod Homero est *οὕτως*, h. l. positum esse videtur pro *nunc*, vel *hic*. Eo spectat Eustath. ad Ω, p. 1356, 8. 9. In Etymol. *ὧδε*, redditur illud h. l. per *νῦν*. At Didymus in Sch. A. defendit vulgatum et addit, *δύναιτο δ' ἂν τὸ, ὥς νύ περ ὧδε, ἀκούεσθαι ἁπλούστερον, οὕτως. ὡσαύτως.*

260. ⸗ quod haec comparanda sunt cum iis quae in Odyssea copiosius tractantur. Scholion tamen vix integrum extat. *μηδέτι* ed. Flor. cum Vrat. c. Mosc. 2. hinc *μὴ δ' ἔτι* Aldd. et al., vel *μηδ' ἔτι.* Omissus accentus in Turn. Steph. et seqq. quem addidi: v. ad A, 131.

262. *χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα.* videri potest versus tam otiosus a rhapsodo subiectus esse, sententia iam superiore versu absoluta; Nihil tamen a priscis monitum esse video; et decet Homerum os disertum.

τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Multa disputant grammatici, sitne *αἰδῶ* an *αἰδῶ* scribendum; *αἰδῶ* tuitus est Ari-

ſtarchus. Volunt porro ex αἰδῶα αἰδῶ factum eſſe; quidni αἰδόα αἰδῶ? ſic et Etymol. tradit. Tandem αἰδῶς h. l. pro αἰδοῖον dictum accipitur; vti latine quoque *pudor* dicitur. Vir doctiſſ. R. Payne Knight p. 46 ſtatuit ſcriptum quoque fuiſſe τά τ' αἰδοῖ' ἀμφικαλύπτει. Sane antiqua ſcriptio ΑΙΔΟ vtroque modo reddi potuit: αἰδῶ' et αἰδοῖ'.

264. πεπληγὼς ἀγορῆθεν ἀεικέσσι πληγῆσιν. ὅτι ἀντὶ τοῦ πλήσσων τὸ παθητικὸν παρείληφε. Sch. A. Vix tam indocti homines eſſe potuere, qui πεπληγὼς paſſivam formam eſſe putarent; et quidem poſt αὐτὸν — κλαίοντα. Verum hoc video, ſerius vocem acceptam eſſe pro πληγείς. v. Thomas Mag. p. 702 cum nota Oudend. Fuere quoque, notante Sch. B. qui πεπλήγων legerent ad formam τοῦ· πέπληγον δὲ χορὸν θεῖον ποσίν. Od. Δ, 264.

ἀεικέσσι. bene Apollon. Lex. αἰκιστικαῖς.

266. ὁ δ' ἰδνώθη. Sch. br. συνεκάμφθη. Galeni gloſſae et Erotianus: ἰδνοῦται. λοξοῦται. συνιζάνει. Sch. B. L. ἀνεκλάσθη, ὅπως τέλειον προκύψῃ τὸ κυρτόν. Apollon. Lex. εἰς τοὐπίσω ἐκάμφθη. immo ἐνεκάμφθη. contrahens ad ictum tergum medium, ſubtrahendo illud verberibus. De etymo ab ἴζω agunt omnes. Add. Etymol. et Sch. B. ad M, 205. Excidiſſe ad noſtrum locum Scholion diſco ex Sch. A. ad e. l.

θαλερὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ. Suidas: ἀλυκόν. δριμύ. ἀλυκὸν δέ οἱ ἔκπεσε δάκρυ. Promtum eſt putare ad h. l. gloſſam ſpectare. Nec minus tamen in promtu eſt, putare gloſſam eſſe corruptam aut male exſcriptam, aut verſum eſſe ex alio poeta petitum qui Homericum variauit. Sin ea recte ſe habet, ἀλυκὸν lacrimarum epitheton recte eſſe poteſt, quandoquidem eſt ἀλυκὸν, non modo ἁλμυρὸν, verum etiam χλιαρὸν, θερμόν. Eſt tamen δάκρυ vel δάκρυον θαλερὸν vſu frequentatiſſimum: de lacrima, quae ex oculis quaſi propullulat, prodit, ἀκμάζει, hinc varie redditur ἁπαλὸν, ὑγρὸν, πολὺ —. Etymol. Heſych. al.

ἔκπεσε δάκρυ. Ariſtarchus legebat *ἔκφυγε.* Sch. A. addit, eſſe hanc vocem Homericam, et celeritatem declarari, vt in *φύγεν ἡνία*, et *ἔκφυγε χειρός.* Idem narrant Sch. B. L. Euſtath. Qui Ariſtarchea reſtituenda eſſe ſtatuit, hoc reponet.

267. *σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα μεταφρένου ἐξυπανέστη.* *σμῶδιγξ* Barnes ſcripſerat, quoniam Ψ, 716 *σμώδιγγες* occurrunt. Disputat contra eum Clarke ita vt dicat, γ iam extare in ξ. eſſe enim *σμῶδιξ* idem ac *σμῶδιγς.* Enimuero ſic caſus ſecundus erit *σμώδιγος*; at in *σμῶδιγξ*, vt in ſimilibus aliis, non eſt animaduerſum, γ ante ξ eſſe ductum litterae ν, et antiquiores ſcripſiſſe ΣΜΩΔΙΝΞ vnde ſane ſunt *σμώδινγες.* Nec tamen vel ſic aliquid in ſcriptura cum Barnes eſt nouandum; nam abiit *σμώδιγξ* in mollius *σμῶδιξ.* De etymo v. Schol. cum Euſtath. Etymol. Heſych. et primo loco Apollon. Lex.

Cant. *σμώδηξ* ſcribit.

ἐξ ὑπανέστη diuiſim alii, vt Vrat. c. Moſc. 1. *ἐξυπαρέστη* nil niſi vitium ed. Steph. Mox 268 *χρυσέου* eſſe binis ſyllabis efferendum, nunc norunt omnes.

269. *ἀλγήσας τ', ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀπομόρξατο δάκρυ.* ξ quod Philetas ſcripſit *ἀχρεῖον ἰδῶν*, vt eſſet ex *ἰδεῶν*, pro *ὀμμάτων*, adeoque: *ἀλγήσας τ' ἀχρεῖον, ἰδῶν ἀπομόρξατο δάκρυ.* „At *ἰδέας ὀφθαλμοὺς*, Homerus non dixit.“ recte ſic Sch. A.

ἀχρεῖον. varia grammaticorum eſt disputatio de accentu: quam iis facile concefferis, modo vim vocis teneas. Scribebant Dionyſius (Thrax) et Tyrannio *ἄχρειον*, vt apud Atticos *ἄμουσος.* At *ἀχρεῖος*, vt *ἀνδρεῖος.* *Ἀργεῖος.* Schol. A. defendit. Et eſſe hoc Homericum aſſeuerant alii, vt Schol. Lipſ. cf. Etymol. in *ἀχρεῖος.* et Euſtath. qui alia ex Herodiano laudat. Altera quaeſtio eſt de etymologia. In Schol. A. ducitur a *χράω* *attingo*, vnde *χραύω, ἅπτομαι, πλησιάζω, βαρύνω.* vnde *ἀχρής, ἀσθενής*, e Philoxeno *ἐν τῷ περὶ μονοσυλλάβων ῥημάτων.* Nonnulla hinc habet Schol. Amſt. Ap. Heſych.

est ἀχρέα. βλάσφημον. ἄμορφον. ἀχρεῖον. λυπηρόν. Etymol. ἀχρής. οἷον· ἀχρὴς δ' ἀνέπαλτο. Debet esse versus Θ, 85 vbi nunc legitur: ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο. vt fuisse aliquando lectum videatur: ἀχρὴς δ' αὖ ἀνέπαλτο. De sensu male disputatur eo loco; debuit esse aut *debilitatus vulnere*, aut *molestiam faciens*. Apud Clement. Alex. Paed. III, p. 238 C. Sylb. e vetere poeta: qui nec sapit nec bene monentibus paret: ὁ δ' αὖ ἀχρηὶς ὁ ἀνήρ· est versus Hesiodi Ἔργ. 297 ὁ δ' αὖ ἀχρήϊος ἀνὴρ, vt nunc legitur. Proximum tamen aliis visum est ἀχρεῖον esse a χρεία. Et est *vulgaris* vocabuli notio: *inutilis*, adeoque *ineptus*, *nequam*. Clarke in etymo argutatur plus quam par est. Tandem de significatu: quid est ἀχρεῖον ἰδών? Secundum eundem Philoxenum ἀχρεῖον est τὸ ἀσθενὲς καὶ βάρους μὴ μετέχον. Quid tamen sit ἀχρεῖον ἰδὼν, ex his vix elicias. at Etymol. qui h. l. exscripsit, addit: ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀντὶ τοῦ ἀσθενῶς καὶ ταπεινῶς. Melius idem alterum hinc interpretatur Od. Σ, 162 ἀχρεῖον δὲ γέλασσε Penelope, ἐπίπλαστον καὶ ὑποκεκριμένον, quod et Eustath. habet; (in Etymol. καὶ ἐπιπόλαιον) μέχρι τοῦ τὰ χείλη μόνον διανοίγειν. Omnes anteire debet Apollon. Lex. ἀχρεῖον ἰδὼν, ἀγεννὲς, εἰς οὐδεμίαν χρείαν ἐμβλέψας. ἢ σκυθρωπάσας, καὶ οἷον διαστρέψας τὴν ὄψιν. καὶ ἐπὶ τῆς Πηνελόπης· ἀχρεῖον δ' ἐγέλασσεν· εἰς οὐδεμίαν ἀξίαν. ἐξ οὗ τὴν οὐκ ἀπὸ γνώμης γελῶσαν. Descripsit ille in his, quae Hesych. quoque exscripsit, rem; non verbi vim constituit. Ita enim solent facere grammatici, vt aut ex etymo solo aut ex solo contexto interpretentur, raro vtriusque et analogiae simul rationem habeant. Verbi vix alia vis esse potest quam in Odyssea τὸ σκαιὸν, *inepte*, *inuito*, risit; et Thersites suspexit *vultu stolido*, *fatuo*; cum dolorem dissimularet, simulque ira, pudore ac metu haberet os distortum; habet adeo vox ex contextu et re suas notiones adiunctas. Atque eo redeunt Scholia B. et L. ἀκαίρως ὑποβλέψας. ἢ τὸ πρόσωπον ἀμορφώσας. Eustath. ἀκαίρως ὑποβλέψαι καὶ ἐπ' οὐδεμιᾷ χρείᾳ. nimis

ex etymo. Delabitur hinc ad aliud: ἢ ἀντὶ τοῦ μιμοειδὲς καὶ ἀχρειοποιόν. Apud Ariſtoph. ἀχρεῖος et ἀγρεῖος, *ruſticus*, variat Nub. 655. et in Epigr. ap. Brunck. To. III, p. 197, 132.

Apud Theocritum XXV. Herc. leont. 72 canes ἀχρεῖον κλάζον, exprimit gannitum canum, κνυζηθμὸν, canum adulantium, aſſultantium, inepto modo. λόγος ἀχρεῖος apud Antonin. Lib. c. 11. p. 72 vecors, ſtolidum, dictum; et ſic Heſiod. Ἔργ. 297 ἀχρήϊος ἀνὴρ eſt ſtolidus.

Alii ſcopulo impingimus in peccato contra vſum τοῦ digamma in ἰδὼν, eſt enim αχρειον ϝιδων. Bentl. emendat vel ἀχρεῖον ὁρῶν, vel ἀχρεῖα ϝιδών. Occurrent plura loca, in quibus ὁρᾷν et ἰδεῖν aut variant aut permutantur; nec alienus ſum ab ἀχρεῖον ὁρῶν.

ἀπεμόρξατο vulgo edebatur. At ἀπομόρξατο Ven. Townl. Eton. vn. Vindob. ſicque legit Euſtath. et ipſe Apollon. Lex. in ὀμόρξατο vbi v. Toll. Vtrumque reperitur ap. Heſych. et Etymol. quem vide. Potuit eſſe et μέργω, vnde ἀμέργω eſt, et μόργω, ὀμόργω, quod in libris permutatur cum ἀμέργω, vt in Apollon. Rh. et Tryphiod. 341. vbi cf. Northmore. In Homero tamen ſollenne eſt ὀμορξάμενος, ἀπομόργνυ, E, 419. ergo et h. l. probandum ἀπομόρξατο. Expreſſum eſt hoc in edd. Od. P, 304 ἕ νόσφιν ἰδὼν ἀπομόρξατο δάκρυ. at in aliis locis edd. ſeruant ἀπεμόρξατο, vt E, 798.

270. οἱ δὲ, καὶ ἀχνύμενοί περ, ἐπ᾽ αὐτῷ ἡδὺ γέλασσαν. Non ἀχνύμενοι ἐπ᾽ αὐτῷ, ὡς πληγέντι, vt ap. Sch. B. L. alii olim acceperant, ſed ἀχνύμενοι, quod a reditu in patriam retrahebantur. Ambigua verba eſſe, putauit quoque Theon Progymn. p. 47.

271. ὧδε δέ τις εἴπεσκε. Hac ἠθοποιΐᾳ ſaepius vtitur poeta; in nonnullis locis forte nec minus rhapſodi. Vide Γ, 297. 319. Δ, 81. H, 178. 201. P, 414. X, 372. Odyſſ. Θ, 328. K, 37. N, 167. Σ, 71. 399. Φ, 396. Ψ, 148.

272. ὦ πόποι, ἦ δὴ μυρί' Ὀδυσσεὺς — Mirum in modum argutantur grammatici, (et videtur in Sch. B. ζήτησις Porphyrii apponi) quod Achiui nunc poſt riſum γνωμολογοῦσι. Atqui nil aliud in verbis eſt, quam Achiuos impudentiam hominis dudum aegre tuliſſe, nunc autem eam ab Vlyſſe repreſſam lubentes vidiſſe. De ἔοργε, ϝεοργε, v. inf. ad Γ, 57.

273. βουλάς τ' ἐξάρχων. Homerus non quarto, ſed ſecundo caſu vtitur: vt, μολπῆς ἐξάρχων. Supplet Euſtath. εἰς βουλὰς, melius ſubſtitues κατὰ βουλάς. Cum quarto caſu iunxere ſeriores. Dubitationi itaque et hic locus eſt, an hic verſus primo auctori debeatur. Iam in Hymno XXV, 18 Diana *praeit*, ἡγεῖται, ἐξάρχουσα χορούς. prima ſe mouens ad cantum et ſaltationem. Porro πόλεμόν τε κορύσσων. Etiam hoc inſolens eſt. Euſt. ſupplet εἰς πόλεμον. Sane cum κορύσσειν ſemel omnino pro καθοπλίζειν dici coepiſſet (v. Etymol. in κεκορυθμένα) vſu hinc abire potuit in latiorem ſignificatum, *parare, adornare;* adeoque *pugnam inſtruere;* nunc forte omnino pro πολεμίζειν, μάχεσθαι.

274. τόδε repoſui pro τὸ δὴ quod legebatur; quodque defendi quidem poteſt, minus tamen gratum eſt, et cauſſam lapſus habet manifeſtam. Erat νῦν δὲ τόδε in Flor. hoc ſtatim mutatum in τὸ δὴ in Ald. 1. e correctione indocta, vt ſyllaba producta fulcrum eſſet metri. At τόδε et Euſt. legerat, et Venetus, et Eton. Townl. tres Vrat. Moſc. 1. 2. τὸ δὲ etiam Lipſ. Vrat. A. Nec minus bene tamen τόδ' αὖ eſt in Barocc. Harl.

275. τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον h. e. λοίδορον. vt iam Apollon. Lex. h. v. reddidit. Turbas facit hiatus. At hic ipſe firmat et antiquam ſcripturam et etymologiam: ἐπεσβόλος eſt ὁ ἔπεσι βάλλων (vt apud Tragicos φθόνος βάλλει et ap. Pindar. Ol. VIII, 73 μὴ βαλέτω με λίθῳ τραχεῖ φθόνος.) cf. Schol. br. B. L. Euſt. Etym. Heſych. Adeoque ſcriptum fuit per digamma ϝεπεσβολον. Ad h. v. ſpectat Heſych. ἀγοράων, δημηγοριῶν, vt haud

dubie legendum. Eſt pro vulgari: τοῦ ἀγορεύειν dictum, Eſt quoque in vno Vindob. ἀγορεύων.

276. ⸖ quod πάλιν reſpectu praeteriti temporis, αὖτις de futuro dictum. Scilicet ex Ariſtarchi doctrina eſt πάλιν, εἰς τοὐπίσω, τὸ δὲ αὖτις χρονικὸν, ἐκ δευτέρου. cf. ad N, 3. ἀγήνωρ, nunc in vitium, αὐθάδης, ὑβριστὴς, θρασύς. Sch. br. cf. I, 695. Tum αὖτις alii. ἀνήσῃ et νεικείῃν ſcriptum in Apollon. Lex. in ἀγήνωρ. Mox v. 277 ὀνειδίοις vitioſe lectum in codd. editum erat et hic ante ed. Oxon. et Barneſ. cum tamen verius haberent Schol. br. (cf. ad A, 519). Etiam Ven. Mori Cant. — οὐ θὴν, οὐ δὴ, pro *ſane*, δὴ cf. ad Θ, 448.

278. ⸖ diple ad figuram: φάσαν ἡ πληθύς. (quae ex h. l. plerumque docetur vt ap. Gregor. Cor. p. 22. add. Suidam in ὡς φάσαν ἡ π.) et quod πτολίπορθος rationem habet in narratione de equo ligneo. (Od. Θ, 494 ſq.)

Porro ἀνὰ δ' ὁ πτ. 'Ο. legebatur; eſt ea Ariſtarchea lectio: v. A. et B. L. at articulo ita non vtitur Homerus; *ille* vero Vlyſſes hic vix bene diceretur, quod grammatici volunt; nec de *vrbium euerſore* nunc agitur. Narrant tamen Sch. B. et L. τινὲς δὲ χωρὶς τοῦ ἄρθρου, κακῶς. immo vero recte. Aberat quoque ὁ a Vrat. a.

πτολίπορθον ab Ariſtarcho eſſe notatum in Sch. L. cum eſſet quoque in nonnullis πτολέπορθον. (fere vt ἀγχέμαχος et ἀγχίμαχος.)

281. ὡς ἅμα θ' οἱ πρῶτοι. Townl. Eton. ὥσθ' ἅμα θ' —

282. ἐπιφρασσαίατο βουλήν. ante Barnes legebatur e codd. ἐπιφρασαίατο cum vitio metri.

283. ὅς σφιν. Legitur et hic ὅσφιν et ὅ σφιν Ven. Townl. al. v. ad A. 73.

284. Verſus vsque ad 288 appoſuit Tiberius de ſchemat. ſ. 11. exemplum reprehenſionis per inductionem perſonae alterius; omittit tamen vſ. 287. ἐνθάδε

τοι. et vſ. 288. ἐκπέρσαντες. Etiam Dionyſ. Hal. Art. rhet. c. 8, ſ. 12, c. 9, ſ. 6. artificium in hac Vlyſſis, et mox in altera Neſtoris oratione ante oculos ponere ſtudet. Eſt ap. eum, ἦ μάλα δή σε, ἄναξ. E Schol. ſuſpicor, lectum olim fuiſſe νῦν γάρ σε, ἄναξ, niſi eſt interpretamentum τοῦ δή.

285. ἐλέγχιστον. ἐπονείδιστον, αἴσχιστον vt h. l. et alibi exponitur in Sch. et Heſych.

286. ⸎ quod οὐδέ τοι ἐκτελέουσιν dictum pro ἐκτελέσουσι. Tum οὐδέ τι Barocc. male h. l.

287. ἐνθάδ' ἔτι στείχοντες moleſti aliquid ineſt voci ἔτι. legitur tamen ſic in codd. Mori, binis Oxon. Eton. binis Vindob. et ipſo Ven. etiam Euſtath. ἐνθάδε τι Lipſ. ἐνθάδ' ἐπιστείχοντες cod. Cant. ap. Dionyſ. Hal. l. c. quod tamen Homericum non eſt. Ad Clarkium vsque edd. ἐνθάδε τοι quod praeferendum erat, niſi praecederet οὐδέ τοι. In cod. Vindob. quem vir doctus Alterus edidit, eſt ἐνθάδε γε στ. quod reponerem, ſi codex ille vllius eſſet auctoritatis. Saltem ἔτι reddes: quam polliciti ſunt adhuc tum, cum huc proficiſcerentur: nam durius foret iungere οὐδὲ ἐκτελέουσιν ἔτι.

288. Ἴλιον ἐκπέρσαντ' quis dubitet eſſe σε ἐκπέρσαντα. Oſcitanter tamen alii expleuerunt ἐκπέρσαντε vt eſſet pro ἐκπέρσαντας, memorante Clarkio.

289. ὥςτε γὰρ ἢ παῖδες νεαροὶ, χῆραί τε γυναῖκες. haereo et in hoc verſu; poſt ἢ debebat ſequi alterum ἢ, adeoque ἢ χῆραι γυναῖκες. Alias debet eſſe ὥςτε εἰ. vt ὡςεὶ, ὡςπερεί. Etiam Bentl. adſcripſerat εἰ.

291. ⸎ quod πόνος eſt pro ἔργον· nusquam enim πόνον pro dolore (ἀλγηδόνα) dixit poeta. Sch. A. Atqui, dices, nec h. l. ſic erat accipiendum; eſt, vt et Sch. B. et L. accipiunt, pro moleſtia et aerumna dictum. πολὺς μὲν οὖν ἐστιν ὁ πόνος, ὥςτε λοιπὸν ἀκηδιάσαντα (ſcil. τινὰ) ἀνιᾶσθαι. meliora haec. πόνος eſt aerumna. κακοπάθεια. ita ipſum bellum et pugna. νέεσθαι eſt ἀπονέεσθαι

ex 288. Fuiſſe qui *πόθος* corrigerent, Clarke narrat; ipſe ſupplet, *re infecta*, parum commode.

Ceterum parum placet intra paucorum verſuum numerum vocem *νέεσθαι* ter quaterue iterari, bis in fine vſ. 290. 291. Habet alter hic verſus omnino notam adſcriptae ſeu interiectae ab alio ſententiae. Cum eum Paraphraſtes omiſerit, adulterinum eum eſſe ſuſpicabatur Waſſenberg. idem eum non lectum eſſe ab Euſtathio notauerat; quod tamen aliter ſe habet; v. Euſtath. p. 222. Verſum tamen requirit ipſa ſententia et nexus. v. Notam. Fuit vir doctus, qui coniiceret: *ἀνιηθέντα καθῆσθαι*. In Moſc. 1. verſus ſeptem 285—291. in raſura ſcripti erant; in vno tamen et tali codice criticus vſus eius rei eſſe poteſt nullus.

292. *μένων ἀπὸ ἧς ἀλόχοιο.* pro *ἄποθεν*. Ergo nonnulli olim ſcripſere *ἄπο*, repugnante canone Ariſtarcheo, v. ad Σ, 64. *τις ἕνα* codd. vt Vindob. ſed *τίςτε* pro *τις* obuium eſt.

293. *ἀσχαλάᾳ παρὰ νηΐ.* Sic olim legebatur. Cod. Ven. cum Schol. A. *σὺν νηΐ*, et ſic legerat Hermog. Method. c. 31. et Euſtath. qui addit: *σὺν ναυσὶ γὰρ καὶ Ἕλληνες μένουσιν ἐν τῇ Τροίᾳ.* Porro *σὺν νηΐ* Eton. Barocc. Laud. Cant. et a pr. m. Mori. Lipſ. Vrat. b. c. A. Moſc. 2. et a pr. m. 1. Flor. quam ſtatim Ald. 1. deſeruit cum Rom. inde vulgatum *παρά*. Videtur adeo huius interpretamentum eſſe *παρά*. quod et Ern. iudicabat. Itaque Wolf. recepit *σὺν*, recte. — *ὅν περ* Eton. Venet. Lipſ. vn. Vindob. Porphyr. Qu. Hom. c. 3. cum vulgatum eſſet *ἣν* ad *νῆα*, quod et ipſum bene ſe habet.

294. *χειμέριοι* Flor. Ald. pr. a qua diſceſſit Ald. 2. cum ſeqq. etiam Romana. *χειμέριοι* etiam Vrat. c. Lipſ. et placet Erneſtio. Verum ab Homero etiam aliis locis femininum frequentatur, vt Γ, 222. etſi et ibi lectio variat. Ceterum ex h. l. firmatur etymon *τοῦ ἄελλα* ex *εἰλέω* ap. Porphyr. l. c. Pro *εἰλέωσι* alii *εἰλέωσι*. Cant. *ἰλέωσι*. Pro var. lect. in vno Vindob. *φορέωσι*.

295. *περιτροπέων. περιτρεπόμενος* Schol. Apollon. Lex. h. v. Hesych. h. v. ex h. l.

296. *τῶ οὐ.* Correptum *τῶ* ante vocalem: cf. sup. ad v. 205.

297. ⸖ Turbatum est Scholion A. *ὅτι Ζηνόδοτος γράφει· ἀσχαλάαν μιμνόντεσσι. τὰ πληθυντικὰ δυϊκῶς ἐκφέρων.* scripseratne *μιμνόντοιν*?

298. recitatur a Strab. III, p. 223 B. Aristot. Rhet. I, 6.

299. ⸖ quod Zenodotus legebat *μείνατ' ἔτι χρόνον.* quod non adeo absurdum esse videtur.

300. ⸖ quod *οὐκὶ* scribendum, non *οὐχὶ*, v. ad 238. et quod Aristarcho auctore, *ἢ ἐτεὸν*, vt et in Ven. legitur, non *εἰ*, est legendum. Sane saepe illud *εἰ* omittitur, vt tamen supplendum sit, et eius locum occupat *ἢ*, si sequitur alterum *ἢ*, vt h. l. *ἢ ἐτεὸν* etiam Vrat. a. *ἐτεὸν* autem, (*κατὰ τὸ*) *ἀληθῶς*, ab *ὁ ἐτὸς*, de quo v. Etymol. Aliud est *τὸ ἐτὸς*, *μάτην* de quo v. Ruhnk. ad Timaeum p. 200.

301. *εὖ γὰρ δὴ τόδε ἴδμεν.* Exhibet *τόδε* Venetus Vrat. a. b. Townl. Mosc. 1. 2. Eton. Alii cum edd. *τόγε.*

302. ⸖ quod Zenodotus exhibuerat *μάρτυρες.* Atqui Homerus alteram formam sequitur: (saltem pro ea pugnat Od. Π, 423 *οὐδ' ἱκέτας — οἷσιν ἄρα Ζεὺς μάρτυρος.*) Hoc Scholion saepe repetitur, et h. l. a ceteris grammaticis, item ad Γ, 280. Ξ, 274. cf. ad A, 338.

302. 303. Varie iungunt *χθιζά τε καὶ πρώϊζα* et interpungunt codd. et viri docti. Modo illa referunt ad *ἴδμεν*, modo ad seqq. vt finiantur superiora post *φέρουσαι* vs. 302. Alii ad *Κῆρες φέρουσαι χθιζά τε κ. π.* quod iam expresserat Wolf. quem v. praef. p. XIV. ed. pr. Tum *Ὅτ' ἐς 'Α. — ὕδωρ· ἔνθ' ἐφάνη. πρωΐζον, πρῷζον,* ex *πρωΐ*, et *πρωιζὸν* scribunt veteres; non *πρώιζον*, ergo nec *πρώιζ'* edi debebat, sed *πρωΐζ'*. Vsu tamen receptum *πρώιζα*, forte vt *πρώην*.

305. Eſt in Sch. B. *πρόβλημα καὶ λύσις* Ariſtotelis ſeruata a Porphyrio, vt ſuſpicor, mirae ſubtilitatis. Si narrationi, inquit, ineſt *τέρας*, debet illud eſſe non in eo, quod paſſeres deuorantur a ſerpente, verum in eo, quod ſerpens in lapidem mutatur. Cur igitur Calchas hoc in interpretatione omnino non attingit? Ariſtoteleam dubitationem ante oculos habuiſſe videtur Cic. de Diu. II, 30 *Quae tandem iſta auguratio eſt ex paſſeribus annorum potius, quam aut menſium aut dierum? cur autem de paſſerculis coniecturam facit, in quibus nullum erat monſtrum, de dracone ſilet? qui id quod fieri non potuit, lapideus dicitur factus? poſtremo quid ſimile paſſer habet annis?* aut potius *anni*, vt coni. Hotting. V. C. Atqui parata eſt reſponſio: *τέρας* omnino in paſſerum et matris *nece* continetur: *quatenus* eſt *res inſolita*, obſeruata *inter ſacrificandum*, in *conſpectu magnae hominum multitudinis*. At grauior eſt alia quaeſtio, cum paullo ante Ariſtoteles dixerit: nihil quod inſolens ſit, in hoc eſſe, ſi paſſeres a ſerpente deuorentur, ſique illi octo numero ſint; in alio Scholio ad 311 legitur: *τέρας δὲ τὸ ὀκτὼ τετοκέναι. ἑπτὰ γὰρ τίκτει*, (f. *ὠὰ*) *ὧν τὸ ἓν οὔριον ἐᾷ εἶναι.* Et ſane conuenit, quinque fere vel ſex oua parere paſſerem. Poſſit adeo hactenus prodigium in numero octonario quaeri. Verum Ariſtoteles diſerte aliquo in loco (nam in Hiſt. Anim. locum non reperio) tradiderat vsque ad octo parere: vt ex Athenaeo (IX, p. 391 F.) obſeruat Geſner. de Auib. p. 645. Poſſit prodigioſum videri et illud, quod mater non auolauit; verum trepidatio et conſternatio auium etiam alias tanta ſaepe eſſe memoratur, vt in hiantem ſerpentum rictum inuolent. In eodem Scholio ſubiiciuntur interpretationes oſtenti ex iis qui *περὶ οἰωνιστικῆς τῆς καθ' Ὅμηρον* ſcripſere, tam ineptae ac putidae, vt memoratu dignae haud ſint. Repetuntur ineptiae ad v. 308. a Schol. B. L. et a ceteris et Euſt. ad 311, 316, 319, 325, 329, vbi et Porphyr. in Leid.

306. ἔρδομεν. alii ἔρδομεν. v. ad A, 315. Mox 307 ὅθι pro ὅθεν Euſtath.

308. Draconis nomen Σθένιος ſeruatum a Porphyrio e Dionyſio ἐν τῷ έ τῶν ἀπόρων. et platani truncum ſibi monſtratum viderat Pauſan. IX, 19 ſub f. — ἔνθα φάνη Moſc. 1. recte. In δαφοινὸς ambigunt grammatici, Sch. br. Heſych. Etymol. In μέλας acquieſcit Euſtath. At iam Apollon. Lex. h. v. ὁ μεγάλως φοινὸς, ἐρυθρός. Ἔνιοι δὲ δαφοινὸν, τὸν μεγάλως φόνιον. (pro ἄγαν, ex ζα, δα)

309. σμερδαλέον primo occurrit: φοβερὸν, καταπληκτικὸν, vbique exponitur, in Schol. Etymol. Heſych. — Argutantur grammatici in etymo, cum ſit σμερδνὸν (E, 742) a σμέρδειν, μέρδειν, ἀμέρδειν, *praeſtringere oculos.*

311. ἔνθα δ᾽ ἔσαν. ſcribunt alii ἐνθάδ᾽ ἔσαν — στρουθοῖο. At Chaeris στροῦθος ſcribere iuſſerat. Sch. A.

312. πετάλοις ὑποπεπτηῶτες. Miris modis rationem grammaticam reddunt grammatici; modo, eſſe pro ὑποπεπτηκότες, modo pro ὑποπεπτωκότες. Sch. Leid. Euſtath. — etiam pro πεπτηχότες a πτήσσω alii ap. Etymol. p. 662. Sed eſt πέπτα. πεπτὼς, πεπτεὼς et πεπτηώς. et haec a πτέω, πτῶ. cuius generalis notio eſt *pando, expando,* vnde translatum eſt ad *volantem,* ad *proſtratum* et ad *cadentem,* etiam *prae metu ſubſidentem;* qui πτήσσειν, πτώσσειν dicitur. Hoc loco ſunt pulli, πετάλοις ὑποκείμενοι, *ſub foliis ſedentes.* Aliquoties vocem adhibuit Apollonius IV, 1263 τῇδ᾽ ὑπ᾽ ἐρημαίῃ πεπτηότας, *qui ſubierant ſyrtes,* in eas inciderant, et III, 321 αὐτοὺς δ᾽ ὑπὸ δούρατι πεπτηῶτας, *amplexos trabes.* Eſt in Sc. Herc. 265 Triſtitia λιμῷ καταπεπτηυῖα *quae fame contabuit,* concidit. Od. N, 98 in portu Phorcynis δύο προβλῆτες ἀκταὶ ἀπορρῶγες λιμένος ποτιπεπτηυῖαι. προςπεσοῦσαι, flexu vtrinque facto tantum non *mutuo coeuntes.* At loca ſub monte, monti adiacentia, dicunt ὑποπεπτωκέναι, etiam finibus, populis, vicina, ap. Polybium, Strabonem (v. c. p. 558 A.) et alios. — In Etymol. in ὄζος legitur: ὄζῳ, ἐπ᾽ ἀκροτάτοις πετάλοις, ὑποπεπτηῶτες.

314. — quod Zenodotus legerat τιτίζοντας; est tamen ea vox nimis tenuis, et vsu vulgari de voce pullorum. „At illi κατεσθιόμενοι τρίζουσι.“ Sch. A. Paria sunt ap. Eustath. qui ad Jl. Δ, 374 ait alios Zenodoto adscribere lectionem τεττίζοντας; quae eadem ad e. l. habet Sch. A. Apud Hesych. est τιτυβίζειν. Simile est πιπίζειν, quod idem Hesych. habet. At τρίζω est ap. Etymol. Iterum de leni strepitu, qualis est vespertilionum, occurrit Jl. Ψ, 101. et Od. Ω, 5. tum omnino est *stridere*, ibid. 714. Voce vsi sunt seriores, vt Plutarchus, qui saepe Homericis vocibus vtitur, mulieres Ambronum in Mario p. 416 E. δεινόν τι τετριγυῖαι καὶ περίθυμον. — τετρυγῶτας Cant. Vrat. b. c. A. ed. Flor. a τρύζω quod sane idem esse debuit, et occurrit inf. I, 311. vnde τρυγὼν, *palumbes*.

315. ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη. Hiatus ab Homero alienus; iam Bentleio obuersatus, qui emendauit ἀμφεποτᾶτ᾽ ὀλοφυρομένη. Vindob. ἀμφιποτᾶτο.

316. τὴν δ᾽ ἐλελιξάμενος. Bentlei. τὴν δὲ ϝελιξαμενος. et sic Dawes p. 177. Suspicor ϝελισσειν resolutum fuisse in ἐλελίσσειν cf. ad A, 530.

πτερύγος scribebat Aristarchus, hic et Ψ, 875. cui obtemperat Sch. A. ὡς πάνυ ἀρίστῳ γραμματικῷ, cum Sch. br. et Eustath. vt adeo fuerit πτερὺξ pronuntiatum. Alii diuerso sensu voluere πτέρυξ et πτερὺξ scribi, v. Etymol. et Eustath.

ἀμφιαχυῖαν. pro portento vocem habet Dawes p. 177. et rescribit ʷεʷιʷαχυιʷαν. (ϝεϝιϝαχυιϝαν) quod multo magis portenti simile dixeris. Ita solemus plerumque bene inuento, quod placuit, male vti. Vere ita res se habet vt per digamma scriptum fuerit ϝιαχω. ϝιαχη. vt sup. ad A, 482 vidimus. Debuit adeo esse ἀμφιϝιαχω. Potuit tamen in compositis digamma excidere; vt ab ϝεπω est ἐνέπω, ab εἴπῃ παρείπῃ A, 555 et al. Potuit quoque ἀνιάχω ανϝιαχω esse, adeoque ανϝιαχυια, mutatum in φ, ἀμφιαχυῖα. Prius firmes exemplo τοῦ

ἐπιάχω pro ἐπιϝιάχω, vt E, 860 ὅσσοι δ' ἐννεάχιλοι ἐπίαχον et aliquoties alibi; quod et ap. Apoll. Arg. I, 387 occurrit, et ſaepe ap. Quintum, vt et ἀμφίαχον. περίαχον. Grammatici in Schol. Heſych. Etymol. tradunt non niſi vulgaria. Defendit ἀμφιαχυῖαν, vt nunc habemus, Knight p. 67. laudatque ex inſcript. Heracleenſi ap. Mazoch. δαμιοργος, cum deberet eſſe δαμιϝοργος.

317. Fuit haud dubie κατὰ τέκνα φάγε Ionice. ſicque erat in Moſc. 1. — Ad h. v. ſpectat Heſych. gloſſa κατεκνέφαγε etiam a Bentl. emendata.

318. τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκε θεός, &c. quod Zenodotus ſcribit ἀρίδηλος, et admittit verſum ſequentem, quem alii ſuſtulerunt, cum viderent τὸ τέρας non in ἀπολιθώσει ſerpentis eſſe quaerendum: v. Obſſ. ad 305. Scilicet aberrarunt grammatici a ſenſus veritate, cum non viderent ſerpentem in lapidem mutatum monumentum portenti factum eſſe *conſpicuum*; adeoque ἀρίζηλος ſenſu eſſe idem quod ἀρίδηλος, φανερός. etſi potuit quoque ἀρίδηλος eodem ſenſu poſitum eſſe, et pronuntiando geminari δ, ἀρίδδηλος. At illi voluerunt ἀρίζηλον eſſe dictum pro ἀίδηλον, ex oculis ſublatum. v. Etymol. in ἀΐδηλος et ἀρίζηλος, vbi prouocatur ad Cratinum ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Βασιλείδου περὶ Ὁμηρικῆς λέξεως. quem laudat, etſi corruptis vocibus, Etymol. Gud. in voc. ἄρμτος. Hinc lucem accipit Sch. A. ad h. l. Ipſum ἀΐδηλον legiſſe videtur aliquis apud Etymol. p. 41, 42. vbi et Herodianus περὶ παθῶν alterum ab altero duxiſſe narratur. Secundum Apollon. Lex. in ἀΐδηλος lectum quoque hic putes eſſe ἀείζηλον, forte vitioſe ex ἀρίζηλον, aut, quod Tollius ſuſpicabatur, ducente eo Euſtathio, ἀείδηλον. τὸν μέγ' ἀρίζηλον Vrat. b.

ὅς περ ἔφηνε. Legit quoque ſic Heſych. ὅς περ ἔφηνεν. ὅς περ καὶ φανερὰ (φανερὸν) ἐποίησε. Eſt tamen ὥςπερ in Barocc. et Sch. Ven. ad Jl. T, 407.

319. Λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω. — ἀθετεῖται. ſed immerito et per prauam grammaticorum operam in vſ. 318. Atqui iam Ariſtoteles verſum

legerat, quod e Sch. B. ad 305 asſequor, et Cicero ipſe: — *et duro formauit tegmina ſaxo.*

ἀγκυλομήτεο Ald. 2. intulerat. Reuocauit Turneb. — μήτεω.

320. ⟜ ſigno in Scholiis nil reſpondet. In Townl. verſus inter lineas ſcriptus erat.

321. 322. Suſpicari licet vtriusque verſus ſententias fuiſſe olim iunctas: Ὡς οὖν — ἑκατόμβας· Κάλχας αὐτίκ' ἔπειτα — Cum itaque oſtentum hoc ſacris interueniſſet, Calchas ſtatim vaticinatus eſt. Deeſt quoque δ' poſt Κάλχας in Mori et Barocc. Producta autem eſt vltima in Κάλχας, nam erat primo Κάλχανς, αυτος. Etſi nec δὲ, quod in apodoſi haud inſolens eſt, abiicere ſic neceſſe eſſet. At Cicero et ipſe aliam lectionem habuiſſe videtur: *Nos autem, timidi ſtantes, mirabile monſtrum vidimus in mediis diuom verſarier aris.* Legerat ergo iunctim cum ſuperioribus: ἡμεῖς δ' ἑσταότες θαυμάζομεν, οἷον ἐτύχθη, ὡς οὖν δεινὰ πέλωρα θεῶν εἰςῆλθ' ἑκατόμβας. vbi οὖν parum accommodatum erat: deberet eſſe, ὡς δὴ, ὡς ἄρα aut ſimile aliud. Vt nunc legitur, eſt noua ſententia: ὡς. hoc modo, ita, oſtentum diuinum interuenit ſacro.

πελώρια Barocc.

322. θεοπροπέων. In vitium θεοπρεπέων conſentiunt multi, in his Vrat. A. ed. Flor.

323. τίπτ' ἄνεῳ ἐγένεσθε. Interpretatus eſt iam Apollon. Lex. laudatis verbis: ἄνεῳ, ἐκπεπληγμένοι, καὶ οἷον ἀνῴιοι, (immo ἀνίωοι) ἄφωνοι δι' ἔκπληξιν. Sch. br. ἄφωνοι. κατὰ στέρησιν τῆς ἰωῆς, ὅ ἐστι τῆς φωνῆς. cf. eadem ad Γ, 84. Et de etymo v. plura tentata in Etymol. et Heſych. Scribunt paſſim ἄνεω ſine iota, etiam Ven. Debuit eſſe ἀνέοος. ἀνέοοι, ἄνεῳ.

325. ὅου ad τέρας eſſe referendum, monent Sch. B. L. De voce ὅου pro οὗ v. Etymol. add. Knight p. 48.

ὀψιτέλευτον Vrat. b. Sed ὀψιτέλεστον ſatis firmant grammatici: vel Apollon. Lex. h. v. Cicero: *haec por-*

tenta tarda et sera nimis. non nisi anno decimo euentum habitura.

328. ⁓ quod αὖθι dictum est pro αὐτόθι. nam dixerat ista Calchas in Aulide; bellatum autem est ad Ilium. Sch. A. L. Traduxit ergo Calchantis verba in rem praesentem Vlysses; nam e persona Calchantis fuisset ἐκεῖ.

τοσαῦτ' vitiose editum erat ante Turnebum. Firmant τοσσαῦτ' codd. Cant. bini. Ven. aliique. In Mori erat ὡς ἡμεῖς γε τοσαῦτ'. Antiqua lectio haud dubie fuit ὡς ἡμεῖς τοσσαῦτα ϝετεα (ἔτη) πολεμίξομεν. In Lips. Vrat. a. vno Vindob. πολεμίζομεν.

330. κεῖνός ϑ' ὡς ἀγόρευε. Sic Herodianus et Aristarchus: Sch. B. et L. At Sch. A. „οὕτως Ἡρωδιανὸς διὰ τοῦ ϑ. Ἀρίσταρχος δὲ διὰ τοῦ τ.“ Scilicet non τ' ὡς, quod fieri nequit, sed τώς, quod videbimus inf. Ξ, 48. vbi idem versus iteratur, et tertio loco Od. Σ, 270. Iterum aliter Etymol. p. 508 vbi κεῖνός ϑ' ὡς est Herodiani lectio, at Aristarchi: κεῖνος τόσσ' ἀγόρευε. quod nec ipsum male se habet. Cum non perscripta haec ab Homero, sed ab aliis auditu accepta essent, et ex auditu prima exempla exarata: ΚΕΙΝΟΣΤΟΣΑΓΟΡΕΥ. potuit scribi τως, τοσσ' ϑ' ὡς. Pro nouissimo militat: ὡς ἀγόρευ' ὁ γέρων Od. Θ, 570. Ν, 178.

τὰ δὴ νῦν πάντα τελεῖται. Sch. Lips. τελεσϑήσεται. Immo *in eo sunt vt euentum habeant.* Etsi omnino in vaticiniis futura per praesens enuntiantur.

331. ἀλλ' ἄγε. Barocc. Vrat. c. ἀλλά γε.

332. αὐτοῦ, εἰςόκεν ἄστυ. vn. Vindob. αὐτοὶ — εἰςόκε. Apud Herodot. et Hippocr. est ὅκε pro ὅτε, quod in Homero non occurrit. Dicas in εἰςόκε occurrere. Verum hoc est factum εἰς ὅ, κε, εἰς ὃ ἄν. Πριάμοιο ἕλωμεν est hiatus: quem Bentl. iam vidit et sustulit reponendo ἀλώῃ. nam est hoc ϝαλωῃ.

333. Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον. peccant vltima in doctrinam de digamma in ϝιαχω. Inf. Δ, 506 Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον. Bentl. variis modis occurrit. Ἀργεῖοι μέγα ϝιαχον,

vel δ' ἐπιϝιαχον vel ὤς φατο. λαοὶ δὲ μέγα ϝιαχον. Praefero mediam emendationem.

335. ἐπαινήσαντες. ἐπαινέσσαντες Mori.

336. Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. Sch. A. ἱππότα. ἀντὶ τοῦ ἱππικός. νῦν δὲ φυγάς. Similiter Sch. br. Euſtath. p. 305, 5. ad vſ. 628. vbi ἱππότα Φυλεύς. Apollon. Lex. h. v. οἱ μὲν νεώτεροι ἱππότην τὸν φυγάδα λέγουσι. repetit Heſych. repetunt et alibi vt ad Ξ, 117 quod ab alio auctore profectum eſſe debet, et Sch. Heſiodi Sc. Herc. 216 ἱππότα Περσεύς. Merito mireris veteres in hoc incidiſſe, vt ἱππότην per φυγάδα interpretarentur, quia nonnulli heroes exularunt; cum tamen commune ſit heroum epitheton ἱππότης, quia curru vehebantur, maxime in praeliis. Alio modo ἱππόται dicti ſunt in ciuitatibus, qui primis claſſibus ciuium erant adſcripti, quia equis alendis pares opes habebant.

Γερήνιος, primo nunc loco memoratur; quia ἡ Γέρηνος, τὰ Γέρηνα, ἡ Γερηνία, (tam varie flectitur nomen) Meſſeniae vrbs, (Strabo VIII, p. 552 B.) Neſtorem adoleſcere vidit; v. Apollod. I, 9, 9. et Not. p. 154. cum Schol. ad h. l. Fuere quoque qui Γερήνιος acciperent ἔντιμος· vt Apollon. Lex. h. v. ἐν γέρᾳ ὢν ap. Euſtath. inſcite.

337. Orationem Neſtoris ab arte rhetorica commendatam eſſe vult Dionyſ. Hal. Art. 8. ſ. 12. Cum Vlyſſes a diſceſſu copias reuocaſſet, nunc porro Neſtor vt educantur copiae in aciem ſuadet: vt gratificetur Agamemnoni: vſ. 370. Ita tandem effectum, quod Agamemnon infelici inuento perturbauerat, vt Achiui ad bellum continuandum vel ſine Achille adducerentur. Patet quoque ex e. l. diſceptatum fuiſſe (ζήτησιν fuiſſe) inter rhetores, vtra oratio, Vlyſſis an Neſtoris, alteri eſſet praeferenda; at ipſe docet, vtramque conſilio diuerſo reſpondiſſe. ἀγοράασθε. an ἠγοράασθε ſcribendum ſit, dubitant Moſchopulus et Barnes. perperam; nam e trinis ſyllabis breuibus vna poteſt produci tono.

339. πῇ δὴ συνθεσίαι — βήσεται — Erat inde a Flor. editum ποῦ parum grammatice ποῦ βήσεται. cum ad locum ſit πῇ vt Θ, 229 πῇ ἔβαν εὐχωλαί; cf. Etymol. *quorſum abierunt.* Laudauerat πῇ e codd. Barocc. Laud. Cant. et ed. Dionyſ. Halic. Art. c. 9, 6. Barnes, addiderat Euſtathium et Lipſ. mſ. et probauerat Erneſti, vnde receptum eſt a Wolfio; firmant id omnes codd. meliores, cum Schol. Scribitur πῇ et πῆ. prius accuratius, ex ᾗ, ῇ, πῇ, vt τῇ. In fine verſus ὑμῖν in ed. Lipſ. Ern. non eſt varietas ſed operarum error.

340. ἐν πυρὶ δὴ βουλαί τε γενοίατο — grammatici γενοίατο et βήσεται et reliqua pro praeteritis dicta eſſe volunt. At enim ſolito more γενοίατο eſt optat. pro futuro. Adſcripſi itaque vſ. 341 interrogationem.

ἐν πυρὶ δὲ recitat Schol. Ariſtoph. Acharn. 278. At δὴ etiam ap. Heſych. legitur in μήδεα.

341. σπονδαί τ' ἄκρητοι, καὶ δεξιαὶ, ᾗς ἐπέπιθμεν. — quod, quum σπονδαὶ ἄκρητοι dicantur, nulla aqua vino admixto, alio tamen loco: κρητῆρι δὲ οἶνον ἔμισγον (Γ, 269) legitur, de vino Troum et Achiuorum mixto hoc eſt accipiendum. Dices potius, altero loco ἔμισγον eſſe vocem generalem, *miſcere*, κίρνασθαι, μίσγειν, ſimpliciter *infundere.* Verſus iterum legitur Δ, 159.

De ἐπέπιθμεν v. ad Ξ, 55.

342. αὔτως γὰρ ῥ' ἐπέεσσι. αὔτως, εἰκῇ, μάτην. Sch. br. ματαίως Apollon. Lex. h. v. Recte Porphyrius tamen ad Κ, 165 vult eſſe ὡσαύτως, quemadmodum Ψ, 74. Et hoc eſt, quo Schol. Ariſt. ſpectat, laudando: οὕτω μέν φασιν φαγέμεν καὶ πινέμεν αὔτως. (Od. Π, 143.) αὔτως et h. l. ſcribitur in Flor. et mſ. Lipſ. a m. ſec.

γάρ ῥ' ἐπέεσσι. Iterum manifeſta interpolatio primitiuae ſcripturae γαρ ϝεπεεσσι. Abeſt quoque ῥ' a codd. vt vno Ven. et ab Heſychio. At eſt in Apollon. voc. αὔτως, et in Etymol. idque Leid. Sch. h. l. in bonis exemplaribus fieri ſolere ait, vt ῥ' inſeratur: καὶ παρεισκρίνεται ὁ ῥα σύνδεσμος, ὁ τῷ ποιητῇ φίλος ἐν συναλοιφῇ

συνήθης. At non poetae hoc debetur, ſed grammaticis qui digamma ignorabant.

344. *Ἀτρείδη, σὺ δ' ἔθ' ὡς πρὶν*, — Vrat. c. Eton. Cant. *σὺ δέ θ'* pro *σὺ δέ τε*. nec male. Corrupte *σὺ δ' ὡς πρὶν* ap. Themiſt. Or. XV, p. 198.

345. *Ἄρχευ' Ἀργείοισι*. Legebatur *ἄρχευ* pro *ἄρχου*. ſicque vbique in codd. et Schol. Eſſe tamen vitioſum hoc, ſatis conſtat. Nam Homericae formae ſunt *ἄρχειν τινὶ* et *τινὸς*, et *ἄρχεσθαί τινος*, non vero *τινὶ*, at *ἀρχεύειν τινί*. vt E, 200 *ἀρχεύειν Τρώεσσι*. Scribendum ergo *ἄρχευ'* quod fecerat iam Clarke, monente Stephano.

346. *τούςδε δ' ἔα*. Legitur ſic iam inde a Flor. male Steph. ed. *τοὺς δὲ δ' ἔα*. Aliud vitium in Codd. *τοὺς δ' ἔα*.

ἕνα καὶ δύο. argutantur in hoc Sch. Eſt omnino dictum pro paucis. Reſpicit Neſtor Achillem et verba A, 169 *Νῦν δ' εἶμι Φθίην τε*.

347. *νόσφιν βουλεύωσ'*. Sch. A. „*ὅτι, βουλεύωσιν, αἱ Ἀριστάρχου*." Eſt ergo haec Ariſtarchea lectio, quam habemus, inde ab Ald. 2. et Rom. Quaeras, quae igitur fuit alia? *βουλεύσωσ'* puto; nam et in Flor. Ald. 1. ita legitur, et in Vrat. a. b. A.

ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν. Erat *αὐτοῖς* in Flor. Ald. 1. Intulit *αὐτῶν* Ald. 2. ſicque codd. Eſt tamen *αὐτοῖς* in Vrat. c. et ſuperſcriptum in Lipſ. mſ.

348. *πρὶν Ἄργοςδ' ἰέναι* iungunt grammatici inſcite cum *ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῶν* cum *ἰέναι*. ſaltem ſic ſupplendum: *αὐτῶν βουλευσάντων ἰέναι*. v. Notam.

349. *ἠὲ καὶ οὐκί*. — quod *οὐκὶ* eſt non *οὐχί*. vt ſup. 300. *εἴτε καὶ* Barocc. Mori a pr. m. etiam Cant. Vrat. b. c. item ed. Flor. quam ſtatim Ald. 1. deſeruit. Erat tamen *ἠὲ καὶ οὐκί* iam ſup. 300. Ceterum neſcio an ex vſ. 348. 349 efficta ſit lectio ap. Galen. de Hippocr. et Plat. plac. III, 2 *πρῆσεν ἐνὶ στήθεσσιν ἐρισθενέος Διὸς ἀλκὴν γνώμεναι* —

351. νηυσὶν ἐπ᾽ ὠκυπόροισιν. Ven. ἐν. Qui gloriolam e nouis lectionibus inferendis quaerit, inferet hoc in ed. nam est hoc perpetuum νέεσθαι. ἰέναι. βῆναι ἐν νηΐ, ἐν νηυσίν. v. c. Od. Γ, 131 βῆμεν δ᾽ ἐν νήεσσι. Σ, 180 et al. Contra βῆναι ἐπὶ νηυσὶν est ἐπιβῆναι, aggredi, ἐπιγενέσθαι, vt inf. Θ, 180. at si est conscendere, erit βῆναι ἐπὶ νηῶν Od. Θ, 500. I, 101. vt ἐπὶ ἵππων, ὀχέων, δίφρου. quo sensu est ἐπὶ νῆα Od. Δ, 731.

353. ἀστράπτων ἐπιδέξι᾽, ἐναίσιμα σήματα φαίνων. ⊱ quod ἀκαταλλήλως haec dicta, seu per anacoluthum: Φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι Κρονίωνα — ἀστράπτων et φαίνων. Sch. A. Consentiunt in hoc omnes; v. inprimis Eustath. De figura hac inter grammaticos decantata, quam proprie negligentiorem orationem dixeris, cf. inf. ad Z, 396. Et vtuntur in ea declaranda loco nostro grammatici, vt Lesbonax p. 188. ad quem cf. Valken. ad Phoen. p. 101 sq. Expectabam fore cui versus suspectus esset tanquam a rhapsodo intercalatus; nam Nestor debet cogitare de ostento ab Vlysse paullo ante memorato, deuoratis a serpente nouem passeribus. Nunc, si versus probus est, inexpectato et praeter rem arcessit Nestor ostentum nouum ac diuersum e fulmine. Excitant tamen versum multi grammatici, vt Schol. Pind. P. IV, 350. VII, 4. Etymol. in ἐπιδέξια. e scriptoribus praeter Plutarch. nemo. De voce ἐπιδέξια cf. sup. ad A, 597.

354. τῷ, μή τις. Ven. et Etymol. in τῷ legunt τῶ sine iota. cf. inf. ad vs. 373.

355. πρίν τινα πὰρ Τρώων ἀλόχῳ κατακοιμηθῆναι. Aristarchus πρίν τινά περ. quod et in Commentariis eius (ὑπομνήμασιν) erat. Schol. A. B. L. οὐ καλῶς addit Sch. L. Scilicet παρὰ vel σὺν vix bene abesse potest.

356. ⊱ aduersus eos qui contendunt, in Iliade Helenam inuitam a Paride rapi, in Odyssea volentem. (Scilicet hi verba Ἑλένης ὁρμήματα στοναχάς τε acceperunt esse *ipsius Helenae gemitus.*) At supplendum esse περί, et accipiendum de *aliorum* moerore propter Helenam; vt sit τιμωρίαν λαβεῖν ἀνθ᾽ ὧν ἐστενάξαμεν καὶ ἐμεριμνή-

σαμεν περὶ Ἑλένης. Sch. A. Eadem fere habent B. et L. Sch. br. et Apollon. de Syntaxi lib. II. p. 166. Manet vel ſic difficultas, quo ſenſu ὁρμήματα dicta ſint. Aiunt B. et L. τὰ μεριμνήματα, quem vſum vocis docere debebant: Schol. br. ἐνθυμήματα. *cogitationes animi*, *conſilia.* Etym. ὁρμήματα, ἐνθυμήματα, φροντίδες. Et Heſych. ὁρμήματα, μέριμναι. At Euſtath. de *profectione Helenae* cum Paride accipit, et στοναχὰς de eius poenitentia. Sane omnia melius ſe haberent, ſi illa *inuita* abducta fuiſſet, ita vt de iniuria ſibi facta conquereretur; ſic vlciſcerentur Achiui Helenae *raptum* et *dolorem ex iniuria.* Apollonium Lex. in οἴμησεν putes οἰμήματα legiſſe, quae ὁρμήματα interpretantur: pro quibus ſunt οἴματα Il. Φ, 252. αἰετοῦ οἴματ᾽ ἔχων. Ortum autem οἶμα ex οἴμημα, vt κῦμα ap. Etymol. et Euſtath. ex κύημα vel κύκημα.

Ceterum illud miror, neminem animaduertiſſe, verſum ex 590 huc, in locum alienum eſſe illatum: qua obſeruatione totus verſus corruit.

Primo loco in h. v. occurrit vox Ἑλένη. quam cum digamma olim fuiſſe pronuntiatam conſtat, vel ex Dionyſ. Hal. 1, 20, et antiquo carmine apud Pauſan. V, 19, p. 425. Τυνδαρίδα Ελεναν. Bentleium vidi in reſtituendo digamma ſubinde haerere, alia loca tentare, alia omittere. Verum dubitandum non eſt, in hoc nomine, vt et in Ἕλενος, digamma omnino ignorari ab Homero.

357. εἰ δέ τις ἐκπάγλως ἐθέλει. Vrat. b. ἐθέλοι. ἐκπάγλως vt Γ, 415 ἔκπαγλα φίλησα. et Callim. in Del. 247 ἀλλά μιν ἔκπαγλόν τι σεβίζομαι.

360. ἀλλὰ, ἄναξ, αὐτός τ᾽ εὖ μήδεο. Vrat. a. ἀλλ᾽ ἄνα, αὐτὸς εὖ μὲν μήδεο. parum ſuauiter.

362. Fuit quaeſitum, cur nunc demum, nec ſtatim initio belli aduerſus Troianos ſuſcepti, Neſtor tactices curam iniecerit Achiuis. Reſpondent, Achillis virtutem ipſis adhuc nullum tactices deſiderium reliquiſſe. Sic Sch. B. L. ad h. v. et ad 368. Sch. A. item Euſtath. qui aliam

caussam addit, quod acie adhuc inter Troianos et Achivos pugnatum non fuerat.

κρῖν᾽ ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον. *κρίνειν* h. l. esse *διαχωρίζειν*, (quod et Dionys. Hal. substituit) notatu dignum habet Apollon. Lex. h. v. scilicet alibi est *ἐπιλέγεσθαι*, vt Z, 188 *κρίνας φῶτας ἀρίστους*, h. e. *ἐπιλεξάμενος*.

φῦλα ac *φρήτρας* quomodo interpretarentur, dubitasse veteres apparet. *φῦλα* esse *τὰς φυλάς*, satis constat, vt *φρήτρας τὰς φρατρίας*. has volunt dictas esse vt *in ciuitatibus*; quod tamen alienum est ab ordinandis copiis. Apollon. Lex. in *φρήτρη*. „proprie, ait, est *πατρία* (h. e. *φρατρία*) ἡ *συγγένεια*. at improprie Homerus ea voce designat *τοὺς κατὰ πόλιν μαχομένους*. *σημαίνει δὲ διὰ τῶν φυλῶν τοὺς κατὰ ἔθνη* (sc. *μαχομένους*). Accepit igitur „copias *secundum populos et ciuitates* dispositas." Non male hoc, si modo de verborum vsu hoc, et ista quidem aetate, constaret. Accedunt tamen alii. *φρήτρας, συγγενείας* et *φῦλα ἔθνη, ὅ ἐστιν ἴδια πλήθη*, reddunt Sch. br. *ἔθνη* et *συγγενείας* Eustath. Hesych. Suidas. Cf. Notam ad h. v. et Commentationem de acie Homerica.

φήτρας. φήτρη. φήτρηφι plures scribunt, in his Vrat. A. quomodo *φατρία* apud Pindarum.

Ἀγάμεμνον. legitur inde ab Ald. 1. Erat *Ἀγαμέμνων* in Flor. vt est in Vrat. c. cf. inf. B, 434.

363. *ὡς φρήτρη* — Excitatur versus a Plutarcho in Pelopida p. 218 et Sympos. lib. I. Probl. 2. et Dion. Or. LVI, p. 293 R. item Dionys. Hal. Art. rhet. c. 8. s. 12. et c. 9, s. 5. vbi *ἀρήγει* in codd. est. Disputatum quoque, sitne scribendum cum Iota *φρήτρηφι* vs. 363. cf. Etymol. h. v. Vide de hoc ad Θ, 300.

364. *εἰ δέ κεν ὣς ἔρξῃς.* Etiam h. l. variat *ἔρξῃς* et *ἔρξῃς*. v. ad A, 315. *ἔρξεις* Vrat. c.

πείθωνται. pro hoc est *πείθονται* in Lips. Townl. Eton. Vrat. A. b. Mosc. 1. a m. pr. et tribus Vindob. etiam in Dionys. Hal. l. c.

366. κατὰ σφέας γὰρ μαχέσονται. Erat vulgata lectio inde ab Ald. 2. Eſt μαχέονται in Ven. Sch. A. B. L. tum cod. Mori, Eton. Lipſ. trinis Vrat. Townl. Moſc. 1. item in edd. Flor. Ald. 1. Add. Dionyſ. Hal. l. c. Art. rhet. c. 9. ſ. 5. vbi duo Codd. μαχέονται.

367. γνώσεαι δ' εἰ καὶ θεσπεσίῃ πόλιν οὐκ ἀλαπάξεις. Obuia res eſt, γνώσεαι eſſe binis ſyllabis pronuntiandum. Barnes tamen δ' ſuſtulerat, lectionem Heſychii ſequutus in θεσπέσιον. Si tamen nunc γνώσεαι ſcribitur, cur non et vſ. 365?

θεσπεσίῃ male ad κακότητι retulerunt. recte alii βουλῇ ſubſtituerunt (malim, μοίρᾳ). Ven. A. λείπει, βουλῇ. ὡς Πίνδαρος. (non memini in eo occurrere, ſed μοῖρα θεοῦ, θεόμοιρος, et ſimilia.) θείᾳ βουλήσει καὶ οὐ συμφύτῳ κακίᾳ Porphyr. Qu. Hom. ſ. 5 fere cum Heſych.

De ἀλαπάζειν, quae vox Homerica eſt, non monent grammatici, niſi ad E, 166.

368. ἢ ἀνδρῶν κακότητι. Sch. A. „Πτολεμαῖος περισπᾷ τὸν η, διαπορητικὸν ἐκδεχόμενος." leg. διαπορητικὸν οὐκ ἐκδεχόμενος· addunt Schol. B. L. ἵν' ᾖ, τῇ ἰδίᾳ. Apparet Ptolemaeum ſcripſiſſe ῆ ἀνδρῶν κακότητι. h. e. ἑαυτῶν. ſua ipſorum ignauia. At Alexio (haud dubie cum aliis) ἢ disiunctiue: (vt ſuppleatur: εἰ ἢ θεσπεσίῃ ἢ κακότητι.)

370—374 ſunt ap. Dionyſ. Hal. l. c. vt et vſſ. 362. 368.

371. Αἲ γὰρ, Ζεῦ τε — Hunc cum ſeqq. reſpicit Cicero de Senect. 10. et verba τοιοῦτοι δέκα μοι συμφράδμονες Ariſtot. de Rep. III, 16. Plutarch. an ſeni ger. res p. p. 789 F. et paſſim Ariſtides ſimilesque ſcriptores, v. Themiſt. Or. XIII, p. 172. adde Virgil. Aen. XI, 285.

373. τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις. Ven. τω. et Sch. A. τὸ τῶ πῶς σημαίνει. ἐπὶ μὲν τοῦ τοιούτου περισπᾶται. καὶ τὸ ι οὐκ εὖ. Quomodo πῶς locum habeat, non aſſequor. Sed veterum doctrina haec fuit. Vbi nos ſcribimus τῷ (ἐν τούτῳ ἄρα, quare) vt σύνδεσμος αἰτιολογικὸς ſit pro δι' ὅ, διότι, ſcripſere illi τῶ vel τῷ, vt eſſet factum e

τὸ (quod ſaepe pro δι' ὃ occurrit) et productum τὰ ὃ, τῷ, τῶ. Accipiendum potius pro οὕτως. v. Etymol. in τω. ſicque Apion reddit apud Apollon. Lex. h. v. p. 663. cf. ſup. 250. 354.

De voc. ἠμύειν v. ſup. ad vſ. 148.

375. ἄλγε' ἔδωκε. v. ſup. A, 2 Dicta haec 375—380 et 381. eſſe magna cum arte, vt vel confeſſione ſua et miſeratione animos ſibi Achiuorum placet, cenſet Dionyſ. Art. 9, 5. et c. 8, 12. Certe ſine arte natura et res adducere ad poenitentiam debuerunt.

377. μαχησάμεθ' reſcripſi pro μαχεσσάμεθ' cum Ariſtarcho, apud Schol. A. vt eadem ſcriptura vbique ſervetur: v. ſup. ad A, 298. alioqui nil refert, vtrum ſequaris. μαχεσσόμεθ' etiam in Dionyſ. l. c. editum eſt.

378. ἐπέεσσιν. ἐγὼ — Vindob. codd. ἔπεσιν γ' vel ἔπεσιν. indocte.

380. ἀνάβλησις hic et Ω, 655 eſt ἀναβολή. ὑπέρθεσις τοῦ κακοῦ. Sch. br. et Heſych. h. v.

381. Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα. — videtur στιγμὴ ad voc. δεῖπνον ſpectaſſe, quod nunc eſt τὸ ἑωθινὸν ἄριστον· v. Schol. Heſych. Etymol. add. inf. ad Λ, 86. Inter populos rudiores et barbaros nullum eſſe ſumendi cibi conſtitutum tempus, nunc ferorum populorum exemplis ſatis conſtat. At inter veteres ad faſtidium vsque disputatum fuit de temporibus cibi ſumendi in vita heroica. Trina fuiſſe tempora multi ſtatuebant, eoque traxerant voc. ἄριστον, δεῖπνον, δόρπον. Ita ipſe Aeſchylus Palamedi hoc tribuerat: σῖτον δ' εἰδέναι διώρισα ἄριστον, δεῖπνα δόρπα θ' αἱρεῖσθαι τρία· Addiderant alii tempus quartum. Alii hoc negarant fuiſſe; vnde tot disputationes ortae de voc. δεῖπνον et δόρπον, in quibus excutiendis otium conſumat qui volet: v. Heſych. in ἄριστον et primo loco Athen. I, 9. p. 11. e quo multa petiit Euſtath. ad Jl. Ω, p. 1358, 3. Od. Π, pr. et al. Ceterum verba verſus huius in iocum verſa videbis πρὸς τοὺς ἐρίζοντας ἢ σοφιστιῶντας ap. Plutarch. Sympoſ. Qu. I. pr.

382. Etiam hi verſus paſſim excitantur. Lepide Themiſt. XV extr. ſubiicit: θηξάσθω δὲ πρὸ τοῦ δόρατος, τὸν θυμὸν — θέσθω δὲ πρὸ τῆς ἀσπίδος, τὴν εὐθυμίαν.

εὖ θέσθω. Sch. br. εὐτρεπισάτω. At Sch. B. L. ἀντὶ τοῦ περιθέσθω.

384. ἀμφὶς ἰδὼν Homericum eſſe nequit propter metri vitium in ϝιδων; fuit haud dubie ἀμφὶ ἰδών. αμφι ϝιδων. nam ἀμφὶ et ἀμφὶς promiſcue dicta ſunt pro περὶ aduerbialiter.

385. ὥς κε πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθ᾽ Ἄρηϊ. Et quod πανημέριοι h. l. *id diei* eſt, *quod* eius iam ex parte praeteriti adhuc reſtabat. Alia obſeruatio eſt de variis notionibus τοῦ Ἄρης. Mirum autem, Agamemnonem pugnam promittere per totum diem faciendam, non autem: pugnandum eſſe vsque dum vicerint.

ὥς τε πανημέριοι Vrat. a.

388. ἀμφὶ στήθεσσι. Eton. Vrat. b, c. Moſc. 1. στήθεσφι. variat quoque in codd. Vindob.

389. ἀσπίδος ἀμφιβρότης. Eſt ἀμφιβρότη, ἡ περὶ ὅλον τὸν ἄνθρωπον ἀσπίς. Apollon. Lex. h. v. Eadem aliis verbis tradunt Sch. br. Heſych. Etymol. Euſtath. verbo eſt ἀσπὶς ἀνδρομήκης.

391. ὃν δέ κ᾽ ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης — Similia Verba ſunt Hectoris inf. O, 348 — 351. vtrumque locum memoriter recitando confudiſſe videri debet Ariſtot. Ethic. III, 11. dum recitat: ὃν δέ κ᾽ ἐγὼν ἀπάνευθε μάχης πτώσσοντα νοήσω, οὔ οἱ ἄρκιον ἐσσεῖται φυγέειν κύνας. At locum noſtrum recitat de Rep. III, 14. vt doceat, poteſtatem regum latius patuiſſe, quoties imperium bellicum ad eam acceſſerat. In fine adiicit; πὰρ γὰρ ἐμοὶ θάνατος, quod a philoſopho profectum eſſe nequit.

ὃν δ᾽ ἂν ἐγὼ Vrat. a. forte ex Jl. O, 348. ἐγὼν grammaticis debetur pro ἐγώ. Nil mutat Dionyſ. Hal. l. c. Art. 9, 5 vbi tres hi vſſ.

392. παρὰ νηυσὶ κορωνίσι. Epitheton iam A, 170 occurrebat, varie a grammaticis vexatum. Optime Apollon. Lex. αἱ καμπυλόπρυμνοι. Dicitur ſcilicet κορώνη de

parte nauis extrema incuruata; ſimili modo, quo de arcus cornibus, v. c. Il. Δ, 111. ſic et κορωνὶς in aedificiis et voluminibus cf. Etymol. Nec memorandus Apion, qui a κάρα, quod etiam τὸ τέλος eſt, ductum eſſe voluit, quaſi καρανίδας, nec alii, qui a cornicum nigredine vocem duxerunt.

393. ἄρκιον ἐσσεῖται. Aiunt hoc ἐσσεῖται eſſe Doricum. Saltem antiquum dicam: ab ἔω fuit ἔσω, et ἐσέω, ἐσσέω. cf. Etymol. in ἔσσεται. et Euſtath. p. 655, 10. ἄρκιον interpretantur ἱκανὸν, ὠφέλιμον. (Sic ſane accipiendum eſt inf. O, 502. K, 304. Od. Σ, 357.) Etymol. Heſych. Sch. br. hic et αὔταρκες. ἕτοιμον Apollon. Lex. h. v. Et Schol. Sophocl. ad Trachin. 724 (711) οὐκέτ' ἀρκεῖ. ὠφελεῖ. Ὅμηρος· ἄρκιον ἐσεῖται. qui vocis vſus alieni ſunt ab h. l. Melius alii ad primitiuam vocis vim τοῦ ἀρκεῖν, ἐπαρκεῖν, redierunt: cf. Euſtath. Eſt adeo h. l. ἄρκιον, τὸ ἐπαρκοῦν, *quod prohibet quo minus*. Vt inf. 873 οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Proprie eſt ἀρκεῖν *ſufficere*, tum πρός τι, *parem eſſe ad propulſandam vim*, *opitulari*, adeoque *malum auertere*, omiſſo fere πρός. Homerum ante oculos fuiſſe Sophocli in verſſ. Antig. 314. 5. οὐχ ὑμῖν ἅδης μοῦνος ἀρκέσει, πρὶν ἂν ζῶντες κρεμαστοὶ τήνδε δηλώσηθ' ὕβριν. notat Sch. ad e. l.

394. μέγ' ἴαχον iterum vitioſe: v. ad vſ. 333. fuiſſe puto Ἀργεῖοι δ' ἐπιϝίαχον.

395. ὅτε κινήσει Νότος ἐλθὼν προβλῆτι σκοπέλῳ. Ita vulgo interpungitur parum commode, vt aut ἐλθὼν σκοπέλῳ iungendum ſit, aut κινήσει σκοπέλῳ pro ἐπικινήσει. At ὅτε κινήσει Νότος ἐλθὼν, abſolute interpoſitum puta; et iunge ἐφ' ὑψηλῇ ἀκτῇ, προβλῆτι σκοπέλῳ, per appoſitionem. — Etiam hic κινήσῃ Venetus et vn. Vindob. vt ſup. 147. Rhetorice locum illuſtrat Plutarch. de Homer. poeſi ſ. 10 extr.

396. τὸν δ' οὔποτε praue Vindob. ὃν γ'.

397. ὅταν ἔνθ' ἢ ἔνθα γένωνται. — quod γένωνται (τὰ κύματα) Homerica lectio eſt; quam et Ariſtarcheae

ἐκδόσεις habebant, et Ariſtarchus expoſuerat in Commentariis (ὑπομνήμασι) memorante Didymo. Refinxerant γένηται editiones minus frequentatae et in vſu habitae (ἀήθεις). Scilicet Homerica aetate nondum ſollenne fuit neutra pluralia cum verbo ſingulari iungere; ſed vſus adhuc fuit promiſcuus modo verbi ſingularis modo pluralis. Saepe itaque de varietate lectionis fuit in his monitum.

398. ἀνστάντες δ' ὀρέοντο. Fuit ὄρω. ὀρόω. ὀρούω. Non adeo miror, ὀρόοντο eſſe in Cant. mſ. et Heſych. ex h. l. emendando in ὠρέοντο et ὠραίοντο. ὥρμων. ἐπορεύοντο. quae iam Bentl. notarat. κατὰ νῆας vnus Vindob. παρὰ ν.

399. κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας. codd. et edd. ante Barnes incuria metri κάπνισαν. vt adeo nec cum iudicio κνίση et ſimilia ſcripſiſſe videri debent, ſi in iis antiquiores litteram haud geminant.

400. ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν. In Vrat. b. vno Vindob. Schol. ad E, 372. et Themiſt. Or. V, p. 69 ἔρεξε. Sed tempora haec eandem vim habere in locis ſimilibus vides vel hic: ὀρέοντο. κάπνισσαν. ἕλοντο. ἔρεζεν. ἱέρευσε. κίκλησκε. Subtiliorem temporum curam in Homero fruſtra quaeres.

θεῶν αἰειγενετάων. Vrat. c. diuiſim αἰεὶ γενετάων. quod in hac voce fieri nequit, vt nec in αἰθρηγενέτης et in ceteris. αἰειγενέτης autem non eſt qui ſemper generat, ſed qui ſemper exiſtit. v. Etymol. Heſych.

401. θάνατόν τε φυγεῖν καὶ — haud dubie τε vel ſine libro ſcripſeris, ſequente καὶ, quam quod in edd. erat, θάνατόν γε. Exhibent quoque τε Cant. Vrat. b. Townl. Moſc. 1. 2. et nunc quoque Ven.

403. πενταέτηρον. Emendat hinc Bentl. gloſſam Heſychii in πεντεστατήριον. Iterum hic verſus inf. H, 315 occurrit.

404. Verſum recitat Apollon. Lex. et ex eo Heſych. in γέρων. ἐπὶ τοῦ ἐντίμου et Athen. V, pr. p. 186 F. docens hinc, qui ſint vocandi. Παναχαιοὶ primo nunc loco memorati, de quibus v. ad B, 684.

408. *αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε βοὴν ἀγαθὸς Μενέλαος.* Multum luſerunt veteres in hoc verſu memorando, *αὐτόματος δέ οἱ ἦλθε,* dum, modo paraſiti partes ſuſtinere viſus Menelaus, modo ille hoc opprobrio liberatur: v. Athen. IV, p. 178. Euſtath. ad h. l. et ad Σ, p. 1148, 30. Praeiuerat Plato in Sympoſ. pr. p. 174. hinc Lucianus et al. Vix putes ſerio haec agi. Nam fratrem ad fratrem nec vocatum venire, quid tandem mireris? — *βοὴν ἀγαθὸς* primo nunc loco occurrit. Ad vociferationem referunt lexica et Schol. B. L. idonea de cauſſa, quia voce vtendum erat heroibus, nullo alio pugnae ſigno inuento. At alii *βοὴν τὴν μάχην* interpretati ſunt: Euſtath. Apollon. Lex. et ex eo Heſych. militat pro his frequens vſus voc. *βοὴ* pro *μάχη.* et *βοῇ θοός* N, 477.

409. *ᾔδεε γὰρ κατὰ θυμὸν* — Athen. IV, p. 177. inducit aliquem ita diſſerentem, quaſi hic verſus a nonnullis inſertus ſit, qui cauſſam reddere vellent, cur Menelaus vocatus non eſſet. Pertinet hoc ad easdem argutias, de quibus vſ. antec. dictum.

410. *οὐλοχύτας ἀνέλοντο* v. ad A, 449.

411. *τοῖσιν δ' εὐχόμενος.* Erat vulgata *τοῖσι δ' ἐπευχόμενος* quod alienum ab h. l. Melior lectio erat in codd. Mori. Cant. Barocc. Laud. Vrat. a. (alludit Vrat. b. *τοῖσι δ' εὐχ.*) Townl. et nunc Venetus.

412—418. recitat Dio Chryſ. Or. II, p. 96 et dignas deo preces eſſe iudicat Philoſtr. Heroic. c. 19. Nobis notatu digniora ſunt vetuſtioris ſermonis veſtigia.

412. *Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε* — ſ— quod in nonnullis lectum; *Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων.* At non bene hoc in ore regis Argiuorum, qui ad Troiam expugnandam venerat. Ita Priamus aut Hector loqueretur. Vulgata eſt ap. Dion. Chryſ. l. c.

414. *πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν* — *καταπρηνὲς* iunxiſſe videntur Schol. br. inde alii; et codd. Vrat. b. c. vt eſt in *χερσὶ καταπρηνέσσιν* et *χειρὶ καταπρηνεῖ* v. ad Π, 792. Et Heſych. *καταπρηνές· κατὰ πρόσωπον· ἐπὶ στόμα. κατωφερές.* (*καταφερές.*) Sed fortius *καταβαλεῖν.* et

πρηνὲς per ſe ſatis notum pro, *praeceps.* v. Euſt. Heſych. Etymol. qui Herodoteum comparat, vrbem ἐς γόνυ πεσεῖν. Hinc quoque ἠμύειν ſup. 373. Laudat verſum Apollon. Lex. in αἰθαλόεν, ex quo huc ſpectat: τὸ καταιθαλωθῆναι ἄξιον — ἢ πρὸς τὸ· δός με (quod de ſuo interponit grammaticus) βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον αἰθαλόεν, ὑπακουστέον· ὥςτε αἰθαλόεν ποιῆσαι. quod verum. Habet quoque δός με Plutarch. de ſuperſtit. p. 169 C. vbi vſ. hunc recitat.

415. πρῆσαι. Hoc et apud Etymol. in πρήθω — ἐμπυρίζω. pleraeque ap. Schol. A. et ipſae Ariſtarcheae habebant πλῆσαι. quod eſt deterius. Notatum quoque hoc a Tollio ad Apoll. l. l. e mſ. Par. Regio. Ap. Heſych. eſt πρῆξαι vitioſe pro πρῆσαι.

417. ⟜ quod χαλκῷ ῥωγαλέον pro ῥηγέντα. Apollon. Lex. h. v. τὸν διεῤῥηγμένον θώρακα.

418. λαζοίατο. λαμβάνοιντο. Heſych. et λαδοίατο, λαμβάνοιντο. ſcr. λασδοίατο. Bentl. (iam obſeruatum ad Heſych.)

420. ἀλλ' ὅγε δέκτο μὲν ἱρὰ, πόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλε. Eſt ἱερὰ in Flor. et Ald. 1. Sane nil refert, modo binis ſyllabis pronunties. πόνον δ' ἀλίαστον legerat et interpretatur Schol. A. — ὄφελλεν, ſimpl. *dedit, immiſit* vt iam Plato in Cratylo p. 417 C. καὶ Ὅμηρος πολλαχῶς κέχρηται τῷ ὀφέλλειν. ἔστι δε τοῦτο τοῦ αὔξειν καὶ ποιεῖν ἐπωνυμία.

421. οὐλοχύτας προβάλοντο. Vnus Vindob. ἀνέλοντο ex aliis locis.

422. ⟜ quod αὖ ἔρυσαν pro εἰς τοὐπίσω ἀνέκλασαν, quod fit mactando. Iam A, 459 de ea voce erat actum. αὐέρυσαν etiam h. l. Ven. vna voce. ad ſeqq. conf. A, 458 ſqq. vbi hi iidem verſus erant lecti.

423. κνίσῃ; antiquo more, ſcribitur in Ven. Townl. aut potius ignoratione proſodiae. Nam κνίσα a κνίζω priorem corripit: quod iam Etymologus monuit in κνίσσα. v. ſup. ad A, 66. Ariſtarchus mira ſubtilitate κνίσῃ (τὰ κνίσῃ) acceperat, cum tamen ipſe monuiſſet, Homero

τὰ τείχεα, τὰ βέλεα dici. Ergo τὰ κνίση vt τὰ τεμένη dicta essent. Est sane τὸ κνίσσος apud Comicum: τὸ κνίσσος ὀπτῶν ὀλλύεις τοὺς γείτονας. Homero tamen τὴν κνίσσαν frequentari docent tot loca alia: vt sit pro nidore carnium et pro adipe et pro omento, quod intestinis praetenditur. Haec habet Schol. B. et L. quae, quod facile suspicabar, Porphyrii esse, docet Leid. et legitur illud in Quaest. Hom. 10. Mirum vero haec non monita esse ad A, 460. vbi idem versus legebatur. Iterum apponitur Scholion in Sch. B. ad Φ, 363 κνίσση μελδόμενος.

424. ⸖ diple spectat ad ὠμοθέτησαν de quo iam ad A, 461 vidimus.

426. Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες legitur in Heraclid. Alleg. p. 92. Schow. et sic Harlei. Lips. Ven. Vrat. 2. Mosc. 1. 2. cum binis Vindob. Eustath. vnde reponendum iudicaui pro vulgato ἐμπείραντες, quod cum sit *infigere*, vt iam Ern. vidit, minus est accommodatum, quam transfigere. Est tamen ἐμπείραντες etiam ap. Schol. Apoll. II, 326 et in Plutarch. de Homer. poesi f. VII. Alterum hemistichium respexit Hesych. in ὑπείροχον (immo ὑπείρεχον) ὑπεράνω τοῦ πυρὸς εἶχον. Ceterum dubito, an ει in ὑπείρεχον antiquioribus debeatur. ipsa pronuntiatione ε in ὑπέρεχον producitur. Mox 427. 8. 9. omissi in Vrat. b. ex incuria forte propter τὸ iterum αὐτάρ.

427. μῆρ' ἐκάη. Ptolemaeus et hic μῆρε κάη scripserat, vt A, 464. vbi vide.

430. πάσαντο. Schol. A. „Ἀρίσταρχος, Ἰακῶς, πάσαντο." Male ad h. v. reiectum Scholion, quod spectat ad 427 καὶ σπλάγχν' ἐπάσαντο. pro his Aristarchus legebat σπλάγχνα πάσαντο vt A, 464. Quod addit „Ἰακῶς," eo spectat, quod sine augmento pro ἐπάσαντο, πάσαντο scripserat. Mox 431 οὐδ' ἔτι alii.

ἐΐσης erat iam in Flor. tum Ald. 1. intulit ἐΐσσης donec remouit Turn. Steph. Atqui vox toties legitur, et iam A, 468 lecta erat recte scripta. vbi vide.

433. τοῖς ἄρα μύθων ἦρχε. τοῖσι δὲ Cant.

434. Ἀγάμεμνον Barocc. Cant. Mosc. 1. 2. idque recte et hic reposuit Wolf. Nam ita et supra scriptum erat 362 et alibi. Et ita edd. Aldd. inde a secunda, cum Rom. etiam Turn. Vrat. b. Iterum reuocauit Ἀγαμέμνων Steph. vt iam erat in Flor. et Ald. 1. atqui in his etiam v. 362 erat sic expressum.

435. — μηκέτι νῦν δήθ' αὖθι λεγώμεθα. Est haec Aristarchea lectio; sic enim Schol. A. οὕτως αἱ Ἀριστάρχου λέξεις ἐκ τοῦ Β. τῆς Ἰλιάδος. δηθὰ, πολὺν χρόνον — At Zenodotus legerat: „μηκέτι νῦν δὴ ταῦτα λεγώμεθα.“ vt Jl. N, 292 vbi v. ac si esset sententia: *ne haec nunc loquamur.* Negarant nonnulli λέγειν, λέγεσθαι, pro εἰπεῖν, λαλεῖν, apud Homerum occurrere; contra quos laudatur B, 222. 3 Ἀγαμέμνονι λέγ' ὀνείδεα. adde N, 292 et Υ, 244. sunt quoque plura loca in Odyssea. Callistratus ἐν τῷ ά περὶ Ἰλιάδος legebat: μηκέτι δὴ νῦν αὖθι λ. Nonnulli etiam μηκέτι νῦν δήθ' αὖτι. Haec etiam B. et L. digna habuere quae exscriberent. Editur δῆθ' etiam a Stephano: ac si esset ex δῆτα. at ex δηθὰ fit δήθ'. vn. Vindob. μήδ' ἔτι. Iam in λεγώμεθα dissentiunt, quandoquidem plures verbi significatus hic locum habent: λέγεσθαι *cubare, accumbere mensae, otiari,* item, *numerari,* συναθροίζεσθαι et ἠθροισμένον εἶναι. Haec tenebant ii, qui λέγεσθαι Homero frequentari negabant pro διαλέγεσθαι. Conuenit, puto, inprimis: *ne otiemur hic.* Tandem μήδ' ἔτι Mor. Harl. margo Steph. f. ex Etymol. Mosq. 1. Vrat. a. probante Wassenb. ad Paraphr. p. 70. Videtur et μηδέ τι scriptum fuisse.

436. ἐγγυαλίξει. Etiam sic Ven. cum Sch. A. B. L. Monetur tamen a Sch. A. ἐγγυαλίζει esse lectionem Aristarcheam, quam et Apollonius Rhodius habet et Aristophanis ἔκδοσις. Sane parum refert; quoties tamen lego, sensus meus mihi offert tempus praesens. in Vrat. a. erat ἐγγυαλίξῃ.

439. ἀθρόοι. Etymol. in h. v. laudat versum et scribit ἄθροοι. Erat haec Aristarchi scriptura, qui ab ἅμα

ducebat et ϑρόος, tumultus et turba. Mirum tamen h. l. in grammaticis quos habemus, hoc non occurrere, nec memorari nisi ad Jl. Ξ, 38 et Od. A, 27. Tuetur asperum Knight p. 92.

440. ἴομεν, ὄφρα κε ϑᾶσσον ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα. ⸖ cui nil respondet in Scholiis; nec constat de lectione Zenodoti reiecta. Forte fuit ⸖ respectu τοῦ ἐγείρομεν ἀντὶ τοῦ ἐγείρωμεν. Ven. A. habet ἀγείρωμεν vt Townl. ἀγείρομεν. Sed ἀγείρειν μάχην non dicitur vt συνάγειν. De coniunctiui nota ω mutata in ο, vt et in ἴομεν pro ἴωμεν v. Excurs. ad A, 66. 67. Hoc tamen loco ἴομεν potest esse pro εἰσόμεϑα, et ὄφρα cum indicatiuo potuit iungi.

442. κέλευσε Vrat. b. κέλευε. a m. pr. et vn. Vindob.

443. κάρη κομόωντας scribit nunc diserte ms. Lips. vide sup. 11.

444. οἱ δ᾽ ἠγείροντο ab ἀγείρεσϑαι non ab ἐγείρεσϑαι.

446. ϑῦνον κρίνοντες. adscripsit Apollon. Lex. διαχωρίζοντες.

447. αἰγίδ᾽ — ἀγήραον vulgata erat lectio, etiam codd. Aristarchus ἀγήρων (sic enim leg. in Sch. A.) cum Aristotele et Aristophane. Sch. A. L. Iterum varietas occurrit inf. Θ, 539. Vulgaris forma ἀγήραος passim in Odyssea sine varietate habetur. At sunt loca inspicienda, in quibus metrum contractionem suadere videri potest: Od. E, 218 — σὺ δ᾽ ἀϑάνατος καὶ ἀγήρως. H, 94 ἀϑανάτους ὄντας καὶ ἀγήρως ἤματα πάντα. Sic et Jl. P, 444 Ὑμεῖς δ᾽ ἐστὸν ἀγήρω τ᾽ ἀϑανάτω τε. et in nobilibus vss. Jl. M, 323. Etsi in his omnibus locum habere potuit antiquior vsus scribendi voces integras, et contractas pronuntiandi; quae grammatici ex suo vsu et iudicio refinxerunt.

Iam quod ad formam et vsum loquendi antiquum spectat, quandoquidem notio diuinae naturae per haec duo declarari solebat, perpetuam vitam et aeternam iuventutem: ἀϑάνατον καὶ ἀγήραον εἶναι, (vt Θ, 538. M,

323. cf. ad N, 22) translatum hoc inde eſt ad omnem durationem, etiam ex materiae ſoliditate ac firmitate. Eſt adeo aurum ἀθάνατον. ἀγήραον. ἄφθιτον. Altera ex parte ſynonyma ſunt cum his τὰ θεῖα. ἀγήρω τ' vii. Vindob.

448. τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθονται. ἠερέθοντο erat lectio Zenodotea, caſu ſeruata in libris ſcriptis et edd. Nam Ariſtarchea eſt ἠερέθονται, conuenientior hactenus, quod in dea hoc ipſum ornamentum perpetuum manere putandum eſt. Extat quoque illa in codd. non modo in Veneto et Sch. Leid. et in Euſt. verum et in vtroque Oxon. Cant. duob. Vindob. Agnoſcunt quoque ἠερέθονται Apollon. Heſych. Etymologus, et iterum inf. Γ, 108. 231. Φ, 12. etſi et ibi lectio variat, etiam in Apollon. Rh. Arg. Poſſis forte dubitare, qua analogia ἀερέθομαι fieri potuerit ἠερέθομαι in praeſenti. Sunt tamen alia quoque exempla, vt ἠλαίνω apud Callim. in Di. 251. ἠλάσκω inf. vſ. 470 vbi v.

θύσανοι vbique redduntur κροσσοὶ, κόρυμβοι. Eaedem ὦαι, λέγναι. vnde χιτῶνα λεγνωτὸν tribuit Dianae Callim. in Di. 12. vbi cf. Schol.

Verſum 448 ante oculos habuit Iulian. Epiſt. ad Serapion. extr. Excitat eum Galen. de Hippocr. et Plat. plac. IX, 8. vbi docet ἑκατὸν eſſe multa.

De *aegide* non vbique facile eſt definire, clipeusne an thorax ſit intelligendus; videtur tamen h. l. cum ipſo diſcurſu ad ordinandas copias conuenire *clipeus*, σὺν τῇ παιφάσσουσα — Ita quoque E, 738. vbi v. O, 308—311. P, 593 et Σ, 203. 4. vbi ἀμφὶ δ' Ἀθήνη ὤμοις ἰφθίμοισι βάλ' αἰγίδα θυσσανόεσσαν. quod vtique de clipeo dici ſolet. *Terrorem* autem facile iniicere potuit clipeus, aere ſolis radios excipiente, oculis aduerſarii intentus. Eundem itaque terrorem memorat poeta in aegide. Nunc tamen aegide mota Athene *virtutem* in animis excitare putanda eſt. Sic et in Sc. Herc. 353 equis currui Herculis iunctis: ἐν γάρ σφιν μένος ἧκε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, αἰγίδ' ἀνασείουσα.

450. *σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο* — ruebat per copias, *διήρχετο*. De *παιφάσσειν* multa ſunt in Schol. et Lexicis disputata, et iam in Apollon. Lex. Sufficit, eſſe *ἐνθουσιαστικῶς ὁρμᾶν.* Scilicet a *φάος*, lux, eſt *φάω*, vnde *φάσσω*. *παιφάσσω* (ex *φαφάσσω*) celeri motu mico. Inf. E, 803 eſt *ἐκπαιφάσσω*. De fulgure dixit Apollon. Arg. III, 1265 *φαίης κεν ζοφεροῖο κατ' αἰθέρος ἀΐσσουσαν χειμερίην στεροπὴν θαμινὸν μεταπαιφάσσεσθαι ἐκ νεφέων* et IV, 1442 *παίφασσε δὲ, τόν δ' ἀνὰ χῶρον ὕδωρ ἐξερέων.* Sch. *ἀντὶ τοῦ, ἐνθουσιωδῶς ἐφέρετο.* Apud Hippocratem etiam eſt *παιφάσσειν, παραφρονεῖν.* et *ἀλλοφάσσειν* ſecundum Galen. in Gloſſis Hippocr. Ductum hinc *παμφαλᾶν* ap. Apollon. II, 127. vbi v. Schol. doctum.

451. *ἐν δὲ σθένος ὦρσεν ἑκάστῳ καρδίῃ.* duplice datiuo; Homerico more. Corruptum erat *ἑκάστου* in Ald. 1. et hinc in ceteris: cum tamen *ἑκάστῳ* legatur Λ, 11 et Ξ, 151. vbi hi duo verſus iterum appoſiti ſunt, item h. l. in Euſtath. et in ed. Flor. aſſentiunt codd. boni omnes. Iure adeo lectio haec reſtituta iam eſt a Wolfio.

452. *ἄλληκτον.* Ante Barnes *ἄληκτον* non tam antiquitatis auctoritate quam metri incuria; nam et codices variant. Etiam ap. Galen. de Hippocr. et Plat. plac. III, 2.

453. 454 ※ (potius ⋇) quia duo hi verſus h. l. recte, minus bene Λ, 13. 14 leguntur. Ammonius p. 115 ex h. l. docet *πατρίδα* eſſe, non modo *πόλιν* ſed et *χώραν*.

455. *Ἠΰτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην.* appictus aſteriſcus ※ nec apparet qua de cauſſa. Sane quidem inf. Λ, 155 *ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ.* ſpectatne ad epitheta *ἀξύλῳ* et *ἀσπέτῳ* variata?

πῦρ ἀΐδηλον verſu laudato explicat Apollon. Lex. *τὸν* (immo *τὸ*) *ἀδηλοποιόν.* recte, modo teneas eſſe ex *ἀΐδης* ab *εἴδω*, quod viſui eripit abolendo. v. Etymol. et Euſtath. cum Schol. cf. Porphyr. Qu. Hom. 26. Eſt ignis

epitheton iterum I, 436. Alibi eſt pernicioſus, vt E, 880 et al. Primitiua notio ap. Apollon. Arg. IV, 681 occurrit: *φυὴν ἀΐδηλοι*, de obſcura forma.

456. *οὔρεος ἐν κορυφῆς.* In Vrat. a. *ἐκ κορυφῆς.* Vindob. *ἐν κορυφῇ.*

457. *ὡς τῶν ἐρχομένων ἀπὸ χαλκοῦ* — vt iungantur *ἀπὸ χαλκοῦ τῶν ἐρχ.* niſi malis abſolute poſitum: *ὥς, τῶν ἐρχομένων, ἀπὸ χ.* Olim edebatur: *ὥς τῶν, ἐρχομένων ἄπο, χ.* Primus emendauit Oxon. ed. 1695. In Vrat. a. *ὥς τῶνδ' ἐρχ. χαλκὸς θεσπέσιος* eſt *θεῖος, θαυμαστὸς,* adeoque pro ſimplici *ingens.*

458. *οὐρανὸν ἷκε.* Erat in Flor. quod et codd. habent, Vrat. c. et al. etiam *ἵκε* ſcriptum; pro quo male *ἧκε* in Ald. 1. 2. et cet. adhaeſit hoc vitium edd. etiam Turneb. etſi Romana dederat *ἷκε,* quod Steph. reduxit. Mox 459 *καὶ ὥστ'* Vindob. Alteri.

461. *Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι.* Ita veteres legerunt, vti ex Ven. et ex Schol. et Euſt. et Etymol. patet, vt *Ἀσίω* ſecundus caſus ſit ab *ὁ Ἀσίας,* (vt *ὁ Αἰνείας*) *αο, εω, Ἀσίω,* quod vulgo *Ἀσίου.* cf. ad Herod. IV, 45. Euſtath. ad Dionyſ. 620. Stephan. Byz. h. v. Laudant Schol. A. et L. Herodianum *ἐν τῇ καθόλου*, et Ptolemaeum de Synaloephe (*ἐν τῷ περὶ τῆς συναλοιφῆς*) et in Schol. Ed. Orus *ἐν τῇ ὀρθογραφίᾳ.* In Strabone XIII, p. 931 A. vbi verſus affertur, ambiguum eſſe poteſt, at XIV, p. 961 C. manifeſtum eſt, etiam eum *Ἀσίω* legiſſe, *Aſii herois.* Etiam in Schol. Ariſtoph. Acharn. 68 vbi duo vſſ. recitantur *γενικὴ δέ ἐστι τὸ Ἀσίω.* Fuit igitur Aſias aliquis, Cotyis, aut verius, Atyis filius, Manis nepos. Ab hoc Aſiam dictam tradebant Lydi; contra Graeci, ab Aſia Promethei filia. Locus claſſicus eſt Herodoti IV, 45. vnicus fons e quo ceteri hauſerunt omnes; niſi forte fuerunt alia in Xanthi Lydiacis. In Schol. A. memoratur alius ſcriptor Chriſtodorus *ἐν τοῖς Λυδιακοῖς,* e quo mater Aſiae editur Myio; vix ille habendus pro ſcriptore valde antiquo. Potuit is eſſe idem Chreſtodorus, Coptites, cuius ecphraſin ſtatuarum Zeuxippi in Anthol. gr.

habemus; carmen pro more saeculi istius conscriptum videtur ex antiquioribus scriptoribus admixta farragine commentorum seriorum. Versus eius adscribam:

— Κότυς λευκώλενον ἄλλην
ἤγετο κουριδίην ὁμοδέμνιον, οὔνομα Μυιώ,
ἣ δ' Ἀσίην τέκε κοῦρον.

(rescripsi Μυιώ pro Μυῖαν) Nescio an eidem debeantur ea, quae sequuntur, Asiae et Penthesileae filium fuisse Caystrum, qui Ascalone Derceto duxerit, e qua suscepta Semiramis. Verum haec seriora commenta sapiunt. Eustathius eadem Scholia ante oculos habuit. In etymo Asiae frustra laborarunt viri docti magno dissensu: collecta vide ab Eustath. in Dionys. Perieg. 620. Wesseling. ad Herod. l. c. p. 300, 56. Steph. Byz. in Ἀσία. Quicquid est, patet saltem hoc, vt aliarum terrarum nomina a singulari aliquo tractu nomen acceperunt, ita Asiae nomen primum inter Maeones seu Lydos ortum esse, quo designarunt tractum Lydiae ad Caystrum; quae est *Asia Lydiae;* v. Schol. Apollon. Arg. II, 779. Solent veteres regionum nomina fere petere a rege aliquo seu heroe; itaque nomen Asiae ab Asia aliquo. Cumque Lydi metallis et opibus aucti ab his oris antiquissima commercia et nauigationes facerent, nomen illi Asiae in Graeciam afferre facile potuere, quo primum littus Graecis ex aduerso in Oriente situm, tum terra continens appellaretur. Est adeo hic λειμὼν Ἀσίῳ tractus ille nobilissimus, et frequentatum hinc est poetis Asiam de Lydia dicere; Ἀσὶς ἤπειρος pro Lydia est ap. Apollon. Arg. II, 779. vbi v. Schol. qui memorat citharam dictam esse ἀσίαν, *Lydiam*, quia a Lydis inventa est; Ἀσιὰς illa est ap. Hesych. vbi v. Not. cum fragm. e Bibl. Coislin.

Post haec omnia de lectione monendum est. Lectio vulgata edd. erat Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, inde ab Ald. 1. iam in Flor. est Ἀσίω. agnoscunt quoque eam Schol. br. vt et in Sch. B. L. aliorum esse ea lectio memoratur, cum putido commento, ab ἄσις, ἰλὺς, ductum no-

men esse. Praesidium ei lectioni esse videtur in Virgilio, qui *Asia prata* dixit Ge. I, 383. Est quoque poetico sermoni hoc propius, quam alterum, Ἀσίω, Ἀσίου λειμῶν, *Asii alicuius campus*, quod historico conuenit. Habet ille Asias heros auctoritatem grauissimam Herodoti, l. c. e quo tamen petitus ille esse potest ab ipsis grammaticis Alexandrinis et in poetam illatus.

462. ἀγαλλόμενα πτερύγεσσι. Vulgatum erat ἀγαλλόμεναι, (vt ἔθνεα — ἀγαλλόμεναι ad τὸ σημαινόμενον spectaret, αἱ ὄρνιθες) nec tamen nisi inde a Turnebo, quem Steph. sequutus est, ex auctoritate suspicor ed. Rom. Expressum quoque sic in Plutarcho de Homer. poesi; nec displicet lectio grammaticis Schol. B. L. At Aristarchea esse traditur altera lectio ἀγαλλόμενα in Sch. A. et ἐκ τῶν παλαιῶν ὑπομνηματιστῶν ap. Eustath. habetque ea auctoritatem optimorum codd. Eton. a pr. m. Barocc. Vrat. b. c. A. et ipsius Veneti. tum edd. Flor. Aldd. mutata illa forte ab iis, qui metro male metuebant. Sequitur quoque προκαθιζόντων, non, προκαθιζουσῶν· quod Bentl. quoque obseruat.

ἀγαλλόμενα πτερύγεσσι. laetantes, (nam absolute ponitur: v. ap. Lennep. ad Coluth. p. 205) laetitiam significantes (σὺν) πτερύγεσσιν, διὰ πτερύγων, πτέρυξι, alarum plausu. Est simile Virgilianum Aen. III, 226 *magnis quatiunt clangoribus alas.* Nam clangor, et κλαγγὴ, est vocis, puto, nor alae; quod de iisdem Harpyiis Apollon. II, 269 ἐσσεύοντο κλαγγῇ.

463. κλαγγηδὸν προκαθιζόντων· αὐτῶν καθιζόντων ἄλλων πρὸ ἄλλων. Iunctura totius loci et interpunctio varia esse potest. Vt vulgo fit, iunguntur ὥςτ' ὀρνίθων ἔθνεα πολλὰ — ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται. Ita durius hoc κλαγγηδὸν προκαθιζόντων sc. αὐτῶν interpositum est, cum mollius esset προκαθίζοντα, σμ. aut κλαγγηδὸν δὲ προκαθιζόντων σμαραγεῖ λειμών. Veteres iunxere, quantum e Schol. assequi licet; ὥςτ' ἔθνεα πολλὰ sc. προχεῖται, ὥς τῶν ἔθνεα πολλὰ προχέοντο vs. 464. 465. magis hoc ex poetica ratione. Ita vss. 462. 463 sunt extra structuram

et παρένθετα. variata quoque ſtructura pro κλαγγηδὸν τε προκαθιζόυσι, σμαραγεῖ τε λειμών. vel σμαραγεῖ τε λειμὼν, προκαθιζόντων αὐτῶν. Illi tamen προκαθιζόντων iunxere cum ὀρνίθων πετεηνῶν, vſ. 459. adeoque locum ſic interpunxiſſe videntur, vt ſolum vſ. 462 ἔνθα καὶ ἔνθα parentheſi includerent. προκαθεζόντων vn. Vindob.

465. ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον. Καμάνδριον, et 467 Καμανδρίῳ mſ. Mori, duo Oxon. Harl. Lipſ. Townl. cum Ald. 1. et Rom. Sic et alibi. agnoſcit quoque Euſtath. nec facile dixeris, vtrum Ionibus pronuntiatum fuerit.

467. ⁒ ſed in Schol. A. nulla στιγμῆς cauſſa redditur; ſed reſpexit haud dubie Καμανδρίῳ vt alii ſcribebant, et adhuc in codd. parte legitur. Argutantur B. L. in epitheto ἀνθεμόεντι. ſi floribus ſolum abundat, ſtrepitum pedum audiri non poſſe. ἔσταν δ' ἐν λειμῶνι. Vrat. a. ἔσταν τ'. Etymol. ἔσταν in h. v.

468. ὅσσα τε φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ. Vt ſemel de γίγνεται moneam, pro quo γίνεται ſcribitur, perpetua varietate, etiam vnius eiusdemque editionis, multo magis codicum, vt h. l. et vbique fere, hoc vnum apponam: cum nihil interſit, vtrum eligas, modo per totum carmen retineas, me retinuiſſe γίγνεται tanquam antiquius; cum γίνεται ſit mollius adeoque vſu lenitum et aetate ſerius; nec aſſentior Euſtathio contrarium aſſerenti p. 1064, 2. Idem eueniſſe ſtatuo in γιγνώσκω et γινώσκω. Antiquius eſſe γν patet ex ἔγνων a γνῶμι. γνόω. γνοέω. vnde ſerius factum νοέω. cf. ad Z, 191. Sicque in aliis. Statuendum enim eſt, antiquiora eſſe horridiora.

γίγνεται ὥρῃ vbique ita legitur, etiam ap. Maxim. Tyr. diſſ. XIII, p. 242. Lucianus tamen Reuiuiſc. 42 laudat ἦρι. memoriae vitio, aiunt Barn. Clarke, Erneſti. Probandum tamen videri poteſt, cum verſu inde tertio 471 iterum ὥρῃ occurrat, et cum epitheto, quod hic requiras: ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ. Poteſt quoque ὥρῃ repetitum videri ex altero loco Od. I, 51. vbi idem verſus legi-

tur. ὅσα φύλλα καὶ ἄνθεα γίγνεται ὥρῃ. Enimuero verſus ſic cum vitio metri exiret in γιγνεται ϝηρι.

469. ※ neſcio quo ſpectet aſteriſcus. Obſeruant grammatici „anacoluthon ἠΰτε, τόσσοι. cum deberet eſſe ὅσα — τόσα.“ At centies comparatio variatur aut per ellipſin inſtituitur, vt in eo ipſo, quod laudatur Θ, 551. — 556 ὡς δ' ὅτ' ἐν οὐρανῷ ἄστρα — τόσσα μεσηγὺ νεῶν etc. Eſt igitur et h. l. dictum pro vulgari ὅσα ἔθνεα μυιάων, τόσσοι ἐπὶ Τρ. vel pro ἠΰτε πολλά, — ὣς πολλοὶ ὁμοίως πολλοί. De voc. ἀδινάων v. ſup. ad vſ. 87.

470. αἵτε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσιν. σταθμὸν, ἔπαυλιν. Sch. Euſtath. —

ἠλάσκειν ab ἀλᾶν. ἀλᾶσθαι, h. πλανᾶν, ductum eſſe vix dubites; veteres tamen ab εἰλεῖν ducunt, περὶ τὸν αὐτὸν τόπον εἰλεῖσθαι, perperam. Schol. Euſtath. Etymol. et Apollon. Lex. h. v. vbi v. Toll. p. 330. Eſt quoque εἰλάσκουσιν in vno Vindob. In Sch. Apoll. Arg. I, 272 forma comparatur cum ἠγηλάζω, ἠγηλάσκω ex ἄγω. paullo ſupra ἠερέθομαι vſ. 448.

471. ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ. haud dubie ſic legitur ex interpolatione, extrito digamma; ſatis enim conſtat fuiſſe antiquius ϝεαρ, ϝηρ, ϝειαρινος. vnde ſecundum Varronem *Ber. Ver.* Inf. Θ, 307 νοτίῃσι τε ϝειαρινῃσι. Praeiuit Bentl. emendando ὥρῃ ϝειαρινῃ. Sic et ſine ἐν reperies ὥρῃ χειμερίῃ Od. Ε, 485. Heſiod. Ἔργ. 494. 554. et ἔαρος ὥρῃ inf. Ζ, 148. Similiter ἤματι εἰκοστῷ et alia ſine ἐν. ὅτε — δεύει. vn. Vindob. δεύῃ.

473. διαρραῖσαι μεμαῶτες. διαφθεῖραι Heſych. et Etymol. h. v. plenius eſt I, 78 adiecto στρατόν.

474. Iterum aſteriſcus praefixus ※ vt 455. 469. 480.

475. ῥεῖα διακρίνωσιν. auctoritati codicum in hoc erat parendum; ita enim legunt Cant. Laud. Eton. Ven. Lipſ. Vrat. tres, Townl. Moſc. 1. ed. Flor. διακρίνουσι Barocc. Vulgatum per edd. erat inde ab Ald. 1. et Rom. διακρινέωσι. quod tamen per ſe non aduerſatur Ionicae rationi reſoluendi talia verba, quo fit vt ſyllaba in priore

forma producta corripiatur: quod paſſim notabimus. Triplex varietas eſt quoque in codd. Vindob.

477. μετὰ δὲ, h. e. μετὰ τούτοις τοῖς ἡγεμόσιν. ἐν αὐτοῖς διεκόσμει αὐτοὺς (τοὺς Ἀχαιοὺς) Ἀγαμέμνων, vt adeo diuellenda non ſint, vt ſuppleatur ἦν.

478. 9. Verſus recitat et comparationem οὐ πρεπόντως οὐδὲ πιθανῶς fieri iudicat Plut. de fort. Alex. II, p. 342 extr. philoſophico tamen iudicio; non poetico.

479. Ἄρεϊ δὲ ζώνην. Harl. ἄρεΐ τε. Quae ζώνη h. l. ſit, quaeras merito; nam Agamemnonem geſtaſſe zonam talem aut ita cinxiſſe, vt Mars ſolet, frigus eſſet; de parte corporis agitur. Schol. Ven. tacent. Sch. br. ἤτοι τὸ κατὰ ζῶμα μέρος, ἢ τὴν ὅπλισιν ἀπὸ μέρους. minus ambigue Apollon. Lex. ζώνη. ὁ περὶ τὴν γαστέρα τόπος, ὃν οἷόν τε ζώννυσθαι. Idem diſerte Etymologus, adſcripto verſu: τὸ τοῦ σώματος μέρος. Scilicet, quod inf. ad Δ, 132 videbimus, thorax ad ilia pertingit; vbi balteus ei iniectus eſt, ζωστὴρ et ζώνη; ſubtextum eſt extremae thoracis parti ζῶμα ad inguina tegenda, faſcia, μίτρα. Eſt adeo h. l. ea pars corporis, quae cincta eſt balteo, quo cingitur thorax, intus munita ζώματι.

Ceterum de comparatione hac per varias corporis partes inſtituta ita ſtatuo: eam habere vim ad animum; ſubtiliori tamen ſenſui haud ſatis ſe probare; mens enim per tria haec diſtricta a magnitudine totius formae aberrat et aegre formam aliquam, forte disparem, componit ex tam diuerſis partibus. Melius ad animi dotes talem comparationem transferas, vti Plutarch. de Alex. virt. p. 342. F. 343. Alexandrum ait habuiſſe magnanimitatem Cyri, moderationem Ageſilai et ſic porro. Euſtathius tamen cum Porphyrio in Sch. Leid. ζώνην de tota ὁπλίσει, armatura accipiunt, etiam Pauſan. τὴν σκευὴν τῶν ὅπλων. lib. IX, 17 pr. vt ζώννυσθαι eſt armare ſe. Alio modo Porphyrius laborat in eo, quod poeta in Agamemnonis ſpecie deſcribenda deſinit comparatione in taurum, a diis paullo ante exorſus. Scilicet tam exquiſitum decori ſenſum in Homero quis requirat!

480. ⸖ ※ De hoc aſteriſco v. ad 474. At diple, etſi Scholion excidit, ſpectauit forte ad comparationem Agamemnonis cum tauro: in qua tantum corporis vaſti ſpecies inſignis et eminens reſpicitur. Eſt particula Scholii ad h. l. apud Suidam in voc. εὖτε.

481. βόεσσι μεταπρέπει ἀγρομένῃσι. Disputant Barnes et Clarke ſuper altera lectione ἀγρομένοισι, quaſi haec ex codd. demum adoptanda ſit. Atqui ἀγρομένοισι iam inde ab Ald. ſec. fuit lectum; habet quoque ed. Rom. licet ἀγρομένῃσιν Flor. cum Ald. 1. exhibuiſſent, et ex iis correctae ſunt Louan. Turneb. Steph. auctoritatem addunt cod. Ven. Euſtath. in ſuo, Dio Chryſ. Or. II, p. 96. At ἀγρομένοισι alii codd. Barocc. Eton. Vrat. A. vn. Vindob. Variat lectio etiam apud Aelian. H. An. XI, 10. Verum vindicias ſecundum prius illud ἀγρομένῃσι dat, quod vſui noſtri poetae conuenit, modo grammatice modo ad τὸ νοητὸν genera variare; inprimis in animantibus: Res ſaepe obſeruata a viris doctis, etiam ab Erneſti.

482. ἐκπρεπέ' ἐν πολλοῖσι. εὐπρεπέ' Cantabr.

484. (⸖ excidit) Zenodotus γρ. Ὀλυμπιάδες βαθύκολποι. „At nusquam poeta Graecas mulieres hoc nomine inſigniuit; itaque nec Muſas.“ Scilicet tantum Troianis mulieribus hoc tribuitur Il. Σ, 122. vbi cf. V. L. 339. Ω, 215. Haec A. add. Euſt. ad h. l. et ad Σ, 339 item Etymol. in h. v. Arguta magis quam vera reprehenſio: cum et per ſe Muſae, vt quaeuis alia dea ſeu mulier, non male βαθύκολπος propter amplam pallam dicatur, tum Μοῦσαι βαθύκολποι obuiae ſint in Pindaro P. I, 123.

Porro ἔσπετε ſcribendum, h. ἔπετε ἐνίσπετε. Sch. et Etymol. h. v. εἴπατε ἐξηγεῖσθε. γρ. καὶ ἔνσπετε Leid.

Inanis quaeſtio mouetur a Grammaticis, A. ad h. l. et ad 490 ab Amſt. et Sch. br. cur nunc *Muſas* inuocet poeta, qui ab initio operis *vnam* Muſam inuocauerat; at in poetis promiſcue hoc fit.

Μῶσαι eſt vitium ed. Erneſt. non varietas. Melioris iudicii eſt Woodii obſeruatio p. 262 quod Muſae,

Mnemofynes filiae inuocantur in re antiquae memoriae.

485. ⁂ quod nonnulli fcribunt: παρῆστε fc. illo tempore. Sed melius, vniuerfe de omnibus hoc efferri A.

486. ⁂ (fuit puto ⁂) Eft aliquid quod turbet in feqq. idque fenfere A. et B. Schol. A. „οὐδέ τι ἴδμεν οἵτινες ἡγεμόνες. περισσεύοντος τοῦ τὶ μορίου. Mox tamen grammaticus ad alteras partes transit, et recte iungit: ἔσπετε νῦν μοι, οἵτινες ἡγεμόνες ἦσαν, et 493 fubiungit: ἀρχοὺς δ' αὖ. In Cod. 453 apud Zanettum (eft autem is Ven. B. Villoifoni) ad vf. 484—494 appictae funt litterae, quibus fignificatur, verfuum ordinem effe hunc: ἔσπετε. οἵτινες. ὑμεῖς γὰρ — ἡμεῖς δὲ — ἀρχοὺς αὖ — πληθὺν δ' — At ne fic quidem tollitur iuncturae hiantis afperitas. Ait enim poeta: *duces fe et naues commemorare velle Mufarum ope; at multitudinem fe recitare non poffe, ne decies quidem auctis viribus.* πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι οὐδ' ὀνομήνω. multitudinem intelligit haud dubie, non numerum vniuerfe enuntiatum, (v. c. centum millia) fed *fingulos milites* gregarios; nam πληθὺς eft *turba, plebs.* Atqui, dicas, quis hoc a poeta exigit? multo minus a Mufa? Verum vel fic fubiicit: *nifi Mufae memorent omnes qui ad Troiam fuere.* εἰ μὴ Μοῦσαι μνήσαιντο, ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον. Haec inepta funt per fe; et infringitur fic oppofitio; nam vide fententias: *nifi Mufae principes nauesque recitent, equidem qui non interfui, recitare non aufim; enimuero multitudinem non potero enumerare, nifi Mufae enumerent.*

Videtur itaque liquere, verfus 491. 492 εἰ μὴ — θυγατέρες effe ab interpolatore profectos; fufpicor vff. 488. 489. 490 ab alio, antiquiore, rhapfodo effe infertos; a fimplicitate autem Homerica effe profecta tantum haec: ἔσπετε νῦν μοι, Μοῦσαι, — οἵτινες — ἦσαν, vff. 484. 5. 6. 7. Excipiebant haec; Βοιωτῶν μὲν Πηνέλεως fq.

οὐδ' ἔτι duo Oxon. κλέος, φήμη. Apollon. Lex.

488. *πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω.* Bentleius emendat *μυθήσωμ'*, forte quia sequitur *ὀνομήνω*. Atqui ea, quae nunc leguntur, inter Homerica esse referenda, censeo: futura indic. et aoristi subiunctiui eodem loco haberi, saepe monui; inter soloeca refert id grammaticus ad calcem Ammonii p. 200. videntur alii *ὀνομήνω* pro futuro habere, vt Mosc. 1. gl. *καθ' ἕκαστον ὀνομάσω.* Reperio tamen *μυθήσωμ'* etiam scriptum esse apud Dion. Cass. LXXVII, b. vbi enumeratis Antonini iussu factis caedibus pergit: *πάντας δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσωμ' οὐδ' ὀνομήνω*, quos occidit ille. *μυθήσομαι ἂν* per *οὐ μυθησαίμην* reddit Anonym. ad calc. Ammonii p. 200.

489. (excidit ⊱) notata hyperbole, Homero propria, cum respectu ad eos, qui hos versus sustulere. Ita enim quoque Od. M, 78 *οὐδ' εἴ οἱ χεῖρές γε ἐείκοσι καὶ πόδες εἶεν.* frequentati autem versus passim, vt a Dione Or. XXXII, p. 669 R. Melius ab hominibus ad rerum narrandarum copiam transtulit Virgil. noto loco Ge. II, 42 *Non ego cuncta meis amplecti versibus opto, Non, mihi si linguae centum sint, oraque centum.*

490. *Φωνὴ δ' ἄῤῥηκτος. στερεά, ἰσχυρά*, eo modo dicta est, vt Latini *pulmones rumpi* dicunt adeoque vocem debilitari.

492. *μνησαίαθ' ὅσοι.* Apud Eustath. *μνήσωσιν ἤτοι ἀναμνήσωσι* p. 260, l. 27. Minus caute hinc effingit Zenodoteam lectionem: *μνήσωσιν βαθύκολποι* Barnes. Hos duo vss. 491. 492 haud dubie a mala manu illatos esse fateberis, etiamsi de ceteris ambigas. Dixerit saltem: vulgus copiarum enarrare se haud posse; duces vero et naues enumerare posse. Vt vero Musae memorent aut recitent, quotquot milites gregarii ad Ilium fuerint, quis ab iis expectet!

493. (fuit ⊱) quod in *προπάσας* abundat *πρό*. Argutatur in eo Sch. Amst. laudat vocem Schol. Eurip. Phoen. 797 ad *προχορεύεις* pro *χορεύεις*. Totum ver-

ſum rhapſodi additamentum eſſe coniicere in promtu eſt. Non enim naues *omnes* enarrat nec enarrare voluit aut debuit.

Iam de numero nauium et copiarum quae a multis dicta ſunt repetere haud iuuat; videat aliquis vel laudatos ad Virgilii Aen. II, 198 vbi ſunt *mille carinae*. Verum numerum ex ipſo Homero Thucydides I, 10 conficit, nauium cIↃcc. et ſubtilius eum conſtituunt grammatici, cIↃcclxxxvi qui iidem numerum copiarum ita conſtituunt, vt, cum Boeotorum naues cxx virorum, Philoctetis et Achillis L fuiſſe tradantur (inf. 719 et Π, 170.) mediam ipſi aliquam rationem ſequantur, vtque adeo totius exercitus centies mille octingentis decem (100,810) viris conſtiterit, quibus XXIX duces accenſendi ſint. Ita Schol. Lipſ. ad 488. Euſtath. ad e. v. Amſt. et Reg. ad 494. Tzetza Antehom. 192. Alio loco (ad v. 122. V. L.) alios aliter tradere vidimus. Poſſint plura hac de re disputari; ſed qua cum vtilitate, non apparet. Inierat quoque numerum ducum Porphyrius Achiuorum, videratque eſſe eos numero XLVII e quibus XIV ad Troiam obierant. Omnino videtur etiam hic in memoriam reuocandum eſſe quod alias aliquoties monui: Homerum in ipſa re, bello ac pugna, heroum nominibus et factis praecipuis, famam aliquam antiquitus acceptam ſequi, at in iis, quae ad exponendum ornandumque facerent, ex ingenio ſuo pendere videri: adeoque non tam probabile, quam neceſſe eſſe, vt in ſpecie ac dignitate rerum geſtarum augenda, etiam in locorum ſitu ornando ac variando, et in hominum nauiumque copia amplificanda, multum ſibi permiſerit; neque adeo in iis, quae extra hiſtoriae, fama rerum accepta conſtitutae, fines ſunt, narrata ab Homero reuocari poſſe ad eam fidem hiſtoricam, qualis illa circumſcribitur iſtis aetatibus, quibus mandari litteris et perſcribi rerum geſtarum memoria coepit.

Sequitur inde a 494 Βοιωτία, ſiue vt in aliis libris inſcribitur, Κατάλογος νηῶν,

Catalogus nauium

i. e. recensus copiarum: quae in aciem eductae fuere. Quae in eo probes, sunt varietas, suauitas, ornatus, ex epithetis naturas locorum et hominum declarantibus, narrationibus et fabulis interpositis. Quod ab vsu historico et geographico ille se commendat: quo nomine ille passim celebratur: (v. Wood p. 72. cap. de geographia Homeri) ad poetices laudem non spectat. Debuit sane Graecis haec libri pars esse iucunda propter memoriam et famam maiorum, aut locorum, quae memorantur, vetustatem et naturam ad veritatem adumbratam: qua effectum, vt in controuersiis de finibus ad Homerum prouocatum esse narretur: v. Sch. B. et L. Eust. p. 263, 17. Quid? quod Cercidas qui Megalopolitanis leges scripsit, catalogum nauium pueros ediscere iussit: quod a Porphyrio, a Proclo et Eustathio traditur.

Disputatum est super ordine, quem in recensu sequitur, magnaeque hoc ei cessit laudi, quod a Boeotis exorsus per vicinos populos procedit: Strab. I, p. 47. Macrob. V, 15. Geographi ea esset commendatio, non poetae; seruauit istam vicinorum populorum successionem, tanquam opportunam, facilem et expeditam. Nec tamen propterea ei posthabendus erat Virgilius, qui per stirpes recensum facit, vt primo populos Graeca origine, tum Italicas gentes enarret: lib. VIII et X. v. Exc. VIII ad Aen. VIII et Exc. I ad X. Quod non animaduersum iudicia virorum doctorum conturbauit. Probabilior esset ratio, poetam obseruasse eum ordinem, qui nauium in statione fuerit; vt etiam inde constet, eo ordine, quo poeta narrat, classem dispositam fuisse; quo illud spectare potest quod Thessalos cum Achille vltimo loco narrat, quos constat dextram castrorum partem seruasse. Etiam Phocenses dicuntur proximum a Boeotis locum tenuisse 525. 6. et Salaminii adstitisse Athieniensibus 558 in versu controuerso. Sunt tamen alia quae ad similem ordinem haud facile reuoces.

Orditur autem a Boeotis; poſſis coniectare, quia ii primo loco in aciem exierant; et quia in ſiniſtro cornu conſtiterunt, a quibus verſus dextram proximi ſtabant Orchomenii, ab his Phocenſes et ſic porro; ſed, cum nullum eius rei veſtigium aliud ſit, probabilius eſt, poetam hoc ſequutum eſſe, quod Aulis, vnde claſſis exierat, in Boeotorum finibus ſita erat. Vanas cauſſas alias commenti ſunt veteres. v. ap. Sch. et Euſt. Feremus ſaltem Ariſtarchum, quod non *ἔκ τινος παρατηρήσεως* a Boeotis exorſus eſt, *ἀλλὰ κατὰ ἐπιφορὰν, ἤτοι κατά τινα φορὰν καὶ τύχην*. vt Sch. et Euſtath. Recte idem dictis adiecerat: *εἰ γὰρ καὶ ἀπ' ἄλλου ἔθνους ἤρξατο, ἐζητοῦμεν ἂν τὴν αἰτίαν τῆς ἀρχῆς*. v. Commentationem de acie Homerica: quae partim ad ſtirpium, partim ad ſitus terrarum, vnde aduenerant, partim ad ordinis et loci, quem tenebant copiae, rationem inſtituta eſſe videtur.

Quod tandem ad enuntiationem attinet, mira haec eſt ſermonis, quo vtitur poeta, felicitas, quod nomina haec locorum carmine commode reddi, et ſoni lenitate auribus placere poterant. Debetur tamen poetae ea laus, quam et Dionyſ. Halic. de compoſit. §. 16. cum Demetr. de enuntiat. ſ. 54. in eum cumulauit, quod et commode collocando ac contexendo et multa ac varia interponendo, partim ex antiquitate, partim ex locorum ſitu, modo per epitheta, modo per ſonorum ſuauitatem, etiam per copulas, nominibus illis dignitatem addidit, etſi in magna orationis ſimplicitate, repetitis ſaepe iisdem verbis nec variatis: *ἔναιον. εἶχον. ἕποντο.*

Omnino autem de *nominibus locorum* iam ab initio notandum eſt, niſi alia, inprimis epitheta, eo duxerint, non eſſe de vrbibus et oppidis munitis, aut muro et vallo incluſis, cogitandum; iſta enim aetate Graecia habitata fuit partim per pagos ac vicos, partim per ſtirpes et familias longo terrarum tractu ſparſim habitantes; fuere tamen, quod ipſa res ſuadere debuit, multae habitationes, *πόλεις*, in colle aut rupe poſitae.

Iam *ſines terrarum* et *ſitus locorum* accurate excutere velle, a poetae interpretatione eſſet alienum, quae non niſi ea poſtulat, quibus effici poteſt, primo loco, vt legentis animus notiones habeat claras, a locorum ſitu haud prorſum aberrantes nec turbatas et confuſas; altero loco, vt ea, quae ad doctrinam et ingenium poetae declarandum ſpectant, digito monſtret, et ad notitias rerum, quae ex ſcriptore peti poſſunt, animos legentium aduertat. Mihi inprimis id agendum erat, vt, cum Strabo et Stephanus Byz. veteres grammaticos ad Catalogum exſcripſiſſent, colligerem ex iis ea quae ad Homeri lectionem et doctrinam Homericam reuocanda aut eſſent aut videri poſſent. De ceteris adeunda ſunt ſcripta, in quibus ante aliquot annos *de Geographia Homeri* docte fuit diſputatum; quandoquidem in Georgia Auguſta ea quaeſtio in a. LXXXVII. edicta fuerat praemio propoſito, quod tulit *C. T. G. Schoenemann*, qui ad ſingula fere poterat laudari; acceſſerant ad victoriam *Aug. Guil. Schlegel* et *Hermann Schlichthorſt*, quorum libelli extant. Fundus omnis accuratioris diſputationis eſt Strabo. Multa quoque conſtituit *Gatterus*, Collega noſter, doctiſſimus omnis hiſtoriae interpres.

Ceterum, vt ad critica nunc deſcendam, Recenſus hic copiarum et nauium, num a primo carminis auctore profectus ſit, an ſerius acceſſerit, an ex ſingulari carmine adoptatus et in epos noſtrum redactus et inſertus fuerit, quis pronuntiare auſit! Hariolari licet multa; quod aſſeuerari poſſit, video nihil. Qui autem dubitat, nondum verum inueniſſe aut excogitaſſe videri poteſt. Ab antiquis tanquam ſingularem aliquam carminis particulam, eam eſſe habitam, ſatis conſtat. Singularem quoque grammaticorum operam ſibi ea vindicauit, et fuere, qui carmen paucorum verſuum ſpiſſis voluminibus illuſtrarent: *ὡς ἐκ βραχείας τινὸς κρόκης πολυτίμητον* (lege *πολύμιτον*, *multis liciis textum*) *ὑποδεῖξασθαι πέπλον φιλοτιμησάμενοι*, vt ait Euſtath. p. 369 extr. Mo-

moratur (ap. Euſtath. quoque p. 263) Menogenes, qui Catalogum nauium libris XXIII illuſtrauit, et Apollodorus libris XII *περὶ νεῶν*, (male ſcriptus *Ἀπολλώνιος* ap. Schol. Jl. Θ, 284) quem librum vtinam integrum haberemus! conquiſiui eius fragmenta et diſpoſui Vol. III. Biblioth. Apollod. p. 1099 ſq. Transtulerat ille pleraque e Demetrio Scepſio; id quod Strabo monuit lib. VIII, 522 A. *παρ' οὗ μεταφέρει τὰ πλεῖστα.* quod tamen tantum in rebus Troianis fieri potuit; nam ſcripſerat Demetrius XXX libris *στίχων ἐξήγησιν μικρῷ πλειόνων ἑξήκοντα τοῦ Καταλόγου τῶν Τρώων*, vt ait Strabo XIII, p. 900 B. ſcilicet inde a vſ. 819. etſi etiam in locis Graeciae illuſtrandis aliquoties eum laudari memini. In Cod. Madrit. ap. Iriarte p. 233 habetur inter alia *εἰς τὴν Βοιωτίαν τοῦ Ὁμήρου* Commentarius. Apollodori eſſe ille ſuſpicatur. Verum exordium, quod adſcripſit, idem eſt, quod in Schol. Lipſ. ad B, 488 legitur.

Nunc, quae ad illuſtrationem faciant, maximam partem ex Strabone, qui Apollodorum ante oculos habuit, et ex Pauſania ſunt petenda: etſi hic nec Apollodorum nec Strabonem legiſſe videtur. In Scholiis pauciſſima ſeruata ſunt ex antiquioribus; id quod non miraberis, ſi memineris, de verbis potius eorum auctores ſollicitos fuiſſe. Nonnulla delibauit Etymologus; alia ſunt in Euſtathio, maximam tamen partem petita ea e Strabone et Stephano Byz. *Ἐθνικῶν* auctore, quem tamen Euſtathius pleniorem legerat. Porphyrius ea laude, qua viri docti nonnulli eum cumularunt, multo inferior, vix multa huius generis in ſuum Commentarium transtulerat; itaque nec in Scholiis aliquid ex iis adhaeſit.

Quae notata ſunt, ſpectant pleraque ad nominum origines et vrbium conditores, a quibus illae nomina duxiſſe creditae ſunt; interdum ex antiqua fama, plerumque ex figmento ab ipſo nomine ducto. Haec ad poetam non faciunt; itaque nec a me adſcribentur. Multa illuſtrata ſunt a Palmerio; adde a Vindingio collecta. Verum nobis ea tantum curae ſunto, quae ad Homerum

faciunt, et ad doctrinam Homericam. Non enim interpretamur tantum Homerum, sed et illustramus, et hausta ex eo a veteribus, quantum licet, enotamus. Iam autem omnis antiquae Graeciae, stirpisque Hellenicae, quae in varias gentes familiasque discesserat, notitiae ex hoc quasi fonte Homerico manarunt: vt adeo hic ipse Commentarius primas lineas antiquissimae historiae Hellenicae exhibeat. At vitia codd. vulgarium in nominibus propriis enotare nolui, ne otium perderem.

494. Boeotis duces praefuere quini, oriundi illi a Boeoto: Sch. B. L. a quo rerum Boeoticarum origines ducuntur. Fuit ille ex *Aeoli stirpe, ad quam maxima heroum pars est referenda.* Stephan. in Ἀσπληδών· φασὶ γὰρ τοὺς Αἰολεῖς πρότερον Βοιωτοὺς καλεῖσθαι. nisi potius scribendum: τοὺς Βοιωτοὺς πρότερον Αἰολεῖς καλεῖσθαι. Erat autem Boeotus seu Itoni filius, (adeoque Amphictyonis nepos, Deucalionis pronepos) seu Neptuni ex Arne Aeoli filia. v. Steph. Byz. in Βοιωτία. Arne autem nomen dedit vrbi Thessaliae, quam Boeotus inhabitabat. Haec Thessaliae Arne, in mythicis notissima, memoratur in Sc. Herc. 381. cum Helice et Anthea, et Iolco cum Myrmidonum vrbe; h. e. Phthia; fuere adeo illae eodem tractu terrarum sitae; cf. ibid. 474. 475. Annis a Troia capta LX Boeoti, ad quos sub belli Troiani tempora Cadmei confugerant, vna cum iis Thessalia pulsi in Boeotiam abiere ibique alteram Arnen condidere, quae an vs. 507 intelligenda sit, ad e. l. videbimus. v. Thucyd. I, 12. Diodor. IV, 67. vbi v. Wessel. Ab hoc inde tempore Aeoles Boeotiam tenuere; antea enim ferae gentes stirpis Pelasgicae, in his Aones, eam inhabitarant; permixtae illae posthaec cum Aeolibus: cf. Strabo IX, p. 615 C. 616 A. Cur autem illo tempore Thebani inter Boeotos non primo loco memorentur, videbimus inf. ad vs. 505.

De *Leito* Alectryonis filio (inf. P, 602) et de *Peneleo* cf. Notas ad Apollod. p. 226. Memorantur enim inter procos Helenae. Scilicet, vt hoc interponam, duce

qui in Jliade memorantur plerosque poetae cyclici inter procos Helenae retulere, quos iusiurandum, quo Tyndareo obstricti erant, coegit Helenam repetitum ire. v. Apollod. III, 10, 8. Hygin. f. 81. *Prothoenor* Areilyci f. necatur ab Aiace Oilei f. inf. Ξ, 450. et *Arcesilaus* ab Hectore, O, 329.

495. Κλονίος scribendum est, non Κλόνιος, vt iam Barnes monuit, e grammaticorum praecepto saepe iterato, Sch. B. L. Eustath.

Versus 495. 6. recitat Maxim. Tyr. XVI, p. 303. R. A cod. Townlei. qui ex praestantissimis est, totus Catalogus nauium abest; et sequitur continuo post v. 493 initium libri III.

496. οἵ θ' Ὑρίην. ita quoque Strabo legere debuit IX, p. 620 A. et p. 577 B. at fuit olim quoque lectum οἵ Θυρίην. perperam, cum nomen vrbis feratur ductum esse ab Hyrieo conditore: Ὑρίη ἀπὸ τοῦ Ὑριέως. Sch. A. B. L. Eust. Hic versum Hesiodi laudat: ἣν δίη Ὑρίη Βοιωτίης τρέφε κούρης. priora in fragm. Hesiodeis leguntur ἐν δίη Ὑρίη. Emendatiora dat Schol. A. ἢ οἵη Ὑρίη, verum et vltima sunt corrupta; leg. ἢ οἵην Ὑρίη Βοιωτίη ἔτρεφε κούρην. Innotuit nomen vrbis inprimis propter Orionem: v. Not. Apollod. p. 47. 685. 503. Fuit illa haud longe a Tanagra sita. v. Strabo IX, p. 620 A. (404)

496. Αὐλίδα, ab Αὐλὶς, vt contra ab Αὖλις, Αὖλιν, esse scribendum, (ex Euphorione Αὖλίν τ' ἔσφαγον laudatur in Sch. A. quod corruptum est: an propter scopulos et Euripum fuit ἐρισφάραγον?) obseruant Sch. Eust. et Etym. qui et de nomine argutantur, vna cum Stephano Byz. Recitatur v. 496 cum hemistichio ap. Strab. I, p. 18 B. et 269. De ipsa vrbe idem videndus IX, 618 B.

497. Notat versum Demetr. f. 54 in quo, vt et in aliis seqq. iterata copula τε facit notionem copiae et magnitudinis paruarum vrbium. Σχοῖνόν τε Σκῶλόν τε. *Schoenus* cum Schoenunte Arcadiae confunditur a Stephano Byz. qualem nunc habemus. Meliora habet Stra-

bo IX, p. 626 B. *Scolus*, alias ignota; nisi quod ex etymo colligitur, in solo aspero et spinis consito sub Cithaerone vrbem sitam fuisse. v. Schol. Eustath. Etymol. Strabo p. 626 B. 627 A. Pausan. IX, 4 extr.

Eteonus, quae postea Scarphe. *πολύκνημον δὲ ταύτην λέγει, ὡς ὀρεινήν. κνημοὶ γὰρ τὰ κάτω τοῦ ὄρους.* Eustath. Schol. et primo loco Strabo p. 627 A.

498. — *Θέσπιαν* Ven. cum aliis, Vrat. b. Schol. A. ait mediam produci metri caussa; vti quoque hoc sit poeticum quod singulari numero effertur. Laudat Herodianum *ἐν τῇ προσῳδίᾳ.* Pleniora haec habet Schol. MS. S. German. e quo Excerptum habeo, acceptum humanitati Tollii V. C. ad A, 357. vbi *πότνια* — *Ἡρωδιανὸς ἐν τῇ Ὁμηρικῇ προσῳδίᾳ λέγει ὡς Θέσπια διὰ τοῦ ἰ γράφεται, ἐπειδὴ εὕρηται συνεσταλμένη ἡ πι συλλαβή· οἷον ὡς καὶ παρὰ Κορίνῃ· „Θέσπια καλλιγένεθλε, φιλόξενε, μουσοφίλητε.“* Pergit Schol. Ven. A. eundem Herodianum *ἐν τῷ ιά τῆς καθολικῆς προσῳδίας* laudare *Θέσπειαν.* Hoc et B. et L. legerant in suis, et Strabo p. 627. At Stephanus Byz. tanquam commune agnoscit *Θέσπειαν* et plur. *Θεσπιαί.* quod ibidem additur *γράφεται καὶ διὰ του I, καὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίννῃ·* non bene accipitur, etiam ab Eust. quasi vtrumque apud hanc fiat; sed est interpungendum *καὶ ἐκτείνεται.* respicit locum Homeri. *καὶ συστέλλεται παρὰ Κορίννῃ·* vt in excerpto modo laudato vidimus. Ceterum et hoc est exemplum seruatae in nonnullis antiquae scriptionis, vbi necesse non erat, cum ea mutata esset in centenis similibus. Nobilitatae Thespiae Cupidine Praxitelis: de quo Strabo p. 627 C. et Pausan. IX, 26. 27. p. 761. Propter *Γραῖαν* laudat versum Pausan. IX, 20. vbi *Θεσπειάν* scribitur. Tum *Μυκάλησον*, *Μυκάλισσον* legitur Vrat. a. b. Verum haec et similia vitia annotare vanae et inutilis operae esset.

Graea quae fuerit, iam inter veteres est dubitatum. Eandem, quae mox Tanagra, (cf. Pauf. IX, 20.) aut non longe ab ea sitam, ediderant nonnulli; forte nomi-

nis ſimilitudine adducti, Γραῖοι et Ταναγραῖοι. Tanagraei quidem in recenſu non occurrunt; vnde et verſus Euphorionis habetur: „οἵ πλέον ἠρνήσαντο καὶ ὅρμους αἰγιαλοῖο.“ (Ita emendatiora haec habentur et pleniora ap. Euſtath. quam in Schol. B. L. vbi καὶ ὅρκον Αἰγιαλήων) Ariſtoteles tamen Oropum Graeam olim dictam ediderat, quem Strabo ſequitur hactenus, vt locum prope Oropum Graeam fuiſſe dicat IX, p. 618 extr. add. Steph. Byz. in Ὠρωπός. vnde Γραϊκὴν recte legerunt viri docti in Thucyd. II, 23. vbi adhuc vitioſe editum Πειραϊκήν. Non longe ab ea abfuit fanum Amphiarai et monumentum Narciſſi: eod. Strab. auctore.

De *Mycaleſſo*, in media Boeotia ſita, Strabo IX, p. 619 A. Quae apud Stephan. et Euſt. leguntur, ad etymum ſpectant. Meminit vrbis a Diotrephe Athenienſi Thraces ducente euerſae Ol. XCI, 1. Thucyd. VII, 29. 30. Pauſan. I, 23. et IX, 19. p. 747. etiam Hymn. in Apoll. 224. εὐρύχορον appellat propter camporum planitiem; nam χορὸς etiam pro loco in quo haberi poſſunt chori. Hactenus idem quod εὐρύχωρος. nec ſtatuendum erat, poetam longam vocalem fregiſſe, ne ſonantiore voce abstinendum eſſet.

499. Repetit hunc et ſeqq. verſus, et in eos commentatur Strabo p. 629 C. 630 A. οἵ τ' ἀμφ' Ἅρμ' ἐνέμοντο, ἀντὶ τοῦ, ᾤκουν, citat Schol. Pindari II. Ol. 23. Ionicum Ἅρμα νέμοντο nusquam occurrit. Quod autem ἀμφὶ adiicitur, vt ſemel moneam, eo ſpectat, quod priſcis aetatibus loca plerumque per vicos aut ſtirpes et familias per agros ſparſas colebantur; quibus deſignandis vocabulum πόλεως promiſcue adhibebatur; cf. Strab. VIII, p. 519.

Harma, Ἅρμα, in terra Tanagraeorum; nomen a curru Amphiarai qui eo loco terrae hiatu ſubductus fuit, ductum narrabant: v. Stephan. Euſt. Pauſan. IX, 19. et primo loco Strabon. IX, p. 619 B. C. etſi loco alio alia ſtatuiſſe conſtat. De *Ileſio* nil aliunde nouimus: niſi quod etymon ad τὰ ἕλη reuocatur. Strab. p. 623 A. B. quo ſpectat quod ap. eund. aſpere ſcribitur Εἰλέ-

σιον. Pro eo in Etymol. legitur Εἰρέσιον, quod ἀπὸ τῆς εἰρεσίας ducitur, quia loca paluſtria erant et nauigationem deſiderabant.

Ἐρυθρὰς Apion et Herodorus ſcripſere; alii, Ἐρύθρας: Euſtath. p. 267, 2. ſicque editur in Thucydide, vt discerneretur Boeotiae oppidum ab vrbe Ioniae, quae Ἐρυθραὶ dicuntur. Melius dixiſſent, e canone grammatico mediam acui, vt ab adiectiuo ἐρυθρὸς discerneretur nomen proprium. *Erythrae* in agro Plataico ſub Cithaerone: Strab. p. 620 A. qui Erythras Aſiae hinc ductas eſſe docet. Pauſanias IX, 2 pr. eius rudera viderat; Thucydidis aetate ſuperſtes erat III, 24 pr.

500. ~ quod nunc in Ὕλην prior producta eſt, vt in ὕλη, ſilua, v. c. P, 194. quae tamen etiam ϝυλη pronuntiata eſt. At alibi correpta: (H, 221) σκυτοτόμων ὄχ᾽ ἄριστος, Ὕλῃ ἔνι οἰκία ναίων (adde E, 708 Ὃς ῥ᾽ ἐν Ὕλῃ ναίεσκεν.) Sch. A. Eadem ap. Strabon. IX, p. 625 C. habentur: qui addit, ſuo tempore Ὕλας numero plurali dictas, quod etiam Ven. A. repetit. Fuiſſe quoque, qui ὅς ῥ᾽ ἐν Ὕδῃ ναίεσκεν legerent; quae tamen ſit Lydiae vrbs; Jl. Υ, 384. Quod ad ambiguam in Ὕλη priorem ſyllabam attinet, potuit ita vſus ferre; poteſt tamen commode quoque verſus ad communem rationem redigi: οἵ τ᾽ Ἐλεῶν᾽ εἶχον, ἰδ᾽ Ὕλην, ἠδ᾽ οἱ Πετεῶνα. Et legitur ἰδ᾽ in Codd. C. L. Eton. Lipſ. Vrat. C. et edd. Flor. Ald. 1.

Eleon, Ἐλεὼν κώμη Ταναγρικὴ ap. Strab. p. 620 B. iterum memoratur inf. K, 266. vbi monetur alios adſpirare primam: quod et Strabo docet; de etymo ἀπὸ τῶν ἑλῶν ibid. et inde Euſtath. vbi et de *Hyles* etymo; de ipſa Hyle Strabo l. c. add. Steph. Byz. *Peteon* in regione Thebana: Strab. p. 629 C. Erat porro in Barocc. οἵ τ᾽ Ἐλεώνην εἶχον, ἴδ᾽ Ὕλην. At Barnes aliam lectionem Demetrii Scepſii laudat, οἵ τε Νέων εἶχον, quam tamen ipſe confinxit e Strabone IX, p. 670 C.

501. *Ocalea*. Ὠκαλεή quae et Ὠκάλεια, inter Haliartum et Alalcomenas; adiacebat amni eiusdem nomi-

nis. Vna cum Haliarto memoratur in Hymn. in Apoll. 242. 243. Strabo p. 629 C. add. Steph. Byz. h. v. et Eustath. ad h. l. *Medeon:* Strabo p. 629 C. ἐῢ κτίμενον πτολίεθρον vrbs *bene sita.* v. inf. ad 626. et an ἐῢ κτίμενον sit scribendum, v. ad A, 164.

502. quod Zenodotus pro Θίσβην, habuerat Μέσσην, quae Laconicae fuit cum portu, non Boeotiae. Pausan. III, 25 f. *Copae* ad paludem Copaidem in boreali parte. Strabo p. 623 B. 630 A. Steph. h. v. Eust. Pauf. IX, 24 pr. *Eutresis* vicus Thespiensium: cum templo Apollinis Eutresii: Strab. p. 630 B. Steph. Eustath. *Thisbe* πολυτρήρων, cuius imitatione Aeschylus Pers. 309 Salaminem πελειοθρέμμονα dixit, columbis abundans, mox Thisbae ap. Xenophontem; sub Helicone haud longe a Thespiis. v. Strab. p. 630 B. Steph. Eust. Pauf. IX, 32. πολυτρήτωνα legit mf. Eton.

503. *Coronea* et *Haliartus* satis notae vrbes; in ista postea Pamboeotia habita; haec ὁ Ἁλίαρτος est, at apud Strabon. IX, p. 630. 631. ἡ Ἁλίαρτος. Sic quoque Etymol. M. h. v. vbi legitur: λέγεται δὲ κτισθῆναι ὑπὸ Ἀλεξάνδρου. lege, ὑπὸ Ἁλιάρτου, τοῦ Θερσάνδρου. v. Stephan. h. v. et, qui eum exscribit, Eustath. qui idem τὸ μέγα ἐτυμολογικὸν in partes vocat; hoc adeo Eustath. manibus triuisse putandus est. Miror tamen eum non plura inde petiisse. Add. Pausan. IX, 32. 33. 34.

καὶ ποιήενθ' Ἁλίαρτον etiam Strabo recitat IX, p. 624 B. et epitheton ad terram aquis irriguam spectare docet. Ἀρίαρτον quoque scribi notauit Eustathius.

504. *Plataeas* Persarum clade nobiles nemo ignorat. *Glissantem* alia pugna facta Epigonorum cum Thebanis nobilitauit antiquitus: v. Pausan. IX, 19. p. 746. 747. qui ruinas viderat, Apollod. III, 7, 3. Schol. Pind. VIII, 68. Πλατειὰ et Πλατειαὶ vsu habitae sunt: docente Strabone IX, p. 631 B. C. Steph. et ex eo Eustath.

Γλίσσαντ' ἐνέμοντο erat olim editum; sed Γλίσαντ' suppeditant codd. Eton. Ven. Vrat. A. b. Mosq. 1. et vsus perpetuus. Etsi est in hoc nomine magna scriben-

di varietas. Scholion A. periisse, ex Sch. ad M, 20 disco. Aiunt B. et L. vsu scribi Γλῖσας, at ab historicis Γλισᾶς, (ἡ συνήθεια προπερισπᾷ τὸ ὄνομα, ἡ δὲ ἱστορία περισπᾷ) adeoque vsu Γλίσαντα scribi, cum deberet esse Γλισᾶντα, Eustathius ex antiquioribus docuit; adde Etymol. h. v. Scilicet ex Γλισάεις, Γλισάεντος factum esse videtur Γλισᾶς. At alii flexerunt Γλίσας, Γλίσαντος, quod iam in Herodoto legitur editum lib. IX, 43. et ap. Strabon. p. 632 A. Apud Stephanum Byz. male est Γλισσάς, (locum pleniorem habet Eustath. ad h. l.) Apud Pausan. l. c. variat scriptura: in edd. est Γλισᾶντος, Γλισᾶντα, in cod. Mosc. Γλίσαντος, Γλίσαντα. Ex Eustath. apparet lectum quoque fuisse in Homero Γλίσσαν τ'. Chaeroboscus scribebat Γλισσᾶν τ' vt Θωμᾶν. Hoc videtur exhiberi in cod. Lips. γλισᾶν. Cur tamen Ionicus poeta non Γλισαντα νεμοντο scripsisse videri debet?

505. οἵ θ' Ὑποθήβας εἶχον ἐΰ κτίμενον πτολίεθρον. Ita et Ven. At Schol. B. et L. οἵ θ' ὑπὸ Θήβας, vt adeo πολίχνιον sit oppidum sine nomine subter Thebis conditum. Errant libri inter vtramque scriptionem; vt nec tamen eorum magna in his esse possit auctoritas. Gravius est monere, Thebas non memorari, quia nuper fuerant euersae ab Argiuis in expeditione Epigonorum: de qua dictum paullo ante ad v. 504. Fuere tamen, qui excidio vrbis superessent, et discessu Argiuorum facto iterum ad pristinas sedes redirent, ita vt in agro vrbi vicino sedes figerent; hactenus ὑπὸ Θήβας habitarunt; πτολίεθρον nihil aliud quam συνοικίαν declarare monitum iam est; potuit tamen prope ad ipsas vrbis ruinas aliud oppidum exstructum esse, quod Ὑποθῆβαι recte dictum esse potuit; nam vt ita diceretur, quia Cadmeae arci subiectum erat, longius petitum esse videtur. Fuerunt qui Potnias pro Hypothebis haberent. cf. Strab. IX, p. 632. Plura de his fuere olim in Steph. Byz. quae excerpsit Eustath. ad h. l. Diuersos prorsus auctores sequutus est Pausan. IX, 5 extr. quae ibi videnda sunt; nam ad Homerum nil faciunt.

506. Ὄγχηστόν θ', ἱερὸν Ποσιδήϊον, ἀγλαὸν ἄλσος. *Onchestus* nobilis lucus et templum Neptuni in terra Haliartiorum, v. Strab. IX, p. 632 C. Pausan. IX, 26. p. 761. Dictus inde Neptunus Onchestius ap. Pindarum.

Laudant versum propter Ὀγχηστὸς Stephan. Byz. h. v. quem pleniorem et emendatiorem adhibuit Eustath. tum Schol. Apollonii III, 1241. vbi illustrat ἄλσος Ὑαντίου Ὀγχηστοῖο. At Schol. Pindari docent, esse τὸ ἄλσος simpliciter locum sacrum, (vt τὸ τέμενος.) Versus repetitus est in Hymno in Apoll. 230 vbi ludi curules in eo luco agi soliti describuntur: in quibus erat hoc praeter morem aliorum ludorum sollenne, vt cursu inito desilirent aurigae, et equi soli certamen cursus absoluerent, currus autem deo consecrarentur in luco. (ἀναπνέει, equus onere aurigae leuatus, ἀχθόμενός περ, *quippe oneratus sessore, trahendo* simul currum; at equi (mutato casu) tum quidem, τέως μὲν, τότε μὲν, ἀφιέντες ἄνακτα, aurigam, qui desilierat, vacuo curru ruunt. Tum interpungo: εἰ δέ κεν ἅρματ' ἀγῇσιν, ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι, Ἵππους μὲν κομέουσι, τὰ δὲ κλίναντες ἐῶσι. Male ἀγῇσιν scribitur; si enim est ἄγῃ, ἐάγῃ, ab ἄγω *frango*, non subscribi poterat Iota. Si tamen mox θεοῦ μοῖρα δίφρον φυλάσσει, si *religio dei, fas sacerque ritus, currum in luco seruat*, non dicas, quorsum *currus fractus* curae deo esse debuerit. Itaque praeferes εἰ δέ κεν ἅρματ' ἄγωσιν scil. *equi, si currum tamen perferunt ad metam integrum*, tum homines, *aurigae, curant equos et currum consecrant.* De Taraxippo nemo facile cogitet.

Interpungebatur locus noster post ἱερὸν Ποσιδήϊον, ἀ. ἄ. at versus Hymni: Ὄγχηστον δ' ἷξες; Ποσιδήϊον ἀγλαὸν ἄλσος, docet, iungenda esse haec etiam in versu nostro; vt et iungenda sunt Ὄγχηστόν θ' ἱερὸν, quod factum videbis a Schol. Lycophr. 45. Ceterum editur Ὄγχηστον, etsi diligentiores Ὀγχηστὸν scribant.

Ποσιδήϊον. restituta scriptura a Barnes, quam et Ven. cum bonis codd. agnoscit; legebatur vitiose Ποσειδήϊον. Corripi in h. v. diphthongum (h. e. Ποσιδήϊον scribi) ob.

ſeruat quoque Euſtath. ad Perieg. 916. Occurrit iterum in Od. Z, 266 καλὸν Ποσιδήϊον, et apud Apollon. I, 1279 Ποσιδήϊον ἄκραν.

Dubitatum quoque eſt inter veteres: ſintne diuerſa loca Oncheſtus et templum Neptunium, an idem. Pro eodem habuit Schol. Apollonii l. c. et III, 1241. item Schol. Pind. I. I, 45. hoc verſu adſcripto. Scilicet, vt in aliis, ad vrbem erat lucus et in hoc templum. τὸ ἄλσος ſupererat adhuc Pauſaniae aetate; templum interierat: IX, 26.

507. ἔ— quod pro Ἄρνην legerat Ἄσκρην, Zenodotus. At Aſcra non potuit vitibus abundare, vt πολυστάφυλος eſſet: cum Heſiodus fide dignior ſit: Ἄσκρῃ, χεῖμα κακῇ, θέρος ἀργαλέῃ. cf. Strabo IX, p. 628 A. 633 B. C. et Euſtath.

Aliud eſt in Strabone l. c. in Schol. br. et in Euſtath. traditum, fuiſſe, qui Τάρνην legerent; πιθανῶς, vt ibi additur; Arnen enim belli Troiani tempore ſerius fuiſſe conditam. At Tarne infra quoque E, 44 memorata, Lydiae fuit; quod monent veteres ap. Euſtath. quorum enuntiata videbis ap. Strabon. IX, p. 633 et fluxit lectio ex praua ſcriptura τ' Ἄρνην. Verſum vt nunc habetur, recitat quoque Strabo I, p. 102 C. Quod autem ad illud aſſertum attinet, Arnen Boeotiae belli Troiani tempore ſeriorem fuiſſe, recte vtique illud ſe habet; conſtat enim ex ipſo Thucydide LX annis poſt Troiae excidium Arnen Boeotiae conditam fuiſſe: v. ſup. ad v. 494 vbi de Aeolum migratione e Theſſalia in Boeotiam dictum eſt. Scilicet vtrique fidem ſuam conſtare puto, ſi, vt in multis vrbibus factum, locum ac tractum iam antea nomen Arnes habuiſſe, adeoque Arnen, συνοικίαν vicum, ſeu χώραν iam iſto tempore, quo bellum in Troianos ſuſceptum eſt, extitiſſe, ſerius autem vrbem ab Aeolibus e Theſſalia reducibus conditam eſſe ſtatuamus. Sita autem erat Arne apud Chaeroneam; cum qua adeo pro eadem habita eſt a Pauſania IX, 40. Submerſa et abſorpta eſt a lacu Copaide vna cum *Midea*: v. Strabo

lib. I. p. 102 B. Nec plura de hac Midea traduntur a Stephano Byz. h. v. Eustath. praeterquam hoc, quod per se intelligitur, quod diuersa fuit ab altera magis nota Argolidis, in qua Alcmena vixit: de qua v. Not. ad Apollod. Scribitur quoque haec Μιδέα, altera Μίδεια. Strabo p. 572 B.

508. Νίσσαν τε ζαθέην. Ita vulgo scriptum geminato e more σσ. editur. Vno sibilo in Ven. Mosc. 1. Νίσαν in Lips. Eton. Multa in h. l. commentati sunt veteres, quae exulant e Scholiis; at seruata illa sunt ap. Strabon. IX, p. 621. 622. vnde transtulisse putandus nonnulla Eustathius: etsi ea ita comparata sunt, vt, quam parum certas rationes Critici veteres sequuti sint, inde cognoscas. Scilicet *Nisa Boeotiae* ignorabatur iam Apollodori Atheniensis aetate: v. Fragm. p. 1112. Iam fuit prope Anthedonem *Isus*, ἱεροπρεπὴς τόπος, πόλεως ἴχνη σώζων; legerunt itaque nonnulli Ἶσον τε ζαθέην. Videbatur tamen prima non bene sic produci. Alii Κρεῦσάν τε ζαθέην, vt sit nauale Thespiensium in sinu Crissaeo. (Κρευσὶς est Pausaniae IX, 32.) Alii Φηράς τε ζ. qui vnus est e vicis Tanagraeorum; tandem alii Νῦσαν, qui vicus fuit Heliconis, cuius et Stephan. Byz. meminit: putes hos proxime ad verum accessisse. Eustathius tamen cum Scholiis duas ait esse Nisas, aliam Megaridis, aliam Boeotiae, ἡ δὲ ἐν Βοιωτοῖς Διονύσου ἱερὸν εἶχεν ἐπιφανές. ἔστι δὲ παρώνυμον ἥρωΐ τινι Νίσῳ.

Ἀνθηδόνα τ' ἐσχατόωσαν. Schol. Apollonii I, 1310 cum Steph. Byz. in Ἀνθηδὼν et Suida h. v. legunt ἐσχατόεσσαν. sicque extat scriptum in Cant. ap. Bentl. et Vrat. A. item inf. 616. At ἐσχατόωσαν agnoscit Strabo IX, p. 620 B. et lib. I, p. 30. Est ab ἐσχατάω. Indocte edd. vsque ad Turnebum ἐσχατόωσσαν geminato sibilo. Erat autem Anthedon cum portu ex aduerso Euboeae posita ad Euripum; nota in mythicis per Glaucum Anthedonium, deum marinum factum: de quo multa ad h. l. Eustath. narrat, quae petita sunt e Strab. p. 621 B. Athen. VII, p. 296. qui locus class. est de Glauco. Add.

Pauſan. IX, 22. Schol. ad Lycophr. 754. et ad Apollon. I, 1310.

Plene autem interpunxi ad finem verſus; nam pendent omnia a vſ. 494 *Βοιωτῶν, οἵ θ' — οἵ τε* — Nunc ſubiungitur *τῶν*, h. e. *τούτων, μὲν πεντήκοντα.* Ceterum notabile mihi videtur, Boeotiae vrbes tanto numero memorari, ad XXX fere, etſi per ſe non omnes valde memorabiles, cum nullius alius tractus, ne Mycenaei quidem regni, tot loca et oppida memorentur. Vnde tandem poetae Ionico tanta ſedulitas in Boeotiae recenſu ſubnata eſſe potuit?

510. *καὶ εἴκοσι.* Bentl. em. *ἐείκοσι.* Suauius ad auditum. Fuiſſe *ϝεικοσι. εϝεικοσι* conſtat, et, antiquiore more, *ϝικοσι. εϝικοσι.* quod in tabula Heracleenſi occurrit.

511. *οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον ἰδ' Ὀρχομενὸν Μινύειον.* quod et alter eſt Orchomenus Arcadiae *πολύμηλος.* (inf. 605.) At hic Boeotiae eſt *Μινύειος* ſiue ab amne Minya, ſiue a Minya Siſyphi f. Aeoli nepote; vnde ſtirps Minyarum in mythicis celeberrima: vt Sch. A. br. et alii. De Orchomeno v. Strabo IX, p. 635. et Euſtath. (qui ſeruaſſe videtur ea, quae de hac vrbe in Stephano Byz. periere.) Copioſiſſime egit Pauſan. IX, 36 ſq. Nobilis fuit vrbs diuitiis, (de quibus inf. I, 381.) Minyarum nomine, et Charitum fano. Eſt *ὁ Ὀρχομενὸς, χῶρος,* quia multarum vrbium nomina primitus erant nomina agrorum, regionum et tractuum, quos ſparſim incolebant familiae.

Ἀσπληδὼν, quae et *Σπληδὼν* apud alios, ſaltem apud Aſclepiadem; v. Apollod. fragm. p. 1124. ex Etymol. M. Sita fuit in finibus Boeotorum verſus Locros. v. Strab. p. 636 C. Stephan. Euſtath. Schol. Etymol. h. v. qui ad Herodianum *περὶ παθῶν* prouocat.

οἱ δ' Ἀσπληδόν' ἔναιον Barocc. Eton. Moſq. 1. vn. Vindob. et *Ἀσπλήδον' ἔναιον* Vrat. b.

512. *τῶν ἦρχ' Ἀσκάλαφος. τῶνδ' ἦρχ'.* Cant. et L. ap. Bentleium; ipſe malit *τοῖσδ'.* Atqui et alibi cum altero caſu iungitur, et ipſo vſ. 494 *Βοιωτῶν.* —

Ascalaphus et *Ialmenus* Orchomeniorum duces. Refertur eorum stirps ad Erginum, Orchomeni regem, qui Thebanis tributum imposuerat, a quo eos Hercules liberauit: v. Apollod. II, 4, 11. Nam ex Ergino, Clymeni filio, natus Azeus, ex eo Actor, pater Astyoches, quae ex Marte suscepit Ialmenum et Ascalaphum: quos et inter Argonautas, et inter procos Helenae, memorat Apollodorus. Occisus Ascalaphus a Deiphobo Jl. N, 518. Cum Ascalapho tamen reduces a Troia Achaeos ventis aduersis in Pontum Euxinum raptos tandem in littorali Asiae plaga boreali consedisse, et Achaeorum populo ortum fecisse narrat Priscian. in Perieg. 665 sq. male acceptis, vt videtur, Dionysii Perieg. 683—5 verbis; nisi admittas acutam Arnzenii emendationem in Epist. crit. p. 52. *A Xanthi ripis* pro *Ascalaphi regis*.

514. *ὑπερώϊον εἰςαναβᾶσα* Ven. *ὑπερώιον εἰς ἀ.* Venetus, vt sit pro *εἰς ὑπερώιον*; defendit Schol. A.

Iungenda sunt, *οὓς τέκεν Ἀστυόχη Ἄρηϊ.* si iungas *ὑπερώϊον εἰςαναβᾶσα*, videtur illa adscendisse ad cubiculum et peperisse Marti filios. quod vix verum. sed dictum esse videtur pro simplici, *ἔτεκεν ἐν παρθενῶνι*, adeoque in domo paterna, nondum elocata. Erat scilicet thalamus puellae in superiore aedium parte, et quidem in postica, interiora aedium spectante, non versus viam. cf. inf. ad Z, 242.

515. *ὁ δέ οἱ* pro *ὃς παρελέξατό οἱ.* Alio loquendi modo Jl. O, 184. de oppressa Polymela ipse Mercurius est *ὁ ἀναβὰς εἰς ὑπερῷον. αὐτίκα δ' εἰς ὑπερῷ' ἀναβὰς παρελέξατο λάθρῃ.*

516. *τῶν δὲ τριήκοντα* — *τοῖς δὲ* (non, vt editum, *ταῖς*) exemplaria Aristarchea exhibuerunt; vt alibi quoque *τοῖσι δ' ἅμ' ὀγδώκοντα* (inf. 568) et *τῷ δ' ἅρα τεσσαράκοντα* (vs. 534 et al.) Haec Schol. A. In his *ἅμα* adiectum est; poterant alia loca memorari, in quibus tertius casus habetur nudus: vt vs. 602. 733. Verum, etiam casus secundus additus est *τῶν*, *τῶν δὲ*, *νέες ἔστι*

χόωντο, vt vſ. 680 et paullo ante 509. Ceterum τοῖς δε erat quoque in Eton. vno Vindob.

517. ϛ quod praeter hunc *Schedium* alter Schedius, Perimedis f. occurrit, (Jl. O, 515.) ambo Phocenſes, et ab Hectore interfecti. (noſter quidem P, 306. vbi additur, eum vrbi Panopeo regnaſſe.) addit Schol. A. ἡ δὲ ἀναφορὰ πρὸς τὰ Πυλαιμένους. ſcilicet quia et huius nominis duo diuerſi homines fuere. v. inf. ad 851. Immodice ſe iactarunt grammatici in hac obſeruatione: cf. h. l. B. L. Euſt. Scribitur Σχεδίος, non Σχέδιος, vt ab appellatiuo discernatur; etſi ap. Pauſan. X, 30. p. 873. editur Σχέδιος, in Polygnoti pictura, in qua ille appictus erat, ſedens cum mucrone et gramine cinctus: qua de cauſſa, non apparet.

Ἐν ταῖς Ἀριστάρχου duplici modo ſcribitur et Φωκήων et Φωκείων. Ionicum eſſe debet prius. Ducitur nomen Φωκεῖς a Phoco Aeaci et Pſamathes f. Sch. A. br. et Euſt. Verba Sch. A. ſunt: τοὺς δὲ Φωκεῖς οἱ μὲν ἀπὸ Φώκου τοῦ Ψαμάθης καὶ Αἰακοῦ τοῦ Ποσειδῶνος καὶ Προνόης τῆς Ἀσώπου. Vltima laborant: Aeacum Iouis filium omnes edunt. Leg. οἱ δὲ τοῦ Ποσειδ. ſicque in Sch. br. legitur. Nam Phoci natales varie traduntur; niſi fuere diuerſi huius nominis: alter Ornyti f. ap. Pauſan. X, 1. et II, 29. Ornytionis, alter Aeaci et Pſamathes, aut, vt h. l. Neptuni et Pronoes f. Leguntur vſſ. 517 et 519 in Diodoro XVI, 23. vbi ſcriptura Φωκήων quoque variat. *Schedii* et *Epiſtrophi* genus etiam ad Aeolum refertur. Nam ex Siſypho, Aeoli f. Ornytus, ex hoc Phocus, ex hoc Ornytion, e quo Naubolus pater Iphiti natus. Sic Schol. B. L. Panopeum incoluerunt.

518. Ναυολίδαο Barocc. Ἰφίτου mediam producit, h. l. cum alibi ea breuis ſit, vt Od. Φ, 14 Ἴφιτος Εὐρυτίδης. Jl. P, 306. Sch. A. Euſt. Barneſius ἐκτατικὸν aliquod Tau comminiſcitur. Immo vero pronuntiando duplex τ inferri poterat, ac ſi ſcriptum eſſe Ἴφιττος. agnoſcit quoque hoc Clarke: ſit enim ſaepe in aliis ſimilibus, ſi attenderis. Aliam tamen dubitationem facit hoc, quod

ex Jl. P, 306 *μεγάθυμον* Ἰφίτου υἱὸν apparet, *ϝιφιτου* pronuntiatum fuiſſe; itaque ſagaciter locum conſtituit Bentleius *υἷες ϝιφιτοφι,* ſeu vt nunc ſcribimus Ἰφιτόφι. vt Ἰλιόφι pro Ἰλίου.

519. Prouocant ad h. v. qui de *Cypariſſo* et de antiquo *Delphorum* nomine agunt: Strabo IX, p. 648 A. Scilicet cum Phocidis locus poſt Homerum *Cypariſſi* nomine nullus eſſet, alii locum cupreſſis conſitum, vicum ſub Lycorea, fuiſſe tradiderunt: Strab. IX, p. 648 A. Eranon nomen antiquum edit Steph. in Κυπάρισσος. alii de ea, quae Apollonia vel Apollonias dicta. Sic Schol. B. et Steph. ex Didymo. add. Euſtath. Etiam Cypariſſum, Orchomeni fratrem, adeoque Minyae f. memorarunt: Sch. Euſt. e Steph. Pauſ. X, 36 pro eadem cum Anticyra Cypariſſum habuit. Alia de hac et ceteris Phocidis vrbibus vide congeſta a Palmer. VI, 1 ſqq.

Πυθών, ῶνος et Πυθώ, vnde Πυθοῖ ἐν ἠγαθέῃ Jl. I, 644. et Od. Θ, 80. v. Steph. h. v. antiqua nomina Delphorum, quod ſatis tritum. Sch. et Euſt. de etymo laborant cum aliis. Cetera cum his ipſis videnda apud Strab. IX, p. 639. 641 ſq. Pauſ. X, 6 ſq.

520. ÷ reſpicit Zenodoteam lectionem καὶ Πανόπτεων, aut verius Πανόπεων, vt ex Euſtath. diſcas, etſi vel ſic vitioſam, et metro infeſtam. (Niſi Zenodoto iniuria ſit, cum ille ſcriptum habuiſſet καὶ Πανοπήων. Nam fuit nomen et Πανοπεῖς, vt apud Herodot. VIII, 34 et Pauſaniam X, 4. adeoque Πανοπῆες, Πανοπήων, ſc. πόλιν.) Eſt Πανοπεύς. Jl. P, 307 ἐν κλειτῷ Πανοπῆϊ et καλλίχορος Πανοπεὺς Od. Λ, 80. ad quae loca reſpicit Pauſan. X, 4. et ad verſum, in quo verſamur, Steph. Byz. in his voc. Κρίσσα vulgo legitur; antiquitus Κρίσα atque etiam Κρῖσα fuit; cf. Euſt. Etymol. Κρῖσαν h. l. Eton. Vrat. b. Κρίσαν Laud. Ven. exhibent. De *Criſſa* et *Daulide* adeundi Strabo et Pauſanias, qui Criſſam Homero dictam, quae Cirrha eſt, diſerte docet lib. X, 37. p. 893 f. Etiam *Cirrhaeus campus*, Cirrha exciſa Solonis aetate Apollini conſecratus (ibid. p. 894.) Κρισ-

σαῖος est appellatus in Thessali πρεσβευτικῷ inter Hippocratis Epp. in quo bellum illud disertius, quam alibi, narratur. alteram, Daulidem, a Thracibus olim habitatam rex Tereus nobilitauit; *Panopeum* (τὸν Πανοπέα) Tityus Latonae vim inferens ab Apolline sagitta occisus. De quo iidem; inprimis Pauſ. X, 4. et ex iis Eustath. Dicta vrbs postea *Phanoteus:* v. Strab. IX, p. 648 B. *Epeum,* qui equum ligneum fabricatus est, inter duces non memorat; etsi ille Panopei filius, Phoci nepos, Panopeum tenere debuit.

521. *Anemoria* in edito loco in confiniis Phocidis et Delphorum, dicta quoque *Anemolia.* Strab. IX, p. 648 B. Steph. Eust. Sch. Apud Schol. Sophoclis Oed. T, 733 leguntur haec: τινὲς δὲ τὴν Δαυλίδα Ἀνακρίδα λέγουσιν. οὕτως· Κρίσσαν τε ζαθέην, καὶ Ἀνακρίδα καὶ Πανοπῆα. Vnde grammaticus hoc hauserit, haud apparet. Ἀνεμώλειαν legi ait Barnes. At Eustath. tantum hoc obseruat, pronuntiari nomen in hunc quoque modum.

Hyampolis ab Hyantibus ex Boeotia profugis condita: Sch. br. Dicta quoque ab incolis Hysampolis Sch. A. Eadem et plura Eustath. ex Strab. ibid. C. Steph. Pauſ. X, 35. p. 888 recitat. Strabonis locus obscurus et corruptus; quem emendat Schoenemann. p. 61.

522. Κηφισὸν et mox Κηφισοῖο exhibent Ven. Eton. cum aliis, Vrat. a. b. Mosq. 1. etiam Lipſ. quam lectionem veram esse Ernesti arbitrabatur. Atqui nec minus nec magis vera dici potest, quam altera quae vulgo habetur, geminato σσ. Vna littera scribebant antiquiores, geminata seriores; nec codicum auctoritas vlla in his est. Ita Κηφισὸς scriptura et lectio est antiquior; quam recte reponemus, modo vbique in aliis eiusdem generis et rationis eundem morem tenebimus: quod tamen non facile fieri potest. Ita Parnassus scribimus qui Parnasus esse debet; et sic innumera. In *Cephisus* tamen est aliqua ratio potior, quod media natura est longa; saltem correptam eam nusquam vidi. Apud Pindarum est Καφισός. Versum laudat Pausan. X, 33. p.

883 vbi memorat, fuiſſe qui Parapotamios, non vrbem, ſed agrum incoluiſſe dicerent: quos Herodoti auctoritate (lib. VIII, 33.) refelli ait. Scilicet fuere olim *Epicephiſii* dicti et *Parapotamii:* ita Schol. Euſt. et primo loco Strabo IX, p. 649. dubitatum autem eſt, fueritne vrbs huius nominis. Atqui disputatio vana eſt; ſiquidem *κατοικία* fuit, quae et ipſa per *πόλιν* declarari ſolet. Ad Cephiſum igitur, Homeri ſaltem aetate, ſparſis ſedibus habitarunt homines. Cephiſus enim Phocidem pererrat in Boeotiam tendens verſus Copaidem, ortu apud Lilaeam facto: *ὅς τε Λιλαίηθεν προχέει καλλίῤῥοον ὕδωρ* verſus Heſiodi eſt apud Euſtathium et in Hymno in Apoll. 241 integrior quam in Scholiis. Aliud huc ſpectans Heſiodeum fragmentum eſt ap. Strabon. IX, p. 649. de quo cf. Ruhnk. Epiſt. crit. p. 106. Ager circa hunc amnem vbertate et amoenitate erat eximia: docente Pauſania X, 33. p. 883.

523. *πηγῇς ἔπι Κηφισοῖο.* Legitur vulgo *πηγῆς*; etiam ap. Strabon. IX, p. 649 B. vbi verſus exſcriptus eſt; at lib. I, p. 30 A. *πηγῇς.* Hoc quoque in Veneto legitur, et in Schol. B. L. br. vno Vindob. Recepi hoc ea de cauſſa, quia apud Homerum vbique pluralis numerus vocis huius occurrit.

Disputatum quoque eſt de *ἔπι.* Ariſtarchus *ἐπὶ,* Ptolemaeus et Pamphilus *ἔπι* maluere; recte hi e canone grammatico. *πηγῇς ἐπὶ* probauerat Alexion. *πηγῇσ' ἐπὶ* eſt in Cantabr.

Λίλαιαν. Lilaea ad Cephiſi fontes: v. Pauſan. X, 33.

524. *τοῖς δ' ἅμα.* deeſt *δ'* in aliis, vt vno Vindob.

525. *οἱ μὲν* (ſc. Schedius et Epiſtrophus: vſ. 517) *Φωκήων στίχας ἵστασαν* — Variat lectio hic et inf. 777. et alibi: *ἕστασαν. ἔστασαν. ἵστασαν.* Bentleius malit legere *ἵστασαν* ex Eton. ſic et Ven. Inf. ad M, 55 *ἕστασαν* defendit Ariſtarchus dictum pro *ἑστήκεισαν* (*ἑστάκεισαν*) quod ſequuntur grammatici. perperam, arbitror. Scilicet formae vocis fuere plures: *στάω. στῆμι. στήκω.* Tum *ἵστημι* et *ἕστημι ſtatuo; στῆμι, ἕστημι, ſto.* Ab

hoc eſt ἕστασα, *ſtabam.* Inf. M, 55 κρημνοὶ ἕστασαν, et inf. B, 777 ἵπποι ἕστασαν. Ab ἵστημι et ἕστημι, ἵστασα et ἕστασα, *ſtatuebam;* nihil adeo intereſt, vtram lectionem ſequaris; etſi vſus nunc ἵστασαν probauit. Sic et Σ, 346. et Od. Θ, 435. ἕστασαν certe fuiſſe veram formam, conſtat ex ἀφέστασαν, etſi hoc vſu habitum pro *abſiſtere.*

Bentleius obſeruat ad h. v. ſpectare gloſſam Heſychianam: εὐχὰς, τὰ τάγματα. et emendat στίχας. τὰ τάγματα.

526. Βοιωτῶν δ' ἔμπλην, ἐπ' ἀριστερὰ θωρήσσοντο. ἔμπλην occurrit quoque in Hippocrate. Obſeruant grammatici B. L. Euſtath. notare vocem et ἐμπελάδην, *prope*, et χωρὶς· vt ἔμπλην αἰγιαλοῦ τε καὶ ἄστεος. vt adeo ſit pro πλήν. Similia ſunt in Heſych. ad quem v. Notam. In Etymol. vnum tantum ἐγγὺς, πλησίον, notatum, vna cum hoc verſu. At obſcurum eſt illud quo ſenſu dictum ſit, ſtetiſſe Phocenſes Boeotis *a laeua:* ἐπ' ἀριστερά. In θωρήσσοντο non eſt haerendum; eſt ſimpl. armare ſe et armatum ſtare, in acie, in procinctu, in ordinibus. At quaeri poteſt, primo: ſteterintne Phocenſes a laeua Boeotorum in nauium ſtatione, an nunc in acie; quod ſi ita ſe habeat, ſtatuendum eſſet Homerum etiam in ceteris ordinem eſſe ſequutum hunc vt a dextra ad laeuam in recenſu pergeret. Atqui hoc non conuenit cum aliis locis, in quibus manifeſtum ſit dextram caſtrorum partem verſus Sigeum tenuiſſe Achillem cum Myrmidonibus, in laeua verſus Hellespontum Aiacem extremum cornu occupaſſe. Aut igitur neceſſe eſt, Phocenſes a Boeotorum latere ſtetiſſe ita, vt vno quaſi agmine cum iis coniuncti eſſent; ceteras turmas verſus dextram Boeotis ſe adiunxiſſe; aut iungenda ſunt ἔμπλην Βοιωτῶν ſtetiſſe Phocenſes ἐπ' ἀριστερὰ ſeu caſtrorum ſeu aciei, in ſiniſtro cornu.

527. Λοκρῶν δ' ἡγεμόνευεν Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας. Et quia nonnulli recentiores (in his Zenodotum tangi puta) legerant ὁ Ἰλῆος, indocte. Sch. A. aliquoties haec ſtigm

repetitur. Fuit ſcilicet Zenodotus cum aliis, qui vbique Ἰλεὺς intruderent, quod Euſtath. notauit ad Jl. O, p. 1018, 58. Obſtat in Homero vſus τοῦ ὁ, nam ita eſſet ὁ Ἰλῆος. et quid facias verſui Λ, 93 ἔπειτα δ' ἑταῖρον Ὀϊλῆα πλήξιππον. item N, 694. Eſt quoque Ἰλιάδης apud Heſych. Et extulerat Ἰλεὺς binis ſyllabis Heſiodus et Steſichorus, vt ex Euſtathio diſcas p. 272, 2. et p. 1018, 58. Locum Heſiodi diſertius memorat p. 650, 46 et totum fragmentum ſeruatum eſt in Etymologico Gudiano; editum iam e Cod. Par. a Ruhnken. Epiſt. crit. p. 108. Ἰλέα, τὸν ῥ' ἐφίλησεν — Et in Pindaro Ol. IX extr. vetus grammaticus haud dubie repererat Ἰλιάδα ſcriptum, et poteſt videri haec eſſe ipſa Pindari manus. Etiam in Romanis ſcriptoribus hoc vitium occurrit, vt in verſu ap. Propert. IV, 1, 117. *Victor, Oilide, rape nunc.* Adde inf. ad N, 203.

Verſum 527 continuatum cum 535 Λοκρῶν, οἳ ναίουσι adſcripſit Schol. Sophoclis Trachin. 788.

Eſt aliud obſeruatum ab Jlgenio: ad H. in Merc. 145 Ὀϊλῆος ταχὺς Αἴας, quod ſaepius occurrit, eſſe debere Ὀϊλῆος ταχὺς υἱός. De veritate nondum mihi liquet. Ceterum *Locri* nunc ſunt Epicnemidii, vt ex vſ. 535 patet. Vide de iis congeſta a Palmerio IV, 3. Nondum illa aetate discreti Locri Epicnemidii et Opuntii fuere. Ozolas prorſus ignorat Homerus.

528. μείων οὔτι τόσος γε, ὅσος Τελαμώνιος Αἴας. ſed quod Zenodotus verſum ἠθέτηκε. Neceſſarium tamen eum cenſent Schol. A. et Euſtath. vt ab altero Aiace discernatur. Atqui hoc neceſſe non erat; abeſſe poteſt verſus, modo ſimul ſublati ſint vſſ. 529. 530. et interpolatorem prodit ipſa verſus fabrica, ſenſus et hiatus; et hic quidem in verbis τόσος γε, ὅσος. Deberet ſaltem eſſe τόσος γ' ὅσσος. Cui tamen Bentleius ingenioſe occurrit: οὔτι γε τόσσος, ὅσος. Idem in Heſych. μερῶν, ἐλάσσων, ad h. l. refert et corrigit μείων. Tum Schol. Sophoclis Trach. 788 iungit duo verſus 527 et 535. tan-

quam continuos: ita vt, ſi ille antiquus ſatis eſſet, inſertos ab interpolatore verſus ignoraſſe videri poſſet.

529. 530. — Hi duo verſus ἀθετοῦνται; prior quidem quod in eo male iteratur id, quod iam dictum erat, μείων et ἀλλὰ πολὺ μείων. Alias rationes adiungunt veteres in Schol. et Euſtath. partim leuiores partim ſatis graues: quorſum enim, inquiunt, praefandum hoc erat, et inepta quidem iteratione, minorem eum ſtatura fuiſſe? Neque id quidem verum; fuerunt enim vterque Aiax pares Jl. N, 703 ſq. Porro λινοθώρηξ male; nam Graeci non linteis, ſed aereis thoracibus ſunt vſi: vnde χαλκοχίτωνες (cf. ad N, 372. et tanquam nova res memoratur λινοθώρηξ Amphius inter Troianos vſ. 830) Repugnant quoque haec inter ſe, quod haſta vſus eſt et tamen λινοθώρηξ; nam lintea lorica vtebantur tantum οἱ τοξόται. At nec arcu vtitur Aiax, ſed haſta: ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο. (Scilicet ducebat Aiax Oilei Locros τοξότας N, 712 ſq. et ex his vſſ. ducta eſſe videtur omnis huius loci interpolatio.) Tandem Ἕλληνας Homerus de Theſſalis vſurpauit vſ. 684 non de omnibus Graecis, adeoque nec de Locris. Ad haec reponit nonnulla Clarke quae parum ſatisfaciunt. Mihi quidem manifeſtum interpolationis ſignum, poſt omnia iſta, eſſe videtur hoc, quod interiectis his verſibus iunctura et ſententia turbatur; ambiguum enim fit: οἳ Κῦνόν τε quorſum referendum ſit. Atqui ad proximum ſpectare nequit, ſed ad remotius Λοκρῶν.

Verſum 530 etiam Ariſtarchum ἠθετηκέναι memorant Sch. br. et Schol. A. ad h. v. Verba tamen Ariſtarchi aut male accepta eſſe videntur, aut eorum ſententia praue expoſita. Cauſſa cur damnauerit ille verſum affertur: quia contendebat: Ἑλλάδα deſignare ſolam Theſſaliam. Atqui ei ſententiae non aduerſatur verſus ſed eam firmare videri poteſt, ſi oppoſiti Πανέλληνσ ſunt Ἀχαιοὶ Peloponneſii; vt ille ſenſiſſe videtur; etſi alii pro ſynonymis habuerunt.

Haec et ſimilia exempla, quorum tanta copia occurrit per totam Jliadem, firmant ſaltem et ſtabiliunt *libertatem* noſtram ſtatuendi *criticam*, h. e. vt nosmet iudiciis noſtris e regulis bonis criticis de veritate ſingulorum locorum Homericorum poſſimus ſtatuere: quandoquidem iam veteres, qui antiquiores codices tractauerant, adeoque lectionum auctoritatem melius diiudicare poterant, lectioni librorum non tantum tribuerunt, quominus iudicio ſuo in diuerſa abirent, et plerumque quidem iisdem in locis, quos nos ipſi ſuſpectos habemus. Deſiere homines docti libertate illa iudiciorum vti ab eo inde tempore, quo vulgatam lectionem ita conſtitutam eſſe putabant plerique, vt de eius veritate ne dubitare quidem liceret; donec noſtra aetate vt in ſacris, ita in profanis litteris iterum ſcepſis aliqua critica inualuit: qua effectum eſt, vt et noſtra et ſuperiore aetate de toto carmine Homerico diuerſis modis cenſeretur. ἀν' Ἕλληνας pro Πανέλληνας lectum in Schol. Thucyd. I, 3 probari non debebat; vel propter hiatum ἐκέκαστο ἀν' Ἑλλάδα. Nata eſt vox ἀνὰ ex interpretamento adiecto. De voc. ἐκέκαστο v. ad N, 431.

531. Verſum laudat Stephan. Byz. in Κῦνος, et Sch. Apoll. I, 69. Scribitur Κύνος ap. eundem, ap. Strab. et Pauſan. Κυνὸς eſt in Vrat. c. Erat *Cynus* ad mare, ex aduerſo Euboeae, Opuntiorum nauale. v. Strabo IX, p. 650. Steph. Byz. Dictus in ea vixiſſe Deucalion: cuius fabulae proxime ad Locros ſpectant. Notior eſt *Opus*, Ὀπόεις, όεντος, Ὀποῦς, vel Pindarico carmine, Olymp. IX. eadem Patrocli patria, Jl. Σ, 326 qui eſt *Opuntius heros*. *Calliarus* Strabonis aetate non amplius habitata erat, p. 652 B. et Euſtath. ex eo.

532. ⁒ quod Zenodotus Βῆσα ſcripſerat, vt diſtingueretur ab appellatiuo βῆσσα, *ſaltus*. „At ſunt plura, ait grammaticus Sch. A. appellatiua, quae nomina propria conſtituunt, vt Κυπάρισσος vſ. 519.“ Videtur itaque et ipſe tuitus eſſe Βῆσσα. Vno ſibilo Βῆσα etiam Herodianus ſcripſerat; Apollodorus vero, Epaphroditus

et Heracleon Βῆσσαν ap. Steph. Byz. h. v. adſcripto hoc verſu; adde Euſtath. qui illum ante oculos habuit, et primo loco Strabon. IX, p. 652 B. qui et ipſe pro σσ pugnat, cum contra Βησαεῖς fuerint demus Atticae. Vides quae ſubtilitas veterum in his fuerit; cum non meminiſſent, pronuntiationem variaſſe, ſcribendi modum antiquitus fuiſſe vnum eundemque per vnum σ. Eſt quoque in codd. Βῆσαν Laud. ap. Bentl. Vrat. b. Mosq. 1. σβῆσσαν eſt in Eton. et Vindob.

Σκάρφην. In Vrat. a. Κάρφην. At Σκάρφλαι non eſt var. lect. ſed vitium edd. Strab. IX, p. 627.

Αὐγειὰς ſcribendum eſſe non Αὐγείας, monent grammatici.

Iam *Beſſa* erat locus fruticoſus et ſiluoſus: Strabo p. 652 B. vnde et nomen Βῆσσα ducunt grammatici. *Scarphe* et Scarphia, vt in Liuio, in ſumma ad boream Locridis parte ibid. p. 652 A. et Euſtath. De *Augiis* nihil memoratur, niſi quod et alterae Αὐγειαὶ Laconicae fuere, ſerius Αὐγχῖαι dictae; at Locrenſium vrbs prorſus interierat. Ita accipiendus Strabo VIII, p. 560 B. cf. Pauſan. III, 21. p. 264.

533. *Tarphe:* latet haud dubie in Σκάρφη Strabonis altero loco p. 652 B. ſerius Pharygae dictae fuere. *Thronium* ſupra portum Cnemidis, etiam e Liuio notum. Strabo p. 652 A. Alterum Thronium erat in Epiro a Locris Troia redeuntibus conditum. Pauſan. V, 22. p. 435. *Boagrius* fl. praeterlabens Thronium; verius torrens, ſecundum Strabon. p. 652 A.

535. Λοκρῶν, οἳ ναίουσι πέρην ἱερῆς Εὐβοίης. Notabile hoc, quod poetam in inſulis vel Aſiae ora degentem arguit. nam *trans*, vltra, *Euboeam eſſe Locridem ſitam*, nemo poteſt dicere, qui in Graecia habitat. Vidit quoque hoc Wood. p. 33. cf. inf. 626.

Verſum laudat Strabo IX, p. 653 A. vnde pateat, Homerum alios Locros ad occidentem habitantes haud ignoraſſe, etſi non memorauerit.

πέρην ἁλὸς Εὐβοίης. vitio librarii; forte ex vſ. 626 πέρην ἁλὸς Ἤλιδος ἄντα. At Barnes hinc procudit nouam lectionem πέρην ἁλὸς Εὐβοιείης. Doctius Bentl. tentabat: πέρην ἁλὸς ἄντ' Εὐβοίης. ἱερῆς nihil amplius declarare, quam praeſtantiae laudem, alibi monitum.

536. μένεα πνείοντες Ἄβαντες. Fuere *Abantes* origine Thracica, ab Abis Phocidis profecti: vt ex Ariſtotele Strabo prodit lib. X. pr. Inſulam tamen inſederant alii quoque aduenae Pelasgicae ſtirpis, in his Dryopes: Pauſan. IV, 34. p. 366. qui Styra inſederant, etiam Arabes, Cadmi comites: Strabo X, p. 685 C. Poſtea immigrarunt in Euboeam Hellenes diuerſarum ſtirpium, Aeolicae inprimis et Ionicae, huius tamen potiſſimum, cumque Ionibus ita permixti ſunt Abantes, vt nomen exoleverit Abantum. Colligas haec ex iis, quae ap. Herodot. I, 146 leguntur. Itaque Abantes habentur inter populos Ionicae ſtirpis, qui Ionum nomine non vtuntur.

Ceterum vſ. 536 a Strabone recitatur lib. X, p. 682 B. cum 542 quod Abantes Homero dicuntur, non Euboeenſes. iterum lib. X, p. 695 B. et lib. I, p. 68 C.

Reſtat μένεα, μένος, πνείοντες Ἄβαντες, vt alibi Ἀχαιοὶ, plene dictum de animoſis, quo factum eſſe videtur, vt etiam ſimpliciter πνέειν viri fortes dicantur vt Sc. Herc. 24 Boeoti ὑπὲρ σακέων πνείοντες, quod vix aliter accipi poteſt quam, animoſo obtutu incedentes, ore ſupra clipeos erecto.

537. Ex vrbibus Euboeae clariores *Chalcis* et *Eretria*, iſta quidem coloniarum numero et inſtitutis, (v. Opuſc. Vol. II. p. 266.) haec ſchola Eretrienſi a Menedemo condita. *Hiſtiaea* eſt, quae poſtea Oreus fuit, Livio Oreum, in extrema inſulae parte boreali, v. Strabo X, p. 683.

Verſus ap. Stephan. in Χαλκὶς recitatur, vbi eſt: Χαλκίδ' Ἐρέτρειάν τε. De metro in Ἱστίαιαν quaeritur. Copioſe docet Clarke στ non impedire, vt nec in aliis, quo minus antecedens ſyllaba naturam mutet et breuis habeatur: στ tamen pro vna conſona haberi nequit;

Alia v. ap. Heath. ad Sophocl. Electr. 122. Res eſt obſeruationis; cauſſam non niſi coniectando aſſequi licet; aut enim pronuntiando alterutra tantum littera σ vel τ fuit reddita (etſi non ita quoque ſcribi neceſſe fuit: quomodo Barnes ſcribit: γρ. Ἱτίαια. Recte hactenus monitum a Rich. Payne Knight nec in numis aliter legi quam Ἱστιαια) aut vocem per tres tantum ſyllabas fuiſſe pronuntiatam, vt eſſet *Hiſtjaea* vt forte Αἰγυπτίας Jl. I, 382 et alia in Odyſſea: vt nos ſolemus j conſonam efferre. Cuius generis multa ſunt in Virgilio et aliis. Praeferam equidem priorem rationem molliori loquelae Ionicae ſono accommodatam. Ἱστίαιαν et Ἑστίαιαν habet Steph. Byz. et vtroque loco hoc hemiſtichium excitat.

538. 539. *Cerinthus* ad littus orientale ſita: Strabo X, p. 684. B. *Dium* circa Oreum; ibid. A. Epitheton αἰπὺ declarat in alto loco ſitam fuiſſe. *Caryſtus*, a marmore nobilis et ab amianto: ibid. B. Steph. Byz. h. v. *Styra*, τὰ Στύρα vicina Caryſto: v. ibid.

540. τῶν δ' αὖθ' Cant. Mosq. 1. τῶν αὖθ' ſine δ', vt et 563. et αὖ duo Vindob. cum al. *Elephenor*, Chalcodontis f. ab Erechtheo genus ducere dictus: quae v. ap. Schol. A. et Euſtath. pleniora ex Porphyrio p. 283 extr. ὄζος Ἄρηος antiquo ſermone ſimpliciter vir fortis; nam Chalcodontis editur filius et ſic aliquoties: inf. 663, 704 et al. Abiere tamen haec poſtea in fabulas et recepta ſunt in genealogias, vt Actoris filii habiti ſunt Neptuni inf. Λ, 749. 750.

541. Χαλκωδοντιάδης. Duxit hinc τὰ Χαλκώδοντος Εὐβοίας σταθμὰ Sophocles Trach. 489. vbi cf. Schol.

542. ὄπιθεν κομόωντες. igitur occipite raſo eſſe debuere. Cauſſam a pugna Abantum cum Curetibus, in qua hi iſtos coma in fronte promiſſa apprehenſos ceciderant, repetiere veteres. v. Schol. Euſt. et Strabo X, p. 713 C. cum Plutarcho in Theſ. p. 2. F. 3. A. Verſum 542 excitat Strabo X, p. 682. et corrupte Schol. Lycophr. 1133.

543. μεμαῶτες ὀρεκτῇσι μελίῃσι — hasta vtebantur, qua cominus appetebant hostem: ὀρεξάμενοι αὐτοῦ ἔγχει. v. ad Δ, 307. adeoque pugna stataria praeliabantur. Versum adscribit Strabo X, p. 689 A. Idem p. 688 B. illustrat hoc Abantum institutum e vetere columna, cui inscriptum erat, quod in pugna de Lelanto pacti erant inter se, μὴ τηλεβόλοις χρῆσθαι. Contrario more Locri vtebantur inf. N, 713. Scholion ad h. v. legitur quoque in Hesych. Verba oraculi quae Sch. A. B. L. afferunt de Euboeensium virtute restituenda sunt ex Strabone p. 689 C. Videtur huc spectare fragmentum Archilochi, quod iterum apposuit Brunck. Anal. T. I, p. 41. IV.

544. δηΐων ἀμφὶ στήθεσσιν. Scriptum quoque fuit δήων: v. Eustath. et sic pronuntiandum. στήθεσφιν Vrat. A. vn. Vindob.

546 — 557. De *Athenis* hic locus nobilissimus. δῆμον dixit non Attico more, sed est *populus*, isque pro ipsa *vrbe*, quam εἶχον, ᾤκουν, qui ad Troiam profecti erant. Sic δῆμος Τρώων Od. A, 237 sq. δῆμος Λυκίων, Jl. Π, 437. h. terra. *Erechtheum*, heroem indigetem, summis honoribus ab Atheniensibus habitum, *Athene educauit, Terra genuit, Athene autem in suo templo collocauit*, h. e. Erechtheus Atheniensis fuit, et quidem αὐτόχθων, γηγενής, *indigena*, quem post mortem populares pro heroe coluerunt et quidem tanquam σύνναον Mineruae, siue vt commune cum Pallade templum habuerit, seu adiectum illud aut contiguum templo Palladis. Certe fuit Athenis Erechthei templum in arce, Mineruae Poliadis templo contiguum; vtrumque Herodoto memoratum, et Pausaniae aetate adhuc superstes lib. I, 26 p. 62 eiusque etiamnum vestigia haberi putantur, quae tamen Periclei aeui sunt. cf. ad Apollod. p. 845. Verum et ipse Homerus Od. H, 81 Mineruam narrat Athenas abiisse, et Erechthei aedem subiisse: Δῦνε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον. In eodem festum et sacrum Erechtheo heroi *periodicum* fieri solitum esse poeta vss. 550. 551 innuit.

Haec quidem, nec plura aut alia, ex Homeri verſſ. iuſta interpretatione inſtituta, eruere licet. Ab Atticis ſcriptoribus alia, eaque varie, confuſis quoque *Erechthei* et *Erichthonii* nominibus et fabulis, (v. Apollod. III, 14, 6 et 15, 1. vbi cf. Not.) ſunt narrata, quae ad Homerum non bene retulerunt interpretes et verba in alium ſenſum detorſerunt. Apud Apollod. l. c. Erichthonius a Minerua *ἐν τῷ τεμένει αὐτῆς* educatus, et in eodem templo ſepultus memoratur. Ita quoque ſtatuiſſe videtur auctor inſcriptionis Herodis Attici v. 30 vbi in dedicato *τεμένει* Mineruae et Nemeſeos ſepeliri poſſe qui ex ſtirpe Herodis ſint: *καὶ γὰρ Ἀθηναίη τε Ἐριχθόνιον βασιλῆα Νηῷ ἐγκατέθηκε, συνέστιον ἔμμεναι ἱρῶν* vt praeclare ex ipſo marmore verſum reſtituit V. C. Viſconti. Ceterum ſunt in verbis poetae nonnulla ambigua. In v. 549 *καθεῖσεν* retrahendum eſt ad Mineruam: *θρέψε καὶ καθεῖσε* (*τὸν Ἐρεχθέα*) *ἐν τῷ νηῷ ἑαυτῆς*. Accipiunt hoc ſic: deam eum *ſuum aedituum et ſacerdotem* conſtituiſſe. Enimvero Erechtheus rex fuit, idemque heros; at ſacerdotium Butes habuit. Alii ad natales retulere, cum a Minerua Cecropis filiabus nutriendus traditus fuit: vt Sch. br. Ad ſepulturam Erechthei in templo Mineruae referre video Viſcontium in Inſcript. Herodis Attici a ſe emendata. An recte hoc inde colligatur, nunc non disputabo. Mihi videtur et ſermonis priſci vis atque indoles, et ipſa memoria antiquitatis, nihil aliud ſuppeditare, quam, cum Minerua eum communes honores eſſe conſequutum. Eſt tamen nonnullis aliis in mythis, aliquid quod comparari poſſit. Apud Heſiod. Θ. 985 Venus rapuit Phaethontem propter inſignem pulcritudinem et in templo ſuo collocauit: *καί μιν ζαθέοις ἐνὶ νηοῖς νηοπόλον μύχιον ποιήσατο δαίμονα δῖον*. Et ap. Pindar. P. II, 31 Cinyras amaſius Veneris eſt et Apollinis ſacerdos; etſi locus ambiguus eſt. Koeppenio noſtro in mentem veniebat, *καθεῖσεν* (*ὁ Ἐρεχθεὺς*) *Ἀθήνην ἐν νηῷ* iungere, vt eſſet quod Apollodor. l. c. ait, *τὸ ἐν ἀκροπόλει ξόανον ἱδρύσατο*. — *ἐνὶ πίονι νηῷ* primum nunc hoc epitheton occurrit, quod va-

riam interpretationem admittit: exponitur enim et πλούσιος, et λιπαρὸς, et εὐδαίμων. Poteſt et reſpectus haberi ad πίονα μηρία, et ad *pingues victimas*, aut *pingues et omentoſas carnes* arae impoſitas: vt εὐώδεις νηοί· quod Euſtath. ſequitur. De ſolo pingui, h. e. fertili, res expedita; ſic Λυκίης ἐνὶ πίονι δήμῳ pro *terra ferace:* at de templo nondum habeo quod litem dirimat. Simile epitheton eſt λιπαρὸς, pinguis, diues, ſplendidus, clarus. In v. 550 quaeritur, quo μιν referendum ſit! vtrum ad Erechtheum, an ad Mineruam? Hoc alterum ſequuntur plerique, cum Sch. br. vt amplificatio ſit *templi*, ἐνθάδε — et de Panathenaeis cogitant; ſic iam Euſtath. Et ſequutus ſum hoc ipſum Not. ad Apollod. p. 822. Monuere quidem veteres grammatici, Schol. B. L. fieri hoc non poſſe, quia Mineruae boues *feminae*, non mares tauri et agni mactati fuerunt: θηλέα δὲ τῇ Ἀθηνᾷ θύουσι. διὸ τὸ μὲν οὐκ ἐπ' αὐτῆς. Schol. br. B. L. Potuit tamen temporum progreſſu aliquid eſſe mutatum. Videamus nunc de ſingulis verſibus.

546. Verſus recitatur a Strabone IX, p. 600 C. Ἀθηνᾶς pro Var. Lect. laudat e Sch. br. interpolatis Barnes.

547. — cui nihil in Sch. A. reſpondet, forte ſpectauit ad δῆμον Ἐρεχθῆος, quem tamen Schol. cum Erichthonio confundit, quod multi faciunt. Recitat locum Theon Progymn. p. 47. eumque notat, quod ambiguum ſit, ὃν vtrum ad δῆμος an ad Ἐρεχθέα referendum ſit. At de hoc altero quis dubitet! Plutarch. de gloria Athen. To. II, p. 346 B. in loco de Theſeo ab Euphranore picto, referre eum ait vere ſpeciem priſcorum Athenienſium virilem, robore et ſucco plenam, necdum cultu nec luxu fractam: τὸν δ' Εὐφράνορος ἰδὼν τις, εἶπεν οὐκ ἀφυῶς τις· Δῆμον Ἐρεχθῆος — θυγάτηρ. Grauior obſeruatio haec eſt: quod vſſ. ſequentes, et 552. 3. 4. de Meneſtheo, vt et 557. 8. de Aiace Salaminio in Athenarum honorem inſertos eſſe ſerius ab Homero in Graeciam profecturo narrat Auctor vitae Homer. ſub Herodoti nomine c. 28. Pari iure poſſis ſuſpicari ab rhapſodis in Athenienſium

gratiam hos, vt alios verſus eſſe inſertos. Verum vltra ſuſpicionem talia non aſſurgunt, nec ei fundus idoneus poteſt ſubſtrui: niſi quod idem in aliis locis factum eſſe conſtat. Ita vero de omni fide antiquitatis actum eſt. Tam lubrica res eſt, aliquid in his, tanquam omni dubitatione maius, ſtatuere velle.

548. ζείδωρος Ἄρουρα. Notabile quod nunc Ἄρουρα pro dea Γαῖα dicta eſt; nam appellatiue permutari haec nemo mirabitur. — ζείδωρον h. l. de Attica proprie dici, tanquam frugum parente, omnes obſeruant A. B. L. Dicas Atticam non ζειὰν ſed κριθὴν primam protuliſſe. At grammatici vocem non a ζειὰ ducunt, ſed ἀπὸ τοῦ ζῆν, vt vertatur η in ει Boeotice. Dicerem ſaltem ει et ηι variaſſe priſco ſcribendi more. Ipſe tamen Apollon. Lex. in ζείδωρος, ἡ τὸ ζῆν δωρουμένη γῆ. Sicque Heſych. In Etymol. vtraque etymologia apponitur. Transtulerat epitheton ζείδωρον ad Venerem Empedocles: Plutarch. Erot. p. 756 E.

549. κὰδ δ' ἐν Ἀθήνῃσ' εἷσεν. ἐν Ἀθήνης Mosq. 1.

ἑῷ ἐνὶ πίονι νηῷ. ἐν πίονι Cant. Eton. Laud. Vrat. a. b. κὰδ δ' εν. quomodo antiquiores ſcripſerint, nunc ignoramus: probabile habeo κατ δ' εν. Variat autem ſcriptura καδ' δ' εν. κὰδ' et κάδ' δ' εν. hoc rectius.

550. ἐνθάδε μιν. ἔνθα δὲ Barocc. Cant. Laud. Eton. Mosq. 1. καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται. difficultas metrica ineſt, cum duae priores alioqui producantur. v. ad A, 583. In Vrat. A. eſt: ἔνθα δέ μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάσκονται. feram, ſi ſit: καὶ ἄρνεσιν ἱλάονται. alioqui ἱλάονται erit ἱλῶνται pronuntiandum et ſcribendum; ſin prima fuit anceps, praeferam ἱλόωνται, vt εὐχετόωνται. εἰσορόωντο.

552. τῶν αὖθ' ἡγομόνευ'. τῶνδ' αὖ Barocc. Eton.

υἱὸς Πετεῶο. Hoc ex Πετεὼς, Πετεὼ, Πετεῶο Herodianus ducebat; ap. Sch. B. L. et Sch. br. ad Δ, 327. Πετεὸς, Πετεοῦ, Πετεοῖο, Πετεώιο ſeu Πετεῷο Ariſtarchus: ap. Euſtath. ad h. l. et ad Δ, 338 add. Sylburg. ad Etymol. p. 666, 42. Monueram iam Not. ad Apollod. p. 725.

Menefiheum memorat Homerus. At Thefei liberi, Acamas et Demophoon, quos feriores in rebus Troianis memorant, ab Homero ignorantur. Scilicet acceffere in Pofthomericis demum, Lefche vel Arctino auctore, quantum ex Quinto colligere poffum. Menefiheus genus ducebat ab Erechtheo per Orneum, e quo Peteus, Menefthei pater. Paufan. II, 25 p. 168. Exularant pater et filius Athenis, eiecti fiue ab Aegeo fiue a Thefeo. Paufan. X, 35 p. 889. Euftath. p. 284 extr. Mox Menefiheus redux Thefeo fucceffit, et in reditu a Troia mortuus Demophoontem fucceforem habuit: cf. Plutarch. in Thef. extr. Memorabile autem eft, Athenienfes iam illa aetate tacticen melius aliis excoluiffe, et Menefiheum illa arte clarum fuiffe.

553. ÷ 554. ÷ 555. ÷ Hos verfus Zenodotus improbauerat, *ἠθέτησε*, nihil enim de hac Menefthei laude per totum carmen memorari. Refpondet Sch. A. „etiam alia paffim memorari, de quibus nihil figillatim alibi fubiicitur. Sic Jl. Λ, 506 Machaon *ἀριστεύων*; nil tamen de eo alibi occurrit." Recte haec: fi Zenodotus non codices habuit, in quibus verfus deeffent, et tantum iudicium fuum appofuit.

553. *τῷ δ' οὔπω τις ὁμοῖος ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνήρ.* Legebatur *οὔπως*. minus bene ante confonam. Sed *οὔπω* iam Barnes receperat ex Barocc. et Waffenberg. Confentiunt Eton. Vrat. a. c. A. Ven. cum Schol. A. B. L. *ὁμοῖος* in Homero fcribitur, non *ὅμοιος*. v. ad Ξ, 521. *ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνήρ*, fic optimi quique codd. Barocc. Cant. Vrat. a. c. A. vn. Vindob. Mosq. 1. Ven. Euftath. Vita Homeri 9. cum Flor. ed. Mutauit Ald. 1. *ἐπιχθονίων* (ita vero et *ἀνδρῶν* debebat fequi, quod apud Euftathium quoque legitur, et faepe *ἀνδρῶν ἐπιχθονίων* occurrit, vt A, 266. 277. I, 554. aut fimpliciter *οὔτις ἐπιχθονίων* effe deberet, fine *ἀνήρ*. Vt Ω, 220 *εἰ μὲν γάρ τίς μ' ἄλλος ἐπιχθονίων ἐκέλευσε.*) quod edd. feqq. retinuere; recte alterum repetiit Wolfius. Sic et Ω, 505 *οἵ' οὔπω τις ἐπιχθόνιος γένετ' ἄλλος.* Nec aliter legendum Od. Z,

205 οὐδέ τις ἄμμι βροτὸς ἐπιμίσγεται ἄλλος, non βροτῶν. Saepe ſic in Hom. βροτὸς ἄλλος. ἀνὴρ autem priore longa, quia fuit pronuntiatum ἀννήρ.

Recitat verſum et ἐπιχθόνιος γένετ' ἀνὴρ in pedeſtre deflexit Ariſtides Panath. To. I. p. 192.

554. κοσμῆσαι ἵππους τε καὶ ἀνέρας Bentl. malebat κοσμῆσ' ἱππῆας τε. Non accedam. ἵππους pro ἱππεῖς dictos iam veteres viderunt et notarunt: Porphyr. Qu. Hom. 15. recte, modo currus intelligas et eos qui de curru pugnant. Et ſic iterum Jl. Π, 167 Ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας. Schol. Thucyd. ad II, 41. (p. 630. ap. Ducker.) ὁ γὰρ Ὅμηρος πεποίηκε (excidit τὸν Μενεσθέα) πάντων ἄριστα ἀνθρώπων κοσμεῖν ἵππους τε καὶ ἄνδρας ὁπλίτας. Verſum paſſim excitatum legas cum ceteris; memorabilis eſt vſus eius apud Sext. Empir. adu. Phyſ. p. 555 vbi ad argumentum pro exiſtente numine transfertur.

555. Νέστωρ οἶος. in vno Vindob. δ' interpoſitum. ὁ γὰρ προγενέστερος ἦεν. vt ſemel moneam, perpetua varietas ſcribendi modi eſt ὃ et ὁ, quod ὃς nunc eſt, nec iudicium eſt certum, ſed ſeruanda vſus conſtantia.

557. Αἴας δ' ἐκ — δυοκαίδεκα νῆας. Pamphilus contendebat δύο καὶ δέκα diuiſim eſſe legendum, ap. Schol. A. Sane ſic veteres ſcripſiſſe dubitari vix poteſt; verum vſus haec vbique nexu facto coniunxit.

Vſſ. 557. 558 ſunt apud Strabonem IX, p. 604 A. et C.

558. Στῆσε δ' ἄγων — Verſum omiſit Cant. ap. Bentl. etſi in margine adſcriptus eſt, Vrat. b. Venetus et ad Γ, 230 (quo et Schol. ad Δ, 251 ſpectat) Schol. A. monet, hoc ipſo verſu, quod in acie Idomeneus Aiaci adſtitiſſe memoratur, patere, verſum Στῆσε δ' ἄγων a nonnullis male ſcribi. Scilicet notum eſt, narrari Solonem, in controuerſia de Salamine inſula cum Megarenſibus, vt eam Athenienſibus paruiſſe doceret, hunc verſum inſeruiſſe. v. Plutarch. p. 83 C. Diog. I, 48. et Strabo IX, p. 603. 4. (Hoc illud eſt quod Leid. Schol.

ſignificare voluit: ση. (σημείωσαι) Τοῦ (f. τὸ τοῦ) Σόλωνος· Στῆσε δ' ἄγων — Φ. et Lipſ. eodem modo emendandus in Specim. a Mullero Alton. edito quod cum Ven. B. conuenit: γράφεται δὲ, κατὰ τὸν Σόλωνος λόγον, ὥς τινες, παραλόγως τό· ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο. ἐν γὰρ τῇ πρώτῃ οὐκ εἶχε ποιήσει τοῦτο. ἀλλ' ἡ ἀκολουθία οὕτως· οἵ δ' Ἄργος. Alia loca Caſaub. annotauit, cum Menag. ad Diog. l. c. et Clark. ad h. v. Etiam Quinctil. V, 11, 40. meminit. Ex Strabone etiam melius ratio ſupra e Schol. A. allata intelligitur. Scilicet apud ipſum Homerum argumenta contra hunc verſum reperiri: primo, quod N, 681 ſqq. diuerſus nauium ordo narratur, Aiacis in extrema parte cum Proteſilai nauibus. (atqui et ibi Ἰάονες, *Athenienſes* pugnabant 685—689) porro Δ, in recenſu Agamemnon ab Idomeneo 251. ad Aiaces 273. inde ad Neſtorem, et tum demum 327 ad Meneſtheum venit, cui adſtat Vlyſſes cum Cephallenibus. (Enimvero alius fuit ordo nauium, alius aciei, et tertius, quod probabile ſit, recenſus nauium: v. ſup. Not. ad 494.) Megarenſes autem refinxerunt verſus ſic: Αἴας δ' ἐκ Σαλαμῖνος ἄγεν νέας ἔκ τε πολίχνης ἔκ τ' Αἰγειρούσης, Νισαίης τε Τριπόδων τε.

Euſtath. neſcio unde (forte ex Porphyrio e quo plura hauſit) narrat, lectum quoque fuiſſe ἄγε τρισκαίδεκα νῆας, idque parodia mutatum eſſe: ἄγε τρισκαίδεκα νήσσας, *anates*. Reliqua e Strabone et Porphyrio mutuatus eſt Euſtathius. ἵσταντο. in vno Vindob. στήσαντο.

559—562. Commentatur ad hos vſſ. Strabo VIII, p. 567. 572 ſq. (vnde exſcripſit Euſtath. qui conferendus) et p. 577 B. vbi ſitus ordine vrbes recenſeri teſtatur. Alia ap. Pauſan. quaerenda. Verſum 559 iterum excitat Strabo VIII, p. 568. et Apollon. Lex. in Ἄργος corrupte, item Steph. Byz. in Τίρυνς.

Argos, quod Danai poſteri vsque ad Perſeum tenuerant, cum iterum ad eius abnepotem, Adraſtum rediiſſet, quem excepit filius Aegialeus, hoc mortuo Diomedes, ex eius ſorore natus, ipſe Aetolus, Tydei f. Oenei nepos,

tenuit. Interea Pelopidarum regnum Mycenis, quas, Eurystheo in pugna aduersus Athenienses caeso, Atreus occupauerat, opibus insigniter auctum Argiuorum gloriam obscurauerat; vnde nunc altero a Mycenis et Lacedaemone loco habitum Argos. Quod vero Ἄργος latius accipitur, et Ἀργεῖοι pro omnibus Achiuis dicuntur, ad superiora tempora proprie est referendum, quum Argorum regnum tam latos fines habebat. cf. Excurs. ad B, 101. et inf. ad 684. At nunc manifestum est esse ipsam vrbem. — *Tirynthem* τειχιόεσσαν dixit, propter muros a Cyclopibus conditos: v. Strab. p. 572. Pausan. II, 25. p. 169. Nullum in seq. est nomen, quod legentem tenere possit, nisi forte *Eiones*, Ἠϊόνες, quod Mycenaeis nauale fuit, iam Strabonis aetate deletum, et *Mases*, olim oppidum Argolidis, postea Hermionensium nauale: Pausan. II, 36. p. 197. (male Αἰγινητῶν, forte fuit Ἀργείων, nauale vocant Schol.) Mirum est quod insulae subiungit oppidum in continenti: obseruante quoque Strabone p. 577 B. C. De *Asine* et *Hermione* satis multa sunt apud Pausaniam. Quod *Tiryns* et *Aegina* Argiuis tum paruit, ex Homero discimus. τειχήεσσαν in vno Vindob. est merum vitium.

560. βαθὺν κατὰ κόλπον ἐχούσας. Koeppen contendit male Grammaticos κατεχούσας κόλπον iungere; esse enim ἔχειν, οἰκεῖν, pro κεῖσθαι, κατὰ κόλπον, *ad sinum situm esse*. Atqui sic κατὰ omnino abesse debebat, nam ἔχειν κόλπον dicendum erat: vt paullo ante: οἳ δ' Ἄργος εἶχον. Pro ἔχειν, κατέχειν, κρατεῖν, dici insolitum putare noli: inf. Γ, 243 τοὺς δ' ἤδη κατέχε φυσίζοος αἶα idem est atque εἶχε vt γῆ ἐρύκει et κατερύκε iisdem vss. leguntur Φ, 62. 63.

561. Τροιζῆν'. Τροίζην' scriptum olim in nonnulli fuit, patrocinante Herodiano: apud Eustath. p. 287. v est in Mosq. 1.

Ad Ἠϊόνας Schol. notant: οἱ παλαιοὶ ἑνικῶς. ergo illi legerant Ἠϊόνην vel Ἠϊόνα. Eadem Eustath. nisi hac

obſeruatio ſpectauit ad alteram Eionen ad Strymonem ſitam.

562. Verſum excitat Stephanus in Μάσης. Strabone teſte ſcripſere hic nonnulli olim: Νῆσόν τ' Αἴγιναν, Μ. —

563. τῶν δ' αὖϑ'. Iterum Vrat. b. τῶν αὖϑ' —

564. 5. 6. καὶ Σϑένελος — *Sthenelus* vnus ex Epigonis, qui Thebas ceperant: inf. Δ, 406. Talai ſtirpem attingebat, quandoquidem Capaneus pater ex Hipponoo et Aſtynome, Talai filia natus erat. v. Not. ad Apollod. p. 1020. — *Diomedem* ex Deipyle Adraſti filia natum eſſe conſtat. Et *Euryalus*, Meciſtei (quem ludis funebribus Oedipodis interfuiſſe videbimus inf. Ψ, 677 ſq.) filius, Talai nepos. v. Apollod. I, 9, 13 et notas ad e. l. et p. 1011. Tenenda enim eſt Talai ſtirps, et propter alia, et, quod hinc intelligitur, cur hi tres Argiuorum duces fuerint: Factio enim Talaidarum vel Talaonidarum ſuperior tandem facta erat Oiclidis, vt ex Pindaro diſcimus Nem. IX, 32 ſq. cf. mox ad 572. Reſpicit ad locum Homericum eumque illuſtrat Pauſan. II, 30. p. 183. idem trium ducum ſtatuas viderat Argis vno loco: lib. II, 20. p. 156. Euryali ſemel mentio fit inter pugnantes Ζ, 20—28. Fuere eius partes in ipſo Troiae excidio: vt ex Polygnoti tabula intelligas Pauſan. X, 25. p. 861.

566. Μηκιστέως υἱὸς — Μηκιστέος Bentl. neſcio an e libro. certe ex more ſimilium in Iliade hoc praeſtaret. Μηκηστέω Ald. 2. et hinc aliae, vitioſe.

569—575. Hos verſus recitat, et in eos commentatur Strabo VIII, p. 578 ſq.

570. „— quod Κόρινϑον memorat, non Ἔφυραν, quod fuit antiquius et heroicae aetatis. Igitur e ſuo tempore mutuatus eſt nomen ſerius.“ Ex quo ipſo tamen ſuſpicio naſcitur, ſerius hunc locum acceſſiſſe; nam vbique in reliquis rhapſodiis priſca nomina adhibentur; et ipſa Ephyra, in loco de Bellerophonte Ζ, 152. Etiam hoc notabile, quod *diuitiis clara* iam tum Corinthus fuiſſe traditur.

Ex hoc verſu Corinthios cum Agamemnone pugnantes memorat Pindar. Ol. XIII, 81. cf. Pauſan. II, 4. cum a partibus aduerſis ſtaret alius Corintho oriundus, Glaucus. Et forte verſus Simonidis hinc illuſtrandus ap. Ariſtot. Rhet. I, 6 Κορινθίοις οὐ μέμφεται τὸ Ἴλιον.

ἀφνειάν τε praefixum Schol. A. Vbique eſt ἀφνειὸν ex ὁ καὶ ἡ ἀφνειός.

Quod *Cleonas* ἐϋ κτιμένας appellat, Strabo illuſtrat dictum, quia vrbs bonos muros habuit. De ea v. Pauſan. II, 15.

571. ÷ quod Zenodotus ſcripſerat Παραιθυρέην· quo nomine tamen vrbs non venit. Sch. A. Recte, deſideratur tamen aliquid ad explendum hiatum: ἐνέμοντο Ἀραιθυρέην. Bentl. coni. ἐνέμοντ' ἄρ' Ἀραιθυρέην, vt inf. Θ, 131 reſtituit ἦϋτ' ἄρ' ἄρνες. Suſpicor antiquum fuiſſe Ϝαραιθυρεην· vnde ductum illud Zenodoteum Παρ. Verſum, vt nos habemus, recitat Pauſan. II, 12. p. 139. e Schol. Ariſtoph. Au. 399 qui τ' poſt Ὀρνειὰς omittit. At τε νέμοντο, quod Ionicum erat, nusquam ſcriptum eſt. Apud Schol. Pindari Nem. VI, 71 Ἀραιθυραία erat quod nunc e codd. eſt emendatum, et dicitur vetus eſſe nomen vrbis Phliuntis.

Ὀρνειὰς, non Ὀρνείας, ſcribi, docet Stephanus in Ἀρνεαί. Vitioſe Ὀρναίας exhibent codd. in Thucydide. Erat vrbs ſupra campum Sicyoniorum ſita; deſerta iam Strabonis aetate; Priapi olim templo clara. VIII, p. 58[illegible] cf. Pauſan. II, 25. p. 168. Euſtath. *Araethyrea* autem in agro Phliaſio fuit; migrarunt inde incolae in Phliuntem non longe ab ea conditam: Pauſan. II, 12. Schol. Pind. l. c.

572. καὶ Σικυῶν' ὅθ' ἄρ' Ἄδρηστος πρῶτ' ἐμβασίλευε ὅτ' ἄρ Flor. ſed ὅθ' ἄρ pro ὅθι ſtatim in Ald. 1. emendatum. pro eo eſt ἔνθ' Ἄδρηστος ap. Schol. Pindari Nem. X, 49. in eodem eſt ἐμβασίλευσεν, quod et in Lip. Vrat. 1. binis Vindob. et in Flor. Ald. 1. erat. Quod nunc legitur, Ald. 2. Rom. et cet. cum codd. habent etſi prius accuratior oratio deſiderat. Sicyon ſitu et f

ſo amoeno fuit nobilis, etiam prouerbio ap. Euſtath. et Schol. Leid. ap. Waſſenb. et Valk. app. Ammonii p. 241 vbi praeſcriptum σημείωσις Σόλωνος, vereor ne περὶ Σικυῶνος ſcriptum ſit.

Quae adiecta ſunt de Adraſto; ita habe: In ſeditione aduerſus Talaum (v. ad 564) mota ab Amphiarao, Adraſtus, Argis fugiens, Sicyonem ad Polybum, auum maternum venerat, cui mortuo in regno ſucceſſit. v. Pindar. N. IX, 25. 33. Herod. V, 67. 68. Apollod. I, 9, 13. et Not. p. 167. Pauſan. II, 6. p. 125. Poſtea tamen red. integrata amicitia Adraſtus Argos rediit. Hoc reſpectu poeta putandus eſt inſeruiſſe πρῶτα, pro πρότερον.

573. 4. 5. Ad Achaiam, olim Αἰγιαλὸν et Αἰγιάλειαν dictam, pertinuerunt vrbes quae ſequuntur: v. de iis Strabon. VIII, p. 587 ſq. Pauſan. VII, 1 ſq. Eſt in his *Hypereſia*, de qua Strabo nihil adiecit; meminit eius Stephanus; eſſe eandem, quae mox Aegira dicta, docet Pauſan. VII, 26. et accurate de ea agit. *Gonuſſam*, qui alius memoraſſet, non vidi; ait Schol. cum Euſtath. eſſe promontorium Pellenes, et eſt Pauſaniae memorata Γονέουσα *ſuper Sicyone* ſita, II, 4. p. 120. vbi cod. Vindob. Γονούσης habet, et V, 18 Γονούσης τῆς ὑπὲρ Σικυῶνος, vt recte nunc edit. a Facio. At lib. VII, 26. p. 593. vbi a Sicyoniis euerſam eam eſſe iam antiquioribus aetatibus diſcimus, antiquum nomen editur Δονοῦσα, quod Piſiſtratum, vel eum, cuius opera ille vſus eſt in colligendis Homericis, ex ignorantia ſcripſiſſe Γονόεσσα pro Δονόεσσα, hoc verſu appoſito, narrabant Pellenenſes. Reliquae vrbes recenſentur ab Herodoto I, 145. *Pellene* haud longe a mari: Strabo p. 593 A. Pauſan. VII, 26. *Aegium*, vbi poſtea Achaeorum conuentus habiti; noti incolae Αἰγιεῖς ex hiſtoricis; de his v. Pauſan. VII, 23. p. 582. Prope Aegium fuit templum Ὁμαγυρίου Διός, quo Agamemnon principes Graeciae coegerat ad deliberandum de expeditione aduerſus Troiam. vid. Pauſan. ibid. c. 24. *Helice* tandem biennio ante pugnam Leuctricam a mari abſorpta; de qua v. Spanhem. ad Cal-

lim. Del. 101. Per *Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα* reliquas Achaiae vrbes complexus esse videtur poeta Straboni p. 593. Ceterum alias vrbes in Agamemnonis ditione habitas videbimus inf. I, 149 — 154.

Dicas forte, parum sibi in his famam antiquam constare videri, cum Achaiam, quae h. l. in Achaeorum potestate habeatur. illis aetatibus Iones tenuisse memorentur; quippe qui ex Attica profecti Aegialeam occupaverant, ad id temporis a Pelasgis Aegialensibus habitatam, (v. Herodot. VII, 94. Pausan. VII, 1.) inde Ioniam dictam, et Iones Aegialenses; et tenuere illi illam oram vsque ad Doriensium et Heraclidarum incursationem, quo tempore Achaei e suis sedibus exturbati in Aegialiam secesserunt, quae inde Achaia dicta est. Scilicet si Iones immigrasse dicuntur in Aegialeam, non putandi sunt occupasse omnem terram, sed inter priscos incolas Pelasgos consedisse; vt saepe similes narrationes sunt accipiendae; et vt mox Achaei inter Iones consederunt. Si vero Ionia est appellata Aegialea; serius hoc nomen in carminibus et historiis adhibitum esse puta. Nihil adeo impedit, quominus belli Troiani tempore Iones cum Pelasgis Aegialeam inhabitarint eiusque tractus vrbes Agamemnoni paruerint. Quod non diserte Ionum fit mentio, caussa esse potest, quod nullae eorum erant vires memorabiles; vt omnino *πολλῷ ἦν ἀσθενέστατον τῶν ἐθνέων τὸ Ἰωνικὸν, καὶ λόγου ἐλαχίστου*, vt Herodoti verbis vtar I, 143. contra Iones in Attica memorantur infra N, 685. Ionum praeterea stirps erat cognata cum Achaeis: ducta a Xutho eiusque filio Ione, Achaei fratre.

573. *Ὑπερησίην*. *Ὑπερησείην* Barocc. Eton. Lips. A: Schol. Apollon. I, 176 *Ὑπερασίην* scribit et ab Hyperasio heroe appellatam refert, qui ab Apollonio memoratur. In Pausania, qui versum recitat, VII, 26 sub f. est *Ὑπερησίην*. Illa fuit apud Aegiras sita: vt ibid. pr.

574. *καὶ Αἴγιον ἀμφενέμοντο*. Potest videri melius scribi *ἀμφ' ἐνέμοντο*, propter seqq. *οἳ ἐνέμοντο ἀνὰ* e

ἀμφὶ Ἑλίκην. Eſt autem ἀμφὶ pro ἐν. vt et 634. 649. Ionicam formam, ἀμφινέμοντο, in hoc et ſimilibus omnino exulare video; nam ἀμφεπένοντο. ἀμφεκάλυψαν et ſimilia vbique leguntur.

575. Αἰγιαλόν τ' ἀνὰ πάντα — Verſum Pauſan. VII, 1. recitat, vbi fines regni Agamemnonis declarat et Strabo VIII, p. 592 B. cum Schol. Callimachi in Del. 73.

576. Agamemnon ἦρχεν ἑκατὸν νηῶν, τῶν pro τούτων.

578. ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκόν. *inter hos erat, incedebat.* Ornate ἐδύσατο, vt θωρήσσοντο 526. 587. Accepit Schol. br. ἐνεδύσατο. Immo vero eſt, ἐν αὐτοῖς. Vindob. ἐδύσετο. Recte expulit ἐδύσσατο, quod vbique editum erat, Clarke: nam media in ἐδύσατο per ſe eſt longa. Res nunc notata a multis. cf. ad Γ, 328. Sicque Barocc. Lipſ. In Ven. et Vrat. b. eſt ἐδύσετο, perpetua varietate. ἐδύσσετο Vrat. a. Vocem νῶροψ, vocem antiquatam, primum nunc obuiam, a νῶ, στερέω, ducunt grammatici, Porphyr. Quaeſt. Hom. 9. Etymol. quia ſplendore praeſtringit oculos. Meliora haec quam apud alios, et ap. Macrob. VII, extr. et Plutarch. Qu. Conu. V. ſub f.

579. κυδιόων. κυδιᾶν voc. potens ac ſignificans, quod conuenit fere cum voc. *ſuperbire*, declarans ſimul animum gaudio et ferocia elatum, ſimul ſtatum corporis et oris. Τὸ κῦδος, vnde ductum eſt, illuſtratum ſup. ad A, 405. Sic Iupiter ſedet in Ida proſpiciens Troiam et Caſtra Achiuorum inf. Θ, 51. et iterum Λ, 81. cum ſenſu exultantis ac geſtientis cogitatione maieſtatis ſuae: κύδεϊ γαίων. Videtur hoc Virgilius reddere voluiſſe adiecto *altus*: Aen. XI, 725 *ſummo ſedet altus Olympo*, et *arduus* X, 3. 4. Accommodate itaque de victore dicitur, vt Φ, 519 victores dii abeunt μέγα κυδιόωντες. In noſtro loco de ductore exercitus vt ap. Heſiod. Sc. H. 27. de Hercule: ἦρχε δὲ τοῖσιν — Κυδιόων λαοῖσι. Et ὄλβῳ κυδιόων eſt ap. Apollon. I, 174 et Quintus II, 205 κυδιόων ἵπποις καὶ ὄχεσφι elatus. vt Latini poetae *ſuper-*

bus. Translatum ad equum ferocientem Z, 509 et O, 266. Apollon. III, 1260. v. Hesych. h. v. et Not. Eust. *μετέπρεπεν* h. l. dignitate puto, non, vt Schol. *κάλλει καὶ μεγέθει.* Itaque mox vs. 580 *ἄριστος, princeps omnium,* quod contextum docet; vt recte Koeppen; non fortissimus. Verum alter hic versus est suspectus: est enim otiosus et redolet rhapsodi inanem copiam in eadem sententia alio modo exprimenda.

Ad *μετέπρεπεν* retrahit Bentl. Hesych. in *μετέτρεν* et *μετέτρεπεν. κυδιόων ὅτι* sunt iungenda. alias placeret lectio Vindob. Alteri *καὶ πᾶσι μετέπρεπε.*

579. ÷ 580. ÷ vtrumque versum Zenodotus *ἠθέτηκε,* quia in seqq. (v. 768) *ἀνδρῶν μέγ' ἄριστος* Aiax dicitur. Respondet Sch. A. diuersis de caussis vtrumque esse praestantissimum, alterum virtute, alterum opibus et nobilitate. Malim Zenodotum caussam attulisse asserti sui; quandoquidem vterque versus interpolationem redolet, saltem alteruter. Tum insuaue est repetitum *ὅτι — οὕνεκ' ἄ.* Mox in iisdem Scholiis subiicitur alia lectio, eaque Aristarchea; haud dubie melior, dummodo non a correctione profecta ea est: *ἐν δ' αὐτὸς ἐδύσατο νώροπα χαλκὸν κυδιόων· πᾶσι δὲ μετέπρεπεν ἡρώεσσιν, οὕνεκ' ἄ.* Subiicitur, temere puto, *sic quoque Zenodotum scribere.*

581. ÷ Excidit Scholion quod responderet signo; haud dubie reprehensa erat Zenodoti lectio, de qua postea. *κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν.* In epithetis laborant grammatici ad hunc et alterum locum Od. Δ, 1. *Κοίλην* ad conuallem inter Taygetum et Parthenium spectare, manifestum fit: *διὰ τὸ περιειλῆφθαι κυκλόθεν ὄρεσι.* In Oed. Col. 378 *τὸ κοῖλον Ἄργος* eodem modo dictum est; idemque ex Epigonis et ex Thamyra, Sophoclis fabulis, repetit Schol. ad e. l. At *κητώεσσαν* varie exposuere et tentauere veteres, vt e Strabone constat VIII, p. 564 B. Apollon. Lex. in *κητώεσσαν.* Hesych. Eustath. Pauciora in Schol. sunt seruata. Plerique et recte sequuntur hoc, esse *magnam, ἀπὸ τοῦ κῆτος,*

bellua marina adeoque magna; cf. Aelian. de Animal. XVII, 6. Etymol. in *μεγακήτεα*. potuit enim *τὸ κῆτος* omnino magnitudinem declarare: cf. ad Θ, 322. vt adeo (apud Apollon.) non male per *τὸ κύτος*, *cauum ac profundum*, reddi poſſet; fuere quoque, qui *κυτώεσσα* legerent. Minus bene alii acceperant *κητώεσσαν*, in quam cete maris aeſtu eiiciuntur, aut cuius littus cete frequentant. Aelian. H. A. XVII, 6. (cf. Wernsdorf. Not. ad Auien. Perieg. p. 1147.) Scripſerant alii, in quibus Zenodotum fuiſſe ex Euſtathio ad Od. Δ, 1 diſcimus, *καιετάεσσαν*, diuerſo tamen ſenſu interpretati; alii a *καιέτα*, quae calamintha, menthae genus Laconicae frequen ; v. Schol. br. Euſt. alii a *καιετὸς*, quo nomine appellati hiatus et cauernae ex terrae motu quo Laconicam infeſtatam fuiſſe conſtat; vnde et *καιάδας*, ſeu *κεάδας*, nam a *κέω*, *findo*, ductum videtur, de foſſa, quae Spartae pro carcere erat: (cf. Thucyd. I, 134 vbi v. Not.) Contra quod, neſcio quam ſcite, alii repoſuere, has cauernas potius *κώους* dici, vnde et *Φηρσὶν ὀρεσκῴοισιν*. (A, 268 vbi v.) Sane *κῶς* et *κῶος* de cauerna dictum eſt et Corinthiis de carcere: v. Stephan. Byz. h. v. vnde aliqua repetiit Euſtath. p. 318 f. Laborant quoque veteres in hoc, quod Lacedaemonem et Sparten disiunxit poeta. v. Euſtath. Lacedaemonem Homero et pro vrbe et pro regione eſſe docet Strabo VIII, p. 564. 5.

Ceterum ad vſſ. ſequ. v. Strabo VIII, p. 559 ſqq. Pauſan. Euſtath.

582. *Φάριν τε, Σπάρτην τε, πολυτρήρωνά τε Μέσσην.* ⸖ Reſpexit, puto, diple *Μέσσην*, quam erant qui vellent per apocopen pro *Μεσσήνην* dictam eſſe: quod pluribus exemplis illuſtrat Strabo VIII, p. 559 B. et inde Euſtath. Spectat quoque ad h. l. Heſych. in *Μέσσην*. Noviſſe autem Homerum Meſſenen, et Laconicae eam adnumeraſſe, patere ex Odyſſ. Φ, 15. docet Strabo p. 564. 5. Sane Meſſeniam, ſeu verius eius partem conterminam ſubfuiſſe Menelao, adeoque in Laconicae finibus com-

prehensam, ex ipso Catalogo probabile sit; cf. Strabo VIII, p. 549 C. sq. add. Schoenemann Comment. laud. p. 49. 50. Si tamen h. l. Messenia per Μέσσην declarata est, non vrbem, sed regionem seu tractum intelligere necesse est. Enimuero *Messa* supra Taenarum vrbs et portus fuit; Pausan. III, 25. Strabo VIII, p. 559 B. quidem, nullam iam tum, cum viueret, extitisse docet. Atqui multas alias vrbes iam suo tempore extinctas ille memorat ex Homero. Μέσση potest pro Μέση dicta esse, censente sic Wassenbergio. Diuersus est fons *Messeis* ad Therapnen, infra Z, 457 memoratus: v. Pausan. III, 20. Recitat versum Maximus Tyr. Diss. XVI, p. 303. R. et Θίσβην pro Μέσσην memorat; memoriae puto vitio ex 502.

Φάριν. Variat lectio in codd. et edd. Erat Φάρην editum in Flor. cui statim successit Φάριν in Ald. 1. et sic in ceteris, item in Rom. At Stephanus reuocauit Φάρην. Contra Barnes ex Pausania probabat Φᾶριν, vt τὸ Φᾶρος scribitur. Potest memorari pro hoc Cod. Eton. Vrat. a. sicque excusum est in Max. Tyr. l. c. At ex perpetuo grammaticorum canone in verbis propriis accentus mutatur; et Φάρις vbique scribitur in Pausan. Strab. Steph. quod iam obseruauit Ernesti. Fuit autem vrbs non longe ab Amyclis. Alia erat Phara Messeniae, ad quam alii iudiciis suis fuere proniores, et tertia Achaiae. Porro Φάριν τε Σπάρτην τε etiam recitat Schol. Nicandri; sicque Ven. et Vrat. A.

583. *Bryseae* sub Taygeto: Paus. III, 20. p. 261. Male Stephan. Byz. ad Elidem retulit. *Augeas* Locridis supra vidimus vs. 532. At fuere aliae *Augeae* Laconicae; v. Stephan. h. v. Seriore tempore nulla vrbis erant vestigia. Pausan. III, 21. p. 264 Aegias non longe Gythio sitas narrat; a nonnullis pro iisdem habitas; etiam Strabo Αὐγειὰς mutatas esse ait in Αἰγαίας p. 560 B. lib. VIII. Αὐγείας in ed. Lips. vitium typograph. est. Laudat hemistichium Steph. Byz. in Αὐγειαί.

584. Verſum laudant Pauſ. III, 20. p. 261. Strabo p. 559 A. et p. 538 A.

Amyclae notae ſunt vel Apolline Amyclaeo: de quo ipſe egi alio in loco (*Antiquar. Abhandl.* 1. *Th.*)

Helos ad intimam partem ſinus Laconici ſuper Gythium erat ſita; ruinas murorum viderat Pauſan. III, 22. p. 266. Eſt hoc idem illud oppidum, quo potiti Dorienſes incolas in ſeruorum publicorum numerum retulerant, vnde nomen Helotum poſtea ad omnes ſeruos publicos fuit translatum: ibid. p. 261. 2. Strabo VIII, p. 561. et al. Steph. Heſych. Etymol. Hemiſtichium Ἕλος τ' ἔφαλον πτολίεθρον transtulere viri docti ingenioſe in H. in Apoll. 419.

585. *Laas.* Λᾶς, Stephano Λὰς, Homero Λάας, v. Stephan. h. v. Euſt. Strab. l. c. p. 560 B. Pauſ. III, 21. p. 264 extr. et c. 24. p. 273. *Oetylus* ſupra Taenarum Pauſ. III, 25 f. 21. p. 264 extr. οἵ Τύλον Tyrannio ſcripſerat; contra quem diſputarunt alii ap. Sch. A. Meminit quoque Euſtath. verum et Straboni in Meſſenia eſt ὁ Τύλος, καλεῖται δὲ ὑπό τινων Οἴτυλος. lib. VIII, p. 552 A. Potuit vtrumque nomen frequentari. Apud Stephan. h. v. οἵ δ' Οἴτυλον legitur, non ἠδ' Οἴτυλον. Ad quem cf. Holſten. nec hoc inepte.

587. ἀπάτερθε. Agmen ab Argiuis diſcretum ducebat Menelaus; etſi et id ipſum ex Achaeorum genere.

588. ᾗσι προθυμίῃσι πεποιθώς h. τῇ προθυμίᾳ et hoc pro προθύμως ἔκιεν, *inceſſit inter ipſos animoſus.* Scilicet eſt hoc inter ornatiores loquendi modos ἀλκὶ πεποιθώς pro *habens, vtens robore, fortis.* inf. 792, ποδωκείῃσι πεποιθὼς, *vtens pedum celeritate, celer.* et huiusmodi multa alia. Sic et τόξοισι πίσυνος, *arcum habens.*

590. ϝ Nil in Scholiis reſpondet; ſed non potuere eſſe disſimilia eorum, quae ſup. ad 356 ſcripta erant, quae vide. Τίσασθαι et ϝελένης Bentl. ſcripſit.

591. Illuſtrat et adſcripſit vſſ. 591—5 Strabo VIII, p. 536. Et iterum vſ. 591. ibid. p. 532 D. 541 B.

Pylus modo eſt vrbs, modo Pylia terra' quae poſtea Elidis pars fuit, Triphylia dicta; ea vrbes complexa, quae ſerioribus aetatibus partim Meſſeniae partim Elidi fuere annumeratae. Orta hinc ſententiarum diuerſitas de nominibus et locis vrbium a poeta memoratarum. Meſſene quidem ſeu Meſſenia, qualis poſtea fuit, Peloponneſi pars, poſt Heraclidarum demum aduentum, extitit, belli Troiani aetate partim Agamemnoni, partim Menelao, partim Neſtori aſſignata erat; fuit tamen tractus vel vicus Meſſene dictus, in quo Orſilochum habitantem memorat Od. Φ, 16. cuius filius Diocles cum Pheris ſ. Pharis habitaſſe dicatur Od. O, 186. vtramque vrbem eodem in loco collocauit Pauſan. IV, 1. Locum primo tenuit Lelegum ſtirps, Caucones. Venerunt in terram Aeoles cum Periere, ſucceſſit ſtirps Apharei, quam excepere Nelidae, e quibus Neſtor: omnes Aeolidae. *Pylus*, ὁ Πύλος et ἡ Πύλος, Neſtoris quae vrbs fuerit, disputatio nota eſt vel ex Strabone VIII, p. 519. p. 529 ſq. inprimis p. 538 ſq. Cum alia Elidis, alia Meſſeniae, alia Triphyliae eſſet, huic Neſtorem ille vindicauit ex mente Homeri; (vide tamen ad I, 153) etſi vulgo poetae et alii ſcriptores ad Meſſeniae Pylum Neſtoris nomen referant: quam a Neleo conditam eſſe volunt; v. Pauſan. IV, 36. (cf. Apollod. I, 9, 9. et ad e. l. Not.) Strabo itaque ſequentia quoque loca Triphyliae vindicat, quae a Stephano et Pauſania in Meſſenia memorantur. Idem Strabo in incerto relinquit, vnde Pylus ἠμαθόεις dicatur (ſup. 77.) a fluuio ne Amatho, qui tamen non eſt apud Pylum Triphyliae, an ab arena, quam nec ipſam vrbis ſolum habet; forte tamen a littore arenoſo ductum nomen. v. inprimis p. 529 B. C.

Arene ab Aphareo condita; Pauſan. IV, 2. p. 283. Apollon. Arg. I, 151. 152. et Schol. ad e. l. vbi hunc verſum excitat, et ad I, 471. vbi Arenen nunc Ἱεράνακ dici e Piſandro tradit; lege Ἔρανακ. Perperam tamen ita tradi, docet Strabo VIII, p. 554 A. Nam Erana alio loco ſita erat inter Coryphaſium et Pylum Meſſeniacum:

ibid. et p. 536 B. Adde Stephanum in *Κυπαρισσία*. Enimvero Arene, de qua hic agitur, Triphyliae fuit ad ostia forte Anigri: Strabo p. 532. 533. circa Samicum; nisi haec vna eademque vrbs fuit, quod suspicatur Pausan. V, 6. qui frustra vestigia vrbis circumspexerat. adde Eustath. Arenes iterum mentio fit inf. Λ, 721. Aliam Triphyliae, aliam Messeniae Arenen edit Stephan. Byz. Tandem *Arene, Thryon, Aepy*, memorantur etiam in Hymno in Apoll. 422. 3. vbi *Argyphea* adiicitur, quam in *Amphigeniam* ex mox seq. vs. 593 mutauit Jlgen. quem docte de his agentem, inprimis de Thryo, nunc video.

592. & quod *Θρύον* dixit, quae alibi est *Θρυόεσσα*: Jl. Λ, 710. Fuit autem situm Thryum ad Alpheum, serius *Epitalium*: Strabo VIII, p. 537 A. — B. Messeniae assignatur a Stephano. Tum longa est disputatio in Sch. A. super *Αἶπυ*, quod Aristarchus et Apollodorus *αἰπὺ* scribi volebant. At Pherecydes Atheniensis (narratione in Historiis eo deductus) *Ἐΰκτιτον* vrbem esse censuerat, vt *αἰπὺ* pro epitheto esset; Ptolemaeus defendebat *αἶπυ*. Herodianus fluctuabat; tandem in *αἶπυ* acquieuerat; cf. Eust. in hoc etiam Scholia consentiunt. Controuersiam respexit Strabo p. 537 A. B. Apud Schol. Eurip. 1. Or. 1654 excitatur *ἐΰκτιστον ἄστυ*, quod haud dubie est ex h. l. Ceterum *Aepy* hoc etiam Messeniae adscripsit Stephanus, versu hoc laudato; at Strabo in Triphylia vrbem quaesiuit: p. 537 A.

593. *Cyparisseis* in ipsis Triphyliae et Messeniae confiniis. Strabo VIII, p. 536 A. B. annumerata tamen Triphyliae p. 537 C. et diuersa a Cyparissia Messeniae: ibid. et p. 551 A. adde p. 531 A. vbi *Κυπαρισσεῖς* de eadem vrbe accipio; latet quoque eadem p. 535 C. in *Κυπαρισσίνα*, quod locorum situs docet. Messeniae tamen vrbem et hanc edidit Stephanus h. v. adscripto Homerico versu. Adde Eustath.

Amphigenia etiam Messeniae est apud Stephanum Byz. h. v. Apollodorus vero ad Macistiam referebat; quem ideo sequi putandus est Strabo, p. 537 C.

594. *Pteleon* ab iis, qui Pteleo Theſſaliae (inf. vſ. 697) profecti erant, conditum tradit Strabo p. 538 A. Alias huius nominis vrbes recitat Stephan. Byz. de hac tacet. Variat ſcriptura Πτέλεαν. Πτελέαν. Πτελεόν. Nomen Πτελέα plurium fuit vrbium, etiam Epheſi, aut loci circa eam v. Schol. Theocr. VII, 65. ad voc. Πτελεατικὸς οἶνος, vbi h. l. vitioſe adſcripſit.

Ἕλος, *Helos*, quae fuerit, varia coniectarant apud Strabon. p. 538 A. *Dorium* in Meſſenia fuit, haud longe ab Andanio: Pauſan. IV, 33. p. 363. Minus certa ſunt ap. Strabon. p. 538 A. B. Stephanus Byz. in Δώριον verſum excitat; ſed lacunam habet in ſequ. Ex eodem in Δώτιον, quae Theſſaliae fuit, intelligitur, vtramque vrbem confuſam a nonnullis fuiſſe, ideoque Thamyridis fabulam ad Theſſaliam reuocatam, inprimis cum Oechalia mox commemorata ſit, quo nomine vrbs etiam in Theſſalia habetur inf. 730. Fuiſſe in his ipſum Heſiodum in Ἠοίαις, qui ad Dotium Theſſaliae Thamyrin excaecatum retulit, e Stephano Byz. in Δώτιον conſtat. Eſt ergo hoc exemplum variatae famae et mythi ex locorum nominibus perperam acceptis, quod in fabulis ſaepe accidiſſe probabile ſit; vnde tot disſenſus narrationis nati. Exempla alia ſunt Orchomenus et in ſeqq. Oechalia.

Locum hunc adſcripſit Macrob. V, 16. vbi Homerum laudat propter fabulas ſuauiter intertextas per episodia.

595. Recitat hunc cum vſ. ſequ. Strabo VIII, p. 522 B. Θάμυριν τὸν Θρήϊκα. Deſignat τὸν notum illum Thracem, Thracica origine; non quaſi duo eius nominis fuerint, notante Euſtathio. *Thamyris* Thrax ad antiquiſſima tempora ſpectat, quibus Thraces Pelasgicis populis permixti paſſim Graeciam inſederant. Habitus ille Philammonis f. ex *Argiope:* Apollod. I, 3, 3. vbi alia in Not. p. 35. fueritne nomen *Agriopes* quae Orphei vxor editur in Hermeſianactis fragmento, haud dixerim. Plura teneremus, ſi Sophoclis Thamyris ſupereſſet. Ducebant autem muſices initia Graeci a Thracibus; e quibus Orpheus, Muſaeus, alii, fama accepti; eaque nomina Hel-

ſenicae ſtirpis tempora et res antiquitate anteceſſiſſe putanda ſunt.

596. Οἰχαλίηθεν ἰόντα παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος. ὅτι Θεσσαλίας ἡ Οἰχαλία καθ' Ὅμηρον. οἱ δὲ νεώτεροι ἐπ' Εὐβοίας πεποιήκασιν. Ita Schol. A. Adſtipulantur de Oechalia Sch. br. Amſt. Praeiuit ipſe Homerus; nam inf. 730 in copiis Theſſaliae memorantur: οἵ τ' ἔχον Οἰχαλίην, πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος. Quodſi Theſſaliae vrbs h. l. intelligenda eſt, e valde longinquis locis eum veniſſe apparet; ſtatuendum itaque eſt, plura hac in re vetere fama tradita fuiſſe, quae nunc ignoramus. Verum praeter duas iſtas vrbes traditur fuiſſe tertia Meſſeniae Oechalia, poſtea Cornaſium dicta, vt nonnullis placuit: Pauſan. IV, 2. p. 283. Straboni eadem habita eſt, quae ſerius Andrania, Arcadiae accenſa, erat: p. 538 B. 522 B. ex mente Demetrii Scepſii. Fuere autem plures vrbes huius nominis. cf. Stephan. Byz. h. v. et Euſtath. p. 298. Quod ſi vera haec narrata ſunt, praeſtat vtique h. l. Meſſeniae vrbem amplecti.

Iam vero *Eurytus*, qui h. l. Meſſeniae vindicatur, altero loco inf. 730 ad Theſſaliam reuocatus magnam dubitationem facit de Homericis verſibus, et grauis ſuſpicio exoritur, verſum 596 Οἰχαλίηθεν ἰόντα h. l. eſſe inſertum, cum ſemel Meſſenii ea quae de altera, Theſſaliae, Oechalia narrata erant, ad ſe transtuliſſent. Verum de his v. inf. ad 730. 731. Fabulae autem de Euryto et Oechalia valde fuere turbatae; multo magis, cum etiam tertius ex Oechalia Euboeae Eurytus acceſſiſſet, pater Ioles, quam Hercules patre occiſo abduxit: v. Apollod. II, 6, 1. et Not. p. 439. e Tragicis hic notior ceteris: cf. Sch. Apollonii I, 87. Diuerſus ab his haberi poteſt Eurytus, qui artem ſagittandi Herculem docuit Apollod. II, 4, 9. de quo Odyſſ. Θ, 224 ſq. Dubitatum quoque, Οἰχαλίας ἅλωσις, antiquiſſimum carmen, ad quamnam vrbem ſpectauerit; cf. Strab. IX, p. 669 B. A Meſſeniis Eurytus heros religioſe coli ſolebat; Pauſan. IV, 27. p. 345. Cf. quae diſputauit Schoenemann. de geograph. Hom. p. 80 ſq.

597. ⊱ quod στεῦτο h. l. eſt κατὰ διάνοιαν ὡρίζετο non vero *ſtabat*, vt Od. Λ, 583. " Nam hoc ſenſu acceperant alii verba: στεῦτο δὲ διψάων. Obſeruatiuncula aliquoties repetita: vt Sch. ad Γ, 83. E, 832. Σ, 191. Φ, 455. A στέω, quod et στῶ, στῆμι, ἵστημι, erat, fuit quoque στεϝω, στεύω, στεῦμι, στεῦται, ἔστευτο, στεῦτο. eodem vſu adhibitum, quo ὑφίστατο. cf. Euſtath. ad Γ, 83.

εἴπερ ἂν pro εἰ καὶ αὐταὶ, *ſi vel ipſae*. Nihil in Homericis de certamine Thamyridis cum Muſis memoratur, verum tantum de eius arrogantia et poena a Muſis inflicta.

599. ⊱ quod πηρὸν recentiores non eſſe volunt τυφλὸν (ita ſcilicet antiquiores acceperant vocem) ſed ᾠδῆς πηρὸν, *cantu priuatum;* poterat enim, inquiunt, caecus eſſe et tamen lyra canere, vt Demodocus, quem Muſa excaecauerat, canendi tamen facultate impertitum: ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε, δίδου δ' ἡδεῖαν ἀοιδήν. Od. Θ, 64. Eſſe hoc Scholion ex Apionis et Herodori τοῖς εἰς τὰ Ὁμήρου ſeruatum, diſcimus ex Euſtathio. Fuere alii, in quibus Schol. B. eſt, qui πηρὸν, τὰς φρένας πηρωθέντα, expoſuere; contra quos disputat Schol. Lipſ. At Schol. B. ambigit, annon *voce* priuatum dixerit poeta; quod et in Heſychio occurrit; de quo loco cf. Waſſenberg. Certe πηρὸς eſt ὁ κατὰ μέρος τι τοῦ σώματος βεβλαμμένος. Vſu loquendi tamen πηρὸς ad caecitatem retulere veteres; vt iam monitum cum ab aliis, tum ad Apollodorum, et Virgil. Aen. II, Exc. XVII. Et poeta duo memorare putandus, Thamyrin et oculis eſſe priuatum, et arte canendi. Eſt aliud, quod Sch. A. monet, „πηρὸν ſcribi in Homero, cum Atticis ſit πῆρον, ὡς σκλῆρον." atqui hoc alibi non occurrit. legendum ὡς κλῆρον. Atticum agnoſcit Heſych. πηρὸν, ἐστερημένον τῆς φωνῆς — προπερισπωμένως δὲ, τὸν τυφλόν. Schol. Lipſ. autem miratur, quomodo ſint, qui πηρὸν ſcribere auſint.

600. ἐκλέλαθον κιθαριστύν. Heſych. ἐκλέλαθον. ἐπιλαθέσθαι ἐποίησαν. Vitioſe κιθαριστὴν Barocc. Vr. b. Moſc. 1.

601. Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. de his v. ſup. ad 336. Mirum, Γέρηνα nunc inter vrbes non memorari.

602. τῷ δ' ἐνενήκοντα. ita ſtatim inde ab Ald. 1. legitur; in ed. Flor. vt et in Cant. eſt τῶν δ' vt 680. De his iam dictum ad 516. Barnes „γρ. ἐννήκοντα."

603. ὑπὸ Κυλλήνης ὄρος. Vrat. b. ὑπὸ Κυλλήνην ὄρος. Strabo ad loc. ſequ. nihil aliud affert lib. VIII, p. 595 ſq. quam Arcades tot bellorum calamitates eſſe expertos, vt plerisque vrbibus deletis ne veſtigia quidem ſupereſſent ad ſitum earum cognoſcendum. Diſertior eſt Pauſanias lib. VIII.

604. Αἰπύτιον παρὰ τύμβον, pro Αἰπύτειον et hoc pro Αἰπύτου. illuſtratum ab Euſtath. Hemiſtichium eſt ap. Heſych. h. v. et Schol. Theocr. I, 125. vt doceat, tumulos fuiſſe in locis altis et pro ſpeculis fuiſſe. *Aepyti tumulus* ſub Cyllene monte. Viderat eum Pauſan. VIII, 16. Erat Aepytus inter Arcadum heroes, Elati filius: ibid. p. 605. v. Not. ad Apollod. p. 670. Pindar. Ol. VI, 54. ἵνα et ad Ἀρκαδίην et ad τύμβον referri poteſt.

605. *Pheneus* et *Orchomenus*, Arcadiae vrbes, erant deletae Strabonis aetate. In mythis tamen Pheneos clara vrbs eſt, inprimis in rebus Herculis. Ei aquis ſubmerſae alia vrbs ſucceſſerat Pheneos, v. Pauſan. VIII, 14. Stephan. Euſtath. Eſt autem ὁ Φενεὸς, vnde apud Callimachum in Del. 71 ὁ γέρων Φεναιὸς emend. Φενειός.

Orchomenus fuit inter vrbes, quae in Megalopolin ab Epaminonda extructam conceſſerant; Pauſan. VIII, 27. nomen ab Orchomeno, Lycaonis f. repetitur ibid. c. 2. p. 602. Orchomeni veſtigia vidit idem c. 13. p. 626.

Iam appoſita eſt in Ven. ſtigme ad h. v. „— quod Orchomenus h. l. ab aliis huius nominis vrbibus discernitur per epitheton πολύμηλος." Scilicet Orchomenus alter Boeotiae eſt Μινυήϊος v. Euſtath. ſup. ad 511. p. 272. Etymol.

Ex Schol. et Euſtath. ad Jl. E, 785 colligo fuiſſe olim in h. l. verſus inſertos de Stentore, tanquam ex Arcadia oriundo; ne ille vno tantum loco memoretur E, 785.

606. Recitatur vſ. a Strabone p. 595 C. *Rhipe. Stratie. Eniſpe.* ignoto ſitu iam Strabonis aetate. Ignorarunt quoque alii: Pauſan. VIII, 25. p. 651. Eniſpen Stephanus memorat: epitheton ἠνεμόεσσα, declarat: *obvia ventorum furiis*, vt e Virgilio Aen. X, 694 monet Koeppen. At *Tegea* cum *Mantinea* notiſſimae ſunt.

608. Legitur hemiſtichium ap. Schol. Apollonii II, 1055. et verſus ap. Schol. Pindari Ol. VI, 144. vbi male excuſum erat πὰρ Ῥασίην. *Stymphalus* vrbs ad amnem et paludem cognominem: Pauſan. VIII, 22 accurate de ea egit. *Parrhaſia* ab vno e Lycaonis filiis nomine ducto, ſeu, vt ferebant, ab eo condita; etſi aliter Charax tradiderat; Stephan. Byz. h. v. Nec vero vrbs proprie dicta, ſed tractus fuiſſe videtur vicatim habitatus.

609. Laudat verſum Apollon. Lex. in Ἀγαπήνορος. ſed corrupte. *Agapenor* genus ducebat ab ipſo Arcade: Apollod. III, 9, 1. vbi cf. Not. p. 651. 724. Pauſan. VIII, 2. 3. 5. ex vltimo loco patet in Νόστοις de eo plura narrata fuiſſe, nam in reditu a Troia in Cypro conſederat.

610. Arcades, cum interiora incolerent Peloponneſi, a mari vndique ſecluſi naues ad traiiciendum non habuere: quod, commemorato loco Homerico, repetierunt multi, vt Pauſan. VIII, 1. Altera ex parte notabile habetur, Agamemnonem tantam nauium copiam habuiſſe, vt et ipſe C nauium claſſem inſtruxiſſet et LX naues Arcadibus praeberet. v. Thucyd. I, 9. Scilicet is multis inſulis imperabat, vt ſup. 109 vidimus.

πολέες δ' ἐν νηῒ ἑκάστῃ Ἀρκάδες ἄνδρες ἔβαινον. Si iungis ἐνέβαινον νηῒ, vt inf. 619 πολλοὶ δ' ἔμβαινον Ἐπειοὶ, non eſt, *conſcenderant nauem*, ſed ἔβαινον profecti ſunt, *nauigarunt*, *multi in quaque naui.*

611. *ἐπιστάμενοι πολεμίζειν.* Erat hoc iam editum in ed. Flor. Ald. 1. Rom. mutatum in Ald. 2. in *πολέμοιο* quod hinc ſeruatum in vulgatis. Vſu Homerico ſollenni *ἐπιστάμενος* aut abſolute ponitur, aut cum infinitiuo; vt *ἐπιστάμενος θέειν, μάχεσθαι.* Od. I, 49 *ἐπιστάμενοι μὲν ἀφ' ἵππων ἀνδράσι μάρνασθαι.* Vnus locus eſt Od. Φ, 406 *ὡς ὅτ' ἀνὴρ φόρμιγγος ἐπιστάμενος καὶ ἀοιδῆς.* Simili modo *εἰδὼς* variat, eſt enim *εὖ εἰδὼς μάχεσθαι, εἰδὼς μάχης, εἰδὼς μάχην,* et *εὖ εἰδὼς* abſolute. Praeualet tamen h. l. *πολεμίζειν* auctoritate codd. Cant. Barocc. Mori. Ven. Lipſ. trium Vrat. cum A. Mosq. 1. Eton. agnoſcit quoque Euſtath.

612. 613. 614. „hos tres verſus *ἠθέτηκε* Zenodotus: quibus tamen carere non poſſumus“ Sch. A. Nos iis carere poſſe bene intelligo. Verum apponi debebat, num Zenodotus verſus iudicio ſuo, an codicum auctoritate ſuſtuliſſet.

613. *περάαν ἐπὶ οἴνοπα πόντον. ἐπιπερᾶν* pro vulgari *διαπερᾶν.* Niſi dixeris *περᾶν* eſſe abſolute dictum.

ἐΰσσέλμους. antiquitus vno ſibilo eſſe debuit *ευσελμους,* quod codd. quoque exhibent, Vrat. a. b. ſed lapſu potius quam iudicio; ita et *σφι δῶκεν* occurrit vſ. 612.

614. Vtuntur veteres hoc verſu tanquam vulgari dicto, v. c. Plutarch. de ſollert. animal. p. 965 C. et alludunt ad h. v. qui de Philopoemene agunt, Liuius XXXV, 26. et Pauſan. VIII, 50.

615. vsque ad 619. recitat Strabo et illuſtrat VIII, p. 523 ſq. et vſ. 615 iterum lib. X, p. 695 B. et Stephanus in *Βουπράσιον,* et vſ. 616. in *Ὑρμήνη.* In priore loco p. 523 bene obſeruat Strabo in poetae verbis ineſſe ambiguitatem. Scilicet *τέσσαρες ἀρχοὶ* videntur reſpicere quatuor vrbes Hyrminen, Myrſinum, Oleniam petram, et Aliſium, atque has contineri finibus, vtrum Elidis, regionis, tantum, an Bupraſii et Elidis? Porro eas ait ab Epeis teneri: iterum ambiguum, vtrum etiam Bupraſium, an ſola Elis Epeorum fuerit. At Bu-

praſium Epeis etiam accenſuit Jl. Ψ, 630. Obtinuit poſtea pro Epeorum nomine nomen Eleorum; ductum vtrumque ab heroibus, ap. Pauſan. V, pr. Sch. br. Sch. A. ad Λ, 687. Aliam Elidis partem, Triphyliam dictam, Pylii tenebant: quos iam ſub Neſtore vidimus. cf. Strabo p. 518 B. Hinc in Odyſſea N, 275 additur Ἦλιδα δῖαν, ὅθι κρατέουσιν Ἐπειοί. Nondum autem illo tempore in vnum κοινὸν coierant omnes Elidis vrbes. Initio enim eas terras tenuere populi ſtirpis Pelasgicae; e quo genere ipſi Epei videntur fuiſſe; permixti cum iis habitarunt Aeoles; vnde ipſi habiti ſunt Aeoles; at Pylii referuntur inter Achaeos. Itaque Achiui paſſim diſtinguuntur ab Epeis. v. inf. ad Λ, 693. Serius cum Heraclidis inuaſerunt Elidem Aetoli, duce Oxylo; vti narratum eſt, antiquiſſimis aetatibus Aetolum ex Elide in Aetoliam profugiſſe, vnde pater eius Endymion cum Aeolenſibus Elidem adierat: Apollod. I, 7, 5 et 6. Piſam occuparat Pelops e Phrygia aduena, nunc ne nominatam quidem. Eleorum res tenues erant hoc tempore, Pyliis contra florentibus, cum ab his illae attritae eſſent: vide quae Neſtor narrat inf. Λ, 670 ſqq. Acceſſerat clades ab Hercule illata: v. inf. Λ, 688 ſqq. cf. Strabo p. 543 C. Pauſanias lib. V. et VI. pauca Homerica attigit.

Bupraſium videtur fuiſſe pagus, vel tractus, κατοικία, qui Strabonis aetate non extabat p. 524 A. vrbem, fluuium et regionem eo nomine memorat Stephan. Byz. et ex eo Etymol.

Elis Epeorum fuit: quod diſerte docet Od. N, 275. Vrbs hoc nomine non niſi poſt bella Perſica fuit condita; at Homeri aetate ille tractus per pagos habitabatur; ἡ χώρα κωμηδὸν ᾠκεῖτο· Strabo p. 519 A. idque tenendum eſt per totum catalogum Homericum, vt iam ſup. 499 monui. Quandoquidem vt paullo ante vidimus, Bupraſium cum Elide memorat poëta, Strabo eo deuenit, vt ſuſpicetur, Bupraſium fuiſſe Elidis partem, et a poeta Elidem cum Bupraſio, tanquam genus cum forma

ſeu parte, poſitum eſſe: id quod exemplis illuſtrat p. 624. et iterum p. 695. vnde repetiit Euſtath. ad h. l.

616. Zenodotus notatur, qui ſcripſerat Ὑρμίνῃ tertio caſu, (quod etiam in Vrat. a. eſt) vt ſit ἐφ' Ὑρμίνῃ, (quod iuncturam ceterorum reſpuit) cum tamen iungenda ſint ἐφ' ὅσσον. ὅσσον ὑφ' Eton. et Mosq. 1. ὑφιρμένῃ Lipſ. cum al. ὅσσον ἡ vn. Vindob. Poteſt aliquis ſuſpicari excidiſſe copulam; quod et Bentleio obuerſatum eſſe videtur, qui adſcripſit: Ὅσσους θ' Ὑρμίνῃ. Ita quatuor hae vrbes putandae eſſent fuiſſe extra Elidem. In fine ἐσχατόεσσα Vrat. a. vt ſup. 508. Ferebatur autem *Hyrmine* ab Epei filia dicta; Strabonis aetate non ſupererat: p. 525. In Stephano eſt Ὑρμήνη. *Myrſinus*, poſtea Myrtuntium, ad mare ſitum; Strabo p. 525 A. Stephan. Byz. h. v.

617. *Olenia petra:* putatur eſſe, quae poſtea Scollis dicta, inter Dymen, Tritaeam et Elidem, in confiniis Achaiae et Elidis: Strabo p. 594 A. 525 B. Adde Stephanum, qui et Heſiodi verſum laudat, quem pleniorem Strabo p. 526 A. adſcripſit: ᾤκεε δ' Ὠλενίην πέτρην ποταμοῖο παρ' ὄχθαις εὐρείος Πείροιο. Olenium heroem, a quo ea nomen habeat, memorat Pauſan. VI, 21. p. 505. Aliam Olenum Aetoliae videbimus inf. 639. Alia eſt Olenus Achaiae paullo notior.

Aliſium, poſtea Aliſiaeum, vrbs fuit Piſatidis, in via ab Elide verſus Olympiam: Strabo VIII, p. 525 C. In Stephano Byz. eſt Ἀλήσιον. cf. Euſtath. h. l. et ad Λ, p. 883, 1. At Ἀλείσιον, quod h. l. editur, et codd. conſtanter exhibent, etiam Strabo agnoſcit p. 525 C. cum Etymol. In Heſychio omnes formae occurrunt, Ἀλείσιον, Ἀλήσιον et Ἀλίσιον, vt hoc vltimum inf. Λ, 756 legitur. Ibi enim vſſ. 755. 6. in Neſtoris narratione, iterum memorantur Bupraſium, Petra Olenia et collis Aliſius.

Pro ἐντὸς ἐέργει Bentl. malebat ἔεργε, ϝεϝεργε, quae varietas inf. Σ, 512 occurrit. ἐέργοι Vrat. b. a m. ſec.

618. 619. recitat Strabo VIII, p. 541 B. πολέες δ' ἔμβαινον v. ſup. ad 611.

620. Eleorum res in Heracliis passim expositae fuerant. Hercules, victo Augea, regnum eius filio Phyleo tradiderat; interemerat idem in ea expeditione Cteatum et Eurytum, Actoris et Moliones filios, vulgo pro Neptuni prole habitos (v. Apollod. II, 7, 2) quos inf. Λ, 749 et Ψ, 638 memorari videbimus. Conuenerant illi in belli societatem cum Augea, vna cum Amarynceo.

Iam ex Actoris filiis nati erant, ex Cteato quidem *Amphimachus*, cuius etiam inf. N, 185 mentio fiet, (a quo diuersus est alius inf. 871 inter Troianos) ex Euryto *Thalpius*, qui Elidis partem obtinuerunt, vna cum *Diore*, Amaryncei filio; et cum *Agasthene*, Augiae filio; hic Phyleo fratri, qui Dulichium discesserat, v. mox 628. 9. successit, in eiusque locum nunc filius *Polyxenus* inter Eleorum duces annumeratur. Sane infra N, 691. 2. *Epei* sub *Megetis* auspiciis pugnare narrantur; scilicet hi sunt Epei in Echinades deducti. Locum hunc ante oculos habuit Pausan. V, 1. p. 380. add. Apollod. II, 7, 1. et Not. p. 450.

620. Ἀμφίμαχος. In Eton. λε superscriptum; an voluit Ἀμφίλοχος? perperam vtique. Porro pro ἡγησάσθην est in Vrat. b. ἡγησάσθων. Adeo librarius ne flexiones quidem suae linguae norat!

621. ὁ μὲν Κτεάτου, ὁ δ' Εὐρύτου. quod praeter morem ὁ μὲν ad prius, ὁ δὲ ad posterius retulit poeta; est enim ὁ μὲν Amphimachus, Cteati f. ὁ δὲ, Thalpius Euryti f. Respicit autem obseruatio aliam obseruatiunculam saepe repetitam, solere poetam inuersa ratione in similibus vti.

Porro ὁ δ' ἄρ' Wassenberg. e paraphrasi restituerat, recte receptum a Wolfio; sic quoque Vrat. A. Ven. A. cum Sch. Vulgo edebatur cum metri vitio ὁ δ' Εὐρύτου. Emendauerat Barnes Κτεάτοιο, ὁ δ' et Clarke ὁ δὲ Εὐρύτου, vterque hiatu illato. Melius Bentl. ὅδε δ' Εὐρύτου, vel ὁ δ' ἄρ' Εὐρύτου.

Grauius est, quod legitur Ἀκτορίωνος, quasi Eurytus solus fuerit Actoris filius. Atqui Cteatus non minus

erat Actoris proles. Requirebatur adeo Ἀκτοριώνων. Verum repones, vſum eſſe poetarum, ſaltem poſt Homerum, vt ſingularem ſubiungant alteri e duobus. At extat alia lectio in Veneto: Ἀκτορίωνε. Addit Schol. A. καὶ ὅτι οὕτως εἴρηκεν. Ἀκτορίωνε, δέον Ἀκτοριώνων. Scilicet interpolatam dices lectionem ab iis, qui non concoquebant: υἷες Ἀκτορίωνε pluralem cum duali: quod tamen haud raro occurrit. Eſt tamen aliud, quod me retinet, quo minus reponam: Ἀκτορίωνε nunc erunt *nepotes* Actoris, non, filii; quod per ſe me non magnopere moueret; nam et huius moris exempla ſunt; verum exoritur ambiguitas in verbis; et Ἀκτορίωνε ſollenne eſt de Cteato et Euryto filiis Actoris. Binis aliis locis praeterea iidem Ἀκτορίωνε appellantur Λ, 749. et Ψ, 638.

623. θεοειδής, philoſophatur ſuper hac voce Plato. v. ad A, 131 θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ. ſic τοὺς ἀγαθοὺς appellari, docet Plutarch. de Iſ. et Oſir. p. 360 D.

625. ξ— οἵ δ' ἐκ Δουλιχίοιο Ἐχινάων θ' ἱεράων. quod non haec dicta ſunt, quaſi Dulichium et Echinades diverſae ſint; verum pro ἐκ τοῦ Δουλιχίου καὶ τῶν ἄλλων Ἐχινάδων· (quod Strabo quoque illuſtrat X, p. 703 A. et ex eo Euſtath. add. Stephan. in Δουλίχιον. Similis disputatio erat ad v. 615.) et quod Ἐχῖναι pro Ἐχινάδες dictae ſint: cf. Stephan. Byz. h. v. Latet Homerica vox in Heſych. Ἀχινάων. Sitae ſunt eae inſulae ante oſtia Acheloi, limo ab amne aggeſto ſenſim auctae. v. Strabo p. 702 C. Stephan. h. v. A ſerioribus Dulichium attribuitur Vlyſſis ditioni, et ipſe appellatur Dulichius. At apud Homerum ex iis inſulis copias ducit Meges, Phylei f. Fuiſſe eos Epeos neceſſe eſt; quos eo duxerat Phyleus. vide inf. N, 686. et 691. 692. cf. Strabo p. 699 C. et Stephanus in Δουλίχιον. Vna Echinadum eſt Taphus, quam Teleboae incoluerant, memorati in Odyſſea. In eos expeditio ab Amphitruone facta nota eſt. cf. Apollod. II, 4, 4 et 6.

In Δουλιχίοιο Ἐχ. hiatum ſuſtulit iam Bentleius. Manifeſtum ſit excidiſſe τ', nam Homero ſollenne eſt bis

copulam ponere. Deest τ' etiam loco hinc excitato ap. Strabon. lib VIII, p. 524 B. 695 B. et ap. Plutarch. de exilio p. 603 B.

626. *νήσων αἳ ναίουσι πέρην ἁλὸς, Ἤλιδος ἄντα.* Sic quod Zenodotus legerat *οἳ ναίουσι*, scilicet *ἄνδρες.* at *ναίειν* est pro *ναίεσθαι*, in quod A. B. L. Eustath. consentiunt. Nec tamen actiuum passiue positum putato. Scilicet *ναίειν* et *ναιετᾶν* dicitur pro, *situm habere*, *iacere.* v. c. Δ, 45 *ναιετάουσι πόληες.* Od. I, 23 *ἀμφὶ δὲ νῆσοι πολλαὶ ναιετάουσι.* Ergo et vrbs *bene sita* est *εὖ ναιετάουσα.* Vsum Homericum sequuti sunt alii poetae, vt Sophocles Ai. 603. de Salamine. Callimachus in Del. 266. et saepe Apollon. I, 831 et al. Sic et *οἰκεῖν.* Laudauit iam Koeppen Wessel. ad Herodot. II, 165. Nec alio sensu vrbes, sollenni aliquo epitheto ornante, *εὖ κτίμεναι* dictae, *bonum situm habentes*, *εὔκτιστοι.* etsi sensum varie constituunt grammatici. Ergo et insulae sunt *εὖ κτίμεναι opportunum*, *bonum situm habentes*, aditu faciles, et sic porro. Sic Delus Hy. in Apoll. 102.

πέρην ἁλὸς, notabilis loquendi forma, de insula continenti obiecta, scil. parte maris inter littus et insulam interiecta, vt adeo inde a terra trans mare sita dici possit insula; non, toto mari interiecto. Sic et *πέρην Ὠκεανοῦ* accipe, de insula in ipso Oceano sita: respectu scilicet eius, qui ex continente prospicit, vt Jl. Ω, 753 *πέρην ἁλὸς, ἐς Σάμον.* Ergo etiam secundum Hesiodum Θ. 215 Hesperides *πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο* in insula habitarunt; v. Not. ad Apollod. p. 387. Non itaque sequendus est Wood, qui p. 8. statuebat, esse Echinadas *πέρην ἁλὸς* dictas respectu poetae Ioniam incolentis, mari Aegaeo interiecto. Atqui etiam Graecia interposita erat.

627. *τῶν αὖθ'.* Vrat. A. *τῶνδ' αὖθ'. Meges*, Phylei f. Augiae vel Augeae nepos. Phyleus, patri Augeae iratus, quod Herculem mercede fraudauerat, Elide discesserat in insulam Dulichium: v. Apollod II, 5, 5. et No.

ias p. 363. Narrat rem Scholion ad h. l. ex Callimacho: quod e Porphyrio petitum esse, disco ex Eustathio. Phyleus tamen, patre caeso ab Hercule in regnum restitutus est, Apollod. II, 7, 2. Not. p. 453. 465. 363. Statuendum itaque est, Megetem mansisse in insula et in principatu Epeorum patri ibi successisse. De Megete narrarat alia Lesches, vt ex Pausan. X, 25. p. 860. patet: vbi Meges, vulneratus in excidio Troiae, a Polygnoto pictus erat.

628. 629. Versus sunt apud Strabon. X, p. 704 A. Accipi et h. l. ἱππότα pro φυγὰς notat Eustath. de quo v. sup. ad 336.

629. ὃς quod ambiguum est, ὅς ποτε sitne Meges an Phyleus; more tamen Homerico ad id, quod posterius dictum, referri pronomen Sch. A. Dubitari vix poterat, de *Phyleo* haec dicta esse, nimis enim nota est narratio de Phylei sensu iniuriae a patre Herculi factae.

Δουλίχιον sine δ' Lips. Vrat. a. Mosq. 1. Vindob.

ἀπενάσσατο. ἀπῴκισεν. Schol. et Apollon. Lex. erit adeo hoc dictum pro ἀπῳκίσθη. ἀπῴκησεν.

631. Appositus in Veneto obelus; cuius rei caussam non assequor. Leguntur vss. 631—635 et illustrantur a Strabone X, p. 695 B. C. et iterum versus singuli p. 696 B. C. 699 C.

Cephallenes autem non sunt solum, qui Cephalleniam, olim Samon dictam, inhabitarunt; verum apud Homerum illi etiam insulas et Acarnaniae oram maritimam inhabitarunt; obseruante quoque Strabone p. 695 A. Repetitum, more prisco, nomen populi a Cephalo, cui Amphitruo insulam habitandam concesserat: cf. Apollod. II, 4, 7. Not. p. 322. Strabo l. c. p. 699.

632. οἵ ῥ' Ἰθάκην εἶχον καὶ Νήριτον εἰνοσίφυλλον. In Strabone legitur οἵτ' Ἰθάκην. Apud Maxim. Tyr. diss. V, p. 76 est περὶ Νήριτον εὔφυλλον, incertum vitio scripturae an memoriae. Significantius nomen est et ad sensum potentius εἰνοσίφυλλος, quam σκιόεις, *vmbro-*

ſus, aut ſimile; obiicit enim ſenſibus ſimul motum frondium ex vento, ab ἐνόω, κινέω.

Neritum eſſe montem ipſius inſulae Ithacae apud Homerum, dubitari nequit: Od. I, 22 Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον· ἐν δ' ὄρος αὐτῇ Νήριτον εἰνοσίφυλλον ἀριπρεπές. cf. Euſtath. ad h. l. et ad Odyſſ. Eſſe itaque Ithacen et Neritum iuncta vt ſupra Echinades et Dulichium notarunt veteres; v. Strabo p. 695 B. cf. ſup. ad 615. 625. Virgilius tamen pro inſula huius nominis Neriton accepiſſe videtur Aen. III, 271. vbi cf. Not. Congeſſit quae de his dici poſſint Palmer. IV, 23.

633. καὶ Κροκύλει' ἐνέμοντο. Expectes Ionicum Κροκύλεια νέμοντο. Eſt ergo Homero τὰ Κροκύλεια, aliis τὸ Κροκύλειον, et Stephano ἡ Κροκύλεια. In Cod. Eton. Κροκύλην legitur. Vix diuerſa fuere Κροκύλια, cf. Waſſe ad Thucyd. et Addenda p. 670. et Waſſenberg. ad h. v. p. 81.

Memorantur a Strabone lib. X, p. 693 C. et IX, p. 577 C. *Crocylea* et *Aegilips* in Acarnania, ſeu in Leucade Acarnaniae accenſa; a Stephano autem in Αἰγίλιψ in Epiro: ſaltem latiore et antiquo ſenſu. Crocylii quoque Thucydides meminit inter vrbes Aetoliae lib. III, 96. In Scholiis inter vrbes Cephalleniae eduntur; male; nam Cephallenia, ſi Samos eſt, non niſi 634 memoratur. Si Homerum ipſum ſine interprete legeris, vix aliter ſtatuas, quam vſſ. 632. 633. ad Ithacam ſpectare, et eſſe Ithacam vrbem, tum Neritum montem, ergo et Crocylea et Aegilipem in ea inſula fuiſſe. Continens, ſeu Leucas, non niſi 635 ſubiicitur. Aſſentiendum itaque eſſe videtur Heracleoni Glauci f. qui quatuor Ithacae tractus memorauit, et in his Crocyleum: ap. Stephan. Byz. h. v. cf. Palmer. IV, 23.

Fuere quoque qui Τρηχεῖαν vrbem ederent, et αἰγίλιπα epitheton facerent. At vrbs Aegilips etiam aliunde nota; agnoſcitur quoque a Strab. p. 693 C. et a Stephano.

634. ÷ quod Zenodotus legerat ἠδ' οἳ Σάμην ἀμφενέμοντο. aduerſus metrum.

Eſt aliud proſodicum, quod mirationem facit, τε ante Ζάκυνθον non produci; notatum quoque ap. Euſtath. Sunt tamen ſimilia inf. 824 οἱ δὲ Ζέλειαν et iterum Δ, 103. 121. et quod toties breuis ſyllaba ante Σκάμανδρον occurrit.

Ceterum *Zacynthus* ſatis nota, Elidi ex aduerſo ſita: v. Strabo p. 702. De ea et Same egit Palmer. IV, 24. *Samos* vel *Same*, nunc Cephallenia; vt modo vidimus: v. Strabo X, p. 698 ſq.

De ἀμφενέμοντο v. ad vſ. 574. In vno Vindob. vitioſe ἀμφεπένοντο.

635. οἵ τ' Ἤπειρον ἔχον, ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο. Niſi ἤπειρον appellatiue ſcribere praeſtat, Epirus h. l. non eſt, quae vulgo ita dicitur, ſed Acarnania cum Leucade, Ithacae et Cephalleniae ex aduerſo poſita. v. Strabo p. 693 B. 695 C. Interfuere adeo expeditioni aduerſus Troiam etiam *Acarnanes;* qui h. l. ſunt Cephallenes illam oram tenentes. cf. ibid. p. 708 ſq. Interiora tenebant alii barbari, Pelasgicae puta et Thracicae originis: Curetes, Leleges, Teleboae, vt ex Ariſtotele apparet apud Strabon. VII, p. 495 C. Borealia loca tenebant Dolopes.

ἀντιπέραια eandem ἤπειρον declarant. Male Schol. br. τὰ ἐξεναντίας τῆς Ἤλιδος κείμενα χωρία. οἱ δ' ἀντιπέραι' Cant. Vrat. b. prius quidem hic non bene. ἀντιπέραν Vrat. c. Mosq. 1. Nusquam Ionicum memorari video: ἀντιπέραια νέμοντο.

637. (÷) quod naues μιλτοπάρῃοι (hoc vno loco) memoratae: vnde intelligi aiunt Schol. A. B. colorum vſum iam tum notum fuiſſe ad picturam." (Scil. in pingendis, hoc eſt oblinendis ſeu inducendis colore nauibus, ne trabes maris et aeris iniuria corrumperentur. Nec de proris ſolis, nec de ornamentis eſt cogitandum) Vlyſſis naues inſignes fuiſſe inter ceteras, ita vt et in medio ſtationis conſtitutae locum concionis cogendae

praeberent." (Scilicet respiciunt haec locum Λ, 805 sq.) Longa obseruatio est Eustathii ad *μιλτοπαρῄους*, quomodo partium corporis nomina, (vt h. l. *παρειῶν*) translata fuerunt ad alias res. Minii vsum in pingendis nauibus testatur quoque Herodotus III, 68.

638. *Aetolos* ducit *Thoas*. Aetoliam inde a prima memoria tenuerunt Curetes; superuenerant Epei ex Elide, duce Aetolo: qui fuere Aeolenses admixtis antiquis Pelasgis: cf. sup. ad 615. Tum Curetes secesserunt in Acarnaniam: v. Strabo p. 713. Ita factum, vt Acarnania Curetis appellaretur: Plin. IV, 2. Alia sunt apud Thucydidem, et alia videbis in Palmer. Graecia ant. IV, 10. Curetes ex Euboea venisse et Pleuronem condidisse, traditur in Schol. Lips. Vict. ad I, 525. Accuratius haec exposita videbis a Strabone X, p. 713. 714. qui Archemachum Euboeensem auctorem edit.

Thoas hic est Andraemonis filius e Gorge, Oenei filia: Apollod. I, 8, 1. Oeneo autem in regno Aetolorum successerat Andraemon, (ibid. I, 8, 6.) Thoas Pleuronem et Calydonem imperio tenuisse (*ἄνασσε*) dicitur h. l. 643 et inf. N, 216. 217. 218. hoc est, copiis inde ductis praefuisse. Laudatur fortitudine et facundia: Jl. O, 281—4.

Αἰτωλῶν ἦρχεν δὲ Cant. „Ed. 1. in margine" ait Barnes, quae tamen illa sit, non docet.

639. *Pleuron* et *Calydon*, nobiles olim vrbes, Strabonis vero aetate tenuibus rebus vtentes: lib. X, p. 691. 707. cf. inf. I, 526 sq. vbi Curetes cum Aetolis oppugnant Calydonem, quae Aetolorum erat; (nec tamen expugnarunt, et mansit vrbs in Aetolorum potestate: cf. Ξ, 116.) at Pleuronem tunc tenebant Curetes; qua et ipsa illi mox exciderunt. Itaque vtramque imperio tenebat Thoas: vt modo vidimus, h. l. et N, 216. 7. 8.

Est apud Schol. Ven. A. B. Lips. narratio, ab Eustathio p. 263, 17. recocta, ex controuersia inter Aetolos et Aeolenses orta Calydonem adiudicatam esse Aetolis ex Homericis versibus. Atqui non assequor, qui Aeolenses

ſint. Nam Curetes ex ea ſtirpe haud fuere; ipſi potius Aetoli inter Aeoles ſunt referendi; v. ſup. ad 638 et 615. Probabile adeo fit, Curetibus in Acarnaniam diſcedentibus Aeolicae ſtirpis aduenas loca occupaſſe, eosque ſerius ſibi Calydonem vindicare voluiſſe.

Olenus et *Pylene* non longe a Pleurone ſitae: v. Strab. X, p. 692 C. 707 A. et ex eo Euſt. vt in ceteris. Verſus 639 eſt ap. Strabon. VIII, p. 592 B. Schol. Pind. Ol. I, 37. Stephan. in Ὤλενος, vbi cod. Voſſ. *οἱ δὲ Πυλίνην*, quae ſcriptura et ap. Strabon. occurrit, Sch. Apollon. I, 202 vbi *Ὤλενοι τῆς Ἀχαΐας δύο.* debebat dicere: eſſe alteram Olenum Achaiae: forte fuit *Ὤλενος δύο, ἡ μὲν τῆς Ἀχαΐας, ἡ δὲ τῆς Αἰτωλίας.* cf. ſup. ad 617.

640. Verſus legitur ap. Strabon. X, p. 687 A.

Chalcis in littore ad Euenum fuit, non ad Acheloum: quod e Thucydide docet Palmer. IV, 16. et diſerta Strabonis auctoritate firmatur p. 692 B. Apud Stephanum eſt tertia vrbs huius nominis.

641. & 642. & vtrumque verſum *ἠθέτηκε* Zenodotus; forte, ait Schol. quia Meleagrum ab Oenei filiis ſeorſum memoratum mirabatur. Sollenne tamen, ait Sch. A., eſt, dici totum et cum eo partem, inprimis eminentiorem. Sic *Τρῶας καὶ Ἕκτορα.* Similia ſunt ap. Strabon. lib. I, p. 68 B. vbi inter exempla memorati primo generis tum partis alicuius eſt quoque hoc, quod memorantur *υἱέες* et vnus ex iis Meleager. Enimvero habuere haud dubie veteres aliquid, quod verſus in ſuſpicionem adduceret: quis non expectaret inter Oenei filios primo loco memorari *Tydeum?* Hoc forte adduxit doctos homines, vt insererent Tydeum in verſu inſititio cod. Mosq. poſt vſ. 642 *καὶ Τυδεὺς ἐν Θήβαις, ὅτ᾽ ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν.* et in marg. *γράφεται καὶ, ἐν Θήβαισιν, ὅτ᾽ ἀ. λ. Ἀ.* Scribendum ſaltem erat: *Καὶ Τυδεὺς Θήβησ᾽ ὅτ᾽ ἀπώλετο λαὸς Ἀχαιῶν.* vel *Τυδεύς τ᾽, ἐν Θήβῃσ᾽ ὅτ᾽ ἀ.* Verſus conſutus eſt ex Il. Z, 223.

Oeneus Porthaonis ab Aetolo oriundi f. magna fabularum varietate, inprimis per tragicos, celebratus; vt et eius filius ex Althaea, *Meleager*, et alter ex Periboea *Tydeus*, cuius filius *Diomedes*. Vitam ad multam senectutem produxerat Oeneus, variis calamitatibus obnoxiam. v. Apollod. I, 8. vbi §. 1. de Oenei liberis, (cf. Not.) et Anton. Lib. c. 2. Meleager maturius obierat: nota fabula, de odio matris Althaeae. Omnia haec rebus Troianis anteriora esse ex h. l. discimus.

Laudat Schol. Victor. ad Jl. I, 580 οἱ γὰρ ἔτ' vix tamen consilio, vt et Barnes recte iudicabat; et legitur vbique οὐ etiam apud Strabonem.

642. Duplici modo interpungi posse, obseruant grammatici, vel οὐδ' ἄρ' ἔτ' αὐτὸς ἔην scil. Oeneus; vel vt totus versus ad Meleagrum referatur: οὐ γὰρ ἔτ' αὐτὸς ἔην, θάνε δὲ, ξανθὸς Μελέαγρος.

643. τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐτέταλτο ἀνασσέμεν Αἰτωλοῖσι. hoc est: τούτῳ ἐπετέταλτο (κατὰ) πάντα ἀνασσέμεν. pro, ἐπὶ τούτῳ ἦν πᾶν τῆς ἐξουσίας. In Lips. ἐτέτακτο. item a pr. m. L. et C. apud Bentlei. In vno Vindob. erat corruptela ex vs. 637 retracto.

645. Notiora sunt vrbium Cretae nomina, quam vt illustratione indigeant; et habemus libellum Meursii, *Cretam*, vt ad seqq. *Rhodum*. Inspiciendus tamen est ad seqq. Strabo lib. X, p. 727. qui passim versus vel hemistichia recitat. Locus classicus de Cretae originibus est Od. T, 172 sq.

Versum 645 post vs. 647 collocatum habebat ms. Mori, ap. Bentl.

δουρικλυτὸς et δουρὶ κλυτὸς perpetua varietate scriptum occurrit; necdum ratio potior pro alterutro ad manum est; nisi quod nouimus grammaticos compositorum numerum miro studio auxisse.

646. Κνωσσόν τ'. antiquam scripturam Κνωσον non reperi nisi in Ven. Vrat. b. c. De *Cnosso* cf. Od. T, 178. Strabo X, p. 729 C. et de *Gortyne* s. *Gortyna*, quae olim fuit florentissima ibid. p. 732 sq.

647. *Λύκτον.* tonum in priore habere omnes libros, aiunt Sch. B. L. *Λυκτὸν* ſcribere nonnullos, non bene. Fuit ea quoque Lyttus, *Λύττος*, ap. Stephan. h. v. et ſic quoque tradidiſſe videtur Strabo X, p. 729 C. Conf. Spanhem. ad Callim. in Apoll. 33.

Miletus Cretae: e qua colonia Sarpedone duce deducta eſt Miletus Aſiae: Strabo XIV, p. 941 C. Aliter alii vt Apollod. III, 1, 2. Apud Strab. X, p. 734 C. editum eſt *Μίλυτος*.

ἀργινόεντα Λύκαστον. Cant. a m. pr. *ἀργιόεντα*, vt iterum vſ. 656. Dicta vrbs *candens*, ſeu quod *λευκόγειος* erat, ſeu propter cautes candidas, quibus impoſita erat: hactenus Koeppen bene comparabat *niueam Paron* et *Cycladas nitentes*; ſeu a muris candentibus; vt vſ. 735. 739. De *Lycaſto* v. Stephan. h. v. vbi verſum hunc recitat. Deletae *Lycaſtus* et *Miletus*, agro Mileti a Lyctiis, Lycaſti agro a Cnoſſiis occupato: Strabo p. 734 C. Acui vocem *Λύκαστος* in antepenultima, monent Sch. Euſtath. et Schol. ad M, 20.

648. *Phaeſtus* a Minoe condita, et a Gortyniis diruta; ad eam pertinebat *Rhytium*: Strabo p. 734 B. vbi hemiſtichium excitatur. *Φαιστὸν* acui iubent Scholia; nam *Φαῖστον* eſſe nomen viri E, 43. Eſt ſane in Schol. Pindari P. IV, 28 ſcriptor *Phaeſtus*, *Φαῖστος ἐν Λακεδαιμονικοῖς*, at idem *Φῆστος ὁ τὰ Μακεδονικὰ συγγράψας* editur Schol. Pind. P. IX, 89 nec pro alterutra lectione potior eſt auctoritas. Carmine ille fabulas veteres complexus erat ſeu Macedonum ſeu Laconum; inuocatione Iouis Ammonis praefixa: quod facit, vt in *Μακεδονικὰ* procliuior ſim. Porro pro *Φαιστόν τε* erat *Φαῖστον τοι* in Barocc. et in cod. ap. Bentl. *Φαῖστον Ῥύτειόν τε.* Tyrannio ſcribere iuſſit *Ῥυτίον.* De flexione *πόλεις* v. ad N, 734. *εὖ ναιεταούσας* ſup. ad vſ. 626.

649. *Κρήτην ἑκατόμπολιν.* ⸖ *πρὸς τοὺς χωρίζοντας* (h. e. diſcrimen vel diſſenſum in poeta obſeruantes) Scilicet Odyſſ. T, 174 non niſi XC vrbes Cretae memorantur. Varia tentarunt Heraclides, Ariſtoteles, alii: quae

v. apud Strabon. X, p. 735. et (ex Porphyrio, cuius ζήτησις e cod. Leid. extat apud Waſſenb.) ap. Schol. et Euſtath. Sane quod ſtatim in animum venire debuerat, eſt, quod h. l. e ſua perſona loquitur poeta, adeoque e ſuo tempore ſtatum rerum Cretae declarare potuit; in Odyſſea autem ex Vlyſſis perſona agit.

651. Μηριόνης τ' ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. Pronuntiandum eſſe cenſeo ac ſi ſcriptum eſſet Ἐνυαλίῳ 'νδρειφόντῃ. Hoc praeſtare puto commentis Barneſii et Clarkii, qui aut ίω aut υα vna ſyllaba efferri volebant, aut ανδριφ. binis breuibus ſyllabis corripi. Nec aliter Bentleius ſtatuebat, qui Aeolice hoc fieri dicit, vt α in principio elidatur; et laudat Sapphus illud: ὠρανῷ 'θέρος. idemque monet in Heſych. αἴδροφῶντι ex h. l. eſſe emendandum.

In voce ἀνδρειφόντῃ τὸ ει defendi poteſt per ὀρειβάτης, et ſimilia, multoque magis per Ἀργειφόντης, Mercurii epitheton, pro Ἀργοφόντης. R. Payne Knight p. 31 profert e mſ. Lipſ. ἀνριφόντῃ, et mauult ἀριφόντῃ vel ἐριφόντῃ.

Ἐνυαλίῳ. De voce v. ad P, 211. Idem vir doctus, Knight, l. c. ſcribendum eſſe cenſet Ἐνευαλίῳ, vt in tabula Heracleenſi ſcribitur Ενευω. Veteres Ενίω et Ενύω, adeoque Ενύαλιος et Ενὐαλιος ſcripſiſſe, conſtat ex Euſtathio p. 524.

653. Verſus ſeqq. ante oculos habet et paſſim recitat vel illuſtrat Strabo lib. X, p. 965 ſqq. praeter Pindarum Ol. VII, 40 ſqq. nunc confer Apollod. II, 8, 2. et Notas p. 501. Erat *Tlepolemus* Herculis filius ex Aſtyoche Phylantis filia: ibid. II, 7, 6. et Not. p. 464. Rhodus haud vnius generis colonos habuit. Antiquiores ad aetates mythicas ſpectant Telchines et Heliadae. Quos Tlepolemus adduxit, Argis profectus, Aeolenſes et Achaeos fuiſſe neceſſe eſt: cf. Strabo XIV, p. 965. 966. Poſt Codri aetatem, adeoque poſt tempora Troiana, in inſulam profecti ſunt Dorienſes; atque inde Rhodii in Dorienſium genere habiti ſunt.

654. Ῥοδίων ἀγερώχων· ſunt h. l. aduenae cum Tlepolemo. Dicti illi ἀγέρωχοι, male in Sch. br. redditum: νῦν αὐθαδῶν ὑβριστῶν καὶ θρασέων etſi additur: δηλοῖ δὲ καὶ τῶν λίαν ἐνδόξων. Sch. B. L. ἄγαν γέρας ἐχόντων, ἐντίμων. Waſſenberg reddit *ſplendidos. diuites.* Accipiam *ſpectabiles, inſignes;* ſcilicet eſt notio paullo latior et vaga: vti nobis *die Stolzen.* Saepe Τρῶες ἀγέρωχοι, quod ſimpliciter redditur πολεμικοὶ, vt Π, 708 a Schol. br. Vocem apud Homerum in laudem dici, notatum eſt iam veteribus, Apollonio quidem Lex. h. v. vbi et verſus adſcriptus, add. Euſtath. Videtur Etymologo ducta eſſe vox ἀπὸ τοῦ γέρας ἔχειν, alia admiſcentur in Heſychio, quae habet Ven. A. et Sch. br. inf. ad K, 430.

655. διάτριχα κοσμηθέντες edd. At ratio iubet ſtatuere, fuiſſe διὰ τρίχα ſc. διακοσμηθέντες τρίχα. Hocque veteres maluere. Sic Ven. Schol. Euſtath. ſcribunt. Iterum Od. I, 157 διὰ δὲ τρίχα κοσμηθέντες. Locum excitat Ariſtides in Rhodiaca T. I. p. 569. τρίχα, non τριχὰ eſſe docet Sch. A. et tamen mox 668 τριχθὰ ſcribitur! et τριχῇ in aliis ſcriptoribus, et τριχὰ nil niſi neutrum plurale eſt a τριχὸς; maluere tamen grammatici aduerbium τρίχα ſcribere.

656. Λίνδον Ἰηλυσσόν τε καὶ ἀργινόεντα Κάμειρον. Ἰηλυσὸν paſſim vno ſibilo ſcribitur et editur; ſic codd. Ven. Lipſ. Eton. Vrat. a. b. et in vſ. Homerico excitato ap. Schol. Pind. Ol. VII, 34. Perperam tamen; docet enim metrum apud Pindar. Ol. VII, 136. 7. tertiam ſyllabam eſſe breuem; eſt ibi quoque, accentu mutato, Ἰά — λυσον.

ἀργυρόεντα ſcriptum in codd. Strabon. XIV, p. 966 A. mox tamen ead. pag C. eſt ἀργινόεντα. v. ad 647.

Κάμιρον ſcripſere multi inter veteres, in quibus Stephan. Sic Barocc. Eton. Vrat. b. c. A. Ex edd. Flor. et Ald. 1. Κάμιρος, Ald. 2. intulit Κάμειρος. Turnebus duce Romana iterum Κάμιρος. Reditum eſt ad alterum ite-

rum a Stephano. Et ſane Κάμειρος ap. Pindarum, Strabon. ſcribitur, et ſic Ven. Cant. et vſus vulgaris.

658. ⸓ quod Zenodotus ſcripſerat Ἡρακλείῃ, vitiato metro: (h. e. in eius codd. ſic legebatur, vitio librarii; nam ipſe verſus bene norat metiri, quod aliis locis conſtat.)

Ἀστυόχεια. Barnes: „γρ. Ἀστυδάμεια." Enimuero non ſic in Homero variat lectio, ſed hoc nomen alii edunt, vt ipſe Pindarus Ol. VII, 43. vbi v. Schol.

659. ⸓ quod *Ephyra* haec diuerſa eſt a Corintho; eſt enim Theſprotiae, quae pars erat Epiri, vrbs ad Selleentem fl. quem a Sellis dictum eſſe ait Sch. A. quos recentiores Ἑλλοὺς vocant." (de his v. ad Jl. Π, 234) cf. Strabo VII, p. 505 B. et VIII, p. 521 A. et 522 A. ex Apollodoro; vbi quoque verſus laudatur tanquam Homericus: τηλόθεν ἐξ Ἐφύρης, ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος. At p. 521 laudatur quod habemus, τὴν ἄγετ' ἐξ Ἐ. ſic et Schol. Pindari P. X, 85. Et ſic verſus repetitur inf. O, 532.

Euerterat Hercules hanc Ephyram, quando Phylantem, Dryopum regem, propter ſacrilegium in Delphos commiſſum bello oppreſſit; tumque, eo caeſo, filiam Aſtyochen vel Aſtydamiam abduxit. cf. Diod. IV, 37. Apollod. II, 7, 6. Not. p. 464. Hi ſcriptores cum aliis Ephyram cum Selleente ad Theſprotiam referunt; rerum tamen geſtarum Herculis ordo reuocat eam rem ad Ephyram Elidis: quod Strabo quoque notauit, lib. VIII, p. 521 A. (vbi eiice verba: πρὸς ἐκείνας δὲ οὐδεὶς ποταμὸς Σελλήεις) et p. 505 B. C.

Facit omnino difficultatem, quod iunctim *Ephyra* et *Selleis* pluribus in terris memorantur, nec locis ſatis vbique definitis: qua de re loc. claſſ. eſt apud Strabon. VIII, p. 520. 521. Adde Schol. Pindari P. X, 85. Et Jl. O, 531 quidem Megetis perſona ad Theſprotiam nos reuocat; in Od. A, 259 itidem vicinia Ithacae, et hinc alter quoque locus B, 328. At de Ephyra Corintho liquet Jl. Z, 210.

661. Pro illuſtratione verſuum eſt Pindar. Ol. VII, 36 ſq. vbi quoque Schol. noſtros verſus adſcripſit; recitat eos quoque Strabo XIV, p. 965. 966.

ἐπεὶ οὖν τράφη ἐν μεγάρῳ. Ita legitur ex emendatione Barneſii praeeuntibus Schol. br. et defenditur lectio ex Γ, 201 ὅς τράφη ἐν δήμῳ Ἰθάκης et Λ, 222 ὅς τράφη ἐν Θρήκῃ. Nec aliter Schol. Pindari ad Ol. VII, 36. ſtatim in ed. Ven. pr. — Editur tamen inde ab Ald. 1. τράφ' ἐνὶ vitioſe haud dubie; nec tales eliſiones Homerus admittit; vt nolim imitari Erneſti verecundiam in ea lectione toleranda; quamuis ea occurrat in codd. Vrat. b. vno Vindob. Mosq. 1. Eton. ipſo Ven. et Euſtath. τράφ' ἐν Vrat. a. τράφεν ἐνὶ Vrat. A. Alia aberratio eſt τράφετ' ἐν in Mori, Barocc. Vrat. c. ſicque ed. pr. quam Waſſenberg exhibuit. Atqui nusquam alibi hoc tempus occurrit; niſi dicas eſſe a τράφομαι. Antiquam tamen eſſe lectionem τράφ' ἐνὶ non dubito, forte caſu ac vitio librarii ortam, poſtea pro genuina habitam, praecipue, quia notatum erat a grammaticis, occurrere quoque τράφω ea notione vt ſit adoleſcere, vt ἐτραφέτην inf. E, 555. ad q. l. vide. vnde et ſeu Callimachus ſeu interpolator ἔτραφον vſurpauit paſſiue in Iou. 55. quem locum tuetur Erneſti.

662. αὐτίκα vt minus moleſtum ſit, ἐπεὶ τράφη eſt accipiendum: *poſtquam adoleuerat, ſtatim,* paullo poſt. Quod nos diceremus: *vix adoleuerat, cum ille.* Vt *fortuito* ſit, quomodo Clarke vertit, vereor vt vſus probet. — De voc. μήτρως v. ad Π, 717. et h. l. Euſtath. πατρος ἑϝοιο· v. Exc. ad A, 393. κατέκτα. de prosodia vltimae ſyllabae disſident grammatici in Sch. A. Ptolemaeus Aſcalonita pro breui habuit, vti Od. Λ, 409 ἔκτα σὺν οὐλομένῃ. et Jl. Z, 64 οὖτα κατὰ λαπάρην. Adſtipulantur Sch. B. L. At Tyrannio vltimam longam eſſe clamabat; auctor Scholii comparat cum Ariſtarchea lectione Δ, 319 δῖον Ἐρευθαλίωνα κατέκτα. At enim omnis controuerſia ab h. l. eſt aliena, quandoquidem in fine

verſus ſemper ſyllaba producitur. De controuerſia ipſa v. ad Δ, 319.

663. ἤδη γηράσκοντα. pro γεγηρακότα, *ſenem factum*. ὄζον Ἄρηος, antiquo ſermone, nihil amplius quam virum fortem deſignare, etiam ex h. l. fit manifeſtum; nam Licymnius, frater Alcmenae, matris Herculis, filius Electryonis fuit e Midea, adeoque *auunculus Tlepolemi* hoc ipſo loco 662 nominatur. Et ſic ſaepius: v. ſup. ad 540.

665. βῆ φεύγων. Homericum vſum poſtulare βῆ φεύγειν notat Sch. A. nec tamen Ariſtarchum hoc mutaſſe: οὐ μετέθηκεν. An igitur ille mutauit, quae putauit vſui Homerico aduerſari? Poteſt tamen ſenſus eſſe: in libris Ariſtarchi lectionem haud variare.

ἀπείλησαν γάρ οἱ ἄλλοι. Aut hic verſus ſerioris commatis eſt, aut male ſcribitur γάρ οἱ, hoc enim eſſet γαρ ϝοι quod metrum iugulat; cum nec minus δέ οἱ locum haberet. Editur tamen γάρ οἱ iam inde a Flor. ed. Nunc acceſſit monitum Schol. A. B. L. eſſe οἱ pro αὐτῷ, non articulum. Scilicet quia Homerus iis non vtitur. Quid tamen ſi οἱ ἄλλοι eſt *ceteri illi?* Si ſerius interpoſitus eſt verſus: neceſſe eſt fuiſſe in priſco carmine: πολὺ δ᾽ ἄγε λαὸν ἀγείρας. αὐτὰρ ὅγ᾽ ἐς Ῥόδον ἷξε. ſine binis verſſ. inſertis. Ἴξεν erat in Flor. et Ald. 1. Intulit ἵξεν Ald. 2. quod et Turn. ſeruauit; etſi in Rom. erat ἷξεν, quod reuocauit Steph. Argutantur ſuper hac voce Euſtath. Etymol. et alii. Simpliciter dicendum erat: fuiſſe duas verbi formas ἵκω et ἵξω. vnde Od. Δ, 1 οἱ δ᾽ ἷξον κοίλην Λακεδαίμονα. Vnde ἷξις quam illuſtrat Toup. ad Suid. Occurrit et ἧξεν, vt h. l. in cod. Barocc. et Mori. et corrupte ἦξεν Vrat. b. vt adeo ſimiliter et ἥκω et ἥξω fuiſſe videatur.

666. Sunt Heraclidae, primo hoc loco memorati.

667. ⸖ quod Zenodotus ſcripſerat (h. e. quod in Zenodoti editione legebatur) αἶψα δὲ, quod paullo ante vſ. 664. praeceſſerat.

668. ⸖ appoſita diple propter verſum ſequentem ἀθετούμενον.

ᾤκηθεν καταφυλαδόν. vna voce ſcriptum inde ab ed. Cantabrig. ex Schol. br. Antea vbique vulgatum κατὰ φυλαδὸν, vt paullo ante 655 διὰ τρίχα diuulſum. ita eſſet pro κατῴκηθεν φυλαδὸν τριχθὰ, h. e. κατὰ τρεῖς φυλάς. Sic quoque ſcriptum in Euſtath. cum ed. Rom. Vrat. c. Moſq. 1. Eton. Nunc accedunt plures codd. et ipſe Ven. ſcripturae καταφυλαδὸν iunctim lecto. καφφυλαδὸν. Vrat. a.

ἠδ᾽ ἐφίληθεν edd. inde ab Ald. ſec. At ἠδὲ φίληθεν edd. Flor. Ald. 1. Rom. tum codd. Eton. Vrat. a. c. οἵ δ᾽ ἐφ. Cant.

669. — Appoſitus obelus, quia ἀθετεῖται verſus cum prius eſſet: ἠδ᾽ ἐφίληθεν h. e. ἐφιλήθησαν ὑπ᾽ ἀλλήλων καὶ οὐ διήχθρευσαν, etſi tribus diuerſis vicis habitantes. Fuiſſe enim addit Sch. A. qui hoc non intellecto quaereret: ἐφιλήθησαν a quo? et adiecit ille verſum: ἐκ Διός, ὅς τε θ. Vtinam grammatici criticam ita inſtituiſſent, vt primo loco nos docerent, fuiſſe codices antiquiores, a quibus hic verſus abeſſet. Idque ſuſpicari licet; alias enim vix ad tam duram rationem deueniſſent, vt ἐφίληθεν abſolute dictum eſſe vellent pro, *amabant ſe mutuo*, h. e. concordes inter ſe degebant.

Laudantur tamen hi tres verſſ. 668. 669. 670. etiam a Strabone XIV, p. 967 B. Et illuſtrat hinc τὴν τρίπολιν νᾶσον Pindari Schol. Ol. VII, 34.

670. καί σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε Κρονίων ξ— quod Pindarus proprie dixit aurum pluiſſe; Homerus autem metaphorice dixit κατέχευε, πρὸς ἔμφασιν τοῦ πλούτου. Etiam Strabo XIV, p. 967 B. cenſet, verſus Homericos fabulae poſtea eſſe accommodatos, vt dicerent alii auro pluiſſe in hac inſula, cum naſceretur Minerua, ὡς εἴρηκε Πίνδαρος in nobiliſſima Od. VII. Olymp. 62. 89 ſq. κείνοισι μὲν ξανθὰν ἀγαγὼν νεφέλαν πολὺν ὗσε χρυσὸν Iupiter. Scilicet potuit fieri, ſic, vt Homerica vox κατέχευε locum fabulae daret.

Poteſt tamen nec minus in alteram partem disputari: antiquiorem ipſo Homero fuiſſe mythum eumque in-

de petiiſſe ſuum κατέχευε, h. e. ὗσε. Scilicet eſt hoc ipſi rerum naturae, ingenio humano, et iis, quae de mythorum more et origine tenemus, conſentaneum, vt ratio loquendi et ſentiendi ſymbolica fundum fabulae faciat; itaque quoniam per imbrem aureum priſca aetas declarauerat copiam et abundantiam, proprie dictum accepere hoc ſeriores et in factum verſum eſt, quod ab initio tantum erat mentis phantaſma ad declarandum id, quod proprio verbo exprimere non poterant. Ita ex antiquiore mytho ductum hoc voc. κατέχευεν ab Homero; at mythum vberius expoſuit Pindarus. Poteſt pro hac ſententia memorari quod aureus imber memoratus eſt etiam aliis in mythis, inprimis de praeſentia deorum, natalibus, ἐπιφανείαις. Vtrolibet autem modo accipias, manifeſtum eſt ita declarari ὄλβον Rhodiorum, qui iam poetae aetate eſſe debuit conſpicuus; quod aliunde ignoramus; ergo iam tum nauigatione et commerciis floruerunt Rhodii.

Obſeruandum porro et illud, ex priſca ratione θεοφιλεῖς vulgo habitos, quibus diuitiae affluerent; nec nos forte ab illa ſapientia omnino receſſimus.

Etiam ſuper θεσπέσιον eiusque etymo disputarunt Grammatici ad h. vſ. et iam Apio in Apollon. Lex. h. v. inde alii. Adde Schol. A. ad I, 2. Sufficit eſſe idem quod θεῖον, memorabile, inprimis magnitudine vel numero; ingens.

Tandem notatu dignum eſt, Schol. Pindari, qui verſum excitat ad Ol. VII, 36. mox ad 64 tradere, hunc verſum pro ſpurio habitum eſſe: τοῦτο ait ἄντικρυς ἐκ τοῦ ἀθετουμένου Ὁμηρικοῦ στίχου εἴληφεν ὁ Πίνδαρος· καὶ σφι θ. Et poteſt hic verſus videri habere aliquid ſimile cum iis verſibus, qui ſententiae antecedentis interpretamentum ſunt. Niſi grammaticum memoria fefellit, cum de antec. verſu ἐκ Διός hoc traditum eſſe a veteribus paullo ante viderimus.

καί σφιν θ. Barnes „γρ. καί σφισι.“ Nusquam hoc notatum vidi. In Schol. Pind. eſt καί σφι.

671. Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐΐσας. Primo Νιρεὺς αὖ ſine δ' Eton. Laud. Barocc. Vrat. A. Mosq. 1. Ven. etiam Stobaeus Serm. LXIII, p. 407. et ſic fere vbique omittitur ante αὖ in melioribus libris. — δ' αἰσύμηθεν miro modo corruptum Vrat. b. et νῦν αὖ ἐσύμηθεν Vrat. A. ἐκ Δύμηθεν cod. ap. Schol. Lycophr. 1011. *Syme*, inſula inter Rhodum et Doridem ſita: v. Diodor. V, 53. Steph. Byz. h. v.

ἄγε τρεῖς. Schol. A. B. L. notant ἄγεν hic ante conſonam duplicem non bene ſcribi. Mirum, nunc demum hoc moneri; et iterum inf. ad 756.

672. Νιρεὺς Ἀγλαΐης θ' υἱὸς Χαρόποιο τ' ἄνακτος. Eſſe Χαρόποιο a Χάροπος ſcribendum, non Χαροποῖο, vt diſtinguatur ab adiectiuo χαροπὸς, diligenter monent grammatici; et quod Νιρεὺς ter repetitur.

Abeſt θ' poſt Ἀγλαΐης in ed. Flor. (additum in Ald. 1.) tum in Barocc. Cant. Eton. trinis Vrat. Mosq. 1. etiam in Apollon. Lex. h. v. vbi verſus apponitur; eſt etiam Χαρόποιο ἄνακτος ſine τ'. Verum Homericum eſt copulam hanc geminare. Scribe modo Ἀγλαΐης θ' υἱὸς Χαρόπου τε ϝάνακτος.

673. ÷ 674. ÷ 675. ÷ quia Zenodotus priorem et vltimum ἠθέτηκε, medium autem ne ſcripſit quidem: cum tamen, inquit Sch. A. Homerus Achillem vbique praeſtantem ceteris interponat. Malim addidiſſet, qua auctoritate, et qua de cauſſa Zenodotus verſus hos damnauerat; nam ſi a codicibus abſuerunt, iuſta eſt ſuſpicio, verſus eſſe inſititios. Cauſſa vtique repetiti nominis et αὐξήσεως habetur nulla grauis. Figuram obſeruarunt in his verſibus multi, et iam Ariſtot. Rhet. III, 12. et Demetr. de elocut. ſ. 61. 62.

Nireus, vna pulcritudinis dote Homero memorabilis. Fuere tamen de eo plura olim narrata in cyclicis. Ita in Antehomer. eſt, v. 278. quod Hiera, Telephi vxor, pugnans ab eo iugulatur; alia ex Poſthomericis ſunt ap. Schol. Lycophr. 1011.

Porro eadem formae commendatio in Eurypylo Telephi filio eſt in Odyſſ. Λ, 521 κεῖνον δὴ κάλλιστον ἴδον μετὰ Μέμνονα δῖον ſcil. inter Troianos.

κάλλιστος μὲν ἀνὴρ in his verſſ. recitat Galen. Protrept. 8.

675. ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην. proprie ὁ εὐπόρθητος, nunc ἀσθενής, poteſt et ad exiguas copias referri, et eſſe ἄναλκις. Etiam Heſych. reddit ἄνανδρος.

676. 7. recitat Strabo X, p. 748 A. et partem Stephanus in Νίσυρος. Κάσος. Κῶς. In Lipſ. eſt Νίσσυρον et pro Κάσον, Θάσον. Apud Apollon. IV, 1635 eſt παιπαλόεσσα Κάρπαθος. vbi Schol. hunc vſ. excitat. Tum Κών eſt in Vrat. A. Καλύμνας inter var. Lect. refert Barnes: ex Strabone X, p. 749 B. Καλυδνὰς Flor. Ald. 1. Vrat. C.

Ex nonnullis Sporadibus, inter Rhodum et Cretam Aſiae a meridie ſubiectis copias duxere *Phidippus* et *Antiphus* Theſſali filii quem Hercules ex Chalciope Eurypyli filia ſuſceperat: Apollod. II, 7, 8. cf. Not. p. 492. Erat autem Eurypylus rex Coorum, ab Hercule a Troia reduce interemtus. v. ibid. II, 7, 1. cf. inf. ad Ξ, 255. O, 28. *Niſyrus:* cuius ortum fabula nobilitauit, in gigantum pugna coniecta in Polyboten parte inſulae Co natam eſſe eam inſulam, ſiue omnino propter viciniam, ſiue quod terrae motu pars media inter duas inſulas corruerat mari ſubmerſa; Apollod. I, 6, 2. p. 20. cf. Not. p. 75. Strab. X, p. 748. 749. Stephan. Byz. et Holſten. Κράπαθος eſt vulgo dicta *Carpathus*, a qua *mare Carpathium.* Nec longe abeſt *Caſus.* v. Strabo l. l. Stephan. h. v. *Cos* ſatis nota vel Venere Coa, Aeſculapii templo et Hippocrate medico. Eam Meropes tenebant; haud dubie barbari; In Νόστοις, a Podalirio et Machaone eam inſeſſam eſſe, narratum eſſe debuit: cf. Ariſtid. I, p. 42. 43. videndus de ea Strabo XIV, p. 971 et Theſſalus in Presbeutico: p. 943 ed. Linden. *Calydnae* duae inſulae, eodem in loco, quarum altera *Calymna* dicta, teſte Strabone X, p. 749. vnde promiſcue et Calydnae et Calymnae dictae. Noli confundere alteras Calydnas

iuxta Tenedum, in ſabula de Laocoonte narrata obuias: de his Strabo XIII, p. 900 extr. cf. ad Apollod. p. 1125.

678. 9. τῶν αὖ. variant et hic edd. et libri, cum in multis ſit τῶν δ' αὖ. ſic Mori. Eton. Vrat. c. et margo Cant. et ap. Strabon. qui hos verſus excitat XIV, p. 966 B. Erat autem Theſſalus Herculis filius ex Chalciope Eurypyli filia ſuſceptus, (Apollod. II, 7, 8.) p. 163. cui paternum regnum ille reliquit.

δύο Ald. 2. et hinc ductae. δύω Flor. Ald. 1. Rom. repetiit Turn. Steph. et rel.

680. τῶν δὲ τριήκοντα. Lipſ. Eton. τοῖςδε quod praefert Bentl. vt conueniat cum 603. 733. cf. ad 516.

681. Initium inde fit recenſus copiarum e Theſſalia adductarum. Commentatur in h. l. Strabo IX, p. 658 ſq. Obſeruat is, Theſſaliam apud Homerum in X partes ſeu dynaſtias eſſe diuiſam. Scilicet nouem duces deinceps memorantur; omiſſa decima turma Dolopum, duce Phoenice, quam tamen alio loco nominat I, 480. Plerique hi duces Aeolicae ſtirpis erant; alii Achaeis annumerati, vt Achilles, Polypoetes.

Achillis ditio, quae primo loco memoratur, latius patuit quam forte putes: ſcilicet inde a Trachine ſub Oeta vsque ad Enipeum, vbi eſt Pharſalus, a qua non multum abfuiſſe *Helladem* putarunt Pharſalii, Melitaeenſibus tamen Helladis veſtigia in agro ſuo monſtrantibus: ap. Strabon. IX, p. 660 quem exſcripſit Euſtath. Debuit ea inde procedere ad Peneum vsque, ſiquidem circa Lariſſam *Argos Pelasgicum*, ſeu vrbem ſeu tractum, fuiſſe aiunt: Strabo p. 659 A. Interiectae tamen et ab oriente finitimae fuere dynaſtiae Proteſilai, Eumeli, Philoctetis. Locus claſſicus eſt Strabonis p. 661 A. τὴν δὲ ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ (ſc. χώραν νομίζουσιν εἶναι) τῆς Φθίας ἀπὸ Δολοπίας καὶ τοῦ πεδίου μέχρι τῆς Μαγνητικῆς θαλάττης, μέχρι τε τῆς ὑπὸ Πρωτεσιλάῳ πόλεως Ἀντρῶνος, ἣ νῦν πληθυντικῶς λέγεται· ſcil. Antrones. (ita conſtituendus iſte locus.) Fuit adeo Sperchius fl. quoque in Achillis ditione, cui ille comam dedicauerat: Jl. Ψ, 142. ibid.

p. 662 A. B. vbi etiam vrbes ei ſubiectae enumerantur.

Inſederant Theſſaliam Pelasgi, et manſere etiam poſt auctas Hellenum opes, cum Aeolenſes et Achaei magnam eius partem occupaſſent.

Verſus 681—4. ſunt apud Strabon. IX, p. 658. verſum 681 iterum excitat idem p. 568 B. Vſ. 681 et 683. Schol. Apollonii ad IV, 1329. et I, 14. vbi cf. Schol. Hemiſtichium vſ. 681 eſt ap. Stephan. in Πελασγία.

Argos Pelasgicum, Πελασγικὸν Ἄργος, dictum eſſe reſpectu ad Ἄργος Ἀχαιϊκὸν manifeſtum ſit: cf. Excurſ. ad B, 108. Fuere, qui pro omni Theſſalia dictum h. l. eſſe vellent, forte vt Argos Achaicum de tota Peloponneſo accipi ſolet. Ita ſit, quod mireris, vt v. c. inf. 730 Oechaliam ad Argos Pelasgicum pertinuiſſe dicant Steph. Byz. et alii. Etymol. in Ἄργος — ἐπὶ δὲ τῆς θαλάσσης leg. Θεσσαλίας. Νῦν αὖ τοὺς verſus hic apponitur:

681. Νῦν αὖ τοὺς, ὅσσοι τὸ Πελασγικὸν Ἄργος ἔναιον ⸖ (deb. ⸗) ὅτι Ζηνόδοτος μετέγραφεν (ergo ipſe mutavit?) οὕτως·

οἳ δ' Ἄργος τ' εἶχον, τὸ Πελασγικὸν, οὖθαρ ἀρούρης.

(vti inf. legitur I, 141. ſed de alteris Argis Achaicis) Contra diſputat Sch. A. Homerum ſtudioſe tranſitum facere ad Theſſaliam; ſubintelligi putem ex ſuperioribus ἔσπετε, vel νῦν ἐρέω. — poſſe quoque in ſeqq. varie interpungi; Anacoluthon obſeruarunt alii quoque et Clarke,

Verſum recitat Apollon. Lex. in Ἄργος et Schol. Apollon. I, 14. vtrobique expreſſum eſt: Νῦν δ' αὐτοὺς, ὅσσοι τὸ Π. atque hoc idem edd. Homeri obſederat ante Stephanum excepta Ald. pr. quae αὖ τοὺς· exhibet. νῦν δ' αὐτοὺς Vrat. a. c. A. νῦν αὐτοὶ Vrat. b. οἱ δ' αὐτοὶ ὅσσοι Mosq. 1. νῦν αὐτοὺς ipſe Venetus. At νῦν αὖ ſeruat Eton. Corrigebat Bentl. Νῦν αὖ τῶν, ὅσσοι vt tum 685 eo redeat poeta τῶν αὖ π.

682. *Alos* Phthiotica ad Ambryſſum: Strabo p. 661 B. Euſtath. Fertur ea condita eſſe ab Athamante, Aeoli f. cuius quoque Campus Athamantius dictus ibi fuit. cf.

Notas ad Apollod. I, 9. 2. p. 140. Apud Schol. Apollonii I, 482 eſt πόλις Αἰτωλίας a patre Aloidarum condita: leg. Θεσσαλίας.

Alope obſcurus vicus in Phthiotide; alius in Locride Epicnemidiorum, e quo oriundi iſti: v. Strabo IX, p. 653 C. Euſtath. Cum eſſent, qui Alon et Alopen in Locride quaererent, controuerſia exorta eſt; fuere quoque qui pro Alope *Aliuntem* reponerent et ſcriberent: οἵ θ᾽ Ἅλον οἵ θ᾽ Ἁλιοῦνθ᾽ οἵ τε Τρ. ap. Strabon. IX, p. 661 B. Scribitur autem Ἄλος et Ἅλος, tum ὁ et ἡ Ἅλος. — Schol. Apollonii I, 482 laudat οἵ τ᾽ Ἄλον εἶχον. Occurrit quoque nomen vrbis in Herodoto VII, 172. vbi Achaiae in Theſſalia eſt.

Trachin ad Sinum Maliacum prope Thermopylas notiſſima; a qua non longe abfuit Heraclea Trachinia. Strabo p. 655 B. Τρηχῖνα νέμοντο Ariſtarchus: cum vulgo ſit Τρηχῖν᾽ ἐνέμοντο. etiam ap. Strabon. l. c. Male paſſim Τραχῖνα, quae vulgaris fuit enuntiatio.

683. οἵ τ᾽ εἶχον Φθίην καὶ Ἑλλάδα καλλιγύναικα. Verſus eſt ap. Strabon. IX, p. 659 C. prius hemiſtichium p. 666 B. οἵ θ᾽ Ἑλλάδα Mosq. 1.

Helladem et *Phthiam*, quas vnam eandemque cum Achaia habuerunt nonnulli, aperte diſtinguit poeta pluribus locis Jl. I, 474. 395. Od. Λ, 495. Vtraque in Achillis ditione fuit, de qua modo dictum ad vſ. 681. In Schol. legitur: Ἑλλάδα οἱ μὲν πόλιν μίαν, οἱ δὲ πᾶσαν Φθιῶτιν· ὃ καὶ βέλτιον. Immo vero male. Nam Phthiotis cum ſerioris aetatis fuit, (Hellanico tamen iam nota ap. Harpocration. in τετραρχία) tum multo latiores fines habuit, quam Hellas πόλις, h. e. *tractus*, ager, regio, κατοικία. habitabant enim tum vicatim et ſparſis ſedibus. cf. ad I, 447.

Iam grauis disputatio exoritur de eo, quod paſſim in Odyſſea occurrit, ἀν᾽ Ἑλλάδα καὶ μέσον Ἄργος. Α, 344. Δ, 726. 816. Ο, 80. nam in Jliade occurrere non vidi. Ex altero in his locis adiuncto (μέσον Ἄργος) apparet, etiam prius, *Helladem*, latius eſſe dictum, etſi,

quam late, non ſatis certo definiri poſſit; omnino tamen *Theſſalia et Peloponneſus* declarata eſſe putanda eſt, quandoquidem magnam vtriusque partem Achaei inſederant. Etiam Apollon. I, 904 Ἑλλάδα γαῖαν pro Theſſalia dixit. Itidem pro Theſſalia Ἑλλάδα Jl. I, 395 dictam accepit Ariſtarchus; quod ab eo loco eſt alienum: nam eſt ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε. quae ſunt duae vrbes ſ. tractus in Achillis ditione. Scholion ad h. v. in Ven. et ad 688. in Waſſenb. et Euſt. p. 321. cum Pelasgum, Phthium, Achaeum, Haemonis (non Ἄμμωνος) filios, Theſſali nepotes edunt, turbant omnem hiſtoriarum rationem; eſtque Scholion petitum ex ſcriptis eorum, qui, certam opinionem (nos hypotheſin dicimus,) ſequuti, ad Arcades reuocabant rerum origines, quos ſequuntur Dionyſ. Halic. I. et Pauſ. VIII. pr.

Phthiam inter Helladem et Alon fuiſſe, e multis colligas; tractum potius quam oppidum. At *Phthii* latius habitarunt, nam etiam illi, qui ſub Proteſilao, et ſub Philoctete, erant, Phthii appellantur Jl. N, 686. 693. 699. forte et ii, qui cum Eurypylo erant, finitimi iſtis: B, 734 ſq. cf. Strab. p. 660. 661. Phthiotis autem, vt modo dictum eſt, ſerioris geographicae rationis eſt regio.

684. Μυρμιδόνες δὲ καλεῦντο καὶ Ἕλληνες καὶ Ἀχαιοί. ſ— Obſeruat Sch. A. „dignum eſſe obſeruatu, quod ſolas Achillis copias Ἕλληνας dixit poeta.“ Nec vox niſi ſolo hoc loco occurrit: Niſi quod ſupra 530 in verſu ſuſpecto de Aiace Oilei, Πανέλληνες καὶ Ἀχαιοὶ memorantur. Wetſtenius apud Waſſenberg. verſum a paraphraſte omiſſum videns, omnino eum in ſuſpicionem adduxerat, ea quidem de cauſſa, quia iam ante A, 180. B, 530 Myrmidones memorati ſunt; quae ſane cauſſa per ſe leuiſſima eſt, vt recte monuit Waſſenb. nec paraphraſtae, ſerioris hominis, parum docti, auctoritas eſſe poteſt tanta, vt eius iudicio verſum tollere velis. Grauioris momenti res eſt, quod verſus abeſt a cod. Lipſ. et Vrat. A. Verſum tamen eſſe ſatis antiquum, et iam ab Alexandrinis receptum, dubitari nequit; recitat eum

quoque Strabo IX, p. 658 C. et VIII, p. 568 C. Plinius IV, 8, 14. grammatici autem ſaepe; Sic Schol. Apollon. I, 284. IV, 1329 et III, 774. Mouet tamen verſus iuſtam ſuſpicionem grammatici interpolatoris, qui varias appellationes, quibus occurrunt Achillis copiae, declarare voluit; e quibus vna, quod Ἕλληνες dicti ſunt, ne quidem Homerica eſſe videtur; Homerus enim *Helladem* norat, vix pariter *Hellenas*. v. inf. ad 684.

Myrmidones a Myrmidone, Actoris patre dicti, ex Aegina, quam incolebant, (Strab. VIII, p. 576.) Peleum erant ſequuti (Strabo IX, p. 662.) Phthiam fugientem ad Eurytionem: (Apollod. III, 13, 1. Not. p. 785.) Ipſe Myrmidon ex Aeolidarum ſtirpe erat; annumerati tamen Myrmidones Achaeis, quibus ſe adiunxerant; iidem *Hellenes* quia ab Hellene Aeolus ſtirpis auctor natus erat; vt adeo dicendum eſſe videatur, Hellenum nomen latius patuiſſe, et non niſi Hellenum partem habitos eſſe Myrmidones vt et Achaeos; ſcilicet fuiſſe *Hellenum* tribum, ſeu ſtirpem ab Hellene ortam, in locis circa Phthiam et Helladem ſedes antiquas retinentem; cum alii, in alias terras profecti, noua nomina adſciuiſſent, vt Achaeorum, Ionum; nam, quod miror, Aeolum nomen in Homero non occurrit; Dorienſes in Creta memorantur: Od. T, 177. Adiunxiſſe iis ſe et communes ſedes habuiſſe videntur mox Achaei et Myrmidones; facta inde quoque nomina communia. Inf. Π, 595. 596 Bathycles vnus e principibus Myrmidonum narratur ἐν Ἑλλάδι οἰκία ναίων.

Ἕλληνες. *Hellenes*, appellati, quatenus ab Hellene oriundi erant, qui iſta Theſſaliae loca incoluerat, nam Phthiam tenuiſſe fertur Hellen: de qua disputatum ad v. 681. et 683. cf. Strab. VIII, p. 587 C. ab Hellade Hellenas dictos parum grammatice traditur, etiam a Sch. A. ad Π, 595. Inualuit poſtea nomen, vt ad omnes Graecos, ab Hellene oriundos, aut in iſtam gentem coaleſcentes transferretur; Nam nusquam hoc animo dimittendum eſt, in Hellenicum nomen plurimas gentes Pelas-

gicas coaluiſſe et nominibus ſuis depoſitis commune Hellenum nomen adſciuiſſe: perpetuo populorum per omnes annales more, vt ab eo, vel iis qui principatum habent, nomen communicetur. Apud Homerum tamen nondum Hellenicum nomen vniuerſae gentis fuit, ipſo Thucydide I, 3 obſeruante (Strab. VIII, p. 568 C. XIV, p. 976 C.) Iſta aetate *Hellenum* nomen intra Theſſaliam continebatur: vt et Apollodor. (in fragm. p. 1111.) apud Strab. p. 568 C. docet, qui etiam addit, primos Heſiodum et Archilochum Hellenas pro tota ſtirpe ac gente dixiſſe. Ex his etiam conſtituendum, quod Ariſtarchus recte ſenſerat, male illud expreſſum a grammaticis ad I, 395 et alibi, ſtatuiſſe eum, Helladem eſſe ſolam Theſſaliam, nunquam totum continentem, vt nec Hellenas omnes Graecos. Si enim accuratius rem expendas, videbis, vt ſupra iam monui, omnino dubitari poſſe, an *Hellenum nomen* ab Homero pronuntiatum fuerit. Scilicet occurrit illud non niſi *binis locis:* primum hoc verſu, quo Myrmidones eo nomine declarantur; an ab ipſo Homero, ſupra dubitatum vidimus, et vſ. 530 in verſu iure ſuſpecto, vbi Aiax Oilei ἐγχείῃ ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς. Conf. ad haec et alia Palmer. et Prideaux ad Marm. Parium. Hudſon. ad Thucyd. l. c. Vt latiore Hellenicum nomen notione acciperetur, prima, quantum teneo, cauſſa ſuborta eſt, ex interpretatione ſeriore famae antiquae, cum Aeacus oraculo excitus, vt, ſiccitate agros premente, deos placaret, τῷ Πανελληνίῳ Διὶ litauit: Pauſ. II, 29. p. 179. Apollod. III, 12, 6. et primo loco Pindarus Nem. V. Ex vſu vulgari ſeu mythorum interpretes, ſeu poetae, Ἑλλάδα ea calamitate fuiſſe oppreſſam putaſſe videntur; atqui haec Theſſaliae fuit, et Aeacus potuit ex Aegina eo eſſe accitus. Increbuit ſenſim et temporum ſucceſſu nomen Hellenicum, poſteris Hellenis in multas vrbes (quas Pelasgicae ſtirpis populi tenebant) admiſſis; (Thucyd. I, 3.) tum Olympicis ludis, ad quos ſoli Hellenes admiſſi, tandemque concilio Amphictyonum inſtituto.

Achaeorum ſtirpis et nominis varia ſuit fortuna. Maturius illa eſt obliterata ceteris ſtirpibus; maturiora tamen habuerat incrementa. Primas enim partes inter Hellenas tenuit belli Troiani tempore; poſthaec a Doribus principatu et Peloponneſo decedere iuſſa in littorali plaga ſe continuit. At apud Homerum Achaeorum nomen per Theſſaliam et Peloponneſum ſummam rerum tenuit: nam in Graecia proprie dicta, hoc eſt inter Iſthmum et Oetam, nullos Achaeos memoratos memini; tenebant ea loca Aeolici, Dorici et Ionici generis populi.

Qui vero h. l. memorantur Achaei, Ἀχαιοὶ, ſunt ii, qui Phthiotidem inhabitabant; non vero tota Achaeorum ſtirps. Scilicet *Hellene*, qui Phthiam tenebat, mortuo *Xuthus*, a fratribus Theſſalia eiectus, Athenas confugerat, vbi ex Erechthei filia ſuſcepti *Achaeus* et *Ion*. Hic quidem Aegialeam occupauit, at Achaeus in Theſſaliam rediit, ſiue ex Laconica profectus, quam antea occupaverat, (ſecundum auctores, quos Strabo ſequitur lib. VII, p. 588 A. C. p. 561 C.) ſiue ex Aegialea, (vt apud Pauſan. VII, 1 res narrata.) Incoluerunt itaque Achaei Phthiam et Helladem; neque adeo mirum, apud Homerum occurrere et h. l. Οἵ τ' εἶχον Φθίην — Ἀχαιοί. Et Jl. I, 395 πολλαὶ Ἀχαιΐδες εἰσὶν ἀν' Ἑλλάδα τε Φθίην τε. Nam Hellas et Phthia erant Achaeorum. Tenuerunt quoque Achaei eam, quae poſtea dicta eſt, Phthiotidem, et appellati ſunt Achaei Phthiotae; ſupererant illi adhuc Herodoti et Thucydidis aetate, et memorantur vltimo loco inter populos, quos Philippo victo Romani liberos eſſe iuſſerunt, ap. Liu. XXXIII, 32.

Ex iis qui in Peloponneſo conſederant, fuere, qui, Pelasgis admixti, *Argos* occuparunt, ab iis Ἀχαϊκὸν dictum; cumque reges Argiuorum plures vrbes in ditione haberent, eueniſſe putandum, quod fieri ſolet, vt omnis regum ditio et *regio* et ipſa appellaretur Ἄργος, vtque *incolae* earum vrbium, quae in Argiuorum ditione erant, et ipſi *Achiui*, Ἀχαιοὶ, appellarentur (cf. ſup. ad B, 108.) inque his Mycenae et ipſa Lacedaemon, etiam tum

cum regem illae ſuum haberent, Menelaum et Agamemnonem. Narrantur quoque Achaei filii, Archander et Architeles, Argos commigraſſe et Argolidem tenuiſſe Spartamque occupaſſe: Pauſan. l. c. p. 522. quae ſaltem eam famam firmant, ex Achaeis fuiſſe, qui antiquitus haec loca incolerent. Etſi autem Aeolum ſtirps numeroſior fuiſſe videatur, et Pelasgorum multo magis: ſuperius tamen factum eſt Achiuorum nomen propter Mycenarum opes et Spartae auctoritatem; vt altera ex parte in Theſſalia propter Achillis virtutem.

Obſeruatu itaque dignum eſt, in Homero vocis Ἀχαιῶν acceptiones occurrere varias, vti et Ἀχαιΐδος. Sunt *Achaei* dicti primo ratione *ſtirpis communis.* Hinc et Ithacenſes in Odyſſea ſunt Ἀχαιοὶ et Παναχαιοί. Sunt *Achaei* ratione *habitationis*, in Phthiotide et Peloponneſo. Ἀχαιΐς pro Phthia Jl. Λ, 769. Et in Jl. Γ, 75 Ἄργος ἐς ἱππόβοτον καὶ Ἀχαιΐδα καλλιγύναικα etſi per appoſitum dicta eſſe poſſint, tamen hanc ex oppoſito dictam referre malo ad Phthiam, quia et alias iungit Φθίην καὶ Ἑλλάδα καλλιγύναικα. Ita puto Penelopen nomine vſam Od. Φ, 107. aut etiam latius pro Theſſalia; vt vocem vſurpauit Apollon. I, 284. vbi cf. Schol. IV, 1329 et III, 774. et Παναχαιΐς I, 243. et III, 347. Porro Achaei dicti ratione *regni*, quod in Peloponneſo obtinuerant, cum Argos opibus valeret, et magnae Peloponneſi parti imperaret, nomenque eius clarum haberetur: ἡ δόξα τῆς πόλεως celebratur ap. Strabon. p. 570 C. Ita Ἀχαιϊκὸν Ἄργος pro Argolide, tum pro tota Peloponneſo dici coepit, vt Jl. I, 141 εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαιϊκὸν οὖθαρ ἀρούρης. vbi manifeſtum fit, non de vrbe ſola, ſed de patria ac de toto regno dici, in quo Mycenae erant. Ab Argis itaque *Argiui* dicti iidem Achaei, atque *Danai*, etſi valde improprie; nam erant hi antiqui incolae Pelasgicae ſtirpis, a Danao aduena appellati conditore arcis Argorum; cf. ſup. ad 559. Strab. VIII, p. 570 B. C. Tandem Ἀχαιΐς *vniuerſe de omni Graecia* dicta eſſe videtur, vt ſtatim A, 254 ὢ

μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει non poteſt eſſe niſi omnis Graecia, omne genus Hellenicum. Sic H, 224. Et hactenus recte Apollon. Lex. Ἀχαιοὶ πάντες οἱ ἐπὶ Ἴλιον στρατεύσαντες. Heſychius: οἱ Ἕλληνες. κυρίως δὲ οἱ κατοικοῦντες μέρος τι τῆς Πελοποννήσου. Quod tamen adiicitur τὴν καλουμένην Ἀχαΐαν, ab Homericis aetatibus alienum eſt. Nec aliter dicti eſſe poſſunt Παναχαιοί· vt B, 404 Agamemnon conuocat ἀριστῆας Παναχαιῶν.

Si nunc populos ab Homero memoratos ad ſtirpium origines reuoces: eas iam tum in plerisque admodum obliteratas deprehendas fuiſſe, nominibus fere et originibus ab iis petitis, *qui praeerant:* id quod in aliorum quoque populorum originibus eruendis animo haud dimittendum eſt. Scilicet I. etſi Graeci *Hellenicae* haberi volebant *ſtirpis, permixti tamen erant cum Pelasgis et Thracibus:* idque tantum non de omnibus videtur eſſe pronuntiandum; ita vt nequaquam liceat referre Hellenes inter populos ab vna ſola ſtirpe oriundos. vt v. c. Hebraeos. Omnino paullo iactantius nomen Hellenicum a barbaris ſeiunctum memorarunt Graeci, Graeca vanitate gloriabundi. II. Etſi *Achaeorum* nomen obtinuit, non tamen omnes ab Achaei ſtirpe fuere ducti, qui eo nomine appellabantur; vt nec omnino ſtirpes illas Hellenicas ita inter ſe ſeparatas fuiſſe ſtatuere licet, vt v. c. Dores nullam aliam quam Doricae ſtirpis progeniem continerent: Transierant enim in vnamquamque ſtirpem et cum ea permixti erant et ſingulae familiae, et tribules et totae ciuitates ac tractus ex ceteris ſtirpibus oriundi. III. Latiſſime *Aeolica ſtirps* et ſedes et principatum tenuit, cum ex ea eſſent duces, heroes fere habiti; ſub Achaeorum tamen nomine ii veniunt, quia ex hac ſtirpe potentiſſimi duces illa aetate erant; Aeolum nomine non frequentato in Homero.

Achaei itaque fuere *Argiui, Mycenaei, Lacedaemonii.* Porro *Phthii,* qui ſub *Achille, Proteſilao, Eumelo, Philoctete,* erant, adeoque qui Phthiotidem et Magneſiam incolebant; forte et ii, qui ſub *Podalirio et*

Machaone, et qui ſub *Eurypylo* erant; etſi ex Aeoli ſtirpe omnes fere ſunt eorum duces, quos memoratos reperias. Omnino ita permixti fuere inter ſe *Aeoles et Achaei*, vt ipſa nomina permutata et pro iisdem haberi videas: cf. Strabo VIII, p. 514. Recte adeo v. c. eos qui ſub Philoctete erant, Olizones, Aeolenſes appellantur apud Porphyrium in Euſtath. p. 329, 16. Porro *Aeoles* erant *Boeoti*, *Phocenſes*, *Locri*. Tum *Pylii*, *Elei*, *Dulichii*, *Ithacenſes*; etſi et hi Achaei dicti; etiam Aetoli, ſed cum barbaris permixti; et *Euboeenſes*, etſi Abantes dicti, Thracicae ſtirpis, debuere tamen iam tum cum Ionibus et Aeolibus eſſe mixti; ſerioribus temporibus inter Iones fuere habiti. Ita et *Arcades*, Pelasgi erant, ſed cum Aeolibus et Doribus mixti, et inter Aeoles numerati, Aeolico quoque ſermone vſi ſunt. cf. Strabo p. 514 B. *Cretenſes* ad Dores poterant referri; nam illi, inter barbaros variarum ſtirpium, eam tenebant: Od. T, 176. *Rhodii* autem, aliquando Dores, illo tempore adhuc Aeolenſes et Achaei fuere.

Quod mirationem facere poteſt, eſt, quod *Heraclidarum* nulla mentio nec *Doridis* occurrit. Scilicet haec ab populis nullo vitae cultu vtentibus iſto tempore habitata eſſe videtur. Hylli autem ſtirps nullas adhuc opes, nullum nomen habere potuit. Mirari licet et hoc, quod Ionum omnino nulla inſignior memoratio occurrit in poeta, Ione; niſi Athenienſes: v. inf. N, 685. Scilicet Ionum et Ionicae ſtirpis nullae omnino Troianis temporibus fuere opes.

Nec vero dixerit aliquis me in his extra oleas vagari. Ad rerum enim hominumque vitam et ad innumeras res tanquam ad intuitum et ſenſum in Homero reuocandas iis carere non poſſumus, et ipſe me iis deſtitutum eſſe ſaepe aegre ferebam.

M. δὲ κκλεῦντο. Pro hoc καλοῦντο et δ' ἐκκλεῦντο occurrit; hoc in Vrat. a.

686—694. — Nouem hos verſus ἠθέτηκε Zenodotus. Reponitur a Schol. A. eſſe tamen verſus neceſſa-

rios. Neceſſarios quidem haud arbitror; verum nec otioſos eſſe dixero. Vellem cauſſa iudicii Zenodotei eſſet apposita. Defuitne hic verſuum numerus in aliis libris? Nunc tota obſeruatio vana eſt et otioſa.

686. πολέμοιο δυςηχέος. primo nunc occurrit epitheton hoc pugnae, vt Latini *horriſonam* dixerunt. Inde et mors δυςηχής. v. ad Π, 442.

687. ὅςτις σφιν. Etiam h. l. multi cum Veneto ὅς τι σφιν. ſic et ed. Flor.

688. κεῖτο γὰρ — Schol. ἀργῶς διετέλει. Bene Koeppen laudat illud Callini: μέχρις τεῦ κατάκεισθε;

689—693. *Lyrneſſus* in regione Adramyttena non longe a Thebe (de qua v. ad A, 366) auſtrum verſus ſita, ſupra Adramyttium: v. Strabo XIII, p. 910. direpta ab Achille vna cum Thebe: vt h. l. T, 60. Υ, 92. et 192. inpr. T, 291 ſqq. Strabo XIII, p. 875 C. Tenebant eam *Cilices* ſub rege *Mynete:* qua de re v. notata ad B. fin. aſſignata tamen Troadi cum Theba: vnde et Quintus IV, 478 Λυρνησσοῖο Τρώϊον ἄστυ. In hac vrbe capta ab Achille fuit *Briſeis* Homero dicta, h. e. Briſei filia, Hippodamia aliis appellata, Achilli ex praeda tanquam praecipuum munus, ἐξαίρετον, aſſignata. Pater fuit Βρίσης vel Βρισεὺς, v. Meziriac. ad Ouid. Epp. P. I. p. 227 ſq. Cum Lyrneſſo euerſa *Pedaſus* Υ, 92. Sita ea ad Satnioentem alto loco (Z, 35 Πήδασον αἰπεινήν). Alia addiderunt alii poetae: *Briſen* incoluiſſe *Pedaſum;* habitum illum pro Chryſae fratre; patre Ardye, Euſtath. p. 77. filiam autem adductam Lyrneſſum, vt regi Myneti nuberet: ſic Schol. br. et Euſtath. p. 322, 32. Certe vrbe capta illa viderat maritum ante muros caeſum, T, 291. 2. etiam tres ſuos fratres 293. 4. *Mynes*, rex Lyrneſſi, vt h. l. diſcimus v. 693. 4. filius fuit Eueni, Selepii vel Selepiae nepos, caeſus cum Epiſtropho fratre, vt 692. cf. ad Hygin. f. 106. *Pedaſum* aliquando tenuerat Altes, Lelegum rex, cuius filiam Laothoen duxerat Priamus ex eaque ſuſceperat Lycaonem Φ, 84 ſqq.

689. ⊱ quod in κούρης χωόμενος desideratur περί. obseruatiuncula saepe iterata.

690. ⊱ quod Zenodotus ἐν Λυρνησσῷ legerat. At, inquit, Schol. A. vrbe direpta eam in praedae parte acceperat Achilles. Λυρνησοῦ et Λυρνησὸν Lips. Vrat. a. b. A. probe, si antiquum morem constanter in ceteris quoque seruabimus.

692. κὰδ δὲ Μύνητ' ἔβαλεν. Post διαπορθήσας debebat sequi καὶ καταβαλὼν Μύνητα, notante quoque Sch. B. L. — ἔβαλεν admitto τὸ ν hoc loco nostro aurium iudicio; an idem Homerici aeui fuerit, valde dubito.

Μίνυτ' Ald. 2. et alii vitiose. Vera lectio est quoque ap. Strabon. XIII, p. 920 C. cf. Jl. T, 296. Cur vero Ionica ratio non sit seruata Μύνητα βάλεν, non video. Est ea quoque in codd. vt in Vindob. Alteri.

ἐγχεσιμώρους. varie deducitur haec vox, quae primo nunc occurrit, ap. Apollon. Lex. Etymol. Schol. et al. Accipio dictum pro ἐγχεσίμοιρος a μοῖρα, cui fatum et sors in armis est, et simpl. qui armis vtitur. cf. ὠκύμορος inf. Δ, 242. Inde simpl. bellicosum, hasta pugnantem, designat.

693. Ad h. v. cf. dicta ad 689—693.

694. τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν. ⊱ quia Zenodotus scripserat ἀνστάσασθαι (corruptum in Ven. ἀναστ. quomodo quoque Aldinam 2. et hinc alias insedit ἀναστήσεσθαι). Verum Zenodotus haud dubie ἀνστήσασθαι legerat, qui vsus non infrequens est cum μέλλω. Quod hic et Σ, 358 ἀνίστημι est, id alibi est ὄρω, vt Θ, 474 πρὶν ὦρθαι παρὰ ναῦφι ποδώκεα Πηλείωνα. Ceterum color orationis iterum occurrit inf. 724.

695. *Phylace* Phthiotidis est Maliensibus vicina. Strabo IX, p. 661 C. *Pyrasus*, *Antron*, et *Pteleus* erant ad mare sitae: p. 664 C. 665 A. B. Mirum est in vrbe *Phylace* primam esse breuem in *Phylacus* longam, vt mox 705 Φυλακίδαο. res iam aliis notata, etiam Heinsio et Hemsterhusio ad Lucian. Versum recitat Stephanus in Φυλάκη. Apud eundem est Πύρασος, etiam ap. Strabon.

p. 665 A. vti et habent codd. Cant. Mori. Barocc. Eton. Vrat. a. b. Mosq. 1. cum Veneto. Iure igitur vulgatum antea Πύῤῥασον emendarunt Waſſenb. et Wolf.

696. ἔ— quod τὸ Δήμητρος τέμενος non, vt nonnulli putarunt, epitheton eſt Pyraſi, ſed τὸ Δημήτριον vrbs fuit. Sic quoque Apionem et Herodorum ſtatuiſſe ex Euſtath. diſco p. 320. Scilicet copulae defectus in verbis: καὶ Πύρασον ἀνθεμόεντα, Δήμητρος τέμενος, adduxit multos, vt vtrumque pro eodem, et hoc prioris appoſito haberent. Etiam Strabo IX, p. 665 A. τὸ δὲ Δημήτριον Δήμητρος εἴρηκε τέμενος, καὶ ἐκάλεσε Πύρασον. Subiicit tamen ipſe eſſe Pyraſum vrbem cum portu, et duobus ab ea ſtadiis eſſe Δήμητρος ἄλσος καὶ ἱερόν. Hactenus poſſit Pyraſus dici per appoſitionem Δήμητρος τέμενός, quia in agro ſuburbano templum habuit. Verum et ſup. 647 Λύκτος ſine copula interpoſita erat. Cur tamen non ſcripſere Δ. τέμενός τ' Ἴτωνα.

τὸ Δήμητρος τέμενος, ſeu τὸ Δημήτριον, quod et ap. Steph. Byz. h. v. habetur, in agro Pyraſi fuiſſe recte dicitur A. *Iton* nobilis fano Mineruae Itoniae: v. Strabo ibid. Eodem nomine alia vrbs erat Boeotiae. v. ibid. et Schol. Apollonii I, 551. Etymol. al. Apud Stephanum in hoc verſu Ἰτῶνα legitur; adiicitur indigenas ſic pronuntiaſſe, alios Σιτῶνα; quod inter Var. Lect. referre haud debuerat Barnes. Antiquitatem in voc. μητέρα μήλων facile agnoſcas. Ab Itono Theſſaliae haud longe aberat τὸ τέμενος Apollinis Pagaſaei, in quo Cycnus transeuntem per ea loca Herculem ad pugnam prouocabat, quae deſcripta eſt in Scuto Herculis.

697. ἀγχίαλόν τ' Ἀντρῶν' ἠδὲ — ἔ— quia Zenodotus ſcripſerat ἀγχιάλην τ' Ἀντρῶνα. vnde corrigendus Steph. Byz. h. v. Sed eſt, inquit Schol. A. commune ὁ et ἡ Ἀντρών. Scriptum quoque fuit Ἄντρωνα, docente Euſtath. et ſic editum eſt Hymn. in Cer. 496. Ἀντρῶνα ἰδὲ Πτ. codd. etiam Ven. Euſt. ſicque, vt intelligas, quam parum ſcriptis et edd. in his tribuendum ſit, inde a Flor. legitur; niſi quod etiam corruptius, in ἠδὲ muta-

tum a Stephano, quod et in Strabone editur, p. 538 A. vbi hic verſus laudatur; apud Steph. Byz. tantum hemiſtichium extat: ἀγχίαλον Ἀντρῶνα, vt et in Schol. Primum video correxiſſe Barneſium.

Πτελεὸν λεχεποίην. eſt adeo ἡ Πτελεός. Alias dicta τὸ Πτελεόν. memorata vrbs Straboni IX, p. 665 B. et cum verſu hoc lib. VIII, p. 538 A. vbi eius coloniam eodem nomine in Elide memorat.

λεχεποίην ſuaue epitheton de herboſo ſolo: βαθείας βοτάνας ἔχουσαν quae λέχος ſeu κοίτην praebeant: Sch. br. Heſych. Suid. αὐαυξῆ πόαν ἔχουσαν, ὥστε λέξασθαι Apollon. Lex. vt eſt legendum. Inf. Δ, 384 Aſopus fl. eſt λεχεποίης.

699. τότε δ' ἤδη ἔχε κατὰ γαῖα. Monent Sch. B. L. ex canone grammaticorum ſcribendum eſſe κάτα. nam poſtponitur verbo pro κατεῖχε.

700. Verſum cum hemiſtichio ſequ. recitat, ſine varietate, Plutarch. an vitioſ. ad infelic. ſuppetat: pr. p. 498. τοῦ δέ κεν Cant. male. ἐλέλιπτο vitium Flor. et Ald. 1. v. Ern. ad Callim. in Cer. 94. *Proteſilai* vxor, *Laodamia*, Acaſti Argiuorum regis, filia, pietate in maritum nobilitata, cuius deſiderio illa ita tenebatur, vt per tres ſaltem horas cum eo colloqui cuperet. v. Hygin. CIII. CIV. et Euſtath. vnde patet, fabulam a poetis varie tractatam fuiſſe, etiam a tragicis, vt ab Euripide in Proteſilao. Notum eſt eius ἡρῷον ad Elaeuntem in Cherſonneſo Thracica, in quo Alexander ſacrum fecit in Aſiam traiecturus: ap. Arrian. I, 11, 8.

701. καὶ δόμος ἡμιτελής. τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνήρ. ⸓ ſtigmae nihil reſpondet in Scholio. Spectauerat illa haud dubie ad poſterius hemiſtichium; quod aſſequor e Schol. ad vſ. 819. (Catal. 326.)

Quis ſit δόμος ἡμιτελής, varie exponitur in Schol. et Euſtath. Notum eſt τὸ τέλος de nuptiis dici: v. Ruhnk. ad Timaeum p. 224. at quid eſt domus, in qua *nuptiae dimidiae* ſunt perpetratae? quaſi δόμος ἡμίγαμος? Ferrem, ſi eſſet γάμος ἡμιτελής, ἀτελής. quod apud Philo-

ſtratum aliquoties eſt, vt Vit. Apoll. III, 1. Alii ſic exponunt, vt *δόμος ἡμιτελὴς* dicatur, *in qua matrimonium iunctum nullos effectus liberorum ſuſcipiendorum habuit;* quod Hemſterhuſ. probabat ad Lucianum cum Waſſenberg. et Erneſti. Accommodate ſane ad ſententiam; ſed docendum ſaltem erat *τελεῖν δόμον* eſſe, vxore ducta liberos ſuſcipere. Laborat quoque Apollon. Lex. *καθ' ὃν δόμον οὐδέ πω πάντα τὰ νομιζόμενα καὶ συγκυροῦντα τῷ γάμῳ συνετελέσθη. ἢ καθ' ὃν οὐκ ἔφθη πατὴρ κληθῆναι. τέλειος γὰρ οἶκος ὁ γένεσιν τέκνων ὑποδεξάμενος.* Ita ſaltem dicam *domum* eſſe *imperfectam*, cuius hero deſunt liberi, tanquam *τὸ τέλος τοῦ δόμου, τοῦ οἴκου*, vitae domeſticae, connubii, *τοῦ γάμου*. In eum modum Herodianus in fragm. ad calcem Moeridis Pierſ. p. 440 *τέλειοι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς οἱ ἔντεκνοι*; et hinc eſſe in hoc verſu *δόμον ἡμιτελῆ*, quod Proteſilaus mortuus erat *ἄτεκνος*. cf. ibi Pierſ. Tollius comparat ex Aeſchyli Agam. 981 *ἀνδρὸς τελείου δῶμ' ἐπιστρωφωμένου*. ſed ibi eſt ſimpliciter, vir maritus vt *γυνὴ τελεία*. Melius forte conuenit *παντελὴς δάμαρ* ap. Sophocl. Oed. R. 949. propter liberos editos. *τοῦτο γὰρ τέλειον ἐν γάμῳ*, addit Schol. verſu noſtro laudato. Etymologus alio modo: *οἶκος οἱονεὶ μὴ τέλειος, ἑτέρου τῶν συζύγων ἐστερημένος. altero compare coniugii erepto.* Ita *δόμος ἡμιτελὴς* erit *χῆρος*, fere vt ap. Strabon. VII, p. 454 C. *Ἀβίους* Scythas forte dictos *ὅτι χωρὶς γυναικῶν ἡγούμενος ἡμιτελῆ τινα βίον τὸν χῆρον. καθάπερ καὶ τὸν οἶκον ἡμιτελῆ τὸν Πρωτεσιλάου, ὅτι χῆρος.* Quanto ſimplicius haec dicta ſunt, ſi de vitae heroicae ſimplicitate cogites! qui filius familias nuptam ducebat, nouam domum ſibi exſtruebat: vt noſtri ruſtici ex ſe natis, ſi nuptam hi ducunt. Ita Priami filiis L. Thalami erant exſtructi inf. Z, 243 ſqq. ap. Maronem Aen. II, 503. et ſic in Aeetae domo ap. Apollon. III, 242 et al. Aula enim magnum numerum talium aedium continebat. Hoc illud eſt, quod inter alia in Scholiis occurrit: *ἀτελείωτος. ἔθος γὰρ ἦν τοῖς γήμασι θάλαμον οἰκοδομεῖσθαι.* Paria ſunt ap. He-

ſych. in *θαλάμοιο νέοιο.* quod ſpectat inf. ad P, 36. de noua nupta amiſſo marito: *χηρώσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο.* Sane quidem Homerica voce *domum inceptam fruſtra* dixit Catull. LXVIII, 75. (vbi v. Intpp.) addit poeta, ſacra nuptialia nondum fuiſſe peracta: *nondum cum ſanguine ſacro Hoſtia caeleſtes pacificaſſet heros.* Is erat *γάμος ἀτελής* proprio ſenſu. Et Valer. Fl. VI, 689 *primo domus imperfecta cubili.* Verum hi Homericum illud in formam poeticam mutarunt, quod ad ſuae vitae rationem proprie Homerus dixerat.

τὸν δ' ἔκτανε Δάρδανος ἀνήρ. Quis ille ſit, alium ſcrupulum iniecit grammaticis: ſitne aliquis dictus Dardanus? (quod Porphyrius praetulit ap. Euſtath. exemplis ſimilibus adductus; vt Epeus (*'Επειὸς*) eſt faber equi Troiani, cum etiam vnus ex Epeorum gente ſit) an aliquis e Dardanorum gente et quisnam ille? Referunt itaque ad Aeneam ex vſ. 819. alii ad Achaten, eius amicum, quem Virgilius celebrauit, alii ad Euphorbum, vel Hectorem: Schol. Euſtath. Tzetza Antehom. 232. Quod vltimo loco memoraui, ſequitur Quintus Smyrnaeus lib. I, 814 vbi inculcatum ex loco noſtro *οὐ γὰρ ἔτ' ἐσθλοῦ Δεύετ' ἀδελφειοῖο μάχῃ ἐνὶ Πρωτεσιλάου.* Qui Euphorbum intelligunt, in animo habuere vſ. Il. Π, 807 vbi Patroclum haſta ferit *Δάρδανος ἀνὴρ,* et ſtatim ſubiicitur *Πανθοΐδης Εὔφορβος.* Pro vocibus *Δάρδανος ἀνὴρ* ap. Schol. Lycophr. 531 recitatur *Φαίδιμος Ἕκτωρ* ex lectione Demetrii Scepſii (ita enim corr. *ὁμοίως δὲ ὁ Δημόκριτος ὁ Σκήψιος*). Additur: ita quoque tradidiſſe Sophoclem *ἐν Ποιμέσιν.*

702. *πολυπρώτιστον* vna voce multi. v. Euſtath. et *νηὸς ἄπο.* ſic quoque Vrat. a. Facta autem haec e vaticinio. v. Hygin. l. c. cf. Antehom. 222. et ibi Iac.

703. *οὐδὲ μὲν οὐδ' οἱ ἄναρχοι ἔσαν, πόθεόν γε μὲν ἀρχόν.* variant librarii, Mosq. 1. *οὐδ' οἱ,* et *οὐ δὲ μὲν;* nec digna haec enotatu. at Cod. ap. Bentl. *πόθεόν γέ μιν,* vt repetitur vſ. 709. *πόθεόν γε μὲν* eſt forma antiqua loquendi pro *καίπερ ποθέοντες,* etſi deſiderio pri-

ſtini ducis tenebantur, pro ſimplici: nec vero ſine duce erant, etſi priſtino duce amiſſo, ſed ducebantur a Podarce. vſ. 709 οὐδέ τι δεύοντο pro, *habuerunt*. vt Θ, 126 οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἵππω δευέσθην σημάντορος· αἶψα γὰρ εὗρον. vix enim repeti poteſt οὐδὲ, vt ſit οὐδέ γε μὲν ἐπόθεον ἀρχόν. Et ποθεῖν ſic vſ. 778 οἱ δ' ἀρχὸν ἀρηΐφιλον ποθέοντες φοίτων. et O. 219 cum Neptunus abiiſſet, πόθεσαν δ' ἥρωες Ἀχαιοί.

704. Proteſilaus et Podarces erant filii Iphicli, isque Phylaci, qui ex Deione, et is ex Aeolo nati, vt adeo ex nobiliſſima Aeolidarum ſtirpe eſſent. v. Apollod. I, 9, 4 et 12. Male Poeantem interponit et Proteſilai patrem edit Schol. B. L. (ad 202) Nam Poeas, Philoctetis pater erat; ſed emendandum eſt Scholion ex Euſtathio: Poeas cum Iphiclo fratre Phylacum parentem habuit. In Ariſtotelis Epitaph. (in Brunck. Anal. T. I. p. 181.) Podarces eſt Actoris filius; Niſi Ariſtotelem memoria lapſum eſſe dixeris, (nam Actoris frater fuit Phylacus adeoque paternus Podarcis auus) locum corruptum eſſe credere licet. Non male Slothower in Tirocinio critico p. 35 coniicit, Ἄκτορος υἱὸν veniſſe in locum Homerici, quod Ariſtoteles ſcripſerat, ὄζον Ἄρηος. ὄζος Ἄρηος iterum, vt 683. pro viro forti, nam additur eum Iphicli filium fuiſſe. ἀλλὰ σφέας pronuntiandum σφᾶς. Vrat. a. ἀλλά σφε.

707. ὁπλότερος γενεῇ. vox antiquata, primo loco nunc occurrit, et ad h. l. ſpectat Apollon. Lex. ὁπλότερος. ὁ κατὰ τὴν σύγκρισιν νεώτερος. Nec tamen diſputant de voce hac grammatici, niſi ad Jl. Γ, 108. Videtur ſtatuendum eſſe, fuiſſe voc. ὁ ὅπλος, ὁ νέος. vnde ὑπέροπλος. Porro Apollon. in γενεῇ verſum laudat pro exemplo, quod γενεὴ dicitur ἐπὶ τῆς γενέσεως.

ὁ δ' ἄρα. Ariſtarchea lectio erat ἅμα. Sch. A.

708. οὐδέ τι λαοὶ — Vrat. a. οὐδ' ἔτι. vſſ. 708. 709 ſunt mera repetitio verſuum 698 et 703. Nec tamen eos notatos eſſe video a veteribus.

709. *πόθεον δέ μιν ἐσθλὸν ἐόντα.* Pro his, quae vulgata erant, *πόθεόν γε μὲν* Barocc. Eton. Ven. Lipſ. Vrat. b. A. Mosq. 1. et eſſe forte meliorem lectionem cenſebat Ern. Scilicet ita ſimilis eſt verſui 703. vnde hic verſus repetitus. In Vrat. a. *πόθεόν γ' ἐσθλόν.*

οὐ δεύονθ' ἡγεμόνος, habebant quidem ſuum ducem, *οὐδ' ἄναρχοι ἔσαν* vſ. 703. Jl. Θ, 126. *οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἵππω δευέσθην σημάντορος*, h. e. mox nacti ſunt ducem ſuum. Eſt autem totus locus ad miſerationem faciendam inſtitutus. Facit hoc Homerus, ait Euſtath. *ὡς Φιλέλλην*, immo vero, vt poeta epicus, qui ita narrat, ne ſupino animo audiatur.

711—713. Commentatur in hos vſſ. Strabo IX, p. 666 ſq. e quo Euſtath. vt ſolet et ex Stephano Byz. *Pherae* in confiniis Magneſiae et Pelasgiotidis, clarae aliquando tyrannis, Iaſone inprimis Pheraeo, et in fabulis Admeto rege. Nec longe abſuit Iolcos, fabulis Peliae, Iaſonis et Acaſti celebrata. *Boebe* vicus ad lacum Boebeidem. *Glaphyrae* ignotum aliis nomen.

711. *οἱ δὲ Φερὰς ἐνέμοντο παραὶ Βοιβηΐδα λίμνην* pro altero hemiſtichio laudat verba: *ἐνέμοντο Ἰδὲ κρήνην Ὑπέρειαν*, Pindari Schol. Pyth. IV, 222. ſed duo hemiſtichia confundens ex h. l. et inf. 734. Ait tamen: *κατ' ἐνίους δὲ καὶ ἔκδοσις παρ' Ὁμήρῳ οὕτως ἔχει.* Debebat ſaltem ſcribi *ἐνέμοντ' ἠδὲ κρ.* *Βοιβίαν λίμνην* habet Eurip. Alc. 593. vbi cf. Schol.

712. *Γλαφυρὰς* vbique ſcriptum, excepto Vrat. a. debebat tamen ex canone grammaticorum ſcribi *Γλαφύρας*, vt discernatur a vulgari nomine *γλαφυρός.* quod bene monet Euſtath. Apud Stephan. Byz. verſus ſic legitur: *Βοίβην τε γλαφυρήν*, quod Berckel. cum Voſſ. ad Scylacem pro vero habebat, inprimis quia vrbis Glaphyrarum alius nemo meminit. In *Γλαφυραὶ* tamen, (quem locum verſibus Parthenii auctiorem habet Euſtath. p. 327.) et in *Ἰωλκὸς* vulgatam lectionem adſcripſit.

καὶ Εὐκτιμένην, vt pro vrbe habuiſſe videatur, *καὶ Ἰωλκὸν* Euſtath. recitat. *καὶ εὐκτίμενον Ἰάολκον* Harlei.

Verum ἐϋκτιμένην etiam Steph. Byz. in Ἰωλκὸς agnoſcit; τὴν Ἰωλκὸν etiam Strabo effert et Pindarus Nem. IV, 89. et Apollon. ἱερὴν ἐς Ἰωλκόν.

713. φίλος πάϊς. per totum Homerum hoc tenendum, melius diuiſim ſcribi πάϊς, quam παῖς, etſi libri vbique variant, vt h. l. Erat πάϊς iam in Ald. 1. reuocatum a Turnebo.

τῶνδ' ἦρχ' Vrat. a. haud male.

714. 715. leguntur ap. Strabon. I. p. 77. ὑπ' Ἀδμήτῳ τέκε ſollennis loquendi forma ap. Homer. pro pleniore δμηθεῖσα ὑπό. ὑποδμηθεῖσα. ὑποκυσαμένη, ἔτεκε. vt Od. Λ, 253.

716. οἳ δ' ἄρα Μηθώνην. Erant hi e Phthiorum gente, qui ab Achillis inde ditionis finibus loca haec inſederant: cf. N, 694 ſq. cf. ſup. ad vſ. 683. Paria e Porphyrio repetit Euſtath. p. 328 extr.

Methones Strabo IX, p. 667 meminit, in ora maritima ſitae; nec longe abeſt *Meliboea:* purpura nobilitata a Virgilio Aen. V, 251. vbi v. Not. vtraque Magneſiae. *Thaumaciam* et *Olizonem* Steph. Byz. memorat. De Methone, quo nomine fuere plures vrbes, plura congeſſit Euſtath. ad h. l. et Waſſenberg.

In Μηθώνην primam produxit Homerus, cum vulgo ſit Μεθώνη· obſeruante Schol. cum Euſtath. et Steph. Byz. qui verſum recitat in Μεθώνη et Θαυμακία.

717. Verſum laudat Steph. Byz. in Ὀλιζών. Nicias male ſcribebat Ὀλίζωνα. Sch. A. At tono diſtinguendum erat nomen ab adiectiuo ὀλίζονες Il. Σ, 519. pro ὀλίγοι. Sic Steph. Byz. et Euſtath.

718. ἔτι quod Zenodotus legerat: τῶν αὖ ἡγεμόνευε Φιλοκτήτης ἀγὸς ἀνδρῶν Spernit lectionem Schol. A. poetam enim ſolere ab initio virtutem cuiusque memorare.

Ceterum mirum, in ἦρχε fine ν repente nunc conſentire edd. et codd. excepto Veneto. v. Excurſum de ν ἐφελκυστικῷ.

720. *τόξων εὖ εἰδότες ἶφι μάχεσθαι.* non fugit Bentleium, cum *ϝιφι* Homericum fit, vt vidimus ftatim Jl. A, 38. 452 et vbique videbimus, in metrum peccare *ειδοτες ϝιφι.* Coniicit fuiffe fcriptum *ἠδὲ μάχεσθαι.* Sane vtrumque per fe bene dicitur, *τόξων εὖ εἰδότες,* vt faepe, et *εἰδὼς μάχεσθαι,* fed talis iunctura *εὖ εἰδὼς τόξων, ἠδὲ μάχεσθαι* offendit; adiectum effe debebat *ἔγχει, δουρὶ, μάχεσθαι.* Adfcripferat quidem loca N, 716. O, 472. fed ea nihil ad h. l. faciunt. Vereor ne verfus a rhapfodo adiectus fit, poft 718. Philoctetes *τόξων εὖ εἰδώς.* in quo *ἕνεκα* fubintelligit Thomas Mag. p. 402.

722. ϝ— quod diferte *Lemnus* memoratur; *οἱ δὲ νεώτεροι ἐν τῇ Σιδίῳ ἐρήμῳ.* inauditum nomen. Leg. *ἐν νησιδίῳ ἐρήμῳ. in parua infula deferta.* Scilicet recentiores Chryfen, infulam aliquam ad Lemnum, alii extremam infulae partem, Chryfen, commenti erant, in qua vulnus ab hydro acceperat. Erant quoque, qui aram *Χρυσῆς Ἀθηνᾶς* memorabant. v. Schol. ad h. v. add. Schol. Sophocl. Philoct. 195. et 270. Sch. Lycophr. 911. Si autem quaeris, quinam illi *νεώτεροι* fint, tenendum eft Lefchen fabulam expofuiffe in Iliade parua: vt patet ex argumento carminis ap. Proclum; etiam ex Ariftot. Poet. 23. v. ad Virgil. Aen. II. Exc. I. Attigerant fabulam Bacchylides et Pindarus Pyth. I, 100. vbi cf. Schol. Tum in Scenam eduxit Sophocles et Euripides, cuius Philoctetes fuit. Ipfe Sophocles Lemnum memorat: et a Chryfa Troadis eo acceffiffe naues Achiuorum ait 264 fq. Lemno etiam apud Quintum Smyrnaeum abducitur IX, 352 fqq. adde Hygin. f. 102. Apud Schol. B. L. Porphyr. in Euftath. Tenedos et Imbros memorantur.

723. *Ὕδρον* interpretantur *χέρσυδρον* Sch. B. L. Euftath. cuius morfus vlcera putrefcentia infert. Coerceri putredinem aiunt aqua marina adfperfa. Sophocles tanquam poeta *ἔχιδναν* memorauit. *τὸ ἕλκος* hoc proprio nomine phagedaena eft; *φαγέδαινα. κακοῦ ὀλοόφρονος* (h. e. *ὀλοοῦ*) *ὕδρου* Sch. br. Refpicit h. v. Apollon. Lex. in *ὀλοόφρονος.*

724. ÷ 725. ÷ hos duo versus Zenodotus reiecit, ἠθέτηκε. vtinam adiectum esset, qua de caussa. Schol. A. contendit, eos necessarios esse: quod equidem non video. Suspicari potius possis, serioris rhapsodi fetum esse, cum fabula a cyclicis et tragicis de Philoctete Troiam arcessito celebrata esset. Color est idem qui vs. 694 de Achille: τῆς ὅγε κεῖτ' ἀχέων, τάχα δ' ἀνστήσεσθαι ἔμελλεν.

τάχα δὲ μνήσεσθαι ἔμελλον. sic iam ed. Flor. Ald. 1. quod repetiit Turneb. nam Ald. 2. intulerat μνήσκεσθαι ex ed. Rom. quod et margo Cantabr. ms. habebat. μνήσασθαι Lips. ἀνστήσεσθαι indocte Vindob. Alteri.

726. πόθεόν γέ μιν cod. ap. Bentl. vt 703.

727. Ἀλλὰ Μέδων. ÷ Zenodotus τοὺς δὲ Μέδων, vt omissis vss. 724. 725. sententiae copularentur. Sch. A. Relictus tamen erat ab eo vs. 726. cum quo iungendus est hic versus. *Medon*, Aiacis Oilei frater nothus, iterum memoratur inf. N, 695 sq. O, 333 sq.

728. Τόν ῥ' ἔτεκεν. quidni τόν ῥα τέκεν. Sic et vn. Vindob.

729. οἳ δ' εἶχον Τρίκκην — Interiora Thessaliae nunc ad animum reuocanda sunt, ea quidem parte, quae postea Estiaeotis fuit appellata, postquam Perrhaebi, quos in ista loca venisse infra ad 738 videbimus, ex Euboea captos ex Estiaea vel Hestiaea eo traduxerant. Antea fuit appellata Doris: v. Strabo IX, p. 668 B. (cf. Not. ad Apollod. p. 477.) nam Dorus cum progenie illam tenuerat. Finitimi in locis ad Pindum erant Dolopes, qui e Pelasgis fuerunt. — *Tricca* templo Aesculapii clara fuit, qui etiam ad Lethaeum amnem vicinum natus esse dicebatur: Strabo l. c. et XIV, p. 957 C. — *Ithome* eodem nomine, quo vrbs Messeniae, in praerupto loco, ἐν κλώμακι; etiam Θώμη dicta, (quod male inter Var. Lect. relatum) serius Θούμαιον. Strabo ibid. Stephan. h. v. e quibus emendandus Eustath. ad h. v. Τρίκην intulerat Ald. 2. et sic Cant. Τρήκη Mosc. At inf. Δ, 202

legitur — *ἕποντο Τρίκης ἐξ ἱπποβότοιο*, vnde apparet ſyllabam h. l. geminata littera eſſe productam.

Porro in *Ἰθώμην κλωμακόεσσαν*, aberrant codd. in *κλημακόεσσαν*, vt Vrat. a. Vindob. et *κλιμακόεσσαν* vt Venetus. Sic et ap. Strabon. IX, p. 668 A. et Stephan. in *Ἰθώμη*, apud quos hic verſus recitatur. Item Cod. Moſc. in Pauſan. IV, 9. Verum Apollon. Lex. *κλωμακόεσσαν. ὁ μὲν Ἀπίων, τραχεῖαν καὶ ὀρεινήν.* et ſic fere Schol. Diſertior eſt Euſtath. qui docet *κλώμακας* dici *τόπους ἢ λόφους ὑψηλούς. ἀπὸ τοῦ κατακλᾶν τοὺς ἀναβαίνοντας.* (potius ipſum ſolum *κατακλώμενον* diceres per praerupta et fauces locorum) Cf. Heſych. h. v. in quo et altera lectio *κλημακόεσσα* occurrit, et vitioſum *κρωμακόεσσα.* Expectes *κλημακτόεσσα* a vitibus; ſed nusquam hoc occurrit.

730. ⟹ quod Oechalia Homero Theſſaliae eſt, apud recentiores vero Euboeae. Sch. A. paria apud Schol. Apollonii I, 87. Notata iam ſupra ad 596 disſidia et aberrationes in duplici Oechalia, vbi tertia memorata erat Meſſeniae. Quae h. l. memoratur, ad Eſtiaeotidem pertinere debuit. Stephanus h. v. et Schol. Apollon. I, 87 ad *Πελασγικὸν Ἄργος* referunt: ac ſi hoc, ſupra vſ. 681 memoratum, non vrbis, ſed totius Theſſaliae nomen fuiſſet.

πόλιν Εὐρύτου Οἰχαλιῆος. Brunck. ad Sophocl. Trach. 327. lectum olim cenſebat *πόλιν Εὐρύτου ἠνεμόεσσαν*, quia Schol. ad e. l. Oechaliam *διήνεμον* explicat *ἔρημον, ὑψηλήν, ἣν Ὅμηρος ἠνεμόεσσάν φησι.* At ille more grammaticorum ſimpliciter docet, eſſe eandem, quae apud Homerum memoratur. Recitant verſum, nec quidquam mutant, Strabo VIII, p. 522 B. et Schol. Apollonii I, 87.

Enimuero grauior difficultas in hoc eſt, quod eiusdem Euryti Oechalienſis vrbs Oechalia ſupra iam in Meſſenia memorata fuit 596. Thamyrin ait *Οἰχαλίηθεν ἰόντα, παρ' Εὐρύτου Οἰχαλιῆος.* Aut igitur duo Euryti Oechaliae reges, alter in Theſſalia, alter in Meſſenia ſtatuendi ſunt ab ipſo Homero admiſſi eſſe, aut alterutro loco in-

terpolationem agnoſcere neceſſe eſt. Quod ſi poſterius hoc ſequendum eſt, pronuntiare malim alterum illum 596 melius abeſſe. Rationem confeſtim afferam ad vſ. 731. vbi de Aſclepiadis.

731. τῶν αὖθ' (Vrat. b. τῶν αὖ) ἡγείσθην Ἀσκληπιοῦ δύο παῖδε. Mirationem facit, quod producta eſt penvltima ιου. multo magis, cum in ipſa Jliade aliis locis correpta ſit: vt Ἀσκληπιοῦ υἱὸν Δ, 194. Λ, 517. Vidit quoque hoc antiquitas, et verſum retulit ad claſſem τῶν λαγαρῶν. Bentleius emendat Ἀσκληπιόφιν, etſi ad manum erat Ἀσκληπιάδα δύο παῖδε. vt Λ, 497 Doryclum Πριαμίδην νόθον υἱὸν dixit. Occurrunt tamen plura ſimilia, vt ſup. A, 205 ὑπερσπλίῃσι, quae ſaltem impetum reprimere poſſunt. Produci haec propterea, quia accentus in ίου ſedem habet, cenſet Hermann. de Metris p. 81. In Ἀσκληπιὸς deferenda ſic erit recepta pronuntiatio, et adoptanda altera, quam Euſtathius narrat a Demoſthene adhibitam, Ἀσκλήπιος, vt acuatur — πίου. Mirum tamen, a Demoſthene, tanquam inſolitum quid, factum, ita viſum eſſe, ſi ratio illa iam Homerica fuit. Alio invento his occurrebat Bentleius memor antiquae formae οφι in ſecundo caſu, quae, cum paſſim occurrat aliis in locis, mutata eſſe poteſt a ſerioribus, vt tot alia ad vulgarem formam ſunt deflexa. Ἰλιόφι ſeruatum eſt Jl. Φ, 295 vbi Ἰλίου cum accentu etiam ex priore ratione defendi poterat; at potuit quoque in aliis locis ita antiquitus ſcriptum fuiſſe, vbi nunc Ἰλίου legitur. Ita nihil in his litteris eſt tam firmum ac certum, vt aſſenſum inuito extorqueat; Bentleius vbique illud ὁμοιίου πολέμοιο mutat in ὁμοιιόφι πτολέμοιο, et ſic alia.

Iam mirationem facere poteſt, qua rerum viciſſitudine euenerit hoc, vt Aſclepiadis, ſeu Aeſculapii filiis, Machaoni et Podalirio, imperium in Eſtiaeotide inter Dores et Dolopes obtingeret? Scilicet omnino Aeſculapii natales ad Theſſaliam retulerunt. Cogita de matre, Coronide, filia Phlegyae, cuius ditio in Theſſalicis locis fuit. v. Not. ad Apollod. p. 695. Schol. Pindari P. III,

14. et Sch. br. ad Jl. Δ, 193. — Ab aliis Aeſculapius a Lapitha, Apollinis e Stilbe filio genus ducere fertur: cf. Euſtath ad h. l. et Sch. B. L. ad Jl. A, 266. Atqui Lapithae fuere Theſſaliae. — Tricca Aeſculapii templo fuit clara: v. ſup. 729. — Meſſenii tamen Aeſculapium ſuum eſſe contenderant: ap. Pauſan. II, 26. vt adeo ambiguum ſit, vtra regio alteri ſuam Aeſculapii religionem impertierit; Meſſeniis vindicabat Aeſculapium cum Oechalia Schoenemann noſter in Excurſu ad Geograph. Homer. p. 80. potuere non minus probabiliter Meſſenii e Theſſalia religiones et mythos petere, quos habes ap. Pauſan. IV, 3. add. 31 extr. Verum haec vtrolibet modo ſe habeant, Homerum vtique neceſſe eſt, Aſclepiadis ſedem in Theſſalia aſſignaſſe, adeoque etiam Oechaliae Theſſalicae, non Meſſeniae; quod ſi adeo vterque verſus, hic 730 et 596. de quibus paullo ante ad 730 disputatum eſt, ſimul ſtare nequeunt, manifeſtum eſt alterum illum 596 eſſe inſertum; quippe quo bene carere poteſt oratio; at h. l. verſu 730 carere vix poſſumus, ne verſus 729 nimis exilem ditionem fratrum conſtituat. Habet tamen Schoenemann l. c. etiam argumenta pro ſententia contraria. Niſi omnino tollenda eſt omnis disputandi materies, et ſtatuendum Thamyrin ex Oechalia Theſſaliae Peloponneſum adiiſſe nec agere Homerum niſi de vno eodemque Euryto vtroque loco.

Ceterum laudes artis medicae Aſclepiadarum videbimus Λ, 514 et 832. Ad priorem locum Euſtath. p. 859, 43. laudat *τὰ ἱστορούμενα ἔπη τὰ ἐπὶ τῇ Τρωϊκῇ πορθήσει·* (videtur Jlias parua intelligenda eſſe; v. paullo poſt de Machaonis morte.) *ἐν οἷς φέρεται περὶ Ποδαλειρίου καὶ Μαχάονος· ὡς ἄμφω μὲν Ποσειδῶνος ἦσαν·* (voluitne *Ἀπόλλωνος* ſcribere?)

— *ἕτερον δ' ἑτέρου κυδίον' ἔθηκε* (pater)
τῷ μὲν κουφοτέρας χεῖρας πόρεν, ἔκ τε βέλεμνα,
σαρκὸς ἑλεῖν, τμῆξαί τε, καὶ ἕλκεα πάντ' ἀκέσασθαι·
τῷ δ' ἄρ' ἀκριβέα πάντ' ἐνὶ στήθεσσιν ἔθηκεν

ἄσκοπά τε γνῶναι καὶ ἀναλθέ' ὀίσασθαι (f. ἀναλθέα ἰήσασθαι).

Coniunxere tamen illi cum arte medica virtutem bellicam. *Machaon* Paridis fagitta vulneratur Λ, 506 fqq. Plura de iis memorata fuere in Cyclicis: et quidem in Lefchei Iliade parua, fecundum Paufan. III. cap. extr. fub f. Μαχάονα δὲ ὑπὸ Εὐρυπύλου τοῦ Τηλέφου τελευτῆσαί φησιν ὁ τὰ ἔπη ποιήσας τὴν μικρὰν Ἰλιάδα. Paria funt apud Quintum VI, 398 fqq. vbi etiam eius cum fratre opera in Philoctetis vulnere fanando memoratur. Alii eum Equo Troiano inclufum memorauerant, quos fequitur Virgil. Aen. II, 267. vnde egreffus occubuiffe eum narrarunt alii, qui Troica expofuerant; vt Theffalus perfonatus fub fin. τοῦ Πρεσβευτικοῦ profitetur. Machaonis tamen monumentum et templum Gereniae in Meffenia fuiffe Paufan. l. c. teftatur. *Podalirium* Troia reducem in Cariam delatum καὶ εἰς Σύρον τῆς Καρικῆς ἠπείρου φασὶν ἀποσωθέντα οἰκῆσαι ap. Paufan. l. c. Pro *Syro* nominat Σύρνην Stephanus Byz. h. v. qui fabulam addit ad artis medicae origines notabilem: fcilicet puellam Syrnen regis Damaethi filiam de tecto delapfam et pro mortua habitam in vitam reftituit Podalirius fanguine ex vtroque brachio miffo.

733. τοῖς δέ. Sic Ariftarchus, cafu tertio:" ait Sch. A. Quid igitur in aliis fuit? forte τῶν δὲ —

734—737. Ex *Ormenio* et aliis locis copiae fub *Eurypylo* fuere. *Ormenium* vicus fub Pelio ad finum Pagafaeum, in Magnefia. Strab. IX, p. 669 C. adde 666 B. Fontem *Hyperiam* in media Pheraeorum vrbe effe ait Strabo p. 671 A. Eius meminit Pindar. P. 4, 222. *Titanum* autem montem faxis candentibus; in quo erat vicus, haud longe ab Arna, nec procul hinc abeffe *Afterium*. In Stephano eft: ἡ νῦν Πιρεσία. Eft adeo eadem quae Πειρεσιαὶ ap. Apollon. I, 584. vbi ex alto ab Argonautis profpici potuit. Non itaque pro eadem habenda erat cum altera eiusdem nominis vrbe ad Apidanum, e qua Cometes oriundus erat ibid. I, 36.

37. et Orphic. 162. Phthii fuere, qui incoluere haec loca Magnesiae. sup. ad 683.

Eurypylus Euaemonis f. ex Ormenio fuit, (Male Orchomenum legi in Aristotelis Epitaph. ap. Brunck. p. 182. iam monitum est a viro docto) ab Ormeno, vrbis conditore, oriundus, qui ex Aeolidis fuit. Nam *Aeoli* filius *Cercaphus* fuit, Cercaphi *Ormenus*, Ormeni *Amyntor* et *Euaemon*. Ex Amyntore natus *Phoenix*, qui ad Peleum fugerat, Jl. I, 447 sq. Hinc *Eurypylus* natu minor copias duxit. Haec ex Demetrio Scepsio recitat Strabo IX, p. 670. Alia de hoc Eurypylo v. ap. Pausan. VII, 19. Apud Homerum vbique habetur inter principes et fortissimos: ita H, 167 est inter eos qui cum Hectore congressuros se esse profitentur. Θ, 265 inter promachos et Λ, 575 vbi tandem vulneratus praelio excedit.

734. 5. sunt ap. Strabon. IX, p. 669 C. vbi in h. l. commentatur. Vulgo lectum erat οἵ τ' ἔχον. At in ceteris vbique est οἳ δ' ἔχον. idque etiam h. l. habent Cant. Barocc. Eton. tres Vrat. et Ven. cum Strab. l. c.

735. Τιτάνοιο λευκὰ κάρηνα haud dubie designant montem; in quo etiam vicus *Titanus* fuit. Versum recitat Stephan. Byz. in Ἀστέριον et in Τίτανα. vbi male nomen ad Sicyoniam transfert.

738—747. Ex *Gyrtone* et vicinis locis copias duxere Lapithae *Polypoetes* et *Leonteus*. Tenuerant ista loca *Perrhaebi*; sed eos in interiora (ad loca montana Pindi, inter Athamanes et Dolopes) se recipere compulerunt *Lapithae*, Ixion et eius filius Pirithous, qui etiam Pelium montem occupauit expulsis Centauris. Ita loca campestria inhabitarunt Lapithae, et quidem Larissae: permixtis tamen Perrhaebis, quibus omnino pars ad Olympum fuit relicta. Strabo IX, p. 671. 673 A. Fuere autem omnes e Pelasgica stirpe. cf. p. 676 A.

Argissa, postea *Argura*, ad Peneum. Super eam sita erat *Atrax* et ipsa ad Peneum; *Orthe* arx Phalannae, vrbis Perrhaebicae ad eundem amnem prope Tempe. (Eustath. Corseam quoque dictam notat). *Elon*

poſtea Limone dicta, et *Olooſſon*, ab albedine argillacei ſoli deſignata, λευκὴ, λευκόγεως, poſtea Elaſſon, vt ap. Euſt. habetur, erant ſub Olympo Perrhaebica oppida, Strab. p. 672. Notior ceteris eſt *Gyrton*, ſ. *Gyrtone*, Perrhaeborum, ad Peneum. De his add. Steph. Euſt. Etiam Ixionis Phlegyae f. fabulae ad haec loca pertinent; dicta quoque Gyrtone condita ab eius ſeu patruo ſeu fratre Gyrtono, vnde et Gyrtonii Phlegyarum nomen habuiſſe dicuntur ap. Strab. IX, p. 674 B. Adde Excerpta e lib. VII, p. 508. vbi corrupte Γιτὼν expreſſum. Iam 741 *Pirithous* clariſſimus inter Lapithas, a Ioue ex Dia genitus, duxerat *Hippodamiam*, in cuius nuptiis celebrandis Centaurorum et Lapitharum pugna interuenit; cui Neſtorem interfuiſſe ſupra vidimus Α, 268. 9. Hoc tamen loco a poeta aliam pugnam narrari neceſſe eſt: nam ea non in nuptiis facta eſſe dicitur, ſed eo die, quo natus eſt Polypoetes. Centauri tum, magna eorum ſtrage facta, Pelio depulſi; et vltus eſt iniurias eorum Pirithous, vnde ductum nomen pueri aiunt; Πολυποίτης enim eſſe pro Πολυποινίτης (Barnes edit Πολυποινήτης a ποινάω) διὰ τὸ πολλοῖς Κενταύρων ἐπιθεῖναι ποινὴν, h. e. τιμωρίαν, quod in poeta eſt ἐτίσατο. v. Schol. Euſtath. qui Hippodamiam appellant Melanippen. Centauri autem, quos e Perrhaeborum gente fuiſſe neceſſe eſt, Pelion relinquere coacti in Aethicum confiniis ſedes poſuerunt, qui ad occidentem Theſſaliae, verſus fines Epiri, in iugis Pindi, habitabant. Aethices iam Strabonis tempore defecerant, lib. IX, p. 664 A. cf. p. 657 C. Cum iis permixtum Centaurorum nomen, maturius exoleuerat: p. 671 B. 675 A. cf. Schol. Lycophr. 802. — Ceterum Polypoetes fuit inter fortiſſimos duces, v. c. M, 129. Eiusdem partes fuere in excidio Troiae; vbi in Polygnoti pictura reuinctus erat caput taenia. Pauſan. X, 26. pr.

738. 9. Sunt apud Strabon. IX, p. 671 A. vbi in h. l. commentatur; et cum eo Stephanus. v. Euſtath. Hemiſtichium 739 eſt apud Stephanum in Ὀλοοσσὼν et Ἠλώνη.

Ἄργισσαν. In Ed. pr. et Waſſenb. vt et in Baroec. Lipſ. Vrat. a. Moſq. Ἄργισαν. In codd. nonnullis Ἄργειαν lectum eſſe teſtatur Euſtath. Ἄργεισαν Venetus habet. Arguram poſtea vrbem eſſe dictam Strabo tradit, vbi in nonnullis codd. Ἄργουσα legitur; quod et apud Suidam et Harpocrationem reperiri obſeruat Holſten. Pro eadem cum Lariſſa, quae non multum a Gyrtone abſuit, habet Schol. Apollonii I, 40. vbi male edd. Ἄργισσον.

De accentu voc. Ὄρθη et Ὀλοοσσὼν monent Schol. et Euſtath.

741. ⁘ τὸν ἀθάνατος τέκετο Ζεύς. quod ἀθάνατοι ediderat Zenodotus.

742. ⁘ quod κλυτὸς Ἱπποδάμεια (obuio vſu) pro κλυτὴ dixit. Atticum eſſe volunt Euſtath. Gregor. de Dial. p. 25. Schol. Soph. Trach. 207 et al. Schol. Ariſtoph. Nub. 53. vbi h. v. apponitur; Immo antiquum eſt cf. Dionyſ. Hal. de Homeri poeſi ſ. 8.

743. Φῆρες, Centauri. nota nunc res. cf. ſup. A, 268 Od. Φ, 295 ſq. 303 ſq. Feritas eorum deſignatur per λαχνήεντας, *hirſutos*, quod alias virile robur declara vt in Vulcano Σ, 415 et λάσιον κῆρ de Patroclo Π, 554 de Pylaemene 853. et de ipſo Achille A, 189.

744. Αἰθίκεσσι. v. modo ad 738—747. καὶ Αἰθι πεσσι πέλασσε male ſcripſerat Democrines aliquis Sch. A Aberat verſus a Vrat. A. cum vſ. 746. librarii potius in curia, quam iudicio. Laudat verſum Strabo IX, p. 67 B. et Schol. Lycophr. 801. vbi eſt ἐκ Πυλίου quod Vrat. A. peccat.

745. ⁘ quod interpoſiti ſunt vſſ. 742. 3. 4. de Centauris, reditque nunc narratio ad Polypoeten. οὐκ οἶ ſc. ἡγεμόνευεν, ἀλλὰ σὺν αὐτῷ καὶ Λ.

Caenei nomen in fabulis Lapitharum nobile eſt; v ex Ouidii Metamorphoſ. notum; modo Elati filius, mod Atracis ille editus. cf. Not. ad Apollod. p. 178 ſq. Mentio eius iam A, 264 erat facta. Ei filius *Coronus*,

quo *Leonteus;* appellatus tamen Martis filius, ὄζος Ἄρηος; antiquo more: vt iam sup. 540 vidimus.

746. ὑπέρθυμος primo loco nunc occurrit, dictum fere in laudem, vt ὑπερήνωρ, valde fortis, acer, μεγάθυμος, μεγαλόψυχος, γενναῖος, vt h. l. Schol. Apud Hesych. ὑπέρθυμοι, πρόθυμοι, μεγαλόψυχοι. spectant ad Z, 111.

747. τοῖς δ' ἅμα, Vrat. c. τοῖς δ' ἄρα.

748—755. *Gunei* nomen alibi non memoratum. *Cyphus* Perrhaeborum vrbs, sed in antiquioribus eorum sedibus. *Aenianes et Perrhaebi*, e Pelasgica stirpe Troianis aetatibus alias Thessaliae partes habitarunt, quam quas serioribus temporibus tenuerunt, cum Aenianes quidem ad austrum in Oetaeis montibus: v. Strab. IX, p. 654 A. C. (qui idem Aenianes et Athamanes confundere videtur p. 674 C. et 675 A. Sane et illi e locis circa Dotium, haud longe a Boebe, a Lapithis eiecti recesserunt in iuga Pindi ab occidente Epirum intercludentis et tandem inter Jllyricas gentes oblituerunt.) Perrhaebi autem ad Pindum habitarunt. At Troianis temporibus coniuncti cum Perrhaebis habitare debuerunt a septentrione Penei. Perrhaeborum quidem, quos a Lapithis fugatos, modo vidimus vs. 738. pars in boreali Thessaliae parte, Perrhaebia quoque dicta, habitauit ad amnem Titaresium. Atque in istis locis esse debuit Cyphus Perrhaeborum, cum monte eiusdem nominis Straboni memorato ibid. p. 675 A. Pars exigua Perrhaeborum sub Olympo, in vicinia Macedonum, in sedes angustas fuit contracta, maior pars concessit ad montes Athamanum, et ad Pindum: Strab. ibid. p. 675 B. Hic inter eos consederunt Dorienses, donec hi in Dryopidem immigrarunt, quae inde Doris facta est: cf. Not. ad Apollod. p. 475. v. Schol. Pindari P. I, 121. Strabonis aetate nihil aut exiguae eorum supererant reliquiae. Minus perspicue haec exposita sunt ab Hemsterh. ad Aristoph. Plut. Schol. p. 116 sq. vbi nolim Ἀκύφαντα et nostrum Κύφον pro eadem vrbe haberi et in Doride quaeri.

At difficultatem facit h. l. *Dodona:* partim quod tam longe a ceteris locis memoratis abest, partim quod obscurum est, Aenianum an Perrhaeborum, illa sedes fuerit. Scilicet per totum locum inde a 681 apparet, *partes Thessaliae interiores* illa aetate parum, *littorales* autem magno hominum cultu frequentatas fuisse; ex locis enim maritimis maxime profecti sunt, qui in exercitu Achiuorum fuere. Notabile itaque est, hoc loco ex intimis terris inde a Dodona Epiri excitos populos memorari. Cum multae multis de caussis populorum migrationes priscis aetatibus fuerint, necesse est aut Aenianes aut, quod iunctura verborum in Homero probabilius facit, Perrhaebos e Thessalia eo vsque fuisse reiectos. Dodonam tenuerant Chaones, tum Thesproti, tum Molossi. Perrhaeborum vtique pars ad Titaresium consederant: manifesto poetae testimonio. Perrhaebi et Aenianes tanquam vicinis habitantes sedibus adhuc ab Herodoto memorantur VII, 185 et Stephan. Byz. *Αἰνία. πόλις Περῥαιβῶν.*

748. Versus est in Κύφος Steph. Byz. et Schol. Lycophr. 897 laudat *ἐκ Τύφου — δύο καὶ —* At vs. 748 — 751 a Strabone transscripti sunt IX, p. 672. 3.

749. Ἐνιῆνες sic in libris constanter leguntur, qui alibi Αἰνιῆνες et Αἰνιᾶνες sunt. cf. Eustath. Apud Herod VII, 185 scriptura variat; sed Ἐνιῆνες recte praeferuntur. Corruptum est, quod ap. Stephan. Byz. legitur Ἴωλον· ὄρος Περῥαιβίας. οἱ οἰκοῦντες Ἴωλοι. Ὅμηρος· τῷ δ' Ἐνιῆνες ἕποντο Μενεπτόλεμοί τε Περαιβοί. nec sine libris sanandum; nam τῷ δ' ἄρ Ἴωλοι ἕποντο nullo alio exemplo defendi potest; etsi Holsten. sic in vetustissimo MS. repererat.

Περαιβοὶ, qui vulgo Περῥαιβοί. Tradit Eustathius e Stephano, quem integriorem habuit, „Aeolicum esse geminare litteram; fuisse enim eos Aeoles.“ Neutrum verum esse arbitror; fuere Pelasgi; postea autem, Aeolibus permixti.

750. *Dodona* in montibus et ſiluis ſita graui frigori obnoxia, *δυςχείμερος*, algida, *κακὸν χειμῶνα ἔχουσα*, Schol. *δυςχείμερον οἰκί'* non potuit ab Homero proficiſci: cui vbique eſt *ϝοικος*; Emendat ergo Bentl. *δυςχειμερα ϝοικι' εθεντο*.

751. De *Titareſio* fl. locus inſignis eſt in Epitome Strabonis p. 508. ortus ille in monte Titaro, qui Olympo contiguus eſt: Strab. p. 673 A. Dictus idem fluuius quoque Eurotas: non Εὔρωπος vt male ap. Strab. l. c. Mirum autem eſt, quod *ἱμερτὸν* appellat, quem mox Stygis brachium eſſe ait: v. ad 755.

ἔργα νέμοντο ſcripſerat Ariſtarchus Ionica forma. Sch. A. *ἔργα* declarat agros cultos vt ſaepe. Odyſſ. Ζ, 259. *ἀγροὺς καὶ ἔργ' ἀνθρώπων*. Schol. bene: *ἐγεώργουν*.

At *Τιταρησιον εργα* ab Homero profectum eſſe nequit: cum ei ſemper ſit *ϝεργον*. Emendat Bentleius: *Τιτάρησσον ϝεργ'* et comparat magnum numerum nominum in — *σσος* vt *Λυρνησσὸς*, *Ταρτησσὸς*, *Μυκαλησσὸς*, *Τευμησσὸς* et al. Si tamen totum locum inde a 750—755 expendo, qui tam multa, in quibus haereas, continet, verendum eſſe arbitror, ne ille a rhapſodo illatus ſit, ſaltem admodum interpolatus.

753. *συμμίσγεται*. Vnus Vindob. *συμμίγεται*.

754. *Ἀλλά τέ μιν καθύπερθεν ἐπιῤῥέει*. Non *ἀλλά τε* ſed *ἀλλά γε* vſu frequentatur; idque inuitis codd. et edd. repoſui. In Strabone p. 673 B. editum: *ἀλλά γε μὴν* et *ἐπιτρέχει*. Mirum *καθύπερθε* ante *ἐπι*. codicibus inſidere etiam Lipſ. ſicque edi inde a Turn. et Steph. Lepide verſum transfert ad philoſophiae praecepta multorum animis non alte in mentem penetrantia Maximus Tyr. diſſ. XXXI. p. 107. To. II. ed. R.

755. Quod *Titareſius* dicitur *a Styge deductus* eſſe, ſeu tanquam alueus eius ſeu oſtium, quorſum id ſpectet, recte quaeſitum eſt etiam ab Erneſtio. Sunt tamen plura, de quibus quaerendum erat: primo, quomodo Titareſium a Styge ortum habere dixit? tum, vnde ea natura Titareſii, vt alueo Penei ſupernataret? et cur

cauſſa eius rei repetita eſt a Styge, tanquam fonte? Repugnant porro illa, ſi *ἱμερτὸς* eſt et *καλλίῤῥοον ὕδωρ* habet, notioni aquae Stygiae. Non ſane niſi probabiles tantum rationes afferri poſſunt. Videtur mihi Titareſius e terrae voragine et hiatu prorupiſſe; quod de multis amnibus memoratur; hactenus ille Stygis brachium haberi potuit; nec amplius quicquam e Stygis notione et natura eſſe admiſcendum; fuiſſe adeo amnem pulcrum adſpectu et iucundum; aqua ſupernatare potuit variis de cauſſis; pinguedinem aliquam aquae ineſſe iudicabat Strabo p. 673 B. vbi v. Caſaub. cf. alia exempla ad Mirab. auſcult. c. 123. ed. Beckmann. In Euſtathio multa inepte cumulantur. Memoratu dignum eſt, quod apud Athenaeum p. 41 A. *ἱμερτὸν* declaratur *κοῦφον καὶ πλείονος τιμῆς ἄξιον*. Repetunt vulgo hanc Titareſii ſupernatandi Peneo naturam a natura Stygis. Plinius vtique, plus quam poetico figmento, auerſationem et horrorem Peneo tribuit, qui Titareſiam aquam, quippe bituminoſam, ipſe limpidus, abhorrens, ac ſi ab inferis ille perfluxiſſet, haud admittit. Nam ita ille lib. IV, 8. ſ. 15. Peneus — *accipit amnem Orcon; ſed olei modo ſupernatantem, vt dictum eſt Homero, breui ſpatio portatum abdicat*, (h. e. recuſat, non admittit per aliquam curſus partem, nec ſecum miſceri patitur) *poenales aquas, dirisque genitas, argenteis ſuis miſceri recuſans.* Koeppen cum Dammio a more per Titareſium iurandi, vt forte Arcades, ſaltem dii, per Stygem iurabant, rem repetebat: quo ducunt quoque Schol. A.

Alio modo Homerum interpretatus eſt Lucanus VI, 375 ſq. qui Titareſium *fluuii contagia vilis* ait *nolle pati ſuperumque ſibi ſeruare timorem:* vt adeo in laudem Titareſii hoc dictum ſit, quod, quaſi diuinae naturae amnis ille, aquas vulgari fluuio Peneo miſcere recuſat.

ἀποῤῥὼξ acute ſcribendum eſſe monet Ariſtarchus Sch. A. B. L. Diſtinxerunt ſcilicet grammatici inter *ἀποῤῥὼξ*, *ἀπόῤῥυμα* (corrig. *ἀπόῤῥηγμα*, vel ex Etymol.) et

ἀποῤῥώξ, ἀπέῤῥοια. ἀποῤῥοή. nimis ſubtiliter. Iterum Od. K, 514 de Cocyto: Κωκυτός θ', ὃς δὴ Στυγὸς ὕδατός ἐστιν ἀποῤῥώξ. Confudit vtrumque locum Muſurus in Heſychio. Laudato hoc verſu Apollon. Lex. ἀποῤῥώξ, ἀπόῤῥηγμα. ἀπόσπασμα.

756—9. Magnetes duce Prothoo agmen e Theſſalia claudunt. Obſeruat Strabo IX, p. 674. nullam Magnetum vrbem memorari. Scilicet quia ſparſis ſedibus, nec per vrbes, habitarunt. Porro memorari Magnetes circa Peneum et Pelium montem; (h. e. a Peneo et Oſſa vsque ad Pelium) atqui iisdem locis Perrhaebos et Lapithas habitantes narratos iam eſſe. Scilicet permixtis inter ſe ſedibus iſti populi habitarunt. Magnetes, quorum pars in Aſiam quoque traiecerat, per plures tractus Theſſaliae diſperſi incoluerunt. Poſtea littoralis plaga etiam ab iis appellata eſt Magneſia. cf. Conon Narrat. 29. qui ceteros eorum errores poſt Troiam captam exponit; adde Schol. Lycophr. 902. Fragm. Apollodori p. 1037. 8. Quo exemplo intelligi poteſt, quanta veterum ſtirpium et originum paſſim facta ſit commixtio. Fuere autem Magnetes e Pelasgis; cum tamen Aeoles potiores inter eos partes conſequuti eſſent, repetiere hi originem et nomen a Magnete Aeoli filio: v. Schol. h. l. et Apollod. I, 9, 6. Ab hoc Magnete oriundus Prothous. cf. Schol. Conſtituebat autem Peneus ſines Graeciae boreales Homeri aetate; vlteriora a Thracibus habitabantur.

756. ἦρχε ante Πρόθοος, quod duplicem conſonam habet, eſſe ſcribendum, non ἦρχεν, monet Sch. A. vt ſup. 671.

Τενθρηδόνος υἱός. Barnes „γρ. Τενθρήδονος.“ Sic in Vrat. b. cf. Schol. Nicandri p. 86. Vitioſe Vrat. a. Flor. Ald. 1. Τερθρηδόνος, quod emendauit Ald. 2. et Τεθρηδόνος Vindob.

757. Verſus legitur ap. Strabon. IX, p. 674 A.

761. τίς τ' ἄρ. In Veneto τίς ταρ, vt alibi quoque. τίς γὰρ Vrat. b. et codd. Iuliani Or. II, p. 155 A. τίς δ' ἄρ nusquam. — Ceterum vſſ. 761—769 ap-

ponit Galenus ad Hippocr. de medici officio To. XII. p. 18. vt pro exemplo sint schematis, cum in enumeratione ordo mutatur; post αὐτῶν ἢ ἵππων primo loco de equis loquitur. Schema saepe grammaticis obseruatum. Ibidem legitur ἀνδρῶν ἢ ἵππων ex interpolatione.

763. Φηρητιάδαο. Dixit Φήρης pro Φέρης vt Od. Λ, 258. et alibi scribitur. Erat autem *Eumelus* filius Admeti, et Pheretis nepos, Crethei et Tyrus abnepos, adeoque ex Aeolidis. v. Apollod. I, 9, 14. De *Admeti equis* et *Eumelo* cursu *victore* v. Il. Ψ, 287 sq. Versum respicit locus ap. Suidam in στατήρ.

764. τὰς Εὔμηλος ἔλαυνε ποδώκεας. Ald. 1. Ἐΰμηλος. recte, et sic, puto, pronuntiari debuit. ποδώκης scribi, cum ex analogia ποδωκής esset scribendum, copiose docet Schol. A. et Eustath. hic quidem ex Apione et Herodoro; vti mox οἰέτεας, cum esse deberet οἰετής, atque etiam ἐξετέα ἀδμήτην scribatur (quod tamen in vulgatis Il. Ψ, 266 aliter se habet ἑξέτε' ἀδμήτην vbi cf. Schol. A. Add. Eustath. Barnes.) Sane οἰετέας Vrat. a. Ceterum equorum celeritatem et in fine cursus remissionem videre sibi visus est Clarke in ipsis versus numeris.

765. ὄτριχας, οἰέτεας, σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας. ὄτριχας ὁμότριχας, Sch. br. ὁμόχροας Sch. B. At ὁμοιότριχας Apollon. Lex. cum Etymol. Suida et Hesych. Debuit ergo etiam οἰέτης ex ὀέτης dictum esse pro ὁμοιέτης, vt ὄθριξ pro ὁμοιόθριξ. Est adeo τὸ ο pro ὁμοῦ et ὁμοίως. vt ὄπατρος Λ, 257. et credendum est οἷος fuisse primo ὄος, vnde quoque ὅμος. ὅμοιος. In Barocc. et Mori erat ἰσοετέας, e gloss. Sic ap. Apollon. Lex. οἰέτεας. ἰσοετεῖς. ὁμήλικας. adde Hesych. Suid. Cum Homero vbique sit τὸ ἔτος, ϝετος, necesse quoque est οϝετεας scriptum fuisse. Vidit Bentl. et Dawes p. 177. donec fieret οἰετέας. De accentu in οἰέτεας paullo ante monitum est.

σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας. Hic manifeste ἐΐσας pro ἴσας. εϝισος pro ϝισος. σταφύλη. στάθμη. σχοινίον λεπτὸν, χριόμενον μίλτῳ ἢ μέλανι, ᾧ σημειούμενοι ἀπορθοῦσι τὰ ξύλα. Sch. br. cum A. B. L. Videtur tamen generale vo-

cabulum fuiſſe de quouis genere regulae ac normae h. l. qua ſuperſicies exigitur. De σταφύλη et σταφυλὴ, uua, v. Ammon. p. 124. 206. poſt Etymol. Euſtath. al. σταφύλην ἐπὶ νῶτον ἔχουσα recitat Schol. Ariſtoph. Ran. 812, corrupte.

766. ἐν Πιερίῃ. Pro hoc, quod et in Macrob. Sat. I, 17 legitur, Venetus Πηερίῃ. et ex Euſtathio apparet, lectum fuiſſe ab aliis quoque Πηρείῃ et Πηρίῃ. Vnde etiam in Stephano Byz. eſt Πηρεία, Θεσσαλίας χωρίον. et Πιερία πόλις ἐν ὁμωνύμῳ χωρίᾳ. et in Heſych. Πηρία, πόλις ἐν Θεσσαλίᾳ. Quis in hoc nomine hallucinari veteres potuiſſe putaret? Pieriam dixit poeta agrum ſeu tractum a Pieribus aliquando inhabitatum. *Pherarum*, quae Admeti regia fuit, ſitum in Magneſiae finibus ſupra vidimus vſ. 711. Habitarunt enim Pieres, Thracum ſtirps, pluribus terrae partibus Theſſaliae; notiſſima ſedes antiquiore aetate ad Olympum. Apud Virgilium ad Amphryſum fl. in Phthiotide, pauit armenta Apollo. — Equos autem inſigniores a deo aliquo nutritos priſco hominum ſermone ferri notum eſt. *Apollinem*, eiusque vitam paſtoritiam, et *Admeti* amorem, commenta ſua, adiecerunt poetae.

767. ✓ Φόβον Ἄρηος φορεούσας equas. Miris modis ſe excruciant grammatici in hac loquendi forma; Φόβον Homero eſſe φυγὴν conſtat. Equorum nobilium celeritatem in fuga maxime ſpectari quis non miretur? — Abſurdiora ſunt in Schol. B. L. Euſtath. Enimuero φορεῖν eſt h. l. εἰςφέρειν, cf. ad E, 223. Inferunt equi fugam aciei aduerſae, incurſando; pugnant enim ante primam aciem πρόμαχοι curribus in hoſtem inuecti. — Etiam in ſexu equorum, quod equae memorantur, argutatos eſſe veteres, ex Euſtathio apparet.

768. ἀνδρῶν δ' αὖ. Exulat hoc quoque loco δ' ex optimis Barocc. Cant. Eton. Ven. Lipſ. Accedunt omnes Vratisl. Moſq. 1. cum ed. Flor. Eſt tamen δ' in Schol. Pindari Nem. VII, 40. vbi Pindaricum Aiax κράτιστος, Ἀχιλέος ἄτερ, hinc illuſtratur. Habuit quoque locum an-

te oculos Sophocles Ai. 1340 (1358) ἕν' ἄνδρ' ἰδεῖν, ἄριστον Ἀργείων, ὅσοι Τροίαν ἀφικόμεσθα, πλὴν Ἀχιλλέως. Et Scholion ap. Eustath. p. 285. (Brunck. T. I. p. 157.) Αἶαν, — σὲ ἄριστον Δαναῶν, μετ' Ἀχιλλέα. — ἀνδρῶν μὲν μέγ' ἄριστος recitatur in Iuliani Or. II. p. 55. A. Est ἄριστος nunc, quod mox φέριστος, Pindaro κράτιστος. *fortissimus* erat Aiax. At Od. Λ, 468 ad corporis speciem et magnitudinem reuocatur: Αἴαντός θ', ὃς ἄριστος ἔην εἶδός τε δέμας τε. vbi pulcritudinis notio locum non habet; Aiax erat μέγας. πελώριος.

769. φέρτατος ἀνδρῶν Aristarchi est lectio; cum in aliis esset φέρτερος· sic quoque Cant. Vrat. b.

772. κεῖτ' ἀπομηνίσας. Male ἀπομηνιάσας Barocc. Mori. De voce hac nihil ad h. l. notant grammatici, qui diserte de ea agunt ad Τ, 62. ad quem vs. vide. Nisi quod Sch. br. ἐπιμόνως ὀργισθείς. haec enim vocis vis est. Apollon. de Synt. p. 329 vocem inter exempla refert, in quibus ἀπὸ est pro ἐπί.

773. παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης. Vrat. a. παραὶ perperam h. l. ante ῥ.

774. δίσκοισι τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες τόξοισί θ'. Male iungunt αἰγανέῃσιν ἱέντες τόξοισί τε. etiam Hesych. in αἰγανέῃσιν et iterum ἀγανέῃσιν. At sic esse deberet αἰγανέας. *emittere* iacula. Scilicet ἱέντες absolute est dictum h. l. sine regimine. Similis locus Pindari Isthm. I, 33. 34. — δίσκους volunt proprie discos e saxo perforato; contra σόλος est ex aere vel ferro: v. Schol. Ammon. et ad e. Valk. et inf. ad Ψ, 826. Respicit versum Hesych. l. c. et Apollon. Lex. in αἰγανέας. τὰ ἀκόντια. vbi apponuntur varii significatus vocis ex etymo. add. Etymol. h. v.

776. λωτὸν ἐρεπτόμενοι ἐλεόθρεπτόν τε σέλινον. De loto herba pabulari non dubitatur. At σέλινον hoc seu apium palustre, quale sit ignoratur. Diuersum esse a petroselino notant Schol. et apponi equis, ne stranguria ex otio et inertia vexentur. cf. Eustath. Schol. Nicandri Ther. 597. et iam Plutarch. Sympos. V, 7.

ἑρεπτόμενοι de animantibus dici, vulgatum eſt inter grammaticos ad h. l. et alia loca, vt Schol. Pindari P. IV, 426. Etiam Apollon. Lex. h. v. vbi v. Toll. Occurrit tamen et ἔδειν de equis, vt E, 203. vbi cf. Euſtath. altera ex parte ἐρέπτεσθαι de piſcibus Φ, 204.

ἐλεόθρεπτον· Cum τὸ ἕλος aſperatum ſit, putes etiam de herba paluſtri ἑλεόθρεπτον ſcribendum eſſe τὸ ἐν ἕλει τεθραμμένον, φυόμενον. Seruatur quoque aſper ab Etymol. et aliis. Ab Euſtathio tamen ratio affertur, quia ελ quarto ab vltima ſyllaba loco poſitum aſperari nequit. Sufficit vſum ita ferre. Adoptauit vocem Nicander Ther. 597. Laudat quoque ἐλεόθρεπτον σέλινον Harpocration ad illuſtrandum voc. Lyſiae ἐλεοκόπους, *qui ſiluas caedunt;* multo tamen probabilius ita dici eos, qui carnes caedunt ἐν τοῖς ἐλεοῖς, *menſis coquinariis,* quas etiam inf. I, 215 videbimus.

777. ἵπποι ἕστασαν. ἑστᾶσαν cum adſpiratione ſcribi vult Schol. A. vti eſt in Flor. Ald. 1. Vrat. a. c. Ven. eſſe enim pro ἑστήκεισαν. Inculcant eadem Etymol. et alii. Saltem ἕστασαν ab ἕστημι ducerem. Sed praefero ἔστασαν a στῆμι. v. ſup. ad 525.

πεπυκασμένα. ἐσκεπασμένα. Sch. et Heſych. hunc verſum reſpiciens, qui addit περικεκαλυμμένα. cf. Ψ, 503.

778. οἱ δ' ἀρχὸν Vrat. b. ἠδ' ἀρχόν. Sed ſunt οἱ ἄνακτες.

779. οὐδὲ μάχοντο. Ionicum ſeruant Vrat. a. b. pro vulgari οὐδ' ἐμάχοντο.

780. ὡσεί τε. Eton. ὡς εἴτε. νέμεσθαι, *depaſci,* pro φθείρεσθαι, de igni, etiam Ψ, 177 de rogo ἐν δὲ πυρὸς μένος ἧκε σιδήρεον, ὄφρα νέμοιτο.

781. ὑπεστενάχιζε, vt mox 784 στεναχίζετο, legunt Ven. Sch. br. Euſtath. pro vulgato per ο, ὑπεστονάχιζε et στοναχίζετο. ſic etiam alibi. ex στένω. στενάχω. Ceterum apparet, vim mediam et actiuam hic nil differre. — Διῒ ὥς, h. ὡς ὑποστεναχίζει Διΐ, h. e. ὑπὸ, διὰ, Διός. et dictum h. l. de fragore; reſonabat ſolum, tanquam

fulmine percussum cum fragore tonitru. Puta autem rem praeteritam ad tempus praesens esse reuocatam.

782. ὅτε τ' — ἱμάσσῃ. Vrat. a. vn. Vindob. cum Eustath. ἱμάσσει. Est autem ἱμάσσειν graue et antiquum vocabulum pro πλήσσειν, vt πληγὴ est fulminis. Hesiod. Θ. 856 ἐπεί μιν δάμασε, πληγῇσιν ἱμάσσας. — ἀμφὶ Τυφωέϊ. in loco, vbi terra ei est imposita, sub qua ille iacet: pro eo, quod dicendum erat: cum ipse petebatur fulminibus a Ioue eum aggresso. Fabulam de Typhoeo Terrae f. Ioui infesto v. ap. Hesiod. Θ. 820 sq. Apollod. 1, 6, 3. Scilicet prisca aetas motus et incendia terrae ex ignibus subterraneis a monstro flammas exhalante *inter turbines et fulmina* quibus terra percussa exarsisset, repetiit. Similis est fabula de gigantum pugna, saxis e terra rupta in altum elisis, inter fulmina et ignes.

783. εἰν Ἀρίμοις, ὅθι φασὶ Τυφωέος ἔμμεναι εὐνάς. Recitant versum Strabo XIII, p. 929 B. Schol. Hesiodi Θ. p. CXXXV. vbi Τυφωέως, quod et in Vrat. A. legitur. Schol. Pind. P. I, 31. Εἰναρίμοις scribit Ven. et Schol. A. cum Hesych. h. v. qui tamen et Ἄριμα habet, vt Virgilius *Inarimen* dixit. De his v. Excurs. II. ad Aen. IX, 715.

Arima. (τὰ Ἄριμα ὄρη) *Arimi montes*, vbi fuerint, quaesiuere veteres, nec historicis argumentis expediuerunt; coniectando ad diuersa loca rem reuocant, quae subterraneis ignibus aliquando arserunt. Itaque in Phrygia, (cf. Diod. V, 71. vbi Wessel.) Lydia, Mysia, Cilicia, Syria, Arimos quaesiuerunt. Loc. cl. est Strab. XIII, p. 929. Qui Phrygiam, Lydiam, Mysiam memorant, ad terram catacecaumenen respiciunt; Ciliciam et Syriam qui memorant, conueniunt quodammodo inter se. Arimi enim, iidem qui Aramaei, Ciliciam insederant.

Τυφωέος εὐνὰς, male Schol. B. et L. τάφον interpretantur; Sch. br. διατριβάς. Est locus vbi ille iacet sub terra, cubat; vti Virgilius *cubile* dixit, Pindarus στρωμνήν. In iisdem Arimis spelunca Echidnae apud

Hesiod. Θ. 301. vnde satis patet, fuisse antiquam famam memorabilis alicuius eventi naturalis in his locis.

E Strabone XIII, p. 929 C. discimus insertum olim fuisse ab aliis versum

Χώρῳ ἐνὶ δρυόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ.

Repetit ex eo Eustath. Scilicet fuere qui ad Lydiam referrent Typhonem, in qua fuit Ὕδη· inf. Υ, 385 Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ. vnde versum illum confictum esse manifestum fit. Inculcarunt eundem alii inf. post vs. 864. Atque hic nollem viros doctos, Taylorum et Woodium, (p. 51) eo deuenisse, vt, cum de Sodomis et Gomorris cogitarent, versum praeclare a se emendari putarent χώρῳ ἐν δρυόεντ' Ἰούδης ἐν πίονι δήμῳ (saltem deb. χώρῳ ἐνὶ δρυόεντι Ἰούδης πίονι δήμῳ). Praeiuerat Dickinson in Delphis phoenissantibus ap. Barnes: Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντ' Ἰΰδης ἐν πίονι δήμῳ.

784. στεναχίζετο legerat et hic Eustath. cum Cant. Eton. Vrat. a. b. Ven. Bentleius coni. ὑπὸ ποσσὶν ὑπεστεναχίζετο. nescio an ex vs. 781.

785. μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο. supplendum τὴν πορείαν, τὴν κέλευθον διὰ πεδίου. Sic διαπρήσσειν κέλευθον Α, 483 et al. vt διανύειν. διαπερᾶν.

787. σὺν ἀγγελίῃ. Vrat. b. συναγγελίῃ vna voce. αἰγίοχος v. ad A, 202. Excidit in Sch. A. Scholion ad h. v. de aegide; vt patet ex Schol. ad B, 447.

788. 789. οἱ δ' ἀγορὰς ἀγόρευον ἐπὶ Πριάμοιο θύρῃσι πάντες ὁμηγερέες, ἠμὲν νέοι ἠδὲ γέροντες. Exponunt grammatici ἀγορὰς ἀγόρευον per λόγους· qua notione supra occurrebat 275 ἔσχ' ἀγοράων. et Od. Δ, 818 οὔτε πόνων εὖ εἰδὼς, οὔτ' ἀγοράων. Id vero locum nunc habere nequit, nam additum πάντες νέοι ἠδὲ γέροντες· non hi omnes potuere pro concione verba facere. Nisi ergo a rhapsodis vs. 789 insertus est, est h. l. ἀγορὰς ἀγορεύειν simpliciter *conuenire, ad concionem venire,* vt forte ἀγορᾶσθαι dictum Δ, 1. etsi vel sic a more istorum temporum hoc alienum est; conueniunt enim ante regis aedes senes (non νέοι) et de republica deliberant.

Neque de turba et multitudine conuenit dictum vſ. 803 αἶψα ἀγορὴν ἔλυσε. Schol. br. „ἀγορὰς, νῦν ἀντὶ τοῦ λόγους ἄκρους.“ an ἀκρίτους voluit? Melius Apollon. Lex. ἀγορὰ καὶ τὸ ἄθροισμα, καὶ ὁ τόπος, καὶ ὁ λόγος. Similia Heſych. et Etymol.

Conuenerat autem multitudo ante aedes Priami, quia Troiani in caſtris Achiuorum turbatum eſſe, homines ad naues procurriſſe (ſup. 144 ſq.) acceperant; mirari poterant, quid eueniſſet; et putare, Achiuos de diſceſſu cogitare: vſ. 794. Nihil adeo magis praeter opinionem iis accidere debuit, quam quod mox nuntiatur, Achiuos ad pugnam caſtris exiiſſe. Cum tamen Achillis diſceſſu Achiuorum opes imminutas eſſe viderent, vrbe egreſſi in aciem prodeunt; id quod antea facere auſi non erant. v. I, 352 ſq.

789. πάντες ὁμηγερέες. Vrat. a. ὁμηγυρέες. Suſpiciones de hoc verſu ſupra ad 788. 9. interpoſui.

790. προσέφη. Vrat. b. μετέφη.

791 — 795. — ἀθετοῦνται verſus quinque. Rationes in Sch. A. afferuntur, ſatis leues pleraeque, hae: „quia, ſi res tantum nuntianda erat, ſatis fuit Polites ſpeculator, nec Iride erat opus; ſin hortatu erant Troiani inſtigandi, vt in aciem prodirent, (μὴ τολμῶντας προελθεῖν leg.) etiam Polites ipſe prodire debebat; porro dii, quoties in hominis ſpeciem mutati interſunt, ſub diſceſſum numinis ſigna edere ſolent (non ſemper: v. ad Aen. I, Exc. XIII). Nec verba, quibus parens Priamus increpatur, conueniunt filio; nec, quod fratri Hectori praecipit vſ. 802 Ἕκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ' ἐπιτέλλομαι ſq. Contra Iridi omnia melius conueniunt.“ Hactenus Ven. A. Addi poteſt, quod vſ. 807 eſt θεᾶς ὀπός. At enim reponi poteſt quoque, quod Iris non niſi forma humana adſcita Troianos alloqui potuit, quodque haec ita narrantur, ac ſi audientes ſtatim intellexerint, non hominem, ſed deam verba facere. Fatendum ſane eſt, Politae quidem totam orationem parum conuenire, at deae Iouis

mandata perferenti bene conuenire; eſſe tamen totum locum non ſatis feliciter tractatum.

791. εἴσατο δὲ φθογγὴν υἷι Πριάμοιο Πολίτῃ. Vrat. b. εἴσατο γὰρ φ. υἱεῖ Ven. etiam υἱεῖ Apollon. Lex. in εἴσατο. ὡμοιώθη cum Vrat. a. De εἴδεσθαι v. ad M, 103. — *Polites* autem e filiis Priami, βοὴν ἀγαθὸς etiam Ω, 250. pugnat fortiter inf. N, 533. Plura de eo narrata fuere in Poſthomericis, vnde transtulit Virgil. Aen. II, 526 quod vrbe capta ante parentis ora a Pyrrho caeditur. Ibid. Aen. V, 546 eius filius inter Aeneae comites numeratur.

792 cum 793. recitat Strabo XIII, p. 894 D. σκοπὸς ἷζε et ἵζε variat, vt alibi. ποδωκείῃσι πεποιθώς, pro ποδωκείῃ, ποδώκης v. ſup. ad 588.

793. τύμβῳ ἐπ' ἀκροτάτῳ pro ἐπ' ἄκρῳ τύμβῳ, dictum eſſe monet Apollon. Lex. h. v. Specula haec abeſt V. ſtadia a vetere Jlio, ad viam quae Alexandriam ducit: Strabo XIII, p. 894. 5. v. Topographiam Troadis. Et in animum reuocandus eſt mos antiquiſſimorum hominum, altos tumulos mortuis extruendi, quibus terra conſita erat, ita vt adeo ii pro ſpeculis eſſe poſſent.

Aeſyetam vnum e principibus Troianorum fuiſſe facile credas; Antenoris et Vcalegontis patrem eum ediderunt; alii ab Vcalegonte aliquo antiquiore oriundum, cui Jlios, Laomedontis filia nupſerat: apud Euſtath. Ipſe Homerus Aeſyetae filium memorat Alcathoum, Anchiſae generum, ducta Hippodamia, maxima natu filia. Jl. N, 427.

794. ναῦφιν ἀφορμηθεῖεν. ναῦφιν eſſe pro ἀπὸ νηῶν tradunt Schol. br. et Euſtath. vti et ναῦφι explicant Apollon. Heſych. cum Etymol. de quo v. ad M, 225. Senſum videntur ſubieciſſe: quando a nauibus procedant Achiui, h. e. a nauium ſtatione verſus vrbem. Expectarunt adeo Troiani Achiuos aduerſus ſe in aciem exituros eſſe? Atqui Troianis hoc praeter opinionem accidere debuit, quod et ex ſeqq. colligas; contra videntur illi ſibi perſuaſum habuiſſe, Achiuos de diſceſſu cogitare, ſpe ex

contentione inter Achillem et Agamemnonem orta; quibus contraria nunc nuntiat Polites. In Schol. br. eſt *ἐφορμηθεῖεν*, *ἐφορμήσειεν* leg. *ἐφορμήσειαν*. Non dubito veram hanc eſſe lectionem, *ἐφορμηθεῖεν*, mutatam propter *ναῦφιν* male acceptum, cum ſit h. l. tertius caſus, pro *νηυσὶ*, *εἰς νῆας*. *quando Achiui in naues irruituri ſint*, diſceſſu parato; ex vrbe enim proſpexerant, quomodo Achiui e concione *νῆας ἐπεσσεύοντο* ſup. 150. Priſco iſti Scholio adiuncta ſunt alia in ed. Cantabrig. et hinc in Barnes. *ἄλλως. ναυσὶν ἀποχωρήσωσιν. ἀναλύσωσιν. εἰς Ἑλλάδα ἀναζεύξωσι.*

In Vrat. a. vſſ. 793. 794. mutato ordine leguntur.

795. *μετέφη* Ven. Vrat. a. *προςέφη*. Similis varietas 790.

796. *ὦ γέρον, αἰεί τοι* — tu tanquam omnia pacata et tuta ſint, ſermones et confabulationes feris. *ἄκριτοι* nunc pro *πολλοὶ*, vt certe grammatici. Sic inf. Γ, 412 *ἄχεα ἄκριτα* et inf. 868 *ἀκριτόφυλλον*, *πολύφυλλον*. Probat quoque Erneſti. Ergo ſup. 246 *ἀκριτόμυθος* ſimpl. loquax.

797. *πόλεμος ἀλίαστος* nunc primo occurrit: *ἀνέκκλιτος* ap. Apollon. Lex. Heſych. et Sch. br. (interpolatum a Barnes *ἀνέκλειπτος*) Etymol. *ἀκατάπαυστος* — *ὃν οὐκ ἄν τις ἐκκλίνοι, λιάζοιτο*. Dubito tamen an non melius aliis locis, vt Ξ, 57. *ἀδιάλειπτος* exponatur, *pugna continua, pertinax*, cum acriter pugnatur. De *λιάζεσθαι* v. ad O, 520. *ὥςπερ ἐπ' εἰρήνης* Vindob.

798. *ἦ μὲν δὴ* — ſic Ariſtarchus ſcripſerat, ſi recte Scholion interpretor, cum in exemplaribus, tum in libro ad Comanum (*ἐν τοῖς πρὸς Κωμανὸν*) vt ſit pro *ὄντως μὲν δή*. cum alii ſcriberent *ἢ μὲν δὴ*, pro *ἤδη*. vt ſimile eſſet illis Γ, 184 *ἤδη καὶ Φρυγίην εἰςήλυθον*. — *ἤδη μὲν μάλα* Cant. Vrat. b. — *πολλὰς μάχας* quis credat in pluribus legi: edd. Flor. Ald. 1. mſ. Lipſ. Vrat. b. c.

799. *τοιόνδε τόσονδέ τε*. Cum primum nunc legatur; monebo ſemel, nil tribuendum librariis eſſe in varietate *τοῖόν δε* et *τοιόν δε*, vel *τοιόντε*. *τόσονδε* et

τόσον δὲ, itaque nec digna videri quae enotentur; ſervandum modo eſſe per omnem librum, quod ſemel arripueris.

800. ⊱ forte propter omiſſum διὰ in ἔρχονται πεδίοιο.

801. μαχησόμενοι περὶ ἄστυ. Adſcriptum a Bentl. μαχεσσόμενοι, quod ille praefert: v. ad A, 298. e codd. nil video enotatum.

προτὶ ἄστυ Venetus. Sicque Zenodotum et Ariſtophanem ſcripſiſſe Schol. A. teſtatur; ſcilicet vt iungantur: ἐρχόμενοι πρὸς τὴν πόλιν. Fuit igitur altera lectio περὶ ἄστυ Ariſtarchea, quam ſi in aliis retinemus, quidni et hic? tuentur eam Ven. B. Lipſ. et ceteri.

802. Ἕκτορ, σοὶ δὲ μάλιστ᾽ ἐπιτέλλομαι ὧδέ γε ῥέξαι. ita legitur inde a Turnebo, ὧδέ γε ῥέξαι, qui ex ed. Rom. intulit; vt iungatur cum ἐπιτέλλομαι. quod ſollenne eſt; vt Od. Φ, 240 σοὶ δὲ — θύρας ἐπιτέλλομαι αὐλῆς κληΐσσαι κληῗδι. Minus obuia eſt altera lectio, quae in Flor. et Aldd. erat, quam et habent codd. Ven. Eton. Vrat. b. c. A. ὧδε δὲ ῥέξαι, ſeiunctim ab antec. vt imperatiue: *ſicque tu facito*, accipiatur; vt Od. M, 217 σοὶ δὲ — ὧδ᾽ ἐπιτέλλομαι — ἐκτὸς ἔεργε νῆα.

803. πολλοὶ γὰρ pro δὴ, eſt enim γὰρ ex γ᾽ ἄρα. Iungendi autem ſunt vſſ. 802 et 805. ita vt interpoſiti ſint 803. 804. Quod Polites ſuadet Hectori, videri poteſt eſſe στρατηγικόν τι, (ex vſſ. 803. 804.) cum praeter Troianos adſint in vrbe ſocii (129—131) ſermone inter ſe diuerſi: ordinandas eſſe copias, non ſecundum ſtirpes et familias (vt ſup. de Achiuis vidimus vſ. 362) verum ſecundum populos, vt popularibus imperent ſuis duces e populo quoque; at Troianos ipſos Hector educito et ſummum imperium habeto. Poſſunt tamen ſimpliciter accipi omnia haec ſic: educunto copias ſuas ſocii, et tu, o Hector, Troianos.

804. ἄλλη δ᾽ ἄλλων γλῶσσα. Eadem repetuntur Il. Δ, 437. 438. Qui commemorantur Troianorum ſocii, partim Thracici, partim Pelasgici nominis ſunt; non igi-

tur, nisi dialectis inter se discrepare sermo omnium potuit. Aeschyli Sept. ad Th. 176 ἑτερόφωνος στρατὸς facile in mentem veniat, vbi Schol. h. v. apponit. Bentl. ex Eustath. laudat ἄλλη δ' ἄλλω. sed est vitium operarum ἄλλω omisso ν.

805. τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω, οἷσί περ ἄρχει. Obseruant Sch. B. et L. cum Leid. Eustath. praemitti caussam et rationem vs. 803 πολλοὶ γὰρ, vt Odyss. K, 226 ἔνδον γάρ τις ἐποιχομένη. Scilicet vulgari more initium orationis fieret per ἐπειδή. Est tamen hoc nimis tritum, quam vt notatum a grammaticis expectares. Porro οἷσί περ ἄρχει cum tertio casu dictum, hic et aliis locis Homeri, cum vulgo frequentetur ἄρχειν τινός. Verum et ἡγεῖσθαί τινι vsu habetur.

806. τῶν δ' ἐξηγείσθω. Alii coniunctim legerunt τῶνδ'. Vt nunc haec se habent, ad antec. referuntur, et est repetitio verborum τοῖσι σημαινέτω. Atqui ita Hectori omnino nihil ab Iride praeciperetur, quod monitu opus erat; tenebat hoc ipse Hector, Troianos sub suo ductu se habere; tum oratio est paullo durior pro sollenni: σὺ δὲ, κοσμησάμενος πολίτας, ἐξηγοῦ τῶνδε. Expectatur hoc, quod per totam Jliadem ita se habere videmus: At tu, Hector, in omnibus summus dux praeesto et ciues tuos educito. ἐξηγοῦ requirebatur. Videtur adeo legendum ἐξηγεῖσθαι pro imperatiuo. Praestat adeo saltem τῶν δ' ἐξηγεῖσθαι, suis quisque copiis imperato *at iis tu dux esto summus, Hector, in ordines deductis ciuibus tuis, Troianis.* Etiam Matthiae emendabat τῶν δ' ἐξηγεῖσθαι, vt coniungeretur cum ἐπιτέλλομαι ὧδέ γε ῥέξαι. sed ita κοσμησάμενος non bene locum habebat sed aut — νον aut — νῳ.

Notauerat Porphyrius (ap. Eustath. p. 353) Troianorum et Sociorum duces memorari in Jliade XXVIII e quibus XVIII. deinceps occubuisse narrantur.

807. ⸗ quod haec verba induxerunt eos, qui superiora interpolarunt, vss. 791—5 interpositis. — tum

οὐκ ἠγνοίησεν nunc esse, οὐκ ἀπίθησεν, In Apollon. et in Hesych. versu apposito est: ἠγνοίησεν, ἠπείθησεν.

Secundum superius allata ad singulos versus liquere puto, totum locum e variis symbolis rhapsodorum coaluisse nec fuisse a primo auctore nisi vss. 786. 7. 8. 790. 796—801. 807.

808. αἶψα δ' ἔλυσ' ἀγορήν. Alii apud Schol. A. αἶψα δὲ λῦσ'. occurrere autem vtrumque apud poetam (h. e. legi in libris; nam quid poeta maluerit, nemo pronuntiare potuit). Est quoque δὲ λῦσ' in Mosc. 1. Atqui hoc est Ionicum. Ergo etiam mox esse debuit ἐπὶ τεύχεα δὲ σεύοντο, vt legitur Jl. Ψ, 198 ὕλη δὲ σεύαιτο.

809. πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι. ⸓ quod πᾶσαι non de numero accipiendum est; nam vna tantum erat porta Jlii (aliter statuerunt sequiores, qui plures portas narrant. Est tamen in Homero πύλαι de vna porta vbique). Verum est, pergit Sch. A., pro ὅλαι. quam late patebat porta vrbis. Sic et Sch. br. glossaria et primo loco Apollon. Lex. in πᾶσαι, cum Herodoro et Apione, testante Eustath. cf. ad M, 175. Ceterum hi duo vss. 809. 810. iterantur inf. Θ, 58. 59.

810. πολὺς δ' ὀρυμαγδὸς ὀρώρει. Post ὠΐγνυντο, ἔσσυτο, expectabas ὄρωρεν, *exortus est.* aoristum hoc est, quod Clarke monere voluit. Nunc est: pedites et currus exibant; *et magnus tumultus exoriebatur.* πολὺς est μέγας, vt saepe videbimus, πολὺς ὑμέναιος Σ, 493 sic πλεῖστος. Notatum v. c. apud Herodot. et al.

811. Ἔστι δέ τις προπάροιθε πόλεος αἰπεῖα κολώνη. Legebatur πόληος non modo in ed. Rom. et Eustath. sed in omnibus edd. ante Barnes. etiam in codd. vt in Vrat. a. b. Vindob. et ex correctione in Mosc. 1. — πόλιος est in codd. Barocc. Cant. Mori. Eton. Sic et Ven. Vrat. b. Apparet vel hoc exemplo, quam parum de metro solliciti fuerint homines. Barnes emendauit πόλεως, adductus binis aliis locis; in altero ex iis, quem noui, Υ, 52 πόλιος vera est lectio. Clarke addit Φ, 567 εἰ δέ κεν οἱ προπάροιθε πόλεως κατεναντίον ἔλθω. de quo non minus

dubito. Ait idem πόληος, πόλιος, πόλεως promiſcue haberi et pronuntiari contracte. Dubito an omnino forma Attica πόλεως in Homero locum habeat; πόλιος et πόληος in Homero contrahi nego; πόλεως, ſi contrahendum eſt, quorſum ſcribitur, cum πόλεος ſufficiat? Et habent hoc codd. Lipſ. Vrat. A. Antiquum vitium inſidere verſui ſuſpicari poſſis et fuiſſe, ἔστι δέ τις πόλιος προπάροιθ' αἰπεῖα κολώνη. Praeſidium quoque eſſe video in Apollon. Lex. in Κολωνὸς, vbi vſ. ita recitatur. Nec tamen neceſſe eſt ita ſtatuere; et reſtat alter locus paullo ante memoratus ex Φ, 567.

Male Κολώνη pro nomine proprio habita ab Apione ap. Apollon. Lex. p. 409. potuit tamen hoc ad alium locum ſpectare.

813. 814. vſſ. ſunt apud Strabonem XIII, p. 924 C. de vario hoc nominum genere v. ad A, 403. Conſtat nunc, ad ſermonem *antiquiorem*, forte qui in antiquioribus carminibus habebatur, et ad *vulgarem* ſermonem ea ſpectare; ſic quoque tradunt ad h. l. Schol. B. L. et Leid.

σῆμα — ἐστὶ δὲ καὶ ἐπὶ τῷ τάφῳ Apollon. Lex. ad h. l. cum Heſych. et al. Fuit autem *Myrina* ex Amazonibus, quas impreſſionem in Aſiam, adeoque in Troadem quoque, feciſſe, fama vetus obtinuit; nam et Bellerophon, et ipſe Priamus, cum iis pugnauit: Jl. Γ, 189. Z, 186. Similiter Cume nomen ab Amazone duxiſſe credita: Strabo XIII, p. 924 C. et Smyrna, ibid. p. 940 A.

In Βατίεια argutantur grammatici, dum modo a βάω, βαίνω, modo a βάτος nomen ducunt; quia collis ſentibus obductus eſſe potuit. Sufficit fuiſſe ante Jlium vetus κολώνην Βάτειαν vel Βατίειαν.

πολύσκαρθμος (quod et πολυκάρδμοιο h. l. ſcribitur, v. c. in cod. Vindob.) Amazon dicitur pro *agilis, acris.* v. Schol. Eſt enim agilitas in laude pugnantium. Σκαίρειν ſimpliciter de motu pedum dicitur, adeoque de ſaltatione; pugnantium autem motus cum ὀρχήσει compa-

vari ſolet; ita *μέλπεσθαι* H, 240. Redit adeo, vt Apollon. Lex. in *εὔσκαρθμος* ait, res ad notionem *τῆς πολεμικῆς*, vt ſit *bellicoſa* Amazon. Strabo XII, p. 859 B. C. *εὐσκάρθμους* equos dici; adeoque dici eam *πολύσκαρθμον, διὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἡνιοχείας τάχος.* equis eas inſidentes adeo non agnoſcit Amazones Strabo, ſed curribus vectas.

Aliis nomen ſimpliciter acceptum eſt de puellarum *choreis*, e quibus illarum commendatio a poetis peti ſolet. Contendunt igitur Myrinam Trois fuiſſe filiam, Dardani vxorem. v. Euſtath. qui Lycophronem et Strabonem laudat cum Arriano. Adde Waſſenberg. Pro Troe Teucrum ediderant Cephalo (Gergethius, v. Notas ad Apollod. p. 740. 741.) et Hellanicus; cf. Sturz. ad eius Fragm. p. 100. filiam autem ille Arisben, hic Batiam memorarant: ap. Stephan. Byz. in *Ἀρίσβη. Δάρδανος* et *Βάτεια.*

Tandem *Μυρίνης* firmatur, quod inde a Flor. Aldd. legitur, per Ven. Schol. A. Vrat. a. b. Schol. Lycophr. 243. *Μυρίννης* ed. Rom. Euſtath. et Strabonis edd. XII, p. 859. et 924. *Μυρήνης* ex vitioſa pronuntiatione alii, vt Io. Diac. ad Heſiod. Θ. p. 168. b. Etiam vrbs fuit Myrine ap. Lycophr. l. c. vbi v. Schol. Legitur quoque *πολυσκάρμοιο* in Eton.

815. Populi, ex quibus conflatus erat Troianorum exercitus, memorantur primo loco *Troiani*, qui Priami ſub imperio fuerunt; et hi quidem I. e *Troade* ſeu Troia proprie dicta, 816. II. ex *Aeneae* et *Antenoris* ditione, ſ. *Dardania*, 819. III. e *Pandari* ditione, in qua *Zelea* erat, 824. IV. ex *Adraſti* et *Amphii*, filiorum Meropis ditione, in qua *Adraſtea*, 828. V. ex *Aſii* ditione, in qua *Percote*, *Seſtus*, *Abydus* ſitae 835—9. Hactenus omnes Troianis ſunt accenſi. Videntur tamen nec minus Priami imperio paruiſſe *Leleges*, *Cilices*, et *Cetei*, in recenſu non memorati; de quibus v. Obſſ. ad fin. libri; nam fuerunt ex iis populis, qui inhabitarunt Troadis loca, cf. *Schoenemann. Geographia Homeri*, p. 104 ſq.

Sequuntur in recenſu ſocii: *Pelasgi*, 840. *Thraces* 844. *Cicones* 846. *Paeones* 848: hi quidem omnes *ex Europa*. Porro *Paphlagones* 851. *Halizones* 856. *Myſi* 858. *Phryges* 862. *Maeones* 864. *Cares* 867. *Lycii* 876. adeoque e XII. fere populis copiae, ſitis fere intra peninſulam Aſiae, h. e. in anteriore Aſiae parte quae Sinope et Iſſo includitur. Bene hoc obſeruauerat Apollodorus Ath. contra quem non bene disputat Strabo XIV, p. 995 ſqq.

816. Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε. Verſum excitat Strabo XIII, p. 876 C. ibidem vſ. 819. et Schol. Apollonii I, 794. vbi ἡγεμόνευσε legitur.

Τρῶες autem h. l. *proprie* dicuntur, qui Jlio et Troade continentur. Alias, eodem modo vt Achaei, *commune* nomen eſt et Troianorum et ſociorum. Notauit quoque Strabo XII, p. 860. Troum autem ex Homero (nam ſerius Troadis fines geographi non vno modo conſtituerunt) ditionem ille conſtituit inde ab Aeſepo fl. vsque ad Caicum amnem; regione in octo vel nouem portiones diuiſa: cf. XIII, p. 872 ſq. At *Troas proprie dicta* Idae praetexta et Lecto promontorio finita tum erat; ad eam fere ſpectant ea, quae memorantur inde ab 816—839. In Jl. Ω, 543 Priami ditio deſcripta eſt inter Lesbum, Phrygiam et Hellespontum. Adumbrauit haec poeta ex fama antiquorum temporum; non ex ſua aetate; etenim poſt Troiam captam, multo magis poſt migrationem Aeolum et aliorum Graecorum in eas terras, magna facta erat mutatio. v. Strab. XIII, p. 877 C.

κορυθαίολος, quod nunc primo loco occurrit, voc. ἐναργὲς, cum criſta enim celeriter mota omnino motus celeritas animo obiicitur, facile conſtituetur ex iis quae ad Δ, 186 disputata ſunt de αἰόλος. ὁ αἰόλλων, ὁ κινῶν, τὴν περικεφαλαίαν. Hoc tenendum e pluribus aliis in Schol. ad h. l. et ad alia loca. cf. Porphyr. Qu. Hom. 3. Idem eſt κορυθάϊξ inf. X, 132. Declaratur per vſ. N, 805 ἀμφὶ δέ οἱ κροτάφοισι φαεινὴ σείετο πήληξ. Add. O,

608. 609. Schol. Aeſchyli Sept. ad Theb. 117. comparat δοχμολόφους ἄνδρας in Tragici loco. In accentu vocis non ſibi conſtant grammatici: ſcribitur ab aliis κορυθαιόλος. quod cum ſimplici αἰόλος conuenit.

818. μεμαότες ἐγχείῃσι ſc. μάχεσθαι, dura breuitate; plenius: ſup. 543 Abantes μεμαῶτες ὀρεκτῇσι μελίῃσι θώρηκας ῥήξειν et 863 μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι. Occurrit ſic quoque ſimpliciter μεμαώς, pugnandi cupidus, acer, animoſus. Quomodo poſſit α produci nunc in μεμαότες, breuis in μεμαῶτες ſup. 543. ex analogia ſimilium docet Clarke. Cauſſa latere videtur in eo, quod Aeolicum digamma interpoſitum fuit in μεμαϝοτες.

819. Δαρδανίων αὖτ' ἦρχεν ἐῢς πάϊς Ἀγχίσαο. — quod Dardaniis imperauit Aeneas, et ipſe Dardanius fuit. Notatur hoc, reſpectu habito ad ſup. 701 Δάρδανος ἀνὴρ, qui nonnullis viſus erat eſſe ipſe Aeneas. Verſum laudat et illuſtrat Strabo XIII, p. 885 et p. 876 C.

πάϊς recte pro παῖς, quod inuaſerat edd. ſaltem inde ab Argentoratenſi; idque vbique reſtitui iubet Bentl. ἐῢς, ἀγαθὸς, Apollon. Lex. h. v. inde alii. *Dardanios* poeta memorat h. l. alio loco Υ, 215 Δαρδανίην ſc. πόλιν ſeu χώραν. Memoratur vrbs Dardania ſub Ida ſita haud longe ab Abydo; Strab. XIII, p. 885 A. et ex eo Euſtath. Itaque et vrbi et regioni Dardaniae imperaſſe dicitur Aeneas. Δαρδάνιοι autem etiam Δάρδανοι Il. Ο, 425. De Dardano ſtirpis auctore v. Exc. VI. ad lib. III. Aen. Virgil.

820. 821. τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε δῖ' Ἀφροδίτη. plenius eſſet ὑποδμηθεῖσα Ἀγχίσῃ. Monitum ſup. ad 714. Etſi hoc forte loco iungere aliquis poſſet ὑπὸ cum εὐνηθεῖσα. Iterum attingitur fabula inf. Ε, 313.

Ex hoc vno, quod propter oris venuſtatem Aeneas Veneris filius erat appellatus, quot ſunt fabulae ſatae! vt ex altero quod Paris pulcerrimam feminam duxerat, quaſi a Venere monſtratam et conciliatam! cauſſis nunc ac modis rei geſtae per poetarum ingenia inuentis.

τὸν ὑπ' Ἀγχίσῃ τέκε. quis credat *τόν δ' ὑπ'* vbique legi metro vitiato, nec ſublatum eſſe vitium niſi a Barnes. Sunt tamen codd. a quibus *δ'* abeſt, Vrat. a. b. A. Lipſ. Ven. et Athenag. qui c. 17. Deprecat. pro Chriſt. verſum laudat. Simillimus verſus eſt Heſiodi Θ. 1008.

821. *Ἴδης ἐν κνημοῖσι.* Ioa. Diac. ad Heſiod. Θ. p. 168. b. miro modo corrupte recitat: *ἐν κνημοῖσι θεὰ θνητῷ εὐνηθεῖσα.*

822. 823. Rarior memoria Antenoris Dardaniae partem imperio tenentis. De eo v. Exc. VII * ad Aen. Virgil. lib. I. Antenoris filii, Archelochus et Acamas, iterum memorantur M, 100 et cum Polybo et Agenore fratribus Λ, 59. 60. Archelochus caeditur Ξ, 464 ſq. Acamas Π, 342. *δύο* vitium eſt ed. Steph.

μάχης εὖ εἰδότε πάσης. Vt ſemel de hoc moneam, in heroum laude habetur et hoc, quod *varios pugnandi modos* tenent, eminus, cominus, iaculo, haſta: ſcuto ad leuandum brachium modo a ſiniſtra ad dextram translato, pugna ſtataria et curuli et procurrendo ante ordines facta; hos modos in loco claſſico de Hectore videbis Jl. H, 237 — 241. Declaratur ea laus interdum per *παντοίην ἀρετὴν*, X, 268 Achilles ad Hectorem: *παντοίης ἀρετῆς μιμνήσκεο* etc. ad quem loc. vide plura.

Supereſt Ἀρχέλοχος quod pro vulgato Ἀρχίλοχος receptum eſt: quod quidem nomen poetae lyrici bene tenemus, etiam Archidamum, et ſimilia. At h. l. Ἀρχέλοχος iam erat in Flor. Ald. 1. ſicque Cant. Eton. Ven. Lipſ. Vrat. omnes, ſicque iterum edd. inf. M, 100. Ξ, 464. Defendit quoque Bentl. exemplis *ἀρχέκακος. ἀρχεπτόλεμος.* Adde nomina propria virorum plura: Ἀρχέδημος. Ἀρχέτιμος. Ἀρχέστρατος. Ἀρχέλαος. etiam Ἀρχέμαχος Euboeenſis ap. Strabon. forte ex *ἄρχεν* pro *ἄρχειν.*

824 — 827. E *Zelea* vrbe copias duxit *Pandarus.* cf. Δ, 91. 103. Declaratur a poeta *Zeleae* ſitus accurate, (cf. Strab. XIII, p. 878 A.) ſub Idae radices ad Aeſepum; qui pro Troadis limite conſtituitur; vlteriora ſunt Myſiae; quod bene declarat Strabo XII, p. 847 C. add.

Schol. Ven. ad Z, 1. Seriore tempore in Cyzicena erat Zelea. p. 874 A. 863 A. Stephano in Ζέλεια est πόλις Τρωάδος. Eadem Ζελίη et Ζέλη. Laudantur ibid. versus ex epigrammate Posidippi (Ποσειδίππου). Add. Eustath. ad h. l. Memoratur adhuc in Alexandri expeditione ap. Arrian. I, 12, 15. At exoritur difficultas in Pandaro, qui cum Τρῶας duxisse dicatur v. 826. (inf. Δ, 91 sunt populi οἵ οἱ ἕποντο παρ' Αἰσήποιο ῥοάων.) tamen E, 105 *e Lycia se profectum* ait ἀπορνύμενον Λυκίηθεν, cf. ibid. 173 vbi Lycios omnes arte sagittandi superasse dicitur, οὐδέ τις ἐν Λυκίῃ. vnde colligunt veteres apud Eustathium, partem illam Troadis Lyciam dictam, et a Lyciis colonis habitatam. Et *Lycios* appellat Strabo XII, p. 858 A. XIII, p. 876 C. 878 A. Addunt alia leuiora, Lycaonis nomen, et Apollinem Λυκηγενῆ, quem ille invocat Δ, 101. 119. In his enim argutari videntur veteres; nam Apollo Λυκηγενὴς non a Lycia, sed a diluculo (λύκη) nomen habuit. Quando et qua de caussa Lycii in Troadem profecti sint, non reperio; Lycii in Lyciam proprie dictam immigrauerant e Creta: v. Herodot. I, 173. Ex eadem Creta Teucri originem duxere; an cum his Lycii in Troadem profecti sint, quis dixerit? Obstat, quod in Creta non Lycii, sed Termilae fuere dicti. add. Obss. sub fin. libri huius II.

824. ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης. In ὑπαὶ consentiunt veteres, vt καταὶ, παραὶ, Ven. A. B. L. et in Strab. XII, p. 848 A. vbi duo hi versus recitantur, et XIII, p. 876 C. 878 A. add. Schol. Apollonii I, 537. In aliis locis variat lectio, vt sup. vs. 44. Etsi persuasum mihi habeo seriorum hoc commentum esse, nec Homericis aliud quam ὑπὸ conuenire, quod ipso ictu h. l. vltimam productam habet: video tamen auctoritati librorum et veterum esse cedendum.

825. ἀφνειοί. Mireris, potuisse nonnullos inter veteres vocem h. l. ducere ab Aphnitide lacu; vt idem ille sit cum Dascylitide palude, ap. Strab. XIII, p. 878 A. v. Eustath.

Ex *μέλαν ὕδωρ* fecit Callimachus *ἑλικώτατον ὕδωρ Αἰσήπου* in Euſtath. ad h. l. Schol. B. L. Leid. v. Fragm. 290.

826. *τῶν αὖτ' ἦρχε. τῶν τ' αὖ* Vrat. A.

827. ⟝ quod *τόξον* dixit, cum *τὴν τοξικὴν* dicere voluerit; nam arcum ipſi *ὁ κεραξόος τέκτων* fabricatus erat Δ, 110. Notatur quoque, quod in his vſſ. praeparatur *ἡ τοξεία* in Menelaum libro IV.

828. 829. *Adraſtea, Apaeſus, Pityea,* cum *Terea* fuerunt in terra Cyzicena et Pariana inde ab Aeſepo fl. Strab. XII, p. 848. Serius iſte tractus Myſiae fuit; ſed Troianis temporibus nomine eo nondum deſignabatur; etſi Myſos poeta memorat 858 vt eos adeo non tam late tum habitaſſe appareat.

Super *Adraſtea* disputatur eiusque conditore Adraſto, male confuſo cum altero Adraſto, Argiuorum rege, qui copias aduerſus Thebas duxit, et a quo Adraſtea Nemeſis nomen habuiſſe credita eſt: de quo v. Strabo XIII, p. 879 C. 880. Steph. Byz. Pauſanias, et ex iis Euſtath. Adde Schol. Apollonii I, 1116. vbi et fragm. Callimachi.

Apaeſus vel *Paeſus,* Παισὸς, inter Lampſacum et Parium fuit, Strabo XIII, p. 881 B. Steph. Byz. h. v.

Pityeam interpretatur Lampſacum Schol. Apollonii I, 933 laudato hoc verſu; at ea olim nominata fuit Πιτύουσα, Strabo p. 881 B. Pityea autem ſita fuit inter Parium et Priapum (Steph. Byz.) in agro Pariano: Strabo XIII, p. 880 C. *ἐν τῷ Πιτυοῦντι τῆς Παριανῆς.* Eadem et Πιτύη dicta: vt docet Waſſenberg. ad h. l.

Terea, Τήρεια, mons et tractus in regione Cyzicena. Videtur ea latere in Strabonis *τῆς Ῥείης ὄρος,* cf. *Schoenemann de Geograph. Hom.* p. 105.

828. Οἱ δ' Ἀδρήστειαν. Laudat verſum Steph. Byz. in Ἀπαισὸς, et Strabo cum 829. 830. 1. vt nunc haec leguntur, lib. XIII, p. 878 B. At Schol. Apollonii I, 1116. *οἵ δ' ἄρ' Ἀδρήστειαν.* Eſt hoc quoque in Vrat. a. et Moſc. 1. Ven. et probe. Contra fuere, qui *οἱ δὲ δρήστειαν* ſcriberent apud Euſtath. Vti pro Ἀπαισὸς ſcri-

ptum eſt Παισὸς inf. Δ, 612. et ap. Herod. V, 117. Obſeruat hoc idem Strabo p. 881 B. C.

δῆμον Ἀπαισοῦ· ſc. vrbis ſ. tractus. Adeoque ſunt οἱ Ἀπαισηνοί. At Sch. aiunt: regis Paeſi. Poſſit δῆμος quoque ipſa terra eſſe, vt E, 710 Βοιωτοὶ μάλα πίονα δῆμον ἔχοντες. ſed ſimpliciſſimum eſt, quod primo loco poſui.

830. *Adraſtus* ab Agamemnone necatur Z, 37—65. *Amphii* nulla ſit alia mentio. Diuerſus ab eo eſſe debuit Amphius, Selagi f. etiam ex Paeſo, Jl. E, 612. Eſſe hic videtur quem Schol. A. corrupte memorat Ἐλάτου υἱόν. Quod hic Amphion λινοθώρηξ dictus eſt, declarat eum leuiter armatum fuiſſe et arcu vſum, non haſta. cf. dicta ſup. ad 529. de Aiace.

831. *Merops*, Percote oriundus, vates: cuius filiam Cliten (Κλειτὴν) Cyzicus heros duxit ap. Apollon. I, 975. vbi Schol. Meropem regem Cyzici eum perhibet.

Περκωσίου. ſic conſtanter ſcriptum; etiam ap. Strabon. XIII, p. 877 A. v. mox ad 835.

ὃς περὶ πάντων ἤδεε μαντοσύνας. Longum eſt Scholium Ven. A. accedentibus B. L. non πέρι eſſe ſcribendum, ſed περὶ, quandoquidem verbum non praeceſſit (quod eſſet ἤδεε πέρι) ſed ſequitur, et quod iungenda ſunt περὶ πάντων, h. e. ὑπὲρ, prae aliis omnibus. Similia videbis in Etymol. in ἀπό. Sexcenties hoc monitum inculcatur, vt ſtatim ad 839. 877. Γ, 444. E, 325 vbi video, tale Scholion adſcriptum iam fuiſſe ad A, 287. cf. ad A, 258. Erat περὶ in Vrat. b.

832. οὐδὲ οὓς παῖδας. ita recte legitur inde ab Ald. 2. et Rom. Antea in Flor. et Ald. 1. erat οὐδὲ ἑοὺς adverſante metro: quod tamen optimi codd. tenent, Ven. Lipſ. Eton. Vrat. c. Simile mendum οὐδὲ ἑοὺς obſidebat Λ, 330. Scilicet ignoratum eſt mature digamma, cum antiquitus fuiſſet ουδε ϝους. producta autem vltima in ictu et ex inſequente ϝ pronuntiato tanquam eſſet ουδεϝϝους. Minus ſcite Barnes coni. οὐδὲ σφούς. In codd. Vrat. a. b. A. erat οὐδ' ἑούς. Vera notata erant a Bentl.

833. *στείχειν ἐς πόλεμον Φθισήνορα.* Ad h. v. pertinet Apollon. Lex. *στείχειν, πορεύεσθαι.*

Φθεισήνορα in multis antiquis scribi testatur Eustath. Non tamen *Φθισήνορα* metro repugnare, monet Clarke; esse enim *Φθίνω* (potius *Φθίω*) *Φθίσω*, productum. cf. Eustath.

τὼ δέ οἱ οὔ τι πειθέσθην, diuisim. Scribunt alii, vt Ald. 2. et hinc deducti *οὔ τὶ* —

835. 836. Versus hos cum seqq. 835—9. laudat et illustrat Strabo XIII, p. 882. 3. et p. 876 D. —

Percote. Practium. Sestus. Abydus. Arisba. Sunt hae vrbes sitae ad Hellespontum, ad quem Priami ditionem pertinuisse Strabo docet ex h. l. lib. XIII, p. 877 A. *Percote,* de qua mox dicetur. *Practium* et *Arisbe* circa Lampsacum et Abydum: Strabo XIII, p. 883. Amnem *Πράκτιον* a poeta memorari tradit idem ibid. B. et Schol. A. cum Eustath. Itaque *ἀμφενέμοντο* acceperunt: *circa amnem Practium.* vt similis sit ratio, quae fuit versuum 521 et 854. vbi etiam accolentes ad amnem memorantur. De *Arisba* quam Asius regni sedem habuit, v. Steph. Byz. et cf. ad Aen. IX, 264 vbi Arisbam ab Anchise captam Virgilius memorat, nescio an antiqua auctoritate; fuit ea postea inter vrbes Aeolicas numerata: memorata adhuc in Alexandri traiectu in Asiam ap. Arrian. I, 12, 10. vna cum Percote et Practio fl. haud dubie enim *προςάκτιος ποταμὸς* eo loco est leg. *Πράκτιος.* Diuersa est alia Arisba Lesbi ab Arisba Macaris f. dicta; et altera ab Arisba, Teucri f. appellata. Venit tamen Arisba illa Troadis, quae antiquitus Thracum fuerat, sub nomine coloniae Mitylenaeorum: *Μιτυληναίων ἄποικος.* Ita dicendum est, in antiquam metropolin serius ex Lesbo nouos colonos adductos esse.

Iam *Περκώτη* vrbs iterum memoratur Λ, 229 vbi *Περκώπη* vulgatum est in edd. Idque e Steph. Byz. defendit Ernesti, et secundum hunc Brunck. in Apollon. I, 932. cf. Wesseling. ad Herodot. V, 117. Est sane nomen antiquum Percope obuium apud Xenoph. Hist. Gr.

V, 1, 25. Si tamen memineris in Homero paullo ante 832 Μέροπος Περκωσίου ſcriptum fuiſſe, et ſimiliter apud Apollon. I, 975 ſubiici voc. Περκώσιος, poetas non Περκώπη ſcripſiſſe probabile ſit, ſed Περκώτη. etſi et h. l. Περκώπην exhibent Barocc. Vrat. b. Apud Strabon. eſt Περκώτη in locis memoratis; niſi quod p. 883 A. mutatam ſcripturam innuit. Euſtathius ad Λ, 229 diuerſas vrbes edit Percoten et Percopen, indocte.

836. *Seſti* et *Abydi* mentionem iunctim factam narrant grammatici effeciſſe aliquando (Sch. B. ad Catal. nau. 1. et Euſtath.), vt, controuerſia ſuper Seſto orta, Athenienſes concederent de Seſto Abydenis.

837. Τῶν αὖθ' Ὑρτακίδης ἦρχ' Ἄσιος — Ἄσιος Ὑρτακίδης. ⸖ quod alterum cognominem Aſium, Hecubae fratrem, memorat poeta. (Π, 719) Notauerat haec et ſimilia Ariſtarchus πρὸς τὰ Πυλαιμένους, hoc eſt ad vſ. 851 vbi de Pylaemene agendum erat.

Praeparat autem poeta in his, quae de hoc Aſio, Hyrtaci f. memorat vſſ. 837. 8. 9. ea, quae inf. Jl. M, 110 ſq. narranda erant.

838. ⸖ propter epanalepſin, ſeu repetitum Aſii nomen: quandoquidem de eo iterum alio loco dicturus eſt. Sch. A.

839. αἴθωνες ποταμοῦ ἀπὸ Σελλήεντος ⸖ appoſita eſt διπλῆ, quae ad Zenodotum ſpectare debuit. Niſi fuit ſimplex ſtigme ⸖ reſpectu ad Selleentem fl. de quo ad vſ. 659 grammatici monuerant et monent iterum ad h. v. Porro ſubtiliter agunt de retracto accentu in ἄπο, et exponuntur in Sch. A. Ptolemaei Aſcalonitae, Niciae et Ariſtarchi diſſidia, ſitne ἀπὸ an ἄπο ſcribendum. In alterum hoc proniores ſunt plerique, etiam Herodianus, vt ποταμοῦ ἄπο iuncta habeantur. Conf. ad 831.

ἵπποι αἴθωνες hic et M, 97 varie a grammaticis exponuntur. Vide primo loco Etymol. h. v. vbi de ferro et aere agitur; eſſe αἴθωνα, λαμπρὸν, nemo dubitet. At vbi αἴθωνες ſunt equi, leo, vulpes, incertior eſt ratio. Verbum αἴθω tropico ſenſu occurrere non memini; ex

eo αἴθων poteſt ad colorem et ad ſplendorem referri; (pro colore antiqua eſſet auctoritas Pindari Ol. XI, 20 vbi ἡ ἀλώπηξ αἴθων, *raua vulpes.*) poteſt etiam ad animum et ingenium reuocari, vt ſit animoſus, feruidus, impetuoſus. Nec tamen vbique in ſingulis locis definire auſim, quid vnice aut potiſſimum locum habeat. Poſſunt itaque h. l. *equi* eſſe *rutili, fulgentes*, poſſunt et eſſe *calidi, audaces, generoſi;* nam nec hoc ratione caret. Ita in Rheſo 122 eſt αἴθων ἀνήρ. Atque haec ſemel monuiſſe ſufficiat. *Selleis* fl. nomine multis aliis locis frequentato (v. ſup. ad 659) nunc in Helleſpontum exire debuit.

840—843. Sequuntur *Pelasgi*, qui Lariſſam tenuerunt. *Pelasgicae ſtirpis* populi per loca plurima Aſiae et Europae ſparſis ſedibus habitarant, quippe antiquiſſimis aetatibus, quibus nondum agri ex cultu feraces ſedes certas oſtendebant. Variis illi nominibus appellati, permixti paſſim cum Thracibus, mox confuſi cum Hellenibus, tandem inter hos delituerunt. Retinuerunt ex iis nonnulli nomen antiquum ſtirpis, dictique *Pelasgi;* et multis quidem Europae et Aſiae locis, inprimis per littoralem Aſiae plagam et inſulas. Ita memorantur Pelasgi qui Ioniam, Lesbum, Chium, tenuerunt: (Strabo ex Menecrate XIII, p. 922 B. C.) Inſederat pars Troadis tractu; eadem an alia Antandrum occupaſſe narratur a Conone 41. Inſulas Lemnum et Imbrum tenebant alii adhuc Herodoti aetate. Fuere igitur ex iis etiam qui nomen ſtirpis ſeruarunt, ſic qui h. l. memorantur. Iam eorum ſedes declaranda eſt ex vrbe *Lariſſa* quam tenuerunt.

Eſt tamen non minor dubitatio, quae haec *Lariſſa* fuerit; inter tot huius nominis vrbes; quandoquidem Pelasgi id nomen inprimis frequentarunt nouis ſedibus appellandis. Stephanus Byz. vndecim Lariſſas enumerat. Ex his Strabo XIII, p. 921 C. D. memorat Lariſſam Troadis ſubiacentem Jlio; aliam ſub Tmolo ad Epheſum, aliam circa Cumen Aeolidis, quae Phriconis appellata

fuit; hanc ille h. l. memorari cenſet. Scrupulum tamen iniicit hoc quod video ordinem terrarum, quem poeta in recenſu ſequitur, hoc non admittere. Subſtiterat ille in terris ad Hellespontum: et poſt Pelasgos memorat Thraces ad Hellespontum: iam minime ſit probabile, interpoſitum eſſe locum ex plagis auſtralibus.

Alii apud Strabonem, et cum iis Stephanus Byz. ſubſtituerunt *Lariſſam Troadis:* quae quidem aliqua ſaltem ex parte melius conueniret; nam propior illa ſita eſt locis antea memoratis. Conuenit cum eo Schol. Apollonii I, 40. Enimuero repugnat ei ſententiae locus inf. P, 301 vbi Hippothous Lariſſaeus hic caeditur τῆλ' ἀπὸ Λαρίσσης ἐριβώλακος. Atqui Lariſſa Troadis ſita fuit in ipſo Jlii proſpectu καθ' Ἀμαξιτὸν, ἐν ὄψει τελέως τῷ Ἰλίῳ, καὶ ἐγγὺς σφόδρα ἐν διακοσίοις που σταδίοις. Memoratur ea cum Hamaxito et Colonis inter vrbes Troadis maritimas adhuc a Xenophonte H. Gr. III, 1, 13 et 16. Recte itaque Strabo damnauit illam ſententiam l. c. p. 921.

Si ordinem locorum, quem poeta ſequitur, accurate expendimus, cum antea ad Hellespontum ille ſubſtiterit, ſtatimque iterum ad Hellespontum redeat, dum Thraces Ἑλλησπόντου memoret: *Lariſſam* et *Pelasgos* credas in iisdem locis eſſe quaerendos: Nota tamen eſt nulla eius nominis vrbs iis in locis, niſi huc reuoces ex Strabone Lariſſam aliquam in Haemo IX, p. 672 B. Memorantur poſt eos Thraces Cicones, et Thraces Paeones, in Europa, vt paullo poſt videbimus, poſt quos poeta redit ad terras boreales Aſiae minoris in ora maris Euxini. Suſpicari adeo licet *inter Thraces Europae conſediſſe turmas Pelasgorum,* ex Theſſalia profugas, eorumque ſedem populari nomine dictam Lariſſam. Atque in Europa iam olim Pelasgos hos et Lariſſam quaeſiuiſſe nonnullos, ex antiquis Scholiis memorat Euſtath. p. 358, l. 5. et Schol. br. Λάρισσα, πόλις Θεσσαλίας. Cogitauit ille de nota illa vrbe ad Peneum, in medio Achiuorum ſita. Sane quidem ea iam tum condita eſſe

debuit, ſi quidem Acriſium conditorem habuiſſe narratur: Schol. Apollonii I, 40. Parum tamen probabile, incolas non cum Achiuis, inter quos habitabant, ſed cum Troianis militaſſe. Sed *alia* inde deducta eſſe debuit *Lariſſa*, de qua hic agi videtur. Scholion vetus eſt B. et L. etiam in Euſtathio obuium. ταύτην οἱ ὑπὸ τῶν Αἰολιδῶν (non, ἀπὸ — Αἰολίδων) μεταναστάντες ἔκτισαν, ſed obſcura ſunt reliqua, nec adiectum, quaenam illa Lariſſa ſit. Aeolidae ſeu Aeoles locis Theſſaliae occupatis Pelasgos partim expulerant partim ſuae ditioni ſubiecerant; vnde et alia Lariſſa, haud longe a Sinu Maliaco Pelasgia eſt appellata, alias Cremaſte dicta.

Sin in Lariſſa Aeolidis, ad Cumas, perſiſtat ſententia, dicendum eſt, poetam, poſt eos, qui Troianorum ditioni ſubiecti erant, cum ad ſocios procederet, primo loco ſocios in ſinibus ab auſtro memoraſſe, qui ſoli in his locis erant, Pelasgos; tum ad reliquos, qui omnes in borealibus locis ſedes habebant, proceſſiſſe.

Quod Pelasgi ἐγχεσίμωροι, haſta vtentes (v. ſup. ad 692) nominantur, teſtatur eos grauis armaturae fuiſſe.

840—843. recitat Strabo XIII, p. 921. et lib. V, p. 338.

841. Λάρισαν Lipſ. Vrat. 1. Eton. Vindob. alii. praefixum habent Schol. B. L. Verſus eſt et ap. Stephan. Byz. h. v. Pro τῶν οἱ eſt οἱ δέ γε in Vindob. Alteri.

842. Πύλαιος eſſe ſcribendum monet Sch. A. at πυλαῖος ſcribi a πύλη. vt Ἑρμῆς πυλαῖος. *Pylaeum* ſibi vindicabant Lesbii, ſeque ſub eo ad Troiam militaſſe contendebant: Strab. p. 922 C.

843. Λήθοιο recte erat editum in Flor. ed. Vitium hinc Λίθοιο, quod et Eton. habet, ſubiit Ald. 1. quod male ſeruatum per edd. tandem correxit Barneſ. Iterum nomen legitur P, 288.

844. Πείροος Ven. Schol. br. A. B. Porphyr. et codd. Cant. Eton. Vrat. tres et A. Moſc. 1. et edd. ante Turnebum, qui ex ed. Rom. adſciuit Πείρως, quod Euſtath.

agnoſcit; minus ſuaue ad auditum; itaque Πείροος revocaui.

844. 5. *Thraces ad Hellespontum:* Quaeritur, qui illi ſint? Primo, quos Hellespontus ἐντὸς ἐέργει, οἱ ἐντὸς τοῦ Ἑλλησπόντου ὄντες, (h. e. Hellesponti accolae) eſſe poſſunt et Europae et Aſiae; cum tamen Cicones et Paeones ſubiiciantur, qui Europae ſunt, Thraces Europae fuiſſe probabilius ſit. Iisdem accenſentur Thraces ad Maroneam habitantes; adeoque et ad Iſmarum Od. I, 197. Piros quoque ab Aeno venerat Δ, 520. quo ipſo omnis dubitatio tollitur. Etiam praeter hos *alii Thraces* memorantur ex Europa, qui ſub *Iphidamante* Troianis auxilium tulerunt: Λ, 221—230. erat is Antenoris f. in Thracia a Ciſſeo, auo materno nutritus. Congreſſus is cum Agamemnone caeditur ibid. 240. *Alios Thracas* adduxit Rheſus: quos e Lydia veniſſe Schol. A. B. tradunt; alii a Strymone haud dubie verius. Fuerunt adeo hi a Rheſo ducti Thraces ἐκτὸς τοῦ Ἑλλησπόντου vt obſeruant Schol. B. et L. ex Porphyrio ſcilicet: nam ad λύσιν prouocant; et adſcriptum nomen in Cod. Leid.

Acamas Thrax, Euſori f. cuius ſpeciem Mars adſciuerat E, 462. inf. Z, 8. vbi ab Aiace caeditur. Eius ſororem, Aeneten, Aeneus duxit, et ex ea Cyzicum heroem ſuſcepit: Sch. Apoll. I, 948. At Cliten edit Conon 41. Alius Acamas inter Troianos memoratur, qui Promachum Boeotum percutit Ξ, 476. ipſe a Menone caeditur Π, 342 ſq. Videtur is eſſe Aſii filius M, 140 memoratus. *Piros* Imbraſi f. ab Aeno Thraciae ad Hebri oſtia aduenerat; Diorem caedit Δ, 520. ipſe a Thoante ſternitur ibid. 528.

845. Hellespontus ἀγάῤῥοος dicitur e natura freti, propter reciprocos maris Aegaei et Ponti Euxini meatus; qua de re Wood monuit.

846. 7. *Cicones* ducit *Euphemus,* Troezeni f. Ceae nepos. Cicones, e Thracica ſtirpe, ſupra Maroneam et Iſmarum habitarunt. Eorum reliquiae adhuc ab Herodoto inter Hebrum et Liſſum memoratae ſunt; v. *Gat-*

terer de Herodoti et Thucyd. Thracia Comm. II. p. 80. Paeonum ἀποίκους fuiſſe tradunt Schol. br. ad 848.

848 — 850. Vltra Cicones paullo longius verſus auſtrum *Paeones* habitarunt, Thracica gens: Herodot. V. pr. etſi ibid. c. 13 Τευκρων ἐκ Τροίας ἄποικοι dicti, forte quod ante traiectum in Europam loca circa Troadem inſederant. Belli Troiani temporibus tenuerunt loca ad Axium fl. circa Amydonem: ſiue quod e Paeonibus hi ſoli Troianis auxilio venerunt; ſiue quod hae antiquiores fuere Paeonum ſedes, e quibus progreſſi late loca Thraciae occuparunt; nam Herodoti aeuo fuit Paeonia Axiana et alia Strymonis: qua de re docte disputantem vide *Gatterer. Comm. III.* p. 1 ſq. p. 28 ſq. 64 ſq. Memorantur autem ex Paeonibus praeter *Pyraechmen*, quem a Patroclo caeſum videbimus Π, 287. *Aſteropaeus*, Pelegonis f. Axii et Periboeae nepos: Φ, 140 ſqq. ab Achille necatus vſ. 173 ſq. Idem inter promachos numeratus M, 102. P, 217. vtroque loco cum Glauco, 351. 352. eiusque thorax pro praemio propoſitus ab Achille in ludis funebribus Patrocli: Ψ, 560. 808. et *Apiſaon*, Hippaſi f. P, 348 ſq. Videntur quoque *diuerſi generis Paeones* ab Homero memorari: alii *ſagittarii*, alii haſta pugnantes: de quibus mox dicam. Conf. de Paeonibus Strab. VII, p. 497. 504. 511. Ad Axium ſita eſſe debuit *Amydon:* ibid. p. 509 A. At *Axii* fl. natura diuerſa ab notatione huius loci: vt ſtatim videbimus.

848. Cum praeter *Pyraechmen*, vt modo dictum eſt, inf. Jl. Φ, 140 ſeq. alius Paeonum dux, *Aſteropaeus*, memoretur, fuere male feriati homines, qui huic verſui alium ſubiicerent: Πηλεγόνος δ' υἱὸς περιδέξιος Ἀστεροπαῖος. ap. Euſtath. p. 1228, 31. et in Schol. Townl. ad Φ, 140. Cum tamen is poſt recenſum demum ad Troiam veniſſe narretur ibidem, Φ, 115. bonus Barneſ. alium verſum procudit ad ſupplendum defectum: Ὕστερον ἀντιόων πολέμῳ· οὐδ' ἤλυθε πρῶτος. ἀγκυλότοξος duplici modo interpretantur veteres, et *curuis arcubus* aut *arcus genere vtentem* aut *de iaculo amentato:* vide-

tur tamen hic vocis vſus, vt ἀγκύλη *amentum* ſit, ſerioris aeui eſſe. Grauius monitum mihi eſt, quod poeta ſui oblitus eſſe videtur; quos enim Paeones h. l. ἀγκυλοτόξους, et K, 428 *ſagittarios* appellat, eosdem *haſta pugnantes* exhibet Π, 287. Παίονας ἱπποκορυστὰς, et Φ, 155 δολιχεγχέας. Neque ſuccedit, ſi dicas, alteros Pyraechmen, alteros Aſteropaeum adduxiſſe: nam Pyraechmes vtriusque generis copias ducit Π, 287. et h. l. cf. ad Π, 287.

849. Ἀβυδῶνος nonnulli ap. Euſtath. permutatione ſollenni τοῦ β et μ. Additur tamen ex Strabone: ὅτι ἡ παρ' Ὁμήρῳ Ἀμυδὼν Ἀβυδὼν ὕστερον ἐκλήθη, κατεσκάφη δέ. Habuit ergo Euſtath. pleniorem Strabonem; noſtris exemplaribus ea pars libri VII deficit. Aliter tamen Steph. Byz. voc. Ἀβυδὼν — ὡς Στράβων· Τηλόθεν ἐξ Ἀβυδῶνος, ἀπ' Ἀξιοῦ εὐρὺ ῥέοντος. Agnoſcit quoque Suidas Ἀβυδών. Iterum hic verſus legitur inf. Π, 288. Editum quoque vulgo et ſcriptum erat Ἀξίου· quod bene correxit Barn. Ἀξιοῦ e regulis grammaticis. Aberratum erat ſimiliter in Thucyd. II, 99. l. 90. εὐρυρέοντος vna voce nonnulli ap. Euſtath. et paſſim codd. vt Eton.

850. Ἀξιοῦ, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἴη. >— Diples rationem ſcholia non addunt; forte notata eſt epanaphora: cf. ad v. 838. Moleſtum eſt Scholion interiiſſe, et ad h. l. et pariter ad alterum Φ, 158 Ἀξιοῦ, ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπὶ γαῖαν ἵησιν. nam lectio variat: αἶαν editum erat inde a pr. Flor. tum Turnebus e Romana intulit αἴῃ, vnde αἴη fecit Steph. Codd. non minus variant: αἶαν habent Ven. et ap. Barn. Oxon. Cant. ap. Bentl. M. C. Eton. Lipſ. tres Vrat. et A. Moſc. 1. cum Epitome Strabonis p. 509 B. Vtramque lectionem αἴη et αἶαν norat quoque Euſtath. Eſt alia veterum obſeruatio, eaque grauior, quod h. l. Axius amnis dicitur eſſe *limpidiſſimus*, cum conſtet eum eſſe *turbidum;* repugnat adeo: Ἄξιος ὃς κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἴη, (h. e. ἐπιῤῥεῖ) ſiquidem ſenſus eſt: *cuius aqua pulcherrima diffunditur ſupra terram*, h. e. cuius aqua omnium eſt pulcherri-

ma. Subiicit Euſtathius duplicem eſſe ſcripturam *αἴη* et *αἶαν*, acceptamque vocem a nonnullis de fonte, *Aea* dicto, ad Amydonem vrbem, cuius limpidiſſima aqua in Axium ſe infert: *πηγὴ δὲ πλησίον Ἀμυδῶνος Αἶα καλουμένη, καθαρώτατον ὕδωρ ἐκδιδοῦσα εἰς τὸν Ἄξιον, ὃς, ἐκ πολλῶν πληρούμενος ποταμῶν, θολερὸς ῥέει.* Fluxit hinc pars Schol. br. ad h. v. Pergit Euſtath. e Strabone ibidem: *Φαύλη οὖν, φησιν, ἡ φερομένη γραφὴ, Ἀξίου κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται Αἴη. ὡς δηλαδὴ, οὐ τοῦ Ἀξίου ἐπικιδνάντος τὸ ὕδωρ τῇ πηγῇ ἀλλ' ἀνάπαλιν.* (legiſſe Strabonem neceſſe eſt *Αἴη*). Pergebat Strabo monere, nec commodum ſenſum exire, ſi *αἴη* de terra acciperetur, ita videretur velle *ἐκβαλεῖν παντελῶς τοῦ Ὁμηρικοῦ ἔπους τὴν τοιαύτην λέξιν.* (Bentl. totum verſum damnabat; attamen, niſi in antiquiſſimis codicibus lectus fuiſſet, de eo disputari non potuiſſet.) Haec apud Euſtath. At in Epitome Strabonis (ed. Alm. p. 509 B.) aliud ſubiicitur: quod fuere qui verſum ita mutarent: *Ἀξιοῦ, ᾧ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται Αἴης. cui miſcetur pulcherrima aqua fontis Aeae.* additis his: *οὐ γὰρ τὸ τοῦ Ἀξιοῦ ὕδωρ κάλλιστον τῆς γῆς τῇ ὄψει κίδναται, ἀλλὰ τῆς γῆς τῷ Ἀξιῷ.* haec corrupta: lege *οὐ γὰρ τὸ τοῦ Ἀξιοῦ ὕδωρ κάλλιστον τῇ ὄψει τῆς Αἴης ὕδατι* (vel *τῇ Αἴῃ*) *ἐπικίδναται, ἀλλὰ τῆς Αἴης* (ſc. *τὸ ὕδωρ*) *τῷ Ἀξιῷ. Aea in amnem Axium defertur.* Repetuntur nonnulla ex his ab Euſtath. et Schol. B. inſ. ad Φ, 158. Manet itaque ambiguum et incertum, quae antiqua ac vera lectio fuerit. Si vere fons fuit Aea, cuius aquae in Axium ferebantur: lectio vera fuiſſe videtur: *Ἀξιοῦ, ᾧ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται Αἶα. cui pulcerrimam aquam admiſcet Aea.* Talem fontem et amnem Paeoniae eſſe potuiſſe nemo neget, cum pluribus locis illud nomen habitum fuerit. Homerum ſequutus erat Antimachus in Thebaide. Steph. Byz. in Αἶα. *ἔστιν Αἶα καὶ Μακεδονίας πηγὴ, ὡς Ἀντίμαχος ἐν Θηβαΐδι.* Sin inficiari malis talem fontem fuiſſe, et *αἶαν* contendas eſſe terram: tum *Axii pulcerrimam aquam fuiſſe* verba arguunt; et dicendum eſt, aut Axium ſerius

aquam suam mutasse, aut poetam falsam famam accepisse. Quod altero loco Φ, 158 versus iteratur, non magni putabo esse momenti; nam multo maior de illo versu ab alia manu inserto suspicio oritur.

851. ⸓ quod hic est *Pylaemenes* ille de quo veteres tam multa disputarunt, ait Sch. Scilicet, quod ille Jl. E, 576 caesus, N, 643 tamen iterum pugnat. Vide ad ea loca. Alius Pylaemenes memoratur e Maeonibus paullo post 865. — Versus 851. 852 laudat Strabo XII, p. 819 A. et 852 iterum lib. V, p. 325 A.

Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ. reddunt grammatici πυκνὸν, συνετόν· In his Hesych. in λάσιον κῆρ. apud quem λανὸν κῆρ ex vitio natum notat Bentl. Quid ni tamen pro viro forti dictum accipias? Sic et de Patroclo Jl. Π, 554.

852. ⸓ ἐξ Ἑνετῆς legerat Zenodotus, quod et Strabo docet XII, p. 819 A. vt vrbs *Amisus* intelligeretur, quam olim *Heneten* dictam esse Hecataeus auctor fuerat, Demetrio Scepsio teste. memorat quoque vrbem Schol. Apollonii II, 357 vbi Ἐνετήϊος Πέλοψ memoratur qui alias Lydus: ἀπὸ Ἐνέτης πόλεως Παφλαγόνων. adscripto loco Homerico, in quo tamen Ἐνετῶν recitatur apud Strabonem p. 830 C. At Strabo seruat vulgatam lib. V, p. 325 A. et Stephanus in Ἑνετοί. cum Schol. Apollonii II, 357. Asperat vocem Vrat. a. et est haec vulgata scriptio.

At primo loco quaeri debebat a grammaticis, quaenam esset verborum iunctura, et, quonam ἐξ Ἐνετῶν spectet? Esine *Pylaemenes ex Henetis*? (Πυλαιμένεος λάσιον κῆρ ἐξ Ἐνετῶν) an ἡγεῖτο ἐξ Ἐνετῶν? *adduxit ex Henetis*. Constituuntne Paphlagones populum, cuius *pars* et φῦλον sunt *Heneti*? an *Heneti* sunt *genus*, et eius *gens Paphlagones*? Constituendi haec necessitas erat tanto magis, quod tam diuersa ac fabulosa de Henetis tradita erant, partim per Cyclicos, partim, quod diserte ait Polyb. II, 17, 6. per tragicos; et quod paullo post Troiana tempora defecerant Heneti istis in oris. Ait quoque Strabo XII, p. 819 A. quaeri de Henetis, cum nul-

li Heneti in Paphlagonia reperiantur; alios dicere pagum esse in littore, haud longe ab Amastri; alios, esse gentem Cappadociae conterminam, quae Cimmeriorum expeditioni interfuerit; in eo tamen conuenire, quod inter Paphlagones eminuerunt Heneti, e quibus Pylaemenes erat; vnde et copiae eius maxime ex Henetis erant collectae. Est adeo iunctura verborum in Homero ita instituenda: Παφλαγόνων, ἐξ Ἐνετῶν. In Vindob. Alteri est καὶ Ἐνετῶν. non male; ex interpolatione tamen.

Crediti *Heneti* post Troiana tempora, amisso duce, in Thraciam, et hinc in Italiam, et quidem in intima sinus Adriatici immigrasse, assumto, ex nonnullorum narratione, socio migrationis Antenore. cf. Strabo V, p. 325. vnde Illyriis annumerati sunt, et sub iis latuerunt, iam Herodoti aetate: Ἰλλυριῶν Ἑνετοί. lib. I, 195. v. Exc. VII, ad lib. I. Aeneidis.

Henetos e Leucosyris profectos Troianis auxilio venisse, inde cum Thracibus auectos in Adriae sinu consedisse; at alios, qui expeditioni non interfuerant, Cappadoces esse factos, Maeandrius tradiderat; nec alienum se ab ea sententia ostendit Strabo XII, p. 830 B. Leucosyros tum ad Anisum habitasse. Eosdem fuisse, qui erant Caucones, narrat Schol. Apollonii II, 357.

853. 854. 855. Recenset has vrbes Strabo XII, p. 820 B. et addit: ὧν καὶ Ὅμηρος μέμνηται ἐν τῷ Παφλαγονικῷ διακόσμῳ, h. *recensu*, vt solent grammatici alias catalogi partes appellare, v. c. τὸν Τρωϊκὸν διάκοσμον, ex v. 476 huius libri. ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα. Spectant autem loca, quae a poeta laudantur, ad occidentalem Paphlagoniae partem. Eadem recenset Apollon. II, 942. 943. vbi cf. Schol.

Cytorus quidem mons et vrbs Paphlagonum; haec quidem posthaec nauale Sinopensium; mons buxorum copia nobilis, etiam apud poetas. v. Strabo XII, p. 820 B. Ad *Sesamum* vrbem Parthenius fl. in Pontum Euxinum exit: cf. Schol. Apollonii II, 933. Vtraque vrbs apud Stephan. Byz. memoratur. Fuit iisdem in locis *Cromna*,

cum *Erythia;* tum *Aegialus* littoralis plaga citra Carambin promont. cum pago: v. Strabo ibid. p. 820 B. C. τὸ et ἡ et ὁ Κύτωρος dictum v. Eustath. cf. Wassenb. Verba καὶ Σ. ἀ. laudantur et illustrantur a Schol. Apollonii II, 943.

854. Versus laudatur ibid. a Sch. Apollonii.

κατὰ δώματ' ἔναιον tanquam variam lectionem recitat Eustath. ad Jl. Υ, p. 1210, 48. at est ea sumta ex interpolatione Callisthenis, quam vide ad v. 855.

Parthenius fluuius amoenissimus apud Apollon. II, 938 sq. itaque dictus Dianae gratus esse, vt illa in eo se lauaret: adde III, 875 et Strab. XII, p. 818 C. Stephan. Byz. h. v. Quinto VI, 465 sq. dicitur fluere ἠΰτ' ἔλαιον.

855. Κρῶμνάν τ', Αἰγιαλόν τε καὶ ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους. Vrat. b. Κρῶμαν sine τ'. et αἰγιαλοὺς pro var. lect. Barnes. Sed versum, vt est, recitat Strabo XII, p. 820 C. monetque simul, scribi a nonnullis Κρῶμαν Κωβιαλόν τε. Eadem Eustath. memorat; at Stephan. Byz. in Κρωβιαλὸς, et in Αἰγιαλὸς, vbi diuersitatem attigit, Κρωβιαλόν τε scribit. Suspicor lectionem illatam esse ex Apollonii vss. II, 943 vbi Argonautae praeternauigantes Σήσαμον, αἰπεινούς τε παρεξενέοντ' Ἐρυθίνους, Κρωβίαλον Κρῶμνάν τε καὶ ὑλήεντα Κύτωρον. Ἔνθάδε δ' αὖτε Κάραμβιν — γνάμψαντες παρὰ πουλὺν ἔπειτ' ἤλαυνον ἐρετμοῖς αἰγιαλὸν — Schol. ad e. l. ad Strabonem prouocat. *Cobialus* ap. Valer. Fl. V, 103 legitur: vbi v. Notas.

ὑψηλοὺς Ἐρυθίνους. *Erythini colles* dicti a rubro soli colore, vt Schol. Apollonii II, 943 tradit. Strabonis aetate XII, p. 820 C. Erythrini appellabantur. At in Homero est vicus per incolas declaratus. Hemistichium nostrum Apollonio tribuit Steph. Byz.

E quatuor illis pagis (κατοικίας Strabo appellat) *Sesamo, Cytoro, Cromna* ac *Tieo, Amastris* aliquando fuit conflata, ita vt vnum corpus, vnam ciuitatem, constituerent; *Sesamus* vero pro arce Amastridis fuit habita. Strab. ibid. p. 820 B. Amastrin itaque non magis, quam Heracleam et Sinopen nominare poeta potuit in his lo-

cis, quia tum nondum erant conditae (ibid. D.) *Cromnam* eandem cum Amaſtride prodit Stephanus Byz. non ſatis accurate.

Reſtat quod 852 *in Henetorum terra muli feri* ſeu ſilueſtres ſolum natale habuerunt: ὅθεν ἡμιόνων γένος ἀγροτεράων. Nec vero illi primi mulos educaſſe putandi ſunt, vt grammatici tradunt; verum habuit ea regio feros equos et aſinos feros, onagros; vnde facile praeſtantius genus mulorum et mularum prouenire potuit. Videndus de his Plinius VIII, 44 ſ. 69 extr. add. ſ. 83 pr. Cogitabat Koeppen de Tſchigitai ex Gmelino et Pallas noto. Pro mulabus Henetis ſequioribus temporibus equae Henetae nobiles fuere, quibus Leo notatus eſt viciſſe Olymp. LXXXV. Caſtigatus itaque Euripides eſt anachroniſmi commiſſi quod Phaedrae tribuit verba εἴθε γενοίμαν ἐν σοῖς δαπέδοις πώλους Ἐνέτας δαμαζομένα. Hippol. 231. vbi v. Schol. et Euſtath. ad h. l.

Poſt hunc verſum 855. narrante Strabone XII, p. 817 B. Calliſthenes, quem res Troianas attigiſſe ſcimus, (v. Excurſ. I ad Aen. II.) receperat in poetae recenſum locorum (εἰς τὸν διάκοσμον) duo alios verſus:

Καύκωνας αὖτ' ἦγε Πολυκλέος υἱὸς ἀμύμων,
Οἳ περὶ Παρθένιον ποταμὸν κλυτὰ δώματ' ἔναιον.

retracto verſu 854 poſt 855. Repetiit haec ex Strabone Euſtath. ad h. l. et ad Jl. Υ, p. 1210 notatque var. lect. υἱὸς Ἄμειβος pro ἀμύμων, et κατὰ pro κλυτά. Quaeras, quid ad hanc interpolationem homines adduxerit? exiſtimo hoc, quod *Caucones* memorantur inter Troianorum ſocios inf. K, 429 et Υ, 329. Videbantur itaque illi in Recenſu quoque memorandi eſſe. Habitarunt autem illi inde a Mariandynis vsque ad Parthenium fl. oram maritimam, fuitque eorum vrbs Tieum vel Tium. Nulla eorum veſtigia ſupererant Strabonis aetate: lib. XII, p. 819 C. Attingit hos Caucones idem lib. VIII, p. 531 A. B. (vbi legendum τότε τῶν K. — καὶ —) fuerunt enim alii Caucones in Elide, qui memorati ſunt Od. Γ, 366. et a Callimacho in Iou. 39.

856. ⟝ quod et alius Ὄδιος eſt, ſc. praeco Jl. I, 170. At is, qui Alizones ducit caeditur ab Agamemnone E, 39. vbi in Schol. plura. Ὄδιος ſcriptum in Ven. et Scholiis, quae etiam cf. ad E, 39. ſicque excuſum in Strabone qui verſum vtrumque recitat XII, p. 826 C. et verſum 857. p. 829 C. Scriptum quoque in multis ὁ Δίος ſicque ed. Ald. 1. et al. ortum ex litteris distractis. Eſt et *Epiſtrophus* alius, Boeotorum dux B, 517. et alius Lyrneſſius, Eueni f. B, 693.

Ἁλιζώνων. Ἁλιζώμων Vrat. b. Ἀλιζώνων et Ἁλιζώνων promiſcue exaratum videas; etſi Grammatici ad E, 39 aſpirate ſcribere iubent. *Halizones* eosdem habendos eſſe, qui *Chalybes* dicti, ſerius *Chaldaei*, docet Strabo, (l. c. p. 826 C. quem et Euſtath. ante oculos habuit) ſeu quod Ἀλύβη facta eſt ex *Chalybe*, ſeu quod *Alybes* fuere prius, qui *Chalybes* poſtea dicti. Quae ibi ſequuntur οὐ γὰρ νῦν etc. ita conſtituenda puto: εἰ γὰρ νῦν δυνατὸν γέγονεν ἐκ Χαλύβων Χαλδαίους λεχθῆναι, πότερον οὐκ ἐνῆν, ἀντὶ Χαλύβων Ἄλυβας; (ſc. λεχθῆναι. ſaltem πρότερον οὐκ ἐνῆν — per interrogationem eſt legendum.) cuius generis mutationes nominum plures eo loco memorat.

Ex eodem Strabone diſcimus, multis modis olim hunc locum tentatum eſſe, quoniam nomen populi aliunde ignorabatur. οἱ μὲν, inquit, μεταγράφουσιν Ἀλιζώνων, οἱ δ' Ἀμαζόνων ποιοῦσι. (ſaltem hoc ſcriptum aut pronuntiatum fuit Ἀμαζώνων. At Euſtath. qui Strabonem exſcripſit, p. 363 legerat Ὀλιζώνων, οἱ δ' Ἀλαζώνων) τὸ δ', ἐξ Ἀλύβης, ἐξ Ἀλόπης, ἐξ Ἀόλης. Scilicet fuere, qui Halizonas Scythas ſupra Boryſthenem memorarent; nulla idonea auctoritate, et a Troia nimium quantum remotos. Ephorus Amazonas amplexus erat, quae prope Cumen conſediſſe narrantur, dictae incurriſſe aliquando ea loca.

Contra haec Strabo recte diſputat: nullam Alyben iſtis in locis eſſe, nec ſatis longe (τηλόθεν a Troia) ab-

esse, nec argenti metalla reperiri. His occurrerat Ephorus sic, vt refingeret:

Αὐτὰρ Ἀμαζώνων Ὀδίος καὶ Ἐπίστροφος ἦρχον,
Ἐλθόντ' ἐξ Ἀλόπης, ὅτ' Ἀμαζονίδων γένος ἐστί.

Memorabile exemplum critices veterum in Homero, cum mutarent temere ea, quae ignota essent! atqui non magis Alope, quam Alybe, iis in locis vnquam extiterat. Accesserant Ephoro ii qui (vt p. 828 C. ex Demetrio Scepsio intelligitur) Amazones inter Ephesum, Magnesiam et Prienen apud Pygella habitasse dixerant. Horum sunt, non Ephori verba, quae repetit Steph. Byz. in Ἀλίζωνες et in Ἀλόπη vbi etiam exhibitum Ἐλθόντ' ἐξ Ἀλόπης, ὅθ' Ἀμαζονίδων γένος ἔστι, et emendatius Eustath. p. 363 extr. Forte hinc minus accurate repetitum est Scholion Ven. A. et Sch. br. ad Jl. E, 39. de Halizonum populo: ἄλλοι δὲ εἶπον αὐτὸ ἓν εἶναι τῶν περὶ τὴν Καρικὴν θάλασσαν οἰκούντων Περσῶν. Alii *Halizonos* supra Pallenen constituerant: de quibus memorauerat Strabo in lib. VII. parte deperdita, vbi de Macedonia egerat. Memorat porro Strabo *Demetrium Scepsium* probantem antiquiorum scriptorum sententias, etsi et ipsas inter se dissonas et cum scripturae mutatione coniunctas: *Hecataei* quidem Milesii, qui ἐν γῆς περιόδῳ Alaziam vrbem in terra Mygdonum ad Propontidem memorauerat; tum *Menecratis* Elaitae, qui Xenocratis et ipse auditor fuit; is ἐν τῇ Ἑλλησποντιακῇ περιόδῳ Hallizonos in montibus supra Myrleam (Bithyniae, dictam quoque Apameam haud longe a Prusa) degentes ediderat; et *Palaephati*, qui tamen longius ab iis recedebat; nam Ἀμάζωνας ille ἐν τῇ Ἀλόπῃ, νῦν δὲ ἐν Ζελείᾳ habitantes edixerat. Atqui ex his nihil conficitur, cum et diuersa inter se sint, et veterem scripturam mutent, nec argenti fodinae in his locis memoratae sint, nec, quomodo inde a Myrleatide palude profecti possint dici τηλόθε ad Jlium profecti esse appareat. Videtur Scepsius porro impugnasse sententiam eorum, qui Chalybes intellexerant ab Homero designatos; ipse procliuior in eam opinionem, vt Alaziam haud

longe a Scepſi, in ipſo Troadis ſolo, ſitam intelligeret; (p. 829 B. cf. 900 A.) inepte vtique. Verum Chalybes etiam Apollodorus admittere noluerat ἐν τῷ Τρωϊκῷ διακόσμῳ h. in parte libri περὶ νεῶν. non enim auxilio veniſſe Troianis copias ex terris vltra Halyn ſitis: quae ſane erat petitio principii quam nos vocamus. Scilicet ille ſtatuerat, nullas Troianis auxiliares copias fuiſſe niſi ex peninſula Aſiae, h. e. ea parte quae intra Sinopen et Iſſum finitur: v. Strabo XIV, p. 995 ſq. videtur idem Ἁλυζῶνας ad Halyn habitantes conſtituiſſe. p. 829 C. et ſic ſcribendum XIV, p. 998 C. At Strabo manet in hoc, et ſuam ſententiam alibi firmat, *Halizones* eſſe *Chalybes* vt XIV, p. 997 B. et quidem circa Pharnaciam habitantes p. 995 B. etſi illud forte non recte neget, fuiſſe quoque Chalybes ἐντὸς Ἅλυος, nam repugnat Ephori auctoritas p. 996. (vbi ex eius verbis exciderunt Χάλυβες) et Herodoti I, 28. Tandem et Arriani (etſi in Periplo Ponti Euxini haec verba non habeantur) auctoritatem videmus memoratam in Euſtathio p. 363 extr. qui Bithynos eſſe ait Halizonas, mari tanquam vndique cinctos (ἁλίζωνας) a borea et oriente ab Euxino ponto, ab occidente Propontide et Bosporo, et a meridie ſinu Aſtaceno, reperiri in his locis veſtigia argenti fodinarum. Verſum 857 vt nunc legitur, recitat Steph. Byz. in Ἀλύβη. Fuiſſe tamen quoque lectum, ex emendatione ſcilicet, ἐξ Ἀλύβων, ἐκ Χαλύβων — ἐκ Χαλύβης, ἐξ Ἀλόβης, ἐξ Ἀλόπης, ἐξ Ἀόλης, ex ſupra commemoratis patet. cf. Euſtath. ad h. l. ἐκ Θαλύβης addit Barneſ. ex Seldeno et MS. Barocc. Alyben lacum Ponti eſſe ex Hellanico memorat Stephan. Byz. in Ἀλύβη. Scholia autem ad h. l. br. Amſt. Ven. ſunt corrupta. Ἁλίζωνες δὲ ἔθνος Πόντου (τῶν Παφλαγόνων ait Schol. Ven. B. ad E, 39. διὰ τὸ ὑπεζῶσθαι τῇ ἁλί) εἰσὶ δὲ οὗτοι Βοιωτοὶ, (hoc iam Barneſ. emendauit Βιθυνοὶ) οὕς τινας Οἰνοπάς φασιν. οἱ δὲ ἔθνος Αἴα. in Sch. Ven. eſt οἱ δὲ ἔθνος Αιακων. Legendum eſt Θρᾳκῶν. Quod firmatum videbis e Sch. Ven. A. et Sch. br. ad E, 39. Apollonii Lex. aut mancum eſt, aut interpolatum in

h. v. Ἀλύβη. πόλις Τρωάδος. τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης. Sequitur Ἀλόπη. Nulla tamen in eo alia nomina locorum ex toto Catalogo appoſita ſunt. Vides quam docte multa ſint disputata, vix cum vlla ad poetam vtilitate, at non ſine fructu ad litteraturam Homericam.

857. Τηλόθεν ἐξ Ἀλύβης, ὅθεν ἀργύρου ἐστὶ γενέθλη pro γέννησις. h. e. ὅπου κάλλιστος ἄργυρος γεννᾶται, Sch. br. ſeu γίνεται. *vnde magnus eſt argenti prouentus*, bene ab Erneſtio redditur; modo non de mercatu accipias. De *Alyba*, ſ. de terra *Chalybum*, iam dictum eſt ad vſ. ſup. Memorabile eſt *Chalybum metalla* olim argento fecunda, poſtea defeciſſe, et ſerius ferri prouentu celeberrima fuiſſe; iam Xenophontis tempore de exped. Cyri lib. V, 5, pr.

858—861. *Myſi* h. l. Aſiae ſunt, etſi Myſos Europae ad Iſtrum non ignoraſſe videtur poeta: v. Jl. N, 5. Strabo VII, p. 453. Erant autem Myſi ſtirpe Thracica orti. cf. Strabo XII, p. 856 ſq. p. 816 C. Fines Myſiae Homericis temporibus ita conſtituendi eſſe videntur, vt ab oſtiis Aeſepi fl. ad Olympum montem pertingerent: cf. ibid. p. 847 A. B. verſus ſeptentrionem autem vsque ad lacum Aſcanium procederent. cf. mox ad 862. Alia eſt *Myſia* ſerius dicta, in Adramyttena regione de qua v. Strabo p. 912 B. 863 C. Habitarunt quoque Myſi ſparſi per Lydiam: v. ibid. p. 931 B. C. 932 C.

858. (⊱) quod *Chromis* hic alio loco *Chromius* eſt (P, 218. Φόρκυν τε Χρόμιόν τε καὶ Ἔννομον οἰωνιστήν. ad quem locum vide) *Ennomus* caeſus eſt in pugna ad Scamandrum; etſi illo loco Jl. Φ, in ea pugna non memoratur. Alius eſt *Ennomus*, qui ab Vlyſſe caeditur Λ, 422. *Chromius* quoque alius cenſendus eſt a Teucro caeſus Θ, 275. alius e Lyciis ab Vlyſſe caeſus E, 677. alius Priami filius caeſus a Diomede E, 160. Notaui hos, ne turbas faciant nomina. Fuit praeter iſtos Chromius inter Achiuorum duces Δ, 295. At Myſorum dux iterum memoratur P, 218. 494. 534.

859. *ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο κῆρα μέλαιναν.* vitiosum hoc *ἐρύσσατο* nunc vbique scribitur, cum alibi, vbi ita scribi debebat, occurrat fere *ἐρύσατο*. Schol. br. *οὐκ ἐξέφυγε τὸν θάνατον. ἐφυλάξατο.* Eadem Eustath. qui addit: *ἀπὸ τοῦ ἐρύω, τὸ φυλάσσω, ἢ κωλύω. ἐξ οὗ καὶ ἔρυμα, καὶ ἐρυμνὸν, καὶ ἐρύκω.* Scilicet haec non sunt ab *ἐρύω*, *traho*, *ϝερύω*, in quo est media breuis, sed a *ῥύω*, *ἐρύω*, *ἐρύομαι*, syllaba longa, nam est h. l. *obseruo*, *caueo*. v. Excurs. IV ad A, 141.

οἰωνοῖσι, διὰ τῶν οἰωνῶν.

860. 861. — *ἀθετοῦνται*, quia *κατὰ τὴν παραποταμίαν μάχην* (Jl. Φ.) Ennomus non memoratur inter caesos ab Achille; solere autem poetam ducum neces distincte notare. Sch. A. parum critice. Conf. ad 874. 5.

ὅθι περ Τρῶας κεράϊζε. Ad h. v. refert Bentl. Hesychii *κέρεζε, πορθεῖ.* et emendat *κεράϊζε, ἐπόρθει.* Apollon. Lex. *διέφθειρε — Ἐν ποταμῷ.* Eundem mireris aliis praeire in praua etymologia *ἀπὸ κεράτων*· cum manifestum sit vocem ductam esse *ἀπὸ τοῦ κείρειν*, *tondere* et *vastare*. cf. Eustath.

862. 863. *Phorcys*, Phaenopis f. ab Aiace caeditur Jl. P, 312. vbi est, Phorcyn. vtrumque recte. cf. ad P, 218. *Ascanius* censetur inter fortissimos in acie Troianorum. N, 792. Duxerunt illi *Phryges*; quaeritur, e qua Phrygiae parte? Scholiastae et Eustath. aiunt, e *minore* Phrygia; nam maiorem ad Sangarium esse sitam. de quo v. Jl. Π, 717. 8. 9. cf. Γ, 186. Verum poeta ipse rem definiit: *τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης*, nisi valde *ἀκύρως* et improprie eum loquutum esse dixeris. cf. Strabo p. 828 C. Scilicet est lacus Asçanius et regio circa eum in Bithynia; ad eum pertingebat ab vna parte Mysia; altera pars regionis ad Phrygiam spectabat. Phrygiacam itaque Ascaniam, quia *τῆλε* addit, designare videtur poeta. cf. Strabo XII, p. 847 B. C. Ad alteram Ascaniam, quae Mysiae fuit, circa Nicaeam, referendus esse videtur locus Jl. N, 792. 793. v. Strabo XIV, p. 999 C. D. 849 B. Partem igitur Bithyniae serius dictae tenuerant prisca ae-

tate hinc Myſi, illinc Phryges; quos omnino permixtis finibus habitaſſe conſtat.

τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης. Aſcaniam ad lacum Aſcanium eſſe modo vidimus. Aſcaniam Troadis minus accurate dixit Steph. Byz. h. v. Aliam Aſcaniam in Berecyntum ſedibus, Phrygiae gentis, quae mature ex hominum memoria ſublata eſt teſte Strabone XII, extr. in Europa a laeua Ponti Euxini, ediderat Xanthus Lydius: eam in h. l. intulerat Apollodorus περὶ νεῶν (v. Fragm. p. 1118.) recte obiurgatus a Strabone XIV. p. 999.

862. (⸖) quod οἱ νεώτεροι Troiam et Phrygiam confundunt; Phrygas enim poetam diſtinguere, Aeſchylum vero confundere; ſcil. cum Troianis, et eius exemplo alios vulgo poetas. Eadem in ceteris Scholiis et Euſtathio leguntur. Verſum recitat Stephanus in Ἀσκανία. vbi cf. Holſten. Φόρκυς vltima longa: cf. Schol. ad P, 218.

863. ⸖ appoſita eſt ſtigme quae apponi debebat verſui 862 μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι ſoluta oratio: pro μεμαῶτας μάχεσθαι. — ὑσμίνῃ multi libri, indocte.

864. 5. 6. Μῄοσιν αὖ — Recitantur verſus a Strabone XIII, p. 929. Homero ſunt Μῄονες, qui aliis Μαίονες· notante Strab. XIII, p. 928 B. Μηΐονες XIV, p. 996 B. Μηόνες in Herodoto. add. Euſtath. Habiti *Maeones* ab aliis diuerſi a Lydis; ab aliis pro iisdem: hoc verius, iudice Strabone p. 928 B. Et ſic tradidit Herodotus lib. VII, 74.

Meſthles et *Antiphus* duces; filii Talaemenis. Eſt enim Ταλαιμένεος in ed. Rom. Euſtath. Vrat. a. b. Moſc. 1. et Veneto. Alludit Τελαιμένεος in binis codd. Vindob. Fuit ſcilicet Ταλαιμένης pro Ταλαμένης. Eius locum occupauerat Pylaemenes, notus ex ſup. 851. et aliis locis, qui erat dux Paphlagonum. — Μέσθρης legerant olim nonnulli ap. Euſtath. nomen iterum legitur inter principes Sociorum P, 216. — *Antiphus* diſcernendus ab aliis huius nominis, maxime ab duce inter Achiuos ſup. 678 qui copias ex inſulis duxerat, et a Priami filio Δ, 489. 490.

τῷ Γυγαίῃ τέκε λίμνη. *Lacus Gygaeus*, iterum Υ, 391. 2. memoratus, in regione Sardiana, XL ſtadiis a Sardibus, etiam Herodoto memoratus I, 93. ſerius *Coloe* dictus: vnde *Venus Coloena*, cuius templum ad eum lacum fuit. v. Strabo XIII, p. 929. et *Chandler Itiner. Aſiae* c. 78. qui lacum vidit, cum ſepulcris regum Lydiae haud procul a lacu ſitis.

Quod *lacus Gygaeus* dicitur Talaemenis *filios genuiſſe*, ex antiquo ſermone petitum eſt, e quo tot mythi profecti ſunt, pro iis, qui ad eum lacum nati et educati ſunt. Argutantur etiam in hoc grammatici (etiam Euſtath.) nec expediunt.

Scholion vetus memorabile ſeruauit Euſtathius: γράφεται δὲ ἐν τοῖς σχολίοις καὶ, ὅτι ἡ Μασσαλιωτικὴ ἔκδοσις ἀντὶ τοῦ „Γυγαίῃ λίμνῃ" γυραίως εἶχεν. Quid hoc ſit, non aſſequor. Voluitne narrare ſcriptum eſſe Γυραίῃ? Fuitne γηραιῷ, ipſi iam magno natu? editio autem Euripidea (pergit idem Euſtath. ἡ κατ' Εὐριπίδην, de qua aliunde nihil conſtat, niſi quod Suidas in Εὐριπίδης, ſed dubitanter, alicuius hoc nomine ἔκδοσιν Ὁμηρικὴν memorat. Verſum inſititium Strabo XIII, p. 929 C. quoque adſcripſit, ſed, Euripideam lectionem eam eſſe, non meminit) poſt v. 866 οἳ καὶ Μῄονας ἦγον, alium verſum ſubiicit:

Τμώλῳ ὑπὸ νιφόεντι Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ.

quem verſum iam ſupra poſt 783. vbi de Arimis, a nonnullis inſertum vidimus in hunc modum deflexum: Χώρῳ ἐνὶ δρυόεντι, Ὕδης ἐν πίονι δήμῳ, repetitum ex Jl. Υ, 385 vbi Iphition memoratur ſub Tmolo in vico Hyda natus; idem dictus erat vſſ. 390—2 natus Γυγαίῃ ἐπὶ λίμνῃ, quo loco pater praedia habebat ad Hyllum et Hermum fluuios.

In Schol. A. τῷ Γυγαίῃ τέκε λίμνη, caſu recto, proditur eſſe Ariſtarchea lectio: ἡ κατὰ Ἀρίσταρχον εἶχε διόρθωσις. At Chaeris et Diodorus cum aliis ſequioribus (σύν τισι καθ' ἡμᾶς ait Schol. non καὶ, pro iis Euſtath. qui haec repetit, habet οἱ σχολιασταὶ) ſcripſerant λίμνῃ.

vt Gygaea, Gygis filia, seu nympha, eum peperisse dicatur λίμνη, ἐπὶ λίμνῃ. quod durum esset, omisso ἐπί. Aiunt quoque grammatici apud Eustath. versum excidisse, qui matris nomen enuntiaret.

867—875. *Cares* dicuntur βαρβαρόφωνοι, *barbare loquentes;* quod non vno modo accipi potest. Possunt esse aspere et incomte loquentes, quod omnino inculto sermone vtebantur; sermone diuerso ab Achiuorum, vel Troianorum sermone, vel eodem, sed corrupto; vel quod graecum sermonem, quem adoptauerant, aspere et corrupte referebant, cum pronuntiando tum soloece loquendo. Ad alterum hoc pronior est Strabo XIV, p. 977. 978. Ita vero epitheton est ab Homericis temporibus petitum, non a Troianis: quibus nondum Cares permixti erant cum Graecis. Schol. B. L. Leid. narrant, Cares e Creta profectos (adeo Cares aliquando inter eos fuere, qui Cretam insederant) graecum sermonem corrupisse: ἐκρήτωσαν τὴν Ἑλληνίδα φωνήν. Estne hoc a κρητάω, *in Creticam linguam conuerto?* apud Eustath. p. 367 extr. est ἠχρήστωσαν, deprauarunt.

Quicquid est, Homerus vocis vsum norat, βάρβαρος φωνὴ, quod ea est *aspera, agrestis*, aut simili notione. Non autem *populos barbaros*, βαρβάρους, norat, *nullo vitae cultu politos.* Multo minus *barbaros collectiue,* τοὺς βαρβάρους. opp. τοῖς Ἕλλησι. Recte adeo Apollodorum, qui censuerat per contemtum, conuicio communi, peculiariter dictos esse Cares barbaros refellit Strabo l. c. non enim barbaros appellat, sed barbare loquentes. Sic καρικὴν Μοῦσαν recte dixerant τὴν βάρβαρον καὶ ἀσαφῆ grammatici ap. Suidam h. v.

In Apollonii Lex. est glossa: ἀκριτόφωνοι, βαρβαρόφωνοι. συγκεχυμένη γὰρ ἡ τῶν βαρβάρων γλῶσσα· repetita ab Hesychio. Est docta super illo loco nota Tollii quaerentis, vnde glossa illa nata sit. In poeta ἀκριτοφώνων lectum fuisse parum probabile est: etiam quod hiatus sic relinquitur, quem Homerus refugit. Tenendum

igitur alterum, in Apollonio glossam locum vocis primariae casu occupasse.

Omnino autem, quocunque sensu dictum putabimus voc. *βαρβαρόφωνοι*, non magis hoc *Caribus* solis proprium esse potuit, quam *Lelegibus et Pelasgis*, cum quibus communi stirpe orti illi erant: cf. Strabo XIV, p. 976. adeoque etiam communem sermonem; nisi forte dialectum asperiorem. Simili modo *Sinties ἀγριόφωνοι*, Od. Θ, 294. vix illi soli inter Thraces. *Lydi*, *Mysi et Cares* inter se cognati populi fuere: Strabo p. 974 A. quo vetus fama spectauit de tribus fratribus, Care, Myso et Lydo ap. Herodot. I, 171. Ibidem narrabant Cretes, Cares primo insulas tenuisse et Minoi paruisse; cum ipsi Cares, et recte puto, contenderent, antiquiores se sedes in continenti Asiae habuisse.

Troicis temporibus Cares tenebant *Miletum* et loca vicina, eiecti postea ab Ionibus. Testatur quoque Pherecydes ap. Strabon. XIV, p. 938. Inde Caria ab austro Maeandri fines habuit. Fuit illa subiugata primo a Croeso (Herodot. I, 28.) tum a Persis. (ibid. I, 171.)

867. ⸓ quod Thucydides, qui barbarorum nomen recentius esse dixit, hinc refellitur; Sch. A. Repetierunt hoc alii. v. Strabo VIII, p. 568. XIV, pr. p. 976 sq. Atqui non refellitur Thucydides; non magis enim collectiuo nomine barbaros dixit Homerus, quam Hellenas. v. Thucyd. I, 3.

Versum 867 habet Strabo XIV, p. 976 C. vbi Μάσθλης est: quod lorum, (v. Etymol. et Hesych.) et hinc hominem mollem significat apud Aristoph. Nub. 448. Equ. 269. vbi v. Schol. verum error memoriae esse videtur ex Μέσθλης 864. Ναύστης quoque lectum fuisse, ex Eustathio discimus; at Νάστης agnoscit Hesych.

868. *Φθειρῶν τ' ὄρος ἀκριτόφυλλον.* Vocis Φθειρῶν varia est scriptura: Φθειρῶν et Φθιρῶν, hoc alterum est in Ven. Vrat. b. vno Vindob. sicque editum inde ab Ald. 1. vsque ad Turnebum: qui ex Romana alterum reposuit. Steph. Byz. Φθίρα (τὰ Φθίρα puto) ὄρος Καρίας. οἱ κα-

ποικοῦντες Φθίρες. Prouocat ad eum Eustath. p. 368 vbi est *Φθὶρ, ὄρος Καρίας*, non recte, puto. Pergit ille: *οἱ δὲ σχολιασταὶ οὕτω· Φθιρῶν ὄρος Καρίας περὶ Μίλητον πολλὰς ἔχον πίτυς ὧν τὰ ἐξανθήματα* (et fructus, strobili,) *οὕτω καλεῖται ὡς ὅμοια Φθειρσίν*. Idem paullo post Herodianum narrat *Φθὶρ* defendere tanquam verius. Ceteri grammatici plerumque *Φθεῖρες* exhibent, aut scriptio in iis variat, aut nullum ab iis notatur discrimen. Nec enim opus est, vt loca Apollonii, Hesychii et Etymologi adscribam. Interea videtur probabilius esse, minus notum *Φθίρες* abiisse in vulgatius *Φθεῖρες*, et altera ex parte melius discerni *Φθίρες*, *pinus*, ab altero, *Φθεῖρες*, qui *pediculi* sunt.

De monte ipso non dubitatur, in Caria apud Miletum; Latmum eundem esse Hecataeus ap. Strab. XIV, p. 942 C. censuerat; alii montem Grium pro eo habuerant, Latmo ex aduerso situm. Conuenit quoque in hoc, a pinuum frequentia montem nomen habuisse; etsi fuere qui a Phthire f. Phthirone, Endymionis f. nomen ducerent. Schol. br. A. B. L. Leid. Amst. Hesych. Etymol. Schol. Lycophr. 1383. sed videndus primo loco Apollon. Lex.

ὄρος ἀκριτόφυλλον. πολύφυλλον, quod iam Apollon. h. v. apponit. cf. ad 796.

869. *Μαιάνδρου τε ῥοάς, Μυκάλης τ' αἰπεινὰ κάρηνα*. Ergo per promontorii iuga sparsis sedibus habitarunt Cares. Versu hoc vsos esse Milesios in controuersia super Mycale narrant veteres: ap. Eustath. ad h. l. et Schol. B. ad Catal. nau. 1. De Mycale v. Strab. XIV, p. 943 C. et Eustath.

871. ⸓ (propter epanaphoram nominum puto).

872. ⸓ quod haec *ὃς καὶ χρυσὸν ἔχων* ad Amphimachum spectant; at Simonides (in deperditis) ad Nasten retulerat. Idem Simonides *χρυσᾶ ὅπλα* ei tribuerat; at in Homero est *χρυσοῦς κόσμος*· quippe cum puella eum comparat. Barbaros autem ornamentis ex auro vsos, apparet quoque ex Il. P. 52 *Πλοχμοί θ' οἳ χρυσῷ καὶ ἀρ-*

γύρῳ ἐσφήκωντο. Dio Or. II, p. 89. ed. Reisk. laudat vſſ. 872—875. Priorem repetit quoque Clemens Alex. Paedag. II, 12. p. 244. vbi eſt πόλεμον κίεν et κούρη νηπίη.

873. οὐδέ τί οἱ τόγ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. ἐπήρκεσε. ἐβοήθησε Heſych. h. l. reſpiciens, et Schol. Scilicet grammatice explendum: ἐπαρκεῖν *ſufficere, parem eſſe* τινὶ ἐπί τι. πρός τι.

Ad 874. 875. Appicti obeli — nec tamen in Schol. ea de re monetur. Scilicet damnati fuere verſus; male quidem; quod in ipſa pugna ad Scamandrum Amphimachus non memoratur. Vti nec Ennomus, de quo ad v. 860. 861. vidimus. Alius Amphimachus erat inter Epeos ſup. 620.

875. χρυσὸν δ' Ἀ. verba recitat Themiſt. Or. XV, p. 197. ſatis commodo loco.

876. Sarpedonis genus non appoſuit, vt ad alium locum ornandum illud ſeruaret. Sic Schol. B. L. Scilicet ad Jl. Z, 198. 199.

877. Si Schol. A. B. L. recte aſſequor, Ariſtarchus ſcripſerat ἄπο, nam proprio attemperari praepoſitionem ait; contrarium, vt ἀπὸ eſſet, ſtatuerat Ptolemaeus. At Apollonius ἄπο tuitus eſt; v. Syntax. IV, 2. vide ad vſ. 831. 839. (346) ſi res tanti eſſe videbitur. Variant quoque libri edd. et ſcripti.

De *Lyciis* tenentur pauca eaque parum explorate, quae forte ſic conſtituere licet, vt Homero lux affundatur. Videntur Lyciam aliquando tenuiſſe *Solymi*, quibus ademerunt terrarum partem aduenae ex Creta, *Termilae* dicti, ſub Sarpedone, Minois filio; hactenus *Lycios genus e Creta ducere* lib. I, 173 Herodotus dicere potuit. Cum iis habitarunt *Cares* et *Leleges*, Pelasgici generis. Aduenerunt exteri *e Graecia*, in quibus *Bellerophon*, Corintho, a Siſypho oriundus, adeoque ex *Aeolidis*; ab eo *Sarpedon* genus duxit: Jl. Z, 152 ſqq. *Bellerophon*, vt et filius *Iſander*, cum *Solymis* bellarunt: Z, 184. 204. qui ad montes confugere coacti

erant: vnde *montes Solymorum* Od. E, 283. in quibus Caballenſes memorantur: Strabo p. 935 A. B. Piſidiae attributos Solymos paſſim videas in Steph. Byz. Schol. Pind. Ol. XIII, 129. quia Lyciae fines olim latius patuerunt, et Piſidiae partem, maxime littoralem, complexae ſunt; ita vt Lycia Ciliciam, et ipſam latiorem, attingeret. Inter aduenas aiunt fuiſſe *Lycum*, Pandionis f. Athenienſem, a quo Lycia dicta, quae tum Termilarum erat, et *Milyas* audiebat, latiore ſorte ſenſu, quam ſerius geographico. Nomen primo Minyas fuiſſe, creditur, a Minoe, cuius frater Sarpedon ille antiquior erat. Manſerant Lycii, poſt Troiana tempora, ſui iuris, etiam ſub Lydis, (Herodot. I, 28) mox autem iugum Perſarum ſubire ſunt coacti, victi ab Harpago ibid. 171. Haec colligas ex Herod. I, 173. qui loc. claſſ. eſt, cum Strab. XII, p. 858 B. C. 935 A. B. 983 A. B. e quo ſua repetiit Euſt. h. l. et ad Z, 184. Pauſ. I, 19. p. 44 f. Diod. V, 79. VII, 3. p. 529.

Τηλόθεν ἐκ Λ. Volunt grammatici opponi hanc Lyciam alteri in Troade, cui Pandarus imperauit: verum de hac falſa eos opinari ſupra indicaui ad 824 ſq.

Ceterum in hoc recenſu non memorantur, qui tamen inter Troianorum copias et ſocios aliis locis recenſentur: *Leleges*, Jl. K, 429. qui ad ſinum Adramyttenum habitarunt, aduerſi Lesbo: v. Strabo XIII, p. 902 B. C. 908. 909. etiam ante p. 875. 876. circa Pedaſum ad Satnioentem Jl. Φ, 87. vbi *Altes* iis imperaſſe dicitur, add. Z, 35. et Lyrneſſum (vt colligas Jl. Υ, 92. 96.) et in aliis locis ſubter Scepſi et circa Aſſum: Strabo p. 908 A. B. Vrbes alias, quae ſub Troianorum ditione erant, videbis enumeratas lib. XIII, p. 875 ſqq.

Etiam per reliqua loca ſparſos fuiſſe vsque ad Phocaeam, Chium et Samum, antequam ab Ionibus agris priuarentur, ex Pherecyde docet Strabo XIV, p. 938 A. 940 B. 948 B. nam de iis qui in Europam tranſiere, nunc non quaerimus; de his v. eund. VII, p. 495. nec bene eos memorant interpretes vt Sch. br. ad Υ, 96.

Victi ab Achille in Cariam discesserunt et loca circa Halicarnassum tenuerunt, vbi octo vrbes, in his Pedasa, incoluerunt, permixti cum Caribus; vnde et his annumerati fuere: ibid. p. 909 B. C. Supererant adhuc Strabonis aetate in multis non modo Cariae sed etiam Ioniae locis sepulcra aliaque vestigia Lelegum. ibid. D. et lib. VII, p. 495 B.

Subiacebant Lelegibus *Cilices* ab austro: ibid. 903 B. C. quorum pars fuit sub *Eetione*, qui *Theben*, altera pars sub *Mynete*, qui *Lyrnessum* tenebant: in regione Adramyttena: ibid. p. 910 A. et 858. 875. Eos postea ex his locis eiectos in Pamphyliam discessisse narrarunt veteres, vbi in Arimorum loca successerunt. cf. p. 983 C. adeoque posthaec Syris, vt probabile sit, expulsis Ciliciam a se constituerunt. cf. ibid. p. 995 A. Pessime Homerica ad Ciliciam hanc serius dictam transtulere seriores, vt et Curtius III, 4 Lyrnessum et Theben memorat. Caussa, cur Leleges et Cilices in recensu non apponantur, probabilis est, quod iam antea, vrbibus ab Achille vastatis, ita afflicti fuerant, vt pauci superessent, qui sub Hectore habebantur: cf. Strab. XIII, p. 920. 1.

Caucones inter Troianorum socios memorati inf. K, 429. et Υ, 329. quorum nomen mature defecit. Strabo VII, p. 496 A. qui lib. VIII, p. 531 A. Paphlagonibus eos accenseri ait. cf. ad 852. Multis passim locis illi olim habitarunt; etiam in Triphylia Elidis et locis finitimis: ad quos spectat locus Odyss. Γ, 366. Sunt hi Caucones Pylii ap. Herodot. I, 147. Omissi illi in *διακόσμῳ*, vnde nonnulli duo versus inseruerant de iis post v. 855. ad quem loc. vide Obss.

Tandem *Cetei* sub *Eurypylo* Telephi f. memorantur Od. Λ, 520 vno loco; ita vt obscura de iis sit quaestio; videntur tamen ad Caicum sedes habuisse: cf. Strab. XIII, p. 915 C. 921 B. 996 B.

EXCVRSVS AD LIBRVM II

EXCVRSVS I

ad B, 101—9.

De Agamemnonis ſceptro, regno ac ſucceſſione, de imperii finibus, et de Argis.

101—109. Prodit ad dicendum, aut potius ſurgit et ſtat ſuo loco dicturus Agamemnon. In oratore, qui ad dicendum ſurgit, conſpicua erat, quam manu tenebat, *haſta* ſ. *ſceptrum.* Hoc videtur adduxiſſe poetam, vt *Agamemnonis ſceptrum* tot verſibus inſigniret. Erat autem illa haſta admodum memorabilis vel propter antiquam originem, qua ad Iouem ipſum illa referebatur, tum quod hereditarium Pelopiae gentis cimelium erat. Creditum illud ſerius ſeruari apud Chaeronenſes Boeotiae, qui diuino illud honore coluerunt; exportatum forte, vt aiebant, in Phocidem ab Electra, Agamemnonis filia: v. Pauſ. IX, 40. Ceterum a Ioue ſceptrum Mercurio datum eſſe, tanquam *κήρυκι θεῶν*, nihil habet quod mireris: verum quid Mercurium induxerat, vt Pelopi ſceptrum daret? Mireris hoc multo magis, cum is Pelopi propter Myrtili ex ſe nati caedem tantopere iraſceretur? Sch. Lipſ. haec habet: Ἑρμοῦ γάρ φησιν, αὐτὸν (Pelopem) *καὶ Καλύκης.* Haec aliunde nota non ſunt; ἢ *διὰ τὸν κύνα.* Canis in his mythis nulla eſt memoratio; ſed *arietis aurei*, quo immiſſa ſunt odia inter fratres Thyeſten et Atreum. Itaque legendum *διὰ τὸν ἄρνα·* et erat ille Mercurii munus ſeu potius dolus: v. Schol. Eurip.

Or. 998. 9. Sed interpoſita haec eſt Scholii pars ab alia manu. Nam antiquior grammaticus pergit monere: eſſe adeo recentiorum ſigmenta de Oenomao et ariete aureo. Vti paullo ante recte monebatur: ignorare Homerum amores Ius, et quae de Argo narrantur, et ad v. 107. ignorare eum odia inter Atreum et Thyeſten. Verum omnino hic fabulas nullas reſpicere putandus eſt Homerus; ſed in regnum ſucceſſiſſe Pelopem, huic Atreum, Atreo Thyeſtem, Thyeſtae Agamemnonem declarare more loquendi antiquo: Iupiter per Mercurium mittit h. e. tradit ſceptrum Pelopi.

Ἐκ Διὸς reges eſſe et imperia, toties ait poeta; nunc copioſe declarat, quomodo a Ioue ſceptrum traditum per ſucceſſionem ad Agamemnonem peruenerit: eſtque adeo hic locus memorabilis moris eloquendi antiquiſſimi. Eſt autem ex Homero ſucceſſio in regnum Pelopidarum ſic conſtituenda, vt Pelopem Atreus, hunc frater Thyeſtes exceperit; debebat huic ſuccedere filius Aegiſthus; ſed rediit regnum ad Atrei f. Agamemnonem. Conuenit in potioribus Thucyd. I, 9.

Ἄργεϊ παντὶ ἀνάσσει Agamemnon. Quam late *Argos*, quatenus in Agamemnonis ditione fuit, pateat, petendum eſt infra ex vſſ. 569 ſqq. Veteres de tota Peloponneſo acceperunt; et in his, vt Etymol. Heſych. et ad eum laudatos taceam, Apollon. Lex. h. v. cum Strab. VIII, p. 568. p. 571 A. cuius longa eſt de hoc disputatio. Atqui ipſa vrbs, Argos, Diomedi parebat. Videtur adeo dicendum eſſe, Ἄργος antiquiore loquendi vſu, regnum Argiuum, quale inde a Perſidis et ante Perſidas, fuit, declaraſſe, adeoque magnam Peloponneſi partem, inque hac Mycenas, Tirynthem, nomen illud complexum eſſe; inde factum, vt etiam hoc tempore, etſi Argos iſtas vrbes non amplius ſub imperio haberet, nomen tamen, τὸ Ἄργος et οἱ Ἀργεῖοι, *Argiui*, ad iſta regna aliasque vrbes ſpectaret, latiusque adeo omnes, qui cum Agamemnone erant, deſignaret; iidem erant Ἀχαιοὶ, *Achiui*, nam ex Achaeorum ſtirpe Argiui erant; etſi et

Iones et Aeoles, etiam Dores, ex Pelasgica ſtirpe orti, in copiis ad Troiam ductis fuere. Sic et *Danai* commune nomen factum: cf. Strab. VIII, p. 570 C. Ita tandem *quodammodo*, cum Strabone, (VIII, p. 570. 1.) Apollonio Lex. Heſychio, Etymol. et aliis pronuntiari poteſt, *Argos pro tota Peloponneſo* dictum eſſe apud Homerum; cum ſaltem potior eius pars Argiuis aliquando paruiſſet, et ab Achaeis, qui Argos tenebant, incoleretur. Nec tamen, ſi accurate loquimur, recte aut pro nomine antiquo Peloponneſi, aut pro nomine geographico eſt habendum Ἄργος. Quam diuerſis modis dicatur Ἄργος, docebunt loca ſqq. I, 141 εἰ δέ κεν Ἄργος ἱκοίμεθ' Ἀχαιϊκὸν, eſt Agamemnonis ditio, in qua Mycenae erant. In T, 115 Iuno profecta eſt Ἄργος Ἀχαιϊκὸν, ad maturandum partum vxoris Stheneli; poteſt ibi vrbs eſſe, Mycenis tamen regnauit Sthenelus, dicendumque adeo, eſſe regionem in qua Mycenae fuere. I, 246 φθίσθαι ἐνὶ Τροίῃ ἑκὰς Ἄργεος ἱπποβότοιο eſt indefinite dictum, ab Vlyſſe, pro ſedibus Achiuorum omnino. Sic O, 372 Neſtor Argos commemorat, cum ipſe Pylum teneret. ἐν Ἄργει Z, 456 vbi Theſſaliae fontes memorantur. Ita indefinite poſitum accipi quoque poteſt pro ea quam nos Graeciam omnino appellamus, nullo certo reſpectu limitum: vt modo I, 246 vidimus, et O, 372 et alibi. Secundum haec excuſanda eſt tragicorum licentia, qui Argos vrbem commemorant, vbi Mycenae erant memorandae, v. c. Euripides in Oreſte pr.

Tandem de *inſulis* quaeritur: Schol. Ven. B. et Euſtath. docent alios putaſſe, fuiſſe vicos Argolidis *Neſos* dictos, alios de copiis Rhodo, Creta, Aegina et ceteris ad Troiam ſub eius principatu ductis accepiſſe. Ita vero etiam Ἄργος latius de toto exercitu, cuius dux ſummus erat Agamemnon, intelligendum erit: vt quando ille μέγα πάντων Ἀργείων κρατέειν dicitur. Poſſis de inſulis ſinus Argolici cogitare; verum ſunt illae paucae et exiguae; et ipſe Homerus ait eum claſſe prae ceteris numeroſa valuiſſe atque etiam Arcadibus naues praebuiſſe

inf. 620. vnde apparet plures insulas sub eius ditione fuisse, etsi, quae illae fuerint, ignoratur. Ad hunc quoque modum Thucydides iudicat: lib. I, 9.

EXCVRSVS II

ad B, 718.

de N ἐφελκυστικῷ.

Non iam de iis quaeritur, quae omnino de litterula hac adiecta tradita sint aut tradi possint, verum de vsu eius vero ac certo in Homericis. Vsum eius maxime per grammaticos increbuisse, satis constat, ita vt in serioribus scriptoribus et in codicibus nullo cum iudicio, nulla certa regula, Nῦ addatur, etiam ante consonam, vel omittatur.

Codicum omnino fides et vsus in his est nullus; nam etiam optimi, in ipso Homero, ita variant, vt satis appareat, librarios nihil certi habuisse, quod sequerentur; itaque nec digna haec habui, in quibus enotandis operam perderem. Ernesti quidem MStum Lips. certam legem sequi putabat; at MSti fidem eleuant ipsa ea exempla quae adscripsit. Nec aliud iudicium de Veneto, Leidensi, Townleiano alioue codice ferri posse, docet ipse variationis vsus; etsi mirus interdum omnium codicum consensus est in Nῦ modo adiectum modo omissum, plerumque male et contra euidentem rationem; paucis in locis recte vt B, 671 ἄγε τρεῖς, non ἄγεν esse scribendum, et 756 ἦρχε Πρόθοος, non ἦρχεν scilicet ante duplicem consonam. Neque aliter rem se habere vidi in grammaticis, vt in Lexico Apollonii.

Cum neque in his neque in grammaticis vlla certa fides sit, varietas et inconstantia vsus in Homero me admonuit, vt regulas circumspicerem, quibus me ipsum regerem in admittendo vel omittendo illo Nῦ; non quasi rem ipsam satis grauem, de qua quaereretur, esse iudicassem, sed, quia molestum est in omni re, certum rerum iudicium si videas tibi haud adesse.

Primo itaque loco de diuerſis τοῦ Νῦ vſibus quaerendum eſſe vidi, et tum demum conſtitui poſſe, quid in Homero ſequendum ſit. Interponendi autem τοῦ Νῦ rationes eſſe poſſunt plures: primo, vt euitetur hiatus, ante vocalem ſeu in medio verſu: vt, τόξ' ὤμοισιν ἔχων, ſeu in fine verſus vocali ſequente in alterius verſus capite; vt ἄϊδι προΐαψεν — ἡρώων. tum vero, ad ſyllabam breuem, in ε vel ι exeuntem, producendam, poſitione illata: ἔδδεισεν δ' ὁ γέρων. et στήθεσσιν λασίοισι. Idque fieri poteſt aut in caeſura, vt in exemplis iisdem, quod nunc ita regnat, vt etiam in vitio habeatur, ſi Νῦ in ſimilibus locis aut exciderit aut defuerit, *) aut extra caeſuram et in theſi: vt A, 450 τοῖσιν δὲ Χρύσης. 459 Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον — Δ, 181 σὺν κείνῃσιν νηυσίν. **)

Occurrit quidem et alius vſus τοῦ Νῦ extra ſyllabae producendae neceſſitatem, et in locis, in quibus ſyllaba ſua iam natura producta eſt; vt, cum ſcribitur: Φαίης κεν ζάκοτον. Aut, quod ſaepe fit in verſus fine: ἄλγε' ἔθηκεν Πολλὰς δ' — Atqui vltima iam per ſe pro longa habetur. Hunc quidem vſum prorſus eſſe reiiciendum in aperto eſt. Quaerendum adeo eſt tantum de ceteris.

Vt Νῦ interponatur hiatus cauendi cauſſa, iuſtiſſima omnium videtur eſſe ratio. Quid enim auribus moleſtius eſſe poteſt, quam binae vocales excipientes ſe nulla interiecta conſona! Itaque, vt ceterae linguae, graeca quoque lingua non vno modo auribus conſulit, inprimis per eliſiones, tum per Νῦ interiectum. Cum Ionum aures conſtet fuiſſe molliſſimas, probabile fit, eos ab priſcis inde aetatibus inuento hoc vſos eſſe. Atqui

*) V. c. eius generis loca multa in Orphicis corrigit Schrader in Emendat. praef. Barnes vero etiam gloriatur paſſim, omnibus in locis ſe illud Νῦ inſerſiſſe.

**) Excutiat, qui volet, plura loca, A, 66. B, 786. Δ, 97. 270. 289. E, 870. 887. 510. Z, 143. H, 259. 347. Θ, 435. I, 598. K, 170. 518. Λ, 134. O, 197. P, 705. Σ, 123.

Herodotei libri et Hippocratis docent, quod vix expectes, illud Nῦ omnino ab iis abeſſe. *)

Quae cum ita ſe habeant: putes forte iure te ſtatuere, multo minus ab antiquiore poeta vſum τοῦ Nῦ expectari poſſe; eumque adeo debere omnino ab Homericis carminibus exulare, ſi antiqua facies iis reſtituenda ſit; adeoque recte ſcribi v. c. Λ, 67. 68 οἵ δ᾽ ὥςτ', ἀμητῆρες ἐναντίοι ἀλλήλοισι Ὄγμον ἐλαύνωσι, ἀνδρὸς μάκαρος κατ᾽ ἄρουραν. Neque eſt quod reponas, niſi forte hoc, Nῦ illud non quidem ſcribi; in recitatione tamen et elocutione interponi ſolitum, ita vt οἶσι ἀνάγκη pronuntiaretur οἶσιν ἀνάγκη, etſi ſcriptum hoc non eſſet; quemadmodum in litteris geminandis idem eueniſſe conſtat, vt produceretur ſyllaba duplicata conſona pronuntiando non ſcribendo: vt in τὸν δὲ κατ᾽ ὄσσε Ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος ſcriptum eſt ἔλαβε. οἵη δ᾽ οὐκ ἔρεξε, vbi nunc ἔρρεξε. Hoc enim niſi ſtatuas, repugnat in relinquendo concurſu duarum vocalium diligens obſeruatio ſummi ſtudii, quod Homerus adhibuit in euitando hiatu: ita vt omnino nullus occurrat, qui tolli nequeat legitimis modis. Supererat vnum hiatus genus, cui medela nulla erat, quod tamen et ipſum ſublatum obſeruato vſu τοῦ digamma millenis in locis videbimus. Herodoteus igitur Ioniſmus, vt in multis aliis, ita in omiſſione τοῦ Nῦ, eſt diverſus ab Homerico; quod alio loco diligentius declaratum dabo. Valde enim haec inter ſe variant; non occurrunt in Homero ſimilia Herodoteis οὐκ ἥκιστα. κατήμενοι. ἀπιέντες. ἐπεξῆς et al.

Reſtat alterum genus, quo producitur ſyllaba breuis in fine ante conſonam, dum conſona Nῦ breui iſti ſyllabae adnectitur. Quod cum fiat aut in ſyllaba quae arſin habet ſeu in caeſura, aut in ſyllaba, quae ictum non

*) Etſi et in his, maxime in prioribus libris, incuria multa reliquit, vt ſtatim in Herodoti pr. τὰ δὲ βαρβάροισιν ἀποδεχθέντα. pro — σι. et mox οἰκέουσιν αὐτίκα et μακρῆσιν ἐπιθέσθαι.

habet, ſed in theſi eſt: in priore genere inutilis prorſus eſt paragoge illa *τοῦ* Nῦ. Nam ſyllaba illa ipſo tono producitur: *ἐν νηυσὶ κέαται* — quorſum adiicias Nῦ: *ἐν νηυσὶν κέαται*? Non male itaque viri docti, quos Wolfius iam ſequutus eſt, eiecerunt Nῦ in hisce locis. Facere idem iuſſit nuper Wakefield ad Eurip. Herc. fur. 22. ſicque alii; idque et ipſe ſequutus ſum. Erneſtius primo incertus haerebat; mox vidit melius Nῦ in his abeſſe; at in altero genere difficilius eſt iudicium: ſic B, 786 *Τρωσὶ δ' ἄγγελος ἦλθε*, neceſſario videtur requiri *Τρωσὶν δ' ἀ*. Λ, 315 *ἔσσεται, εἴ κεν νῆας ἕλῃ* — etſi hic *τὸ ν* duplicari poterat pronuntiatione. Et forte a ſimilibus locis progreſſus vſus *τοῦ* Nῦ omnino inualuit.

Veniunt in hunc cenſum voces nonnullae in *ε* exeuntes, quae et — *εν* pronuntiantur: vt *πρόσθε* et *πρόσθεν*, vt N, 157 *Πριαμίδης, πρόσθεν δ' ἔχε* — poſſit et *πρόσθε* ſe hic tueri, at Γ, 317 recte: *Ὁππότερος δὴ πρόσθεν ἀφείη* — *ἔντοσθε* et *ἔντοσθεν, νέρθεν* et *νέρθε, ὄπισθεν* et *ὄπισθε*. ſic alia. Porro *ὔμμι* et *ὔμμιν*, ex *ὐμέσιν*. neque alio loco habeo *τὸ ἐγὼν* quod ante vocalem ſubiici ſolet, *καὶ γὰρ ἐγὼν οἶκόν δε* — manifeſte ex interpolatione; nam fuit *εγω ϝοικονδε*.

Attamen etiam in his ipſis non vbique regulae parere licet. Quod vix expectes, in ipſa caeſura ſunt innumera exempla, quae vetare videntur morem reſecandi *τὸ* Nῦ per ſe inutile ad ſyllabam producendam: Scilicet aurium iudicium, noſtrum vtique; nam an veterum Graecorum *γνησίων* idem iudicium fuerit, quis aſſeuerare auſit? ſuadet ſaepe in his contrariam viam. Sic in particulis cum ipſa voce in eandem vocalem exeuntibus A, 333 *αὐτὰρ ὁ ἔγνω ᾗσιν ἐνὶ φρεσὶ, φώνησέν τε*. Si ſcribas *φώνησέ τε*, ingratum erit ad aures. K, 374 *ὁ δ' ἄρ' ἔστη τάρβησέν τε*. 502 *ῥοίζησέν τ' ἄρα* — A, 139 *ὁ δέ κεν κεχολώσεται* —

Sin eſt ſyllaba in theſi, multo minus aequo animo feras Nῦ ſublatum. Sic, quod toties occurrit, *τοῖσιν δὲ* — et A, 498 *εὗρεν δ' εὐρύοπα Κρονίδην* — Γ, 348 *οὐδ' ἐῤ-*

ῥῆξεν χαλκὸν — K, 518 ὦρσεν δὲ Θρηκῶν βουληφόρον, nolis admittere ὦρσε δὲ Θρ. Habet hoc ipſum mſ. Lipſ. et addit Erneſti, bene! velim audire, quo iure? niſi dixeris, tum pronuntiatum eſſe δ geminato, ωρσεδδε Θρ. Multa huius generis occurrunt; quorum magnam partem et ſimilia alia videbis a viro doctiſſimo Hermanno collecta de Metris Gr. p. 70 ſq. quae ad negligentiam priſcorum poetarum cum ipſo forte referas, etſi ſunt in iis plura, quae aliam rationem, quo ſe tueantur, habent. Nam multa ſunt quae digamma excipit, vt γαῖαν ὀδὰξ εἶλον, πρὶν Ἴλιον ἐξαλαπάξαι X, 17. fuit πριν ϝιλιον. et εὖ μὲν τόξον οἶδα fuit ϝοιδα et al.

Quid tandem de iis locis pronuntiabimus, in quibus illud εν in fine vocis ipſo tono producitur ante vocalem: Γ, 35 ἄψ τ᾽ ἀνεχώρησεν, ὦχρός τέ μιν εἷλε παρειάς. Quam durum eſſet, — σε ω — ſpondei loco efferri!

Secundum haec concedendum eſſe videtur: Homerum etſi Ionem aliud aurium iudicium ſequutum eſſe, quam Herodotum, et hiatus euitaſſe interpoſito N. Non ignotum hoc iſti aetati fuiſſe colligo etiam ex his: Non reſpuit Homerus ᾖν. ἔην. Atqui hoc natum ex ᾖον, ᾖες, ᾖε, et ᾖεν. Sic in ᾔσκειν laudat Etymol. Jl. Γ, 388 ᾔσκειν εἴρια καλά — ductum ab ᾔσκεον, ᾔσκεες, ᾔσκεε et ᾔσκεεν, ᾔσκειν. Eſt Jl. X, 349 εἰκοσινήριτ᾽ ἄποινα, vbi ν interpoſitum eſſe poſt εἴκοσι apertum eſt, obſeruant quoque Schol.

IN LIBRVM III. ILIADIS

VARIAE LECTIONES

ET OBSERVATIONES

Ex Metaphrasi graeca Jliados liber III. pro specimine excusus extat in Villoisoni Prolegom. ad Apollonii Lexicon, et inde recusum ex parte a Th. Burgess. in Initiis Homericis. Cognoui vsu, esse eam recentissimi auctoris, nec vsum eius vidi esse vllum ad criticam, exiguum ad verba interpretanda.

1. *αὐτάρ.* Nunc ad h. v. grammatici, et ex iis Etymol. disputant de *αὐτὰρ*, quod saepius iam, primo A, 51 occurrerat: Scribi vulgo *αὐτὰρ* exemplo Callimachi; esse tamen vere *αὖταρ.* (est sane ex *αὖτ' ἄρα.* etsi grammatici ex *ἄταρ* factum volunt.) Vis particulae est eadem, quae *τοῦ δέ.* vt iam Apollon. h. v. *κοσμεῖσθαι* esse poetae quod *τάσσεσθαι* seriore vsu, obseruant Schol.

ἕκαστοι. siue pro *ἑκάτεροι*, Troiani et Achiui; vt I, 180 *δενδίλλων ἐς ἕκαστον.* siue singuli, secundum suam quisque tribum ac populum. Schol. br. B. L. Scilicet iungendum *ἕκαστοι ἅμα σὺν ἡγεμόσι. ἡ πλῆθος μετὰ τῶν ἡγεμόνων*, ait Eust.

2. Versum Strabo recitat XI, p. 860. vbi docet *Τρῶας* vniuerse, etiam sociis adiunctis, dici. De clamore Troum cf. ad Jl. N, 41. et Apollon. in *ἄβρομοι.*

κλαγγῇ, σὺν κλαγγῇ, μετὰ κλαγγῆς. auctor de Hom. poesi §. 10 *τῶν ἀσυντάκτως φερομένων παμμιγεῖς φωνὰς* hoc versu declaratas ait. *τ'* post *κλαγγῇ* passim excidit, vt in Eton. Townl. Mosc. 1. *ὄρνιθες ὥς* Bentl. sed v. inf. ad 196. De notissima hac anastrophe, quam Ionum

propriam esse volunt, v. Koen. ad Corinth. p. 210. γ' ὡς interpolate Mosc. 3.

3. ἠΰτε pro ὡς, ὡσεὶ, καθάπερ, vulgo accipitur. Ita vero multo impeditior est structura, vt suspicari adeo possis, non ab eodem ingenio profecta esse omnia; sed accessisse vs. 3. tum 4—7. Videtur sane alter τοῦ ἠΰτε significatus, ὅτε accommodatior esse. *Troiani incedunt cum clamore, vt alites, quando gruum clangor oritur in aere.* pro vulgari: ὡς ὄρνιθες, γέρανοι, ὅτε αὐτῶν κλαγγὴ γίνεται. Interponitur versus 7. ἠέριαι δ' ἄρα ad amplificandam narrationem; non autem respondet τῷ αἵγε. De ἠΰτε, εὖτε, v. mox ad v. 10.

οὐρανόθι πρὸ, antiquo sermone cum vi, ἐξ οὐρανοῦ, ex aere, πρὸ, εἰς τὰ πόῤῥω, propagato quasi sono. Sic Θ, 557 de ignibus qui conspicui erant Ἰλιόθι πρό.

Ceterum huic versui appicta ⸖ quae ad οὐρανόθι πρὸ spectat, ὅτι ἀντὶ τοῦ ὑπὸ τὰ νέφη τόπον. Appictus et asteriscus ※ sed Scholion excidit.

Grues sub hiemis aduentum ad plagas australes festinare, nota res est; nec minus nota fama vetus, adventantes eos pugnam facere cum Pygmaeis: de quibus multa sunt disputata. Ad Nili fontes et lacus eos collocat Aristoteles H. An. VIII, 15. quem Aelianus H. An. II, 1. III, 13. sequitur cum aliis, saltem in eo, quod ad gruum profectionem spectat; alii cum Ctesia eos in India collocant v. Plin. VI, 30 s. 35. p. 345. VI, 19 s. 22. p. 319. X, 23 s. 30. VII, 2 p. 373. quae in vltimo loco de insidentibus arietum caprarumque dorsis apposita sunt, ex Hecataeo petita esse, patet comparatis Scholiis A. B. L. ad vs. 5. Quod apud Eustathium ex aduerso Thules in Anglia (ἔνθα τὰ Ἰγλικὰ) collocantur Pygmaei, serioris aeui et mirum commentum est. Volatum gruum vulgo aiunt inde a regionibus borealibus supra Pontum Euxinum fieri, pro quibus Thraciam et Scythiam memorant alii.

At in Homero nihil est definite dictum, nec de locis, vnde veniant grues, nec quo tendant: πέτονται ἐπ'

Ὠκεανοῖο ῥοάων· quo nomine omnino extrema plaga auſtralis deſignatur, ſecundum notitias terrarum iſtius aevi. Nec in Homero de Pygmaeorum corporibus quicquam additur: ita vt ex etymo vocis Πυγμαίων reliqua de corporis exiguitate figmenta ducta videantur, vt tamen fama ſubeſſet de certo hominum genere in locis ſupra Aegyptum. Tentyritae ap. Plinium VIII, 25 ſ. 38. ſimiles corporum habitu ſunt, crocodilis tamen infeſti; viſuntur iidem in muſiuo opere Praeneſtino in Barberinorum domo, et in baſi Nili in Muſeo Pio Clementino. De ſimiis Vrangutang cogitarunt alii. Homerus tamen hoc tantum narrat: grues verſus auſtrum volare ibique Pygmaeis pugnam et caedem inferre: reliquas fabulas attexuere ſeriores, vt factum eſt in aliis innumeris. Deducta res eſt ad ſcriptores rerum naturalium; qui ad genus hominum corpore puſillo in terris auſtralibus haec referunt; conſtat enim tribus ac populos puſillos et extitiſſe olim et adhuc exiſtere: de quibus notae ſunt disputationes Buffoni et aliorum: cf. Camus Notes ſur l' hiſt. des Animaux d' Ariſtote To. II. p. 398 ſq. Ariſtoteles ipſe genus hominum puſillo corpore, cum equis puſillis, in cauernis degens (τρωγλοδύται δ' εἰσὶ τὸν βίον) afferit. Omnino τὴν μικροφυΐαν τῶν ἐν Λιβύῃ φυομένων locum dediſſe fabulae de Pygmaeis ſuſpicari licet cum Strabone XVII, p. 1176 D. A figuris hieroglyphicis fabulam nuper petiere viri docti, aut ad πήχεις, cubitos Nili retulere; amne enim iam decreſcente ſub Nouembrem grues adueniunt, et ſemina in agrum iacta depaſcuntur.

4. 5. 6. verſus a Strab. I, p. 60 A. excitantur, vbi hinc docet, per omnem auſtralem oram Oceano cinctam Pygmaeos ſingi habitantes. Immo nullo loco definite poeta haec ſcripſit. Locum ante oculos habuere multi inque his primus Herodot. II, 23.

4. ε— quod χειμῶνα non hibernum tempus, ἀλλὰ τὸν χειμερινὸν τόπον τῆς Θρᾴκης (eadem in Suida. τὰ τῆς Θρᾴκης χειμέρια eſt ap. Euſt.) dixit; „non enim hic

me grues fugere, ſed hieme inſtante." atqui ſic fugiunt, anteuertunt hiemem: vnde ex gruum volatu aduentus hiemis colligitur. cf. Heſiod. Ἔργ. 448 ſq. De gruum migratione in terras calidiores disputarunt iam veteres: v. Aelian. H. Anim. II, 1. III, 13. et ib. laudd. φύγον eſt pro φεύγουσι. Eurip. Hel. 1497 ὄμβρον λιποῦσαι χειμέριον dixit ad Homeri ductum. — ἀθέσφατον, πολὺν, iam Apollon. h. v.

5. ⸖ quod ἐπ' Ὠ. ῥοάων dictum pro εἰς ῥοάς. notat quoque Suidas. addit Schol. Ἀττικῶς. ſcilicet ſerius videmus ab Atticis hunc loquendi morem eſſe frequentatum. ποτῶνται ant. edd. Strabonis l. c. Bentl. huc vocat Heſych. ποτῶνται, πέτονται. Eadem vox erat ſup. B, 462 ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται. Eſt tamen πέτονται etiam in Schol. ad Arati Dioſem. 279. Ariſtotelem et Strabonem exſcripſit Euſtath. De forma ῥοάων monent Scholia ad T, 1.

6. ⸖ propter reconditam fabulam. Deſudant grammatici in etymo Πυγμαίων. Etiam Apollon. Lex. h. v.

7. ἠέριαι veteres non acceperunt *in aere, ex aere;* ſed, quod mireris, Schol. br. ἐαριναὶ, Apollon. Lex. h. v. Scriptum hactenus eſſe debuit ϝηαριναι. nam ϝεαρ ϝηρ. At αηρ ηεριος. πρωϊναὶ, ἑωθιναὶ, nec aliter Etymol. h. v. θαμὰ pro θ' ἄρα Vrat. a. a pr. m. Verſus aberat a cod. ed. Vindob.

8. Verſus ap. Strabon. l. c. p. 860 et ap. Gellium I, 11. qui Achaeos *mentium animorumque conſpiratu tacito nitibundos* contorte interpretatur. μένεα, μένος, πνέειν, *ſpirare virtutem animi,* vultu et habitu oris prodere. Et θυμῷ vel ἐν θυμῷ poeta ſolet antiquo ſermone adiungere τῷ μεμαώς. nec σιγῇ μένεα πν. ſed ἴσαν σιγῇ.

10. ⸖ Haud dubie ſtigme reſpicit τὸ εὖτ' ὄρεος, de quo multa in Schol. A. ex Didymo, ſaltem partim; add. Etym. h. v. Primo ſcriptura variauit. Ariſtarchi lectio eſt, quam vulgo habemus. At in nonnullis ἐκδόσεσιν, vt in Chia, Maſſilienſi et aliquot aliis ἠΰτ' ὄρευς (non

ἠΰτε ὄρευς) contra quod obſeruat grammaticus, ſollenne eſſe Homero ὄρεος efferre, non ὄρευς. Altera obſeruatio eſt de ſignificatu vocis εὖτε· eſt illud et pro ὡς, (καθάπερ, ὃν τρόπον) vt Jl. T, 386 τῷ δ' εὖτε πτερὰ γίνετο. et pro ὅτε frequentatum, vt Λ, 734 εὖτε γὰρ ἠέλιος Φαέθων et Od. N, 93 εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε. (Extant nunc haec in vulgaribus libellis) εὖτε, ἡνίκα Apollon. Lex. h. v. Iam h. l. qui pro ὅτε dictum accipiebant, locum ſic conſtituebant: *quando Notus nebula inducit montem — tum*, τότε ἐπὶ τοσοῦτον δύναταί τις βλέπειν, ὅσον ἐστὶ λίθου βολῆς διάστημα. (quod fieri non poteſt, cum in poeta ſit copula: τίς τ'.) at qui pro ὥςπερ acceperant, idque melius, apodoſin faciebant ὣς ἄρα v. 13. Interpretamentum ὥς τ' ὄρεος eſt in cod. ed. Vindob.

ὀμίχλην recte ſcribitur cum parte codd. et edd. Flor. Aldd. etiam Turn. quia ſic Ionice ſcribitur, et ſupra A, 359 iam lectum fuit ἠΰτ' ὀμίχλη. Diſceſſerat ab vſu hoc et aſpere ſcripſerat Clarkius, ſecundum Cantabrig. ed. ſicque erat in ed. Rom. ex vulgari ratione, quam et Suidas retinet in hoc verſu cum Schol. Ariſtoph. Reſpexit ad h. l. et mediam in ὀμίχλην corripit Quint. Smyrn. II, 470. 474.

11. ποιμέσιν οὔτι φίλην, κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνω. Ϛ— quod nonnulli ſcribunt ἀμείνων. quo ſenſu, non adiicitur: forte vt abſolute interpoſita ſit enuntiatio (κλέπτῃ δέ τε νυκτὸς ἀμείνων ſc. ἐστὶν ἡ ὀμίχλη) Etiam quae ſequuntur in Scholio A. ſunt turbata. At tenendum ἀμείνω. οὐκὶ φίλην irrepſit in Ald. 2. hinc in alias. οὔτε vn. Vindob.

12. τίς τ' ἐπὶ (potius ἔπι) λεύσσει diuiſim ſcriptum habuiſſe br. Schol. ſuſpicatur Barnes. Poteſt videri praeferendum ὅσον τ' ἔπι pro ἐφ' ὅσον. ſicque ſcriptum in Ven. B. Occurrit tamen et alibi ὅσον omiſſo ἐφ'. Similis ambiguitas inf. K, 351 ὅσον τ' ἐπίουρα πέλονται. Ceterum in λᾶαν ἵησιν nihil monitum video de proſodia vocis λᾶαν, vnde vltima corripi potuerit. Non enim eſſe poteſt ex λάας in prima, vnde ſit λάαν. niſi ad doric

confugias. Videtur forma λᾶς, λᾶος in tertia, quae et λᾶας eſt, facta ex λάυς vel λάϊς, vnde λάϊν, λᾶν et λᾶαν. λεύσει et λεύσσει v. ad A, 120.

13. ⸖ quod non dicit: ὑπὸ ποδῶν ἀέλλης, ſed κονίσαλος ἀέλλης, ἀελλώδης. Haeſerunt adeo veteres in voc. ἀελλῆς, quod pro ſecundo caſu ab ἄελλα, *procella*, acceperunt. Addunt B. et L. Ariſtophanem ſcripſiſſe κονισάλου ὤρνυτ᾽ ἀέλλης (ita haud dubie ἄελλα ille legere debuit. ἀέλλη ſcribere non potuit, quoniam hoc in vſu Homerico non fuit. Nam inf. Π, 374 ὕψι δ᾽ ἄελλα σκίδνατο.) quae interpolatio eſt; etſi Bentleium video hoc probaſſe; at ἀελλῆς, adiectiua forma agnoſcunt grammatici, Apollon. Lex. h. v. καὶ ὁ κονιορτὸς ἀελλώδης ἀελλῆς, οἷον (οἷος) ἄν τις ἀπὸ τῶν ἀελλῶν γένοιτο, laudato hoc verſu, item Etymol. At Heſych. eſt corruptus.

κονίσσαλος vulgo editum; κονίσαλος ſcribunt veteres: Schol. Etymol. Heſych. Ven. Lipſ. Townl. vt taceam recentiores codd. Sic et aliis locis, E, 503. et habet rationem, quia κονίω, κονίη, productam habent penultimam.

16. Τοῖσιν putatur Euſtath. legiſſe pro Τρωσὶν p. 374.

17. παρδαλέην — ſic codd. etiam Ven. cum edd. Ap. Apollon. Lex. h. v. obſeruatur quod παρδαλέην ſcribitur, (etiam K, 29.) Alii alia commenti ſunt: v. ap. Euſtath. ad Φ, p. 1251, 54. Ariſtarchus πάρδαλις vbique ſcribebat: v. ad N, 103. P, 20. Φ, 573. Faciunt ſcilicet grammatici veteres diſcrimen, vt πόρδαλις ſit mas, πάρδαλις femina. v. Villoiſ. et Toll. ad e. l. Quo ipſo efficitur, vt nec liceat vbique ſcripturam conſtantem ſeruare.

18. ⸖ et in Schol. ⸖ in αὐτὰρ ὁ δοῦρε omiſerunt ὁ Ariſtarchus, Ariſtophanis et Calliſtrati editio, et fere ſic meliores, et Ixion ἐν τῷ ά πρὸς τὰς ἐξηγήσεις. Accenſendus quoque Zenodotus (vnde ⸖ appicta). Defendit tamen τὸ ὁ Schol. A. tanquam vere Homericum; et recte. Laudat quoque (ex pluribus) exemplum Od. I, 372—4. Accinunt B. L. et laudant Jl. Π, 466. 467.

19. — 20. — vterque ἀϑετεῖται. nam qui pardi pelle indutus eſt et arcu inſtructus, non facile prouocabit alios ad pugnam; abſurdum quoque, eum omnes prouocare. Zenodotus cum his etiam ſuperiorem 18. damnabat: quippe ſine his iunctura laborantem. (hoc eſt puto: Ζηνόδοτος δὲ ἠϑέτηκε τοῖς ἑξῆς οὐ συντιϑέμενον) Retulerunt alii inter ζητήματα in Sch. A. B. L. et br. ad 22. Reſpondebant ad haec alii: αὐτὰρ ὁ δοῦρε ſupplendum eſſe ἔχων· (quod ieiunum foret.) *Prouocaſſe* autem eum fortiſſimos ex Achiuis *non verbis*, (cf. ad Π, 657.) ſed *ſpecie*, quam prae ſe ferebat, et oſtentatione, vibrata haſta; aut etiam poetam voluiſſe Paridi ridiculam perſonam imponere. Fatendum eſt, ſine his verſibus et perſonam Paridis et reliqua ſibi melius conſtare videri. Si tamen Paridi eam perſonam induere placuit poetae, nec id ratione caret. cf. Not. ad v. 59. et Clark. ad v. 19. Ad hos verſus videntur ſpectare verba v. 44 φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι.

20. δηϊοτῆτι penultima circumflexa. qua de re ſaepe monent grammatici, deque ea actum erat ἐν τῇ Ἰλιακῇ προσῳδίᾳ (Herodiani). Euſtathius controuerſiam pluribus locis repetit, et plurimos acriter contendere ait, vt ſcribatur δηϊότης, vt κακότης, φιλότης.

22. μακρὰ βιβῶντα. Huc vocat Bentl. Heſychii: βιβοῦντα, διαλαμβάνοντα pro βιβῶντα, διαβαίνοντα. Inf. 371 eſt ὕψι βιβάντα. vbi v. V. L. Occurrit tamen quoque μακρὰ βιβῶσα Od. Λ, 538.

23. Haeſerunt grammatici in σώματι. (cf. Sch. br. A. B. L. et Euſt. h. l. et alibi, vt p. 666, 24.) quod Homerum non niſi de cadauere dixiſſe obſeruarunt: (h. l. et Η, 79. Σ, 161. Χ, 342.) vt contra δέμας ſemper de viuo. Obſeruatiuncula eſt Ariſtarchi: v. Apollon. Lex. in σῶμα, ſaepe a grammaticis repetita: v. c. in Cod. Leid. ap. Valken. Diſſ. de Scholiis p. 121. Iam autem alia eſt obſeruatio, leonem cadauer non attingere. Rem itaque ſic expediunt: eſſe σῶμα feram, quam aut ipſe leo aut venator modo ante necauerat: nec hoc male. Quod

ad rem attinet, tradunt naturae animantium periti, praeferre leonem praedam recentem, nec nisi fame adactum cadauer attingere; Aelianus vtique de N. A. V, 39 narrat, leonem praedae partem tanquam penu recondere, verum tanquam obliuione vel contemtu negligere, et aliam praedam circumspicere; εἰ δὲ μὴ, ὡς ἐπὶ οἰκεῖον θησαύρισμα παραγίνεται. Id quod cum eo conuenit, quod vulgo dicitur cadauere non vesci, nisi quando praeda recenti potiri omnino non licuerit. Cum adeo h. l. adiiciatur πεινάων, potest recte de cadauere accipi: adiicitur vs. 25 εἴπερ ἂν pro κἂν: vnde et σεύωνται, non σεύονται, etsi hoc desiderat Bentl. Nec aliter Apollon. Lex. in σεύας acceperat: nam: σεῦαν (Od. Z, 89.) ἀπεσόβησαν. καὶ τὸ, εἴπερ ἂν αὐτὸν σεύωνται, σοβῶσι μεθ' ὁρμῆς. οὕτως καὶ Ἡλιόδωρος. Minus enim commode, cum σείωνται sit, in praesenti, non in praeterito, accipias pro *si quando*, vt v. c. est Il. A, 580. vt caussa famis reddatur. μάλα κατεσθίει quod Aristot. H. A. VIII, 5 τῇ βρώσει χρῆται λάβρως καὶ καταπίνει πολλὰ οὐ διαιρῶν. ἐχάρη post ὡς ἐνόησεν. alibi promiscue ponit poeta aoristum primum et imperfectum. v. c. K, 516 sq. 520 sq. O, 679 et 685.

24. ἄγριον αἶγα, esse αἴγαγρον dictum obseruat Apollon. Lex. h. v. quaerendus ille est in iugis Asiae. Disputat de eo Koeppen ad h. l.

26. αἰζηοὶ ex Eust. p. 376 laudat Barnes. quia et habetur αἰζηιός. Haec Apollonii Lexicographi sententia fuerat ap. Etymol. h. v. nam in Lexico non legitur: vbi v. Villois. ad hanc vocem.

28. ⊱ Zenodotus ἀλείτας scripserat, τὰς ἁμαρτίας accipiens: quod nescio an hoc sensu dici potuerit; et forte iniuriam faciunt grammatico, qui pluralem posuerat, qui habetur Od. Y, 121 φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας, ex ἀλείτης. Recte Etymol. ἀλείτης σημαίνει τὸν ἁμαρτωλὸν καὶ ἄδικον. Schol. br. ἐχθρόν. hoc ex contexto. ἀλίτην legerat Apollon. Lex. h. v. inuito metro: quam vocem etiam Etymologus memorat. Tum τίσασθαι vulgo editum: τίσεσθαι iam H. Steph. maluerat; et occur-

rit id inf. 366 ἦ τ' ἐφάμην τίσεσθαι Ἀλέξανδρον κακότητος. Temperat tamen ſibi, quia etiam Od. Υ, 121 φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλείτας legitur. Scilicet eſt haec ambigua ſcriptio aoriſti et futuri innumeris in locis a doctis viris notata. In noſtro loco autem vel propterea putare potes nihil ſatis firmum te habere, quia τίσασθαι toties in Homero occurrit, vt B, 356. Neque adeo iuuat Etymol. qui τίσασθαι τιμωρήσασθαι habet et bene illuſtrat. Enimuero τίσεσθαι grammatica ratio poſtulat et vſus Homericus poſt ἐφάμην, *putabam, ſperabam.* Od. P, 41 ἦλθες — οὔ σ' ἔτ' ἔγωγε ὄψεσθαι ἐφάμην. Ξ, 481 ἐπεὶ οὐκ ἐφάμην ῥιγωσέμεν ἔμπης. cf. N, 357 et al. Il. E, 190 καί μιν ἔγωγ' ἐφάμην Ἀϊδωνῆϊ προϊάψειν. Θ, 498. 9 νῦν ἐφάμην — ἂψ ἀπονοστήσειν. M, 165. 6. O, 251. Ergo nullus dubitaui τίσεσθαι h. l. reponere, quod et Venetus habet; idque inf. v. 366 retinendum, et φῆ — τίσεσθαι recte Od. Ω, 461.

29. χαμάζε multi. De accentu v. Euſtath. p. 377.

31. Ϧ quod κατεπλήγη non κατεπλάγη. Scilicet, quod iam ab aliis notatum, Attici ἐπλάγην penultima breui, Iones ἐπλήγην efferunt: quod ſingulare huic verbo eſſe ait Clarke. Multo magis argutum eſt, quod Etymol. in πέπληγε notat: ἔπλαγον ἐπὶ τοῦ ψυχικοῦ πάθους, ἐπὶ δὲ τοῦ σωματικοῦ διὰ τοῦ η. poetam dixiſſe κατεπλήγη, et, ne ad corpus referamus, adieciſſe φίλον ἦτορ. Quidni ſtatuamus, fuiſſe antiquam formam πλήγημι, ἐπλήγην. qua Homerus vtitur h. l. et alibi, vid. N, 394. Π, 403. κατεπλάγη etiam in libris occurrit, vt in Vrat. b.

32. κῆρ' ἀλεείνων, ἐκκλίνων καὶ φυλασσόμενος Apollon. Lex. h. v.

34. βήσης Towul. vt iam B, 532 vidimus, at βήσσησ' Cant. ἐν βήσσῃσιν Euſtath. p. 377. hoc non male, vt apodoſis fiat excluſo τε· ὡς δ' — ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα. Apud Clement. Alex. Coh. p. 37. vbi vſſ. 33. 4. 5. adſcripti ſunt, eo alludit lectio vitioſa: ἐν βήσσῃσιν, ὑπό τε τρόμος —

35. ἄψ' δ' Eaton. εἷλε παρειάς. Lectum olim παρειά, quod et Ven. habet. v. Etymol. h. v. et Schol. A. tuetur exemplis πλευραὶ et πλευρά. Addit idem Φασὶ μὲν Ἀρίσταρχον καὶ Ἀριστοφάνην γράφειν παρειὰς σὺν τῷ σ. ἐπειδὴ καὶ παρειάων ἁπαλάων λέγει. Aduerſantur Schol. B. et L. Ἀρίσταρχος οὐδετέρως. ἔν τισι δὲ θηλυκῶς. Similia Euſt. affert. Ergo hoc vnum conſtat diuerſas olim lectiones fuiſſe. Conf. ad X, 491. Vocem ὦχρος, ὠχρίασις ſatis illuſtrant grammatici inde ab Apollon. Lex. h. v. Quod in ἀνεχώρησεν vltima per ν ante vocalem producitur, notabile. v. Excurſ. ad B, 718.

36. ※ ⊱ Stigme reſpicit voc. ἀγερώχων et aſteriſcus idem voc. h. l. de Troianis, nec tantum de Rhodiis (B, 654. vt nonnulli ſtatuiſſe videntur) dictum. Mira grammatici comminiſcuntur de etymo vocis: v. Euſt. Schol. A. B. L. Apollon. h. v. e quo ſaltem tenendum hoc: dictum vulgo in vitium, Homero eſſe in laude habitum: τοὺς ἄγαν ἐντίμους, laudato h. l. et B, 654. aut vt Sch. B. L. σεμνοὺς, μεγαλόφρονας. At Sch. br. αὐθαδῶν. ὑβριστῶν, reddunt. αὖτις variant et hic.

38. De αἰσχροῖς ἐπέεσσι cf. ad Z, 325.

39. Δύςπαρι. Varie vocem interpretantur, ſcilicet ex etymo et ad analogiam. Vt δυςηχὴς, δύςποτμος et alia. Schol. A. cum ceteris fere: ἐπὶ κακῷ ὠνομασμένε Πάρι. κακὲ Πάρι. καὶ Ἀλκμὰν φησι· „Δύςπαρις, αἰνόπαρις, κακὸν Ἑλλάδι βωτιανείρῃ.“ Prior interpretatio petita ex κακοΐλιον, οὐκ ὀνομαστήν Od. T, 260. 597. Ψ, 19. — δύςπαρι, δυςώνυμε. κακῶς παρωνομασμένε Apollon. Lex. et Heſych. in quo et alia gloſſa: ἐπὶ κακῷ Πάρις κληθείς. add. Suid. atqui hoc alienum a re: nulla enim aut bona aut mala notio ineſt voci Paridis. Niſi forte Etymol. habuit, quod ſequeretur: Πάρις, παρὰ τὸ παριέναι τὸν μόρον τουτέστιν ἐκφυγεῖν τὸν θάνατον· eſſet adeo: infeliciter, qui cum malo aliorum mortem effugiſti. Addunt ſimile δυςελέναν ap. Eurip. Or. 1391. Idem Hec. 945 αἰνόπαριν βούταν. Videtur verum eſſe: *exitioſe, calamitoſe Paris.* Similis vſus eſt compoſitorum per α,

vt apud Sophoclem El. 492 ἄλεκτρα, ἄνυμφα, ἐπέβα μιαιφόνων γάμων ἁμιλλήματα, h. γάμος δύςλεκτρος καὶ δύςνυμφος, pro κακόνυμφος.

εἶδος ἄριστε in obiurgatione iterum videbimus N, 769. P, 142.

γυναιμανὴς esse potest vel ὁ τὰς γυναῖκας ὡς μαινάδας τῇ τῆς ὥρας ποιῶν ἀπάτῃ vel ὁ ἐπ' αὐταῖς μαινόμενος. Schol. B. L. et br. cum Hesych. Etymol.

40. ὄφελές τ' erat vulgo editum; recte τ' sustulit Wolf. ad mentem Barn. Bentl. Clark. et Ern. abest τ' in Eust. in Ven. Barocc. At retinet τὸ τ' Dio Or. XI, p. 328 R. vbi hos vss. laudat. Ern. etiam ex Suet. Aug. 65. qui eo saepe vsus esse fertur, laudat inuerse dictum: αἴθ' ὄφελον ἄγαμος τ' ἔμεναι ἄγονος τ' ἀπολέσθαι. Bentleius hunc ordinem tanquam naturae consentaneum, cum ἄγονος acciperent, *sine liberis*, praeferebat. Idem coniecerat ἄγυνος. Hesych. ἄγυνος, ἀγύναιος. Cur τ' ante ἔμεναι eiiciatur, caussa idonea non est.

Tandem ἄγονος quod proprie est ὁ μὴ γεννῶν, ἄτεκνος, ἄσπερμος. quomodo et Augustus l. c. acceperat, et sic Apollon. I, 684. vbi v. Schol. add. Hesych. h. v. et Maximus Tyr. XXVI extr. vbi alludit ad narrationem ap. Herod. V, 7. Cum tamen huic loco id non satis convenire videatur, accipitur ὁ μὴ γεννηθείς. repetiit idem Eurip. Phoen. 1591. 2. cum interpretatione: ὃν καὶ πρὶν εἰς φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν, ἄγονον — vbi cf. Valk. In iis qui ἄγονον, *sine liberis*, acciperent, fuit apud Schol. A. et Eustath. Dionysius Scytobrachion (qui vixit ante Ciceronem et cuius Sueton. Grammat. 7. meminit) isque tradiderat, vere Paridem ex Helena filium Dardanum nomine suscepisse, idemque versum ex Il. I, 455 petitum protulerat post ἄγαμός τ' ἀπολέσθαι, μηδέ τι γούνασιν οἷσιν ἐφέσσασθαι φίλον υἱόν. Quid hos homines de Critica sensisse putabimus! Volunt quoque Schol. B. et L. esse τὲ, τὲ, pro ἢ, ἤ. Transfert versum ad homines felicitatem in voluptatibus collocantes Maxim. Tyr. diss. IV, p. 60 R.

41. *καί κε τὸ βουλοίμην* — Refert verba ad Hectorem ipſum Clarke: *Sane ego, iſtic ſi eſſem, mallem id et ipſe*, ſc. quam vt ego ſic opprobrium eſſem. Enimvero ad Paridem haec ſpectant: *malim te non natum — quam ſic probris infamem.*

42. *λώβην ἔμεναι καὶ ἐπόψιον ἄλλων.* Lectio haec *ἐπόψιον* fuit Ariſtophanis vt e Schol. B. et C. conſtat; adde Schol. br. (Eandem amplexus erat Herodianus, vt ex Etymol. diſcimus.) hoc ſenſu: *κερδᾶναι τὴν ἀπὸ τῆς φυγῆς αἰσχύνην ἐπὶ τῆς πάντων ὄψεως*· Aut, vt Euſt. *τὸν ἐν ὄψεσι πάντων ἀσχημόνως φυγόντα.* Proprie *ἐπόψιον* dici de loco edito. Apud Apollon. eſt Iupiter *ἐπόψιος* II, 1126. *inſpector*, actiue et Callim. in Iou. 82. Notant quoque grammatici, Ariſtophanem haud interpunxiſſe poſt *ἔμεναι*, vt iungantur: *λώβην — ἄλλων.* An ille haeſit in vſu caſus ſecundi *ἐπόψιον ἄλλων*, ſitne *κατὰ*, *inter alios*, an pro *ἄλλοις*? At alia lectio olim fuit *ὑπόψιον*· ſic Ven. Lipſ. Mori. Barocc. Vrat. a. b. c. A. Moſc. 1. Townl. Eaton. et e vet. Schol. B. L. Euſt. Schol. br. Etymol. edd. Flor. Ald. 1. (mutauit Ald. 2. et Rom.) primoque loco Apollon. Lex. h. v. qui *ὕποπτον καὶ ὑποβλεπόμενον* reddit. Schol. A. *τοὺς ἄλλους ὑφορώμενον, μήπως ἃ δράσεις, πείσῃ.* Duriora ſunt ap. Schol. B. et L. Melius inter alia Euſtath. *τὸν ἐπονείδιστον — ὃν τινες ὑποβλέπονται ὑπόδρα ὁρῶντες διὰ τὸ μῖσος.* *Aliis adſpectu inuiſum:* *ὑποπτεύεσθαι ὑπὸ τῶν πάντων καὶ μισεῖσθαι ἄξιον* redditur ap. Etymol. h. v. qui et alteram lectionem *ἐπόψιος* memorat et Herodiano tribuit. Neceſſe vtique eſt ex ipſa ſententia, *ὑπόψιον* non tam eſſe ſuſpectum, quam *inuiſum.* Lambin. ad Cic. ad Attic. I, 20. emendaſſe ſe putabat *ὑπώπιον*, eleganter ſane, ſi in ſeriore Attico ſcriptore verſabatur; non in Homero.

43. *καγχαλόωσι.* Etymol. hoc loco laudato: *τουτέστιν ἐν χαλάσματι ποιοῦσι τὴν ψυχήν.* ex etymo, quod et Apollonius probauit. Melius ſimpliciter *χαίρουσι. γελῶσι.* Heſych. *καγχαλαάσκειν, γάνυσθαι* et *κεχάρεσθαι* iungit Apollon. IV, 996. 7. 8.

44. ⸖ quod *πρόμον* dictum ſit pro *πρόμαχον* (male additur per ſyncopen) *οὐχ, ὡς οἱ γλωσσογράφοι, τὸν βασιλέα.* vid. inf. ad H, 75. Idem Schol. A. B. L. monent reſpici ad v. 18—20.

45. Interpungi poſſe monent Sch. minus plene poſt *εἶδος ἐπ'* et continuari orationem, vt pendeat a *καγχαλόωσιν*, et plene, vt Hectoris verba ſequantur: quod grauitatem orationi addit. Conuenit ſententia cum Od. P, 454 *οὐκ ἄρα σοί γ' ἐπὶ εἴδεϊ καὶ φρένες εἰσί.*

46. *τοιόςδε ἐὼν* hiatum turpem facit, qui tamen vbique in ſcriptis et editis occurrit; haud dubie fuit, quod nec Bentleium fugit, *τοιοῦτος ἐών.* Ita quoque recitatur verſus ab Euſtathio ad Jl. Σ, p. 1152, 23. Super pronuntiatione multa habent Scholia. Optimum eſt per exclamationem et interrogationem efferre, vt admirationem referant verba.

47. *ἀρίηρας* Barocc. Eaton. *ἐρίηρ*, ab *ἄρω, εὐάρμοστος*, eſt frequens de ſodalibus. *ἐρίηρες ἑταῖροι.* Illuſtrat, hoc ipſo loco laudato, Etymologicus.

48. ⸖ quod *ἀνῆγες* de nauigatione ex Peloponneſo ad Troiam quaſi altius poſitam. Sch. A. (Atqui *ἀνάγειν νῆα* a littore in mare, in altum ſollenne eſt.)

49. ⸖ quod *ἀπίην* dixit longe remotam; non, vt recentiores, de Peloponneſo v. ad A, 270. Sch. A. Vtrumque Sch. br. memorat.

νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων. Reddunt grammatici *νυὸν ſponſam*, quia multi principes viri proci Helenae fuerant. Et eſt *νυὸς, ſponſa*, paſſim; vt latinis poetis *nurus.* In Homero tamen *νυὸν* nusquam reperio niſi pro nuru dictam; et fuit Helena *nurus fortiſſimi viri*, Agamemnonis; quod poeta per pluralem extulit. Alias poteſt latius accipi dictum omnino reſpectu affinium: cum Apollonio h. v. et Heſychio.

51. (debuit praefixum eſſe ⸖) Zenodotus legerat *κατηφείη*, nec male. Sic enim conuicia 50. 51. ad Paridem ſpectant, non ad Helenam, quae non bene poterat *δυςμενέσι χάρμα* eſſe, ne eius quidem raptus. Mul-

to melius etiam ipſe Paris ſibi eſt κατηφείη, quatenus ſe intuens κατηφὴς, moeſtus pudore, reddi debet. Melius ſic continuatur oratio vſ. 51. 52. Attamen κατηφείην, quod Schol. A. docent, agnouerunt αἱ Ἀριστάρχου, καὶ ἡ Ἀριστοφάνους, καὶ ἡ Σωσιγένους, καὶ ἡ Ἀργολική. καὶ σχεδὸν ἐν ταῖς χαριεστάταις οὕτως εἶχεν. De voce κατηφὴς, κατήφεια cf. ad Ω, 253 — δέ σοι et δὲ σοὶ αὐτῷ. vtrumque bene. δυςμενέσιν μὲν Flor. Ald. 1. recte; at Rom. δυςμενέεσσι μὲν et Ald. ſec. δυςμενέεσσιν μεν quod peſſime alii retinuere. Inſident eadem vitia codicibus. Debebat ſic ſaltem μὲν induci. Eadem Ald. ſecunda verſu 52 ſequenti μείνας. vitioſe, vnde alii repetierunt.

53. γνοίης θ' Vrat. A. Eaton. At γνοίης κε ſuam vim habet: *experturus tum eſſes, qualis ille vir ſit, cuius vxorem abduxiſti.*

54. ⸖ quod nonnulli, cum nihil alibi de Paride citharoedo occurrat, pro κίθαρις ſcripſere κίδαρις, quod pilei genus eſt. Addit Schol. cum Euſt. qui eadem affert, multa tamen eſſe in Homero ἅπαξ λεγόμενα. (Sane tale vocabulum eſſet et ipſum voc. κίδαρις. Et poeta omnino mollitiem Paridis arguit.) Quae autem κίθαρις fuerit, et an φόρμιγξ ab ea diuerſa, equidem cum aliis ignoro. — οὐκ ἂν δὴ Homerica eſt forma, notante Bentl. E, 32. 456. K, 204. At Dio Or. XI, p. 328. vbi h. v. c. ſeq. excitat οὐ γάρ τοι legit; non male. οὐκ ἄν τι Barocc. Moſc. 1. Nobilitata eſt Paridis cithara Horatii carmine I, 15, 15. et dicto Alexandri M. apud Aelian. V. H. IX, 38.

56. Ἀλλὰ μάλα Τρῶες δειδήμονες. ⸖ quia Zenodotus exhibuerat ἐλεήμονες. Atqui, ait Sch. A. non miſerentur Paridem, ſed oderunt, Troiani. Reſpicit haec Sch. A. ad H, 390. et inf. ad 453 vbi ipſe poeta inuiſum Troianis Paridem fuiſſe ait; igitur ne odio indulgeant, aut metu aut reuerentia eos moneri neceſſe eſt; non miſeratione: quod et negatur illo loco: οὐ φιλότητι. nam hoc eſt διὰ τὸ ἔλεος. δειδήμονες, εὐλαβεῖς. διὰ τὸ δέος

Apollon. Lex. h. v. vt ſint *verecundi et reuerentia tacti.* et Etymol. verſu adſcripto, *εὐλαβεῖς, φοβεροὶ, αἰσχυντηροί.* addit iis *δειλοὶ* Heſych. Tandem *δειλήμονες* eſt in Townl. et Vrat. a. a m. pr. quod et ipſum defendi poteſt, vt ſint *meticuloſi;* etſi error ex Δ et Λ facile oriri potuit. Heſychius ſimilem gloſſam habuiſſe videtur, etſi corruptam: *δειλήμονες. εἰδήμονες.* (hoc alio ſpectat, ad *δαήμονες,* niſi cenſeas ſcriptum fuiſſe *δειδήμονες*) *εὐλαβεῖς. ἢ δειλοὶ καὶ ἄτολμοι.* In Apollonio bis occurrit *δειδήμονες*, quod altero loco fuit *δειλήμονες.* Alio modo rem expedit, vt video, Slothouwer p. 89. — Pro *ἦ τέ κεν* Vindob. ed. *ἦ ῥά κεν.*

57. *λάϊνον ἕσσο χιτῶνα.* Fuit antiqua ſcriptura *ἕσο* ex ea aetate, qua geminabatur littera pronuntiando non ſcribendo. Huc redit obſeruatio Schol. A. „*ἕσσο* per duplex *σ* ſcripſerat Ariſtarchus, nec modo in commentariis, ſed et in nonnullis editionibus; nec aliter Zenodotus et Ariſtophanes. “ Itaque iam hi grammatici litteras ſcriptura geminare coeperunt.

ἕσσο. debuit eſſe *ϝεσσο·* nam *ἕω* ſi eſt *veſtio, induo, tego*, conſtanter fuit *ϝεω. ϝεννυμι. ϝειμα* et alia. Bentl. coni. *λάων.* Tum ex Heſych. affert *λανὸν, λίθον.* Malim ſtatuere *λαινὸν* non trinis ſed binis ſyllabis fuiſſe pronuntiatum: *λαινον ϝεσσο χιτωνα.* Et forte ipſum illud, quod Heſychio eſt *λανὸν, λίθον* fuit *λάνον, λίθινον.* Nihil in poeta mutant codd. nec apud Lucian. Reuiuiſc. 5.

λάϊνον χιτῶνα induere quid ſit, ex ipſa re facile licet aſſequi; antiqua loquendi forma, ex antiquiſſimorum hominum more per ſimilium rerum ſpecies potius, quam verbo proprio, declarandi res. Is, qui lapidatur, lapidibus obruitur, *λίθοις χωσθεὶς*, viſus eſt eſſe quaſi veſtitus et amictus lapidibus. Euſtathius comparat Heſiodeum *ἠέρα ἑσσάσθαι* h. *ἐνδύεσθαι.* Accommodatius eſt Pindaricum *ἐφέσασθαι γῆν.* Nem. XI, 21 *θνατὰ μεμνάσθω περιστέλλων μέλη καὶ, τελευτὰν ἁπάντων, γᾶν ἐπιεσσόμενος.* et Apollon. I, 691 *γαῖαν ἐφέσσασθαι,* quod copioſe illuſtratum ad Heſych. in *ἐπιέσσασθαι γῆν, ταφῆναι.* De tu-

mulo cogitaſſe quoque video Koeppen ad noſtrum verſum. Eſt aliud ſimile apud Apollon. I, 1326. ſaltu in mare facto *κῦμ' ἁλίαστον ἐφέσσατο, κύματι δύψας.* Abiecit in his elegantior vſus vocem *χιτῶνα.*

Poſt *κακῶν ἕνεχ'* plene interpunxerat Seleucus, improbante Schol. A. Ei accedunt B. et L. vt per exclamationem efferatur: *οἷα ἔοργας!* parum ſcite. *ἕνεχ'* recte Flor. Diſceſſit in vitium *ἕνεκ' ὅσσα* Ald. 1. 2. et hinc omnes; nec correctum vitium niſi in Baſil. Oxon.

59. *ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν.* Primum hoc eſt exemplum vſus Homerici *τοῦ ἐπεὶ*, vt ponatur nulla ſubiecta apodoſi. Iungit Sch. A. quod et alii faciunt *ἐπεὶ — μή μοι δῶρα*, nexu parum commodo. Durior altera ratio, vt cum *αἰεί τοι* iungatur, vt ſi ſit: *ἐπεί μοι ἐπέπληξας, σιδήρου τομώτερον εἶναί σε φημί.* Inter *ζητήσεις* et *λύσεις* haec fuiſſe intelligas e Schol. ad 61. Nec minus moleſtum eſſet iungere vſ. 66. quandoquidem merito meo me increpas, nunc vero cum Menelao congrediar. Dicam equidem per apoſiopeſin talia dici, geſtu forte ſupplente apodoſin: vt in iſtis Achillis: Σ, 101 *Νῦν δ', ἐπεὶ οὐ νέομαι* etc. ſcil. aut moriar, aut vlciſcar amicum Od. Γ, 103 *ὦ φίλ', ἐπεί μ' ἔμνησας* ſc. memorandum ſane mihi eſt de his. Sic Jl. N, 68. 775. Add. Od. Δ, 204. Θ, 236. Sic et h. l. ſupple, feram equidem. Vnus locus eſt, in quo diſerte apodoſis apponitur Jl. Z, 334 *τοὔνεκά σοι ἐρέω.*

In *αἶσα, τὸ καθῆκον,* laudat verſum Heſych. Et ad h. l. refert in eodem corruptum *κατ' αἰκνὸν, κατὰ πρέπον* Bentleius. *ἐπὶ τοῦ καθήκοντος* Ariſtides Quintil. de Muſica lib. III, p. 162 reddit.

κατ' αἶσαν, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν, e veteris ſermonis ſimplicitate profectum, quae tamen *δεινότητα* aliquam habet, qua et ſequiores vtuntur: vt Sophocles: *γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι προσήλθεθ' ἱμείροντες* Oedip. Tyr. pr. quod laudat Euſtath. hic et ad Z, 333. p. 645, 14. Infra I, 70 *ἔοικέ τοι, οὔ τοι ἀεικές.*

60. ἀτειρὴς Apollon. Lex. et ex eo Heſych. ὁ στερεὸς, καὶ ἄτρωτος, καὶ ἀνένδοτος, καὶ ἀκαταπόνητος. quod poſtremum ad h. l. ſpectat. Eſt quoque hoc in Schol. et Etymol. qui addit σκληρός. et ἀτειρέα χαλκὸν (Τ, 233) φύσει δύςτρωτον. (quod quid ſit v. ad Μ, 66.) opponitur ἁπαλός.

Koeppen haerebat in comparante et comparato, et conuenire aiebat: ὥς τοι νοῦς ἀτάρβητος ἐστὶν ἀτειρής. Saltem dicere debebat iuncturam et interpunctionem eſſe hanc: ὥς πέλεκύς ἐστιν ἀτειρὴς, — ὥς τοι νόος ἐστὶν ἀτάρβητος. vt quod exorſus erat et inexpletum reliquerat, αἰεί τοι κραδίη, — repetatur, et ſuppleatur, ὥς τοι νόος. Durum tamen et hoc.

61. ὅς τ' εἶσι. Cod. Vind. ed. ὃς εἶσι. et mox ὅς ῥά γε. non male.

63. ὥς τοι ἐνὶ στήθεσσιν — Ven. et Sch. ὣς σοὶ — ἀτάρβητος, ἄφοβος Apollon. Lex. h. v.

64. χρυσέης Ἀφροδίτης. De epitheto hoc antiquo multa argutantur veteres, laudata quoque Hiſtiaea (Heſtiaea) grammatica, h. e. femina docta, Alexandrina, (v. Strab. XIII, p. 894 D.) etiam Euſtath. pluribus locis, inprimis ad Τ, 282. Quae antiquiſſima notio fuerit, nemo facile expediet. Nunc ſatis eſt tenere, aurea dici praeclara, pulcra: cum Apollonio: καλῆς, ἀπὸ τῆς παρ' ἡμῖν θαυμαζομένης ὕλης.

χρυσέης et χρυσῆς variant libri hic et vbique. Antiquius prius, etſi contracte pronuntiatum; contracte ſcriptum eſt ſerius: hoc ſequutae ſunt edd. et codd. recentiores. Etiam in Suida hoc To. III, p. 213. Semel monitum eſto.

65. 66. ⊱ ἡ διπλῆ πρὸς τὸ ζητούμενον· πῶς, εἰ οὐκ ἐστὶν ἀπόβλητα, ἑκὼν οὐκ ἄν τις ἕλοιτο. Et eſt longa ζήτησις et λύσις, haud dubie Porphyrii, in Schol. Lipſ. plena ineptiarum: cum huc trahatur illud: eſſe alia deorum dona bona, alia mala; atqui poeta agit tantum de beneficiis quae a diis proficiſcuntur, quae niſi diis volentibus nemo aſſequi poteſt. Bene is qui in Schol. A.

adſcripſit: τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν, φησὶ, διδόμενα δῶρα οὐκ ἔστιν ἀρνήσασθαι, οἷα ἂν εἰσιν· μὴ διδόμενα δὲ παρ' αὐτῶν, ἀδύνατόν τινα λαβεῖν οἰκείᾳ σπουδῇ. — οὔτι ἀ. Vrat. a.

65. θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. pro hoc ἐρικερδέα mſ. Lipſ. ſed emendatum a manu ſeriore, cum Schol. in quo bis legitur, tertio autem ἐρικυδέα. Non dubito lapſum felicem eſſe librarii. Vulgata eſt in Pind. Sch. P. III, 182. Vtuntur vſ. 65 commode Lucian. Tim. 37. Laert. VI, 66.

67. νῦν αὖτ' ſine δ' Barocc. Lipſ. Vrat. b. Moſc. 1. εἴ με θέλεις. edd. vsque ad Barneſ. male. v. ad A, 133. et μ' ἐθέλεις eſt quoque in Lipſ. Ven. Vrat. A. mox 69 ἐν μέσῳ vitioſe multi; ſed piget aperta vitia enotare.

69—72. ap. Plut. Sympoſ. IX, 13 pr. leguntur. De re ipſa cf. inf. ad 457.

70. σύμβαλέ τ' edidit Barneſ. vt ſingularis eſſet, κάθισον καὶ σύμβαλε. At ſic τε importunum foret. συμβάλλειν, vt Lat. comparare, componere, de pugnaturis, proprie de paribus. cf. inf. Υ, 54. 55. Frequentius eſt, ipſos pugnantes συμβάλλειν, conferre arma, vel ipſos συμβάλλεσθαι.

κτήμασι πᾶσι. Inter ea, quibus raptum Helenae ornarunt poetae, praeeunte haud dubie Cyprio carmine, fuit quoque, quod ex h. l. petitum erat, memoratio pretioſi apparatus, quem Paris Sparta cum Helena abduxerat. Ex Cyprio illo Proclus: καὶ μετὰ τὴν μίξιν τὰ πλεῖστα κτήματα ἐνθέμενοι, νυκτὸς ἀποπλέουσι. et ſecundum Fragm. Vffenbach. p. 661 κόσμον οὐκ ὀλίγον Helena ſecum habebat: adde Tzetzae Antehom. 130. Ad Il. N, 626 ait Sch. B. μετὰ πολυτελοῦς ἀποσκευῆς, ὡς ἐπὶ θυσίαν ἥκουσα, (an Mineruae Chalcioeci? Eurip. Helena 250 ſq.) ἥρπαστο ὑπ' αὐτοῦ. Inter ſacra Bacchi factum id eſſe, narrat Lycophron 106 ſq. cf. Schol. ad eum vſ. 93.

Ceterum primo loco occurrit ἀμφ' Ἑλένην. Fuiſſe Ϝελένην pronuntiatum, patet ex Pauſan. p. 425. at Ho-

merus digamma non agnoſcit. v. ad B, 356 — ἀμφὶ Ἑλένην vn. Vindob.

71. ⁒ quod Zenodotus κρείσσω legerat, quod iam vidimus eum admiſiſſe A, 80. Sane κρείττω eſſe poſſunt τὰ πράγματα. νικήσει Vrat. a. b. vn. Vindob.

72. ἄγεσθαι Vrat. c. et vn. Vindob.

73. φιλότητα καὶ ὅρκια πιστὰ ταμόντες. Quae ὅρκια πιστὰ ſint, et quid ὅρκια ταμεῖν, vidimus ad B, 124. ſc. ἀποτέμνειν τοὺς στομάχους τῶν θυμάτων ὁρκίων. At h. l. adiungitur Φιλότητα ταμόντες, non quaſi hoc per ſe dici poſſit, niſi duriore ellipſi, verum propter iuncturam cum altero ὅρκια ταμόντες, in quo latet generalis notio ποιήσαντες φ.

74. ⁒ quod Zenodotus ſcripſerat ναίοιμεν· male, ait Schol. cum non poſſet tam confidenter de exitu certaminis augurari. (non video, quid ni Paris bene de ſe ominari potuerit.)

75. Ἄργος ἐς ἱππόβοτον. ἱπποτρόφον. recte Sch. br. Quae in iis et Sch. A. B. L. ex Hellanico apponuntur (in Fragm. Sturzii p. 48. in Argolicis) ſunt commenta ex nominibus conficta. Vnus Vindob. ἱππόβατον.

Ἀχαιΐδα, χώραν, γῆν, Sch. br. accipiunt de tota Peloponneſo; Sch. A. B. L. τὴν πᾶσαν Ἑλλήνων γῆν Ἀχαιΐδα φησίν. v. notam ad h. v.

76. 77. 78. iterantur inf. H, 54. 55. 56.

77. Τρώων ἀνέεργε φάλαγγας. Scriptum fuit ανεϝεργε· ſicque Bentlei. ſcribebat, et Dawes ϝεργνυμι. ϝερχαται. ϝερχατο. Repugnat Payne Knight, qui ſtatuebat (p. 98.) hoc vocabulum non admiſiſſe digamma; quia inf. Π, 481 occurrit ἔνθα τε φρένες ἔρχαται. ſed fuiſſe ἐργω, ἑέργω. quia, quae hinc deducta ſunt, ἕρκος, ἕργμα, adſpirantur. et inf. Φ, 283 fuere inter veteres qui αποέρσει ſcripſerant. Atqui ſunt tot alia loca, quae aperte ad digamma ducunt: τῆλε με ϝειργουσι ψυχαὶ Il. Ψ, 72. τὰς μὲν ἄρα ϝερξαν Od. Ξ, 411. Et quae obſtare videntur, aut corrupta ſunt, vt P, 571 ἥτε καὶ ἐργομένη, vel ἣ καὶ ϝεργομενη. vel ἣ καὶ εϝεργομενη, nam vtrumque vſu

ſtabitum; hoc alterum quidem conſtanter; aut dicendum ſaltem eſt fuiſſe plures formas ἔργω et εἴργω, ἐργῶ, εἰρ-γῶ, ϝεργῶ, ϝειργω. Ita et ἕρκος hinc fieri potuit, et recte legi Π, 481. Ρ, 354 potuit quod in edd. habemus.

78. Abeſt verſus a Veneto; et poteſt ille illatus videri ex Jl. Η, 56. vbi proprius ei locus eſt; nec in Schol. vllis quicquam in eum notatum. Poteſt tamen nec minus librarii incuria excidiſſe videri. In his ac ſimilibus nihil eſt quod definiri poſſit. *μέσσου δουρὸς ἑλών.* Bentleius coni. *μέσσον δουρὸς ἑλών.* Cum ἑλεῖν non niſi quarto caſu iungatur, apparet dictum eſſe vt ἅπτεσθαι et ſupplendum eſſe (κατὰ) μέσου δόρατος ἑλὼν (τὸ ἔγχος vel δόρυ.) Ita ἑλεῖν abſolute poſitum puta. Paullulum diuerſo modo dictum χειρὸς ἑλών. ἐς δ' ἄγε χειρὸς ἑλών. h. e. ἑλὼν αὐτὸν ἐκ χειρὸς. Inf. Π, 406 ἕλκε δὲ δουρὸς ἑλών. vbi vide.

80. ⸗ quod Homerus βάλλειν pro τιτρώσκειν ponit; nunc autem emphaſin habet." Sic Sch. A. Non video quem locum haec obſeruatio hic habeat. βάλλειν eſt h. l. vt alibi eminus telo petere; opp. οὐτᾶν, quod ipſum ſaepe in Schol. inculcatur. At illud quaeri poteſt, ſitne ἰοῖσιν ad ἐπιτοξάζοντο (vt ſit ἐπιτοξάζοντό τε ἔβαλλόν τε) an ad ἔβαλλον referendum; vt ſit καὶ ἰοῖσι λάεσσί τε ἔβαλλον. Saxa autem per fundas iacta intellige.

τιτυσκόμενοι. ἐπὶ τοῦ στοχασμοῦ, ait Apollon. Lex. h. v. εὐστοχοῦντες. στοχαζόμενοι Heſych. κατασтοχαζόμενοι, βλέποντες. Etymol. qui multa de etymo argutatur. Simplicius erat dicere: quod τείνω nunc eſt multas habuiſſe formas, paſſim obuias: τῶ. τάω. τέω. τείω. τείνω. τύω. τιτύω. τιτύσκω. quod ſimpliciter pro τείνω dictum inf. Ν, 23. Θ, 41. Triplicem vocis vſum de oculorum viſu, de animo, et pro ἑτοιμάζεσθαι, allatis vſſ. Θ, 41. Ν, 159 et 558 docent Sch. br. ad h. l. Apollon. Lex. in τιτύσκετο et Etymol.

82. ⸗ quod βάλλετε pro τιτρώσκετε. v. ad vſ. 80.

83. ⸖ quod τὸ στεῦται ἀντὶ τοῦ, κατὰ διάνοιαν ὁρίζεται. v. ad B, 597. γάρ τοι ἔπος ex Euſtath. Barnes memorat, quod metrum vitiat.

84. ἀνέῳ τ' ἐγένοντο. nusquam Ionicum habetur τε γένοντο. ἄνεῳ, ἥσυχοι Sch. br. e contextu. v. ad B, 323.

86. Κέκλυτέ μευ, Τρῶες, — Temere inculcauit Barnes poſt hunc verſum alium, in margine ed. Florent. tum in mſſ. Barocc. Cantabr. Mori adſcriptum; eſt ille quoque in Lipſ. Townl. Harlei. Eaton. vt alios recentiores taceam:

Ὄφρ' εἴπω, τά με θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι κελεύει.

Eſt enim is ex aliis locis ſimilibus huc retractus.

Scribit Barnes „γρ. κέκλυτ' ἐμεῦ.“ Alias eſt μοι. Nunc erunt iungenda, vel κέκλυτε μῦθόν μευ vel κέκλυτε ἐξ ἐμεῦ. Waſſe melius coni. κέκλυτε νῦν.

90. αὐτὸν δ' ἐν μέσσῳ. Vrat. a. ἐς μέσσον Plutarch. Sympoſ. IX, 13. vbi locum inde a vſ. 88 recitat (v. inf. ad 457.) nonnulla omittit ex vſſ. 90. 1. 2. et ſubiungit: τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἕποιτο. ex vſ. 255.

92. ⸖ ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται. quod Zenodotus κρείσσω ſcripſerat, vti vſ. 71. νικήσει Vrat. a. b. vt vſ. 71.

94. ὅρκια πιστὰ τάμωμεν. v. ad B, 124. τάμοιμεν ed. Vindob. e cod.

95. οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. Scholia hic et aliis locis ſuper ἀκὴν et eius etymo multa argutantur, quibus ſimilia ſunt in Euſtath. et Heſych. Praeſtat forte ἀπὸ τοῦ χαίνειν, factam eſſe ἀχήν. Sufficit fuiſſe aliquando κατὰ τὴν ἀκὴν, h. e. ἡσυχίαν, ab ἡ ἀκή. Apollonii Lexicon reddit ἐφ' ἡσυχίας. Virgilio eſt: *Olli obſtipuere ſilentes.*

97. κέκλυτε νῦν καὶ ἐμεῖο. Vitioſe ἐμοῖο Cant. Vrat. b. vt ſaepe.

98. διακρινθήμεναι ἤδη — διακρ. ἄμφω Cant. et Harl. ap. Bentl.

99. ⸖ quod Zenod. ſcripſerat: Ἀργεῖοι καὶ Τρῶες, vt alloquatur eos Menelaus, vtque διακρινθήμεναι abſolu-

te positum sit συνήθως ἡμῖν, ait Schol. — Super πέποσθε Scholion et in Etymol. habetur. Volunt esse pro πέπησθε vel pro πεπόνησθε. Fuit puto forma πόω, vnde πόνος, πονέω, vt alia forma πένομαι.

100. ÷ quod Zenod. Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης pro ἀρχῆς scripserat. Sane ἄτης habet quo se defendat: vt sit ἄτη Πάριδος error animi, vesania, flagitium commissum in Menelaum. Occurrit idem hemistichion inf. Z, 356 εἵνεκ' ἐμεῖο κυνὸς καὶ Ἀλεξάνδρου ἕνεκ' ἄτης, vbi eadem varietas, et Jl. Ω, 28. At ἕνεκ' ἀρχῆς erit supplendum vt sit ἀρχὴ τῆς ἔριδος *initium factum a Paride;* ὅτι προκατῆρξεν, sane durius, antiquiore tamen sermone haud indignum. Ἀρχὴ autem belli a Paride repetenda; Sic X, 114 sq. Hector dubitat, an satius sit reddere Helenam cum bonis raptis ἥ τ' ἔπλετο νείκεος ἀρχή. et inf. 351 ὦ ἄνα, δὸς τίσασθαι, ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε. vnde eius naues Ἀρχέκακοι Jl. E, 63. et belli initium πήματος ἀρχὴ Od. Θ, 81. Minus bene Clark. ἀρχὴν ex Latino reddere vult *coeptum, inceptum.* Vix definias, vtra lectio ab Homero profecta sit; ἀρχῆς tamen est recepta inde ab Aristarcho et Aristophane, vt probabile sit. In vs. princ. εἵνεκ ἐμεῖο Cod. ed. Vindob.

101. 2. apud Plutarch. Sympos. IX, 14. p. 743 B. recitantur.

102. διακρινθεῖτε pro διακρινθείητε. Schol. Sic Od. X, 62 ἐπιθεῖτε pro ἐπιθείητε et διακοσμηθεῖμεν sup. B, 126. Attamen διακρινθῆτε Barocc. Vrat. A. Eaton. διακριθῆτε Vrat. a. καὶ διακρίνθητε Schol. Vrat. b. Argute quaestionem mouerunt grammatici in Schol. B. L. cur Menelaus oblitus sit prodigii a Ioue oblati et a Calchante interpretati B, 300 sq. Scilicet virum fortem poeta exhibuit, non philosophum subtiliter res exquirentem.

103. Οἴσετε δ' ἄρν', ἕτερον λευκόν, ἑτέρην τε μέλαιναν ⊱ 104. ⊱ quod οἴσετε et οἴσομεν non est futurum ab οἴω, sed est verbum οἴσω." Recte quidem; sequitur tamen ἄξετε.

ἄρν', siue vt sit ἄρνα ἕτερον, siue vt sit ἄρνε." hoc verius; nam inf. 246 ἄρνε δύω. Paullo post promiscue dictum 117 ἄρνας, et 119 ἄρνα, vtrumque de vno.

Notatum quoque a veteribus, in 104 Δὶ' δ' ἡμεῖς οἴσομεν ἄλλον, tertio loco dictum esse ἄλλον, at de duobus ἕτερος· apud Eustath. et Suidam in ἄλλος.

At in metro turbat: οισετε δ' ϝαρν'. nam habuit digamma vox: inf. Δ, 435 ἀκούσασαι ὄπα ϝαρνων. Debuit ergo scriptum esse: οἴσετε ϝαρν' sine δ'.

Varia autem comminiscuntur grammatici super deorum distributione in hoc sacro; etiam Eustath. Videtur Iupiter ad Hellenes, Terra et Sol ad Troianos proprio aliquo modo spectare. Compares forte inf. 276. 7 foederis verba. Retundit tamen impetum vsus eiusdem formulae inf. T, 258. 9. in Agamemnonis iureiurando: nam in hoc quoque ipso cum Ioue Tellus et Sol memorantur.

105. ⸗ quod ἄξετε pro ἄγετε. quod et Apollon. Lex. apposuit cum h. v. ἄξατε, Cod. Vindob. ed. Seruarunt ad h. v. e Porphyrio, vt probabile mihi sit, Scholia br. antiquum ζήτημα, valde ineptum: cur nunc ad pugnam descendat Menelaus, cum Iupiter excidium promisisset: respectu puto ad Calchantis vaticinium B, 324 sq. habito.

ὄφρ' ὅρκια τάμνῃ. mſ. in Apollonii Lex. in τάμνειν exhibet τάμνοι.

106. ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι. De hac voce v. ad N, 293 ἐπεί εἰσιν αὐτῷ παῖδες ὑπερήφανοι.

107. μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται. Apollon. Lex. in ὑπερβασίῃσι (corr. — σίῃ) παραβάσει τῶν ὅρκων καὶ τοῦ δικαίου. οἷον ἁμαρτίᾳ. Similia in Schol. Hesych. inprimis Etymol. h. v.

δηλεῖσθαι τὰ ὅρκια, vt Lat. *violare* iusiurandum. At Δ, 67 dictum est 'Αχαιοὺς δηλήσασθαι ὑπὲρ ὅρκια. sic et vſ. 236. Est sane pro φθείρειν. βλάπτειν, v. c. ap. Theocr. IX, 35. inprimis per φάρμακα, dicta δηλητήρια.

108. 9. 110. — obelo notantur, quia ſic venia Priamidis danda foret, ſi tale omnino iuuenum eſt ingenium: Αἰεὶ δ᾽ ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται." Obliti erant viri docti, vſu ſermonis hoc vbique haberi, vt de eo, quod *plerumque* ſit, dicere ſoleamus ſemper, αἰεὶ, id fieri.

Recitat vſ. 108 vt eum habemus, Polybius, vt creditur, in fragm. ap. Suidam in προςαστειασάμενος, forte προςαστεϊσάμενος. Artemidor. I, 52. p. 44. Lucian. Herc. 4. et Stobaeus Serm. L, p. 358 περὶ τόλμης. et ſecundum hunc verſum habemus epigramma de adoleſcente: εἴς σε καὶ ἀψευδὴς ἐψεύσατο βίβλος Ὁμήρου, Ὁπλοτέρων ἐνέπουσα μετήορα δήνεα φωτῶν ap. Stobaeum Serm. III, p. 37. Anthol. Steph. p. 120. Brunck. Anal. III, p. 244. In Heſych. a Bentlei. notatum eſt ἀερέθονται et ἠερέθοντο. Etymol. ἠερέθονται ἐπὶ τοῦ ἀπαιωροῦνται καὶ κρέμανται. Suidas: αἰωροῦνται· Apollon. Lex. σείονται· Actum de hac voce ad B, 448. Eſt ea inprimis apta ad declarandam animi leuitatem; vti opp. τὸ ἔμπεδον: conuenit ὁ ἀεσίφρων, inf. Υ, 183. et quodammodo ὁ παρήορος Ψ, 603.

109. οἷς δ᾽ ὁ γέρων μετέῃσιν. Fuit, puto, antiquius, οἷς δὲ γέρων, vſu antiquo.

110. λεύσσει et λεύσει variat et h. l. v. ad A, 120. ὅπως τὰ πράγματα διάγηται ὡς βέλτιστα.

112. ἐλπόμενοι παύσεσθαι ὀϊζυροῦ πολέμοιο. quae perpetua eſt variatio, legitur et h. l. παύσασθαι in Barocc. Cant. Lipſ. Vrat. a. A. Moſc. 1. 3. vn. Vindob. Townl. Eaton. — εὐχόμενοι Cod. Vindob. ed. a pr. m.

115. ὀλίγη δ᾽ ἦν ἀμφὶς ἄρουρα. res ipſa poſtulat, inter vtramque aciem relictum fuiſſe exiguum ſpatium pugnaturis Paridi et Menelao. ἀμφὶς dubitare potes, ſitne ἀμφοτέρωθεν, *ab vtraque parte*, an χωρὶς ſeorſum relictum ſpatium.

116. δύο κήρυκας ἔπεμπε. Barocc. ἔπεμψεν et ἔπεμψε Lipſ. Townl. Vrat. a. A. Eaton. duo Vindob. Sequitur tamen πρόϊει.

117. καρπαλίμως cum ἔπεμπε vulgo iungitur; videtur praestare nectere cum seqq. καρπαλίμως ἄρνας τε φέρειν Πρίαμόν τε καλέσσαι. iubet quoque hoc facere Schol. A.

119. ἠδ' ἄρν' ἐκέλευεν οἰσέμεναι. Cant. Barocc. Lips. Vrat. a. b. A. Mosc. 1. Eaton. etiam Athen. XIV, ἐκέλευσεν. Debuit autem olim scriptum esse ἰδὲ ϝαρν' ἐκέλευε aut potius Ionice ἄρνε κέλευε. De ϝαρνε v. ad 103.

121. Ἶρις δ' αὖθ' Ἑλένῃ — In Schol. Harlei. αὖ Ἑλένῃ, quod praeferebat Bentl. vt ϝελενῃ locum haberet.

122. Iris εἰδομένη γαλόῳ ⁊ ἡ διπλῆ διὰ τὸ γαλόῳ. nec tamen additur, quid memorabile visum sit in hoc; at conferenda sunt Scholia ad alterum locum X, 473. Vocem γάλως iam olim minus notam fuisse, ex eo colligas, quod grammatici certatim eam interpretantur, iam inde ab Apollonio in Lex. γάλως, ἀνδρὸς ἀδελφή, allato hoc loco, vt contra δαήρ v. 180 ἀνδρὸς ἀδελφός. Tum forma minus vsitata: γάλως, ex γάλοος, όου, όῳ. (non, vt grammatici volunt τῇ γάλῳ esse productum in γαλόῳ) Schol. A. comparat Ἀθόῳ δ' ἐπὶ πόντῳ Ξ, 229. at ibi est ἐξ Ἀθόω δ' ἐπὶ πόντον.

Ceterum episodium, quod sequitur, cum ipsa carminis rerumque summa nullum vinculum habet tam necessarium, vt a primo auctore profectum videri debeat. Potuit hoc aliunde accedere seu tanquam singulare seu tanquam nouum ingeniosi rhapsodi carmen. De his tamen facile est ariolari; quod tuto pronuntiet, nemo, puto, habet.

123. ἔσχε Porphyr. ad Z, 252. sufficit esse h. l. pro συνῴκει αὐτῇ.

125. τὴν δ' εὗρ' ἐν μεγάρῳ. ἐν οἴκῳ. Sch. br. et putes hoc satis esse; at Sch. A. B. L. esse pro ἐν θαλάμῳ· in eo enim materfamilias versatur; at viduae et virgines ἐν ὑπερῴῳ.

126. δίπλακα πορφυρέην. Erat in edd. μαρμαρέην. ⁊ quia in δίπλακα μαρμαρέην omissum χλαῖναν. Porro lectum olim fuit πορφυρέην· sic non modo Aristarchi, ve-

rum et Zenodoti et Ariſtophanis editiones habuerunt, vt Sch. A. teſtatur; et ſec. antiquiores Euſtathius. Mirum vtique, vnde altera lectio illata in libros nunc ſuperior antiquiore illa facta fuerit. Quid igitur? reducemus ne alteram? Sane, ſi auctoritati antiquiorum parendum eſt. Vtram tamen veriorem putabimus? vtram dicemus e gloſſemate ortam? Sunt loca plura, in quibus eadem res memoratur; ſed lectio fere variat. Sic Jl. X, 441 *δίπλακα μαρμαρέην.* alii *πορφυρέην.* Inf. Σ, 480 *ἄντυγα σάκεος τρίπλακα μαρμαρέην* alias dubitationes facit. At Odyſſ. T, 242 *δίπλακα δῶκα καλὴν πορφυρέην* ſine varietate. Memorantur *φάρεα ἁλιπόρφυρα* Od. N, 108. *ἠλάκατα ἁλιπόρφυρα* Od. Z, 53. 306. Apollon. I, 722. vbi Iaſonis *χλαῖναν* ad h. l. adumbrat, etiam *δίπλακα πορφυρέην* habet. Quod in veſtibus mirationi et alias eſſe videmus, eſt nitor et ſplendor ſiue in candore ſiue in purpureo colore; vt Apollon. I, 725. 6. commendari quoque vtrumque colorem ſaepe videmus a ſplendore; hactenus tamen doctior videri poteſt lectio *πορφυρέην*, quippe quod male accipi potuit de colore, adeoque minus aptum ad h. l. viſum eſt. Atqui *purpureum* poetis de nitore ac ſplendore quoque dici, a multis obſeruatum eſt.

πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους. Apud Apollon. Lex. in *πάσσε* eſt *πολλοὺς* — in Heſychio tamen, qui eum exſcripſit, eſt *πολέας*, vt et apud Athen. V, p. 191 D. vbi vſſ. 125—128 appoſiti ſunt, vbi et *ἐνέπασσεν* et *μαρμαρέην* legitur.

ἐνέπασσε — *ἐπὶ τοῦ ἐποίκιλλε* verſu adſcripto Apollon. Lex. in *πάσσει.* Heſych. et Suid. in quo *ἐνέβαλλεν. ἐνεποίκιλλεν.* cum Schol. br. Inf. X, 441 *ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε* ad quem locum vide Schol. Pindari Ol. X, 113. vbi *ἀναπάσσει χάριν* explicat *ἀναποικίλλει*, verſum noſtrum adſcribit; et Schol. Theocr. II, 18 addit verſu adſcripto, *ἀντὶ τοῦ· μετὰ κόσμου ἐτίθη.*

Reſtat *δίπλαξ*, vt quaeratur, quaenam illa fuerit. Difficultatem facit, quod non liquido conſtat, fueritne *διπλῆ*, *διπλοῖς* et *δίπλαξ*, vnum idemque an diuerſa;

prius tamen probabilius ſit. Nam et de omento quo involuuntur proſiciae victimarum, *δίπτυχα ποιήσαντες* dixit A, 461. et al. et hoc idem de veſte *δίπτυχον λώπην* Od. N, 224. Et *δίπ...κι δημῷ* Jl. Ψ, 243. add. 253. vt *δίπλακα ἐσθῆτα.* Pro ſynonymis tandem ponuntur *διπλῆ* et *δίπλαξ* Od. T, 225. 241. Pro ſynonymis habent quoque voces grammatici: Etymol. in *δίπλακα. σημαίνει δὲ διπλοΐδα, διπλοῦν ἱμάτιον, ὅ ἐστι χλανίδα δίπτυχον, διπλῆν.* Conſentiunt gloſſae Heſychianae in vocibus his ſingulis. Porro ora clipei Achillei eſt Σ, 480 *τρίπλαξ*, h. e. triplici lamina conſtabat. Fuiſſe *χλαῖναν*, h. e. veſtem exteriorem et craſſiorem, et quidem ex lana, dubitari nequit; qua cum corpus amiciretur, potuit illa modo anguſtior, modo latior ac largior eſſe. Memoratur itaque *ἁπλοῒς* Jl. Ω, 230. Od. Ω, 275 *Δώδεκα δ' ἁπλοΐδας χλαίνας.* quem et Pollux reſpicit VII, 47. qui nulla rei declaratione addita in loco cetera turbat. Et fuit *διπλοῒς*, quae duplicata corpori iniiciebatur. Atque ea ſtatim ita texta eſſe debuit, vt maior ac latior tela eſſet, Jl. X, 441 *ἀλλ' ἥγ' ἱστὸν ὕφαινε, — δίπλακα, μαρμαρέην*, vbi Sch. A. *διπλοΐδα ἣν οἷόν τε, διπλῆν περιβαλέσθαι* et noſtro loco Γ, 126 Helenam Iris offendit: *ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε δίπλακα μαρμαρέην.* ſiquidem veſtis conficienda erat, quae duplicata corpori iniiceretur, eademque ad talos demitti ſolita; nam hoc fere adiicitur: Jl. K, 133 Neſtor noctu proceſſurus: *ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν διπλῆν ἐκταδίην.* et Od. T, 225 vbi *χλαῖναν πορφυρέην — διπλῆν*, cui ſubiicitur pro mutuo dato munere, 241 *καὶ δίπλακα δῶκα καλὴν πορφυρέην, καὶ τερμιόεντα χιτῶνα.* Iam talis veſtis et dignitatis, fortunae aut mollitiei ſignificationem habere et vero etiam corpus aduerſus frigus munire potuit. Ad prius ſpectat Od. N, 224 *ἀνδρὶ νέῳ παναπάλῳ* aſſimulata Pallas *δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχουσ' εὐεργέα λώπην*, h. *διπλῆν*, ſ. *δίπλακα.* Frigoris auertendi cauſſa ea veſte induti etiam noctu proceſſerunt; vnde etiam eae veſtes cum craſſiores fuere, tum villoſae ad continendum corporis ca-

lorem. Neſtor l. c. K, 133 noctu prodiens induerat χλαῖναν διπλῆν ἐκταδίην· οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Et Vlyſſes Od. T, 225 χλαῖναν πορφυρέην οὔλην ἔχε δῖος Ὀδυσσεύς. Contra ἁπλοῒς tempeſtati molliori accommodatior: quam in Rheſum 444 acute intulit Toup. ad Suidam in ἀπλοΐδαο.

Nuper vir doctiſſimus Viſconti in Muſeo Pio-Clement. III, 37 δίπλακα animaduertit in Pallade duplici amictu veſtita; praeclare ea inſeruire poteſt formae huius indumenti adumbrandae; etſi antiquioribus aetatibus formam rudiorem et ſimpliciorem fuiſſe credere licet.

128. οὕς ἔθεν ἐγκλιτικῶς ſcribi iuſſere grammatici: v. Schol. A. cf. ad A, 114. Apollon. Lexic. in ἕθεν. οὓς ἕθεν εἰ. ἐ. ἀντὶ τοῦ, οὓς αὐτῆς. Verſum 129 et 139 omittit Vrat. b. ſed mera librarii incuria.

130. Νύμφα non eſt Doricum Ionico immixtum, ſed ſeruatum, puto, ex antiquiore ſermone; vt Μοῦσα.

132. οἱ et 134. οἱ iam veteres eſſe ſcribendum notarunt.

135. Verſum παρῳδεῖ Ariſtoph. Au. 402. ad verba ἀσπίσι κεκλιμένοι v. Schol. cf. ad E, 356.

137. μαχήσονται. Bentl. praeſert μαχέσσονται. v. ad A, 298.

138. — τῷ δέ κε νικήσαντι. „quod κε abundat, et tertius caſus eſt pro τοῦ νικήσαντος." Suſpiceris vtique ſcriptum olim fuiſſe γε. cf. inf. ad 176. Nec tamen aliter in Plutarcho quoque Sympoſ. IX, 13. p. 742 C. Quod κεκλήσῃ pro ἔσῃ dictum, vulgo nunc notum, notant tamen grammatici ad h. l.

140. ἀνδρός τε προτεροῖο. Obſeruant grammatici, quod poeta ignorat raptum Helenae a Theſeo. cf. Schol. ad 242. At v. ad 144. In προτεροῖο καὶ ἄστεος manifeſta eſt grammaticorum ignoratio τοῦ Digamma. Fuit enim ab Homero pronuntiatum προτεροῦ καὶ ϝάστεος. Mox in καλυψαμένη vſum mediae formae, *cum ſe ipſam cooperuiſſet*, Clarke obſeruat.

141. ἀργεννῇσι — ὀθόνῃσι. Pollux recitat VII, ſ. 54. et non ex lino ſed laneam (goſſypinam puta) veſtem intelligi docet: forte ex vſu antiquiore.

143. ἅμα τῇδε Cant.

144. — ≈ Αἴθρη Πιτθῆος θυγάτηρ. Si poeta Theſei matrem dicit, delendum eſſe verſum pronuntiant grammatici; etiam Euſt. add. Sch. A. ad H, 9. 10. nimis enim vetulam eam ita fore, nec Helenae eſſe poſſe pediſſequam; addunt alii eam ſocrum Helenae fuiſſe, ſcilicet propter Theſeum, a quo rapta fuerat Helena. Addit Barneſ. Scholio Plutarchum etiam ἀθετεῖν τὸν στίχον. Scilicet ille Theſ. extr. p. 16 B. ait propter moleſtias, quas verſus facit, οἱ δὲ καὶ τοῦτο τὸ ἔπος διαβάλλουσι. h. improbant, ſuſpectum reddunt. Sublatum tamen verſum et ipſe vult Bentleius.

Fuit quoque ζήτημα, Porphyrii puta, cum ipſe poeta Theſeum inter προτέρους ἄνδρας numeret (Odyſſ. Λ, 630) et ἀμφίπολος non niſi de iuuencula ancilla memoretur, non potuiſſe Theſei matrem eſſe ſeruam Helenae; et λύσις· dici ἀμφίπολον etiam de vetula; vt γρηῒ σὺν ἀμφιπόλῳ Od. A, 191. — Fuit alius, qui diſtinguere iuberet poſt Αἴθρη, vt reliqua ad Clymenen referrentur. „Volunt quoque habendam hanc Aethram aliam ac diuerſam.“ At hoc nullo modo fieri poteſt, cum Πιτθῆος θυγάτηρ adiectum ſit. Nec vero in fabulis priſcarum ſtirpium tam iuſta temporis ratio habetur. Fabula inprimis decantata fuit in tragoediis; quippe quae multum opportunitatis dabat poetis, noua et Athenienſibus auditu grata ſingendi; eadem in antiquiſſimis artis operibus expreſſa, vt in Cypſeli arca ap. Pauſan. V, 19. Et in Polygnoti pictura apud Delphos Aethra adſtabat Helenae ipſa detonſo ad cutem capillo ap. eund. X, 25. p. 861. etſi Helenae aderant duae aliae ancillae Electra et Panthalis p. 860. Antiquior auctoritas erat Hellanici: is Helenam a Theſeo raptam, mox cum ille cum Pirithoo ad Proſerpinae raptum abiiſſet, Aethrae ſeruandam traditam, Aphidna autem expugnata Aethram captiuam ab-

ductam tradiderat. Ita Schol. et Schol. Eurip. Hec. 125. et eadem cum aliis ex Hellanico Plutarch. in Theſeo p. 14 E. F. v. Apollod. III, 10, 7. et ad e. l. Notas. Lycophr. 503 c. Schol. Add. Iacobs Tzetzae Antehom. 130. et Sturz. Hellanici fragm. p. 115. Fontem fabulae cognouimus ex praeclaris Procli fragmentis Eſcur. fuiſſe Arctinum *ἐν Ἰλίου Πέρσιδι*. Leſcheum pro eo memorat Pauſan. X, 25. p. 861. ſiue quod ſimilia is in parte Jliadis paruae narrauerat, ſiue quod illam ipſam poeſin ſub Arctini nomine memoratam intellexit. Atque haec narrata potiſſimum mihi fidem faciunt, rhapſodi alicuius fetum hunc verſum eſſe, cui non ſatis viſum, *ἀμφίπολοι δύο.*

De *Clymene* nil monent Scholia. At fuit et illa inter captiuas in Polygnoti pictura apud Pauſan. l. c. p. 862. lib. X, 26 pr. vbi Steſichorus *ἐν Ἰλίου Πέρσιδι* eam inter captiuas numeraſſe narratur. Quod ſi is primus Clymenen inter captiuas retulit, ſerioris etiam commatis verſum noſtrum habendum eſſe patet. Dictys eam memorat lib. I, 3. V, 13. Fuit aliquis e Tragicis, qui ei ſororem Pirithoi Thiſadien vel Phiſadien ſubſtituerat; vnde Hygin. hoc habet fab. 79 et 92. Ceterum in Or. funebri, quae inter Demoſthenicas eſt, (p. 1398 R.) legitur: *ἐμέμνηντο οἱ Ἀκαμαντίδαι τῶν ἐπῶν, ἐν οἷς Ὅμηρος ἕνεκα τῆς μητρός φησιν, Αἴθρας Ἀκάμαντα εἰς Τροίαν στεῖλαι. ὁ μὲν οὖν παντὸς ἐπειρᾶτο κινδύνου, τοῦ σῶσαι τὴν αὑτοῦ μητέρα ἕνεκα.* auctorem aut fefellit memoria, aut in eius codice plura lecta fuiſſe neceſſe eſt quam quae in noſtris libris habentur.

145. *αἶψα δ' ἔπειθ' ἵκανον.* vn. Vindob. *ἵκανεν.* *Σκαιαὶ πύλαι.* Cauſſam nominis portae Scaeae non vno modo tradunt Sch. br. Apollon. Lex. h. v. et inde Heſych. Etymol. item Schol. ad Jl. X, 6. Probabilius ceteris, a ſitu dictam, quod ad ſiniſtram manum, neſcio quo reſpectu, ſita erat. Sufficit eam ad planitiem et caſtra Achivorum duxiſſe.

146. *οἱ δ' ἀμφὶ Πρίαμον.* Notatur ad h. v. primum h. l. occurrere vſum loquendi *οἱ περὶ, οἱ ἀμφὶ,* pro

ipſo nomine. v. Euſtath. et iterum ad Z, 436. M, 139. 140.

Nomina ſenum ex parte Virgilius, ex parte Quintus Smyrnaeus, et Tragici, ad ſuum conſilium adhibuerunt. Inutile eſſet quaerere de ſingulis. Pauca monere ſufficit. *Panthous* et Panthûs, Othryis vel Othryae f. (Aen. II, 319.) cuius filii memorantur ex Phrontide Jl. P, 40. Polydamas et Euphorbus, tum Hyperenor Jl. P, 24. De Panthoi origine Delphica narratio eſt apud Schol. ad Jl. M, 231. Euſtath. p. 900, 46. et Seru. ad Aen. II, 319. vbi cf. Notam. *Thymoetes* notus ex Aen. II, 32. ſuaſor equi Troiani in vrbem admittendi; eundem Laomedontis filium, adeoque Priami fratrem fabulatus eſt neſcio quis apud Diodor. III, 66. — *Lampus*, *Clytius* et *Hicetaon*, Laomedontis erant filii, adeoque Priami fratres Jl. Y, 138. Apollod. III, 12, 3. — *Vcalegontem* memorauit Virgilius et de *Antenore* actum in Exc. VII* ad Aen. Virgil. lib. I.

149. *δημογέροντες, οἱ τοῦ δήμου ἐντιμότεροι.* Heſych. cum Schol.

150. *γήραϊ δὴ πολέμοιο πεπαυμένοι.* „*γήραϊ. γρ. καὶ γήρεϊ. ὡς οὔδει.* Schol. A. B. L.“ at Etymol. in *γέρων* (verbis huius verſus corruptis) et in *ὁπλότεροι* memorat *γήραϊ.*

151. *καθ' ὕλην.* Scriptum olim fuiſſe *ὑλϜῃ* vnde ſilva, notatum iam viris doctis. v. Bentl. ad Horat. I, 23. et Clarke h. l. add. ad Ξ, 285.

152. *δενδρέῳ ἐφεζόμενοι ὄπα λειριόεσσαν ἱεῖσι.* Ἐπὶ quod Zenodotus legerat *δένδρει.* (quod et in Diog. Laert. paullo poſt videbimus.) At apud Homerum eſt *δένδρεον*, nusquam *τὸ δένδρος*, cf. Euſtath. vt nec *τὸ δένδρον.* Itaque nec *δένδρῳ ἐφεζόμενοι* h. l. legi poteſt; et eſt quoque *δενδρέῳ* in plerisque. *δενδρέῳ ἑζόμενοι* eſt in Cant. ſed *δενδρέῳ* binis ſyllabis eſt efferendum. *ὄζῳ ἐφεζόμενος* eſt in ſuauiſſimo loco in Sc. Herc. 393 etiam de cicada: *ἦμος δὲ χλοερῷ κυανόπτερος ἠχέτα τέττιξ ὄζῳ ἐφεζόμενος θέρος ἀνθρώποισιν ἀείδειν ἄρχεται, ᾧ τε πόσις*

καὶ βρῶσις θῆλυς ἐέρσῃ, καί τε πανημέριός τε καὶ ἠῶος χέει αὐδὴν Ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ, ὁπότε χρόα σείριος ἄζει. Poſt haec omnia tamen veram et antiquam lectionem eſſe cenſeo δένδρει, vel δένδρε᾽ ἐφεζόμενοι· nam Ionicum hoc eſt, et Herodoteum. Placuit quoque Gregorio Cor. p. 25. etſi mox ſubiicit, per metaplaſmum δενδρέῳ maluiſſe Homerum.

ὄπα λειριόεσσαν. Vox hoc et altero loco N, 830 obuia, vbi λειριόεις χροῦς occurrit, vt *molle* corpus, cutis *tenera* ſit. Habet ea adeo ſenſum ex re declarandum, vt ſit mollis, dulcis, ſuauis. vt iam Apollon. Lex. h. v. λειριόεντα — οἱ δὲ τὴν (ὄπα ſcil. ex h. l.) προςηνῆ. exſcriptus ille in Heſychio h. v. apud Etymol. λειριόεσσα ſimpliciter eſt γλυκεῖα. ἐπιθυμητὴ, ἡδεῖα. Apud Quintum II, 417 ſunt Heſperides λειριόεσσαι. Si vox ἀπὸ τοῦ λείριον ducta eſt, a ſuauitate vnius ea generis, quam lilii odor praebet, ad aliam omnem ſuauitatem traducta eſſe debet. Niſi cum Schol. Apollonii I, 879 ſtatuas, λείριον omnino pro ἄνθος dici coepiſſe, vt ap. Nicandr. Ther. 243 λείρια δ᾽, ὡς ἴα τοῖα, περιστρέφει illam radicem. leg. περιστέφει. et eſſe adeo λειριόεν τὸ εὐανθές. Certe Lucian. in Herc. 4 καὶ οἱ ἀγορηταὶ τῶν Τρώων τὴν ὄπα τὴν λειριόεσσαν ἀφιᾶσιν, εὐανθῆ τινα. λείρια γὰρ καλεῖται, εἴγε μέμνημαι, τὰ ἄνθη. et reddit ὄπα ἀνθηρὰν Euſtath. At ζῶα ὀξύφωνα in lib. de Homer. poeſi ſ. 18. non eſt pro interpretatione habendum. Apollon. IV, 903 ὄπα λείριον dixit, vt putes adiectiuam aliquando formam vocis fuiſſe. Verſu noſtro Timonem Phliaſium Sillographum vſum eſſe ap. Diog. Laert. III, 7. et ad disputationes Platonicorum accommodaſſe, notatum iam ab Erneſtio: vbi tres verſus 150. 1. 2. παρῳδοῦνται.

ληριόεσσαν vitioſe inde ab Ald. 2. editur.

ἱεῖσι notatur a grammaticis hic et ad Λ, 270 προϊεῖσι, quod eſt pro ἱᾶσι. cf. Etymol. in ἀφιᾶσι.

154. ὡς οὖν εἶδον Ἑλένην. εἴδονθ᾽ Harlei. Vrat. A. et a. ſicque codd. in Θ, 251 variant, vbi vide. Et Π, 278 ὡς εἴδοντο Μενοιτίου υἱόν. Vtrumque igitur vſu habe-

tur. Bentleius defendebat εἶδον ϑ' quia ante Ἑλένην, quam in Homero digamma non habere vidimus sup. 70. Nil tamen interest, cum et in εἶδον vltima in caesura producatur. Apud Hesych. est ὥς, ἡνίκα. ὡ δ', ὡς οὖν εἶδον Ἑλένην.

155. ἦκα Zenodotus ὦκα legerat, cumque eo Crates, si recte intelligo grammaticum e Ptolemaeo Ascalonita haec tradentem. Atqui ὦκα nec senibus conuenit, nec bene ad Helenam retrahitur ἰοῦσαν ὦκα, quod indecorum esset in femina eius ordinis. Verbo: vitiosa fuit lectio; cuius Eustathius quoque meminit. ἦκα, *submissa voce*, prae pudore senes loquuntur. ἦκα, πραέως, ἡσύχως. ἦκα πρὸς ἀλλήλους est ap. Apollon. h. v. Male editum ἧκα inde ab Ald. 2. et Rom.

156. οὐ νέμεσις. οὐ νεμεσητὸν, ὡς τὸ· οὐχ ὁσίη (Od. X, 412) ἀντὶ τοῦ οὐχ ὅσιον Schol. B. et L. Scilicet νέμεσις est μέμψις, indignatio, modo animo suscepta, modo verbis expressa: vide Jl. Ξ, 80. Od. A, 350. Υ, 330. Interdum (non semper) reddi posse οὐ νέμεσις, *non mirum est*, monet Hemsterh. cum Ernestio ad Callim. in Dian. 64.

Vss. 156. 7. 8. sunt ap. Valer. Max. ext. III, 7, 3. vbi de Helena sua Zeuxis eos recitasse fertur; sunt et apud Athen. V, p. 188 B. versus 156—159. Philosophatur de his vss. Maximus Tyr. diss. XXXI. p. 107. To. II. et vtuntur loco passim scriptores, vt Aristot. de Morib. II, extr. Sext. Empir. adu. rhet. praecepta. Suauiter Lucian. Merc. cond. 16.

158. αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικε. Fuere qui iungerent cum antec. ἄλγεα πάσχειν αἰνῶς. At αἰνῶς ἔοικεν est pro λίαν, vt iam Etymol. notauit; vt Od. A, 208 αἰνῶς γὰρ κεφαλήν τε καὶ ὄμματα καλὰ ἔοικε κείνῳ. et sic alibi, etiam in scriptoribus Ionicis, Herodoto et Hippocrate, quod iam Ernesti monuit ad h. l. Sic alias dicitur δεινῶς. quod comparat Herodian. in fragm. ad calcem Moeridis p. 446. Porro εἰς ὦπα est, *adspectu;* nec mo-

do facie ac vultu, ſed toto corpore. εἰς ὦπαν vitium eſt Ald. 2. traductum in alias.

ἀθανάτοισι θεῇς repoſuit Turnebus, nulla auctoritate; niſi quod nunc ſic quoque expreſſum video in Herodiani fragm. l. l. p. 446. Frequentat alterum quoque Homerus. ἀθανάτῃσι θεῇς eſt quoque in Etymol. voc. αἰνῶς, et ap. Athen. V, p. 188 B.

159. ἀλλὰ καὶ ὧς — ὧς ſcribere iuſſerunt veteres, monentibus A. B. L. cum ſit pro ὅμως. cf. ad A, 116.

ἐν νηυσὶ νεέσθω. Vrat. A. ἐν νηΐ —

160. μηδ' ἡμῖν τεκέεσσί τ' ὀπίσσω πῆμα λίποιτο. Voluere ἧμιν ſcribi veteres ap. Schol. A. B. L. cf. ad A, 147. et Etymol. in ἡμῖν.

λίπηται Sch. br. inde ab Ald. cum vno Vindob. Ferri hoc poſſet, ſi eſſet μὴ — λίπηται. At eſt νεέσθω, μηδὲ λίποιτο. Thucyd. I, 81 f. δέδοικα δὲ μᾶλλον, μὴ καὶ τοῖς παισὶν αὐτὸν ὑπολίπωμεν ſc. τὸν πόλεμον, vbi Schol. laudat h. v. μηδ' — λίποιτο.

162. δεῦρο ἐλθοῦσα ἵζου πάροιθε (πρὸ) ἐμοῦ. quis dubitet de verborum ordine. Turbant tamen Schol. ἐμοῖο vitioſe et hic librarii, vt Vrat. b.

163. ὄφρα ἴδῃ πρότερόν τε πόσιν — ἴδῃ quia ἴδῃ Homericum magis eſt quam ἴδῃς. De hoc v. ad A, 203. Vulgo editum erat ἴδῃς. Vtrumque Euſtath. memorat, ἴδῃ Sch. B. ad E, 695 πηοί, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν συγγενεῖς. debuit et hoc vocabulum eſſe antiquatum ſerius, cum Schol. et gloſſaria, cum Suida, illud interpretentur.

164. οὔτι μοι αἰτίη ἐσσὶ — Expreſſit haec et ornauit Virgil. Aen. II, 601 ſq.

165. οἵ μοι ἐφώρμησαν. ἐφόρμησαν Lipſ. edd. Rom. Ald. 2. et hinc aliae.

166. ὥς μοι καὶ τόνδ' ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς. Aiunt grammatici, poſſe ὥς μοι iungi cum ὄφρα ἴδῃ, καὶ ὡς, ἵνα. melius tamen accipi optatiue: εἴθε μοι ἐξονομήνῃς. Atqui neſcio an ſic optatiuo carere poſſit oratio. Sane ſine vinculo continuatur oratio, tanquam mora aliqua interpoſita, cum δεῦρο, ἵζευ πάροιθε ἐμοῦ.

Eſt porro ζήτησις ad h. v. (in Sch. br. ad 170.) haud dubie e Porphyrio: quomodo Priamus decimo anno de Achiuorum ducibus interroget? Ad quam quaeſtionem varia reponuntur. Simpliciſſimum eſſe videtur, quod in nota appoſui.

169. καλὸν δ᾽ οὕτω ἐγὼν — Barnes: γρ. καλὸν δ᾽ οὔ πω ἐγὼν οὕτως ἴδον. neſcio vnde. Vulgata eſt quoque ap. Themiſt. Or. I, p. 6. III, p. 181.

170. οὐδ᾽ οὕτω γεραρόν. ἔντιμον. ſic intellige Apollon. Lex. h. v.

172. Αἰδοῖός τέ μοι ἐσσὶ, φίλε ἑκυρὲ, δεινός τε. Iunctim memorantur metus et reuerentia. Jl. Ω, 435 τὸν μὲν ἐγὼ δείδοικα καὶ αἰδέομαι πέρι κῆρι. — Commentatur hac de re Plutarch. in Cleomene: αἰδοῖος, αἰδοῦς ἄξιος. Apollon. Lex. h. v. quod communi fere vſu adhibetur de ἱκέτῃ. de ξένῳ. paſſiue, qui reuerenter habetur. vnus locus eſt, iam in lexicis notatus, Od. P, 578 κακὸς δ᾽ αἰδοῖος ἀλήτης, vbi manifeſte eſt actiue dictum, pudens, verecundus: vt poſſit forte aliquis αἰδοίας ἀλόχους in eundem ſenſum dictas accipere; praeſtat tamen et has αἰδεσίμας interpretari, reuerenter habendas. αἰδὼς autem pro σέβας ſaepe in Homero.

Porro δεινὸς, ap. Apollon. Lex. ἀξιωματικὸς, ἐντροπηματικὸς (noua vox: qui ἐντροπὴν mouet, reuerentiam ſui) laudato hoc verſu. Iunxit vtramque vocem iterum Homerus Od. Θ, 23. Suauiter hac compellatione de Parmenide vtitur Plato Theaet. p. 183 E. (To. II, p. 138.)

Nugas grammaticorum ſuper verſus metro in φίλε ἑκυρὲ, vide ap. Euſtath. Nota ſunt disputata de verſibus λαγαροῖς, quos Chamaeleon inde tuebatur, quod eos Homerus ad μελῳδίαν comparauerit, cum verſus cantare ſoleret: ap. Athen. XIV, p. 632. Clarke ad A, 51. n. 10. propter aſpiratam primam in ἑκυρὲ vltimam in φίλε produci; ſpiritum enim aſperum ſaepe tanquam conſonantem pronuntiari vel tanquam aeolicum digamma; lectumque, tanquam ſi ſcriptum fuiſſet: φιλὲϜϜ ἑκυρὲδ δεινός τε.“ Ineſt aliquid veri: nam primo in tono ſeu ar-

ſt poſſe ſyllabam breuem produci et ipſa pronuntiatione conſonam geminari nemo dubitet. Tum etiam digamma in ἑκυρὲ fuit ϝεκυρε, et potuit pronuntiari Φιλε ϝϝεκυρε.

Laudatur fere corrupte Φιλὲ vt ap. Stobaeum Serm. XXXII, p. 212.

173. ὡς ὄφελε θάνατός μοι ἁδεῖν. reddit Schol. ἀρέσαι, idque Apollonium quoque in Lex. h. v. appoſuiſſe vidit Villoiſon. adde Etymol. Et Euſtath. altero loco: ἀρεστὸς καὶ ἡδύς μοι δόξαι. At Heſychii gloſſa ἀδεῖν, ἀκολουθεῖν, aut corrupta eſt, aut ad h. l. ſpectare nequit.

Euſtath. ambigit, ſitne ἁδεῖν an ἀδεῖν, aeolice; et ſitne ab ἥδω an ab ἁδέω, ἀνδάνω. Eſt quoque ἀδεῖν in Lipſ. Vrat. A. edd. Ald. 2. Rom. et ceteris hinc ductis expreſſum. Bentleius quoque cenſebat με ϝαδειν fuiſſe; enimuero ἁδεῖν ſemper cum caſu tertio iungitur (v. c. M, 80. Od. Z, 245. Υ, 327.) nec ϝαδειν eſſe potuit. v. disputata inf. ad E, 203.

εἴθ' ὄφελεν Cod. ed. Vindob. ſaltem εἴθ' ὀ.

175. Eſt in Porphyrii Quaeſt. Homer. 13 obſeruatio ſuper τηλυγέτην. At plenior olim in h. v. eſſe debuit ζήτησις, quandoquidem plura alia ex eo laudantur in Schol. br. valde corruptis, et Schol. A. minusque contaminate in Ven. B. (quem compara ad Jl. N, 470.) Sch. Lipſ. et Leid. apud Valken. diſſ. de Schol. Homer. p. 144.

Secundum haec Helenae filia fuit Hermione; tum, ſecundum Diaethum, filius Morrhaphius, et ſecundum Cinaethonem, Nicoſtratus. Aliter Apollodorus tradidit III, 11, 1. ad quem vide. Scilicet a tragicis commenta haec ſunt profecta, quae grammatici exceperunt tanquam hiſtorice tradita.

παῖδα τε τηλυγέτην· proprie vocem hanc patre aetate iam prouecto natam deſignare conuenit, vt Jl. E, 153. 154. ad quem locum pleniora ſunt Schol. B. Volunt inde dictum eſſe de prole vnica: quandoquidem iunctum eſt interdum μοῦνον τηλύγετον, vt Jl. I, 478 ὡσεί τε πατὴρ ὃν παῖδα φιλήσῃ μοῦνον, τηλύγετον. Ait Plutarch. de

amicor. multitud. p. 93. 94. τουτέστι μὴ ἔχουσιν ἕτερον γονεῦσι μήτε ἕξουσι γεγεννημένον. Sic quoque Porphyr. Qu. Hom. 13. Alii ἀγαπητὸν eſſe volunt, vt eſſe ſolent οἱ μονογενεῖς. Sic Jl. I, 143. Videtur tandem omnino dicta eſſe vox de puello aetatis tenellae, delicato: ſic ſaltem Jl. N, 470 ἀλλ' οὐκ Ἰδομενῆα φόβος λάβε, τηλύγετον ὥς. etſi multa de h. l. et aliis comminiſcuntur grammatici: eſt enim plerumque ambiguum, quo ſenſu vox ea adhibita ſit, ſi ſubtilius inquiras. v. Apollon. Lex. h. v. quem tamen interpolatum eſſe arbitror. Philemon ap. Villoiſ. ad e. l. Etymol. h. v. Heſych. Suid. Schol. Apollonii I, 99. 719. Egit quoque de h. v. Pollux II, 20.

176. τά γ' οὐκ ἐγένοντο. Fuit quoque in libb. κ' ap. Schol. A. male. τὸ, δι' ὅ, καὶ κλαίουσα τέτηκα. Frequentata hinc poetis loquendi forma. proprie ὁ θυμὸς τήκεται, conſumitur, conficitur, contabeſcit, inter lacrimas: μηκέτι τῆκε θυμὸν, πόσιν γοόωσα Od. T, 264.

178. οὗτός γ' Ἀτρείδης· οὗτος δ' Ἀ. apud Apollon. de ſyntaxi p. 79, 27. minus bene.

179. ἀμφότερον βασιλεύς τ' — Nobilitatus verſus Alexandri vſu, qui eum ore ferebat: Plutarch. de fort. Alex. I. p. 309. item Xenophontis memoratione Mem. Socr. III, 2 pr. Sympoſ. 4, 6. tum centies in Plutarcho, Dione et aliis. ἀγαθὸν ad φρόνησιν reuocat Schol. Pindari Nem. VIII, 13.

180. δαὴρ, ἀνδρὸς ἀδελφὸς, Apollon. Lex. h. v. At Heſych. in δᾶερ. Argutantur in etymo Etymologus et Euſtath. ad Z, p. 648, 31. δαὴρ ἐμὸς κυνώπιδος eſſe pro ἐμοῦ obſeruant omnes.

εἴποτ' ἔην γε quid ſit nemo diſerte docet, ſed ex ſententia vnusquisque ariolatur. Euſtath. οἱονεὶ λέγουσα, ὡς οὐ νῦν ἐστιν, ἀλλά ποτ' ἦν. Sch. B. L. εἴποτε ἦν δαὴρ, ἐμὸς ἦν. quae putida ſunt. Sch. br. ἐάν ποτε ἦν cum ſoloeciſmo. Conſului recentiores: parum profeci. aut omittunt, aut vertunt varie. Proprie eſt: *ſi vnquam, ſi modo fui*, vel, *ſiquidem fuit.* Clarke: *ſiquidem meminiſſe fas ſit. ſi vnquam digna eram, quae iſto nomine*

nominarer. Alii aliter; vt Schol. ad Ω, 426 per ἕως γε. Sed de graecis quaerimus et ſenſu grammatico, non de eo quem inſeras. Optatiue εἴποτ' ἦν accipi nequit, tum dicendum erat εἴθε, non εἴποτε. Inſpexi Dammium, qui ceteris melius vertit: *quum olim eſſem quidem.* Comparemus alia loca, in quibus formula occurrit: Jl. Λ, 761. Neſtor de ſe et ſua virtute: ὣς ἔον, εἴποτ' ἔην γε, μετ' ἀνδράσιν. Ω, 426 Priamus de Hectore: ἐπεὶ οὔ ποτ' ἐμὸς πάϊς, εἴποτ' ἔην γε, λήθετ' ἐνὶ μεγάροισι θεῶν. Od. Ο, 268 Telemachus ait: πατὴρ δέ μοι ἐστὶν Ὀδυσσεύς, εἴποτ' ἔην· νῦν δ' ἤδη ἀπέφθιτο. Τ, 315 non eſt in domo herus, οἷος Ὀδυσσεὺς ἔσκε μετ' ἀνδράσιν, εἴποτ' ἔην γε. Nihil video quod accommodatum his locis ſit quam vt ſtatuam εἴ ποτε dictum eſſe pro ὁπότε. ὅτε. ἐπειδή. priſco vſu loquendi. Alio vulgari vſu εἴποτε vidimus in votis et precibus Α, 39 et al.

182. ὦ μάκαρ Ἀτρείδη, μοιρηγενὲς, ὀλβιόδαιμον. verſus recitatur paſſim, etiam ab Ammon. in Ariſtot. π. Ἑρμηνείας p. 31. Ald. Suauiter hoc verſu vtuntur Diog. Laert. IV, 52. et Plutarch. de an. tranquill. p. 471. dum ait, extra domum Agamemnonem felicem praedicari; at eundem de ſe ipſo profiteri Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. Β, 111. Commode quoque verſum adhibet Themiſtius Or. X, p. 133 ad Valent. Imp. de pace cum Gothis facta.

μοιρηγενὲς, ἀγαθῇ μοίρᾳ γεγεννημένε Schol. et Heſych. Per εὔμοιρος explicat Schol. Pindari Ol. II, 18. 19. vbi eſt αἰὼν μόρσιμος.

ὀλβιόδαιμον, προπαροξυτόνως, qua de re longum eſt Scholion A. quod et in Etymol. in Ἀπόλλων extat.

183. ἦ ῥά νύ τοι πολλοὶ δεδμήατο κοῦροι Ἀχαιῶν. Non ſibi conſtat temporis ratio in δεδμήατο (h. e. δέδμηντο. ſub imperio tuo *erant*) nullus enim locus eſt tempori praeterito. Aliter res ſe habet Od. Γ, 304 Aegiſthus ἐμήσατο λυγρὰ — δέδμητο δὲ λαὸς ὑπ' αὐτῷ. recte et Od. Λ, 621. Viderant hoc Bentl. et Clarke. Requiritur δεδμήαται. Legerant Sch. br. et Euſtath. in ſuis libris δε-

δμήαται, nam adſcripſere, δεδμήαται, ὑποτεταγμέναι εἰσίν. At ſic metrum iugulatur: δεδμήαται κοῦροι Ἀχαιῶν. Aut itaque legendum eſt cum Barneſio: δεδμήαται υἷες Ἀχαιῶν. aut δέδμηνται κοῦροι Ἀ. reponendum eſt. In Heſychio occurrit vtrumque, et δεδμήαται et δεδμήατο. alterum hoc ſolum attulit Apollon. Lex. et Etymol. Poſſis δεδμήατο ſic expedire velle, vt cum miratione dictum ſit: imperabas tu, vt nunc video, ingentibus copiis, quod non putaram! At hoc argutius eſſet pro noſtro poeta.

184. ἤδη καὶ Φρυγίην εἰςήλυθον — Memorabilis locus antiquae rei geſtae *fama* acceptae; diſcimus enim, factam aliquando eſſe *incurſationem Amazonum*, feminarum e Scythia, h. e. e locis vltra Maeotidem, in Phrygiam. Copiae *Otrei* et *Mygdonis*, Phrygum, admodum numeroſae, ad Sangarium fluuium iis occurrerant; iisque *Priamus* ſocius auxiliis adductis interfuit. Nec mirum, cum *Hecuba* e Phrygia eſſet oriunda, Dymantis filia, cuius aiunt Otreum quoque et Mygdonem filios fuiſſe, (etſi alii Mygdonem Aemonis filium ediderant) adeoque Hecubae fratres, vna cum Aſio: cf. Apollod. III, 12, 5. et ad e. l. notam p. 759. Ab Otreo Otroea oppidum ſupra Aſcanium lacum fuit: Strabo XII, p. 849 A. A Mygdone autem Mygdones ad Olympum montem habitarunt. ibid. p. 861 B.

Amazonum autem antiquiſſima haec eſt memoria; altera, tempore etiam antiquior, eſt de Bellerophonte Z, 186. Vtraque videtur fama eſſe accepta; at auctores Argonauticorum, Heracleae et Theſeidis, tandem et rerum Dionyſi, ſeu Bacchi, Amazones commento poetico, dum miranda captant, inſeruiſſe ſuis carminibus videntur: cf. ad Apollodor. notas p. 372 ſqq. Fuit quoque epos Poſidis Ἀμαζονὶς, ap. Athen. VII, p. 296 D. (niſi hiſtoricum hoc opus fuit; idem enim τὰ Μαγνητικὰ ſcripſerat ibid. XII, 533 D.) τὰ Ἀμαζονικὰ Onati (ὁ Ὄνατος, niſi Ὀνάτης fuit) memorat Schol. Theocriti XIII, 46. Etſi autem h. l. cum iis bellauit Priamus, Cyclici tamen poſt Homerica demum tempora auxilio veniſſe

Troianis Amazones narrarunt, ducente Penthesilea: ex iis sua duxere Quint. Smyrn. II. et Tzetza Posthomer. vbi cf. Iacobs. vs. 7.

Cum Phrygas αἰολοπώλους memorat poeta, obseruandum et hoc, Phryges iam tum equorum vsu in bello inclaruisse, curuli tamen, puto, vsu. Etiam Il. K, 431 sunt Φρύγες ἱππόδαμοι. Notandum quoque hoc, vitium cultu antiquitus celebratam esse Phrygiam, Φρυγίην ἀμπελόεσσαν, quod serius aliter se habuit. Schol. br. itaque obseruant, ad tractum circa Apameam solum hoc spectare; nam reliqua Phrygia frumentis tantum idonea erat, πυροφόρος.

184. ℥— quod apud Homerum Troia diuersa est a Phrygia; recentiores vtramque confundunt. — et quod ἤδη est pro ἤδη ποτέ.

185. αἰολοπώλους. Tenendum e pluribus apud Eustath. esse αἰολόπωλον pro simplici αἴολον, ταχὺν, adiuncta notione, agitandi currum; vt αἰολοθώρηξ. αἰολομίτρης. Schol. Aristoph. Nub. 727 reddit ταχυΐππους. v. Not. ad B, 816. vbi est κορυθαίολος Ἕκτωρ.

186. Λαοὺς Ὀτρῆος καὶ Μύγδονος· edd. ante Cantabrig. Mori. Cant. Lips. Vrat. A. Μυγδόνος.

187. οἵ ῥα τότ' ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο. in vno ap. Bentl. τότε στρατόωντο, Ionice, recte.

παρ' ὄχθαις Bentl. laudat nescio vnde. At παρ' ὄχθας vbique legitur, etiam in Strabone XIV, p. 999 C. vbi docet, Phryges hos in Asia esse quaerendos, non, vt alii fecisse videntur, in Europa. Cum Phrygum societate teneretur Priamus, duxerat ex iis Hecubam, Dymantis filiam Π, 718. 9.

188. 189. Versus recitat Strabo XII, p. 830 A. Adduunt recentiores, etiam tum ab Amazonibus captam esse Troiam. v. Schol. Lycophr. l. c.

189. ἤματι τῷ, ὅτε τ' ἦλθον. Erat editum ὅτε ἦλθον ingrato hiatu. Legebam ὁπότ' ἦλθον. Sed Cant. diserte ὅτε τ' ἦλθον. Sic et Townl. Vrat. a. b. Eaton. et Sch. Lycophr. 69. At ὅτ' ἦλθον Vrat. 1.

Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι. De epitheto multa Sch. br. Hesych. h. v. Etymol. Praeſtat accipere, viris pares.

190. ἀλλ᾽ οὐδ᾽ οἱ τόσοι ἦσαν, ὅσοι ἑλίκωπες Ἀχαιοί. οὐδ᾽ οἱ Townl. — De Scholio ad ἑλίκωπες v. ad A, 389. Referebam vim vocis ad vigorem et alacritatem obtutus quaquauerſus ſe circumferentis, ἑλίσσοντες ὦπα, ὀφθαλμόν.

193. μείων μὲν κεφαλὴν Ἀγαμέμνονος. — Erat haec lectio Ariſtarchea, quam deſertam eſſe miror, cum in ceteris fere ea regnet; receptumque pro ea κεφαλῇ vbique in codd. et edd. Offendit in hac, eum fuiſſe minorem capite Agamemnonis: immo vero, minor Agamemnone erat, capite; altero non niſi humeros huius attingente.

194. εὐρύτερος δ᾽ ὤμοισιν ἰδὲ στέρνοισιν ἰδέσθαι. Sch. br. ἠδὲ cum Vrat. b. Ald. Ergo et ὤμοις lectum eſſe debuit ὤμοις ἠδὲ στ. Innumeris tamen ex locis apparet, librarios metri nec notionem nec rationem et curam habuiſſe.

196. αὐτὸς δὲ, κτίλος ὡς, ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν. Bentleius ſibi perſuaſerat ὡς ita poſtpoſitum, ſcribi ſolitum ὥς, antiquitus fuiſſe FΩΣ, idque adeo vbique in ſuo exemplari monuit. Cauſſam non appoſuit; quam tamen facile exputo fuiſſe in eo, quod et ὅς, ὅν, οὗ, fuere ϝός, ϝόν, ϝοῦ. Sunt quoque loca, in quibus Bentleiana obſeruatio adhiberi poſſit, vt ſup. v. 2 ὄρνιθες ὥς. θεὸς ὥς, et ſimilia. Obſeruabatur locus hic κτίλος ὥς, qui excludit digamma: tentabat itaque modis variis: αὐτὸς δὲ ψιλὸς ἐπεπωλεῖτο, vel αὐτὰρ ὁ ψιλὸς ἐών, — vt Δ, 231 αὐτὰρ ὁ πεζὸς ἐὼν ἐπεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν, vel αὐτὰρ ὁ τῶν ἄλλων — Verum omnia haec opera vana puto ſuſcepta eſſe; et ὡς omnino digammam haud admiſiſſe litteram cenſeo, repugnantibus omnibus locis; et ſi qua ſunt loca ambigua, facilem medelam aut rationem aliam habentibus. Vide modo A, 66. 116. I, 391. Λ, 210 et al. In his autem, in quibus vltima producitur ante ὡς, θεὸς ὥς, σύες ὥς (Od. Λ, 412) et ſimilibus, tono ea producitur.

In Vrat. b. κτῖλος, vt et in aliis nonnullis; male; N, 492 Λαοὶ ἕπονθ' ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα. Et ap. Pindar. P. II, 31 ἱερέα κτίλον Ἀφροδί — τας — Ibid. Schol. de voce agit. Ὅμηρος μὲν τὸν προηγούμενον τῆς ποίμνης κριὸν κτίλον ὀνομάζει. Scilicet ἀρνειὸς est ὁ κριός. Apollon. Lex. h. v. laudato hoc versu. Ammon. h. v. p. 24. adscriptis vss. 197. 8 ἄρνες οἱ νεογνοὶ — ἀρνειοὶ δὲ οἱ προήκοντες τῇ ἡλικίᾳ. De voce κτίλος iam ad Pindar. l. c. monitum est: v. Etymol. cum Schol. Cum κτίλος sit τιθασσὸς, πρᾶος, χειροήθης· necesse est in Homero esse *proprio* nomine arietem *gregis ducem* dictum. Nam generalis notio locum non habet. Ita apparet, τὰ κτίλα omnino fuisse τὰ ἥμερα, *pecudes*: Sch. Nicandri Ther. ad v. 452 (p. 25) 471 κτίλα μῆλα.

197. ἀρνειῷ — πηγεσιμάλλῳ. Accipiunt alii de denso, alii de nigro, alii de albo vellere. Constat adeo ariolatos esse grammaticos modo ex etymo, modo ex contexta oratione. cf. ad I, 124. Praestat cum Etymol. a πηγὸς, (πήγω, πηγνύω, a πήσσω, nutrio, pinguefacio) ducere vt sit, εὐπαγεῖς μαλλοὺς, τοῦτ' ἔστιν εὐτραφεῖς ἔχων, vt Apollon. Lex. h. v. vno verbo, δασύμαλλος, βαθύμαλλος. Sic κῦμα πηγὸν Od. E, 318. quod alibi πολλὸν καὶ τρόφι Il. Λ, 307. Cum vero μέλαν κῦμα alibi occurrat, putarunt grammatici, hoc idem πηγὸν esse posse. Aiunt autem Sch. B. et L. iam Antimachum τὸ πηγὸν opposuisse τῷ λευκῷ. Mature itaque vocis vsus exoleuisse videtur. Quod πηγεσίμαλλος pro πηγόμαλλος formatum est, illustratur ab Etymol. in ἀλφεσίβοια, exemplis ἑλκεσίπεπλος ex ἑλκόπεπλος, Πρωτεσίλαος ex Πρωτόλαος, et ἀλφεσίβοια ex ἀλφόβοια.

198. Longum Scholion super οἴων quod binis syllabis pronuntiauit Aristarchus, fauente Ptolemaeo Ascalonita; recte intercedentibus Herodiano, Aristonico et Schol. Ven. A.

199. ἔπειθ' Ἑλένη. sine digamma. v. ad B, 356.

200. οὗτός δ' αὖ vt τοιόςδε. Schol. br. quem male Barnes. sequitur.

201. *ἐν δήμῳ Ἰθάκης* pro Ithacenſibus, et hi pro ipſa Ithaca. Commentitium eſt quod Schol. ait, fuiſſe locum in Ithaca *Δῆμον* dictum. Pro ipſa *terra*, *ſolo* ac *regione* ſaepe *δῆμος* ap. Homer. vt *Λυκίης ἐν πίονι δήμῳ.* vnde et epitheti *πίων* ratio reddenda, de *fertili* agro.

202. Verſum recitat Strabo I, p. 32 B.

203. *αὖ* Lipſ. perpetua varietate.

204. *ἔειπας* Mori Barocc. Vrat. a. a m. pr. Lipſ. a m. pr. Vindob. ed. At *ἔειπες* Euſtath. et al. v. ad A, 106 dicta. Ceterum ex ſeqq. confinxit Libanius declamationes ſuas Menelai et Vlyſſis ad Troianos pro reddenda Helena.

205. ⊱— *ἡ διπλῆ, ὅτι παραλλήλως τὸ δὴ τῷ ποτέ.* Accepit ergo *ἦ δὴ γὰρ καὶ δεῦρο ποτέ.* *ἤλυθε* h. l. ab aoriſto, non a praeterito eſſe ducendum, temporum ratione docet Clark. Reſpicit h. l. Pauſan. X, 26, ſub f.

Quod in ſeqq. narratur, ad Antehomerica ſpectat, et expoſitum erat copioſius in Carmine Cyprio; quod ex Proclo aſſequi licet in argumento: *καὶ διαπρεσβεύονται (οἱ Ἀχαιοὶ) πρὸς τοὺς Τρῶας, τὴν Ἑλένην καὶ τὰ κτήματα ἀπαιτοῦντες. ὡς δὲ οὐκ ἐπήκουσαν ἐκεῖνοι, ἐνταῦθα δὴ τειχομαχοῦσι.* Vlyſſes et Menelaus (alios adiungunt ſeriores. v. Tzetza Antehom. 154. et Dictys pr.) ante bellum illatum, Tenedo profecti, vt eſt in Schol. res repetitum Troiam venerant et in concione Troianorum verba fecerant. Eos Antenor hoſpitio exceperat. Menelaum huic legationi interfuiſſe, etiam Herodot. II, 118 fide ſacerdotum Aegyptiorum ſe accepiſſe narrat. Ad hanc legationem ſpectat, quod Jl. Λ, 137 memoratur Antimachus aliquis tanta fuiſſe veſania, vt legatos occidendos ſuaderet. Diuerſa et altera Vlyſſis profectio ſub finem belli facta, qua ſpeculatum Troiam ſub mendici habitu ingreſſus ab Helena agnitus eſt: de quibus Od. Δ, 242. Expoſita erat haec legatio a Leſcheo in Jliade parua, vt e Proclo diſcimus. Meminere ea multi: Quintus V, 78 ſq. Tzetza Poſthom. 602. et Schol. ad 609. Tertia eſt profectio Vlyſſis cum Diomede ad Palladium auferen-

dum; etiam haec in Jliade parua fuit narrata. Haec omnia aliis variisque modis expoſuere tragici et ſeriores; de quibus nobis laborandum non eſt. Ceterum memorato apud Antenorem hoſpitio ſuperſtructae ſunt multae aliae narrationes; etiam de legatione Antenoris in caſtra Achiuorum poſt Paridem e medio ſublatum ad pacem componendam. In caſtra adductus iam Helenus expoſuerat fata vrbis, ſi adductus eſſet Neoptolemus, abductum Palladium, et equus Mineruae conſecratus: cuius narrationis primus auctor fuit Leſcheus: (v. ap. Proclum. add. Quint. X, 346 ſq. Tryphiod. 43 ſq. et diſertius Conon Narr. 34.) In illa legatione iacta ſunt fundamenta proditionis: de qua v. dicta ad Aen. I. Exc. VII *.

206. ⸖ (potius ⸖·) quia Zenodoti lectio fuit: σῆς ἕνεκ' ἀγγελίης (ap. Apollon. Lex. p. 26. eſt ἧς) Grammatici ei ita occurrunt, vt diſtinguant σεῦ ἕνεκ', ἀγγελίης σὺν ἀ, vt ſit ὁ ἀγγελίης Ὀδυσσεὺς, pro ὁ ἄγγελος, quod vix putes iis in mentem veniſſe, niſi diſerte hoc haberent Schol. et h. l. et alibi, vt N, 252. et Lexica, ipſe Apollon. Lex. in ἀγγελίην p. 26. ad quem locum doctus eſt excurſus Tollii p. 736. cf. inf. ad Δ, 384. Λ, 140. Verum vtique eſt, ἀγγελίαν pro eo dici, qui nuntiat; abstractum pro concreto; non vero vt ὁ ἀγγελίας ſit. Eſt autem ἀγγελία σου idem ac ἀγγελία ὑπὲρ, περί σου. vt recte Tollius pluribus docet. Duriorem in hoc ſecundi caſus vſum etiam Erneſti notauit. Occurrit tamen haud raro, et in hac ipſa voce Od. K, 245 Eurylochus venit ἀγγελίην ἑτάρων ἐρέων. pro περὶ ἑτάρων. Porro ἀγγελίης (ἕνεκα) ἤλυθε eſt etiam Od. Π, 334. apud Heſiodum in Theog. 781 ἀγγελίης πωλεῖται ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης et inf. Jl. O, 639, 640 ὃς Εὐρυσθῆος ἄνακτος ἀγγελίης οἴχνεσκε adde N, 252. At Bentleius recordatus loci Λ, 140 Μενέλαον — ἀγγελίην ἐλθόντα refingit et h. l. ἀγγελίην, vt legebatur quoque inf. O, 640. a Zenodoto.

207. ⸖ quod ἐκ παραλλήλου dicta ſunt ἐξείνισσα καὶ ἐφίλησα; nam idem ſignificat vtrumque" Sch. A. Sunt

tamen hactenus diuerſa, quod alterum eſt, *hoſpitio excipere*, alterum, hoſpitem *comiter et benigne habere.*

Cum, vt paullo ante vidimus, ex h. l. ductae ſint narrationes de nimis procliui Antenoris in Achiuos voluntate, hos ipſos verſus eo conſilio adſcripſit Schol. Pindari P. V, 108.

209. *Τρώεσσιν ἐν ἀγρομένοισιν ἐμίχθην.* Erat vulgata lectio *Τρώεσσιν ἀγειρομένοισιν* ſorte orta ex omiſſione *τοῦ ἐν*, quod abeſt in ed. Flor. Ald. 1. item in Vrat. c. Verum alteram lectionem agnoſcunt codd. M. L. H. apud Bentl. quod et ipſe praeferebat, tum Ven. Lipſ. Townl. Eaton. Vrat. A. Moſc. 1. duo Vindob. Sic quoque Euſtath. recitat p. 406. c. Schol. Biblioth. S. Germ. ad A, 54. recte, vt ſit *ἐνεμίχθην Τρώεσσιν.* vt K, 180 *οἱ δ', ὅτε δὴ Φυλάκεσσιν ἐν ἀγρομένοισι γένοντο.*

211. *ἄμφω δ' ἑζομένω.* „quod Zenodotus ſcripſerat *ἑζομένων.*" At enim nota eſt: caſus rectos abſolute poſitos dixeris pro quibus vulgo genitiui abſoluti poni ſolent: Sic *σύν τε δύ' ἐρχομένω, καὶ πρὸ ὁ τοῦ ἐνόησε,* Jl. K, 244 *οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν* — Od. M, 73. Figura a multis illuſtrata: vt in Lesbonacte de figg. p. 183. Koen. ad Gregor. p. 34. Vim in ſigura quaerit Demetr. de enunt. ſ. 60.

ἑζομένων eſt in Townl. et Eaton. ſcilicet vt conueniat cum *στάντων·* et hoc ipſum maluerat Bentleius; aut ſi *ἑζομένω*, legendum quoque eſſe *στάντες μέν.* recte, ſi quidem poetam ad ſubtiliorem rationem adigere licet.

212. *ἀλλ' ὅτε δὴ μύθους καὶ μήδεα πᾶσιν ὕφαινον,* Videtur ieiunum eſſe *πᾶσιν*, et pronum eſt coniicere fuiſſe *Τρωσίν.* Defendes alterum ex obſeruatione, quod ſaepe poeta *πολλοὺς* et *πάντας* memorat pro *πλῆθος.* Eſt adeo *πᾶσιν, ἐν πᾶσιν*, pro *ἐν πλήθει*, in concione populi; alibi *ἐνὶ δήμῳ* vt inf. Σ, 295.

Pro *ὕφαινον* Caſaub. Lect. Theocr. c. IX. *ἔφαινον* malebat; et miror Bentleium ipſum pronum eſſe in hanc lectionem laudato loco N, 295 *Νήπιε, μηκέτι ταῦτα νοήματα φαῖν' ἐνὶ δήμῳ.* tentabat quoque *πᾶσ' ἀνέφαινε.* Non

video, quid in ὕφαινε displiceat, cum ὑφαίνειν δόλους καὶ μῆτιν, toties occurrat, nec ipſa notio texendi aliquid inſoliti hac in re habeat, vt ſit, componere cum arte et ingenio.

213. ἦ τοι μὲν Μενέλαος ἐπιτροχάδην ἀγόρευε. ἦ τοι ὁ μὲν Euſtath. recitat. ἐπιτροχάδην. vocis ſignificatus plures annumerant grammatici in Schol. et Etymol. ἠπειγμένως. ταχέως. ἐσπευσμένως. In Heſych. quoque eſt ταχέως. ex Apollonio exulat vox. porro κεφαλαιωδῶς. συντόμως. Manifeſtum ſit, eos non ex vſus notitia, ſed ex etymo et ſententia ea eſſe ariolatos, quod multo magis patet, ſi Schol. A. B. et Euſtath. inſpexeris. Habet ſane per ſe vtrumque locum, vt ſit ἐπιτροχάδην et *celeriter* et *curſim, ſtrictim, breuiter:* vt Euſtath. τὰ καίρια μόνα ἐν βραχεῖ ἐπιλεγόμενος, τὰ δὲ περιττὰ ἐπιτρέχων. Si tamen alterum locum, in quo eadem vox occurrit, Od. Σ, 26 compares, de *celeritate* videtur ea a poeta dicta eſſe: nam Vlyſſem iratum, voce concitata loquentem, comparat Irus cum vetula garriente: ὢ πόποι, ὡς ὁ μολοβρὸς ἐπιτροχάδην ἀγορεύει γρηῒ καμινοῖ ἶσος. Sane vetula *voce volubili* vtitur, non oratione breui. Videntur tamen reliqua de Menelai oratione ad breuitatem nos reuocare; eſtque haec recepta interpretatio, et volunt veteres *genus dicendi conciſum ac breue*, quale poſtea Laconicum fuit, indicatum eſſe. Laudat verſum in hanc rem Schol. Thucyd. IV, 84. p. 287, 56. Duck. et creditur ad h. v. reſpicere Euripides Or. 639. (v. Schol. ad e. v.) ita vt contrarium afferat: τὰ μακρὰ τῶν σμικρῶν λόγων ἐπίπροσθέν ἐστι, καὶ σαφῆ μᾶλλον λέγειν.

Comparant grammatici (in Sch. A. B. Lipſ. Leid. br. Euſtath.) genus dicendi *tenue* ac *ſubtile,* quale Lyſiae fuit; ἄνετον appellant et ἀπολελυμένον; vt contra Vlyſſis orationem, vbertate et grauitate cum affectuum, tum ſententiarum inſigne (τὸ ἁδρὸν) cum Demoſthenis oratione; tandemque Neſtoris ſuauitatem et copiam cum Iſocrate. Agnoſcunt quoque in hoc genus medium, ad delectandum aptiſſimum, dum dulciorem melle orationem

eius fluere dixerit A, 249. Sunt loca veterum peruulgata ap. Clark. et alios: Ciceronis Brut. 10. et 13. Gell. VII, 14. Sic et Quinctil. XII, 10, 64. eoque spectat lib. II, 17. 8 *et omne in tribus ducibus orationis genus.* Inculcatum inde hoc passim et a multis decantatum; Barnes laudat Cuper. Apotheos. p. 119. Petr. Victor. Var. Lect. XV, 17. adde Commentar. in Aphthon. in Biblioth. Coislin. p. 591. 596. Iudicia tamen plerumque sunt aut parum aut nimium subtilia. Voluit quoque genus dicendi Menelai pressum, et Vlyssis copiosum exprimere Libanius in binis orationibus in legatione super Helena habitis ad Troianos Vol. I. p. 189.

214. *παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως.* Reddunt Scholia *ἡδέως. ὀξέως. εὐφυῶς.* parum definite. Ex vsu Homerico esse debet, *voce clara ac sonora:* vt sit: etsi celeriter loquebatur, distincte tamen et clare ad aurem pronuntiabat. Sic Il. T, 82. 83 *in magno strepitu quomodo quis audiat vel dicat? βλάβεται δὲ, λιγύς περ ἐὼν ἀγορητής.* quis dubitet esse dicentem *voce clara ac sonora?* et *κλαίειν λιγέως* T, 5. et similia. Veteres tamen acceperunt *suauiter;* quia Il. A, 248 Nestor *ἡδυεπὴς, λιγὺς Πυλίων ἀγορητὴς,* quasi vnum idemque sit. Cicero Brut. 13 *Menelaum ipsum* dulcem *illum quidem tradit Homerus, sed pauca dicentem.* Quinctil. *cum animi iucunditate.* Auctor de Homer. poesi: §. 20. *τὸν δὲ Μενέλαον βραχυλόγον καὶ εὔχαριν καὶ τοῦ προκειμένου τυγχάνοντα.* Dionys. Halic. Art. c. 11, §. 8. (p. 120. Hudſ.) subtiliora captare videtur; vbi enim dixerat, *ἡ γνώμη τριπλῆν ἐξέτασιν ἔχει, μὴ περιττὰ, μηδὲ ἐλλείποντα, μὴ ἐναντία,* primum illud illustrat exemplo contrarii in Thersite: alterum et tertium *μὴ ἐλλείποντα,* per haec verba *παῦρα μὲν, ἀλλὰ μάλα λιγέως, ἐπεὶ οὐ πολύμυθος,* et reuocat haec ad duo: *μέτρον καὶ ἀσφάλειαν, τὸ γὰρ, μὴ περιττὰ μηδὲ ἐλλείποντα, μέτρου ὄνομα. τὸ δὲ, μὴ ἐναντία, ἀσφαλείας.* comparat enim hoc cum O, 171 *ὁ δ' ἀσφαλέως ἀγορεύει.*

215. οὐδ' ἀφαμαρτοεπής, εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν. Sane ἀφαμαρτοεπής per ſe non vno ſenſu dictum eſſe poteſt; poteſt eſſe et is, qui in pronuntiando non peccat, et is, qui veras ſententias pronuntiat; et is qui conſilio dicendi non excidit; (vt Schol.) quique adeo argumentis certis et probantibus vtitur et ἀπόδειξιν facit διὰ τῶν ὁμολογουμένων, vt Dionyſii verbis l. c. vtar, et qui verba cuique ſententiae, rei et loco, idonea et propria adhibet. Sic contra Il. N, 824 Aiacem Hector appellat ἁμαρτοεπῆ, qui ſtolida, rei non conſentanea, loquitur. Apud Clement. Paedag. II, p. 183 verſus Eratoſthenis ſeruatus: οἶνος ἁμαρτοεπής, οἶνος μεθύουσιν ὄλισθος, οἶνος ψυχαπάτης. vbi eſt *vinum quod temere loqui cogit.* Iam in loco noſtro, ſi ad breuitatem reuoces, quod non verboſus erat, erit, quod verba idonea, ſua ac propria, ei erant in promtu, vt nec lingua falleret, nec verborum ſententia, ſed ea, quae ſentiret, verbis propriis enuntiaret. In Odyſſ. Λ, 510 Neoptolemus αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε, καὶ οὐχ ἡμάρτανε μύθων. etſi et hic ambiguum eſſe poteſt, ſitne qui loquitur prudenter, an cui non deſit facultas verborum idonea ad animi ſenſa enuntianda. Veteres Vlyſſis laudem acceperunt de ipſa elocutione animi ſenſis accommodata ac fida. Loc. cl. Quinctil. XII, 10, 64 *nam et Homerus* breuem *quidem* cum animi iucunditate (παῦρα μὲν ἀλλὰ μάλα λιγέως) *et* propriam, *id enim eſt,* non errare verbis, (οὐδ' ἀφαμαρτοεπής) *et* carentem ſuperuacuis (ἐπιτροχάδην ἀγόρευε) *eloquentiam Menelao dedit.* Apud Gellium VII, 14 *ſubtile* in Menelao *et cohibitum* dicendi genus. Poeta quidem Menelaum aliquoties inducit verba facientem; vt ſup. 97. H, 97. P, 18. 248. inprimis Od. Δ, 78. vbi ſuos labores ille exponit; non tamen equidem diuerſum ab aliis ſermonis characterem in his locis reperio: etſi Popius ſupra in vſ. 96 Laconicam breuitatem agnoſcere ſibi videbatur.

In illis εἰ καὶ γένει ὕστερος ἦεν fuit η in antiquis; quod et Townl. Eaton. Ven. Sch. A. B. L. Euſtath. Ety-

mol. p. 415, 17 agnoſcunt; addunt tamen Scholia et Apollon. (in η, p. 322 extr. ed. Toll.) et Etymol. l. l. eſſe η pro ει. hoc idem lectum in Sch. Eat. Apparet hoc eſſe ſuperſtitioſe ſeruatum ex priſca ſcribendi ratione, cum H ſcribebatur per E innumeris aliis locis redditum per ει El per ηι vel ῃ. Senſus ſane reſpuit ἢ *ſiue*, at poſſit ſcribi ἦ. *erat ſane natu minor.* καίτοι νεώτερος ἦν. quod et reperias in Sch. A. B. L. Eton. Verum hoc eſſet argutari. εἰ καὶ eſt pro κἄν.

216—220. Vlyſſem exhibet poeta in exordiis ſubmiſſum, lenem, ſtantem meditabundo ſimilem, oculis in terram deiectis, immobilem. Praeter Ouid. Met. XIII, 125 ſq. Aen. VII, 249 ſqq. iam alii, in his Clark. laudarunt Quinctil. XI, 3, 158. „*Mire auditurum dicturi cura delèctat, et iudex ſe ipſe componit. Hoc praecipit Homerus Vlixis exemplo, quem ſtetiſſe oculis in terram defixis, immotoque ſceptro, priusquam illam eloquentiae procellam effunderet.*“ Pro paraphraſi habendus locus Tryphiodori 113 ſqq. αὐτὰρ ὁ, δαιμονίῃσι νόον βουλῇσιν ἑλίσσων, Πρῶτα μὲν εἱστήκει κενεόφρονι ἀνδρὶ ἐοικὼς, Ὄμματος ἀστρέπτοιο βολὴν ἐπὶ γαῖαν ἐρείσας· Ἄφνω δ' ἀενάων ἐπέων ὠδῖνας ἀνοίξας, Δεινὸν ἀνεβρόντησε καὶ, ἠερίης ἅτε πηγῆς, Ἐξέχεε μέγα χεῦμα μελισταγέος νιφετοῖο. De *ſceptro* in dicentis manu v. B, 101. 186. 7. Od. B, 37 et al.

217. ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε. ὑπαὶ vbique legitur h. l. etſi alibi variat, nec dubito eſſe grammaticorum acumen in ſyllaba producenda. Heſych. ὑπαὶ δὲ ἴδεσκεν, ὑπέβλεπεν. et mox alieno loco et corrupte ὑπαιδείδεσκεν. Inciderat ille in codicem deprauatum, qualis Apollonii Lexicon eſt p. 668 ὑπεδείδεσκεν, ὑπεβλέπετο. Fuit ὑπαιδειδεσκεν pro ὑπαὶ δὲ ἴδεσκε. v. Villoiſ. et Toll. Reddidit verba Ouid. Met. XIII, 125 *Laertius heros adſtitit atque* oculos paullum tellure moratos *ſuſtulit ad proceres exſpectatoque reſoluit ora ſono.* et verſum vertit Chalcidius in Timaeum Platonis p. 361 *Stabat acerba tuens defixo lumine terrae.* Idem haec ad iram refert; vix bene. Immo

declarat gestus τὸν ἄγαν φροντίζοντα; vnde ap. Aristoph. Nub. 191 οἱ σφόδρ' ἐγκεκυφότες. vbi Schol. h. l. laudat.

218. σκῆπτρον — ἐνώμα. Sch. br. ἐκίνει. et ad E, 594 διέφερεν, ἐκίνει. praeiuit Apollon. Lex. add. Hesych. Etymol. ἀπὸ τοῦ νέμειν.

219. ἀλλ' ἀστεμφὲς ἔχεσκε, τὸ σκῆπτρον. "— propter ἀστεμφὲς, ὅτι τὸ, ἀμετακίνητον." Sch. A. Eadem sunt apud Apollon. Lex. add. Eustath. et Etymol. h. v. παρὰ τὸ στέμβειν, τὸ κινεῖν συνεχῶς. Vidimus iam sup. B, 344 ἔχων ἀστεμφέα βουλήν. vbi Eust. ἀστεμφέως ἐχέμεν Od. Δ, 419. 459.

ἀΐδρεϊ φωτὶ ἐοικώς. Sch. A. multis docet ἀΐδρεϊ esse proparoxytonon. Scilicet, esse ἀΐδρεϊ non ἀϊδρεῖ. — esse porro pro ἀΐδρυι ἀΐδρει, vt πόσιος πόσει, Ionice seu euphoniae caussa. Eadem fere ex Herodoro attulit Eustathius. ἀΐδρει Mosc. 1. et alii. ἀΐδρι Cant. Vrat. b. c. Townl.

220. φαίης κε ζάκοτον. „pro φαίη τις ἄν. vt Δ, 223 ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδῃς Ἀγαμέμνονα δῖον, pro ἴδοι τις ἄν." Sch. A. cf. inf. ad 392. Repetunt haec alii vt Sch. Eurip. Or. 128. ζάκοτον. Putes esse dictum omnino pro *animo commotum*: ἀγωνιῶντα. Nisi *irato* similis erat in hoc, quod contractis superciliis, fronte corrugata, oculis contentis stabat, homini autem stupido, ἄφρονι, quod immobilis stabat. ζάκοτον, μάλα ὀργίλον. Schol. A. διὰ τὸ ὑποδρὰξ ὁρᾶν. Interpretantur vocem Apollon. Lex. h. v. Etymol. Hesych. Eustath. Ceterum diuersum est, quod Cicero de se memorat exalbescente in principiis et tota mente atque omnibus artubus contremiscente: de Or. I, 26.

ζάκοτόν τέ τιν' ita rescriptum adstipulantibus Eustath. Ven. Lips. Barocc. Vrat. A. Townl. Mosc. 1. vn. Vindob. pro vulgari ζάκοτόν τινα ἔμμεναι, in quo hiatus erat: etsi sic recitant etiam Schol. Eurip. Or. 128. Correxerat quoque Bentleius.

ἄφρονα θ' αὔτως. Alii τ' αὔτως. Sic ipse Ven. Eust. Flor. Rom. Vrat. tres Mosc. 1. Townl. et si subtiliores

esse volebamus, recipiendum erat hoc; ita vero plura loca fuissent mutanda. Ita veteres scripsisse satis constat; aeolice factum aiunt. Tum vero grammatici discrimen intulerunt, esse *ἄὕτως*, quoties sit *temere*, *αὕτως* pro *οὕτως*. cf. ad A, 133. Etsi hoc loco non est, temere, sed fere vt A, 520 *ἡ δὲ καὶ αὕτως — νεικεῖ.* aut, vt Schol. br. *ὡσαύτως. ὁμοίως.* Quod autem *αὕτως* adiicitur, more Homerico fit, ex antiquo sermone, multo cum gestu et mimice pronuntiato, ita vt gestus et vultus multa definiat accuratius. Etiamnum in vulgi sermone adiungimus *ita, so*, quoties aut cum affectu animi loquimur aut rem siue attenuare siue augere volumus, comparatione idonea, qua vti volebamus, destituti. Saepe in Homero *αὕτως* occurrit, ex contextu accuratius constituendum: modo est *sic temere.* modo, *nude, simpliciter.* modo *valde, admodum.* vt Z, 400 *νήπιον αὕτως.* modo, *iam sic, etiamsi nihil aliud accesserit:* vt A, 520. Compara loca a Dammio congesta. Seiungenda tamen vulgaris notio *αὕτως, οὕτως, ita:* quae difficultatem non habet.

221. Ἀλλ' ὅτε. a principiis lenibus ad vehementes et concitatos motus animorum et affectus et ad copiose fluentem orationem vberemque progreditur Vlysses. Quintil. XII, 10, 64. „*Sed summam aggressus, vt in Vlysse, facundiam, magnitudinem illi* (delectationi) *iunxit* (Homerus): *cui orationem niuibus hibernis et copia verborum atque impetu parem* tribuit. *Cum hoc igitur nemo mortalium contendet* (ex v. 223 Οὐκ ἂν ἔπειτ' Ὀ.) *hunc vt deum homines intuebuntur.*" Apud Ausonium sunt *Dulichii ninguida dicta.* Et Seneca Ep. 40 „Itaque oratio illa apud Homerum *concitata et sine intermissione in modum niuis superueniens oratori* (Vlyssi) *data est; at lenis et melle dulcior seni profluit*" et auctor de poesi Hom. l. c. ait Homerum *χαρακτηρίσαι τὸν Ὀδυσσέα πολλῇ καὶ πυκνῇ τῇ δεινότητι κεχρημένον.* Est scilicet genus dicendi *πυκνὸν, ἁδρὸν, νοημάτων καὶ ἐνθυμημάτων.* Haec est eloquentia, quam Plinius sibi votis expetebat Epp. I, 20 *Si detur electio,*

illam orationem similem niuibus hibernis, id est, crebram, assiduam et largam, postremo caelestem et diuinam, volo.

221. 2. 3. versus recitat Strabo I, p. 33 A. Iam in 221 ἀλλ᾽ ὅτε δή ῥ᾽ ὄπα aberat ῥ᾽ in Cant. Harl. Townl. Eat.

ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει. In iisdem codd. est εἵη. Lipſ. ἵη. Apollon. Lex. ἵει, ἀφίει. τοῦτο δὲ, οἷον ἀπέπεμπεν. quod viri docti ad h. l. referunt. Varietas ex antiquiore scriptura profecta est.

ἐκ στήθεος sollenne est de voce magna et valida, laterum ac pulmonum vi prolata. Romani fere latera et ilia memorant. Argutatur Gellius I, 15. qui versu adscripto subiicit: *Vlyssem contra Homerus virum sapienti facundia praeditum vocem mittere ait non ex ore, sed ex pectore* etc.

222. καὶ ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσι. νιφάδας per ψεκάδας reddiderat Apio, quem refellit Apollon. Lex. h. v. cf. O, 170 ὡς δ᾽ ὅταν ἐκ νεφέων.

χειμερίοισιν Flor. Ald. 1. Vrat. c. Nil mutant alii, nec Commentator ad Aphthon. in Bibl. Coislin. p. 596. cf. ad B, 294.

223. ἐρίσσειε. Edd. ante Barnes ἐρίσειε. Tam parum curae erat de metro. Adſcripſerat Bentl. loca Od. T, 286. Ψ, 726. Il. Ψ, 792.

224. οὐ — ὧδε non tam formam oris, *quam nunc eloquentiam.* Longius repetitum est, si sic accipias: tum non longius mirabamur eum stare ore defixo in terram etc. ex 217 sq.

Etiam Sch. A. ✠ non tam mirati sumus corporis speciem in Vlysse, ὡς τὴν κατὰ λόγον δύναμιν, vel, vt Sch. B. L. ὅσον ἐπὶ τῷ λόγῳ ἐπλάγημεν.

Peccat versus in fine contra digamma: ἀγασσάμεθ᾽ ϝεῖδος ϝιδόντες. Quod ipsum suspicionem ex ipsa versus sententia susceptam firmat, esse versum rhapsodi pannum; adeo redundat ille et nexu caret. Viderat et no-

tarat iam Bentleius. Verſum tamen repetit Ariſtides To. II, p. 105.

225. *ἐρέειν' ὁ γεραιός.* Nusquam variat *ἐρέεινε γεραιός.* quod expectares.

226. 7. Suauiter ad Milonem haec transfert Lucian. Contempl. 8. *τίς γὰρ ὅδ' ἐστὶ, πάχιστος ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε, ἔξοχος ἀνθρώπων κεφαλὴν καὶ εὐρέας ὤμους;*

227. *κεφαλήν τε καὶ* Ariſtarchi et Ariſtophanis lectio eſt. Lectum ab aliis et editum *κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμους.*

229. *ουτος δ' Αἴας ἐστὶ* — Abeſt *δ'* poſt *οὗτος* Lipſ. Townl.

230. ⸎ quod Idomeneus prope adſtitit Aiaci; adeoque pro inſititio habendus eſt verſus B, 558 *στῆσε δ' ἄγων, ἵν' Ἀθηναίων ἵσταντο φάλαγγες.* (ad quem verſum v. Obſſ.) Haec Sch. A. in quo primum mireris ad hunc locum haec eſſe notata; non autem ad Δ, 251. 273. vbi de ordine aciei agitur. Tum vero aliena eſt obſeruatio a toto loco: nam B, 558 de ordine nauium agit poeta; nec vero, quia Helena Idomeneum poſt Aiacem memorat, neceſſe eſt alterum alteri proximum adſtitiſſe. Poſt *θεὸς* interſerit *θ'* Vrat. b. et *τ'* Vrat. a. perperam.

231. *ἠγερέθονται.* Haeſit in h. v. Barneſ. et iure, nam eſt verbum *ἀγερέθομαι.* Edidit itaque *ἠγερέθοντο.* quod et Schol. br. habent, et Cant. Mori. Vrat. a. b. Townl. Cod. ed. Vindob. forte et Moſc. 1. Saepe quoque hoc in poeta occurrit; at alienum eſſe a temporum ratione h. l. Clarke monuit. Scilicet, ſi *ἠγερέθοντο* legeris, verba ſunt poetae narrantis; quo turbatur narratio Helenae, quae ipſa Idomeneum proſpicit et obſervat, alia parte eum ſtare in medio Cretenſium. *ἠγερέεσθαι* occurrit inf. K, 127. poſſit adeo et h. l. legi *ἠγερέονται.* At conſentiunt codd. et edd. in *ἠγερέθονται.* Videtur adeo eodem modo formatum eſſe *ἠγερέθομαι* vt *ἠερέθομαι,* vnde ſup. 108 *ἠερέθονται.* Et eſt quoque *ἠγερέθονται* in Hy. in Apoll. 147.

232. ξείνισσ' ἀρηΐφ. Ald. 2. cum ſqq. et Rom. cum vitio metri.

234. ἑλίκωπας iam vidimus A, 389.

235. ἐῢ et εὖ promiſcue codd. edd. Vtitur hoc verſu Strabo XIV, p. 992 C. vbi et vna voce editur. καί κ' οὔνομα Townl. vt ſit μυθησαίμην κε.

236. Longum eſt Scholion antiquius in B. e quo hauſere ceteri, qui factum ſit, vt per nouem annos non reſciſcere poſſet Helena, ſuperſtites ne eſſent fratres, nec ne. Non legerant Grammatici Ariſtotelem de Poetica, docentem, ea quae ſunt extra drama, adeoque et extra epicam narrationem, in cenſum non venire. Porro Sch. A. ἰδέειν Ionicum eſſe docet: idem Etym. Ceterum ad hos verſus reſpicere debuit auctor carminis Theocritei Id. XXII, 218, 9. color orationis eſt idem qui inf. X, 46. Adde ſimilem locum Eurip. Phoen. 159. vbi quoque Schol. noſtri loci meminit.

238. αὐτοκασιγνήτω dictum eſſe h. l. de iis qui nati ſunt eadem matre at non eodem patre, obſeruat Apollon. Lex. h. v. τώ μοι. intelligo σὺν ἐμοί. Sunt fratres ὁμογάστριοι. ὁμομήτριοι.

239. 240. ἦ οὐχ ἑσπέσθην — ἦ δεῦρο μὲν ἕποντο. Ita erat expreſſum inde a Barnes, vt prius membrum per interrogationem efferretur; parum commode. Reuocaui antiquiorem rationem ἢ — ἢ quae in Cantabrig. et iam antea in Louan. Baſil. regnat. Nicanor ἢ — ἢ ſcripſerat, vt disiuncta eſſent. At Herodianus altero loco ἦ. ὡς διαπορητικοὺς ἄμφω δεχόμενος. (quod non bene conuenit. Debuit ſic accipere, vt priora ἢ οὐχ ἑσπέσθην iungeret cum 236 δοιὼ δ' οὐ δύναμαι ἰδέειν — ἢ οὐχ ἑ.) Sunt haec eadem in Excerptis e cod. Leid. ap. Valk. ad Ammon. p. 241. ſed minus bene ad v. 230 retracta. — οὐκ ἑσπ. ἐσπ. ἐπέσθην lapſus codd. et edd.

240. νέεσσ' ἐνὶ π. Nicias ἔνι. ſed repugnare, ait Schol. A. quod narratur in tali poſitu Ariſtarchus contrarium ſequi. Sexcenties hoc paſſim inculcatur. — Quod de δεῦρο monent Schol. B. L. vide diſertius in

Etymol. dictum. δεῦρο Ionicum, δευρὶ Atticum; δεῦρ' αἱ μὲν mallet Barn. ſine idonea cauſſa. Bentleius tentabat: δευρὶ, vel ἢ μὲν δεῦρ' ἕσποντο. Heſych. δεύρω. δεῦρο. idem a m. ſec. Vrat. a.

241. πόνον pro μάχην br. Schol. Euſt. legerant. νῦν αὖ. Vrat. a. et ſine δ' Vrat. b. c. Townl. vtrumque bene ſi recte iudico.

242. Nolunt grammatici interpungi ὀνείδεα πολλ', ἅ, ſed ὀνείδεα, πόλλ' ἅ μοι ἐστί. h. ἃ ἐμοῦ χάριν ἐστί. αἴσχεα, ὀνείδεα. αἴσχεα δειδιότες. Apollon. Lex. h. v. Forte melius cum Waſſio interpungam — μάχην καταδύμεναι, ἀνδρῶν αἴσχεα δειδιότες, —

243. τοὺς δ' ἤδη κατέχε Φυσίζοος αἶα, iterum obuia Φ, 63. Od. Λ, 300. duplici modo exponitur, aut, quod recte fit, ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν (πρὸς ζωήν. puta eſſe ζόην) φύουσα καὶ δωρουμένη. Sic et Etymol. Apollon. Lex. h. v. Heſych. vtrobique per ω Φυσίζωος, quod iam Euſtath. damnauit; laudatur Aeſchylus Suppl. 599 Φυσίζωον γένος. ſed et ibi eſt emendandum. Scilicet ζόη ex Herodoto notum Ionice dici; aut, quod vere locus in Lacedaemone fuit, Φυσίζοος dictus, quia ibi Dioscuri viſi terra abscondi et iterum reddi. (hoc grammaticum commentum eſt.) Add. Sch. br. In Euſt. eſt et aliud: ἡ τὰ ζῶα φύουσα.

Quod autem ad rem, de qua agitur, ſpectat: Caſtor et Pollux iam ſatis functi erant in pugna cum Aphaxei filiis, Ida et Lynceo, v. Pindar. N. 10, e quo recitant Schol. A. v. Apollod. III, 11, 2. et not. p. 730. Diſertius expoſita fuerat ea pugna in carmine Cyprio: vt ex argumento apparet quod Proclus ſeruauit, et apud Polemonem et Alcmanem: vt docet Schol. br. et Sch. A. vbi παρὰ τοῖς Πολεμωνίοις haud dubie legendum eſt παρὰ Πολέμωνι. vt iam Valk. monuit Diſſ. de Schol. p. 119. Patet autem ex iisdem, non vno modo haec narrata fuiſſe, — κατέχε γαῖα ad fabulam referunt grammatici, quod alternis in Olympo, alternis ſub terra alteruter degebat, vt Od. Λ, 302. 303. Argutius quam verius: nunc enim poeta hoc vnum declarat, eos mortuos

ac ſepultos eſſe. Fuit quoque Therapnis ſepulcrum Dioſcurorum, quod idem Pindarus memorat. Ceterum ſenſum decori ſeruauit poeta, bono cum iudicio, ſaltem in hoc, quod de Menelao non interrogatur Helena.

244. ἐν Λακεδαίμονι αὖθι, φίλῃ ἐνὶ πατρίδι γαίῃ. ÷ (potius ÷) quod Zenodotus legerat ἑῇ ἐνὶ π. *ſua* ſc. Helenae. et Apollon. Synt. II. p. 159 ait: ὡς ἐν ταῖς πλείοσιν ἐκδόσεσιν. idque ille bene defendi poſſe ait, eſſe ἑῇ ſcilicet *in ſua*, in Helenae patria: ſimile ei quod Il. X, 404 habetur, τότε δὲ Ζεὺς δυςμενέεσσι δῶκεν ἀεικίσσασθαι ἑῇ ἐν πατρίδι γαίῃ. ἐν πατρίδι, pro ἐνὶ, pars codd. Cant. Lipſ. Vrat. a. b. Moſc. 1. Townl. Eat. Hiatu in Λακεδαίμονι αὖθι offenſus Bentl. modo tentabat δηθὰ, vel ἐν Λακεδαίμον' ἄνευθε. Sed totum verſum eſſe ſerius inſertum docet et hiatus, et otioſa ſententia, expletiua ſuperioris verſus, et ipſum αὖθι tam ieiune appoſitum; etſi verſus etiam ap. Clement. Cohort. p. 26. legitur.

245. θεῶν ὅρκια πιστὰ iungenda ſunt, vt ſit 269. antiquo ſermone, *diis deſtinatae victimae.* nam ὅρκια ſubſtituendum eſt θύματα, ἱερεῖα. (v. ſup. 73. et 105.) Cum tamen ὅρκιος adiectiuum ſit, τὰ ὅρκια poſſunt etiam generaliore notione πάντα τὰ εἰς ὅρκον χρήσιμα χρήματα intelligi, non modo ἄρνε δύω ſed et οἶνος vt et inf. 269 praecones ὅρκια πιστὰ θεῶν σύναγον, latius dictum accipi poteſt. —

ὅρκια πιστὰ, Sch. br. interpretantur τοὺς πιστοὺς ὅρκους τῶν θεῶν. Etiam Heſych. ὅρκους ἐπὶ πίστεσι. Sed hoc conuenit forte aliis locis, vt mox 252. et B, 124. at h. l. ea, quae ad fidem faciendam neceſſaria ſunt. Euſtath. recte τὰ εἰς ὅρκον χρήσιμα. Mox εὔφρονα οἶνον, pro εὐφραντικὸν dixit.

247. φέρε δὴ Lipſ.

249. ὄτρυνεν Vrat. a.

250. Appicta eſt ÷ Veneto; nihil tamen in Scholiis monitum, niſi forte in ὄρσεο peccatum fuit a Zenodoto, qui non vidit ab ὄρσω, ὄρσομαι ductum eſſe. Eſt aliud, quod Schol. A. ex Porphyrio *de praetermiſſis*

ab Homero nominibus: (*ἐν τῷ περὶ τῶν παραλελειμμένων τῷ ποιητῇ ὀνομάτων*) monet, Priami matrem apud Alcmanem memorari Zeuxippen, apud Hellanicum Strymo. Extat idem Scholion in Schol. br. ad h. v. cf. Not. ad Apollod. p. 752.

252. *ἵν' ὅρκια πιστὰ τάμηται* vulgo legebatur. Fluctuat lectio in vltima voce et poteſt in varias partes trahi. *τάμηται* inductum eſt ab Ald. 2. eandem firmauit ed. Rom. (quid Euſtath. legerit non apparet) vix tamen media forma ſatis eſt accommodata h. l. Eſt quoque altero loco Jl. I, 576 *ταμέσθαι* actiua ſignificatione. Antea in Flor. et Ald. 1. legebatur *τάμνομεν*, quod poteſt videri docte dictum, vt praeco ipſa mandantium verba recitet; poteſt tamen etiam ab interpolatore ex vſ. 257 *ναίοιμεν* eſſe profectum; etſi quoque legitur in Vrat. c. At eſt tertia lectio *τάμητε* e qua error vulgatae argui poteſt: nam ex ea facile *τάμηται* oriri potuit: hoc *τάμητε* exhibent Ven. Lipſ. Oxon. Townl. Eat. Vrat. a. Moſc. 1. et ex corr. 3. Cod. ed. Vindob. Iam hoc vnice verum exiſtimarem, niſi ex Cod. Cantabr. prolatum eſſet *τάμηαι*. Cum ambiguus inter duo haec haeream, haud multum aberat, quin relinquerem, quod vulgo exaratum erat; eſt tamen erroris ratio ex *τάμηαι* orti tam aperta, vt de eo, tanquam vnice vero, vix dubitare liceat.

254. *μακρῆσ'* Cant. *μαχήσονται* Lipſ. Vrat. c. et ed. Flor. Erneſti tamen ſuſpicabatur fuiſſe *ἐγχείης μαχέσονται*. Et prodit ſic haud dubie verſus comtior.

255. *γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἕποιτο*. Oxon. *ἕποιντο*. Nil mutat Plutarch. Sympoſ. IX, 13. p. 741. F.

257. *ναίοιμεν Τροίην — τοὶ δὲ νέονται*. ※ aſteriſcus reſpicit Zenodoteam lectionem ſupra 74. vbi *ναίοιμεν* in Paridis verbis non bene legi aiebat grammaticus, melius autem hoc loco. *νέονται* Mori et Oxon. Ven. Townl. vn. Vindob. Eaton. Vrat. c. Moſc. 1. 3. tum edd. vett. omnes, etiam Rom. cum Turn. Intulit *νέωνται* Steph. iam ante Caſtellionem, quem Erneſti laudat. Vſus coniunctiui pro imperatiuo requireret ſubintellectum *ὡς*, vt

ſup. v. 166 ὡς — ἐξονομήνῃς. In C. et L. apud Bentl. Lipſ. Vrat. a. cum Vindobon. ed. νεέσθων quod praeferas, niſi, eſſe illud ex v. 74 repetitum, ſuſpicio foret.

258. Ἄργος et Achaia per appoſitum dicta: v. ad 75.

259. ἐκέλευσε δ' ἑταίροις, ἵππους ζευγνύμεναι. Flor. Ald. 1. ἐκέλευε. ἑταίροις repoſui pro ἑταίρους. ſane et hoc recte dici poſſet, ſed ſequente altero quarto caſu ἵππους praeſtat alterum. Habet autem ἑταίροις auctoritatem Veneti et Lipſ. apponit grammaticus οὕτως αἱ Ἀριστάρχου, συνεφώνει καὶ ἡ Ζηνοδότου. etiam vn. Vindob.

260. ὀτραλέως. Sch. br. σπουδαίως. ταχέως. Similia Heſych. in h. v. et in αἶψα καὶ ὀτρ. Etymol. hoc verſu adſcripto. Iterum inf. T, 317. et Od. T, 100.

261. 2. Eſt h. l. obſeruandum, quod et ad anaglypha aliaque priſcae artis opera ſpectare poteſt, cum in pugna ὁ παραβάτης prior dignitate ſit, vtpote pugnator, equos autem regat ὁ θεράπων, h. l. Priamus rex ipſe aurigae vices ſuſtinet, habenis regendo equos, Antenor autem adſtat ei. Aſſumſerat autem hunc Priamus comitem, tanquam virum prudentem et Achiuis haud ignotum, vt ſupra 203 vidimus.

κατέτεινε τὰ ἡνία. quippe habenae religatae erant orbiculo currus; has manu prehendit et intendit ὀπίσω κατὰ τῶν ἵππων: cf. ad E, 261.

261. ⟝ quod currus, δίφρος, duo inſiſtentes recipit; et quod heroes αὐτουργοὶ, nam ipſe Priamus aurigatur. Sic A. At B. L. praeludi ita volunt narrationi de Priamo curru vecto in caſtra Achaeorum in Ω.

262. πὰρ δέ οἱ Ἀντήνωρ περικαλλέα βήσατο δίφρον. βήσατο antea erat vulgatum inde ab Ald. 2. At βήσετο eſt in Ven. Cant. Vrat. b. c. A. Moſc. 1. vn. Vindob. edd. Flor. Ald. 1. Eſt haec illa perpetua varietas in hac forma, ſaepius notata a grammaticis. Editores modo hoc, modo illud inferunt ſine certo conſilio: cf. ad B, 35. Clarke plerumque vulgarem formam praetulit. Secundum Schol. A. Ariſtarchus praeferebat βήσετο, reliquerat

tamen *βήσατο.* Si loca, in quibus haec varietas occurrit, diligentius inſpicias, ſunt ſane alia ita comparata, vt et aoriſtus et imperfectum pari iure locum habeat: vt B, 35. ſi conferas B, 84 et K, 531. Λ, 516. 7. et ſimili loco etiam aoriſti ſecundi occurrunt. At ſunt alia, in quibus ex iunctura et ordine ſententiarum imperfectum requiritur: Od. Γ, 481 *ἀνεβήσετο*, ſequitur *ἀνέβαινε* et *λάζετο.* Od. Δ, 521 *ἀπεβήσετο — καὶ κύνει — χέοντο.* H, 135 *θηεῖτο — ἐβήσετο.* N, 75 *ἐβήσετο — κάθιζον.* Sic et O, 284. 285. Et ſic in Jliade, vt inf. 312 *ἔβαινε, τεῖνε, βήσετο.* E, 745. et Θ, 389. K, 513. 529. N, 26. Iam grammatici veteres, ſi criticen exercere volebant, aut codices aut rationes quas attulimus ſequi debebant; quorum neutrum fecerunt. Similis ambiguitas eſt in *δύσετο* et *δύσατο.* Eſſe autem talem formam praeſentis *βήσομαι,* dubitari nequit; nam eſt v. c. Θ, 105 *ἀλλ' ἄγ' ἐμῶν ὀχέων ἐπιβήσεο.* Poſt *ἔβη, τεῖνεν* et ſequente *ἔχεν* erat ſane quod *βήσετο* praeferres. *πὰρ δέ οἱ βήσετο,* pro *παρεβήσετο,* dictum eſt proprie, vnde *παραβάτης.*

263. ⸓ quod ad *Σκαιῶν* omiſſum *πυλῶν.* et quod nunc *Σκαιῶν* dixit non *Σκαιάων* (ſcilicet vt Jl. X, 6. Inepta obſeruatio!) *πεδίον ἔχον* ſine *δ'* Lipſ.

264. *γρ. κατὰ Τρ. Barn.*

265. *ἐξ ἵππων ἀποβάντες.* Euſtath. *τὸ τοῦ ἅρματος καταβῆναι, ἵππων ἀποβῆναί ἐστι.* ad ſenſum recte. ſed *ἵπποι* ſunt pro *ἅρματος,* et *ἵππων καταβῆναι* non minus dictum vt Jl. K, 541.

267. *ἔπειτ' ἄναξ* peſſime Stephanus nouauit; eſt tamen in libris v. c. Moſc. 1.

268. *ἂν δ' Ὀδυσσεύς,* Sch. br. *ἀνέστη δὲ καὶ Ὀ.* recte ad ſenſum, ad verba tamen debuit *ἀνώρνυτο* h. l. et Ψ, 755 ſubintelligi, formatum vti *ἀνόρουσεν.* Sic H, 168. Ψ, 837. et alibi ſupplendum ex antec. *ἀνῶρτο.*

κήρυκες ἀγαυοί. ſpectat ad h. l. ex parte Heſychiana gloſſa: *λαμπροὶ, φωτεινοὶ, ἔνδοξοι, ἐπιφανεῖς.* Sch. br. vero, *νῦν θαυμαστοί.* Conf. Λ, 1. Δ, 534. Eſt omnino epi-

theton ornans, obiiciens legentis ſenſui aetatem, inceſſum habitumque hominum ſacra geſtantium.

269. ὅρκια πιστὰ θεῶν σύναγον. συνῆγον τὰ εἰς ὅρκον χρήσιμα Euſtath. cf. ſup. ad 245.

270. μίσγον, ἀτὰρ βασιλεῦσιν ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευον. ⁊ quod μίσγον non h. l. de vino aqua miſcendo dictum, ſed de confuſo Troianorum et Achiuorum vino; (hoc et Sch. br. et Euſt. cf. inf. ad Δ, 159. et B, 341.) et quod ἔχευον ab Ariſtarcho ſcriptum, quod conuenit cum μίσγον. Sic quoque Ven. B. exhibet, et Sch. br. tum Oxon. Lipſ. (vbi Schol. ἵν' ᾖ ἀνάλογον τῷ μίσγον) Townl. Vrat. c. et tres Vindob. ed. Flor. at diſceſſit ſtatim Ald. 1. ἔχευαν, quod inde obtinuit. Fuit autem, ſingulari huius ſacri ritu, vinum vtriusque foedus facientis populi apportatum in ipſo cratere confuſum, haud dubie ſymbolica aliqua ratione et reſpectu ad ipſam animorum coniunctionem. In ſacris, etiam foederis cauſſa factis, alias σπονδαὶ ἄκρητοι fiebant, vt appellantur B, 341. et de hoc ipſo ſacro noſtro Δ, 159. a quo adeo nec abeſſe potuit libatio; ab ea tamen diuerſus alter hic ſacri ritus. — μίσγειν adeo diuerſum eſt a κεράσαι, κεράσασθαι *miſcere* vinum aqua in poculo.

Ceterum diſcendi ſunt ex h. l. ritus antiquiſſimi in foedere feriendo; memorabiles, vt apud alios populos antiquiores et rudiores, cum nondum perſcriberentur pactionis verba. Sunt in iis pili ex victimae fronte reciſi et inter paciſcentes vtrinque diuiſi; foederis conditiones per preces et diras enuntiatae; victimae ab altera parte caeſae, ab altera absportatae; libatio facta vtrinque. Diverſa nonnulla ſunt in ſimili loco inf. de Agamemnone iurante, Briſeidem a ſe intactam dimitti; T, 250 ſq.

271. ⁊ quod μάχαιρα h. l. eſt ἡ παραξιφὶς, iuxta enſem ſuſpenſa. Alias ἐγχειρίδιον, vt Euſt. Ceterum obſeruandus et hic mos geſtandi mucronem propter artis priſcae monumenta. Verſus 271. 2. 3. iterantur inf. T, 252. 3. 4. in iurisiurandi apparatu, quo ſe Achilli purgat Agamemnon de intacta Briſeide.

272. ἤ οἱ παρ' ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο. Vix credas, nisi oculorum fides iuberet μέγαν scribi et edi in Flor. Ald. 1. Turneb. vt in codd. Mosc. et al.

Variat scriptura hic et altero loco T, 253. ad quem vide. ἄωρτο editum in Flor. et Ald. 1. ἄορτο receptum ab Ald. 2. firmatum per Rom. obtinuit per edd. seqq. excepta Turn. et hinc forte aliis quae ἄωρτο repetierunt; idem fecit Wolf. nam Glasg. habebat ἄορτο. Iam Grammatici modo hoc modo alterum amplectuntur, ἄωρτο Apollon. Lex. h. v. Hesych. Suid. Etym. Eustath. qui tamen ἄορτο ab aliis legi obseruat, et Schol. A. qui ex Herodiano eandem scripturam laudat, Schol. br. Reliqui itaque scripturam hanc, cum parum referat, vtro modo scripseris. Habent eam quoque codd. Mori, Cant. Barocc. Lips. Ven. Vrat. a. b. c. Mosc. 1. duo Vindob. Laborant porro grammatici in forma et ratione τοῦ ἄωρτο. Herodianus ἐν τῷ β ποιήματι (leg. ἐν τῷ β' ὑπομνήματι) τῷ περὶ παθῶν Διδύμου, (τῶν vel τοῦ περὶ παθῶν Διδύμου. cf. ad P, 201.) ab ἄρω, ἁρμόζω, duxerat ἦρμαι, ἤρμην, ἦρτο, ἆρτο, ἄωρτο miro acumine! Sic Ven. A. et Etymol. Apud hunc alii ab αἴρω, ἦρτο, ὦρτο, ἄωρτο. Iterum alii pro ἠώρητο ab αἰωρέω. Tandem et ab ἀείρω, ἄορτο. Si semel argutari super antiqua forma, cuius caussam nondum repererunt, volebant grammatici, quid ni simplicissimam sequebantur? fuit forma ἄορμι, ἄορμαι, ἠόρμην, ἀόρμην, et hinc ἄορτο. nam ω Homerus non norat. Potuit autem esse tale verbum; nam fuit quoque ἀόρω, simili vi, qua εἴρω, ἀείρω, *necto*, nam hinc factum ἀορτὴρ, *ensis*, et hinc ducta παρήορος, μετήορος et reliqua. Vim vocis exprimit glossa Hesychii, ἄωρτο, ἐκρέματο. παρήρτητο· hoc postremum est in Apollonii Lex.

273. ἀρνῶν ἐκ κεφαλέων — ⁒ „quod Zenodotus ἀρνέων scripserat." Similia B. L. At ab ἄρνες non sit ἀρνέων. nisi dixeris fuisse ἀρνεύς. Acceptum itaque ἀρνέων dictum pro ἀρνείων, adiectiua forma. Id colligo e loco corrupto Etymologi, vbi in voc. κεφαλέων dicitur Zeno-

dotus legisse *ἀρνῶν ἐκ κεφαλαίων* quod prorsus indoctum et absurdum esset; repugnante quoque metro. Sed grammaticus, vnde haec exscripta sunt, egerat de *ἀρνέων* pro *ἀρνείων*. monetur enim *βόειον κεφαλὴν* et similia dici de mortuis, non de viuorum capitibus.

Quod autem pili ex victimae capite rescissi distribuuntur, factum esse aiunt, vt in caput periuri vertere tur malum; ideoque distributos esse pilos. Eustath. laudat quoque versus Sophoclis in verbis Teucri: *γένους ἅπαντος* sq. Ai. 1178. 9. Enimuero communis sacrorum fuit ritus, pilos ex victimae fronte rescindere, *vt essent pro ἀπαρχῇ diis oblata;* itaque mox igni cremandae erant: quod tamen h. l. non fit, vt nec in iureiurando l. c. Jl. T, 256 *κάπρου ἀπὸ τρίχας ἀρξάμενος*. vbi v. Obss. Distribuuntur autem h. l. inter principes adstantes, vt omnes fierent sacri et foederis participes, forte etiam vt pilos, tanquam foederis facti documentum, asseruarent; vti alter, Priamus, victimarum partes secum aufert.

274. *νεῖμον* Lips. Townl. Eaton.

275. *τοῖσι δ'* Flor. Aldd. et rel. ante Turn. et Steph. sic et Vrat. c. Vide Excurs. ad B, 718.

276. ⟝ quod *Ἴδηθεν μεδέων* pro *Ἴδης*. Sane sic plerumque casu secundo *μέδεσθαι, ἀνάσσειν*, dii dicuntur, *praeesse ei loco, in quo coluntur:* vt et accepisse videtur Sch. Aeschyli S. ad Theb. 169. Attamen h. l. est *ἐξ Ἴδης*. vt et B. L. *ἐξ Ἴδης ἐποπτεύων*. Heraclid. de Alleg. 3. p. 8. laudat: *Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων, Ἠέλιός θ'* etc. memoriter priora ex B, 412. Simili modo haec recitat Lesbonax p. 198. quae ex Cleanthis interpolatione nata esse suspicor, qui digniorem Ioue lectionem inferre voluerat pro *Ἴδηθεν μεδέων*. vt disco ex Plut. de aud. poet. p. 31. D. E. Est Porphyrii ad h. v. quaestio in B. et L. cur, cum excidio perdendi essent Troiani, non tamen periurii reos eos fecerit poeta, sed finitur pugna sic, vt res exitum non habeat; nam Paris non interimitur; non autem nisi altervtro interemto conditiones pugnae locum habebant.

Narrat Porphyrius Ariſtotelem quaeſtionem ſic ſoluiſſe: non periuros factos eſſe Troianos ſed *diris deuotos*, κατηράτους, vſſ. 298 ſq. Ζεῦ κύδιστε — ὁππότεροι πρότεροι ὑπὲρ ὅρκια πημήνειαν ſq. hoc ipſum machinatam eſſe Iunonem cum Minerua Δ, 66 ſq.“ (Scilicet hoc voluit dicere: periurii, quod ad pugnam inter Menelaum et Paridem ſpectat, reos non eſſe factos Troianos, ſed induciarum violatarum, ſagitta mox a Pandaro in Menelaum emiſſa: hoc eſſe Δ, 67. et 72 ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι, τὸ δὲ βλάψαι οὐκ ἔστιν, ἐπιορκῆσαι. Vereor ne haec ſint nimis ſubtiliter exputata, ad rationes philoſophicas περὶ τοῦ δικαίου. Nam πημαίνειν ὑπὲρ τὰ ὅρκια 299 vix aliud eſſe poteſt quam ἐπιορκεῖν. Quantum aſſequor, omnia haec *ad oeconomiam poetae* ſunt referenda: expectare nos iuſſerat pugnam; dum de eius exitu ſolliciti eramus, ecce pugna inter Paridem et Menelaum interponitur; pugnae euentu iterum omne Jliadis argumentum intercipi poterat, caeſo Paride; inuenta noua fraus, qua nos deludit, Paride neci ſubducto; reſtabat pugna facienda; nouauit tamen et hic aliquid poeta ingenioſus, vt Troiani inopinos Achiuos aggrederentur, et quidem initio per Pandari perfidiam facto, a quo vulneratus Menelaus nobis alium metum iniecerat. Itaque Troiani haud dubie periurii rei facti, h. e. pactionis, ſed alio modo; quae poeta non tam ſubtiliter diſcernit. cf. ad 302. et 457.

Ἴδηθεν μεδέων accommodate, vt ex Ida proſpiciat Iupiter et foedus factum teſtetur. Scilicet ſacrum fuiſſe Iouis in Idae vertice vel hinc patet. Erat Iouis ara in Gargaro Θ, 48 Ἴδην — Γάργαρον, ἔνθα δέ οἱ τέμενος βωμός τε θυήεις. Habitat itaque Iupiter in monte et ex eo proſpicit, vt Iehoua ex monte Sinai. Opportunitatem dedere, nubes his montium iugis inſidentes et fulmina inde procedere viſa. Narratur enim ab his, qui haec loca adierunt, nubibus in his montium iugis collectis, et verſus camporum planitiem ad mare ſe demittentibus, naſci tempeſtates et procellam.

Ne in ceteris argutemur, et Iouem ad Hellenas, Tellurem et Solem ad Troianorum religiones referamus intercedit alter locus in Jl. T. vide ſup. ad vſ. 103. 4.

277. Ἠέλιός ϑ᾽, ὃς πάντ᾽ ἐφορᾷς καὶ πάντ᾽ ἐπακούεις. ⸖ διπλῆ περιεστιγμένη, ὅτι ἥλιος ἀντὶ τοῦ ἥλιε, ὡς κἀκεῖ· Δὸς φίλος (Od. P, 415) καὶ, ἀλλὰ φίλος, ϑάνε καὶ σύ (Jl. Φ, 106. Similia ſunt in Schol. Pindari P. XI, 1. Ergo id, quod vulgatiſſimum inter nos habetur grammaticis illo tempore viſum eſt notabile, primum caſum poni pro vocatiuo. Inter Soloeca hoc relatum video a grammatico ad calc. Ammonii p. 198. Quid autem in his peccarit Zenodotus non apparet) καὶ πρὸς τὴν ἀϑέτησιν τῶν ἐν Ὀδυσσείᾳ· ὠκέα δ᾽ ἠελίῳ ὑπερίονι ἄγγελος ἦλϑεν (M, 374.) περὶ τῆς ἀπωλείας τῶν βοῶν τῷ πάντα ἐφορῶντι (vt adeo verſus damnandus eſſe videretur, quia factum nuntiatur aliquid Soli, qui tamen omnia videt). Subiecta eſt e Schol. B. et L. Porphyrii quaeſtio ſuper eadem re valde inepta. Altero enim loco poeta Soli praedicatum perpetuum adiungit, ὃς πάντ᾽ ἐφορᾷ, altero loco poetico more narratio inſtituitur. Cuius generis in Homero haud pauca in diuerſam rationem variata occurrunt. Etiam 278 habet ⸖ in Veneto, librarii errore arbitror.

279. ⸖ aduerſus Zenodotum; ex duali enim apparere, de Plutone et Proſerpina haec dici, non de mortuis: οὐκ ἐπὶ τῶν νεκρῶν." At quomodo is hoc facere potuit? An forte legerat: καὶ οἱ ὑπένερϑε καμόντες ἀνϑρώπους τίνυσϑον *et Manes qui vlciſcimini:* vt dualem pluralis locum tenere putarit? nam ita τίνυσϑε eſſe debuiſſet, facile etiam locum habuiſſet, ſi legebatur ἀνϑρώπους τίννυσϑ᾽, ὅςτις κ᾽ ἐ. fere vt in edd. Heraclid. de Allegor. c. 3. καὶ οἱ ὑπένερϑε καμόντες ἀνϑρώποις τίνυσϑον. — Tum τίνυσϑον et τίννυσϑον etiam h. l. variant. At enim ſi τίνω priorem habet longam, quod ipſe Clarke fatetur (a τίω,) v. c. inf. 289. non eſt liberum, τινύω an τιννύω ſcribere velimus, ſed vnica vera ratio eſt τινύω. ſicque vbique refingam; nam variat lectio, vt Jl. T, 260. Od. B, 73. N, 214. — ἀνϑρώπους — ὅςτις pro

οἵτινες, nota figura, quam illuſtrat Euſtath. e recentiorib. v. c. Br. ad Soph. Ai. 760. Pro ὅτις in multis legitur ὅςτις metri ignorantia; κ' quoque abeſt Townl. Eat. tum nec dualem attendunt; ita Moſc. 1. reddit τιμωρεῖσθε. debebat ſaltem ſic refingere, τίνυσθ' ὅςτις. Porro ἐπίορκον vna voce, vt et verbum: οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονα (Jl. T, 188.) Ven. B.

Ceterum in altero loco, iam memorato T, 259. 260. pro diis inferis, Plutone et Proſerpina Erinnyes memorantur αἵ θ' ὑπὸ γαῖαν ἀνθρώπους τίνυνται, ὅτις κ' ἐπίορκον ὀμόσσῃ. Confuſe, ex vtroque loco, ductum eſt ad 278. Schol. br. quod meliora apponit ad vſ. 279. Notabilis autem locus, quod poenae *a mortuis* exigi creduntur; periurium autem inter atrociora flagitia, mature habitum.

280. ⸎ quod Zenodotus ſcriptum habebat μάρτυρες, cum Homero ſit ὁ μάρτυρος. Obſeruatio plus quam vicies repetita ad faſtidium. Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω Jl. H, 76. Porro ἔστε ſcribere iubent grammatici, imperatiue non ἐστέ. Sch. A. B. L. Etymol. — Alio autem modo ii, qui iurant, alio h. l. dii iusiurandum ſeruant, curando, vt obſeruetur fides a iurantibus data.

281. Eſt hic alia quaeſtio Porphyrii ex Ven. B. quae potius inf. ad 457 ſpectat, de discrimine verborum Hectoris ſup. 92 ὁππότερος δέ κε νικήσῃ κρείσσων τε γένηται et Menelai: εἰ μέν κε Μ. — κατατέφνῃ. (De quo monitum ad v. 101. 2.) quo ipſo Troianis pugna facta parata ſit reſponſio: non eſſe reddendam Helenam, cum Paris non necatus fuerit; at Agamemnonem inf. 457 poſcere Helenam, et verba Hectoris praetendere ex v. 92. quibus *deuicto* altero conditio propoſita fuit.“ Hoc alterum argutius quam verius. Sufficit pugnae conditionem ab ipſo Agamemnone pronuntiatam locum non habere.

282. ἐχέτω. Plutarch. Sympoſ. IX, 13. p. 742 A. ἀγέτω. Sane Homericum eſt ἀγέσθω ſup. 72. 93. Eſt tamen ἀγέτω Od. Γ, 424. Verum Plutarchus, qui eo loco

plura ex Homericis laudat, (cf. inf. ad 457.) memoriter recitans nonnulla confundit. Ita eodem loco ſubiiciens vſ. 285 ſic effert: Κτήμαϑ' ἑλὼν εὖ πάντα γυναῖκά τε οἶκον ἀγέσϑω ex vſ. 72. 93.

283. Ἡμεῖς δ' ἐν. verſum alicubi omitti, notauit Steph. et abeſt a Lipſ. et a Townl. Eat. vno Vindob.

285. ἀποδοῦναι, ἀντὶ τοῦ· Τρῶες ἀποδότωσαν. Ven. A.

286. & quod τιμὴν ait τὸ ἐπιτίμιον, mox v. 290 ποινήν. Alias τὸ ἐπιζήμιον. τὸ πρόςτιμον τοῦ πολέμου br. Sch. et Apollon. in τιμὴ, — ἐπὶ δὲ τοῦ προςτίμου· Τιμὴν δ' Ἀ. ἀ. ſic et Schol. Sophocl. Oed. Col. 381. Porro τιμήν τ' Ἀ. vterque Moſc. ἣν ἐπέοικεν Euſtath. vn. Vindob. ἥν τ' ἐπέοικεν. ſed fuiſſe putandum ἥν τε ϝεϝοικεν. cf. ad Δ, 341.

287. ἥ τε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνϑρώποισι πέληται. L. et C. apud Bentl. ἥ τε κεν. De huius verſus qui et inf. 460 repetitur, fuco non ſine cauſſa me dubitare arbitror. Primo ſententia non eſt abſoluta: ἥ τε καὶ ἐσσομένοισι μετ' ἀνϑρώποισι πέληται deſideratur aliquid, quod Schol. ſupplent: Φανερὰ γενήσεται καὶ (f. ἣ) μένει καϑάπερ νόμος. Similia loca occurrunt plura, in quibus πυϑέσϑαι adiicitur: Od. Λ, 76 σῆμα τέ μοι χεῦσαι — καὶ ἐσσομένοισι πυϑέσϑαι. Φ, 255 ἐλεγχείη τε καὶ ἐσσομένοισι πυϑέσϑαι. Ω, 432 Λώβη γὰρ τάδε γ' ἔστι καὶ ἐσσομένοισι πυϑέσϑαι. Item Jl. B, 119. Abeſt quoque verſus in Porphyrio et hoc et 460. etſi hic reponas, ad conſilium eius, quo locum recitat, (ad 281.) verſum non ſpectaſſe. At eum agnoſcit Euſtath. — ad πέληται Barnes in Schol. adſcripſit: γρ. καὶ μέληται. neſcio vnde; verum ſic μετὰ abeſſe deberet, vt ſit μέλεται τοῦτο ἐμοί.

288. Πρίαμος τιμὴν Vrat. a. Laudat verſum Schol. Sophocl. Oed. Col. 373. vt doceat eſſe τιμὴν Homero πρόςτιμον.

289. οὐκ ἐϑέλουσι L. et C. ap. Bentl. cum cod. Vindob. ed. at eſt ἂν in vſ. antec.

290. μαχήσομαι reuocatum eſt, vt ſibi conſtaret ſcriptura pro edito μαχέσσομαι. v. ad A, 298. Eſt autem

μαχήσομαι lectio Ariſtarchi: quam Ven. habet, et Schol. Ven. A. Sic C. L. ap. Bentl. cum vno Vindob. — *ποινὴ* nunc compenſatio, per quam ſatis facimus, pro iniuria: qui antiquior vocis vſus, proprie caede facta, vt ſatis fieret propinquis tanquam per *ἐπιτίμιον ὑπὲρ τοῦ πεφονευμένου*, Homero frequens. cf. ad 207. N, 659. inprimis Σ, 498.

292. *ἀπὸ στομάχους ἀρνῶν τάμε.* *ἀπὸ* eſt Ariſtarchea lectio; at plures *ἐπί.* nec inelegans eſt lectio iudicio Ven. A. *καί ἐστιν οὐκ ἄχαρις ἡ γραφή.* Enimuero non tam de elegantia quaerebatur, ſed diuerſus ſenſus notandus erat. Si *ἀπέταμε στόμαχον·* fauces adeoque ceruicem abſecuit; ſi *ἐπέταμε* tantum iugulum immiſſo cultro ſecuit. Communi vſu *ἱερείων τὰς φάρυγγας ἀποτέμνειν* eſſe ait Pauſan. VIII, 37. p. 676. Eſt autem *στόμαχος* Homero *ὁ λαιμὸς*, proprie inferior eius pars, *οἱ βρόγχοι*, ait Euſtath. vnde tandem ventriculi orificium declaratum eſt ea voce. cf. Etymol. Heſych. cf. inf. ad P, 47. *τάμνειν ἐπὶ τοῦ θῦσαι* Apollon. h. v. (v. ad B, 124) idem *νηλέϊ χαλκῷ* reſpexerat in voc. *νηλεῖς*, vbi v. Villoiſ. *νηλὴς* occurrit ſemel inf. I, 628.

294. *θυμοῦ δευομένους* *vita priuatos.* explicat Apollon. Lex. in *δεύεσθαι.* *μένος* pro vita antiquo ſermone, quia cum vita vis ac robur diſcedit.

295. *Οἶνον δ' ἐκ κρητῆρος ἀφυσσάμενοι* — Primo, *ἐκ* abeſt ab Harl. additur tamen *ἐκ* aliis quoque in locis. Tum *ἀφυσσάμενοι.* Ita et Ven. At Schol. monet, eam eſſe Ariſtarchi lectionem, alios legere *ἀφυσσόμενοι.* Sicque Lipſ. a pr. m. Moſc. 1. Eaton. cum binis Vindob. Eadem varietas Ψ, 220. in ceteris locis *ἀφυσσάμενος* obtinet. edd. Ald. 2. et hinc ductae. Deſeruit Turneb. Steph.

296. *θεοῖς αἰειγενέτῃσιν. τοῖς ἀΐδιον ἔχουσι τὴν γενεὰν, ἤτοι αἰεὶ οὖσιν.* Sic Schol. Similia ceteri grammatici, Etymol. Heſych. vt ſint *ἀειγενεῖς.* Scilicet ex re interpretantur; nam ex analogia ſunt, *qui ſemper genitores ſunt. διὰ παντὸς ἐνεργοῦντες.*

297. ⁓ quod ὧδε Homero eſt οὕτως nunquam pro aduerbio loci. Obſeruatiuncula et alibi repetita, tum ap. Etymol. Euſtath. In marg. Vrat. b. legitur: γρ. ἄλλως· ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρύν. quod et vn. Vindob. habet. Scilicet ex aliis locis v. c. H, 178. et inf. 364.

299. ὑπερόρκια vna voce Mori L. ap. Bentl. Moſc. 1. et al. ea forma qua ὑπέρμορα B, 155 et alia. δηλήσαντο et ex corr. δηλήσαιντο Moſc. 1. ex Δ, 236. Redit ſane ad idem, δηλεῖσθαι et πημαίνειν, *iniuriam facere*, ὑπὲρ τὰ ὅρκια, *praeter pactionem*, *contra iusiurandum*; adeoque *violare foedus*; βλάπτειν. Sch. br. βλάψειαν διὰ τὸ παρελθεῖν αὐτοὺς (τοὺς ὅρκους) Moſc. 1. inter lin. ἔξω τῶν ὅρκων. Supra 107 erat μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται.

300. Obſeruant B. L. σφὶν — αὐτῶν. (ſed eſt ῥέοι σφὶν ὁ ἐγκέφαλος αὐτῶν) et comparant Od. I, 256 ἡμῖν δ' αὖτε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ Δεισάντων φθόγγον τε βαρύν.

300. 1. ἄλοχοι δ' ἄλλοισι μιγεῖεν. Euſtath. δαμεῖεν ἢ μιγεῖεν. Etiam Harlei. vtrumque habet, et Schol. ad E, 486 laudat δαμεῖεν. Etiam Vindob. vnus in marg. γρ. δαμεῖεν. Et eſt hoc expreſſum e cod. Ven. et ſic Townl. ſane vocabulum vſitatum hac in re, vt Il. Σ, 432. Convenit tamen h. l. alterum cum ſymbolo vini mixti, pro ſenſu rudiore iſtorum hominum; non ad ſenſum noſtrum.

302. οὐδ' ἄρα πώ σφιν. fuit et πῶ σφιν ſcriptum, teſte Euſtath.

303. τοῖσι δὲ Δαρδανίδης. Barnes hic et alibi ſcripſit τοισίδε reprehenſus a Clarkio.

304. κέκλυτέ μευ. Barocc. κέκλυτ' ἐμεῦ.

305. ἦτοι ἐγὼν εἶμι προτὶ Ἴλιον. Mori: ἦτοι ἐγὼ μὲν εἶμι πρὸς Ἴλιον.

Ceterum quaeſtio eſt, haud dubie e Porphyrianis, ad 300. 306. in Ven. B. cur nunc Priamus nolit pugnam filii cum Menelao adſpicere, qui poſtea Hectoris congreſſum cum Achille e muris vrbis proſpexit? E pluribus, quae memorantur, (abſurdiora etiam in Ven. A.

et Schol. br. ad 313.) hoc locum habet: quod Priamus non otiose spectat Hectoris pugnam, sed eum obtestatur, vt intra moenia se recipiat, et vna cum Hecuba et aliis de eius salute consilia versat. At h. l. indecorum fuisset, cum ex composito pugna fiat, patrem adstare spectatorem.

306. *ἐπεὶ οὔπω τλήσομ᾽ ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι.* Edd. *οὔπως.* Est *οὔπω* in Eust. ed. Flor. Ven. Vrat. tribus. Mosc. 1. 3. Eat. et recte ante *τλ. τλήσομαι ὀφθ.* Eustath. minus scite ad aurem. v. ad A, 587.

308. *μέν που* esse forte pro *μέντοι.* Ven. B. L. *Ζεὺς γάρ που* Eustath. At *μὲν που* etiam Plutarch. Sympos. IX, 13. p. 742 E.

310. Cur victimae reportentur a Priamo in vrbem, varia comminiscuntur grammatici B. et L. Sufficit eas non cremari. cf. not. ad 292.

312. *βήσετο* Ven. Vrat. a. b. A. cum vno Vindob. quod h. l. iunctura verborum postulat, pro vulgato *βήσατο.* vide ad 262. Mox 313. *ποτὶ* Eustath. Et de *ἄψορρος* v. ad H, 413.

315. Porphyrii fuit quaestio, (e quo Eustathius petiit) haud dubie secundum antiquiores, cur nunc Achiui locum dimensi sint pugnantibus, cum in pugna Hectoris et Aiacis (inf. H, 225 sq.) hoc idem non fiat. Varia argutantur grammatici. Simplicissimum erat dicere: constitutum esse spatium iustum inter duas acies, quas exiguo interuallo medio relicto sibi adstitisse supra vidimus (115 *πλησίον ἀλλήλων· ὀλίγη δ᾽ ἦν ἀμφὶς ἄρουρα*). Tum autem recordandum, Paridem et Menelaum cominus hastis se petiisse: cui pugnae generi certus status conueniebat, vt alter alteri ictum inferret.

316. Versus iterum legitur Ψ, 861. Recitat eum Apollon. Lex. in *κλήρους.* p. 400. 1. vbi *βάλλον* pro *πάλλον* est; vnde creditur olim sic quoque lectum fuisse: v. Not. ad e. l. Enimuero *ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο* est Ψ, 352. non *ἔβαλον,* et H, 187 *ὅς μιν ἐπιγράψας κυνέῃ βάλεν* de eo, qui sortem in galeam iniicit. Et multo pro-

babilius est librarium lapsum esse in Apollonio, quia praecesserat: κλήρους. Sunt enim verba: κλήρους. ἐπὶ μὲν τῶν βαλλομένων εἰς τὸν λαχμὸν, vt legendum cum viris doctis. Ipse enim Apollon. agnoscit πάλλειν et πάλος altero loco p. 525. πάλος. κλῆρος, ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι πρὸς τὴν ἄρσιν τοῦ λαγχάνοντος. — Vnde Hesychii Scholion in πάλλος emendandum esse manifestum fit.

317. ἀφ᾽ εἴη Ven. inscite. ἀφίει Vrat. a. b. Mosc. 1. Townl. e corr. Est autem in hac voce et forma simili perpetua modo varietas modo aberratio: vide ad P, 631. Υ, 464.

318. λαοὶ δ᾽ ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον. Ita iam olim fuit scriptum; at viderat Nicanor ita inferri tanquam diuersa: copias esse precatas, et alterum: ad deos manus eleuasse. Atqui preces, inquit, nec minus iisdem diis faciebant; distinxitque adeo: ἠρήσαντο θεοῖς, ἰδὲ χεῖρας ἀνέσχον. Scilicet vidit ille male olim fuisse distincta verba. Seruarunt hanc obseruationem A. et B. add. Eustath. et legitur θεοῖς ἰδὲ χ. in Barocc. Cant. Lips. Vrat. c. tum in edd. Flor. et Ald. 1. At Ald. 2. mutauit, et ex ea Iuntina, quippe quae ex illa est expressa. Itaque hoc reuocaui, h. l. et in Jl. H, 177. vbi vide. Notatus quoque versus in Sch. B. ad Ω, 499. quod ἠρήσαντο, θεοῖσι δὲ χεῖρας ἀνέσχον dictum sit pro ἀνασχόντες ηὔξαντο.

319. ὧδε δέ τις εἴπεσκεν. Vrat. a. ὑπέσχεν. forte memoriae vitio ex Jl. H, 188. vbi Aiax ὑπέσχεθε χεῖρα forti.

325. ἂψ ὁρόων· Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν. Appicta est διπλῆ ⪫ in Ven. Scholion tamen excidit, quod de Zenodoti peccato aliquo monuit. Ad θοῶς Bentl. adscripserat: Hesych. ὀθῶς, ταχέως. leg. θοῶς, quod iam alii obseruarunt. Apud Gregor. de Dial. p. 144. laudatur: Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ἔπεσσεν. memoriter et vitiose.

326. ἵζοντο κατὰ στίχας. Etiam ad h. v. Bentl. adscripserat: „Hesych. κατὰ στίχους, κατὰ τάξεις. leg. στίχας.

ἦχι ἑκάστῳ ἵπποι — ἔκειτο. Ariſtarchus legebat ἦχι ἑκάστου. et ipſum recte. alterum tamen frequentiſſimum in Homericis. Antiquitus ſcriptum erat ἑκαστο, per ο, quod et ω et ου eſſe poterat.

327. ἵπποι — καὶ τεύχε' ἔκειτο. nota figura, cum verbum proxime ad alterum ſolum ſpectat; nam ἵπποι requirebant ἕστασαν. Ven. A. add. Euſtath. vel εἱστήκεισαν, ſecundum τὸν ἀπὸ κοινοῦ τρόπον· quem illuſtrat Porphyrius in nota inſerta Schol. A. Jl. K, 165. Simile illud Jl. K, 407 ποῦ δέ οἱ ἔντεα κεῖται ἀρήϊα, ποῦ δέ οἱ ἵπποι; vbi cf. Sch.

τεύχε' ἔκειτο vulgo lectum. ἔκειντο Cantabr. vnus Vindob. etiam ſic Schol. Sophocl. legit alicubi. At Ionicum τεύχεα κεῖτο Barocc. habet.

ἵπποι ἀερσίποδες vim epitheti in declaranda equorum impatientia notarunt veteres; αἴροντες εἰς ὕψος, κουφίζοντες τοὺς πόδας. Sch. A. et br. et Etymol.

328. αὐτὰρ ὅγ' ἀμφ' ὤμοισιν ἐδύσατο τεύχεα καλά. Intulerat Ald. 2. ἐδύσετο. Iterum hoc eiecit Turnebus ſecundum ed. Rom. qua ille vtebatur: praeſero h. l. aoriſtum ἐδύσατο, cum ſequantur ἔθηκε. ἔδυνε. ἥρμοσε. etc. et ſic alibi: ſup. B, 578. I, 592. Λ, 16. Male ἐδύσσατο in nonnullis hic et alibi ſcribitur, vt in Vrat. a. nam δύω longam habet priorem: vt iam ab aliis alibi notatum eſt. ἐδήσατο Townl. Ceterum habemus hic grammaticorum diſputationem de ἐδύσετο et ἐδύσατο ſimilem ei, quam de βήσετο et βήσατο vidimus ſup. ad 262. B, 35 et al. Fuit δύσομαι noua forma.

330. 1. 2. iterum occurrunt verſus Λ, 17. 18. 19. et Π, 131. 2. 3. et T, 369. 370 et 371. vtro loco primo auctori debeantur, quis dixerit! Sunt quoque ſimilia in Sc. Herc. 122 ſq. Initium armaturae vbique fit ab ocreis.

331. ἐπισφύρια, ſatis patet ex ipſa re et ex etymo, eſſe fibulas, quibus ſupra malleolos pedis (τὰ σφυρὰ) ocreae conſtringuntur; exponuntur tamen et illuſtrantur a grammaticis, et ab Apollon. Lex. h. v. et in ἀραρυίας, ἡρμοσμένας, vt appareat vocem iam illa aetate fuiſſe antiquatam. Armatur autem Paris ocreis, thorace, ſcuto, ga-

lea et hasta, quia antea leuiter armatus prosiluerat: sup. 16. 17. quod cum non teneret Schol. Lips. miras tricas facit.

333. ἥρμοσε δ' αὐτῷ thorax, pro ἡρμόσθη. vt et P, 210 Ἕκτορι δ' ἥρμοσε τεύχεα. Resoluitur autem sollenni more Homerico, quod esse debebat θώρηκα ἡρμοσμένον οἱ. — De οἷο pro ἑαυτοῦ, agit Apollon. de Syntaxi p. 155.

334. & 335. & quod duo hos versus Zenodotus ἠθέτηκε; in Veneto etiam vs. 333. signatur, perperam. Scilicet is locum ita ediderat:

δεύτερον αὖ θώρηκα περὶ στήθεσσιν ἔδυνεν
οἷο κασιγνήτοιο Λυκάονος, ἥρμοσε δ' αὐτῷ.
κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην εὔτυκτον ἔθηκεν
ἵππουριν· δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν.
εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρώρει.
ἀμφὶ δ' ἄρ' ὤμοισι βάλετ' ἀσπίδα θυσανόεσσαν.

Monet aduersus haec Sch. A. aduersari ea mori armandi se Homerico; quod ante clipeum arreptum galeam imponit Paris, et ensem omnino non habet: „πρὸ τῆς ἀσπίδος γὰρ, ait, φανήσεται ἀναλαμβάνων τὴν περικεφαλαίαν, καὶ ξίφος μὴ ἔχων.“ Fateor me haec non satis assequi; cur enim prius clipeum capiat qui galeam nondum impositam habet? nisi forte galea capiti imposita impedimento fuit balteo scuti humeris induendo. Iterant tamen hanc obseruatiunculam grammatici ad Λ, 32. et O, 480. At quod ensem desiderat grammaticus, rationem habet, quod v. 339 Menelaus eodem modo quo Paris, armare se narratur: iam autem is ensem habet inf. 361. Respiciunt ad haec iterum Scholia ad 361. et ad 363. (nam ibi leg. τὸ Ἀλεξάνδρου sc. ξίφος) et ad 370. Atqui si semel argutias sectari placet, respondeas: Paridem ense non instructum fuisse, hinc patere, quod, si is ensem habuisset, eo arrepto Menelaus eum iugulaturus fuisset v. 370. Praefero tamen post omnia haec lectionem vulgatam per totum ὁπλισμόν.

336. κρατὶ δ' ἐπ' ἰφθίμῳ κυνέην — ἔθηκεν. — ἐπέθηκεν. ἀντὶ τοῦ περιέθηκεν Ἀττικῶς. Schol. A. At ἔθηκεν

nude per ſe dictum accepit Harpocration, qui verſum adſcribit in θέμενος τὰ ὅπλα ἀντὶ τοῦ περιθέμενος καὶ ὁπλισάμενος. Scilicet variis modis θέσθαι, vel τιθέναι τὰ ὅπλα dicitur; v. Valeſii notam ad Harpocrat. Ex vſſ. 336. 337. riſum de Aeſchylo captauit Ariſtoph. in Ran. 1066. vbi v. Schol. ad 1070.

338. εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. Ven. A. ait: „in alio εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ.“ ſcilicet ex aliis locis repetitum.

339. ⸗ reſpicit στιγμὴ ea, quae ad v. 334. 5. notata ſunt: Menelaum enſem habuiſſe, adeoque et Paridem, ſiquidem vterque eodem modo armatus eſſe dicatur.

344. καὶ ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ. Sch. A. διαμετρητῷ vltima circumflexa Ariſtarchus ſcripſit et alii; καὶ οὕτως ἔχει ἡ παράδοσις (ſcilicet, cum ex analogia eſſe deberet διαμέτρητος.) v. Etymol. h. v.

345. σείοντ' ἐγχείας. malebat Stephanus σεῖον τ'. parum tamen intereſt, iudice quoque Clarke. κοτέοντες Sch. br. cum binis Vindob.

346. πρόσθε δ' Ἀλέξανδρος προΐει δολιχόσκιον ἔγχος. haſta pugnatur modo duplici, aut vt pro telo miſſili ſit, vt emittatur, aut vt cominus pugnetur, hoſtis feriatur: ἐγχείῃ ὀρεκτῇ, ᾗ ὀρέγεταί τίς τινος. v. ad Δ, 307. et iam ſup. Β, 543. *ferire* tum hoſtem, οὐτάσαι, aliquis dicitur; vt Ε, 336. At haſta *emiſſa* dicitur aliquis βάλλειν. haec ſemel dicta ſunto, per totam Jliadem animo tenenda. Hoc ergo loco haſta manu emittitur: προΐει ἔγχος. et iterum 356. et 367 ἐκ δέ μοι ἔγχος ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, οὐδ' ἔβαλόν μιν. ſicque alibi παρετράπετο ἔγχος Λ, 233.

Ceterum, cum primo nunc memoretur pugna ſingularis, agedum, videamus, quae in ea notabilia ſint. Primo in altera pugna Aiacis et Hectoris inf. Η, 232. 244. is, qui prouocauit, orditur pugnam, primusque emittit haſtam; altero loco Φ, 439. qui iunior erat aetate; at h. l. ſortito Paris prior haſtam emittit: vt 315. 325. vidimus. Tum haſtis vtuntur longis, quas manu emittunt,

βάλλουσιν, vterque ſemel. Ex quo ſtatim Menelaus enſe ducto in Paridem irruit; at H, 244. 255. haſtam clipeis extractam altera vice immittunt; tertio loco ſaxis ſe petunt, quarto denique loco 273. ad enſis vſum procedunt. In funere Patrocli Il. Ψ, 817. ter haſtis ſe petunt Aiax et Diomedes.

Effictum autem ex h. l. poſt Homerum aliud certamen Paridis a Philoctete prouocati et ſagitta interfecti, apud Leſchen et hinc apud alios. cf. ad Apollod. p. 765. Tzetz. Poſthom. p. 155.

347. *κατ' ἀσπίδα πάντοσ' ἐίσην.* Occurrit nunc primo, *πάντοσ' ἐίσην*, quod toties videbimus, vbique diuerſis modis ſcriptum, aut ſic aut *πάντοσε ἴσην.* Sane per ſe nihil intereſt, vtro modo ſcripſeris; eſt Homericum *ϝισος*, potuitque adeo *παντοσε ϝισην* recte ſcribi. Fuiſſe tamen etiam *ἐίσος*, apparet ex eo, quod toties occurrit *δαιτὸς ἐίσης*, et, ſi dubites, an hoc ſit pro *ἴσης*, referendus eſt animus ad *ἐπὶ νῶτον ἐίσας* B, 765. ad quem locum vide. Vt ſcribendi ratio ſibi conſtet, cum Wolfio et h. l. retinui *πάντοσ' ἐίσην*, quia ſic in ceteris locis receptum eſt: ne multa temere ſint mutanda. Videtur autem *ἀσπὶς πάντοσ' ἐίση* declarare clipeum rotundum *περιφερῆ*. alibi *εὔκυκλον*.

348. *οὐδ' ἔῤῥηξεν χαλκός, ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμή.* Legebatur *οὐδ' ἔῤῥηξεν χαλκὸν* h. e. *τὴν ἀσπίδα* vt *ἔγχος* clipeum non perruperit. Ita quoque in Sc. Herc. 415 *σάκει ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος, οὐδ' ἔῤῥηξεν χαλκόν.* Attamen Townl. Vrat. a. vn. Vindob. et Venetus *χαλκὸς* exhibent, quod etiam Euſtath. non vno loco memorat, quodque in loco Scuti Herc. ſcripſerat Seleucus, teſte Tzetza. Ita *χαλκὸς* eſt ipſa haſta, vt et alibi. Sic *πάγη δ' ἐν πνεύμονι χαλκὸς* Δ, 528. et E, 292 *τάμε χαλκὸς* et ſaepe. Nec quicquam intereſt, vtro modo legas. Adiiciunt tamen Scholia A. B. *οὕτως Ἀρίσταρχος.* Sch. Lipſ. *Ἀρίσταρχος μὲν· „χαλκὸν", ἄμεινον χαλκός.*" ita intellige et interpunge. Ita conuenit, quod ſtatim ſequitur, *ὁ δὲ δεύτερος ὤρνυτο χαλκῷ*, *haſta*, et *οἱ* poſt *ἀνε*

γνάμφθη refertur ad ἔγχος. — Verſus idem occurrit H, 259. et P, 44. priore loco conſtanter, etiam in Veneto, χαλκὸν legitur.

Porro obſeruandi ſunt numeri οὐδ' ἔῤῥηξεν χαλκὸς, cum poſſet refingi οὐ χαλκὸν δ' ἔῤῥηξεν. Sitne τὸ ν adiectum a grammaticis, et an antiquioribus fuerit ουδε ρηξε χαλκος, quis dixerit? Dawes ερηξε inferebat. v. ad Δ, 140. De adiecto ν in θέσει v. Exc. ad B, 718.

ἀνεγνάφθη ap. Etymol. in γνάμπτω. idque in aliis locis ſaepe variat.

349. ἀσπίδι ἐν κρατερῇ. Sic et Ven. Eat. et alii, hiatu ingrato; et hoc intulerat Stephanus; ante quem vbique editum erat ἀσπίδι ἐνὶ κρατερῇ contra metrum, quod et ipſum in codd. Cant. Moſc. 1. Townl. occurrit; adde Euſtath. Atqui manifeſtum ſit fuiſſe ἀσπίδ' ἐνὶ κρ. idque exhibent codd. Mori Barocc. Similes errores occurrunt in verſu repetito P, 44. Elidi autem ι ne dubita. cf. Ω, 26. Similiter inf. H, 272 ἀσπίδι ἐγχριμφθεὶς emendatum fuit ab Ariſtarcho: ἀσπίδ' ἐνιχριμφθείς.

351. ὅ με πρότερος κάκ' ἔοργε. Bentleius, qui formam antiquam ϝεοργα fuiſſe putabat, in hoc verſu et aliis haerebat; et corruptos eſſe arbitratus ingenioſe emendabat κάκ' ἔρεξε. vt legitur Δ, 32. Od. Σ, 455. Φ, 298. et ſequitur vſ. 354 ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι. Non videbat vir acutiſſimus, in hoc ac ſimilibus fuiſſe duas formas. ϝεργω. εϝοργα et ϝεϝοργα. vt εϝοικε et ϝεϝοικε, εϝολπα et ϝεϝολπα. vt ſup. 57 ὅσσα ϝεϝοργας. B, 272 Ὀδυσσεὺς ἐσθλὰ ϝεϝοργε. Sic E, 175. Θ, 356. I, 320 et alibi. At nec minus Φ, 399 et X, 347 οἷα μ' ἔοργας, et X, 318 οὐδὲν ἐοργώς. etſi his remedium aliunde eſſet; f. οὔτι ϝεϝοργώς.

354. ξεινοδόκον — ὅ κε φιλότητα παράσχῃ. Obſervant Sch. B. et L. φιλότητα nunc dictum eſſe pro ξενίαν. Scilicet genus reuocatur h. l. ad vnam formam ſeu ſpeciem. Longum eſt Scholion aliud, de iniquitate ſortis inter Menelaum et Paridem pugnantes: de quo monui in Nota ad vſ. 76.

355. *ἀμπεπαλών.* Etymologus verſu adſcripto: *ἀντὶ τοῦ ἀνασείσας, ἀνατείνας.* ſic quoque Sch. br. Heſych. Euſtath. Addunt hic et Etymol. eſſe ductum ab *ἀναπάλλω, παλὼν, πεπαλών.* quid ni ex *πέπαλα* dicemus ductam more ſollenni vocem *πεπάλω* vel *πεπαλέω.*

356. *πάντοσ' ἐΐσην.* in ſcriptura nunc conueniunt Lipſ. Vrat. a. ed. Ald. 2. vsque ad Turnebum. Alii *πάντοσε ἴσην.* cf. modo ad 347.

357. *διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε.* Occurrit primo nunc loco crux haec metricorum, quod tres breues ſyllabae ſe excipiunt: repetitur verſus H, 251. Λ, 435. et Δ, 135 *διὰ μὲν ἂρ ζωστῆρος* — Eſt adeo tribrachys pro ſpondeo vel dactylo adhibitus. Aut dicunt primam breuem eſſe productam, vt ſit in aliis, ſi trinae ſyllabae breues ſe excipiunt, vt in *ἀθάνατος*, et paſſim in multis. *ὄϊες* huc refert Erneſti ad Callimach. in Apoll. 53. verum Bentl. emendat *οἴϊες.* Conſulto tres ſyllabas breues cumulari ad adumbrandam ictus celeritatem ſtatuebant Barnes et Clarke. Sane pronuntiatione ipſa productam eſſe ſyllabam facile cenſeas; et dignum adeo metrico eſt iudicium Hermanni de Metris Graec. p. 70. ſyllabam in *διὰ* eſſe productam in prima arſi, quae ſit omnium fortiſſima.

ὄμβριμον ἔγχος erat. At Barocc. Cant. Ven. Lipſ. *ὄβριμον* et ſic vbique in hac voce ſcriptura variat. Dicas prius, tanquam antiquius, horridius et potentius, eſſe ſeruandum. Verum antiquiores grammaticos, Apollonium, Etymol. Heſych. tum codd. antiquos video *ὄβριμος* vnice memorare; et fauet etymon ex *βρι, βριαρος, βριμῶ, ὄβριμος*, ita vt *μ* inſertum dixeris ab iis, quorum animis inſidebat *ὄμβρος.* eſſe tamen diuerſa, diſcas ex *ὄβριμον ὕδωρ* Δ, 453. vbi eſt impetuoſum, validum. Retineo itaque per totam Jliadem *ὄβριμος.*

358. *ἠρήρειστο.* in ſoni aſperitate vim ictus agnoſcunt Sch. B. L. Eadem occurrunt Jl. H, 252. vbi 244. 249—253 ex h. l. ſunt translati.

πολυδαιδάλου, πολλὰ δαιδάλματα ἔχοντος reddunt, etiam Suidas; non video, cur non ſimpliciter, affabre factus, ſit thorax.

359. ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα. Schol. A. diſtinguit inter ἀντικρὺ et ἄντικρυς, eſſe illud ἐξ ἐναντίας, hoc φανερῶς. Similia produnt Sch. br. Etymol. qui ſimul de accentu in vtraque voce diuerſo monet, Ammonius et Eranius Philo (alii laudantur a Valken. ad e. l. p. 17. et 161.) Herodianus et ad eum Pierſon. in app. ad Moerid. p. 462. ad καταντικρὺ Platonis Schol. in Charmidem in Siebenkees Anecd. gr. p. 41 apud Homerum notat eſſe ἀντικρὺ τὸ κατ' εὐθὺ καὶ ἐξ ἐναντίας laudato hoc verſu, et loco Thucydidis; at in Demoſthenis loco eſſe φανερῶς. ſignificare quoque ταχέως et ὁλοσχερῶς, et laudat Jl. Π, 116. et Od. Χ, 16. Miſcet plura Suidas in ἀντικρὺ, qui et obſeruat vltimam h. v. produci. Apollon. Lex. tantum laudat ἀντικρὺ· διαμπὰξ καὶ οἷον διόλου, adſcriptis locis P, 49. E, 67. Ψ, 673 ὁτὲ δὲ ψιλῶς ἐξ ἐναντίου Od. K, 559.

Porro vltimam in ἀντικρὺ breuem eſſe, apparet ex E, 130. — ἀντικρὺ μάχεσθαι. Nec aliter res ſe habet in ſimilibus: μεσσηγὺ, ἥμισυ. Itaque Bentleius vbique, quoties υ producitur, refinxerat ἄντικρυς, et μεσσηγὺς, quoties vltima eſſet producenda; itaque et h. l. ἄντικρυς δὲ π. ſcripſerat. Simile quid videtur innuere Schol. Ariſtoph. Pl. 134. Quod tamen neceſſe factu haud videtur; quandoquidem ipſo tono vltima breuis producitur.

Mihi videntur omnia haec ad argutias grammaticorum eſſe releganda. Manifeſtum ſit fuiſſe aliquando adiectiuum ἄντικρυς, τὸ ἄντικρυ. *e regione poſitus*, adeoque *aduerſus*, et *manifeſtus*, et διόλου, ſi gladius adactus in alterum latus exit, vt v. c. ceruix tota reſecetur. Neutrum abiit in aduerbii vſum; vulgi vſu accentus potuit mutatus eſſe, et coepit ἄντικρυς eodem modo adhiberi. Aliter iudicantem video Brunckium ad Apollon. III, 493.

παραὶ λαπάρην. Deberi *παραὶ* ferioribus fufpicor: fuit *παρὰ,* quod et legitur in Townl. Vrat. a. — De voce *λαπάρα* multis agunt grammatici, quae ad poetam nil faciunt. Sufficit effe *τὴν ἐκκεκενωμένην κοιλίαν, ile.* cf. inf. ad Z, 64.

361. ÷ refpectu Zenodoteae lectionis ad v. 334 335. in qua enfis nulla fiebat mentio. *ἐρυσάμενος* vno fibilo multi, vt aliis in locis, quod recentiores faciunt ignoratione rei metricae, at veteres ita fcribebant, quia litteras geminarunt pronuntiando, non fcribendo: vt faepe monuimus. Vitiofius *Ἀτρείδης δ' ἐρυσάμενος* Lipf. Townl. Flor. et al. Aiebat Erneſti *τὸ ρ* fic pronuntiatione duplicandum effe. Immo digamma habuit vbique vox *ϝερυω* et mediam breuem, duplicata confona producendam. v. Exc. ad A, 141.

362. *ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῇ* fcilicet *κόρυθι, περικεφαλαίᾳ* Ariftarchus legit: quo vulgato *αὐτῷ.* quod adfciui, non, quia Ariftarcheum erat, fed quia notio rei primaria ad galeam non ad conum *φάλον,* pertinet. vn. Vindob. etiam *αὐτοῦ.*

πλῆξεν ἀνασχόμενος. Apollon. Lex. h. v. reddit *ἀνατείνας.* occurrit faepius, fubintellecto *τὰς χεῖρας,* h. l. *τὸ ξίφος.*

363. *τριχθά τε καὶ τετραχθά.* de fono verborum congruo monuere omnes. — Longa eft nota Clarkii de verfibus fimilibus Homeri et Virgilii, e re fane ipfa natis: quis enim, fi lenia eloquitur, afperis, fi afpera, lenibus verbis ac fonis vtitur!

διατρυφὲν, pro hoc vitiofe *διατρυφθὲν* Mori, Lipf. Vrat. a. Townl. Vindob. tum edd. Rom. Ald. 2. et hinc ductae, vsque ad Turnebum; nifi quod Camerar. in marg. Heruag. emendarat. Laudat prius hemiftichium ad declarandum vfum *τοῦ τρὶς* Strabo lib. I, p. 75 B.

364. *ἰδὼν εἰς οὐρανὸν εὐρὺν* ÷ quod Zenodotus legerat *εἰς οὐρανὸν αἰπύν.* Atqui *αἰπὺς* eft mons, caelum autem *εὐρύ.* Sch. A.

365 — 8. recitantur a Plutarcho Sympoſ. IX, 13. p. 743. et verſus 365 iterum legitur Od. Υ, 201. de Antilocho: οὔτις σεῖο βροτῶν ὀλοώτερος ἄλλων, Jl. Ψ, 439. Iupiter χαιρέκακος ſic declaratur. Mira eſt interpretatio Gregorii de Dialect. p. 46. eſſe ὀλοώτερος pro ὀλοὸς, vt ſit: ὀλοὸς ἐκ τῶν ἄλλων ϑεῶν οὐκ ἐστίν. voluit ergo eſſe, σου, *praeter te.* Scilicet viſus ipſi eſt poeta impie loqui. Vnde et Plutarch. de aud. poet. p. 25 F. animos adoleſcentum contra impiam ſententiam munit. Iterum talis impietas occurrit Jl. X, 15 ἔβλαψας μ᾽, ἑκάεργε, ϑεῶν ὀλοώτατε πάντων.

366. ἦτ᾽ ἐφάμην τίσεσϑαι. recte ſic ſcribitur: v. ſup. ad v. 28. Eſt tamen τίσασϑαι in magna codd. parte, Mori, Cant. Barocc. Vrat. a. c. Moſc. 1. Ven. et in edd. non modo Rom. ſed omnibus ante Steph. et in edd. Plutarchi in Sympoſ. l. c.

367. νῦν δέ μοι ἐν χείρεσσ᾽ ἐάγη ξίφος. Ita vulgo editum. At ἐν χείρεσσιν ἄγη Ven. ed. Rom. cum Euſt. Mori. Barocc. Cant. Vrat. a. Townl. Eaton. ſicque vulgo editur inf. Π, 801. et in edd. Plutarchi l. c. praefert ἐάγη Valken. Diatr. ad Eurip. p. 234. Atqui vtraque lectio eſt vitioſa. Bentl. modo ϝαγη priore breui, modo ϝεαγη coniectabat, nec expediebat. Nam primum ἄγω *frango* habet primam longam. Inf. Λ, 558 — ῥόπαλ᾽ ἀμφὶς ἐάγη. Od. Λ, 574 χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον αἰὲν ἀαγές. Etiam ap. Pindar. I. I, 52 ναυαγίαις producit τὸ α. nec aliter κατάγω in Ariſtophane.

Contra haec poſſunt laudari loca Jl. N, 162. et P, 607 ἐν καυλῷ ἐάγη. Π, 801 νῦν δέ οἱ ἐν χείρεσσιν ἄγη. Od. K, 560 et Λ, 65 ἀστραγάλων ἐάγη.

Enimuero inſidet voci vitium alterum: αγω *frango* Homeri aetate fuit ϝαγω, cum aſpiratione antiqua: quod docent loca multa: ἐξ αὐχένα ϝαξει. κατὰ δ᾽ ἅρματα Ψ, 341. πάταγος δέ τε ϝαγνυμενάων et ſic ſaepe. Etiam αϝαγες.

Apparet itaque ſcripturam antiquam fuiſſe νῦν δέ μοι ἐν χερσὶ (ſeu noſtro more ἐν χερσὶν) ϝαγη ξίφος.

Et ſic in ceteris locis laudatis pro *εαγη* reponendum eſt *ἄγη* vel antiquum *ϝαγη*, et ſyllaba vbique producenda: *ἐν καυλῷ ϝαγη. ἐν χερσὶν ϝάγη.*

Porro quoties *εαγη* occurrit, fuiſſe putandum *εϝαγη.* vt in *ῥόπαλ᾽ αμφις εϝαγη.* — Et *ἔαξα* fuit *εϝαξα. ἱστὸν εϝαξε* Od. E, 316. et M, 422. *πρὸ δὲ κύματ᾽ εϝαξεν* Od. E, 385. add. Γ, 298. Sic *ἀσπίδ᾽ εϝαξε.* niſi praeferas *ασπιδα ϝαξε* Ionicum. *αὐχέν᾽ εϝαξε* vel *αυχενα ϝαξε.* Et Jl. N, 257 *κατεϝαξαμεν.* Natum ex hoc *οὐδέ κε καυάξαις* pro *καταϝαξαις* Heſiod. Ἔργ. 666. 693. Ibid. quoque prauo vocis vſu apparet vſſ. 533. 4. 5 eſſe ab interpolatore. Vitioſus quoque eſt verſus Hymn. in Apoll. 235 *εἰ δέ κεν ἅρματ᾽ ἄγῃσι.* ſi hoc ab *ἄγω* frango ductum eſt. De locis Δ, 214. Ψ, 392. et Od. T, 539. ſuo tempore videbimus.

Ceterum e dictis apparet, formam Atticorum, *κατέαγα, κατεαγὼς, κατεαγῆναι*, vti et *ἕαδα, ἑάλω*, et ſimilia ab *ὁράω, ὠθέω*, ab Ionibus accepta eſſe. Itaque *ἐάγη*, et *ἐαγῆναι*, quod Tho. Mag. in *καταγῆναι* p. 497 impugnat, vbi v. Not. Ionibus quoque vſu habitum eſt, vt ex verſu noſtro patet.

Fuiſſe quoque grammaticos, qui *ἄγη* et *ἐάγη* ſcriberent, exemplo Tyrannionis diſcimus in Schol. ad Jl. N, 543.

368. *οὐδ᾽ ἔβαλόν μιν.* ⟗ quod Ammonius in libro ad Athenoclem aut legerat aut interpretatus erat *οὐδ᾽ ἐδάμασα* (*οὐδ᾽ ἐδάμασσα*). Sunt grammatici, inprimis Sch. A. valde ſolliciti in repetenda hac obſeruatiuncula: quod *βάλλειν* eſt eminus ferire, at *οὔταμαι* eſt e propinquo, cominus, vulnero, percutio. Monitum inprimis contra Zenodotum. Poſt Homerum, vt alia, diſcrimen hoc exoleuit, etiam apud Tragicos. cf. Schol. Eurip. Hippol. 587.

ἠίχθη παλάμηφιν ἐτώσιον. reſcripſi *παλάμηφιν*, quia eſt pro *παλάμηςφι, ἐκ παλάμης.* v. ad Θ, 300. Adſcr. Barn. „*γρ. παλάμηθεν*, dubito an vsquam ſic lectum ſit.

371. *ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς* — praecesserat 362 *φάλος*, mox 372 *ὀχεὺς τρυφαλείης*. Vt semel defungar opera, rem paucis aperiam, vt ad alia quoque loca memoria teneatur.

Galea, *κόρυς*, *κυνέη*, *περικεφαλαία*, *πήληξ*, exae re corio munita, habet in vertice conum, *φάλον*, cui inseritur crista, *λόφος*; interdum plures coni plures cristas recipiunt. Cum *φάλος* et *λόφος* alter alterum postulet, nam vbi *λόφος* est, necesse est, esse *φάλον*, permutantur voces; itaque est *τετράφαλος*, quae *τετράλοφος*, et *ἀμφίφαλος κυνέη*, quae proprie esset *ἀμφίλοφος κυνέη*. cf. ad E, 743. At discernitur vtraque vox N, 614. 615. *ἦτοι ὁ μὲν κόρυθος φάλον ἤλασεν ἱπποδασείης ἄκρον, ὑπὸ λόφον αὐτόν*. Contra iunctim dictus est *ἄφαλος καὶ ἄλοφος* K, 258.

Memoratur quoque *αὐλὸς* in galea, seu *αὐλίσκος*, qui est canalis, cauum in cono galeae, cui inseritur crista. vnde galea *αὐλῶπις* inf. E, 182. et Λ, 353 ad h. l.

Iam *τρυφάλειαν* putes debere dictam esse *τριφάλειαν*, trinis conis ac cristis instructam; sicque grammatici pronuntiant fere omnes; cum tamen alterum scribatur, ducendum erit a *τρύειν*, quia conus perforatus est et aperturam habet, *αὐλὸν* illum, cui inseritur crista. Certe *τρυφάλεια* genericum nomen est pro galea. v. ad Λ, 352. 3.

Cum *φάλος* viri docti cum grammaticis, vt h. l. ad 362. confundunt *τὰ φάλαρα* vel *φάληρα*, quae sunt ornamenta galeae in fronte, *orbiculi*, *ἀσπίδια*, claui, in *στεφάνῃ*. Est autem *στεφάνη*, lamina in galea fronti praefixa aut galeae oram ambiens, vt pro tegmine ac munimine frontis sit; vt in pileis nostris ora prominentior assurgere solet. Inde est *κυνέη τετραφάληρος* E, 743. cf. ad Π, 106. Haec ex antiquitate graeca attigisse satis est.

Iam galea subter mento religata erat loro, in nodum coacto: hic est *ὀχεὺς*, *ὁ ἱμάς*.

373. *καί νύ κεν εἴρυσσέν τε* h. e. *εἵλκυσεν ἂν αὐτὸν*, *ἐφείλκυσεν ἂν πρὸς ἑαυτόν*. adeoque *ἐζώγρησεν ἄν*. In Aristophanis editione fuit *καί νύ κεν ἐξείρυσε καὶ ἀ.* minus

bene. Eſt quoque vulgata apud Aelian. Hiſt. Anim. X, 1. Geminandus autem ſibilus in εἴρυσσε, nam eſt υ breve in ἐρύω. v. Excurſ. ad A, 141.

374. Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη. Et ad h. l. et ſaepe alibi, vt Υ, 107 obſeruant grammatici hoc, quod Homero Venus eſt Iouis filia, non ex Vrani genitalibus nec e mari.

375. Ad βοὸς ἶφι κταμένοιο grammatici argutantur, et ex iis Plutarch. Sympoſ. II, 9. additum hoc ad ἱμάντα monentes, quia morboſarum pecudum coria ſunt mollia ac fluxa. Enimuero poeta ſimpliciter epitheton ornans adiecit, corium bouis caeſi, et addit ἶφι, quia viribus opus eſt ad eum caedendum.

376. κεινὴ δὲ τρυφάλεια ἅμ' ἕσπετο. Hiatus perturbabat Bentleium, vt et ſuſpicaretur h. l. et B, 745 fuiſſe aliquando ϝαμα. Poteſt defendi hiatus ex eo, quod in theſi et in caeſura ille occurrit. Bentl. reponit τρυφαλείη, at in Homericis vbique eſt τρυφάλεια. Forte fuit τρυφάλει' ἅμ' ἐφέσπετο. Similis tamen verſus eſt K, 285 σπεῖό μοι, ὡς ὅτε πατρὶ ἅμ' ἕσπεο Τυδέϊ δίῳ. Alioqui dicendum eſt, eſſe inter ea, quae a more et lege recedunt.

379. ⸗ 380. ⸗ Laborant grammatici cum Didymo quem laudant, A. B. L. vt exputent, vnde Menelaus haſtam acceperit; nam eam, quam habebat, emiſerat: vſ. 355. 368. Nolumus turbari; aut emiſſam haſtam de terra arripuit, aut ab adſtantibus aliam accepit.

381. ὥςτε θεὸς, ἐκάλυψε. Vrat. A. ὥςτε θεός γ', temere, in caeſura.

382. κὰδ' δ' εἷσ' ἐν θαλάμῳ εὐώδεϊ κηώεντι. In Sch. br. καδ' δ' εἷσεν θαλάμῳ, quod ex vſu Homeri videtur eſſe praeferendum, iudice quoque Bentleio. In Moſc. 1. καδδ' εἷσε θαλάμῳ. Townl. κάδδ' εἷσεν ἐν θαλάμῳ. At apud Apollon. de Syntaxi IV, p. 321. l. 14 eſt καδδ' ἷσ' ἐν θαλάμῳ ab ἵζω, καθίζω.

κηώεντι. ex etymo interpretantur grammatici: Sch. B. L. κοιμιστικῷ. εὐώδει. hoc ἀπὸ τοῦ κῆαι, καίειν. v. Eu-

necesse est scriptum fuisse *Ϝεανος*. R. Payne Knight p. 97 suspicatur fuisse hoc *εϜανος*· at ab *ἑάω* ducere nolim. De vario vocis sensu v. Etymol. in *ἑανὸς*, qui pleniora dat iis, quae apud Apollon. Lex. sunt. Cumulat plura Hesych. parum curiose.

νεκτάρεον autem dixit quod alias *ἀμβρόσιον*. v. ad A, 529. Redditur per *ἡδὺ, καλὸν, εὐῶδες*, etiam in Suida. *ἑανοῦ λαβοῦσα* quod serius *λαβομένη* praestat forte supplere: *λαβοῦσα αὐτὴν κατὰ, ἐκ, τοῦ ἑανοῦ σὺν χειρὶ, ἐτίναξε τὸν ἑανόν.*

387. *ἤ οἱ Λακεδαίμονι ναιετααώσῃ*. Schol. A. B. L. volunt dictum esse Ionice pro *ναιεταούσῃ*. Est quoque hoc in vno Ven. et apud Athen. V, p. 191 A. vbi vss. 386. 7. 8. adscripti sunt. In Barocc. *ναιετάωσα*. in Harl. *ναιεταῶσα*. Non viderunt ex *ναιετάω* fuisse quoque *ναιετααω*, vnde *ναιετααουσα, ναιεταῶσα*, et h. l. *ναιετααώσῃ*.

εἰροκόμῳ. In Townl. *εἰροπόκῳ*. At hoc ouium est epitheton. v. E, 137. Od. I, 473. Bentleius censebat fuisse *Ϝειροκόμῳ* et mox *Ϝειμα*. in quo fallitur; fuit *εἶρος, εἴριον, ἔριον, vellus. lana.* Od. Δ, 135 *ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα*. Jl. M, 434 *ἥ τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον*. ab alia origine ductum; *εἴρω. iungo. necto. ἔερμαι. ἐερμένον.* Od. Σ, 295 *ὅρμον ἠλέκτροισιν ἐερμένον* et O, 459 *μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο.* inde *ἀείρω. παρήορος* et alia sine Ϝ. Etiam *εἴρω*, necto verba, dico, *ἐρέω*. Ceterum sibi non constitit pronuntiatio: fuit enim *ἔριον. εἴριον. εἰρίον.* quod Steph. quoque docet.

388. (*ἤ οἱ*) *ἤσκειν εἴρια καλὰ* — In *ἤσκειν* antiquam scripturam pro *ἤσκει*, Etymologus quoque et Hesychius agnoscunt. Obseruatum quoque est Eustathio, qui Ionicum esse vult; scilicet quatenus antiquum fuit et ab Ionibus seruatum; a quibus retinuerunt eam formam Attici, vt in *ᾔδειν*, de quo multi egerunt. cf. Schol. Aristoph. Pl. 696. et Hemst. Mirum tamen, quod in *ἤσκειν* tantum antiquum seruatum est in Homericis. Alterum tamen exemplum est in *εἱστήκειν* Jl. Ψ, 691. etsi et ibi libri variant, et saepe alibi occurrat, quod vulgo fre-

quentatur, ἑστήκει vel εἱστήκει. Ariſtarchus voluit ἠνώγειν inducere Z, 170. Euſtathius comparat antiquum ἦν tertia perſona pro ᾖ, ex Heraclide grammatico ad h. l. et Od. Υ, p. 1182. Eſt tamen et noſtro in loco ἤσκει in Mori, Vindob. ed. et a m. ſec. in Lipſ.

De voce ἀσκεῖν pro ἐργάζεσθαι v. ad Σ, 592. Pro καλὰ eſt πολλὰ in Vrat. b.

389. τῇ μιν ἐεισαμένη. Longa Clarkii nota eſt dubitantis an praeſtet μὲν ſcribere. Atqui hic verſus iam B, 795 occurrebat, et alibi. τὸ μὶν referendum eſt ad προσεφώνεε. eſt προσφωνεῖν τινα.

390. δεῦρ' ἴθ', Ἀλέξανδρος — male Stephanus intulerat δεῦρ' ἴτ', recte eiectum a Barnes. Vtique eſt et eſſe debet ἴθ' pro ἴθι. In Vrat. b. eſt οἶκόνδ' ἐπανελθεῖν.

391. κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι. Et quod δεινωτὰ (ita enim ſcribitur in Veneto, cum tamen inf. N, 407 ſit δινωτὴν) λέχη dicit poeta ἤτοι διὰ τὸ τετορνεῦσθαι τοὺς πόδας, ἢ διὰ τὴν ἔνστασιν (leg. ἔντασιν) τῶν ἱμάντων. πρώτῃ γὰρ ἐχρῶντο τῇ διὰ τῶν ἱμάντων πλοκῇ. Vides eum de ſella plicatili cogitaſſe. cf. Schol. A. at enim δινωτὸν λέχος eſt quod alias τορνωτόν. Homero δῖνος eſt τόρνος, inſtrumentum quo tornatur: recte Heſych. reddit δινωτοῖς, στρογγύλοις. Et inf. N, 407 ἀσπίδα δινωτὴν dixit clipeum *rotundum*. Minus bene Etymol. τορνευτοῖς, caelatis, ſculptis. Etiam Od. Τ, 56 κλισίην δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ.

δεινωτοῖς ſcribunt cod. Ven. et Sch. A. adde Apollon. Lex. h. v. Adde N, 407. ἐν θαλάμῳ ἐν δ. ap. Barnes et Moſc. 1.

κεῖνος ὅγ' Sch. B. et L. ſupplent ἐστὶν ἐν θαλάμῳ quod languet. Immo ſollenni vſu τοῦ ὅδε, ὅγε, pro στίλβων ἐκεῖνος. Vocat te, nitens ille — Inf. Τ, 344 κεῖνος ὅγε — ἧσται ὀδυρόμενος.

392. κάλλεϊ στίλβων. refert ad vnguenta Athenaeus I, 15. p. 18. E vt Od. Σ, 192. 3. Proprie ſane alio modo στίλβειν dicendae ſunt veſtes, alio corpus et oris pul-

necesse est scriptum fuisse ϝεανος. R. Payne Knight p. 97 suspicatur fuisse hoc εϝανος· at ab ἑάω ducere nolim. De vario vocis sensu v. Etymol. in ἑανὸς, qui pleniora dat iis, quae apud Apollon. Lex. sunt. Cumulat plura Hesych. parum curiose.

νεκτάρεον autem dixit quod alias ἀμβρόσιον. v. ad A, 529. Redditur per ἡδὺ, καλὸν, εὐῶδες, etiam in Suida. ἑανοῦ λαβοῦσα quod serius λαβομένη praestat forte supplere: λαβοῦσα αὐτὴν κατὰ, ἐκ, τοῦ ἑανοῦ σὺν χειρὶ, ἐτίναξε τὸν ἑανόν.

387. ἡ οἱ Λακεδαίμονι ναιετα(ώ)σῃ. Schol. A. B. L. volunt dictum esse Ionice pro ναιεταούσῃ. Est quoque hoc in vno Ven. et apud Athen. V, p. 191 A. vbi vss. 386. 7. 8. adscripti sunt. In Barocc. ναιετάωσα. in Harl. ναιέταῶσα. Non viderunt ex ναιετάω fuisse quoque ναιεταάω, vnde ναιετααόυσα, ναιεταῶσα, et h. l. ναιεταώσῃ.

εἰροκόμῳ. In Townl. εἰροπόκῳ. At hoc ouium est epitheton. v. E, 137. Od. I, 473. Bentleius censebat fuisse ϝειροκόμῳ et mox ϝειμα. in quo fallitur; fuit εἶρος, εἴριον, ἔριον, *vellus. lana.* Od. Δ, 135 ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα. Jl. M, 434 ἥ τε σταθμὸν ἔχουσα καὶ εἴριον. ab alia origine ductum; εἴρω. *iungo. necto.* ἔερμαι. ἐερμένον. Od. Σ, 295 ὅρμον ἠλέκτροισιν ἐερμένον et O, 459 μετὰ δ' ἠλέκτροισιν ἔερτο. inde ἀείρω. παρήορος et alia sine ϝ. Etiam εἴρω, necto verba, dico, ἐρέω. Ceterum sibi non constitit pronuntiatio: fuit enim ἔριον. εἴριον. εἰρίον. quod Steph. quoque docet.

388. (ἡ οἱ) ἤσκειν εἴρια καλὰ — In ἤσκειν antiquam scripturam pro ἤσκει, Etymologus quoque et Hesychius agnoscunt. Obseruatum quoque est Eustathio, qui Ionicum esse vult; scilicet quatenus antiquum fuit et ab Ionibus seruatum; a quibus retinuerunt eam formam Attici, vt in ᾔδειν, de quo multi egerunt. cf. Schol. Aristoph. Pl. 696. et Hemst. Mirum tamen, quod in ἤσκειν tantum antiquum seruatum est in Homericis. Alterum tamen exemplum est in ἑστήκειν Jl. Ψ, 691. etsi et ibi libri variant, et saepe alibi occurrat, quod vulgo fre-

quentatur, ἑστήκει vel εἱστήκει. Ariſtarchus voluit ἠνώγειν inducere Z, 170. Euſtathius comparat antiquum ἦν tertia perſona pro ᾖ, ex Heraclide grammatico ad h. l. et Od. Υ, p. 1182. Eſt tamen et noſtro in loco ἤσκει in Mori, Vindob. ed. et a m. ſec. in Lipſ.

De voce ἀσκεῖν pro ἐργάζεσθαι v. ad Σ, 592. Pro καλὰ eſt πολλὰ in Vrat. b.

389. τῇ μιν ἐεισαμένη. Longa Clarkii nota eſt dubitantis an praeſtet μὲν ſcribere. Atqui hic verſus iam B, 795 occurrebat, et alibi. τὸ μὶν referendum eſt ad προςεφώνεε. eſt προςφωνεῖν τινα.

390. δεῦρ' ἴθ', Ἀλέξανδρος — male Stephanus intulerat δεῦρ' ἴτ', recte eiectum a Barnes. Vtique eſt et eſſe debet ἴθ' pro ἴθι. In Vrat. b. eſt οἶκόνδ' ἐπανελθεῖν.

391. κεῖνος ὅγ' ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖσι λέχεσσι. Et quod δεινωτὰ (ita enim ſcribitur in Veneto, cum tamen inf. N, 407 ſit δινωτὴν) λέχη dicit poeta ἤτοι διὰ τὸ τετορνεῦσθαι τοὺς πόδας, ἢ διὰ τὴν ἔνστασιν (leg. ἔντασιν) τῶν ἱμάντων. πρώτῃ γὰρ ἐχρῶντο τῇ διὰ τῶν ἱμάντων πλοκῇ. Vides eum de ſella plicatili cogitaſſe. cf. Schol. A. at enim δινωτὸν λέχος eſt quod alias τορνωτόν. Homero δῖνος eſt τόρνος, inſtrumentum quo tornatur: recte Heſych. reddit δινωτοῖς, στρογγύλοις. Et inf. N, 407 ἀσπίδα δινωτὴν dixit clipeum *rotundum*. Minus bene Etymol. τορνευτοῖς, caelatis, ſculptis. Etiam Od. Τ, 56 κλισίην δινωτὴν ἐλέφαντι καὶ ἀργύρῳ.

δεινωτοῖς ſcribunt cod. Ven. et Sch. A. adde Apollon. Lex. h. v. Adde N, 407. ἐν θαλάμῳ ἐν δ. ap. Barnes et Moſc. 1.

κεῖνος ὅγ' Sch. B. et L. ſupplent ἐστὶν ἐν θαλάμῳ quod languet. Immo ſollenni vſu τοῦ ὅδε, ὅγε, pro στίλβων ἐκεῖνος. Vocat te, nitens ille — Inf. T, 344 κεῖνος ὅγε — ἧσται ὀδυρόμενος.

392. κάλλεϊ στίλβων. refert ad vnguenta Athenaeus I, 15. p. 18. E vt Od. Σ, 192. 3. Proprie ſane alio modo στίλβειν dicendae ſunt veſtes, alio corpus et oris pul-

critudo: vtrumque petitum a candore, vestium quidem, si lotae sunt. nunc figura nota vtrumque iungitur. Nitorem pulcritudini cuiusque rei tribuit omnis aetas.

οὐδέ κε φαίης ⁊ quod dictum pro *οὐδὲ φαίη τις ἄν*, repetitum inf. Δ, 429. Vix expectes grammatico hoc notatu dignum visum. Verum fuit quoque lectum olim *φαίη* vt disco ex Sch. ad Ξ, 58.

393. *ἀνδρὶ μαχεσσάμενον·* ita nunc vbique scribitur: nec variat nisi Vrat. a. sed a m. sec. In eodem et binis Vindob. *τόνδ᾽ ἐλθεῖν* pro *τόνγ᾽*. Et *ἐλθέμεν* scribi notat Barnes, nescio an ex libris; suauius vtique ad aurem; Wassio quoque iudice.

394. *νέον λήγοντα καθίζειν* Vrat. a. *χατίζειν*, ex auditu.

395. *τῇ δ᾽ ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε.* ⁊ (nisi aduersus Zenodotum disputauit, ⁊) quod non debet hoc accipi *ira exasperauit*, (*ἐθύμωσε*) sed *concitauit*, *παρώρμησε*. Iterum h. l. respicit Sch. A. ad Δ, 208. Scilicet cum improbentur versus seqq. profectos eos esse putarunt ab aliquo qui iratam Helenam fuisse ex hac voce statueret, cum illa potius esset *commota animo*, audito, Paridem domi apud se esse. Et recte sane *ὀρίνειν* pro *συγχέειν θυμὸν* dicitur, et recte h. l. accipitur: vt locis aliis. Sch. br. *διετάραξε*. Adiectum *εἰς ἔρωτα αὐτὴν ἤγαγε*.

Verum audiamus grammaticum nostrum, Sch. A. Ait is, „aliquem, qui verbum male acceperat, inseruisse versus sequentes: *ἐνδιασκευάζει τοὺς ἑξῆς*. Itaque, inquit, *ἀθετοῦνται* versus XXIII. *καί ῥ᾽ ὡς οὖν ἐνόησεν* vsque ad 418 *ὡς ἔφατ᾽, ἔδδεισεν δ᾽ Ἑλένη Διὸς ἐκγεγαυῖα.* quomodo enim, pergit, quae vetulae se assimilauit, pulcram ceruicem, pectus amabile et fulgentes oculos habere potuit? Porro, inquit, impia sunt v. 406. 407 *ἧσο παρ᾽ αὐτὸν ἰοῦσα* — Est etiam tenue illud: *μή μ᾽ ἔρεθε, σχετλίη.* Contra vero iis versibus sublatis, *αἰρομένων αὐτῶν*, (non, *ἐρομένων*) bene se ait excipere ista: *ὣς φάτο, τῇ δ᾽ ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε, βῆ δὲ κατασχομένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ.*" Hactenus Schol. A. Pariter B. et L. ad 396

notant id, quod vetulae affimilata dea pulcram ceruicem habe et per hanc agnofcitur; apparet quoque ex his inter ζητήματα hoc fuiffe, et λύσιν fubiectam effe hanc: heroes folere deos agnofcere, vti Aiax Neptunum: οὐδ᾽ ὅγ᾽ Κάλχας ἐστὶ etc. Jl. N, 70 fq. itaque Helenam agnofcere deam (γυμνὴν additur ad 397) cum Troianorum oculos illa fugeret.

Iam in his primo deprehendimus τὸ ἀθετῆσαι de iis verfibus dici qui improbantur grammaticorum iudicio, non propter defectum auctoritatis codicum. Tum autem iudicium illud eft parum fubtile. Nam ex hoc ipfo, quod Helena agnouit vetulam ex diuina fpecie, patet et intelligitur, Venerem, depofita vetulae fpecie, diuina forma confpiciendam ei fe praebuiffe; vti alias difceffu Neptunus Jl. N, 72. et *difceffu patuit dea* ap. Virgil. Porro illud miror: fi grammatici repugnantia ceteris in h. l. deprehendere fibi vifi funt, cur non tollere maluerunt vff. 386—389. quae multo magis poterant pro infititiis haberi, quibusque fublatis fublata erat omnis difficultas. Secundum omnia tamen disputata liberatum et ipfe carmen verfibus his malim, quia aliena et longe petita in Helenae verbis 400 fq. inferuntur; et fi non metu, fed mariti reducis videndi defiderio illa de muris difceffit, multo melius narratio facta videtur.

396. Exuerat nunc dea anum. cf. Excurf. XIII, ad Aen. I. In dea ὄμματα μαρμαίροντα memorantur tanquam proprium aliquid deae et eximium. Video, nondum Cnidiam aliquam Venerem verecundia amabilem Homeri menti infediffe.

398. θάμβησέν τ᾽ ἄρ ἔπειτα, ἔπος τ᾽ ἔφατ᾽ — vnus Vindob. δ᾽ ἄρ. Vrat. a. θάμβησ᾽, αὐτὰρ ἔπειτα —

399 fqq. Non ftatim in oculos incurrit, quid Helenae fufpicionem fraudis mouere potuerit. Scilicet, illa videtur credidiffe, Menelao victori fe nunc effe reddendam; Venerem ftudio Paridis cauere velle, ne id fiat, eoque confilio motam non domum fe auocare, fed in interiora Afiae loca abducere velle, ne Menelao dedi

poſſet. Statuendum adeo eſt, eam prius matrimonium probaſſe: conuenit hoc cum vſſ. 139. 140. Hinc illa iraſcitur Veneri eamque amaris dictis increpat: ſi tanto Paridis amore ac ſtudio illa teneatur, cur non ipſa ei pro coniuge ſit.

Fatendum tamen eſt, toti loco inſerta eſſe nonnulla aliena a conſilio. In vſ. 402 ſuſpicatur Helena, ſe abduci, vt alii, cuius ſtudio, vt olim Paridis, dea teneatur, tradatur: quem verſum, ſi ille abſit, haud deſideres. Quae autem 406 ſq. ſubiiciuntur, non ita intelligenda ſunt, quaſi ipſa ſuſpicetur, Venerem id agere, vt, abducta Helena, ipſa Paridis amplexibus fruatur: ſed Helena Veneri exprobrat tantum ſummum illud ſtudium, quo in Paridem teneatur, vt etiam cauere velit, ne ipſa, Helena, reddatur ex foedere.

* *ταῦτα. διὰ ταῦτα. κατὰ ταῦτα* pro *οὕτως.*

400. *ἦ πή με προτέρω πολίων εὖ ναιομενάων ἄξεις.* Erat *ἢ πῆ με* et *ἦ πῆ με* ante Clarkium, qui *ἦ πή με* ſcribere iuſſit; ſic mſ. Lipſ. et Schol. facere monent. Scilicet non eſt, *quorſum*, ſed, *num aliquo* me abducere vis? *ἦ πη* (*εἴς τινα*) *τῶν πολίων* — Eſt quoque in codd. *πῆ*, pro *πῆ quorſum.* ſane ex etymo recte; eſt enim ex *πὸς, πὴ, πὸν, πῆ* vt *ᾗ, ὅπως.* ſed vſus non probat. *εὐναιομενάων* vna voce codd. et edd. Sed v. Exc. V ad Α, 164.

προτέρω. Sch. B. L. *προτέρω δίχα τοῦ ν ἀπὸ τοῦ προσσωτέρω γάρ ἐστι.* Vltima illuſtrat Etymol. in *προτέρω.* Scilicet fuerat in nonnullis lectio *προτέρων πολίων,* quam et Euſtath. quoque in ſuo exemplari habuerat. Eam alii mutarunt in *προτέρω,* quod et in Rom. Ald. Turn. legitur: mutauit illud Stephanus.

402. *εἴ τις τοι καὶ κεῖθι.* Poteſt videri maior vis ineſſe, ſi ſcriptum fuerit: *ἦ τις τοι. num et ibi aliquis* eſt amaſius ad quem me abducas? *καὶ κεῖθι* Ariſtarchea eſt lectio. Alii *κἀκεῖθι·* quod eſt ex ſeriore vſu: Sch. A. Sic tamen ſcribunt Sch. br. Harl. Vrat. a. b. Moſc. 1. Sic mox *τοὔνεκα* ſcribitur paſſim.

404. *στυγερὴν ἐμὲ — μισητήν* Sch. br. Euſt. et iam Apollon. h. v. Sic *στυγεῖν* A, 186. Eodem ſenſu dictum inf. T, 325 eſt *ῥιγεδανὴν Ἑλένην.*

406. *ἧσο παρ᾽ αὐτὸν ἰοῦσα, θεῶν δ᾽ ἀπόειπε κελεύθους.* Ita vbique legitur. Attamen Sch. A. narrat „lectionem Ariſtarcheam fuiſſe *ἀπόεικε κελεύθου*, nec intelligi, vnde vulgata venerit, nec eam in vlla alia recenſione reperiri, nec in commentariis.“ An vero non illa eſſe potuit in Zenodotea, Ariſtophaneane recenſione? Pergit: „eſſe etiam expeditum *εἶκε τῆς κελεύθου εἰς θεούς, καὶ τῆς ὁδοῦ παραχώρει, μὴ βαδίζουσα εἰς αὐτούς.*“ Non video, quam commode hoc ſe habeat, *decede de via ad deos;* etſi ſequitur, nec reuertere ad Olympum. *ἀποειπεῖν* vel *ἀπειπεῖν* eſt Homericum, abnuere, recuſare, reſpuere. Et hoc ipſum *ἀπόειπε, ἀπόφησον, ἀπάρνησον* eſt in Heſychio, quod tamen ad A, 515 ſpectare poteſt. Etiam Sch. br. *ἀπάρνησαι δὲ καὶ ἐπιλάθου δι᾽ αὐτὸν τὴν σὴν διαγωγὴν τῶν ὁδῶν.* Laudatur Callimachus Dian. 174 *ἦλθες ἀπὸ Σκυθίης ἀπὸ δ᾽ εἴπαο τέθμια Ταύρων.* Eſt etiam pro *φεύγειν, ἀλεείνειν*, vt in Carm. de Hero 125. Poſſunt *κέλευθοι θεῶν* de vita et ratione viuendi cum Schol. accipi; poſſunt quoque proprie accipi, propter verſum ſequentem.

407. *μηδ᾽ ἔτι* recte Stephan. edidit. pro *μηδέ τι.* Iam Schol. br. *καὶ μηκέτι* interpretantur, quod et Clemens ſcribit Cohort. p. 65. Pott. et eſt *μηδ᾽ ἔτι* expreſſum e Ven. it. in mſ. Lipſ. et Sch. ap. Bentl. Vrat. a. b.

408. *γρ. παρὰ κεῖνον*, vt 406 *ἧσο παρ᾽ αὐτὸν ἰοῦσα* ap. Barn.

409. In Schol. B. et L. longa eſt argutatio ſuper *εἰςόκε*, ſitne vna vox compoſita. Eadem extant in Etymol. h. v. De ſubtili diſcrimine inter *σύνθεσιν* et *παράθεσιν* v. ibid. in *παλιμπλαγχθέντας.* Ap. Barn. *γρ. εἰςόκεν ἢ σ᾽ ἄλοχον.* forte e Schol. br. *εἴσοκεν ἢ* Vrat. a. a. m. pr. Moſc. 1.

ἢ ὅγε in altero membro inter elegantias celebratum a viris doctis: Clarke ad h. l. et Ern. ad Callim. Di

150. Bentlei. ad Horat. I, 9. et al. Grauius eſt, quod totum verſum deleuerunt olim nonnulli propter vocem *δούλην*. Nunquam enim ancillas (*θεραπαίνας*) poeta *δούλας* vocat, ſed *δμωάς*. Obſeruat hoc Euſtath. alio loco, ad Od. Δ, 12. et apparet hinc, ſerioris commatis et hunc verſum eſſe.

410. 411. *κεῖσε δ' ἐγὼν οὐκ εἶμι* — Monent grammatici A. B. L. iungenda eſſe *εἶμι πορσυνέουσα* (pro *ὥςτε πορσύνειν*) vt *νεμεσσητὸν δέ κεν εἴη* interpoſitum ſit, de quo vix dubites. Explicant porro *πορσυνέουσα, εὐτρεπίζουσα. ὡς τὸ, λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν.* (Od. Γ, 403 et H, 347.) Enimuero de duplici lectione huius verſus Scholia nil monent: legitur tamen in ipſo cod. Ven. et expreſſum eſt *πορσανέουσα*, etiam in codd. Cant. Vrat. b. et A. Moſc. 1. vn. Vindob. Agnoſcunt idem Schol. br. (vt nunc edita ſunt; nam edd. Rom. Aldd. Baſ. vitioſe *πορσηνέουσα*) et praeferunt viri docti, Bentl. Ruhnken. alii. Accedunt his Etymologus, (cetera turbatus) et Heſych. cum Euſtath. etſi hic et alterum, quod vbique expreſſum erat in edd., *πορσυνέουσα* habet; neque hoc pot. eſt per ſe pro vitioſo haberi: recte enim *πορσύνω, πορσύνεω*, etiam ad metrum, formatum eſt: et *πορσύνειν* occurrit in Odyſſ. locis modo laudatis. Eſt adeo non tam vitiata, ſed duplex lectio, de qua egit Euſtath. et Stephan. Theſ. L. Gr. Vt tamen *πορσανέουσα* reponerem, adductus ſum eo, quod ex notione *πορσύνω* facilior aberratio fuit *πορσυνέουσα*. Apollonius in Argonauticis et ipſe vtrumque agnoſcit, *πορσαίνειν* tamen fere ſolum hac in re et ſenſu qui huius loci eſt. Conſtanter legitur III, 1127. Iaſon Medeae: *ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἐνὶ κουριδίοισι πορσανέεις.* vbi etiam de vxore legitima dictum; etſi Schol. aliter accipiunt; item IV, 1107. 1119. vnde et Brunck. repoſuit III, 839 *οὔπω λέκτρα σὺν ἀνδράσι πορσαίνουσαι* pro *πορσύνουσαι*. Firmauit quoque Ruhnkenius *πορσανέουσα* ex Hy. in Cer. 156. etſi locus ille tantum hoc docet, fuiſſe et formam *πορσαίνειν* in vſu; nam ſunt ibi vxores *quae domum curant κατὰ δώματα πορ-*

σαίνουσιν. latiore adeo ſenſu quam h. l. Apud Apollon. II, 721 τὴν δαίμονα πορσαίνοντες eſt τιμῶντες, exquiſitiore ſenſu, vnde etiam in aliis ap. Schol. lectum fuit κικλήσκοντες. Conf. quoque IV, 897. vbi Sirenes Proſerpinam πορσύνεσκον, *coluerunt* tanquam comites, IV, 967 Διὸς πόρσυνον ἐφετμὰς vbi eſt *exſequi mandata.* Eſſe vero πορσαίνειν etiam aliis de curis frequentatum docet vel Pindar. Ol. VI, 54 iuſſit dare infantem Aepyto πορσαίνειν, vt educaret, et Apollonii locus IV, 248 ὅσσα θυηλῇ κούρῃ πορσαίνουσα (vt Brunck. edidit) τιτύσκετο. Schol. ad III, 1123 οἵ δέ σε πάγχυ θεὸν ὥς πορσανέουσιν. νῦν ἀντὶ τοῦ τιμήσουσι καὶ ὡς θεὸν τιμήσουσι σεπτήν. ὅταν δὲ λέγῃ ὁ Ἰάσων· ἡμέτερον δὲ λέχος θαλάμοις ἐνὶ κουριδίοισι πορσανέεις (non — οις. 1127. 8.) δηλοῖ ὅτι προςκτήσῃ καὶ αὐξήσεις· δι' οὗ τὴν συμβίωσιν σημαίνει. Obſcura haec vltima, forte corrupta. Schol. ined. pro iis: ὅταν δὲ αὖ λέγῃ — τὸ προΐστασθαι καὶ αὐξάνειν δηλοῖ. δι' οὗ τὴν συμβίωσιν σημαίνει. poſſis legere προστήσῃ. ſed αὐξάνειν τὸ λέχος non magis commode dictum. Non itaque mirum, vocabula memorata inter ſe variata occurrere, nec ſemper de vera lectione ſatis conſtare: vt πορσύνεσκον et πορσαίνεσκον in Apoll. IV, 897. Contra in locis Odyſſ. in πόρσυνε nulla variatio occurrit. Nulla in Pindaro I. IV, 105 δαῖτα πορσύνοντες et al. At idem Iſthm. VI, 11 dixit κρατῆρα πορσαίνοντας.

Reſtat nunc alterum, vt de more loquendi hoc antiquo moneam, πορσαίνειν λέχος dictum de femina in amplexus viri ventura. Simile eſt illud, quod A, 31 vidimus: ἀντιᾶν λέχος τινι. *praeſto eſſe viro.* Mores rudiorum hominum formula prodit; ducta forte ex eo, quod in eodem toro et interdiu ſedent et noctu dormiunt; etſi Euſtath. neſcio quomodo pro honeſtiore vocabulo habet pudoris cauſſa poſito: πορσύνειν λέχος σεμνῶς εἴρηται. δηλοῖ γὰρ — τὸ συγκοιτάζεσθαι. Honeſte ſane dici certum eſt: Od. Γ, 403 de Neſtoris coniuge: τῷ δ' ἄλοχος δέσποινα λέχος πόρσυνε καὶ εὐνήν, et H, 347 de Alcinoi vxore. Minus facit mirationem, ſi de

ipſo congreſſu agitur: vt de Medea in Argonaut. Orphicis 1331 Δὴ τότε Μηδείη θαλάμων πορσύνετο λέκτρων (f. θαλάμῳ) add. Apollon. III, 1127. IV, 1107. 1119. Et III, 40. de Venere ὑπ' αἰθούσῃ θαλάμοιο — ἵν' ἐντύνεσκε θεὰ λέχος Ἡφαίστοιο. In Theocrito Cyclops occludere vult fores, donec Galatea iuret, αὐτά μοι στορέσειν καλὰ δέμνια τᾶςδ' ἐπὶ νάσω. Adoptarunt quoque Tragici: Eurip. Hel. 59 ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσω τινί. Petiit itaque e graecis verſum Catull. Epithal. 163. vbi Ariadne vel ſerua eſſe mallet Theſei, qua ille pro pellice vteretur: *candida permulcens liquidis veſtigia nymphis, Purpureaue tuum conſternens veſte cubile.* Contra ſimpliciter inter munera ſeruilia memoratur in Hymno in Cer. 143 καί κε λέχος στορέσαιμι μυχῷ θαλάμων εὐπήκτων. nam loquitur Ceres in anum mutata.

μωμήσονται γάρ μέ, φησιν, αἱ Τρωάδες, ὡς δευτέρας μάχης οὖσαν αἰτίαν· ἔδει γὰρ αὐτὴν τῷ νικήσαντι ἕπεσθαι. Sch. B. L. Immo vero, Troianae mulieres Helenam eſſent ſeu conuiciaturae, ſeu irriſurae (melius ſic Apollon. Lex. h. v. οἱονεὶ καταπαίζονται) quod maritum imbellem praeferret fortiori. Mulierum ſenſus illa rudiore aetate notabiles!

412. ἔχω δ' ἄχε' ἄκριτα θυμῷ. ſum enim animo valde afflicto. Haec non videntur ſatis conuenire. Forte ἔχω pro ἕξω δὲ ἄ. — ad μωμήσονται, *atque hinc cruciabor animo.* male me hoc habebit, ſi me irriſam videro.

414. ※ — Obelus omnibus his verſibus appoſitus erat in Veneto inde a 396. at aſteriſci nullam video rationem. Nihil enim ineſt verſui quod alibi iteretur, niſi forte A, 32 ἀλλ' ἴθι, μή μ' ἐρέθιζε, σαώτερος ὥς κε νέηαι. Sed nec hoc quicquam ad rem. Ap. Barneſ. γρ. σχετλίη, μή μ' ἔρεθε. Disſyllabi locum obtinere σχετλίη putabat Waſſe.

415. τῶς ex h. l. laudant Etymol. Heſych. Suidas, Schol. Ven. ad Ξ, 48. et Euſt. ad h. l. — ἔκπαγλα φί-

λησα Barocc. Lipſ. Townl. Eat. recte pro vulgato ἔκπαγλ' ἐφίλησα.

416. μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρά. Poſſet, ſeiunctum a ſuperiore ſententia accipi. At iungendum eſt cum iis: μὴ μεθείω, — ἀπεχθήρω — μητίσομαι. Iungitur enim μὴ cum futuro indicatiui. v. ad Υ, 301.

μητίσσομαι ſcriptum eſt in edd. recentibus inde a Turn. et Steph., et in antiquioribus, excepta Ald. 2. hincque ductis et Romana, in quibus μητίσομαι eſt, quod et mſſ. nonnulli habent, vt Ven. Vrat. a. b. Moſc. 1. vitioſe μητήσομαι in mſ. Lipſ. Media ſyllaba poteſt pro breui haberi, ſi μητιέτα Ζεὺς, μητιόεντα et ſimilia cogites, at ſunt verba in ιω producta vocali, μηνίω, φθίω, τίω, et al. Itaque Clarke ad Jl. Κ, 48. et Ψ, 312 etiam μητίω profeſſus eſt productam vocalem habere. Exemplum tamen non attulit; at Erneſti ad Jl. Κ, 48. ex Orph. Argon. 1330 τά οἱ μήτιον ἄνακτες. Porro ἄχθεα pro ἔχθεα in altera Ariſtarchi editione lectum fuit; nonnulli autem ἄλγεα ſcripſerunt.

417. σὺ δέ κεν κακὸν οἶτον ὄληαι. vſitatius in hoc poſitu: ὄλοιο κεν. Sed ſubintelligitur: δείδω, μὴ ὄληαι κεν. nam a μὴ 414. vix deduci poteſt.

419. βῆ δὲ κατασχομένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ. Primo κατασχομένη idem eſt quod ſupra 141 καλυψαμένη. De cauſſa formae dicendi Euſtathius diſputat: „vti ἀνασχέσθαι τὸ ἱμάτιον, ſubducere veſtem, attollere, ſic κατασχέσθαι eſſe demittere; pro ἱμάτιον nunc eſſe ἱματίῳ.“ Volebat ſic dicere: pro κατασχοῦσα τὸν ἑανὸν, illa nunc κατασχομένη τῷ ἑανῷ dicta eſt. Scilicet κατασχεῖν eſt detrahere, adeoque, quatenus rei celandae cauſſa fit, occultare, ergo κατασχέσθαι occultare ſe. vt ἀνασχόμενος erigens ſe, ſtans erectus. Sic ἀντισχέσθαι *ex aduerſo tenere ſe*, Od. Ζ, 141 ἀποσχέσθαι τοῦ πολέμου, *continere ſe* a pugna, adeoque non pugnare.

Mox ἑανῷ ἀργῆτι, φαεινῷ. Interpretatur, adſcriptis verbis, Etymol. ἀργὴς, λευκὸς, ἢ λαμπρός. De ἑανὸς cf. ſup. 385.

421. Ἀλεξάνδροιο δόμον. De hac Paridis domo videbimus plura Z, 316. 242 ſq.

423 ad 426. ⸎ quia Zenodotus mutauerat orationem (trinis verſibus extruſis) hunc in modum:

ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο·
αὐτὴ δ' ἀντίον ἷζεν Ἀλεξάνδροιο ἄνακτος,
ὄσσε πάλιν κλίνασα.

viſum enim ipſi erat indecorum, Venerem ſedile apportare Helenae; (Sic alii Schol. ad 383) at, Ven. A. ſubiicit, oblitus erat Venerem anilem formam induiſſe adeoque ex perſona anus miniſterium rite praeſtare." Atqui Venerem ſub anus ſpecie Helenae cubiculum interius intraſſe poeta non dixit. Quaeſtio omnino eſt inepta. Quidni enim Venus, vt dea, ſaciat aliquid, ita vt actionis modum poeta haud memoret? — In B. et L. ſubiicitur aliud Scholion, in quo poeta, multo etiam ineptius, defenditur ex allegoria ethica: eſt illud depromtum ex Heracl. de Alleg. Hom. c. 28. — Aiunt eadem Scholia, δῖα eſſe pro διωτάτη. quid ni δῖα κατὰ τῶν θεῶν, eminens inter deas.

424. τῇ δ' ἄρα δίφρον ἑλοῦσα φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη. Primo δίφρον ſellam; non confundendam, vt Etymologus facit, cum θρόνος. v. Apollon. Lex. h. v. et Not. Tum φιλομειδὴς pars codd. vt Mori, Cant. Vrat. Townl. et edd. Flor. Aldd. cum ipſo Apollon. Lex. h. v. recte: ſi veterem ſcribendi modum ſequi videri volunt, quo littera non geminabatur ſcribendo, ſed pronuntiando.

Vox φιλομειδὴς vix interpretatione egebat: grammatici tamen ἡ φιλοῦσα τὰ μειδιάματα (eſt iam in Apollon. Lex.) ἐξ οὗ τὴν ἱλαρὰν σημαίνει. ὁ δὲ Ἀπίων· φιλόγελως. vt quoque Heſych. Sch. br. Etymol. etiam Sch. A. B. Putes potius eſſe referendum ad blanditias oris arridentis ei quem illecebris ſuis demulcet, qui ſollennis vſus eſt τοῦ μειδᾶν, μειδιᾶν, *ſubridere.* In Sch. br. ad h. l.

et Δ, 10. adiicitur alia interpretatio, quae Theogoniae Hesiodeae, haud dubie ab aliena manu, inserta est per versum 199. ἠδὲ Φιλομμηδέα, ὅτι μηδέων ἐξεφαάνθη, sc. τῶν αἰδοίων Vrani, non Κρόνου, vt in Sch. et Eustath. legitur.

426. Helena κούρη Διὸς αἰγιόχοιο. Vrat. a. cum Vindob. ed. Διὸς ἐκγεγαυῖα. Mox 427 ὄσσε πάλιν κλίνασα est auertens. cf. ad N, 3.

428. ἤλυθες ἐκ πολέμου· ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι — Possunt iungi ἤλυθες — ἀνδρὶ δαμεὶς κρ. Possunt quoque iungi ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι δαμεὶς, et absolute dictum accipi ἤλυθες ἐκ πολέμου. *tu ergo ex pugna excessisti!* vt nunc editur. Altera haec ratio Nicanori fuit probata, vt e Sch. A. B. L. discitur: sicque acceperat Plutarch. Qu. Conu. IX, 1. p. 737 B. εἴθ' ὄφελες. Vindob. ed.

429. ὃς ἐμὸς πρότερος πόσις ἦεν. Apud Eustath. πρότερον quod praeferam cum Wassio.

432—437. — ἀθετοῦνται στίχοι πέντε· quia sunt sermonis pedestris, et sententia frigidi, et sibi repugnantia insunt: modo enim ire, modo manere iubet Paridem. Sic Sch. A. At nec ipse, nec B. et L. ad 434 vident, haec esse verba Helenae irridentis.

433. ἐξαῦτις μαχέσασθαι. Cant. μαχέσεσθαι. vitium.

434. ἀλλά σ' ἔγωγε παύσασθαι κέλομαι. Sch. A. suffragantibus Sch. B. L. iubet post παύσασθαι (immo post κέλομαι) interpungere, et sequentia infinitiua pro imperatiuis accipere. Quod sane fieri potest. Melius tamen sequentia a κέλομαι pendent.

παύεσθαι Aristarchus ediderat, quod et B. L. praefixum habent; sicque Barocc. Mosc. 1. Eat. tres Vindob. παύσεσθαι Cant. Lips.

435. πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. nusquam πολεμιζέμεν.

436. μάχεσθαι ἀφραδέως, μή πως τάχ' ὑπ' αὐτοῦ δουρὶ δαμείης. ἀφραδέως. ἀνεπιστημόνως, ἀπείρως. Apollon. Lex. et Hesych. qui addit ἀδιανοήτως. et Etymol. ἀνοήτως. ἀσυνέτως, ἀπείρως. δαμείης. Est Aristarchea lectio, nunc

vbique recepta; eandem Euſt. habuit. At alii δαμασθῇς legerant, vt et Cod. Ven. A. habet: qui de altero monet. Corrupte δαμάσθης in litura Vrat. b.

437. Paridis excuſatio ſane ex re petita eſt, at quae 441 ſequuntur, reprehenſionem habere poſſunt et habuere. v. V. L. ad 441. Veteres primo loco improbarunt libidinem Paridis; at haec reprehenſio eſt facti, non poetae, qui probabilia ſequitur; altera reprehenſio poetae, quod decori haud ſatis obſeruans fuit, in Homeri aetatem haud cadit. Contra ſenſibus ac moribus iſtorum hominum conueniebat, vt inter virtutis praemia haberetur, ſi heroes e pugna reduces amplexu ſeu coniugum ſeu captarum feminarum ſe recrearent. Bene autem h. l. et Helenae pulcritudinem et Paridis incontinentiam hoc ipſum declarat, quod contumelioſe a coniuge appellatus tamen amplexus eius appetit. Alia reprehenſio eſt, quod animum ad alios ſenſus poeta auertit in ſua narratione. Scilicet perſequutus eſt episodium tanquam narrationem vsque ad nouiſſima momenta; peccauit adeo in artem epicam; quam tamen ipſe vix profeſſus eſt.

438. μή με — ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε. ἔνισπε. ἄλλοι ἔνιπτε Sch. br. Etiam Euſt. habebat in ſuo ἔνιπτε. at in Rom. ἔνισπε expreſſum. hoc idem receptum in Ald. ſec. et in edd. ex ea propagatis. reſtituit ἔνιπτε, quod iam Flor. et Ald. 1. habebat, Stephanus (non primus Barneſ.). Variant quoque libri ἔνισπε Mori, Vrat. a. Moſc. 1. ἔνιπε Lipſ. variant item tres Vindob. At θυμὸν quorſum iungemus? μή με ἔνιπτε θυμὸν ὀνείδεσι. Sane quidem θυμὸν ſaepe apponitur, ſed alia ratione. Euſtath. comparat τί δέ σε θυμὸν ἵκετο πένθος, at hoc parum conuenit. Si ἐνίπτω eſt *obiurgo*, ἐπιπλήσσω, λοιδορῶ, (v. Etymol. h. v.) ratio grammatica non conſtat; niſi grauior inſit verbo vis, *ne animum meum exulcera probris.* Niſi fallor, ἐνίπτω duas diuerſas habuit origines: ab ἴπτω, βλάπτω, eſt ἐνίπτω, quod ad h. l. ſpectat: μὴ βλάπτε με (κατὰ) τὸν θυμόν. Eſt vero etiam ab ἔπω, λέγω, ἐνέπω, ἐνίσπω, et ἐνίπτω, *increpo*. quod ſaepe alibi oc-

currit in Homero; vnde et ἐνενίπτω, ἐνιπάπω, ἐνιπή. In Townl. aberratur μύθοισιν ὀνείδεσιν.

439. ἐνίκησε σὺν Ἀ. Fulcrum per ν quaesitum videntur alii quaesiisse per ξ in ξὺν Ἀ. ap. Barn.

440. παρὰ γὰρ θεοί εἰσι καὶ ἡμῖν. — πάρα scribendum esse, accentu retracto, monet Ven. A. quia παρα — εισι iungendum, quod scribitur πάρεισι. v. sup. ad B, 831.

441. ἀλλ' ἄγε δὴ φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε. Nugatoria est Porphyrii quaestio in Schol. B. et L. cur poeta Paridem, qui vix discrimen vitae effugerat, tam pronum in libidinem finxerit. Sane quidem Paridis intemperantia per se spectata recte reprehenditur; in hoc assentiaris facile Plutarcho de aud. poet. (c. 3. f.) p. 18. F. Recte quoque narratio ab Agatharchide ridetur, quatenus morum praecepta et religionum principia in Homero quaerebant alii: in fragm. de rubro mari p. 9. τὸν δὲ ὑπὸ Μενελάου κατὰ τὴν μονομαχίαν ἤδη χειρούμενον, ἐξαίφνης ἁρπαγέντα, ἐν θαλάμῳ γενέσθαι πρὸς συνουσίαν ἕτοιμον ὄντα, τῶν δεινῶν ἁπάντων ἐπιλελησμένον. — Bene obseruauerat Aristoteles, „ex natura humani ingenii haec esse a poeta constituta; nam amabat Paris Helenam, et per absentiam tanto maiore eius desiderio flagrabat.“ Recte haec, sed de poeta quaeritur, an recte haec narrauerit. Scilicet nec ex philosophicis, nec ex decori rationibus haec sunt diiudicanda; sed ex poeticis. Si de arte epica quaeras, peccauit poeta; sin eam ne requiras quidem in tali poeta, nil reprehendas; per digressionem haec sunt narrata et ex vitae heroum vsu adumbrata: etsi negari nequit, et a summa consilii ea esse aliena, et ad nostrum sensum verbosiora. cf. ad 383 et 437.

Φιλότητι τραπείομεν εὐνηθέντε. τραπείομεν pro τραπῶμεν, vt alia apud Etymol. in θείομεν pro θῶμεν p. 449. ab ἐτράπην, *conuertamur*, τραπώμεθα, et φιλότητι pro ἐς φιλότητα. quod sollennius est: οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν

τε καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν τρεψάμενοι τέρποντο. nec insolens iste vsus casus tertii. In Vindob. cod. ed. est quoque *Φιλότητα.* In vi tamen vocis et origine iam veteres in diuersa abierunt: sitne a *τραπέω* pro *τρέπω*, an potius *τραπῶμεν* pro *ταρπῶμεν*, idem quod *ταρφθῶμεν, τερπώμεθα.* Apollon. Lex. *τραπείομεν. τρεφθῶμεν. εἴρηται δὲ κατὰ μετάθεσιν ἀντὶ τοῦ ταρπείομεν.* Scriptum erat haud dubie *τραπείομεν. τερφθῶμεν.* Etiam Hesych. *τραπείομεν. τερφθῶμεν.* Idem quoque Eustath. Et *τέρπεσθαι Φιλότητι* obuium, vt Od. E, 227 *τερπέσθην φιλότητι.*

Vtrum igitur verius putabimus? Scilicet est aliquid quod litem dirimat, quod adiectum est *εὐνηθέντε.* Nam cum hoc iungendum est *Φιλότητι. εὐνηθῆναι Φιλότητι* et *ἐν Φιλότητι* vsus fert Homericus: Inf. Ξ, 331 *εἰ νῦν ἐν Φιλότητι λιλαίεαι εὐνηθῆναι.* et 360 *Ἥρη δ' ἐν Φιλότητι παρήπαφεν εὐνηθῆναι.* Ergo et h. l. erit accipiendum *εὐνηθέντε Φιλότητι τραπείομεν* pro *ταρπῶμεν*, *oblectemur.* Nec aliter accipiemus Od. Θ, 292 *λέκτρον δὲ τραπείομεν εὐνηθέντε.*

Φιλότητι h. l. esse pro *συνουσίᾳ* notant Apollon. Lex. et Etymol. adscripto versu.

Pro *εὐνηθέντε* est *εὐνηθέντες* in Townl. Vrat. a. Mosc. 1. vno Vindob. et ap. Eustath. et Etymol. in *Φιλότης.* Variat quoque in Od. Θ. l. c.

442. *οὐ γάρ πώ ποτέ μ' ὧδε ἔρως Φρένας ἀμφεκάλυψε.* Versus haud dubie corruptus. *ἔρως* Homerus non agnoscit, sed *ἔρος.* Porro ingratus est hiatus *ὧδε ἔρως,* qui Bentleium non latuit; interponebat ille fulcrum *ὧδε γ' ἔρως.* Ducit ad veram lectionem Eustath. qui p. 433 nonnullos legere ait, *Φρένας ἔρως.* Legerunt scilicet veteres: *μ' ὧδε Φρένας ἔρος ἀμφεκάλυψε.* Firmatur ex altero loco Ξ, 315 de Ioue, vbi idem color est: *οὐ γὰρ πώποτέ μ' ὧδε θεᾶς ἔρος οὐδὲ γυναικὸς θυμὸν ἐπὶ στήθεσσιν ἐπιπροχυθεὶς ἐδάμασσεν.*

De vſu vocis ἀμφικαλύπτειν Homerico paucis eſt monendum: A nube et nocte traducitur fere ad moerorem et iram ac dolorem, qui quaſi caligine obducit animum; v. c. P, 591 τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα. Sic et νέφος θανάτου, et ſimpliciter θάνατός μιν ἀμφεκάλυψε. vt Π, 350. E, 68. Schol. Lipſ. a reti petit, ἐθήρευσεν. cf. Euſtath. Traductum nunc ad amorem qui ἀμφικαλύπτει, pro ſimplici περιέλαβε. κατέσχε, vt in Schol. br. redditur. Inf. Ξ, 294 ὡς δ' ἴδεν, ὥς μιν ἔρος πυκινὰς φρένας ἀμφεκάλυψεν. Sic et ἀμφιχεῖσθαι, περιχεῖσθαι, et de gaudio διαχεῖσθαι.

Eſt alterum in hoc verbo, quod ad res, quae ἀμφικαλύπτουσι, ſpectat; dicit enim Homerus καλύπτειν et ἀμφικαλύπτειν νέφος τινὶ, et τινὰ νέφει, et νέφος τινὰ, vnde nunc ἔρος ἀμφεκάλυψεν ἐμὲ φρένας. de hoc cf. inf. ad Θ, 331.

443. οὐδ' ὅτε σε πρῶτον Λακεδαίμονος ἐξ ἐρατεινῆς. Erat vulgatum πρότερον. Tres hos verſus adſcripſit Strabo IX, p. 612 B. vbi eſt πρῶτον. hoc et exhibet Ven. c. Sch. A. Barocc. Cant. Harl. Vrat. a. b. Moſc. 1. in litura, item Euſtath. Et praeſtare ſentio. Mox 444 ἐνὶ ποντοπ. v. Vrat. a. nec male. et ἔπλων Vindob. ed. quaſi a πλῶμι. ſed eſt merum vitium vitioſi codicis.

445. νήσῳ δ' ἐν Κρανάῃ — & quod non Lacedaemone primo congreſſus eſt Paris cum Helena, ſed in inſula; tum, quod incertum eſt, quaenam haec inſula ſit; poteſt enim eſſe epitheton κραναῇ, vt ſit inſula *aſpera*, τραχεῖα; at ſi eſt inſula, ἡ Κρανάη, (v. Sch. br.) tum alii inſulam ante Gythium Laconicae, de qua accurate tradit Pauſan. III, 22 pr. alii Helenen inſulam ante Atticam intellexerunt: de qua v. Strabo IX, p. 612. A. B. Steph. Byz. h. v. Alia v. et ibi et apud Holſten. add. Schol. br. B. L. Poſtremum, de inſula Helena, ſequitur quoque Euripides, in Hel. 1689. Ita vero Paridem recto curſu Sparta Troiam contendiſſe neceſſe eſt. Alii Cretam praeteruectum in Phoenicen, alii in Aegyptum de-

vertiffe narrauerant: prout fcilicet poetarum quilibet famam antiquam pro confilio fuo variauit et ornauit. Vide vel Lycophr. 97 fq. add. in noftro loco Sch. ad 443.

446. *ὡς σέο νῦν ἔραμαι.* Sic editur *ὡς σέο.* Attamen A. B. L. volunt *ὥς σεο* fcribi. *ἀπόλυτον γάρ ἐστιν.* (indefinite ponitur, nam opp. *ὁρισμὸς* v. c. Etymol. in *ἡμὶν*) Scilicet volunt fententiae vim in *νῦν* quaeri: *nunquam alias fic vt nunc.* At, pergunt, *ἐπὶ Διὸς ὀρθοντητέον.* h. e. in Iouis verbis Ξ, 328. vbi comparatio eft Iunonis cum aliis feminis, vt adeo *ὡς σέο νῦν ἔραμαι* fcribendum fit. Alii porro fic diftinxerunt: *καὶ εὐνῇ. Ὥς σεο νῦν ἔραμαι Adeo, tantopere,* nunc ego te amo.

447. *ἦ ῥα καὶ ἦρχε λέχοςδε κιών. ἄρχε* vbique legitur, nec modo in edd. fed et in codd. et in ipfo Ven. tum in Schol. B. L. br. Euft. *ἦρχε* Barnef. repofuerat, a Clarkio eiectum Wolf. reuocauit; idque retinui, quoniam me hoc propofitum habere profeffus fum, vt, cum Homeri lectio, qualis illa ab ipfo poeta profecta eft, nullo modo reftitui poffit, vt ea, quae diuerfis locis variant, ad vnam faltem normam reuocem. Centies et paullo ante 420. A, 495 eodem fenfu vt h. l. *προηγεῖτο*, occurrit in Homero voc. *ἦρχε*, nusquam *ἄρχε.* quod quo cafu hunc locum infederit, nemo facile exputet.

448. *τὼ μὲν ἄρ' ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσι.* Iterum Ω, 720. et aliquoties in Odyffea obuium. Taedium mouet recognofcere, quantopere grammatici, Apion, Heliodorus, (Herodorus) Apollonius Chaeridis f. in voce hac ex etymo conftituenda trepidarint: ap. Schol. Ven. A. (partim ductum ex Apollon. Lex. h. v.) Etymol. Hefych. A *τρέω* ductum effe fatis patet; cum autem *τρέω, τερέω, τιτραίνω* proprie fit perforo, dubitatum eft de fenfu; a plerisque refertur ad foramina, per quae lora, *ἱμάντες,* traiiciuntur, ad ftragulas veftes continendas. Simpliciffimum erat videre, *τερεῖν* latius dictum effe pro fculpere, fabricari; effe adeo *τρητὸν λέχος* idem quod *κλισίη*

δινωτῇ, et εὔτυκτος. A genere aliquo tota ars, totumque opus declaratur. Inter loca verecunde rem enarrantia versum referebat Gell. IX, 10. non video caussam; nec expectes pudoris studium post vs. 441.

449. ἀν᾽ ὅμιλον, μάχην. Apollon. Lex. h. v. In omnibus edd. est φοῖτα. Quam parum curate descriptus sit Homerus, vel hoc documento esse potest; docet enim aurium iudicium ἐφοίτα hic fuisse, vt aliis locis. Recte adeo reposuit Barnes. Legitur quoque in ed. Ven. ex ipso apographo vt credere licet. item in codd. Mori, Barocc. Cant. adde Lips. Vrat. a. b. A. Argutabatur Clarke, qui perturbationem Menelai per numeros in ἀν᾽ ὅμιλον φοίτα redditam volebat.

450. εἴ που ἐς ἀθρήσειεν. Ven. Eustath. disiunctim. θεοειδῆ Mosc. 1. ex pronuntiatione. Vulgata sunt apud Plutarch. Sympos. IX, 13. p. 762.

453. οὐ μὲν γὰρ φιλότητι γ᾽ ἐκεύθανον. Schol. A. ait hinc firmari lectionem δειδήμονες sup. 56. pro quo Zenod. ἐλεήμονες legerat; nam exosus fuit Troianis.

ἐκεύθανον. „κευθάνω ait Bentl. alibi non occurrit.“ Sane multa alia semel tantum leguntur in poeta. Gravius alterum quod ἂν desideratur; probo ergo ἔκευθον ἄν. Est tamen antiqua lectio, etiam in Hesych. ἐκεύθανον, ἔκρυπτον. φ. γε κεύθανον Vrat. a. recte Ionice.

εἴτις ἴδοιτο. manifeste a serioribus grammaticis interpolatum. Bentleius refingit: εἴκε ϝιδοιντο. cf. ad Δ, 232. 516. mihi probatur εἴτις ἐρῷτο. aliquoties enim hoc modo interpolatum est τὸ ἐρᾶσθαι per ἰδέσθαι.

454. ἶσον γάρ τοι πᾶσιν ἀπήχθετο κηρὶ μελαίνῃ. antiqua loquendi forma significanter declarans id quod inuisum est, ἴσως κηρὶ, morti, Orco. Inf. I, 312. ἐχθρὸς γάρ μοι κεῖνος ὁμῶς ἀΐδαο πύλῃσιν.

456. Κέκλυτέ μευ, Τρῶες καὶ Δάρδανοι, ἠδ᾽ ἐπίκουροι. Pro his Vind. ed. καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοί. verum etiam Strabo XIV. p. 977 B. notat, Δάρδανοι metro iubente pro Δαρδάνιοι dictum esse quod supra vidimus B, 819.

vbi v. Obſſ. Quod ii et Τρῶες iunguntur, veteres eo referunt, quod duo regna fuerunt, alterum Dardani, alterum Trois. Saltem Dardania dudum erat condita, cum Ilium et Troianorum regnum ortum habuit in eius finibus. v. ad Apollod. III, 12. Sufficit diuerſa regna fuiſſe. B, 816. 819.

457. Νίκη μὲν δὴ φαίνετ' Ἀρηϊφίλου Μενελάου. Scilicet Alexander χώρῳ μετρητῷ exceſſerat nec aderat, nec tamen caeſus erat; adeoque Troiani laudare poterant pro ſe verba Agamemnonis ſup. 284 εἰ δέ κ' Ἀλέξανδρον κτείνῃ. nam occiſus Paris non erat; Achaei autem vſ. 92 ὁππότερος δέ κε νικήσῃ, nam Menelaus ſuperior pugna discesſerat. cf. ſup. ad 276. 281. Manet itaque cauſſa incerta et quaeſtio ſcripti ac voluntatis, vt Schol. ſubiiciunt: καὶ γίνεται ἡ στάσις, ῥητὸν καὶ διάνοια. διὸ ἀμφοτέρων εὔλογον αἰτίαν ἐχόντων, ἐπίσκεψις itaque et mora aliqua ac ceſſatio pugnae ſuccedit. — ἀντινομίας δίκην appellat Euſtath. p. 434 extr. ſecutus forte Plutarchum in Sympoſ. IX, 13. in quo quaeſtio haec propoſita non vno modo ſoluitur. Sane conditionibus pugnae ter eodem modo enuntiatis vſſ. 69—72. 88—94. et 97—102. et quarto loco 138. ecce mox in ipſo foedere 281—291. adiicitur aliquid de poena, quod in iſtis locis memoratum non erat; vt adeo illos verſus ſerius inſertos eſſe ſuſpiceris. Potuit hoc illatum eſſe ab aliquo rhapſodo ex iis, quae Hector paciſci volebat inf. X, 117 ſqq. Dicendum eſt, tacite et in hoc conueniſſe Troianos. Enimuero vel ſic pugna exitum non habet, Paride non caeſo: quae conditio primaria erat vſ. 281. et 101. nec aliter τὸ νικῆσαι acceptum eſſe patet e verſu 309. Ergo recte H, 69 Hector Ὅρκια μὲν Κρονίδης ὑψίζυγος οὐκ ἐτέλεσσεν. cf. ad 101. 2. 281.

459. ἀποτίνετε quod Zenodotus ἀποτίνετε ediderat, et quod infinitum pro imperatiuo frequentatur. Sch. A. Idem verſus iam lectus fuit ſup. 286. vbi et monitum eſt, vltima verba laborare ignorato digammo, in ἥντιν' ϝέοικε;

ergo videri fuiſſe ἥν τε ϝεϝοίκε. Erat ἥν τε ϝεϝοίκε. ἥν τ' ἐπέοικε. in Moſc. 1.

Ceterum ex Schol. Ven. A. intelligas fuiſſe quoque lectum ἀποτίνετον, nam συγχεῖται, ait, τὸ δυϊκὸν σχῆμα ἐπὶ πλειόνων τιθέμενον. Zenodotus ita ſtatuiſſe putatur.

460. ⸖ appicta Veneto, ſed ſine Scholio. Rediit ea haud dubie ad ea quae v. 287 dicta; nam eo loco idem verſus legebatur: profectus vtroque loco ab interpolatione.

461. Verſum laudat Apollon. Lex. in κινήσωσι. quod de aſſenſu dictum eſt.

IN LIBRVM IV. ILIADIS
VARIAE LECTIONES
ET OBSERVATIONES

Ἐπιπώλησις inſcripta eſt haec rhapſodia apud antiquos propter Agamemnonem diſcurſitantem per ordines copiarum v. 231 ſqq. 250 ſqq. ad quos vſſ. cf. Euſt. et ad pr. libri.

1. *οἱ δὲ θεοὶ πὰρ Ζηνὶ καθήμενοι ἠγορόωντο.* Laudat vſſ. 1—4. Athen. XII. p. 513 E. vbi vita deorum voluptaria ex his verſſ. notatur. *ἠγορόωντο* Sch. B. *ἐδημηγόρουν — ἢ διελέγοντο.* prius male. Etiam Sch. br. miſcent› *διελέγοντο εἰς τὸ κοινόν — ἐκκλησιάζοντο — ἠθροίζοντο.* gl. Moſc. 1. *ὡμίλουν* recte. v. Notam. In Sch. Leid. eſt Porphyrii Scholion: *ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἠγορόωντο ἀποδέδωκεν ἀντὶ τοῦ ἠθροίζοντο. βέλτιον δὲ λέγειν τὸ διελέγοντο. ὥςπερ καὶ τό· „ἃς ὁπότ' ἐν Λήμνῳ κενεαυχέες ἠγοράασθε.“* (Jl. Θ, 230.) *εἰ γὰρ εἰπεῖν ἐβούλετο, ἠθροίζοντο, ἔφη ἄν· οἱ δὲ θεοὶ — ἠγερέθοντο. τοῦτο μὲν γὰρ ἐκ τοῦ ἀγείρεσθαι. τὸ δ' ἠγορόωντο, ἀπὸ τοῦ ἀγοράασθαι.* recte quidem, nec tamen nunc ad concionem aut conſilium habendum.

2. *ἐν* Notatur quod Hebe virgo inducitur; neque adeo Herculi nupſit; (eſtque adeo mythi in his diuerſitas cum Od. Λ, 602.) Hinc *ζήτημα* in A. et B. atque etiam in Sch. br. ſubiicitur: cur Ganymedes in deorum epulis non miniſtret, cum multis argutiis. Simpliciſſimum erat dicere, poetam aliam nunc rationem in vita deorum conſtituenda ſequi, et Hebes opera vti, fabula non inepta, ad vitam deorum per perpetuam iuuentam de-

clarandam. etſi nec minus ingenioſe alii poetae, modo Mercurii tanquam κήρυκος, modo Ganymedis, ſecundum morem orientis, qui formoſos pueros ad menſam adhibet, aliquis etiam poeta Harmoniae, miniſterio vſi ſunt. v. Athen. X, p. 425 C. D. Reſpicit verſum Pauſan. II, 13 vbi narrat Phliaſiis Heben dictam *Ganymedam;* vt adeo nomen videatur inuentum et ductum eſſe ab hilaritate impertienda, cum γάνος ſit *gaudium*, et μήδεσθαι γάνος dici poſſit auctor ac dator laetitiae.

Alia in Scholiis quaeſtio eſt: quomodo, cum πολύχαλκον οὐρανὸν (χαλκοβατὲς δῶ ſup. A, 426) alibi appellet, nunc *aureum* eum dicat? Scilicet quoties *Solidum* (στερεὸν) eum eſſe declarare vult, illo, ſi pulcritudinem, *aureum*, appellat. Similia in Schol. br.

Tandem monetur μετὰ δέ σφισι enclitice h. l. eſſe ſcribendum ex ſcholae Ariſtarcheae doctrina (quia σφισὶν indefinite ponitur: non, *inter eos ipſos*, ſed ſimpl. *inter eos:* cf. ad A, 368.) Laudantur loca Jl. P, 453. X, 474. Od. Ξ, 272 et Δ, 683. χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ. mſ. Mori χρυσέῳ ἐνὶ δ. — δάπεδον ex γῇ πέδον miro conſenſu contendunt grammatici. Sic Sch. B. Euſtath. Etymol.

πότνια Ἥβη. male me habet, etſi nec a Bentleio obſeruatum, cum nusquam ϝήβη occurrat; contra καλλίσφυρον Ἥβην et ſimilia nouerimus. Contra ſollemne eſt πότνια Ἥρη. Iam Apollon. Lex. in μετὰ, vbi docet eſſe pro ἐν, laudat „μετὰ δέ σφισι πότνια Ἥρη." hoc quidem ex vſu fieret ποτνια ϝηρη. cf. Exc. IV. ad lib. 1. Ita vero dicendum erit, locum hunc eſſe interpolatum; eumque ſeu caſu ſeu conſilio, ne bini ſe excipientes verſus exirent in Ἥρη, Ἥρην, ex πότνια Ἥρη factum eſſet πότνια Ἥβη, vſſ. 3. 4. a rhapſodo ſeriore eſſe inſertos. Suſpicionem firmat hoc, quod Hebe nusquam in Homero miniſtrat ad epulas; miniſterium illa praeſtat Iunoni, E, 722 ſq. Ceterum Heſych. in Ἥβη laudat, vt nunc legimus cumque eo Etymol. in νέκταρ, Athenaeus, l. c. et ipſe Apollon. in Ἥβη.

3. Νέκταρ ἐῳνοχόει. ⁊ Lectio Zenodotea fertur fuisse ἐνῳνοχόει. Schol. A. κατ' ἔνια τῶν ὑπομνημάτων „ἐνῳνοχόει" φέρεται. οἱ δέ φασι, τὴν Ζηνοδότειον εἶναι γραφήν. ἐν μέντοι ταῖς ἐκδόσεσι χωρὶς τοῦ ν εὕρομεν ε κατ' ἀρχὴν τῶν παρῳχημένων. cf. Eustath. Laudat Sch. A. paullo post ἀνῷγεν et ἀνέῳγεν ἥνδανε et ἑήνδανε. ὦσεν et ἔωσεν· ἕσσατο (sic leg. pro ἔσσυτο) et ἐέσσατο. sic et ἐῳνοχόει h. l. quod est ᾠνοχόει Od. O, 141. et Jl. A, 598. vbi v. Exscripsit simile Scholion Eustathius; vnde et patet, ab Herodiano ista esse profecta. cf. Hesych. h. v. Etymol. Volunt grammatici Atticum esse. Dicendum erat, esse formam antiquam, quam Attici retinuerunt. Ceterum in ἐνῳνοχόει indocte ν interposuisse patet seu Alexandrinos seu antiquiores ex ignoratione digammi; fuit enim εϝοινοχοει (Dawes p. 179 εWοινοχοWει.)

De νέκταρ agunt ad h. l. Eustath. et Etymol. h. v. Notatur quoque schema, quod οἰνοχοεῖν νέκταρ iuncta sunt notione τοῦ οἴνου adiecta, pro simplici χέειν νέκταρ, vt de equis βουκολεῖσθαι dictum Jl. Υ, 221. vbi v. — χρυσέοις binis syllabis efferri, hic, et ad B, 268. et vbique inculcat Clarke. χρυσείοις passim in codd. vt saepe, indocte.

4. ⁊ δειδέχατ' ἀλλήλους. Excidit Scholium, quod ad δειδέχατ' spectasse videtur. Vrat. a. δειδέκατ'. A δέχεσθαι est ἐδεδέχμην, inde pro ἐδεδέχντο est δειδέχατο. vt δείδεκται pro ἐδέδεκται, et alia. δέχεσθαι pro δεξιοῦσθαι δεπάεσσι. fiebat sic vt alter alteri poculum plenum praeberet, interdum delibatum, quae docent loca a Clarkio adscripta, Athen. I, 11. p. 13 T. 14 A. loco hoc apposito lib. V, p. 193 A. XI, 14. p. 498 D. Virgil. Aen. I, 741.

5. 6. αὐτίκ' ἐπειρᾶτο Κρονίδης ἐρεθιζέμεν Ἥρην κερτομέοις ἐπέεσσι παραβλήδην ἀγορεύων. Est in Schol. B. longum Scholion, exscriptum ex Porphyrio (in cuius Quaest. Hom. 16 repetitur) an vere prouocare dicendus sit Iupiter Iunonem. Scilicet indignum hoc Ioue putarunt multi, quare etiam παραβλήδην v. 6. de compara-

tione acceperant; vnde hoc petitum in Schol. br. cf. Euſtath.

παραβλήδην ἀγορεύων. Eſt de iſta voce quae vno h. l. occurrit, nec ex contexto definitam notionem habet; ſi autem ad etymum recurritur, quandoquidem τὸ *παραβάλλειν* multos vſus habet, multo magis ambigua eſt, ſervatum Scholion in Etymol. voc. *ὑποβλήδην* (A, 292) vbi *παραβλήδην* ex Apollonio illuſtratur: lib. II, 60 *ὣς ἔφατ'· αὐτὰρ ὅγ' οὔτι παραβλήδην ἐρίδηνεν.* *nil regerendo altercatus eſt.* hoc autem Homeri loco redditur per *τὸ κατ' ἀπάτην λέγειν.* quae interpretatio auctoritatem habet Apollonii Lex. h. v. vbi cf. Villoiſ. Vnde aſſequi licet, quod Schol. Ariſtoph. Au. 1647 de fraude accipit, et illuſtrat inde *τὸ διαβάλλεσθαι* pro *ἐξαπατᾶν*, laudat quoque ex Alcaeo *διαβάλλεταί σε.* Suidas: *παραβαλέσθαι τὸ ἐξαπατῆσαι. Θουκυδίδης ά.* (loco ab hoc ſenſu alieno p. 86, 60.) *οὕτω καὶ Ὅμηρος· παραβλήδην ἀγόρευε.* et poſtea *παραβλήδην. ἀπατητικῶς. παραλογιστικῶς.* Haec eadem habet Heſych. h. v. et adiungit alterum, *ἐξ ἀντιβολῆς παραβάλλοντες.* Apud eundem alieno mox loco idem voc. appoſitum, habet adiunctum *ἐρεθιστικῶς.* Habemus itaque duplicem interpretationem. Fraudis quidem notio videtur eſſe aliena; ſed exponendum eſt, *ſimulate*, per ſimulationem. Cum tamen *παραβάλλειν* ſit interponere ſeu ſubiicere aliquid inter dicendum, ſeu reſpondendo ſeu interpellando, vt *ὑποβλήδην* dictum eſt, amplecti licet alterum, vt ſit *interponere inter confabulandum:* vt quoque Schol. III, 107 *παραβλήδην προςέειπε* reddit, *ἀντὶ τοῦ παραβάλλουσα τοῖς εἰρημένοις. οὐ γὰρ ἀκουστέον ἐπὶ τοῦ ἀπατᾶν. Παλαμήδης δὲ ἐξ ἀντιβολῆς. ἢ παραλογιστικῶς. νῦν δὲ, ἐξ ἀποκρίσεως.* add. Schol. ad IV, 1563. Vides quam ambigua vox ſit. Diſputaſſe video de ea Koeppen. ad h. l. Sturz. et Jlgen ad Hymn. in Mercur. 56. vbi *παραιβόλα κερτομέουσι* pro ſuo quisque ſenſu exponit.

7. *δοιαὶ — θεάων.* „*γρ. θέαιναι.*" Barnes.

8. Ἥρη τ' Ἀργείη. versus excitatur a Strabone IX, p. 634 A. et hemistichium VIII, p. 571 A. vbi notat, ab vrbe dictam esse. Etiam Apollon. Lex. in Ἀργείη. Πελοποννησία· Ἀργείη δ' Ἑλένη (B, 161) ὅτὲ δὲ, διὰ τῆς πόλεως. „Ἥρη τ' Ἀργείη." Φησὶ γάρ· ἤτοι ἐμοὶ τρεῖς etc. inf. 51. 52. Scilicet fuere, quibus ἀργείη esset ἡ λευκή, vt ex Hesych. h. v. discas; vbi adscribitur Ἡσίοδος, pro Ἡλιόδωρος, vt emendauit Ruhnken. Praef. p. VIII.

Ἀλαλκομενηῒς Ἀθήνη. Veram notionem epitheti ignorarunt iam veteres; itaque ex etymo declarant, f. ab ἀλάλκειν, quod vim depellit dea, siue ab aliquo homine, siue a vico Boeotiae: vt Sch. B. et Sch. br. inprimis Etymol. h. v. et in Κύπρις. Hesych. et primo loco Apollon. Lex. h. v. Praestat cum Strabone IX, p. 634 A. statuere, dictam esse Athenen ab Alalcomenis, Boeotiae vico, cf. Pausan. IX, 33. p. 777. respondet quoque hoc alteri Ἀργείη Ἥρη, monente Clarkio. Fuere quoque Alalcomenae in Ithaca: de quibus Plutarch. in Qu. Gr. p. 301 D.

9. νόσφι καθήμεναι. νόσφι non succurrendo Menelao. νόσφι τοῦ Μενελάου Sch. B. dum ei non subuenerunt.

10. Φιλομμειδὴς Ἀ. variant in μ et μμ codd. et edd. etiam h. l. v. ad Γ, 424.

11. τῷ δ' αὖτε Φιλομμειδὴς Ἀφροδίτη αἰεὶ παρμέμβλωκε καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει. Sch. br. παρμέμβλωκε, παραμένει. πάρεστι. Apollon. Lex. h. v. παραμεμόληκε, συμπάρεστι. Eadem repetunt Hesych. Eustath. ad h. l. et ad Ω, 73 (vbi de Thetide ἡ γάρ οἱ αἰεὶ μήτηρ παρμέμβλωκε) Etymol. Suid. in μέμβλωκε. De sensu igitur constat; at de forma vocis grammatici varia comminiscuntur; quae repetere piget. Simplicissimum erat dicere, fuisse verba μέμβλω et μεμβλόω ex μέλω ducta. Μέμβλω et μέμβλομαι occurrunt in ipso Homero T, 343. Φ, 516. Od. X, 12 pro μέλεσθαι. Est adeo παραμεμβλοῦν assidua cura aliquem amplecti ac prosequi. Apud Hesych. est βέμβλωκε sollenni permutatione τῶν β et μ. Etiam βέμβλετο et μέμβλητο.

Pro *καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει* Barnes „*γρ. αὐτῷ.*" Placebat Waſſio; et placere poteſt, modo auctoritas adeſſet; eſt enim hoc ſollenne. Occurrit tamen et alterum Φ, 539 *Τρώων ἵνα λοιγὸν ἀλάλκοι*, vbi paullo ante 250 *Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι* dictum erat.

13. *ἦτοι* et *ἤτοι* et hic et vbique variat.

15. *φύλοπιν.* primo loco nunc haec vox Homerica occurrit, quae pugnam declarat, nec tamen de ea quaerunt grammatici, niſi ad Ζ, 1. Sch. B. et Sch. br. A *φῦλον* vocem eſſe ductam, probabiliter disputes; at altera pars obſcura eſt; disputant de ea Etymol. Heſych. Apollon. Lex. p. 700.

16. *ἡμεῖς δὲ φραζώμεθ' — ἤ ῥ* (ſubintell. *εἰ ἤ* —) — Laborant grammatici in conſequutione temporum conſtituenda: *φραζώμεθ' ὅπως ἔσται τάδε ἔργα· ἤ ῥ' — ὄρσομεν, ἤ — βάλωμεν.* Scilicet permutauit poeta tempora propter paritatem virtutis; vt ſexcenties facit, cum aut *ὄρσωμεν* aut *βαλοῦμεν* dicere deberet. Exempla v. ap. Barn. ad Od. Α, 41. Idque inprimis locum habet in futuris indicatiui et aoriſto coniunctiui. Etiam Pindarus v. c. Ol. VI, 39 *ὄφρα βάσομεν — ἵκωμαί τε.*

17. *εἰ δ' αὖ πως.* Sic *αἱ Ἀριστάρχου.* (Expectabam *αὖ τὼς* pro *οὕτως*, vt ſup. Γ, 415.) At Ariſtophanea: *εἰ δ' αὕτως*, vt nunc legitur. Sch. A.

18. *ἦτοι μὲν οἰκέοιτο. μὴν* ediderat Barnes quod recte ſpreuit Clark. *ſane quidem. ἦτοι κεν* Vindob. Pronuntiatum autem fuiſſe *οἰκέοιτο* trinis ſyllabis monere vix opus erat, niſi vt animaduertas, omnes contractiones eſſe ſerioris vſus.

20. *ἐπέμυξαν.* Satis declaratum per Schol. Euſtath. Heſych. Suid. etiam ab Apollon. Lex. h. v. (vbi verba *ὧν πάσχουσι* videntur retrahenda eſſe ad ſuperiora *οἷον ἀγανακτοῦντες, ὧν πάσχουσι.*) eſſe proprie id genus ingemiſcendi prae indignatione, cum labris compreſſis ſonus per nares editur. *ἐπεμύχθησαν* ad interpretandum vitioſe vbique pro *ἐπεμύχθισαν* legitur. cf. Ern. ad h. l. et quem laudat Hemſt. ad Lucian. T. I. p. 253. notioni ir·

riſionis nullus hic locus eſt. Similis locus Θ, 457. 8. vbi v. Euſt. Inter Ionica relatum a Gregor. de Dial. p. 265 *καὶ τὸ ἐστέναξεν, ἔμυξε.* In fine *καὶ* Ἥρῃ nulla ratio *τοῦ* Digamma habita eſt: vt iam monitum Exc. II, ad lib. I.

21. ⳨ quod Iunonis et Athenes ſedes declarantur proximo a Ioue loco. Sch. A. nota res. — *πλησίαι* ſuperſcripto *ον* Eton.

22. ⳨ quod *ἀκέων* pro *ἀκέουσα.* Non enim, ait Sch. A. (eadem habet Euſtath.) eſſe poteſt dictum pro *ἡσύχως*, vt Ariſtonicus *ἐν τοῖς σημείοις* pronuntiat, quemadmodum (Od. Φ, 89.) *ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε.* Apollonius *ἐν τῷ περὶ μετοχῆς* (f. *μετοχῶν* vt Euſtath.) negat eſſe poſſe aduerbium *μεσότητος.* (quod quale ſit qui ſcire volet, adeat Etymol. in br. Sch. *κεῖται δὲ ἀντὶ μεσότητος τῆς ἀκῆς* leg. *τοῦ ἀκήν.*) Praeſtat ſtatuere, *ἀκέων* pluribus formis, primo vt participium, *ἀκέων, ουσα,* tum vt adiectiuum, *ὁ καὶ ἡ ἀκέων,* tandem aduerbii habitu, frequentatum eſſe. cf. Heſych. h. v. Suidas. Etymol. h. v. Ita dici potuit ſup. A, 565 *ἀλλ' ἀκέουσα κάθησο.* et h. l. *ἡ Ἀθηναίη ἀκέων,* et Od. Φ, 89 *ἀλλ' ἀκέων δαίνυσθε καθήμενοι.* Ceterum, ſi alibi, vt Z, 131 poeta dicere potuit, *οὐ δὴν ἦν,* et vulgare eſt, *εὖ εἶναι, κακῶς εἶναι,* quidni aduerbio iunctum eſſe poſſit *ἀκέων ἦν?*

ἡ μὲν ἀθηναίη Vindob. Alt.

23. *σκυζομένη Διὶ πατρὶ*, de verbo *σκύζεσθαι, ὀργίζεσθαι,* a canum frendentium ſono ducto, omnia expedita ſunt in grammaticorum libris, Apollonio praeeunte, *σκύζεσθαι, χολοῦσθαι ἢ σκυθρωπάζειν.*

χόλος δέ μιν ἄγριος ᾕρει. Athenag. Deprecat. pro Chriſt. 17. (21) laudat *αἱρεῖ.*

24. *Ἥρῃ δ' οὐκ ἔχαδε στῆθος χόλον.* Pro Ἥρῃ, quod legitur quoque ap. Apollon. Lex. in *χάσασθαι*, p. 703. et ap. Galen. Hippocr. et Plat. plac. III, 2 et 7. Barnes, neſcio vnde, „*γρ. ἥρης* et *ἥρῃ.*" Eadem ille repetit inf. ad Θ, 461 vbi hic verſus iterum occurrit. Editur tamen *ἥρῃ* ap. Athenag. l. c. Vt nunc legitur, Iuno

οὐκ ἔχαδε (κατὰ τὸ) στῆθος χόλον, οὐ κατεῖχε· idem quod Ω, 584 κραδίῃ χόλον ἐρύσασθαι eſt.

οὐ κέχαδε an οὐκ ἔχαδε ſit legendum, dubitat Euſtath. prius legerat altero loco Θ, 461 at οὐκ ἔχαδεν recitat ad Jl. Ξ, 34. Contra ad Od. Δ, 96 χρῆσις δὲ — inquit, τοῦ κέχαδεν ἐν τῷ· Ἥρῃ δ' οὐ κέχαδεν χόλον θυμός. εἰ γὰρ καί τινες βούλονται γράφειν ἔχαδε, λόγῳ δευτέρου ἀορίστου, ἀλλ' ἡ πλείων χρῆσις τῶν ἀντιγράφων κέχαδεν αὐτὸ οἶδεν. Atqui hoc ita ſe haud habet; vbique legitur οὐκ ἔχαδε, etiam ap. Heſych. Suid. Athenag. l. c. (vbi Bodlei. 1. 2. χόλος) Tametſi autem κέχαδε legeres, non tamen h. l. eſſe poſſet praeteritum perfectum, ſed eſſet ab ἐκέχαδον, a κεχάδω, noua forma pro χάζω. Contra ab hoc χάζω frequentatur κέχανδα Jl. Ω, 191. Ψ, 268. Od. Δ, 96.

25. ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες. Mori cum al. Vrat. a. ἔειπας, perpetua varietate; de qua iam monitum A, 106. Formulam aliquoties iteratam videbimus, Π, 439. X, 177.

26. ἅλιον θεῖναι πόνον ἠδ' ἀτέλεστον. Ad h. v. reſpicit mox v. 57. In Townl. πόνον ἠδ' ἀτέλεστον θεῖναι. Expectabam alicubi θέμεναι πόνον, plenius ad aurem.

27. ἱδρῶ θ', ὃν ἵδρωσα μόγῳ. Vulgo legitur vna voce ἱδρῶθ'. atqui in Homero nusquam occurrit ἱδρῶτα, ſed ἱδρῶ. Videntur Sch. A. et B. ſic legiſſe, etſi verba corrupta ſunt; neque aliter Heſych. ἱδρῶ, ἱδρῶτα, hoc ipſo loco laudato: qui excidiſſe videtur in Apollonio in ἱδρῶ. Add. Etymol. Ita vero apparet θ' eſſe copulam τε, et eſſe eo modo interpungendum, quo feci: vt iungantur πόνον ἱδρῶ τε.

At alio modo Bentleius locum concinnabat, ἱδρῶ, ὅνθ' legendo: ita οὐδ' ἀτέλεστον ἱδρῶ, iungebat, ὄντε. Enimuero ὃν ipſo tono producitur.

καμέτην δέ μοι ἵπποι. Cantabr. ἵππω.

29. ἔρδ' et ἕρδ' variat. v. ad A, 315.

οὔ τοι πάντες ἐπαινέομεν. Ἐπαινεῖν nunc eſt συναινεῖν, *aſſentiri.* Sic et Σ, 312 Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπήνησαν κακὰ μητιόωντι. ἐπαινέσομεν Moſc. 1.

30. *μέγ' ὀχθήσας.* v. ad A, 517.

31. *τί νύ σε Πρίαμος* — Sch. B. „*ἀντὶ τοῦ· πῶς δή;* vt *τί νύ σ' ἔτρεφον αἰνὰ παθοῦσα* A, 414." ſane ſic reddi poteſt; proprie tamen eſt *διὰ τί; πρὸς τί;* Verſus 31—33 recitat Plutarch. de Iſ. et Oſir. p. 360. 1. vbi docet *δαιμονίη* dici etiam *περὶ τῶν φαύλων.*

32. *ὅτ' ἀσπερχὲς μενεαίνεις — ἐξαλαπάξαι.* Occurrit nunc primum *ἀσπερχὲς,* quod Apollon. h. v. reddit *συνεχὲς, δαψιλὲς, ἀδιάλειπτον.* Sic et Heſych. Sch. br. Euſtath. ex contextis. Propriam vim, quae occurrere videtur Σ, 555 *παῖδες ἀσπερχὲς πάρεχον,* declarat Etymol. *τὸ ἄγαν ἐσπευσμένον. σπέρχειν, σπεύδειν.* Scilicet eſt valde, cum impetu, ruens, et hinc omnino multus: cum *α* intenſiuo; et aduerbii loco *valde, multum;* vſu maxime in ira frequentatum.

35. *εἰ δὲ σύ γ' — βεβρώθοις, τότε κεν χόλον ἐξακέσαιο. quod ſi Priamum eiusque liberos crudos deuoraveris, tum tuum odium expletum erit.* Quod nos diceremus: odium tuum non ante, puto, expletum erit, quam — Ineſt aliquid impediti in ſtructura. Nec commodior eſt oratio, ſi *εἰ* accipias pro *εἴθε* dictum, *vtinam — deuores. τότε* deſiderat *ὅτε,* pro quo ſane eſſe poteſt *εἰ δέ γε σύ.*

36. *ὠμὸν βεβρώθοις.* Mori *βεβρώθεις.* at alterum conſtanter legitur, etiam ap. Heſych. Etymol. et recte poſt *εἰ.* Alludit ad h. v. Xenoph. Hiſt. gr. III, 3, 6. et de Cyri Exped. IV, 18, 12. iam a Clarke laudatus. Ab Attio Labeone, qui Iliadem et Odyſſeam, verbum e verbo, ridicule ſatis, transtulerat, redditum erat: *Crudum manduces Priamum Priamique piſinnos* apud Perſii Schol. I, 4. v. Wernsdorf. P. L. M. To. IV. P. II. p. 578. Verſum hunc, qui tam feros animi ſenſus et mores arguit, inprimis in dea, multis displicuiſſe facile expectes. Par tamen eſt ferocia Achillis erga Hectorem ſupplicem Il. X, 346. 347. et Hecubae Ω, 212. Cauſſam odii inueterati in Troianos nec Iupiter nec Iuno memorant; ita vt non niſi ex ſtudio Iunonis in Achiuos repetendum illud

esse videatur. Itaque seriores commenti sunt, aut antiquiores poetas sequuti narrarunt, iudicium Paridis et spretae iniuriam formae.

36. *χόλον ἐξακέσαιο.* Iterum hoc in Od. Γ, 145 *ὡς τὸν Ἀθηναίης δεινὸν χόλον ἐξακέσαιτο*, et Jl. O, 217 *ἀνήκεστος χόλος*· tum *mederi malo* aliquoties, et *ἄκος ῥεχθέντος κακοῦ* Jl. I, 250. Etiam de restinguenda siti, Jl. X, 2. quod Pindarus sequutus est P. IX, 180. Hinc in vulgarem tropum abiit, quem auide arripuerunt multi. Est autem *χόλον ἀκέσασθαι* pro *παύσασθαι τοῦ χόλου*, sed non tam placando, quam exsatiando iram, vlciscendo iniuriam.

37. *ἔρξον, ὅπως ἐθέλεις, μὴ τοῦτό γε νεῖκος ὀπίσσω — γένηται.* Alii apud Sch. A. et B. nouam sententiam constituerunt, vt optatiue sit: *vtinam ne.* Atqui sic non *γένηται*, sed *γένοιτο* requireretur. Iidem suppleruntur *διὰ τοῦτό γε* — et *νῖκος* scripsere, de quo v. ad M, 276. Fieri potest *νεῖκος ἔρισμα, ἔρις*, quatenus illud est animi seu dissensio seu exacerbatio.

40. *ὁππότε κεν καὶ ἐγὼ μεμαὼς πόλιν ἐξαλαπάξαι* — Videri potest in his poeta ad tempora reditus Heraclidarum respexisse: quod et Schol. A. suspicatur. Quorsum et referas v. 50 *ἦ τοι ἐμοὶ τρεῖς* — Ad consilium Iouis, quod Achiuorum res inferiores fieri Achillis caussa constituerat, referunt verba Sch. A. B. ad v. 37. at Mycenarum euersionem hic memorare non debebant; facta ea est multo serius Ol. LXXVIII. v. Diod. XI, 65. Strab. VIII, p. 571 C. 579 B.

41. *ὅθι τοι φίλοι ἀνέρες ἐγγεγάασι.* Legebatur *ἐκγεγάασι.* Sch. A. „*ἐνδιατρίβουσιν, οὐ γεγένηνται.*" Itaque ille *ἐγγεγάασι* legerat. quod Vrat. b. Townl. Mosc. 1. et ex corr. 3. ed. Flor. cum Ald. 1. habent; mutauit illud Ald. 2. non bene. At in principio versus *τὴν* habet quod offendat: pro *τινὰ* dictum esse non potest; sed *ταύτην, ἐν ᾗ, ὅθι.* Tollius coni. *σὴν ἐθέλω.*

42. *μή τι διατρίβειν τὸν ἐμὸν χόλον.* Notabili vsu dictum Homero *τὸ διατρίβειν* pro *ἀναβάλλεσθαι. παρέλ-*

κειν. Sch. br. Addunt alia Euſtath. Etymol. Heſych. optimum eſt ἐμποδίζειν, κωλύειν. Videtur notio orta ex διατρίβειν χρόνον περί τι proprie conterere, conſumere tempus, tum ſimpliciter διατρίβειν, moras nectere, vt Jl. T, 150. Inde διατρίβειν τι, pro ἀναβάλλεσθαι, vti γάμον Od. Υ, 341 et B, 204. itaque et χόλον, h. l. inhibere et effectui moram iniicere. — Vſus τοῦ τὸν non eſt ex Homerico more.

42. ἀλλά μ᾽ ἐάσσαι male repoſuerat Barneſ. cum non teneret verba in αω antecedente alia vocali produci in penultima; quod accurate docuit Clark. ad h. v. ἐᾶν h. l. vi oppoſiti ſinere alterum libere agere pro arbitrio ſuo. Poteſt tamen h. l. ſuppleri: ἐᾶσαι ἐμὲ ἐξαλαπάξαι τὴν πόλιν vt inf. 55 — εἰῶ διαπέρσαι. Vide de h. v. vſu ad Ω, 71. ἀλλά μ᾽ ἔασον Vindob. Alt.

43. Laborant grammatici, A. B. Sch. br. et cum iis Euſtathius, in diluenda contradictione ἑκὼν ἀέκοντι θυμῷ. cum tamen ipſe rerum vſus vnumquemque ſatis doceat, facere nos multa inuitos, alio tamen reſpectu lubentes; et cedere nos precibus etſi inuitos. Tryphon tamen in id inciderat vt ſcriberet δῶκ᾽ ἀέκων ἀέκοντί γε θυμῷ. Sch. A. et B. hic quidem e Porphyrio, quod docet Leid. Etiam ſcribere iubet Ven. A. ἐγὼ σοὶ (cum in *tibi* vis ſit.) τοὶ Cant. Etiam γρ. σοι ἔδωκα. Barneſ.

45. „ quod ναιετάουσι actiuum pro paſſiuo ναιετάονται eſt." Immo eſt, *ſitae ſunt:* cf. ad B, 626. Retulit quoque inter ſoloeca grammaticus ad calcem Ammonii p. 199.

46. „ quod πέρι pro περισσῶς dictum. vt: ὃς πέρι μὲν νόον ἐστὶ βροτῶν, πέρι δ᾽ ἱρὰ θεοῖσι Od. A, 66. cf. inf. ad 375. — tum (ἐν) κῆρι (ex κέαρι) nec iungenda ſunt περὶ κῆρι quod plerumque factum in locis plurimis: tuente quoque id Bentleio ad Callim. in Del. 201.

Sequitur in Ven. A. (etiam in Euſtathio) obſeruatio ſexcenties inculcata, quod Homero eſt ἡ Ἴλιος. ſemel tantum Ἴλιον αἰπύ. Jl. O, 71. add. ad Σ, 174. Quod Iupiter ait Jlium ſibi *tantopere cordi eſſe,* τιέσκετο Ἴλιος

ἱρῇ, in eo eum mentiri contendunt, quia Jl. Υ, 306 Ἤδη γὰρ Πριάμου γενεὴν ἤχθηρε Κρονίων. Ait Schol. A. et Euſt. hoc ſerius factum propter impietatem. Atqui diuerſo reſpectu vtrumque verum eſt.

47. ἐϋμελίω multi vt alibi, vno μ. et ſic antiquitus recte.

48. δαιτὸς ἐΐσης. claſſicum hunc locum eſſe ait Ern. aduerſus eos, qui a partitione ciborum ducunt modum loquendi, et ad intelligendum, δαῖτα ἐΐσην eſſe nihil aliud, quam *cibum bonum, opimum.* ἀγαθὴ e Zenodoti mente. v. Athen. I, 10. et Suid. in δαιτή. Etiam ad Ω, 69 τῆς ὀφειλούσης καὶ δεούσης redditur. Equidem ne ſic quidem rem expeditam video propter alia, quae ad A, 468 disputata ſunt. et quid? ſi Od. Υ, 281 pro ἐΐσην dicitur Ἴσην? Πὰρ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ μοῖραν θέσαν, οἳ πονέοντο, Ἴσην ὡς αὐτοί περ ἐλάγχανον. et 293 Μοῖραν μέν τοι ξεῖνος ἔχει πάλιν, ὡς ἐπέοικεν, Ἴσην, οὐ γὰρ καλὸν ἀτεμβέμεν οὐδὲ δίκαιον ξείνους Τηλεμάχου. Et ſic ſaepe ἀτεμβόμενος κίεν ἴσης. Occurrunt vſ. 48. 49. iterum Ω, 69. 70. Nec dicere auſim, annon ex iſto loco in hunc translati ſint. Notandum autem inprimis h. l. δαῖτα de ſacrificio poni, quod reliqua docent.

49. Vtuntur hoc verſu paſſim Patres eccleſ. ad irridendos deos victimarum nidore gaudentes, v. c. Clemens Cohort. p. 35. κνίσης et h. l. veteres ap. Euſtath. v. ad A, 66.

51. 52. Verſus recitantur in Schol. Pindari Nem. X, 1. eſt ap. Apollon. Lex. in Ἀργείη. ibid. τρὶς legitur. Poſſis argutari τρὶς φίλταται fuiſſe; ſed verius, vitium eſſe. — φίλτατοι Vrat. a.

52. ξ— quod Iuno harum vrbium cauſſa ſe bellantibus ſtudere ait, non vero propter formam ſpretam; nam iudicium Paridis ignorat Homerus. Praeſtat obſeruare, debuiſſe aliquando, Achiuorum tempore, maiorem Spartae religionem eſſe Iunonis, quam ſerius, ſcilicet inde a Dorum immigratione, quae etiam religiones antiquas turbauit. In Ven. B. et Leid. inſerta eſt ζήτησις haud du-

bie Porphyrii admodum inepta, cur tres vrbes Iuno memoret pro vna. Ex eadem ſunt quae Euſtath. memorat p. 443. Ἄργος τε Σπάρτη τε Strabo VIII, p. 568 A. laudat inter exempla variae acceptionis prioris vocis. et Schol. Sophocl. El. 4 obſeruat h. l. laudato, Homerum disiungere Argos a Mycenis, quae poſt Homerum vna eademque vrbs ſunt (in Tragicis).

53. διαπέρσαι ſcribere iubent, vt ſit infinitiuus pro imperatiuo, cum poſſet quoque ſcribi διάπερσαι et ἐπίτειλον. imperatiue διάπερσον tres Vindob. Scripſi πέρι, non περὶ κῆρι. cf. ad 46. Ordo ſententiarum eſt inuerſus, et lenior foret oratio verſu 54 ante 53 collocato: Τάων οὔτοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω Τὰς διαπέρσαι, ὅταν τοι ἀπέχθωνται πέρι κῆρι. Saltem ne τὰς — τάων ſe excipiant, praeſtat: οὔτοι ἐγὼ τάων. μεγαίρω ait Ven. A. pro futuro φθονήσω.

54. τάων οὔ τοι ἐγὼ — Ita vel ſine codice erat legendum, vt hiatus tolleretur qui erat οὔτι ἐγώ. Subueniunt tamen et legunt ſic Townl. Moſc. 1. 3. Eton. et vn. ap. Bentl. duo Vindob. προίσταμαι in Vindob. eſt vitium.

55. 56. — ἀθετοῦνται. quod ipſam gratiam, quam ei facit Iuno, infringunt.

56. οὐκ ἀνύω, φθονέουσ' — οὐ τελειῶ Heſych. add. Suidas ἄνυσιν, τὴν ἐνέργειαν. Ὅμηρος· οὐκ ἀνύω φθονέουσα. Schol. Apollon. I, 413.

φέρτατός ἐσσι laudatur in Ven. A.

59. ⸖ quod πρεσβυτάτην nunc dixit τιμιωτάτην. Heſiodum hinc in fraudem inductum Iouem minorem natu facere: Θ. 454 ſq. (etſi nec hic diſerte hoc pronuntiatum)

Κρόνος ἀγκυλομήτης. Deſiderabat Bentleius ἀγκυλομῆτα, vt eſt μητιέτα Ζεύς. In Mori mſ. et in marg. ed. Henr. Steph. eſt ἀγκυλόμητις. Sic eſt δολόμητις et δολομήτης.

60. ἀμφότερον, γενεῇ τε. ⸖ quod γενεῇ pro γένει. (non, *natu*, ſed *genere*, nam iisdem parentibus nata:) Apollon. Lex. h. v. per εὐγένειαν reddit. At Ven. B.

Schol. cum Leid. affert sex (ἐξ non ἑξῆς) voc. γενεὰ significatus. Petiti illi ex Apollon. Lex. h. v. Paria habet Etymol. h. v. cf. ad A, 250. Porro σοὶ παράκοιτις Ald. 2. et Rom. vnde aliae. Sic Mosc. 1. 3.

61. Recte obseruat Sch. B. κέκλημαι, σὺ δὲ π. dicta esse pro, διότι σου εἰμὶ γυνὴ, τοῦ πάντων θεῶν ἀνάσσοντος, βασιλεύοντος.

63. ἐπιδέψονται erat in Hesych. ex h. l. notante Bentl.

64. σὺ δὲ θᾶσσον Ἀθηναίῃ ἐπιτεῖλαι. — quod ἐπιτεῖλαι pro imperatiuo (ἐπίτειλον, πρόσταξον) est. Sch. br. Obseruat quoque hoc Apollon. de Syntaxi p. 84, 27. etsi in editis peccatum est. Tandem Sch. B. θᾶσσον ad ἐλθεῖν referre iubet, nam v. 70 sequitur: αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθέ.

66. Πειρᾶν θ', ὥς κε Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς — Primo argutantur grammatici (in Ven. A.) quod nolunt Troianos cogi a diis ad delinquendum, sed tantum *tentari*, πειρᾶσθαι· (ex antiquo philosophandi more, vt occurreretur impio effato, deos esse auctores malorum: quo nomine hunc ipsum locum damnauit Socrates apud Platon. de Rep. II. extr. quasi dei nunc minor culpa esset, si *pellexit* ad peccandum. Ignorant, rudiorum hominum sensus alios nec fuisse nec esse potuisse, quam vt malorum auctorem facerent numen; nec nisi melior philosophia hac super re subtilius quaerere coepit.) Repetunt similia grammatici inf. ad v. 88. Etiam Popium hic haerentem videas.

Laborant porro grammatici in forma vocis ὑπερκύδαντας. Multi contractum accepere ex ὑπερκυδήεντας ab ὑπερκυδήεις. Ita vero scribi debet ὑπερκυδᾶντας. Herodianus ex ὑπερκυδάναντας contractum esse statuebat, ab ὑπερκυδαίνω. Scholion extat quoque in Etymol. Adde Eustath. e quo Barnes habet: γρ. ὑπερκυδᾶντας. Non perspectum habuere viri docti eiusdem vocis varias esse formas, et ex iis nonnullas esse antiquatas post Homerum; fuisse adeo ὑπερκύδημι, vnde ὑπερκυδὰς, debebat esse ὑ.

περκυδάντας, at ignoratione originis mutarunt accentum. In Sch. A. aliud adiicitur: ὑπερκύδας δὲ, ἐκ τοῦ κῦδος κύδας, ὑπερκύδας. Effet adeo vt γήμας, a γάμω, κύδας a κύδω. Nifi et is fcribere voluit κυδὰς a κύδημι. Senfum reddit Apollon. h. v. et ex eo Hefych. ὑπερκύδεις γενομένους. ἐνδόξους. Eft adeo epitheton ornans ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς, ac fi κλειτοὺς diceres. Aliquid amplius addunt Sch. br. ὑπεράραντας τῇ δόξῃ διὰ τὴν Μενελάου νίκην. fere vti in Sch. A. aliud Scholion, nec indocti hominis, fubiicitur: ὑπερκύδαντας, μεγάλως γαυριάσαντας ἐπὶ τῇ Μενελάου νίκῃ, nec male.

Sed de πειρᾶν adhuc monendum; quod, vt ἐπιτεῖλαι paullo ante, pro imperatiuo acceperunt veteres, vt effet πειράτω, aut etiam πειρῶ, vt Gregor. de Dialect. p. 198. indocte; pendet enim ab ἐπιτεῖλαι ἐλθεῖν — πειρᾶν τε.

πειρᾶν θ'. pro hoc πειρᾶν δ' Mori. C. L. et praefert Bentl. ex 71. Vrat. b. Eton. Townl. hic et 71. Mofc. 1. Vindob. Alt. Gregor. l. c. cum non animaduerfum effet, πειρᾶν τε pendere ab ἐπιτεῖλαι. Monftrum lectionis eft in Sch. B. L. ad Γ, 276 vbi hic verfus adfcribitur: πειρᾶν θ' ὡς κέντροισιν ὑ. Ἀ.

67. ὑπὲρ ὅρκια. Etiam hic nonnulli, vt Mori, vna voce ὑπερόρκια, de quo v. ad Γ, 299. vbi v. de modo loquendi: ὑπὲρ ὅρκια δηλήσασθαι τοὺς Ἀχαιοὺς, *aduerfus foederis pactionem violare Achiuos.* cf. inf. 236.

71. ⊱ diple fpectauit eo quod poft ἐλθὲ fubiicitur πειρᾶν pro πεῖρα, imperatiuo: quo nomine quoque verfus notatur ab Etymologo in μὴ p. 586, 26. et Schol. Ariftoph. Pl. 321. et inter foloeca refertur a grammatico ad calcem Ammonii p. 210.

73 fqq. Nihil in his, quae Mineruae tribuuntur, eft, quod ad ethicas notiones exigi poffit ac debeat; Ingenium, quale tum erat hominum, expreffum puta in Minerua: quae pro ftudio fuo Achiuorum odioque in Troianos hoc vnum fatagit, vt redintegretur praelium. Inepte argutantur fuper his Schol. ad 88. 93. et Plutarch.

de Pyth. Orac. (p. 405 A.) quos Clarke minus bene commendat.

74. ⊱ Quod de Olympo tanquam de monte memoratur: *βῆ δὲ κατ' Οὐλύμποιο καρήνων* —

75. *οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς* — Ita legebatur hiatu haud Homerico; vitiose pro *ἀστέρ' ἕηκε.* Sic sup. A, 48 *μετὰ δ' ἰὸν ἕηκε.* sic et *ξυνέηκε. μεθέηκε. ἀνέηκε. ἀφέηκε. ἐνέηκε. καθέηκε.* Emendarat sic Bentl. et est ap. Barnes: „*γρ. ἀστέρ' ἕηκε*“ nec addit, vbi.

De meteoro agi manifestum est, non de stella; videtur cogitandum esse de igni repente per aerem discurrente, interdum in globi, alias in facis morem; id quod iam tum prodigii loco habitum esse nemo miretur, qui meminerit, nec maiores nostros aliter statuisse; adiicitur, pro prodigio haberi a nauigantibus aut praeliaturis; adeoque in rei magnae ac periculosae aditu ac cursu. Singulare hoc, quod *scintillae ab igni emissae* memorantur; accipiendum tamen rectius de flamma micante ac vibrante. Cadunt autem tales ignes et noctu et interdiu, etsi poeta nec de tempore quicquam adiecit. Etiam Apollon. III, 1376 sqq. locum expressit de stella cadente. Add. Virgil. Aen. II, 694. vbi v. Schol. B. *καλοῦσι δὲ τούτους διάττοντας,* quod nomen iam aliunde notum est, et de quorum caussa iam Anaxagoras quaesiuit, v. Plutarch. de placit. philos. III, 2. Male Sch. br. cum Tzetza Homeric. 25 de cometa acceperunt.

Ceterum non formam ac speciem talis meteori assumsisse putanda est Athene; sed dea, fulgida nube induta, de caelo delapsa ignis decidui speciem spectantibus obiecit, ita vt talem ignem de caelo cecidisse putarent.

77. *τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται.* Hesych. *τοῦ δὴ πολλοὶ* in *τοῦ δή.* Expressi hinc vss. 441, 2. in Hy. in Apoll. vbi deus *ἀστέρι εἰδόμενος, μέσῳ ἤματι τοῦ δ' ἀπὸ πολλαὶ σπινθαρίδες πωτῶντο, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἷκε.*

Potest scribi *ἀπὸ*, vt sit *ἀπὸ — ἵενται, ἀφίενται,* et *ἄπο, ἄποθεν.* Sch. B. potest etiam esse *τοῦ ἄπο, ἀφ' οὗ.* Vrat. a. *ἵενται* quod ferri possit.

78. τῷ εἰκυῖα. Sch. br. τῷ ἰκέλη. forte ex v. 86 repetitum.

79. κὰδ' δ' ἔθορ' ἐς μέσσον. Apollon. Lex. καδδέθορε. κατέθορεν δέ. ὅπερ ἴσον ἐστὶ τῷ κατεπήδησε.

81. ὧδε δέ τις εἴπεσκε. Rem insolitam non temere esse obiectam, sed pro prodigio habendam statuunt Achivi et de memorabili euento insequuturo interpretantur aut redintegrandi praelii aut pacis conficiendae. Quaerunt Scholia vim τοῦ τέρατος in eo, quod *ignis* pugnam, *casus in terram* finem belli declarare videtur: add. Eustath. Nescio tamen an recte interpretentur verba, vt de dubitatione agatur. Saepe ἢ altero loco ponitur pro μᾶλλον ἢ, quod magis conuenit, ἔσσεται πόλεμος μᾶλλον ἢ, profecto nunc, hoc prodigio obiecto, verendum est praelium magis portendi quam pacem. In Schol. A. ad 82 video verba ἦ ῥ' — ἔσσεται; interrogatiue esse accepta. Etiam Bentl. hoc maluerat; qui praeterea coni. ἔσσεθ'; ὁ δ' οὐ φιλότητα — τέτυκται;

83. ἢ φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι τίθησι. Apollon. Lex. φιλότης. ἐπὶ μὲν φιλίας versu hoc adscripto; et Etymol. h. v. vbi scriptum τιθεῖμεν.

84. Ζεύς, ὅςτ' ἀνθρώπων ταμίης πολέμοιο — Daceria desiderabat ἀνθρώποις. Verum et inf. T, 224 sic legitur, vbi hic versus repetitur, et ap. Plutarch. de aud. poet. p. 15 A. B.

86. κατεδύσεθ' ὅμιλον. Vulgg. edd. inde ab Ald. 2. et Rom. κατεδύσσεθ', quod et codd. habent, inque iis Lips. Mosc. 3. ignoratione prosodiae. Restituerat Barnes κατεδύσεθ' secundum Flor. et Ald. 1. At Clarke reposuit κατεδύσαθ', quia sic K, 517 scriptum occurrit. Sane sic quoque Schol. br. Mori. In Vrat. a. est κατεδύσσαθ'. Est haec perpetua illa formae varietas in δύσετο, βήσετο, et similibus. cf. sup. ad Γ, 328. 262. At h. l. κατεδύσεθ' firmatur per bonos codd. Ven. Townl. Vrat. b.

88. ÷ 89. ÷ Scholion A. aut obscurum est aut corruptum. Quantum assequor, Zenodotus dea indignum

ratus, quod hominem quaerere narratur, deleuit verſum 88 Πάνδαρον ἀντίθεον.

ἀντίθεον, ἀμύμονα. vel hoc exemplo patet, laudes huius generis Homericas non ad mores et animi virtutes ſpectare, ſed, pro illa aetate ad manuum robur, dexteritatem, corporis virtutem qualemcunque, et armorum tractandorum peritiam; interdum ſimpliciter ornare, vt praecipuum et praeclarum aliquem eſſe deſignent, aut ſtirpe vel fama nobilem.

90. 91. ἀσπιστάων λαῶν. Euſtath. λαῶν ἢ ἀνδρῶν. Si etiam ἀνδρῶν lectum fuit, praeferam hoc. Nam ἄνδρες ἀσπισταὶ bene dicuntur; inſolenter λαοὶ ἀσπισταί. Enimvero iterum hoc occurrit inf. 201. 2. Et comparari poſſunt λαοὶ ἀγροιῶται, Λ, 675.

οἵ οἱ ἕποντο ἀπ' Αἰσήποιο ῥοάων. turpe inſidet vitium proſodicum: corrigendum haud dubie παρ' Αἰσήποιο. Sic iam Bentleium video emendaſſe, excitato inf. vſ. 500 ὅς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε παρ' ἵππων ὠκειάων, vbi Euſtath. quoque notat παρὰ Homero vſurpari pro ἀπὸ, ἐκ, addit παρὰ dici de rebus inanimatis. (p. 895, 35. et plenius p. 1134, 37.)

92. ἀγχοῦ δ' ἱσταμένη ἔπεα πτερόεντα προσηύδα. Cant. Lipſ. Mori ap. Bentl. Vindob. Alt. a ſec. m. legunt ἀ. δ' ἱ. προσέφη γλαυκῶπις Ἀθήνη.

93. Ἦ ῥά νύ μοί τι πίθοιο. In hoc Mineruae conſilio non eſt cogitandum de iniuria et periurio Pandari, nec de deae perſona et ethicis praeceptis; quod omnino facere non licet, quoties dii ſunt pro machinis, quod nos vulgo loqui ſolemus, hoc eſt pro miniſtris aut ſequeſtribus et adiutoribus rerum gerendarum. Propoſitum erat poetae epico hoc vnum, vt haberet, qui eſſet idoneus conſilii auctor et ſuaſor.

Argutantur veteres, praeeunte iam Ariſtotele, (v. Sch. A. cf. Sch. br. et Euſtath.) dum quaeſtionem movent: cur non e Troianis, verum e ſociis aliquem excitauerit Minerua, et cur Pandarum? Reponunt: „cum Paris eſſet tam odioſus (ſup. Γ, 453. 454.) neminem ex iis

eius cauſſa aliquid fuiſſe nouaturum; Pandarum autem fuiſſe auarum; nam auaritia adductum eum reliquiſſe equos cum curru domi E, 192 ſqq.; et fuiſſe periurum, vt ſolent eſſe Lycii.“ (male Λυκάονες ſcriptum Sch. A. B. cf. Euſtath.) Scilicet veteres perperam Lycium gente Pandarum e Lycia aduenisse ſtatuerunt: v. ſup. ad B, 824—7. Mirabar, cur non pariter quaeſiuerint veteres, cur Laodici maxime perſonam induerit Minerua. Video nunc in Schol. B. ad 87 hoc eſſe factum; ſcil. quia Antenor pater hoſpitio acceperat Achiuorum legatos, adeoque filius hoſpitii iure impeditus ipſe facinus perpetrare non poterat. Quam acute! Ceterum improbari hoc Mineruae aſſignatum conſilium, quod ipſa τὴν τῶν ὅρκων σύγχυσιν ſuadet, videbis a Platone in de Rep. II. p. 379 E.

94. Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν; ſcripſerat Μενελάῳ ἔπι Ariſtarchus. ἐπὶ e Lipſ. laudat Bentl. Etiam Ven. discriminat duo verba. At vulgatum tuitus eſt Menecrates Mileſius, ſimiliter ac ἐπιπροΐηλε. ἐπιπροέηκε. A. et B. addit Schol. A. ἵνα ἔμφασις μᾶλλον γένηται. hanc vix agnoſcas. Ceterum interpunctio varie inſtitui poteſt; ſatis commodam video eſſe nullam. Lenior foret iunctura, ſi εἴ ῥά legeretur, ſequente apodoſi: τλαίης κεν — Nunc, conditionem, (in εἰ) puta mutatam eſſe in interrogationem. Apud Proclum in Platon. Polit. p. 378 legitur ἦ ῥά νυ πείϑοιο. Etiam v. 95 alii abſolute extulerunt; quod Schol. A. improbat. Mox 95—98 abſunt a Vrat. a. non tamen de iudicio, ſed librarii lapſu.

95. Recte κε nunc ſeruant codices; nec tamen omnes vt video; nam κεν eſt in Vrat. b. c. Sic et I, 303 ἦ γάρ κέ σφι μάλα μέγα κῦδος ἄροιο. Adeo nihil in his eſt quod pendeas a libris.

96. μάλιστα Ἀλεξάνδρῳ. ingratus hiatus. Supplere facile eſt, quod et Bentl. facit μάλιστά γ' Ἀλ. MS. Lipſ. Townl. c. Sch. B. μάλιστ' Ἀλεξ. magis corrupte.

97. τοῦ κεν δὴ πάμπρωτα πὰρ' ἀγλαὰ δῶρα φέροιο. Schol. A. improbat, quod nonnulli πάρ' fcribunt, nam effe iungendum παραφέροιο. Cui nos quidem non obtemperabimus. Eft enim παρ' οὗ φέροιο κεν δῶρα.

99. Monent A. et B. non neceffe effe fcribere πυρῆς ἔπι β. In Mori et Vrat. a. πυρῆς τ' ἐπιβ. Male Bentl. adfcripfit: „Hefych. ἀλετευῆς, χαλεπῆς ad h. l. fpectare; fcr. ἀλεγεινῆς. (iam obferuatum).

100. ⸖ quia fupplendum ἐπὶ Μενελάου, ὅτι ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸν Μενέλαον. Comparant cum ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων fup. Γ, 5, quod et Suidas facit. Tum quaerunt grammatici, cur non Agamemnon telo petatur? Aiunt, quia opinari voluit Achiuos, telum a Paride furtim emiffum effe. Satis argute! ἀλλά γ' Vrat. c.

101. ⸖ Quia Λυκηγενὴς a Lycia Troica ductum eft, e qua Pandarus ortum traxerat. Sic Sch. A. A Lycia miro confenfu ducunt Λυκηγενὴς veteres; etiam rhetor Alexander in libello, qui Menandro rhetori adhaefit in Rhet. Ald. p. 640 med. De Lycia Troica cf. ad B, 824 — 7. Enimuero fi in Lycia natum dicunt Apollinem, in quo confentientes habet grammaticus multos, Lycia intelligitur proprie dicta, quae vulgo inter Apollinis terras natales memoratur. At enim ex Λύκιος non fieri poteft Λυκηγενής. Fuere quoque fabulae, fed feriores, lufus verius ex nominis interpretatione, de Latona in lupam mutata (Aelian. H. A. X, 26) item de comparato Sole cum lupo et alia; vt apud Aefchyl. VII ad Theb. in primo choro Λύκειος a peremtis lupis. Haud dubie potior eft grammatica ratio, ductum nomen effe a λύκη, ὄρθρος, atque patet ex hoc quoque epitheto, notionem Solis in Apolline antiquiffimam effe, eft enim Sol mane natus, vt dies eft Ἠὼς ἠριγένεια. Etymum iftud memorat quoque ad h. l. Schol. A. quod ex Heraclide de Alleg. Hom. 7. p. 24. exfcriptum eft, add. Macrob. Sat. I, 17. p. 301. Lipf. etfi hi ad allegorias prolabuntur.

102. ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην. ⸖ diple, nifi ad vf. fequ. fpectat, voc. πρωτογόνων refpice-

re videtur, etsi Scholion A. excidit. At Sch. B. exponit: *νέων — ἢ πρωτευόντων ἐν γονῇ, ἢ ἠριτόκων. πρῶτον γὰρ πάσης ὥρης τὸ ἔαρ.* Apollon. Lex. in *ἄρνες, τὰ νεαγνὰ τῶν προβάτων,* versu hoc apposito.

ἑκατόμβην non proprie dixit, sed indefinite pro sacro, saltem pro sacro lauto et opiparo; etsi de Apollinis sacro nunc agitur. v. ad A, 65.

103. — *ὅτι ἡ ὑπὸ τῇ Ἴδῃ Λυκία τὸ παλαιὸν Ζέλεια ἐκαλεῖτο, διὰ τὸ τὸν Ἀπόλλωνα λίαν ἐν αὐτῇ εὐσεβεῖσθαι.* Sic Sch. A. cf. Eustath. non quasi a *λίαν* nomen ducatur; sed ait Zeleam fuisse antiquum nomen Lyciae sub Ida; Lyciam autem dictam a cultu Apollinis Lycii. Est haec Lycia sub Pandaro ap. Strabon. XII, p. 847 extr. cf. ad B, 824. Patrium autem numen Zeleae et insignem eius cultum fuisse, ex vss. 102. 103 apparet.

Obseruat Eustath. in *Ζέλεια* et similibus vocalem ante *ζ* non produci; sed manere h. l. breuem *ἄστυ Ζε* — et iam sup. B, 824 *οἳ δὲ Ζέλειαν ἔναιον.* Metricos hoc non fugit. Payne Knight suspicabatur p. 33. fuisse olim scriptum *Δελεια*, vt in numis scribi solet *Δανκλε* pro *Ζαγκλη. Δακυνθος* pro *Ζακυνθος.*

104. *τῷ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθεν.* Versus ab aliis laudatus, vt a Plutarcho de aud. poet. p. 19 D. apud Clarke, et respexit ad h. l. Virgil. Aen. V, 496 *Pandare, qui quondam.*

105. *ἰξάλου αἰγὸς ἀγρίου.* nonnulli *ἰξάλου,* vt Eton. Barnes. „*γρ. ἰσάλου* et *ἰσσάλου* antiquo errore“ nec addit, vbi? Apud Hesych. est *ἰσσέλα.* At Galen. in Gloss. Hippocr. *ἰξάλην, τελείου αἰγὸς δέρμα.* De voce *ἴξαλος* mira comminiscuntur veteres, scilicet, quia iam tum vox erat antiquata: v. Sch. A. B. Sch. br. e Porphyrio et Eustath. qui copiosior, Etymol. Hesych. et primo loco Apollon. Lex. h. v. Ab *ἵκω* et *ἅλλομαι* vocem esse ductam non improbabile est. Legimus eam adhuc in veteri monimento, quod Expiatio seu Apotheosis Herculis appellatur, seruatum olim in Museo Farnesio, inde in Villa Albani, (*Ἡρακλῆς ἀναπαυόμενος*) illustratum olim

a Corſinio, inde *in Inſcrizioni antiche delle ville Albani* p. 150. In hoc vox ἴξαλος Fauno adſcripta eſt tanquam πηδητικῷ. Viſconti (p. 54. Vol. III. *Muſei Pio Clement.*) ſagaciter coniicit partem illam ſuperiorem tabulae ex dramate aliquo Satyrico eſſe adumbratam. Fuit ſane Hercules complurium eius generis dramatum, etiam comoediarum, argumentum, et in his Epicharmi Ἥβας γάμος. Equidem antiqui carminis nomen ductum quaerebam in adſcripto nomine Εὐρώπη.

ἐσύλλα, aliqui, vt Eton. Ab ἰξάλου vsque ad κορώνην vſ. 111. parentheſi incluſit Henr. Stephan.

107. ἐν προδοκῇσι. Sch. B. τόποις προβλήματα (tegimen proiectum, prominens locus quo quis tectus latet) ἔχουσιν· οἱ δὲ, ταῖς ἐνέδραις, Apollon. Lex. h. v. προενέδραις, laudato hoc verſu.

108. ⸖ quod vim ictus declarat τὸ ὕπτιος. Sch. A. (ieiuna obſeruatio!)

109. κέρα — ἑκκαιδεκάδωρα. ſunt ſedecim palmi; fere tres pedes. Interrogat grammaticus: καὶ ποῦ ἐστι κέρας δύο ἥμισυ πηχῶν; ſubiicit: ἀλλ' οὐκ ἐπὶ ἑκατέρου φησιν, ἀλλ' ἀμφοτέρων. vt adeo octo palmi bis ſint ſumti. ſiniſtre vtique. nam vſu loquendi vtriusque cornu eadem debuit menſura ſic declarari. Etiam apud Euſtathium vtrumque cornu ſimul quinque ſpithamis et vno palmo cenſetur; nam σπιθάμη tres palmos efficit. Grammaticus apud Venetum A. XVI palmos aeſtimat δύο ἥμισυ πηχῶν. Voluit puto dicere ποδῶν. *duobus pedibus cum dimidio.* Scilicet pes Graecorum cenſetur VI palmis, *palmus* autem quatuor digitis. (Palmus eſt δῶρον, παλαιστὴ, δόχμη. Apud Apollon. Lex. h. v. eſt δῶρον, ὁ παλαιστής, laudato hoc verſu. adde Suid. in ἑκκαιδεκάδωρα.) Tam magna eſſe caprarum agreſtium cornua olim dubitatum eſt. Verum iam Schol. A. ex Alexandro (Polyhiſtore puta) narrat in Delo viſa eſſe allata a rubro mari cornua arietis et capri etiam longiora. add. Euſtath. Altera dubitatio ſuborta, quomodo arcus, cuius cornu tam latum erat, commode tractari potuerit. Popio reſpondet Clarke, po-

fuiſſe arcum, acciſis et imminutis cornubus habilem reddi. Tandem metrum aurem vellicat *κέρα ἐκ κ.* ſed *κέρα* eſt pro *κέραα*, ex *κέρατα*.

110. *καὶ τὸ μὲν ἀσκήσας κεραοξόος ἤραρε τέκτων.* Recte Schol. A. *τέκτων* eſſe generale nomen artificum: pro *ὁ τεχνίτης*. Sic *λιθοτέκτονες*, *χρυσοτέκτονες*, dicti. *ἀσκήσας*. Heſych. *κοσμήσας· κατασκευάσας*. Sch. *κοσμήσας. ἐργασάμενος*. Neuter vim exprimit: eſt *ἀσκεῖν elaborare, elaborate* ac ſtudioſe aliquid facere ac fabricare. Quo ſenſu ſaepe in Homero occurrit, v. c. de curru K, 438. — *ἤραρε*. non praeteritum, ſed aoriſtum eſſe, monet Clarke.

111. *ἐπέθηκε*. Schol. A. *ἐπάνω ἔθηκε*. ſc. in extremis oris. Eſt quoque verſus in Apollon. Lex. in *κορώνη*.

112. 113. *καὶ τὸ μὲν* (*τὸ τόξον*) *εὖ κατέθηκε τανυσσάμενος, ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας.* Vertunt *εὖ κατέθηκε, bene diſpoſuit, ad terram inclinans.* nec aliter Ven. B. accepiſſe videtur: *τουτέστιν ἐπαναβιβάσας τῇ κορώνῃ τὴν νευρὰν*, et *ἀπερείσας, ἑαυτόν.* aut potius *ἐπερείσας*. Dubito an alterum conueniat *ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας*. Vix enim hoc de eo, qui arcum intendit, *ἐρείδων τὸ τόξον πρὸς τῇ γῇ.* Nec *ἀνακλίνεται* aut *κλίνεται τὸ τόξον*, ſed *ἐντανύεται*. Ergo Pandarus, poſtquam arcum tetenderat, *depoſuit eum* humi *reclinatum*, cum ſcilicet nunc id ageret, vt ſagittam pharetra promeret. Ita *κατέθηκε τὸ τόξον* Eumaeus Od. Φ, 81. 82. et *κλίνεται τόξον* quod deponitur, vt Od. Φ, 136. 137. 138. vbi Telemachus fruſtra expertus vires intendendo deponit arcum, mox Antinous 163. 4. 5. et ſic porro, vt X, 121. Atque aliis quoque in rebus, quas quis in terra *deponit*, vt Od. N, 370. I, 329.

Schol. A. bene monens poſt *τανυσσάμενος* eſſe diſtinguendum nec cum eo iungendum *ποτὶ γαίῃ*, ſed *ποτὶ γαίῃ ἀγκλίνας*, tamen hoc, quod ad arcum ſpectat, accepit male, *πρὸς τῇ γῇ ἐπερείσας ἑαυτόν.* et Sch. br. *πρὸς τῇ γῇ ἐπήρεισεν ἑαυτὸν, δηλαδὴ, ὥστε μὴ ὁρᾶσθαι ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων.*

πρoτὶ et ποτὶ perpetua varietate.

Pro ἀγκλίνας est ἐγκλίνας in Lipf. ap. Bentl. Vrat. a. Eton. At ἀγκλίνας est in Apollon. Lex. et Hesych.

πρόσθεν δὲ σάκεα σχέθον ἐσθλοὶ ἑταῖροι. Barnes restituisse se putabat σάκεα. At σάκη mera est corruptela ed. Rom. et ex ea H. Steph. Vbique in his veteres scripsere ea, etsi vna syllaba pronuntiarunt.

114. μὴ πρὶν ἀναΐξειαν. sic recte edd. Flor. et Ald. e quibus repetiit Turnebus. ἀναΐξειν est vitium edd. Aldd. ἀναρρήξειαν Vrat. a.

115. Μενέλαον Ἀρήϊον, ἀρχὸν Ἀχαιῶν. Pro postremis Ἀτρέος υἱὸν iterum h. l. Venetus, cum aliis, vt binis Vindob. et tert. Ἀτρέως. vt erat sup. 98 et inf. 195. 205. Vtrumque offerunt C. et L. ap. Bentl. Vrat. a. b. Mosc. 1. Totum versum ab interpolatore insertum esse arbitror ad supplendam sententiam. Non tanta fuit antiqui vatis inopia, vt bis se exciperet eadem vox, Ἀρήϊοι υἷες Ἀχαιῶν, et Μενέλαον Ἀρήϊον. Aberat quoque versus ab Eton. adscriptus a m. rec. in marg.

116. ἐκ δ' ἕλετ' ἰόν. Vrat. b. ἰὸν, et Vrat. c. ἐκ δ' ἕλεθ' ἰόν. Scribunt illi et alibi ἰόν. vt sit ductum ἀπὸ τοῦ ἰέναι. *emittere.* ἕλεν est in vno Vindob.

117. — ἀθετεῖται versus. (ἰὸν) ἀβλῆτα, πτερόεντα, μελαινῶν ἕρμ' ὀδυνάων, quia praeter Homericum vsum ἰὸς ἀβλὴς dictus, sagitta *nunquam emissa* (ὁ μήπω βληθεὶς, ὅ ἐστιν ἀφεθεὶς κατά τινος ap. Eustath.) Nam Homero βάλλειν est *ferire*, non, simpliciter *emittere*, προέσθαι. tum ἀβλὴς esset ἄβλητος, *nondum vulneratus*, (vt κεραυνοβλὴς, fulmine ictus. Sed haec subtilia magis esse censeo quam vera.) Minus doctum est Scholion in Etymol. Suida. Difficultatem non senserunt Schol. br. Hesych. nec Apollon. Lex. Quod vero multo magis mireris, Apollonius Arg. III, 279 versum ex h. l. habet, τόξα τανύσσας Ἰοδόκης ἀβλῆτα πολύστονον ἐξέλετ' ἰόν. legerat itaque versum et probarat.

Pergit Ven. A. ἕρμ' ὀδυνάων non esse, quod sensus postulabat: ἕρμα γὰρ καθ' Ὅμηρον ἔρεισμα, καὶ κώλυμα,

quod a loco alienum eſt. Similia ἐκ τῶν παλαιῶν recitat Euſtath. Ex Apollonio autem Lex. voc. ἕρματα. diſcimus, Ariſtarchum maxime fuiſſe, qui locum damnaret; ὁ μὲν Ἀρίσταρχος ἀθετεῖ τὸν στίχον, λέγων· — reliqua truncata ſunt; ſed ſenſum facile aſſequaris, multo magis nunc e Sch. Ven. eum vidiſſe, notionem eſſe alienam ab h. l. ſi ſagitta dicatur qui dolorem ſiſtit, vel tollit.

In eodem Sch. A. alius grammaticus explicuit ἕρμα, quia dolorem comprimit, cohibet, ſagitta, quamdiu haeret in vulnere; ſcilicet ſagitta euulſa grauior eſt doloris ſenſus ex vulnere; comparat quoque ἕρμα πόληος, parum commode.

Eſt tandem melior ratio in Sch. br. ἕρμα, ἔρεισμα, τὸ ἐνερεῖδον τὰς ὀδύνας. Eadem fere ſunt apud Euſtath. Ex Apollonii Lex. l. c. intelligo, (Dionyſium) Sidonium fuiſſe auctorem huius interpretationis; ὁ δὲ Σιδώνιος βοηθῶν τῷ λεγομένῳ, ἀκούει τὸ ἐρεῖδον, πρὸς τὰς ὀδύνας. niſi tollas πρὸς, eſt quod adactum (vt ἐρείδεται haſta, ſagitta, vt inf. 136) penetrat ad dolorem inferendum.

μελαίνας autem ὀδύνας dixiſſe aiunt propter ſanguinem e vulnere emiſſum; at atra ſunt omnia triſtia, exitioſa.

Poſt omnia haec nullus dubito, verſum eſſe confictum ex v. 190. 191. vnde et huc translatum quod vulgo legitur in codd. cum metri vitio μελαινάων ἕρμ' ὀδυνάων. mutauerat hoc in μελαινέων Barnes, (quod et in cod. Ven. et praefixum Schol. legitur, etſi in Scholii verbis μελαινάων expreſſum eſt) in μελαινῶν Clarke. Etiam Bentleius damnat verſum, non modo hunc, ſed et antecedentem: quo tamen recta interpretandi loci ratio carere nequit; erat enim ſagittae e pharetra ſumendae memoratio facienda. Verſum tamen eſſe valde antiqui poetae ſeu rhapſodi, inde, quod eum Apollonius imitatione expreſſit, apparet. Agnouerat quoque verſum Apollon. Lex. in ἀβλῆτα, ſupra laudatus.

118. κατεκόσμεε. Cant. et L. ap. Bentl. forma antiquiore.

122. *γλυφίδας* illuſtrant Sch. A. et Apollon. Lex. h. v. cum Heſych. Etymol. vt taceam Sch. br. Euſtath. Etiam Apollon. Arg. III, 282 *γλυφίδας μέσσῃ ἐνικάτθετο νευρῇ.* *γλυφίδ' αὖτε λαβὼν* Vindob. Alt.

123. *νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασε, τόξῳ δὲ σίδηρον.* ÷ (potius ⸖÷) quia Zenodotus alio ordine verſus exhibuit: *ἕλκε δ' ὁμοῦ — αὐτὰρ ἐπειδὴ — νευρὴν μὲν — λίγξε βιός* — recte improbante Sch. A. Expreſſit verba Virgil. Aen. XI, 860—3. comparat quoque vtrumque poetam Macrob. Sat. V, 3.

μαζὸν et *μαστὸν* differre volunt grammatici, prius viri, hoc feminae eſſe, hoc verſu laudato Ammon. p. 91. Thomas M. h. v. Suidas, et al. Sane *μαζὸς* refugiunt Attici et amant *μαστὸς*, vide praeter alios Brunck. ad Hecub. 140. Apud Homerum ſane *μαζὸς* ſcribitur, et plerumque de virili mamma ac pectore dictum; eſt tamen X, 80 de Hecuba *ἑτέρηφι δὲ μαζὸν ἀνέσχε.*

124. *αὐτὰρ ἐπειδὴ κυκλοτερὲς μέγα τόξον ἔτεινε.* Sch. A. *ἀντὶ τοῦ, τείνας κυκλοτερὲς ἐποίησε.* Clarke *αὐτὰρ ἐπεὶ δὴ* ad numeros rotundius eſſe cenſebat.

125. *νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν· ἆλτο δ' ὀϊστός.* Legimus ſic e ſcriptura Alexandrina. Nam *ιαχω* fuit *ϝιαχω* v. ad A, 482. B, 316. prima modo breui ante vocalem, modo longa. Neceſſe adeo eſt ſcriptum olim fuiſſe *μεγα ϝιαχ' ἆλτο.* Offenderat quoque corruptela Bentleium.

126. *ὀξυβελής*, haud dubie *ὀξὺ βέλος ἔχων*, h. e. *ὀξεῖαν ἀκμήν*, vt recte Euſtath. at veteres *ὀξέως βάλλων ἢ βληθεὶς* miro conſenſu in Schol. Etymol. Heſych. Suid.

ἐπιπτέσθαι μενεαίνων. Laudant locum propter tropum Ariſtot. Rhet. III, 11. Demetr. de Eloc. ſ. 81. convenit *λιλαιομένη χροὸς ἆσαι.* vt Φ, 168. Λ, 573. Sic multa alia vt naues *ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ* Od. E, 176 vnde procliuis erat rudior aetas ad ſingendum quoque animo et credendum, animata eſſe ipſa ea, quae ſenſu carent; vt adeo Argo vocalis, quercus vocalis, memorari poſſet.

Ceterum in ipſis numeris verborum et ſonis celebritas ineſſe viſa eſt criticis. Ita in *λίγξε βιὸς* Quincti-

liano I, 5. ap. Clarkium. ἐπιπτέσθαι vt σχέσθαι, a πτῆμι.

127. οὐ δὲ σέθεν, Μενέλαε, θεοὶ μάκαρες λελάθοντο. Obſeruant grammatici apud Euſtath. apoſtrophen primo nunc loco in Jliade adhibitam (occurrit alibi, et illuſtri exemplo in Patroclo Π, 787 ἔνθ' ἄρα τοι, Πάτροκλε, φάνη βιότοιο τελευτή.) in Odyſſea non niſi ſemel (ſcil. in verſu toties repetito: τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προςέφης, Εὔμαιε συβῶτα· Od. Ρ, 272.) Etiam Sch. A. de apoſtrophe agit.

128. Διὸς θυγάτηρ Ἀγελείη. Quod in Turnebo et H. Stephano legitur, Ἀγελαίη, corruptela eſt, non varians lectio, ex duarum vocum confuſione orta; haec *gregalem*, iſta *praedatricem* ſignificat. Inf. Κ, 460 eſt ληῖτις. Eſt eadem λαφυραγωγός. In Vrat. a. aberratum erat Διὸς θυγάτηρ Ἀφροδίτη. Eſt ἄγουσα λείαν quod certatim illuſtrant; v. Etymol. Apollon. Lex. cum Heſych.

129. ἥ τοι πρόσθε στᾶσα. In aliis fuit ἥ σοι ap. Sch. A. πρόσθεν στᾶσα quod vulgo edebatur, correxi, praeeunte iam Bentleio; τοῦ ν nulla prorſus hic erat cauſſa, cum ſequatur στ.

ἥ τοι πρόσθεν στᾶσα Vindob. Alt. ἥ γε πρ.

130. ἡ δὲ τόσον μὲν ἔεργεν et mox 131 ἐέργει, pro quo Townl. ἐέργῃ.

131. ὅθ' ἡδέϊ' λέξεται ὕπνῳ. vbique legitur λέξεται in codd. etiam ap. Plutarch. de praecept. reip. ger. p. 821 C. Quod in vulgatis legitur λέξατο, ortum eſt ex mendo ed. Ald. 2. λέξετο quod repetierunt Iunta, Ald. 3. et al. correxit Lonicerus in Argent. 1525 λέξατο, idque inde ſeruatum ab editoribus. Video tamen λέξατο in Moſc. 3. ſed ex correctione; contra Moſc. 1. λέξεται e correctione. Scilicet fefellit futurum poſitum loco praeſentis. Porro in eo, quod nunc legitur ὅθ' ἡδέϊ' λ. vitium eſt ex digammo; nam Homero vbique eſt Ϝηδυς; emendauit itaque iam Bentl. ὃ pro ὅς. vt Λ, 648 Αἰδοῖος νεμεσητὸς, ὅ με προέηκε πυθέσθαι. Μ, 380 μαρμά-

ρῳ ὀκριόεντι βαλὼν ὅ ῥα — κεῖτο. N, 211 Ἐρχόμενος παρ' ἑταίρου, ὅ οἱ νέον ἐκ πολέμοιο ἦλθε.

132. 133. ὅθι ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι σύνεχον, καὶ διπλόος ἤντετο θώρηξ. Iterum hi duo verſus leguntur Υ, 414. 5. ὀχῆας τὴν τοῦ θώρακος ζώνην κατέχοντας ex h. l. obſeruat Apollon. Lex. ὀχεύς, tum alii.

In definienda ſpecie ac forma τοῦ ζωστῆρος et τῆς μίτρης, et quis ſit διπλόος θώρηξ, aſſumunt quoque τὸ ζῶμα ex vſſ. 186 et 187. 215. 6. disſident grammatici, et obſcurant potius rem, de qua quaeritur. Videbimus, an rem aliquomodo illuſtratam dare poſſimus. Prius autem in animum reuocanda eſt antiqui thoracis forma, qui στατὸς erat, e duobus cauis, (γύαλα dicta) corpus ambientibus conſtabat; deſinebat is infra vmbilicum, ita vt ilia et aluus parum munita eſſent. Ad 133 ζ— „quod, qua parte cingulum erat, διπλοῦς erat θώραξ, quoniam thoraci στατῷ (recto, nec plicatili), ſuberat τὸ λεγόμενον ζῶμα, καθῆκον μέχρι τῶν γονάτων ἀπὸ τῶν λαγόνων." hoc ζῶμα ille mox tanquam adiunctum ſeu aſſutum thoraci memorat, vt adeo vtrumque ſaepe eadem voce deſignetur: ἀμφότερα δὲ ταῦτα (ὁ στατὸς θώραξ et τὸ ζῶμα) θώρακα καλεῖ. hoc ſpectat ad vſſ. 186. 7. 216. 7. vbi ζῶμα ſolum memoratur. Quod autem Schol. ad thoracem στατὸν ſolum haec refert, non bene fieri arbitror. Nam eius vſum iam tum ſuſtulerat melior fabrica thoracis plicatilis. Idem ζῶμα diſtinguit a *mitra:* ἔνδοθεν δὲ τούτων (ait ſc. τοῦ θώρακος καὶ τοῦ ζώματος) πρὸς τῷ χρωτὶ, κατὰ τὰ κοῖλα καὶ τὰς λαγόνας, ἡ μίτρα. ζωστῆρα autem et ipſum diſtinguit, h. e. cingulum, ζώνην, quo thorax cingitur. ὁ ζωστὴρ, ᾧ ἐπάνω τοῦ θώρακος χρῶνται. Apollon. Lex. h. v. cum Heſych. Ergo exterior eſt ζωστὴρ, *cingulum;* thoraci aſſutum eſt *interius* ζῶμα, κατὰ τὰ κοῖλα, νειαίρῃ ἐν γαστρὶ, Jl. P, 519. ſubeſt μίτρα. Apollon. Lex. μίτρη. λεπὶς χαλκῆ, ᾗ ζώννυνται. ἐστὶ δὲ ἐντὸς τοῦ θώρακος. paria ap. Etymol. Sch. br. Video de his nuper egiſſe doctiſſ. Boettiger *ad vaſa pi-*

cta P. II. p. 84. 85 conſentientem fere mecum, cum et ipſe Scholia Veneta ante oculos haberet.

Conueniunt fere Sch. B. et Leid. niſi quod is e Telepho nomina obſcurat; *θώρακα* ait appellari partem ſuperiorem vsque ad vmbilicum; inde autem ad crura *ζῶμα* appellari. Qua parte coeunt, ſubeſſe *μίτραν. διὰ τὴν ἐμβολὴν* (qua parte ora thoracis (*τὰ πτερύγια*) iungitur *ζώματι*) *διπλόον θώρακά φησιν.* exterius *eodem in loco* cingulum erat iniectum, *ζώνη, ἣν ζωστῆρα καλεῖ,* et quatenus ibi ſibi admoti et alligati ſunt *θώραξ* et *ζῶμα,* dici poteſt *διπλόος θώραξ.* Eſt autem *μίτρα* faſcia intus lanea, exterius aere munita. Qua materia *ζῶμα* fuerit, non memoratum video.

Difficultatem in hac expoſitione facit, quod ita non apparet, quomodo ſagitta, quae *in thoracem* incidit 136. mox 186. *ζῶμα,* traieciſſe dicta eſt, cum tamen *ζῶμα* attextum eſſet infimae parti thoracis. Equidem cenſeo *τὸ ζῶμα* ſub interiore thoracis parte fuiſſe inferius, tamen vsque ad genua deſcendiſſe; adeoque aliqua ſui parte ſuperiectum fuiſſe *θώρακα ζώματι.* At, vt iam paullo ante vidimus, aiunt grammatici ap. Sch. A. eſſe *ζῶμα* dictum pro thorace. Huius iudicii auctorem eſſe video Ariſtarchum: Apollon. Lex. in *ζωστήρ· ζῶμα δὲ καὶ ὁ αὐτὸς ὁ θώραξ, κατὰ Ἀρίσταρχον.* Vnde in Heſychio eſt, *ζῶμα, θώραξ,* adiectum *χιτὼν* aliunde (Eſt tamen etiam Sch. br. ad 187. *ζῶμα ὁ ζωστὸς χιτών.*) et paullo poſt *ἄλλοι τὸν θώρακα.* male adiectum *οἷον τὸ ζῶμα.* idem miſcet plura in *μίτρῃ.* At Etymol. p. 414, 26 paria habet cum Apollonio. Euſtathius, qui ceteroqui veteres ſequitur, male *ζῶμα* etiam *ζωστῆρα* appellat, et *ζώνην* diſtinguit, atque ita perturbat totam rei rationem.

Apparet ex his alio ſenſu dictum eſſe *duplicem thoracem* apud Virgil. Aen. IX, 707. vbi *lorica duplici ſquama* eſt; vnde Valer. Fl. VI, 248 *duplices thoracas* fecit. Alio ſenſu thorax eſſe poteſt *διπλοῦς,* quatenus duobus cauis, *γυάλοις,* conſtabat, qui *τὸ κύτος* thoracis conſtituebant: de quibus v. ad E, 99.

Poſt omnia haec animo tenendum eſt, nec vnum eundemque armandi ſe modum moremque fuiſſe, nec vbique tam diſerte a poeta modum memorari; ne in alia loca haec eadem inferas, quae de cinctura et ſuccinctu memorata ſunt. Ita inf. E, 539 traiecto clipeo haſta in aluum adigitur: νειαίρῃ δ' ἐν γαστρὶ διὰ ζωστῆρος ἔλασσε (τὸ ἔγχος). Sic et ibid. 615. 616. et P, 519 hic nec thorax nec ζῶμα et μίτρα memorantur. At Λ, 235 ictus infertur κατὰ ζώνην, θώρηκος ἔνερθεν, οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα — ἀλλὰ πολὺ πρὶν — ἐτράπετ' αἰχμή·

134. ἐν δ' ἔπεσε ζωστῆρι ἀρηρότι. Forte poteſt ferri hiatus, quia vox hic ſubſiſtit et moram facit. Bentleius tamen expleuit ζωστῆρι ῥ' ἀρηρότι vt ζωστῆρ' ἐπαρηρότι. vt Odyſſ. Σ, 377 galea eſt ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα. Si ϝαρω etiam fuiſſet, vt viros doctos optare video, rationem haberemus accommodatiorem.

135. διὰ μὲν ἂρ ζωστῆρος ἐλήλατο — ⸖ πρὸς τὸν ὁπλισμὸν ait Sch. A. hoc eſt, vt obſeruetur armatura, (quam paullo ante memorauimus) Aiunt Sch. B. narrari contrarium inf. 186 εἰρύσατο ζωστὴρ — ſed hic cingulum Menelaum ſeruaſſe dicitur frangendo ſagittae impetum, ne in corpus penetraret.

De metro nil monent veteres. In διὰ μὲν ἂρ, celeritatem ſagittae adumbrari per tribrachyn aiunt metrici noſtri. Neſcio quam vere; ſuſpicor fuiſſe olim ſcriptum ἄρα, διὰ μὲν ἄρα ζωστῆρος, contractis duabus ſyllabis in vnam in διὰ, et locum corruptelae feciſſe alteram corruptelam ſup. Γ, 357 διὰ μὲν ἀσπίδος, vbi fuerat ſcriptum: διὰ μὲν ἂρ ἀσπίδος ἦκε.

137. (Excidit ⸖) μίτρης θ', ἣν ἐφόρει, ἔρυμα χροὸς, ἔρκος ἀκόντων. Sch. A. Zenodotum et Ariſtophanem tradit legiſſe ἔλυμα quaſi εἴλημα, *inuolucrum*. Vtinam his appoſitum eſſet: fueritne haec varietas lectionis an correctio grammaticorum! Nam potuere eſſe in hoc verſu quae improbarentur; primum hoc, quod ſe excipiunt ἔρυμα et ἔρυτο, et quod alterum eſt interpretamentum alterius; et multo magis diſplicere poteſt, quod in ἔρυμα

media eſt breuis, in ἔρυτο longa. Ita tamen ἔλυμα pro εἴλυμα putes non minus peccare, media correpta, cum Od. Ζ, 179 εἴ τι που εἴλυμα σπείρων ἔχες — Contra quod tamen haberem, quod reponerem, εἴλυμμα ſcribendum eſſe. Pro interpretatione τῆς μίτρης eſt εἴλημα ἐρεοῦν quoque in Sch. br.

In eo quod legitur ἔρυμα χροὸς, alia eſt difficultas, eaque grauior: media breui eſt ab ἐρύω, *traho*: quod alienum eſt ab h. l. in quo ſenſus requirit, *tutamen, munimentum*, adeoque ἔρυμα media producta, ab ἐρύω et ῥύω, *tueor*: v. Exc. IV ad A, 141. Knight, qui p. 103 prosodiam in hac voce animaduerterat, emendat ῥῦμα, et ſcribit: ϝρυϝμα χροϝος. et in Heſiod. E. 536 καὶ τότε ϝεσσασθαι ϝρυϝμα χροϝος. Bene haec: apud tragicos tamen et alios ἔρυμα, ſenſu *tutaminis, praeſidii, tutelae*, ſaepe occurrit media breui: exempla vide ap. Valk. ad Phoen. 990. Mature adeo in hac voce deſerta eſt ratio grammatica et etymi prosodia neglecta, et ad vulgarem vſum mutarunt Homericum ῥῦμα in vulgare ἔρυμα grammatici. Factum hoc idem in ἐρυσίπτολις inf. Ζ, 305. quod eſſe debuit ῥυσίπτολις. In H. in Cer. 230 eſt ἐρυσμός.

138. ἢ οἱ πλεῖστον ἔρυτο, διὰ πρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς. — πρὸς τὸ ζητούμενον ἐπὶ Ἀχιλλέως ἀσπίδος: ſcilicet Jl. Υ, 272. 3. vbi haſta penetrat in auream laminam et in ea haeret fixa, nec vlterius procedit; vt h. l. ſagitta in mitra, impetu retuſo.

Porro Ven. A. monet, „ſcribendum eſſe ἔρυτο, ex Ariſtarchi auctoritate, καὶ ἐπείσθη αὐτῷ ἡ παράδοσις; eſſe enim εἰρύω, vnde εἰρύετο, pro quo ἔρυτο.“ Ita vero debebat ſcribi ἐρῦτο, vt et ἐρῦσθαι, non ἔρυσθαι, quotiescunque occurrit; nec neceſſe erat, ab εἰρύω petere, ſed ab ἐρύω, pro quo εἰρύω poeticus mos vſurpat. At ignorabant grammatici eſſe duo diuerſa voc. ϝερυω media breui, *traho*, et ἐρύω, media longa, vel ῥύω, ῥῦμι, *ſervo, tueor*, eodem modo ἔρυμι, ἔρυμαι, ἔρυσθαι, ἐρύμην, ἔρυτο. v. Exc. IV ad Jl. A. paullo ante memoratum.

διὰ πρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς. In his eſt graue verſus vulnus, hiatu relicto. cum non ſit ab εἴδω, ϝείδω, vnde ϝεισατο, ſed ab εἶμι, vado; neque vllum ſuſpicioni locum video, cur et hoc ϝεισατο pronuntiatum fuerit. Verum expedita eſt medicina; εἴσατο fuit quoque ἐείσατο, vt in excuſis quoque eſt O, 415 Ἕκτωρ δ' ἄντ' Αἴαντόος ἐείσατο. et 544 τὼ μὲν ἐεισάσθην — Od. X, 89 Ἀμφίνομος δ' Ὀδυσῆος ἐείσατο. Scribendum adeo et h. l. διὰ πρὸ δ' ἐείσατο. Sicque quoties hoc idem recurrit, inf. E, 538. P, 518.

139. ἀκρότατον δ' ἄρ' ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτός. ꝰ quod Zenodotus ſcribit χαλκὸς, (ſcripſerat adeo aut ediderat ille ἀκρότατον δ' ἄρα χαλκὸς, cum reſpectu ad Il. Γ, 348 οὐδ' ἔρρηξεν χαλκός.) atqui, pergit Sch. A. ſupra vſ. 123 σίδηρον dixit, *ferream cuſpidem teli*, non adeo, putauit, χαλκὸν nunc locum habere. — Porro ἀκρότατον h. l. eſſe pro ἄκρον; et ἐπέγραψε ſcribendum eſſe propter ſequens χρόα. Etiam Apollon. Lex. in γραπτῦς laudat ἐπέγραψε χ.

140. αὐτίκα δ' ἔρρεεν αἷμα κελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς. — ἀθετεῖται, quod poeta non facile dixit ὠτειλὴν de vulnere ex miſſili; nam aliud ipſi eſt βάλλειν, aliud οὐτάσαι, illud eminus, hoc cominus haſta. Sch. A. Ariſtarchi eam cenſuram eſſe, diſco ex Apollon. Lex. in ὠτειλήν. Repetitur ea a Schol. Eurip. Hippol. 684. Eſt autem ὠτειλὴ ἀπὸ τοῦ οὐτάσαι cf. ad Ξ, 518. P, 86. Neque tamen vel ſic admitti poteſt lectio ap. Ammon. in οὐλὴ p. 107 κατ' οὐταμένην ὠτειλήν. petita ex P, 86. Repetitur mox vſ. 149 αἷμα καταρρέον ἐξ ὠτειλῆς.

κελαινεφές. nunc primum occurrit. Diſputant de eius vi grammatici. Apollon. Lex. h. v. et in τανύηκες vult modo eſſe compoſitum ex νέφος, vti, quoties Iupiter eſt κελαινεφής, modo eſſe paragogice dictum pro κελαινός. Mirum acumen. Immo vero eſt ex iis compoſitis, quae poetico vſu pro ſimplicibus adhibentur, vt ſexcenties inprimis in tragicis. Proprie nigram nubem declarat, tum omnino nigredinem, vt nunc, ſi κελαινεφὲς

αἷμα dicitur. In Hesych. κελαινεφὲς ἄμα μέλαν a Bentl. tum ab aliis iam legitur κ. αἷμα. μέλαν.

Tandem de ἔῤῥεεν, quod primo hoc loco legimus, monendum est vel verbo, nonnullos viros doctos scribi velle ἔρεεν, vti quoque ἔρηξε. ἐρίγησε. ἔριψε. ex doctrina Dawesii Misc. Crit. p. 160. Quid tamen ex hac subtilitate lucremur, non assequor. Ab initio sane litteras non fuisse geminatas nemo facile dubitet; ex prisco itaque vsu ερεεν scriptum esse debuit. Vsus tamen innumera emolliuit, aspera laeuigauit, haec ne omnia ad pristinam asperitatem reuocabimus? et si non omnia, quo tandem iudicio ac dilectu, tantum nonnulla? Nec magis tamen fructuosum est, quod spiritus appingimus ῤῥ.

141. ὡς δ᾽ ὅτε τίς τ᾽ ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ. ⊱ ⁜ Alterum hoc signum, quod declarat versum et alibi legi, ab h. l. est alienum. Diple autem eo spectat, quod nonnulli ἐλέφαντα accepere pro ἐλεφαντινὰ, tanquam ἔρια λευκά· quod etiam Eustath. memorat. Atqui ἐλέφας est etiam pro ebore; vt Od. Σ, 195 πριστοῦ ἐλέφαντος. Apollon. Lex. ἐλέφαντα. τὸ ἐλεφαντινὸν, addit Hesych. ὀστοῦν.

φοίνικι δὲ, ait Sch. A. ἄνθει, ὃ ἀπὸ τῆς πρινοῦ συλλέγουσι Τροιζήνιοι. Etiam Apollon. Lex. h. v. φοινικὸν ἄνθος designari ait per φοίνικα, apposito hoc versu. add. Eustath. Etymol. cf. Z, 219. H, 305. Colorem designari, qualis est teneri palmae palmitis, σπάδικος, φοίνικος, adeoque subrufum, docuit Salmas. ad Solin. p. 291. cf. Virgil. Ge. III, 82. At vnde color ille confectus fuerit, nos latet. Florem πρινοῦ memorat Schol. A. ad h. v. 141. Forte est ilex aquifolia, qua coccum nasci narrat Plinius XVI, 8. de qua v. Salmas. ad Solin. p. 190 sq. Pro flore καρπὸν memorat Eustath. p. 456. pr.

μιήνῃ, duplici iota, monente Ernestio, Wolfius, vt in Ald. 1. 2. et hinc deriuatis, et in Rom. Excidit alterum Iota in Turn. Steph. et hinc ductis, in quibus μιήνῃ. Codices variant, vt in aliis similibus. Est sane prior scriptura accuratior, quam etiam Ven. c. Schol.

Vrat. a. Mosc. 3. exhibent. cf. ad A, 41. vbi est κρήγυον. Nec tamen in his sibi constant nec librarii nec editores.

142. Μῃονὶς ἠὲ Κάειρα, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων. Κάειρα, Καρικὴ, ait Apollon. Lex. laudato hemistichio. Vox Κάειρα nullam habet analogiam formae: cf. Eustath. et Etymol. h. v. Non enim conuenit μάκαρ, μάκαιρα. saltem δάηρ, δάειρα, vt forte fuerit Κάηρ, Κὰρ, Κάειρα. Alii volunt esse pro Καῖρα, alii comparant cum Φαείνω.

Porro Schol. A. laudat duplicem lectionem, ἵππων et dualis ἵππω (debuit esse ἵπποιν.) Aristophanem tantum dualem agnouisse.

143. πολέες τέ μιν. Vindob. Alt. δέ μιν.

144. ἱππῆες Φορέειν (μιν ἠρήσαντο) βασιλῆι δὲ κεῖται ἄγαλμα. Versum habet Suidas in ἄγαλμα, vbi obseruatio, quae et in Schol. br. occurrit, addita: ἄγαλμα ornamentum Homero, serioribus statuam esse. Disertior in hac voce est Apollon. Lex. h. v. laudatis vss. 144. 5.

145. ἐλατῆρί τε κῦδος. Vrat. b. δὲ, at praecesserat, κόσμος δ' ἵππῳ.

146. τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροί. — μίανθεν metrum forte admittere ait Eustathius pro μιάνθησαν. Quorsum tamen hoc? cum μιάνθην sit contractum ex μιανθήτην, alterum autem ne metro quidem satis conveniat. Etiam ap. Maximum Tyr. (24) XXXX. p. 257. To. II. Reisk. μηροὶ, et tamen μιάνθην. Dubitat tamen Bentleius, an fuerit: τοίω τοι — μηρὼ εὐΦυέε, κνῆμαί τ' — Etiam veteres grammatici pugnarant, sintne εὐΦυέες μηροὶ, an εὐΦυέες κνῆμαί τε. prius defendebat Nicanor. „γρ. κνῆμαί τε ἰδὲ" ap. Barnes. indocte. sic Cant. Harl. ap. Bentl.

148. Ῥίγησεν δ' ἄρ' ἔπειτα. Aristarchea lectio δ' ἄρ. Improbatur altera τάρ, v. ad A, 65.

149. — praefixus est obelus in Ven. et in Sch. A. nec tamen monitum, quid sit, quod versus damnetur. Scilicet respectu voc. ὠτειλῆς. v. sup. ad 140.

Subiicitur Scholion, quod ratione caret, nisi retrahatur ad vs. 151 ὡς δ' εἶδε. vbi grammaticum puta legisse

ὡς δὲ ἴδε. Ait enim: *συσταλτέον τοῦ ἴδε τὸ ι, ὁμοίως τῷ· οὐκ ἴδον, οὐ πυθόμην* (Od. Ψ, 40) Pergit: *εἰσὶ δὲ οἱ ἀναγινώσκοντες, ὡς δ' εἶδεν νεῦρόν τε, ὁμοίως τῷ· ὡς εἶδεν δύο Φῶτε* (Jl. E, 572) *οὐχ ὑγιῶς. ἐνθάδε γὰρ οὐ καλῶς δυνάμεθα ἀναγνῶναι η* (corr. *εἴ*) *Φυλάσσοντες τὴν δίΦθογγον ει.* Cauſſam diuerſitatis mox declarat obſcure per ſubtilitates vanas, quia veram rationem ex digammo ignorabat.

151. *ὡς δὲ ἴδε.* ita repoſui pro *ὡς δ' εἶδε.* v. modo ad vſ. 149. Eſt quoque *ὡς δὲ ἴδεν* in Ven. Lipſ. Harl. Vrat. a. Townl. alludunt Moſc. 1. 3. *ὡς δ' ἴδεν.* *ὄγκους, τοὺς πώγωνας τῶν βελῶν τῶν τοξικῶν.* Apollon. Lex. h. v. addunt *τὰς ἐξοχὰς τῶν βελῶν* Sch. A. et ſimilia omnes fere grammatici repetunt, etiam Etymol. et Pollux. At *τὸ νεῦρον, τὸ κύκλῳ σΦίγγον τὴν τοῦ σιδήρου τοῦ βέλους ἐμβολήν*: Euſtath. Sch. br. Heſych. h. v. ergo ex tendine, neruo pro filo factum.

ἐκτὸς ἐόντας. ἐκτὸς τοῦ σώματος. ne diuerſa tradi videantur inf. 213 ſqq. Supererat ſalutis ſpes, ferri acumine tantum in corpus acto. Mox de voce *ἄψορρον* v. ad H, 413. *rediit ei animus.*

153. *τοῖς δὲ βαρὺ στενάχων.* Ita diſtincte Ven. vulg. *βαρυστενάχων.* v. ad A, 364. *τὸν δὲ.* Par. in marg. ed. Libert. Pro *μετέΦη* C. et L. ap. Bentl. et vn. Vindob. *προςέΦη.*

154. ⳨ diple videtur ad vſ. antec. ſpectaſſe quod in eo eſt *στενάχων*, non *στεναχῶν*, quia et *στενάχομαι* (in *ἐπεστενάχοντο*) ſequitur. Ex Ven. B. colligere licet, verſum ab aliquo codice abfuiſſe, nam recte eum legi grammaticus contendit.

155. *Φίλε κασίγνητε.* In *Φίλε* quomodo priorem producere potuerit poeta, quaeritur. Metri neceſſitate factum aiunt. Alii geminandum eſſe λ, alii ſcribendum eſſe *Φῖλε*, quod Ptolemaeus facere iuſſit. v. Euſtath. ad h. l. et E, 359 ſicque exaratum a Barnes. Cum duplicem probabile ſit fuiſſe formam vocis, alteram priore longa, *Φίλω, Φίλομαι, Φίλημι*, alteram breui priore, *Φιλέω*: poſ-

ſis ſuſpicari quoque, fuiſſe primitiuum duplex φίλος et φῖλος. Cum tamen de hoc aliunde non conſtet, manebo in hoc, tono et geminato λ productam eſſe ſyllabam. Hermann. de metris Gr. p. 70. breuem productam cenſet vi arſeos, quae fortiſſima eſt in principio verſus.

„γρ. κασίγνητος“ Barnes. ex ſuo forte commento.

156. οἶον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν Τρωσὶ μάχεσθαι.

Eſt in πρὸ Ἀχαιῶν hiatus, qui tamen aurem non offendit. In Sch. A. et Euſt. notatur lectio πρὸς Τρώων. Suſpicari licet exempli loco hoc appoſitum eſſe alteri lectioni, quae fuit, πρὸς Ἀχαιῶν. Nam πρὸς notionem τοῦ πρὸ interdum habet, vt in πρόσθεν. ἔμπροσθεν. et πρὸς, *coram*, in illo: τὼ δ᾽ αὐτὼ μάρτυροι ἔστων πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων A, 339. et al.

157. ὥς σ᾽ ἔβαλον Τρῶες. ⊱ πρὸς τὸ ἔβαλον, ὅτι ἐκ βολῆς ἔτρωσαν, *eminus telo.* cf. ad 140. et ſaepe. Nusquam memoratur Ionicum ὥς σε βάλον. Apud Heſych. eſt, ὧ σε. διὰ τοῦτο. ὧ σ᾽ ἔβαλον Τρῶες. notante Bentleio. Putes auctorem gloſſae aliter legiſſe in Homero. Nunc inſpecto Schow video in Heſychii mſto. Veneto legi: ὥς σε. διὰ τοῦτον. ὡς ἔβαλλον Τρῶες. ita euanuit varietas. In eodem Heſych. in ὡς. καὶ θαυμαστικὸν ἐπίῤῥημα. ὡς ἔβαλον Τρῶες. Acceperat ergo per exclamationem. Melius nos vulgo: *Sic. adeo.* Alii, *quandoquidem.*

158. οὐ μέν πως ἅλιον πέλει ὅρκιον. Opportune hunc verſum in animum reuocauit Quintus in ipſo Troiae excidio, lib. XIII, 377.

πέλοι C. et L. ap. Bentl. qui probauit adſcriptis vſſ. B, 340. 1.

αἷμά τε ἀρνῶν. hiatum animaduerterat Bentl. nec meminerat, eſſe digamma ϝαρνων, v. ad Γ, 103. ſed tentabat variis modis: αἷμά τ᾽ ἄρ᾽ ἀρνῶν vel ἅλια πέλοι ὅρκια, μήδεά τ᾽ ἀρνῶν ex B, 340. vel ὅρκιον αἷμα κατ᾽ ἀνδρῶν, nam κατ᾽ erat in C. et L. ſic fere eſt in Heſych. κατὰ βοὸς εὔξασθε vbi vide. Eſt quoque, notante Bentleio, in Heſych. αἰὸν, μάταιον, pro ἅλιον.

159. *σπονδαί τ' ἄκρητοι, καὶ δεξιαὶ αἷς ἐπέπιθμεν.* ⟗ propter *ἄκρητοι,* cum tamen sup. Γ, 269. 270 dictum esset *κρητῆρι δὲ οἶνον μίσγον.* quod adeo non potest esse, *vinum aqua miscuerunt,* cum nunc *οἶνος ἄκρατος* memoretur. v. ad e. l.

Obseruant quoque grammatici, quod *dextras datas* supra non memorauerat poeta in ipso foedere. Ceterum versus iam fuit lectus B, 341. *ἐπέπιθμεν* est et *ἐπέποιθμεν,* vt in vno Vindob.

161. *ἔκ τε καὶ ὀψὲ τελεῖ.* ⟗ *ὅτι Ζηνόδοτος γράφει, τελέσει.* (Ita scribere non potuit, sed *τελεῖ* pro futuro acceperat) *καὶ, σύν τε μεγάλῳ τίσουσι.* (hoc vtique melius conueniret.) Pergit grammaticus: *οὐκ ἔχει δὲ οὕτως, ἀλλὰ καθολικῶς* (per sententiam, non de solis Troianis) *ἐπὶ τῶν παραβαινόντων τὰ ὅρκια.* Grammatici *τελεῖ* et *ἀπέτισαν* pro futuris dicta esse volunt, quod et patet ex Eustathio. Ernesti adeo hanc futuri et aoristi coniunctionem ait esse frequentem, etiam prosaicis, et laudat Intpp. ad Luciani Reuiuisc. c. 22. Enimuero diuersa est ista ratio ab hac, in qua versamur. Ita debebat saltem esse *ἀποτίσαιεν ἄν.* Forte dicas in *ἀπέτισαν* subintelligendum esse *ἄν.* vt illud Apollonii I, 1158 *τὴν δ' οὔ κε — κίχον ἵπποι, assequi possent.* Saltem dicendum, *ἀπέτισαν* dictum esse pro praesenti *ἀποτίουσι,* et rem adductam in praesens tempus. Si tamen constaret Zenodoteam lectionem non correctionem esse, sed antiquam lectionem, hanc vtique praeferrem. *ἀπέτισσαν* vitiose edd. ante Barnes. qui ad prosodiam cum codd. plerisque, exceptis Cant. Venet. Vrat. b. et c. correxit; nam media per se producta est. *σύν τε μέγαλῳ.* Sch. br. *χόλῳ. ἢ τόκῳ ἤτοι ποινῇ. προστίμῳ.* Simplicius Sch. A. *κακῷ.* Notabile quoque quod *σὺν* adiectum, quod vulgari vsu non in more habetur: nam alias est *ἀποτίσεις μεγάλῳ, κεφαλῇ σοῦ* et sic porro, magno lues.

163. *εὖ γὰρ ἐγὼ τόδε οἶδα.* Flor. et al. *ἐγὼν* sine caussa. Bentleius hos tres versus 163. 4. 5. suspicabatur ex Il. Z, 447. 8. 9. huc translatos esse. Potest alius con-

trarium ſuſpicari. v. ad e. l. Verſum 163 recitat Strabo XIII, p. 897 A.

164. ἔσσεται ἦμαρ, ὅταν ποτ' ὀλώλῃ Ἴλιος ἱρή. ⸓ quod ὀλώλῃ pro ἀπολεῖται. (ſcil. vi et vſu ὅτε ἀπολεῖται et ὅταν ὀλώλῃ eſſe poſſunt idem: Ita Θ, 373 ἔσται — ὅταν εἴπῃ vbi Ven. A. obſeruationem repetit.) — et quod ἡ Ἴλιος Homericum eſt.

Verſus recitantur a Galeno de opt. ſecta 14. vbi male editum, ὅταν πότ' ὀλώλοι.

ὅτ' ἂν et h. l. ſcribitur: v. ad A, 519.

165. λαὸς ἐϋμμελίω. Inutilis eſt geminatio litterae; nam ipſo loco ac tono ſyllaba producta eſſet ἐϋμελίω. Eſt autem εὐμελίας, et Ionice εὐμελίης, εὐμελίεω, ίω, docente Etymologo h. v. Sic in Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι B, 461. vbi v.

166. Ζεὺς ὑψίζυγος. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ἐν ναυσὶ ζυγῶν, ἐφ' ὧν καθέζονται οἱ ἐρέσσοντες. Sic A. B. Sch. br. Euſtath. Attexuntur alia minus probanda et ibi et apud Philemonem MS. in nota Villoiſoni ad Apollonii Lex. h. v. In Apollonio recte ad h. l. ὁ τὴν ἀνωτάτω ἕδραν ἔχων. Occurrit ſic et ap. Tragicos v. c. Eurip. Phoen. 74. vbi cf. Schol. et Valk. eſt idem quod ὑψίθρονος ἐν ὕψει θρόνον ἔχων. Suidas.

167. Ζεὺς δὲ αὐτὸς ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν αἰγίδα πᾶσι. pendent ab ὅταν. ⸓ quod aegis Iouis ὅπλον. (clipeus) πρὸς τοὺς νεωτέρους ποιητάς. „Monetur hoc adeo aduerſus recentes poetas, an quod hi pro *lorica* vocem accipiunt?

Notat quoque Sch. B. ἐπισσείῃ eſſe pro futuro; et in Sch. br. redditur ἐπισείσει. Geminatio ſibili debetur ſerioribus.

170. αἴ κε θάνῃς καὶ μοῖραν ἀναπλήσῃς βιότοιο. (⸓) quod Ariſtarchus habuit πότμον, vulgatae (κοιναὶ) habuere μοῖραν. Sollenne eſt μοῖρα θανάτου. et abſolute Apollon. I, 1322 πέπρωται, μοῖραν ἀναπλήσειν. Scilicet μοῖρα *praefinitum* eſt *tempus*, *ſors*, ſeu *vitae*, ſeu *mortis*. hoc frequentius in formulis: μοῖρα θανάτου. θάνατος καὶ

μοῖρα. Poſſit ergo etiam *ἀναπλήσειν μοῖραν θανάτοιο* locum habere. At *βιότοιο μοῖραν*, explendo fatale vitae tempus obire, fere vt Latini dicunt *explere.* Aliis locis *ἀναπλῆσαι* eſt reddendum per *exantlare*, *perpeti*, *ſubire*, vti *πότμον*, *κήδεα*, *οἶτον*, *ἄλγεα*, *κακά*, et ſimilia, etiam in Apollonio Rh. et aliis; *ἀναπλήσωμεν ὄλεθρον* eſt ap. Quintum V, 426. interdum mutatum in *ἀνατλῆναι* et *ἀνατλήσεις*. v. c. ap. Brunck. ad Apollon. IV, 1388.

171. *καί κεν ἐλέγχιστος πολυδίψιον Ἄργος ἱκοίμην.* ⚹ *ὅτι Ἄργος τὴν Πελοπόννησον, οὐ τὴν πόλιν λέγει.* De hoc v. Exc. I ad B.

Duplicem lectionem habuit Ariſtarchus, *ἐλέγχιστος*, et *ἐλέγχιστον*, alterum hoc vix ferendum; praefixum tamen Sch. B.

Super *πολυδίψιον Ἄργος* mira comminiſcuntur veteres. Obuia res eſt *δίψιον* terram eſſe aridam; fontem *δίψιον* qui nullam aut exiguam aquam habet; ſic Hermippus ap. Ioſeph. in Apion. I, 22 Pythagoram ait praecepiſſe, *τῶν διψίων ὑδάτων ἀπέχεσθαι*, ſcil. potius ſectari amnes largos. Expeditum eſt rem ex priſcis mythis repetere, quibus traditum erat, antiquiſſimis aetatibus ſiticuloſam, *ἄνυδρον*, fuiſſe Argolidem. In quem ſenſum quoque mythum de L. Danaidibus interpretantur, proviſum enim fuiſſe a Danao L. puteis effoſſis. Primo loco haec traduntur in Sch. A. et Etymol. v. Apollod. II, 1, 4. Bene de his, vt de multis aliis, egit iam Koeppen. Interea mirum videri poteſt, antiquum hoc, quod ad Argolidis origines ſpectauerat, in epitheti perpetui loco haberi potuiſſe, quandoquidem ſerius *Ἄργος εὔυδρον* factum eſt per puteos et fontes. Itaque viam inierunt aliam, vt repeterent vocem ab *ἴπτω* pro *βλάπτω*, vt ſit pro *πολυίψιον*, interpoſito delta (qua tandem analogia?) *πολυβλαβὲς διὰ τὴν ἧτταν.* Sicque tradunt non modo Sch. br. A. B. Etymol. Schol. Apollonii Arg. IV, 14. verum etiam Strabo VIII, p. 569 B. C. quem exſcripſit Euſtath. h. l. et p. 16 extr. Eſt quoque ap. Apollon. Lex. *δίψιον. βλαβερόν*, quod in Sophoclis Ixione fuit lectum. Tandem

πολυδίψιον voluerunt ex h. l. esse πολυπόθητον, metaphora a sitientibus ducta: v. Sch. A. br. Etymol. Sch. Apollon. l. c. Strabo l. c. Athen. X, 9. p. 433. v. Barnes. hoc Hesychius illustrat: δίψιον Ἄργος. Ἡσίοδος μὲν (legit praef. p. VIII. Ruhnken. Ἡλιόδωρος) τὸ ἄνυδρον, Ἀρίσταρχος δὲ τὸ πολυπόθητον. διψᾶν γὰρ τὸ ἐπιποθεῖν. Additur tamen his alterum: ἢ ὑπὸ Διὸς βεβλαμμένον. ἴψαι γὰρ τὸ βλάψαι. (de quo v. ad A, 3.) Nouam coniecturam proposuit Toup. ad Hesych. Vol. III opp. p. 326. πολυλίψιον, quia apud Apollon. IV, 813 occurrit λίπτειν, pro ἐπιθυμεῖν, et λὶψ, ἐπιθυμία, apud Hesych. Esset itaque et sic Ἄργος πολυπόθητον. — Videntur veteres plus laboris et molestiae suscepisse, quam necesse erat. Potuit Argolis solum habere natura aridum et siticulosum; vtpote sabulosum; habuit tamen et amnes et fontes, quibus irrigaretur.

173. κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιμεν Ἀργείην Ἑλένην. In Cant. Lipſ. Eton. λίποιεν vt ad Achiuos referatur.

174. σέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα ⊱ quod hinc patet, in terra peregrina mortuorum corpora non fuisse domum reportata. (Repetuntur haec a Suida in πύσει, sed in alium sensum deflexa.) Monitum, respectu loci H, 334. 5. quos versus ab Homero non esse, hinc apparere. πύσει, σήψει, Apollon. Lex. h. v. vt ἀνδρῶν πυθομένων Od. M, 46. πύσσει iam ante ed. Rom. corrupit Ald. 2. cum sequacibus, cum in Flor. et Ald. 1. esset πύσει. reuocauit hoc Stephanus cum prior sit producta. Sic quoque Schol. Nicandri et Apollon. de Synt. II, p. 165. vbi docet, σέο ὀστέα esse pro σὰ, et p. 66. esse σέο scribendum, idque factu opus fuisse, etiamsi non in principio sententiae legeretur. Disertissime τὸ πύθεσθαι expositum est in Sc. Herc. 152 ὀστέα δέ σφι περὶ ῥινοῖο σαπείσης Σειρίου ἀζαλέοιο κελαινῇ πύθεται αἴῃ.

176. καί κέ τις ὧδ' ἐρέει ⊱ quod abundat κε, aut est enallage pro εἴποι ἄν. " Oblitus est grammaticus, Homerum saepe futurum cum ἂν ponere pro optatiuo vel

coniunctiuo. Ὑπερηνορεόντων. e pluribus teneo esse pro ὑπερηφάνων.

178. εἴθ' οὕτως ἐπὶ πᾶσι χόλον τελέσει' Ἀγαμέμνων. restituit τελέσει' Barnes, quod et Cod. Cant. habet, pro vulgari τελέσει edd. et codd. at εἴθε cum futuro quis ferat! τελέσοι est in Eustath. marg. Cant. item in Apollonio Alex. de Syntaxi p. 246 et p. 248.

χόλον τελέσειε. vt A, 82 ὄφρα τελέσσῃ referendum ad χόλον. Nec de νόον cogitandum.

181. σὺν κεινῇσιν νηυσὶ. Cant. χερσὶ superscr. νηυσὶ, sic et L. ap. Bentleium, cui hoc probatur, quomodo enim, inquit, naues inanes, sine remige, domum redire possunt. Laudat quoque Od. K, 42 οἴκαδε νισσόμεθα κεινὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες. Atqui, praeda ex vrbe nunc non capta, vacuae ipsae redeunt naues: vt in illo loco: πολλὰ μὲν ἐκ Τροίης ἄγεται κειμήλια καλὰ ληΐδος praecesserat; et inf. vss. 238. 9 pro interpretatione sunt. Trepidant tamen grammatici quoque in Sch. A. B. Sch. br. Eustath. plerique, et Eust. accipiunt, vacuas, sine Menelao.

Aliud mirari licet, cum tam importune alibi το ν in fine vocum inculcetur, h. l. edi vbique κεινῇσι vsque ad Turnebum, qui sine codice intulit; porro a codd. Eton. Vrat. A. Mosc. 1. 3. abesse video; ex aliis nil notatum. E cod. Ven. tamen κεινῇσιν editum est. Videmus vtique, e codd. parum praesidii ad iudicium de his ferendum peti posse.

182. τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθών. — quod εὐρεῖα h. l. non est genericum epitheton, sed pro εὐρεῖα γενομένη. εὐρύ μοι χάσμα γῆς γένοιτο Sch. A. Sch. br. Suidas. Per εὐρέως reddit Sch. B. vt ἀγορὰ αἰψηρή. Od. B, 257. Eadem iam leguntur ap. Apollon. Lex. in αἶψα et in ταχεῖα. ex eo Hesych. in αἰψηρά. Idem χάνοι εὐρεῖα χθὼν, εὐρὺ χάσμα ποιήσειεν ἡ γῆ. Equidem non video, cur non pro ornante terrae epitheto εὐρεῖα accipi possit.

In capite versus ὥς ποτέ τις ἐρέει. Bentl. tentabat ὧς ὅτε τις ἐρέει, τότε —

183. τὸν δ' ἐπιθαρσύνων. Ed. Flor. Vrat. c. ἐπιθαρσήσας.

184. μηδέ τί πω. Sic Ariſtarchus; non που, vt nonnulli. Sch. A.

185. οὐκ ἐν καιρίῳ ὀξὺ πάγη βέλος. Harlei. οὐ θὴν καίριον ὀξὺ βέλος πάγη, α.

De καίριον v. ad Λ, 439.

186. 187. ἀλλὰ πάροιθεν εἰρύσατο ζωστήρ τε παναίολος ἠδ' ὑπένερθε ζῶμά τε καὶ μίτρη, ἣν χαλκῆες κάμον ἄνδρες. Eſſet εἰρύσατο a ϝερυω traho: quod eſt alienum. Non dubito fuiſſe aut εἰρῦτο, *tuebatur*, vt ſit pro εἰρύετο, aut εἴρυτο, ab εἴρυμαι, εἰρύμην. Sic Π, 542 ὃς Λυκίην εἴρυτο — v. ad vſ. 138 et Exc. IV ad A.

παναίολος. in aliis vt Vrat. a. παναιόλος. ſic variat ſcriptura in κορυθαίολος et al. vt iam monitum ad B, 816. Redditur vox *mobilis* a Clarke, ex Porphyrii Qu. Hom. 3. (eſt locus etiam in Schol. ad Z, 359.) At ea notio h. l. parum commoda eſt. Vt igitur de hac voce ſemel dicam: αἰόλος cum deriuatis ſpectat omnino ad *motum celerem*, vnde et eſt αἰόλλειν (male ἀπὸ τῆς ἀέλλη ducit Porphyr. Qu. Hom. 3. et ad Z, 359). At is eſt *varius*, *variat* quoque *res*, et *varios* habet effectus. Eſt adeo *varium* modo luce ac ſplendore, coruſcans; modo colore; modo *figuris*, *arte*. Transfertur quoque ad *animi cogitata*, *conſilia*, *dolos*; denotat verſutum. Conuenit adeo voci Lat. *varius*. Quo fit, vt interdum notatio ſit incerta, cum haud vna modo ſententiae conueniat; vtque definiri nequeat, quam poeta in animo habuerit; ita κορυθαίολος poteſt ad celeritatem motus, et ad vibrationem lucis ex aere referri: cf. ad B, 816. Conuenit αἰόλος ſaepe cum ποικίλος v. inf. 432. Cingulum h. l. cum ex aere ſit, eſſe poteſt αἰόλον, ſeu παναίολον, varie ornatum vti ſupra erat δαιδάλεον vſ. 135. poteſt tamen quoque eſſe coruſcum, vt E, 295 arma αἰόλα παμφανόωντα. et ſic Sch. ad K, 77.

187. ζῶμα (non ζωστὴρ) quod ζῶμα ſolum nunc memoratur, non thorax ſimul, cui illud eſt ſubtextum; — mitra

autem lanea eſt aere obducta. De his v. ſup. ad vſ. 135.

τὸν χαλκῆες κάμον ἄνδρες. Poteſt videri ad h. l. reſpexiſſe Ariſtoteles Poet. c. 22. vbi inter ea, quae vſu defendi poſſunt, eſt: *καὶ χαλκέας, τοὺς τὸν σίδηρον ἐργαζομένους.* Adde Od. I, 391. 2. 3. De auri fabro *χαλκεὺς* Od. Γ, 432.

190. *ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται.* Sch. br. *ἐφάψεται. ψηλαφήσει.* recte. Per duplex *σ* ſcribitur *ἐπιμάσσεται* h. l. vbique, etiam in Ven. vbi Schol. A. *παρὰ τὸ μῶ. μαίω. μάω.* vt *νῶ. ναίω. νάω.* Erit ergo *ἐπιμάομαι*, idem quod *ἐπιμαίομαι*, de *omni* impetu corporis et animi *ſtudio*, tum etiam *de conatu attingendi aliquid* dictum, vt de equis aliquoties dictum, *μάστιγι ἵππους ἐπεμαίετο.* Inde *ἐπιμάσεται* erit et *ἐπεμάσατο*, et ad producendam brevem ſyllabam in *αω*, geminato *σ ἐπιμάσσεται, ἐπεμάσσατο.*

At alii a *μάσσειν* ducunt, cui duplicem ſignificatum Euſtath. aſſignat, *ἀποσπογγίζειν* (vt ſaepe eſt *μάσσειν. μάττειν abstergere*) tum etiam *ἐπιμάσσασθαι, τὸ διὰ ἐπαφῆς θεραπεῦσαι. μάσσεσθαι γὰρ καὶ τὸ ἅπτεσθαι.* Et eſt in Heſych. *ἐπεμάσσατο. συνετάραξεν. ἐφήψατο. ἐψηλάφησεν.* Erit ergo ex *μάσσομαι* futurum non *μάξομαι*, quod expectabas, ſed, forte vt in *πλάσσω, μάσομαι*, et h. l. *ἐπιμάσεται*, cumque *α* ſit breuis, geminato *σ ἐπιμάσσεται.* Hactenus ambigua res manet, v. c. Od. N, 429 *ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη*, Vlyſſem, vtrum ſit ab *ἐπιμάσσω* an ab *ἐπιμάομαι.* ſic quoque in aliis. Od. Λ, 590 *ἐπὶ χερσὶ μάσασθαι apprehendere, ἐπιμάσασθαι.* add. Τ, 468. 480. porro Od. Υ, 152 *σπόγγοισι τραπέζας ἀμφιμάσασθαι. ἐσεμάσσατο* Il. Ρ, 564. Υ, 425. vbi tandem a Barnes et Clarke de hac voce eiusque temporibus *μάσομαι, ἐμασάμην*, aliquid monetur. Erneſti comparat *πάσσομαι, ἐπασάμην.* Adde alia: *ἱμάσσω. ἵμασε καλλίτριχας ἵππους.* Videri debet *μάσσω* retinuiſſe ſignificatum *τοῦ μάω* primitivum, *de motu et impetu ad aliquid*, verum cum translatione *ad res diuerſas, quas prehendimus aut appetimus*; vnde eſt *pinſo, ſubigo*, et ſic porro. Conf. He-

ſych. in μάσσαι. μάσσει. μάσσασθαι, et laudd. in Not. ad e. l.

Hactenus ſatis bene ſe haberent disputata, at ecce ipſe Homerus habet a μάσσω futurum, non μάσω, ſed μάξω· Od. T, 92 ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις. Concidunt ita omnia, et dicendum eſt, non a μάσσω, ſed a μάω, μάομαι ducta eſſe μάσομαι, ἐμασάμην, correpta priore. vti in μέμαμεν, μέμασαν. et hinc ductis, vt αὐτόματος, vt adeo geminandus ſit ſibilus ἐπιμάσσεται ad producendam ſyllabam. Eſt ſane a μάω ductum μαιμάω, media longa; verum vt alia, ita et μάω poteſt duplici modo ſcriptum et pronuntiatum fuiſſe, μάω et μᾶſω, μαιμᾶ ω. Sufficit dubitari amplius non poſſe ἐπιμάσεται et ἐπιμάσασθαι ſiue vno ſiue geminato ſibilo ab μάομαι ducta eſſe, et eſſe vim vocis, *attingere.* Recte adeo Etymol. ἐπιμασάμενος, ἐπιλαβόμενος. ἁψάμενος. quod idem in Homero ἐπιμασσάμενος. cf. inf. ad T, 263 ἀπροτίμαστος. Altera ex parte dubitari nequit, a μάω, μάομαι, ductum eſſe μάσσω, atque etiam μασάω, *manduco*, priore breui, vnde etiam ſcribitur μασᾶσθαι et μασσᾶσθαι. vide laudd. a Steph. Bernardo ad Theophan. Nonnum p. 78. Ad eundem modum erit conſtituendum ἐςεμάσσατο inf. P, 564 et Y, 425.

191. φάρμαχ' ἅ κε παύσῃσι ⊱ quod dicta haec pro παύσειεν ἄν. vt ἰχθὺς, ὅς κε φάγῃσι, ὃς φάγοι ἄν Φ, 127. vbi cf. Schol. Sch. A. et B. bona obſeruatio, quae tamen locis infinitis repetenda eſſet; vt A, 137. 139. vbi vide 205. et al.

παύσῃ τε Moſc. 3. ex corr. an voluit γε.

μελαινάων ὀδυνάων eſt quoque ap. Heſych. v. ad vſ. 117.

193. ὅττι τάχιστα. Alii vna voce ſcribunt; ſollenni grammaticorum more compoſita fabricandi.

194. φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱὸν ἀμύμονος ἰητῆρος. Ex Schol. B. apparet olim dubitatum eſſe, ſitne περιττὸς ὁ στίχος. Melius vtique eo carebimus. Siue Μαχάονα φῶτα iunxeris, ſiue φῶτα Ἀσκληπιοῦ υἱόν, ſeu abſolute ſum-

ſeris, ineſt aliquid inſolentioris vſus. Nec rem expedit Clarke dicendo: „Vox φῶτα non hic παρέλκει, quod eſt ridiculum et poeta omnino indignum; ſed aut virum inclytum denotat, aut quod Pauſanias ait II, 26 p. 172 φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱὸν, ὡς ἂν εἰ λέγοι, θεοῦ παῖδα ἄνθρωπον." Haec iterum apponit ad Φ, 546. nec videt, rem ibi aliter ſe habere; nam eſt ibi δῖον φῶτα. mox ἰσόθεος φὼς 212. Et eſt ſollenne cum adiectiuo illud poni, non autem abſolute φῶτα. An dices Σωκράτην ἄνδρα προσεῖπε? — Dixeris forte eſſe δεικτικῶς dictum *voca Machaonem, virum inquam, ex Aſclepio natum: den Mann da, den Sohn A.* At nihil horum procedit; et praeclare vidit Koeppen noſter, nos corruptelam amplecti, et fuiſſe videri ἰητῆρα, vt eſſet vera lectio: φῶτ', Ἀσκληπιοῦ υἱὸν ἀμύμονος, ἰητῆρα. Nam hoc recte dicitur φὼς ἰητήρ. ἀνὴρ ἰατρός. Oriri potuit corruptela ex ſimilibus locis, vt Λ, 518 Βαῖν', Ἀσκληπιοῦ υἱὸς ἀμύμονος ἰητῆρος, et ibid. 834. et 514 Ἰητρὸς γὰρ (ad manum eſt) ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων.

195. ※ — 196. ※ — 197. ※ — aſteriſcus, cum obelo qui in verſu 196 exciderat in Veneto, declarat, omnes tres verſus pro aliunde illatis habitos eſſe, alio loco melius lectos quam hic: Scilicet vſſ. 205. 6. 7. Defendit tamen vſ. 195 vna cum 194. Schol. B. De his verſibus otioſis et diuerſo loco repetitis raro tuto pronuntiari poſſe, iam profeſſi ſumus.

195. ὄφρα ἴδῃ. Ven. B. ὄφρ' ἴδῃ. cum Harl. et Townl. vitio proſodico obuio. at recte Apollon. Lex. ὄφρα ἀντὶ τοῦ ἵνα, ἢ ὅπως. ὄφρα ἴδῃ Μενέλαον. Tum ἀρήϊον Ἀτρέος υἱὸν Ven. ed. cum Schol. A. B. (pro variante tamen laudatur alterum) Townl. Ad 196 eſſe debuit ⸖ quod ἔβαλε dixit de telo eminus miſſo; reſpectu ad v. 157.

202. οἳ οἱ ἕποντο Τρίκης ἐξ. Barnes refinxerat ἕπον Τρίκκης quia geminata littera ſcribitur B, 729. At ἕπειν pro *ſequi* Homero non frequentatur; v. ap. Clark. et Alberti ad Heſych. in ἕπουσιν. Prior in Τρίκῃ natura breuis eſſe putanda eſt; Etſi ſollennius nomen eſſe coepit

Tricca, Τρίκκη, quo vſi ſunt ſcriptores. Habent et h. l. vitioſe ἕποντο Τρίκκης Ven. Harl. Vrat. a. Simile vitium videbimus inf. ad Λ, 483. In Vrat. A. etiam vitioſius eſt Θρήκης.

203. ἔπεα πτερόεντα προςηύδα. pro hoc πτερόεντ' ἀγόρευεν alii ap. Ven. A. De παπταίνω Scholion ad 200. habetur in Etymol. h. v.

204. Ὄρσ' Ἀσκληπιάδη. Ὄρσεο Sch. br. ὄρσε Vrat. A. ſed ὄρσο alibi. vt Ὄρσο, Θέτι. Etſi nemo docuit, qua analogia hoc dictum ſit. Mihi videtur ab ὄρω factum. ὦρμαι, vnde ὄρσο, vt λέλεξο. δέδεξο. Niſi ſtatuere malis fuiſſe verba in μι. ὄρημι, et ὄρμι vnde ὄρσο. — καλέει σε κρ. Vrat. b.

205. ※ (et ſic inſigniti eſſe debebant etiam 206. 207. nunc enim recte ſuum locum occupant hi tres verſus; minus bene ſupra 195. 6. 7. hoc enim deſignat aſteriſcus.) In 205 ὄφρα ἴδῃ ed. Ven. cum Sch. A. mſ. Lipſ. Townl. Eton. Moſc. 1. eſtque ea Ariſtarchea lectio. Itaque vix abstinui quo minus reuocarem pro vulgari ὄφρα ἴδῃς. Vide ad A, 203. retinebat me, quod praeceſſit 195 ὄφρα ἴδῃ tertia perſona, et ἴδεν ἕλκος, vſ. 117. Per ſe nil refert, eſt enim vtrumque vſitatum ἰδόμην et ἴδον. ἰδεῖν et ἰδέσθαι, *videre*. In fine ἀρχὸν Ἀχαιῶν, nunc legit Ven. cum Townl. Eton. et binis Vindob. qui 195 Ἀτρέος υἱὸν habebant. Ad 206 appicta ⸖ ſpectat ad ἔβαλε cf. ad 196.

208. ⸖ propter ὄρινεν. ἀντὶ τοῦ κατὰ ψυχὴν ἐκίνησεν. reſpectu habito ad verſum: ὣς φάτο, τῇ δ' ἄρα θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν ὄρινε (Od. P, 150 Telemachus narratione de profectione coram Penelope facta) quo loco pro ἐθύμωσε accepiſſe narratur is qui Odyſſeae lectionem vulgatam eo modo, quo habemus, adornauit, (ὁ διασκευαστὴς) et ibi XX. verſus ſequentes appoſuiſſe. Scilicet eſt θυμὸν ὄρινε de motu illo animi dictum, cum repentina re perculſi terrore, metu, ſollicitudine, ſimul afficimur.

210. Antecedens producunt Schol. A. ad κυκλόσε. Scilicet et hoc exemplum eſt apodoſeos per δὲ ſubiectae: qua de re aliquoties monitum eſt v. c. ad A, 58. Λ, 713. vnde etiam δὲ adiungitur τόφρα δὲ, et putatur in his δὲ eſſe δή. cf. Gregor. Dial. p. 33, 58. At Schol. B. cenſet, liberatam ab vtroque verſu 211. 212. βλήμενος et κυκλόσε, ſi deleti fuerint, orationem profluere ſignificantiorem. Quod concedi poteſt; vt nec tamen ad delendos verſus ſatis hoc valeat. — Porro ἵκανεν Bentl. ſive ex cod. ſiue ex coni. ſcripſerat.

212. κυκλόσ'. — Ariſtarchus ſcripſerat κύκλος, vt eſſet ἀγηγέρατο κύκλος, vt illud: ἀγρόμενοι πᾶς δῆμος (Jl. Υ, 166.) ſupplendo γενόμενοι κύκλος. At Nicias et Aſcalonita (Ptolemaeus) cum Herodiano, vt Bentl. ex Lipſ. Schol. adſcripſerat, defendebant κυκλόσε. Porro ἀγηγέρατο eſſe debet pro ἤγερντο, non pro ἤγερτο, vt Etymol. h. v. quam recte reddit συνηθροισμένοι ἦσαν.

213. ἕλκεν ὀϊστόν. Erat εἷλκεν. Sed ἕλκεν Ionice Ariſtarchus et maior pars. Sch. A. L. Notant autem grammatici tria chirurgiae (ἐν τῇ βελουλκίᾳ genera in Homero memorata, ἐξολκὴν, vt in Menelao, ἐκτομὴν, vt in Eurypylo (Λ, 843.) et διωσμὸν in Diomede (an Λ, 396?) Schol. B. ad h. v. et A. B. Leid. ad 191. Euſt. ad 218. vbi et φάρμακα distribuunt in ἐπίπαστα, χριστὰ et πότιμα.

214. τοῦ δ' ἐξελκομένοιο πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι. notant A. B. poſſe dupliciter interpungi, ἐξελκομένοιο πάλιν, et πάλιν ἄγεν, εἰς τουπίσω ἀνεκάμφθησαν. cf. Heſych. in ἀγέν, et ibi not. (peius Euſt. *iterum* ἔμπαλιν ἐκλάσθησαν, reſpectu τῆς πρώτης περιαγωγῆς καὶ κλάσεως vncorum inter cudendum. Vtrumque etiam in Sch. br. habetur) Bentl. ϝάγεν adſcripſit. At nec ipſe, nec grammatici obſeruarunt difficultatem metricam quae ſubeſt huic loco; ſi ἄγεν (ϝάγεν pro ἤγησαν) ab ἄγω, ϝάγω ductum eſt, habet priorem longam: v. ad Γ, 367. Itaque aut ἄγεν ducendum eſt ab ἄγω, *retroacti*, *retroflexi ſunt* hami, aut ſcriptum fuit: τοῦ δ' ἐξελκομένου ἄγεν

(ϝαγεν) πάλιν ὀξέες ὄγκοι. recuruati ſunt. Niſi totus verſus ſerioris ingenii eſt, inſertus ex v. 151. non ſatis commode. ὄγκος, γλωχὶν, ἀκὶς τοῦ βέλους.

215. Verſus ap. Apollon. Lex. in ζωστὴρ habetur.

216. 7 quod iterum ζῶμα, nulla loricae mentione facta, memoratur; v. ad 187. 133.

217. In re chirurgica nobilis hic locus. Memorabilis quoque viſus Auctori de Vita Hom. §. 23.

218. 9. Verſus reſpicit Plato de Rep. III, p. 408 A. vbi robur hominum temperantia vtentium praedicat, quibus ſanguine exſucto et herbis adſperſis ſatis curae ad ſanandum vulnus adhibitum eſſe viſum eſt.

219. Φάρμακα, τά οἱ πόρε. οὐκ ἐκεῖνα, ἀλλὰ τὰς αὐτῶν δυνάμεις καὶ πράξεις. Ven. B. ergo ἔπορεν eſt h. l. *docuit, monſtrauit.* Prodiit autem Aeſculapius, Machaonis pater, e Chironis diſciplina; et eſt hic locus ex antiquiſſimis chirurgiae, ſeu, quam veteres vocant, Iatrices monumentis. Φάρμακα illa erant radices et herbae, quarum vires ſtypticas vſus docuerat; illas arefactas et tritas inſperſas fuiſſe vel applicatas vulneri probabile fit ex voc. πάσσειν, ἐπιπάσσειν. v. E, 409. 900. Λ, 515. O, 393. 4. Hinc παστὸν, et ἐπίπαστον medicamen vulneri inſperſum et πάσματα apud medicos v. c. Theophan. Nonn. c. 24. vbi v. Bernard. Il. Λ, 623 ſq. κυκειῶνα, potionem, adhibitam videbimus, nec tamen niſi ad vires recipiendas. Diſertior locus eſt Pindari P. III, 83 ſq. de Aeſculapii arte.

Porro τά οι ποτὲ πατρὶ, duplici datiuo pro πατρὶ αὐτοῦ. Bentleius tamen emendat τὰ ᾧ (ϝῷ) — πατρὶ, *ſuo.* Sane antiqua ſcriptura FOI etiam ſic legi potuit. Nec tamen neceſſe eſſe video ſic legi.

221. τόφραδ' male vna voce Barn. Eſt δὲ in apodoſi. vt modo vſ. 213. An hic verſus a primo carminis auctore profectus ſit, admodum dubito; turbat enim ordinem narrandi. Primo ſi Troiani iam tum aduentabant, quomodo tempus ſuppetere potuit Agamemnoni ad diſcurſitationem per ordines, appellationes ſingulorum du-

tum et confabulationes? quomodo duces ſtare potuere otioſi? inprimis ſi memineris, quam exiguum inter vtramque aciem relictum fuerit interuallum. Non procedunt Troiani propius, niſi infra procedentibus Achiuis vſ. 427. 433. Tum vſ. 446 ἐς χῶρον ἕνα ξυνιόντες ἵκοντο. Tolle verſum male a rhapſodo interpoſitum, vt eſſet quod reſponderet τῶ τόφρα, cum non videret, οἱ δ' idem eſſe ac τόφρα οἱ.

222. Doctum Scholion A. B. ſuper ἔδυν pro ἔδυσαν quod in Etymol. non reperiri miror; at excerptum habet Euſtath.

223. ⸖ quod ἴδοις pro ἴδοι τις ἄν. obſeruatio ſaepe decantata, etiam ap. Schol. Ariſtoph. Acharn. 24. vbi eſt Ἔνθ' οὐκ ἂν ὑβρίζοντα ἴδοις. et inde ap. Suidam in ἀστιάς. Euſtath. eſſe pro Attico οὐκ ἂν εἶδες. Ἴδῃς L. ap. Bentl. Vrat. a. βρίζειν. νυστάζειν. ἀναπαύεσθαι. quod iam in Apollon. Lex. h. v. eſt, καθεύδειν. v. Od. I, 151. M, 7. v. Schol. Etym. Heſych. laudato hoc verſu: In quo etiam hoc obſeruant, laudes ampliores fieri vitiis detrahendis. v. Gell. II, 6. med.

224. καταπτώσοντ' vno σ Townl.

226. ⸖ quod, cum alias ἵπποι pro curru memorantur, nunc ἵππους καὶ ἅρματα appoſuit. Fuit porro ζήτησις, quam Schol. B. ſeruauit, cur non in curru perſtiterit Agamemnon, ſi celeritate opus erat? Atqui, inquiunt, e curru non potuiſſet ſingulos milites adire et alloqui. (Grauis vero obſeruatio repetita ab Euſt.) — ἔασσε male Barn. v. ad Δ, 42.

227. φυσιόωντας. ἀσθμαίνοντας. ἐν τῇ δ' Ἰλιάδος. τῶν πεποιημένων ἡ λέξις (ex ſono) Apollon. Lex. h. v.

228. ⸖ quod eodem nomine et Agamemnonis et Neſtoris auriga (Λ, 619) fuit; vterque nomine Eurymedon. Repetiit eadem Euſtath. Erat autem auriga Agamemnonis Ptolemaei f. Piraei nepos. Idem eius θεράπων. — Porro Πειραιδαο. quod plerique quatuor ſyllabis efferunt; (Πειραΐδης) at Tyrannio triſyllabum eſſe voluit, ex analogia, (Πειραίδης) velis et docuiſſe hoc grammaticos,

quomodo ex Πείραιος, (quod occurrit v. c. Od. O, 543) ſit Πειραΐδης non vero Πειραιΐδης. Etiam Heſych. Πειραΐδαο, Πειραίου παῖδα. Malim duci a Πείραος Πειραΐδης. Laudatur tamen ab Euſtathio Ἀλκαῖος, Ἀλκαΐδης. Mox 229 παρίσχειν pro πλησίον ἔχειν et διακοιρανεῖν pro διατάσσεσθαι.

229. τῷ μάλα πόλλ' ἐπέτελλε παρισχέμεν, Barnes putabat vltimam vocem ſe reſtituere pro περισχέμεν. at hoc erat vitium edd. Oxon. et Cantabrig. 1684. παρασχέμεν Sch. br. Cant. Mori. L. apud Bentl. Vrat. A. Moſc. 1. quod et ipſum bene ſe haberet. At περισχεῖν in Homero non occurrit; ſed περισχέσθαι, amplecti, tueri.

230. ὁππότε κέν μιν γυῖα λάβῃ. Harlei. cum vno Vindob. λάβοι. — πολέας διακοιρανέοντα. Mihi probabile fit, duabus vocibus eſſe ſcribendum. κοιρανεῖν enim abſolute dicitur, vt iterum vſ. 250 ὡς ὅγε κοιρανέων διεπωλεῖτο στίχας ἀνδρῶν, de imperatore disponente ſingula ad pugnam et praecipiente quae factu opus ſint. igitur πολέας διά, pro διὰ πολλοὺς, ἀνὰ τὸ πλῆθος, vt E, 824 Ἄρην μάχην ἀνὰ κοιρανέοντα. Ita et distrahere malim κατακοιρανεῖν, vt E, 332. M, 318 et al.

231. ἐπεπωλεῖτο στίχας. ἐπεπορεύετο Apollon. Lex. h. v.

232. καί ῥ' οὓς μὲν σπεύδοντας ἴδοι. ⁊ quod σπεύδοντας h. l. non transitiue dictum, pro ταχύνοντας, ſed ἐνεργοῦντας καὶ κακοπαθοῦντας.

At in σπεύδοντας ἴδοι peccatum vides in digamma, vt mox iterum vſ. 240. Bentleius reponit ὅρα. vt Π, 646 ἀλλὰ κατ' αὐτὸν ὅρα καὶ ἐφράζετο θυμῷ. Bene hoc. Ita tamen haud apparet, quae cauſſa fuerit mutationis hic et aliquoties obuiae, vt inf. 516. A, 203. vbi v. Obſſ. Suſpicor itaque, formam in his locis fuiſſe olim inſolentiorem ὁρέω, ὅρημι, ὅρημαι quae nonnullis adhuc in locis locum tuita eſt. Ita ὅρηαι eſt Od. Ξ, 343. Expulſam vidimus A, 56 et 198. Forte et h. l. fuit ὅρη imperfectum tempus.

Aliam rationem init Wakefield in Silu. crit. P IV, p. 175 *καί ῥ' ὃν μὲν σπεύδοντα ἴδοι — τοὺς*, numeri mutatione facta.

Ceterum locum, qui ſequitur, expreſſit Xenophon Cyrop. VII, 1, 6 ſq. vbi Cyrus obambulat hortando turmas et duces.

234. *Ἀργεῖοι, μή πώ τι μεθίετε.* Euſtath. *μή πώ τε.* At eſt *μή πώ τι* pro *μή τι*, et hoc pro *μὴ* ſimpliciter, *μεθείετε* Townl. vn. Vindob.

235. *οὐ γὰρ ἐπὶ ψευδέσσι πατὴρ Ζεὺς ἔσσετ' ἀρωγός.* Ariſtarchus *ψευδέσσι* ſcripſerat, a *ψευδὴς*, (mendax, h. l. periurus) adſtipulante Ptolemaeo Aſcalonita. Et in has partes conceſſit Sch. br. *οὐ γὰρ ἐπιβοηθήσει ὁ Ζεὺς τοῖς ψευσταῖς.* At Hermappias, negans adiectiuum nomen *ψευδὴς* apud Homerum occurrere, niſi forte in compoſitis, *ἀψευδὴς, Φιλοψευδὴς*, et ſimilibus, ſcripſit *ψεύδεσσιν ἀπὸ τοῦ, τὸ ψεῦδος*, quod Homerus frequentat: vt in illo: *ψεῦδος δ' οὐκ ἐρέει* (Od. Γ, 20.) Subiicit Schol. A. „*οὕτως ὁ Ἡρωδιανός.*" Ex eo igitur hic locus, vt pleraque alia grammatica ſeruata ad nos peruenere. Addit idem: „*καὶ μᾶλλον πιστέον Ἀριστάρχῳ, ἢ τῷ Ἑρμαππίᾳ, εἰ καὶ δοκεῖ ἀληθεύειν.*" Prauum vero hoc auctoritatis ſtudium!

Haud dubie magis poeticum et priſco ſermoni accommodatius eſt, *τὰ ψεύδεα* intelligi, *periurium*, quam *οἱ ψευδεῖς*; adiectiuum, cuius nec vſus Homericus aliunde conſtat. *οὐκ ἐπέσσεται Ζεὺς ἀρωγὸς τοῖς ψεύδεσιν, periurio.*

ἐπιψευδέσσιν ed. Rom. cum Euſtath. qui tamen duplicem interpretationem norat.

ἐπὶ — ἀρωγὸς iungit Sch. B. vt ſit *ἐπαρωγός.* Magis tamen analogiae conuenit *ἐπέσσεται.*

236. *ὑπὲρ ὅρκια, παρὰ τοὺς ὅρκους*, vt iam vſ. 67. Euſtath. cum Cant. et al. etiam h. l. vna voce *ὑπερόρκια.*

237. *γῦπες ἔδονται.* Sch. B. reddit *Φάγωσι*, ac ſi *ἐδῶνται* ante oculos haberet. Eſt tamen *ἔδονται* pro futuro tempore.

238. ἡμεῖς δ' αὖτ' ἀλόχους τε. Ariſtarchus ſine δ', ἡμεῖς αὖτ' ἀ.

240. οὕς τινας αὖ μεθιέντας ἴδοι. Idem peccatum in digamma, quod vſ. 232 vidimus, tollendum forte eodem modo, μεθιέντας ὅρῃ. Nunc tamen coniicere poſſis, ſingulari locum fuiſſe, ὅν τινα δ' αὖ μεθιέντα ἴδοι. (μεθιεντα ϝίδοι) — τὸν μάλα νεικείεσκεν vt Z, 330 εἴ τινά που μεθιέντα ἴδοις στυγεροῦ πολέμοιο. et N, 229 Ὀτρύνεις δὲ καὶ ἄλλον, ὅθι μεθιέντα ἴδηαι. Verum non conuenit ſingularis ſequentibus: Ἀργεῖοι. etſi laudare poſſis ſimilem locum M, 267. 8. 9.

242. Ἀργεῖοι ἰόμωροι. Antiqua haec vox, h. l. et Ξ, 479 obuia, de cuius vi, ſenſu et etymo non liquet. Ductum vulgo ab ἰὸς, ſagitta, vt ſint οἱ μεμορημένοι (πεπονημένοι. κακοπαθοῦντες) περὶ τοὺς ἰοὺς, confecti aerumnis inter tela, per tela, vel telis tractandis, occupati telis. Vt B, 692. 840 ἐγχεσίμωροι. Sic Sch. br. Etymol. Heſych. At primo loco Apollon. Lex. h. v. ὁ μὲν Ἀρίσταρχος, οἱ τοὺς ἰοὺς ὀξεῖς ἔχοντες, καὶ τὸ ὑλακόμωροι παραπλησίως, καὶ τὸ ἐγχεσίμωροι. βέλτιον δὲ ἀκούειν, οἱ περὶ τοὺς ἰοὺς μεμορημένοι, καὶ οἱ περὶ τὸ ὑλακτεῖν πεπονημένοι, καὶ οἱ περὶ τὰ ἔγχη. Quomodo Ariſtarchus in ſuam interpretationem inciderit, vix aſſequaris, niſi haec tenueris: μωρὸν olim dictum fuiſſe τὸ ὀξύ. Sch. B. ad Ξ, 479 ἢ ἰοὺς ὀξεῖς ἔχοντες. μακρὸν γὰρ τὸ ὀξὺ κύπριον. Emenda μωρὸν γὰρ τὸ ὀξὺ, Κύπριοι. Heſych. μωρόν. τὸ ὀξύ. Etymol. ὑλακόμωροι — τινὲς δὲ τοὺς ὀξυφώνους, — μόρον γὰρ λέγουσι Κύπριοι τὸ ὀξύ. Enimuero, vt taceam, Achiuos non ſagittis, ſed haſtis bellicam laudem quaeſiuiſſe; poteſt enim reſponderi, ad opprobrium id h. l. dictum eſſe; metrum violatur in ea voce, nam prima in ἰὸς, ſagitta, vbique eſt producta. Itaque nec locum habet altera ab aliis propoſita etymologia ab ὤρα, cuſtodia, et ἰὸς, ſagitta, ap. Euſtath. h. l. et ad Ξ, 479 οἱ ποιούμενοι ὤραν, ἤτοι φροντίδα τῶν ἰῶν.

Obſeruauerat hoc Aſkew (v. ad Heſych. in ἰόμωροι) isque vocem ducebat ab ἴον, *viola*, et exponebat, *fata*

violae destinati, h. e. breuis aeui. Atqui hoc est ludicrum. Dicerem saltem, nomen ἴον violae, ad colorem nigricantem traductum esse, vt in πόντος ἰοειδὴς, adeoque ἰομώρους esse, infaustos, miseros, fere vt πορφύρεος θάνατος. Ita fere Koeppen exposuit, atrae morti destinatos. Inciderat in hanc etymologiam quoque Bentleius; nam is, etsi sensu non apposito, refingit ϝιομωροι. Fuit enim viola, ἴον, olim ϝιον, quod ex Theocrito patet, X, 28. καὶ τὸ ἴον (ϝιον) μέλαν ἐστί. Sicque idem scribit ϝιοϝειδεα πουτον Λ, 278. et ϝιοεντα σιδηρον Ψ, 850.

Dionysius Thrax ap. Apollon. l. c. ἀπὸ τοῦ ἰέναι duxerat, οἷον ἰόντες ἐπὶ τὸν μόρον, mortem fatalem. Possit simili modo ab ἴος, μόνος, duci, eodem fato nati, aut pares aerumnas tolerantes. Praestat dicere, verum vocis sensum cum vsu exoleuisse. — Quod ο in ω transiit, docet vocem non a μόρος, sed a μοῖρα ductam esse.

Ceterum sustuli interpunctionem post Ἀργεῖοι, siquidem ἰόμωροι non videtur opprobrio dictum esse, vt ἐλεγχέες, sed iunctim: Argiui pugnatores, nunc probris oppleti, an non pudet vos! Docet quoque hoc comparatio alterius loci Ξ, 479 Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἀπειλάων ἀκόρητοι. Adde E, 787.

οὔ νυ σέβεσθε; in Aldd. et hinc profectis σεύεσθε· noto more, emendatum a Turnebo. σέβεσθαι apud Homerum alio vsu dictum quam qui serius inualuit: τὸ ἐντρέπεσθαί τινα, διὰ τὸ θαυμάζειν. σεβάσσατο γὰρ τόδε θυμῷ Z, 167. σέβας μ᾽ ἔχει εἰσορόωντα Od. Γ, 123. hoc est θαῦμα, κατάπληξις. Haec Apollonius, et plenius Eustathius: vbi additur: οὔπω γὰρ ἐπὶ τιμῆς τότε ἡ λέξεις ἔκειτο. Statim tamen ap. Pindarum hoc sensu occurrit et apud Aeschylum. Adde Hesych. et ipsa Lexica.

243. Τίφθ᾽ οὕτως ἔστητε. ※ (an quod iterum vs. 246 occurrit?) ⊱ quod Ptolemaeus ἕστητε scripserat; grammaticus autem Ven. A. cum aliis ἕστητε scribi vult, esse enim pro ἕστατε ex ἑστήκατε. Quam argute! cum toties ἔστην. στῆτε. στῆναι. occurrant. In Etymol. nil de his. cf. inf. ad 331. et ad B, 525.

244. ⸓ quod *διὰ* omiſſum ante *πεδίοιο*. *ἐπεὶ οὖν* eſt pro *ἐπειδή*.

245. *τίς σφι* Ariſtarcho debetur. (Scilicet vt *ὅσφι*, v. c. A, 76. ſic vna voce ſcripſerant librarii *τίσφι*.) *γίγνεται* inde a Turn. antea *γίνεται*. quod et libri habent. v. ad B, 468. Sup. Γ, 45 *ἀλλ' οὐκ ἔστι βίη φρεσὶν οὔτε τις ἀλκή*.

246. ⸓ ſtigme ſpectauit ad *ἔστητε*. v. modo ad 243. *τέθηπα*. „*καταπέπληγμαι· καὶ μετοχικῶς· ὑμεῖς ἔστητε τεθηπότες*." Apollon. Lex. h. v. Paullo poſt 248 *εἴρυατ'* eſt *εἴρυνται*, non *εἴρυντο*. De voc. v. Exc. IV ad lib. I. p. 177.

249. *ὄφρα ἴδητ', αἴ κ' ὔμμιν* — Corrupte Moſc. 1. et al. *ὄφρ' ἴδητ'*. Mox verum eſt *αἴ κ' ὔμμιν*. Aberrauerat Ald. 2. *αἴχ' ὔμμιν* inde aliae *αἴχ' ὕμμιν* quod et Moſc. 3. habet. Schol. B. obſeruat petitum hinc eſſe illud Tragici: *τῷ γὰρ πονοῦντι χ' ὡς θεὸς συλλαμβάνει*. (Eſt ex Eurip. Temenidis fragm. ap. Stob. ſed legitur *καὶ θεὸς συλλαμβάνει*.) Conuenit ſane ſententia: ſed in Homero longe potentius et *ἐναργεστέρως* expreſſa *ὑπέρσχῃ χεῖρα Κρονίων*, antiquo loquendi modo, qui idem magnam ad animum vim habet; vnde eo ſaepe vtitur Homerus, vt E, 433. vbi v. I, 420. 683. Ω, 374. Od. Ξ, 184. Petitum eſſe aiunt ex eo, ſi quis clipeo ſuo tegit alterum, quod eſt quoque *ὑπερασπίζειν*, atqui ſatis eſt, *manu* aliquem protegi.

250. *ῥ* poſt *ὡς* abeſt ab Harlei. nec male. Etiam a Ven. Townl. Vrat. a. b. Eton.

251. *ἦλθε δ' ἐπὶ Κρήτεσσι κιὼν ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν*. ⸓ „quod *ἐπὶ Κρήτεσσι* dixit pro *ἐπὶ τοὺς Κρῆτας*. ſic *ἐπ' ἄνθεσιν εἰαρινοῖσι* B, 89." Quaſi hoc nunc primo occurreret dictum eſſe pro *ἐπῆλθε Κρήτεσσι*. Porro, „quod Idomeneus proximo loco ab Aiace conſtitutus, *πρὸς τοὺς ὑποτάσσοντας τοῖς Ἀθηναίοις τὸν Τελαμώνιον*." Scilicet ſpectat ad B, 557. 8. et cf. Schol. A. Γ, 230. Etiam Schol. B. obſeruat, ad h. v. et ad 258. quod nunc iidem, quos Helena ſupra Γ, 166 ſq. memorauerat, ite-

rum recenſentur, ſed diſertius. — Κρήτεσσι κιών. hinc nata praua gloſſa Heſychii ἰκιὼν, πορευθείς, obſeruante Bentleio. κρήτεσιν ἰὼν Moſc. 1. in litura.

ἀνὰ οὐλαμὸν ἀνδρῶν. Ab Homero nondum de certo hominum numero accipi potuit, ſed, vt iam Euſtath. obſeruauit, ſimpliciter de turba et caterua. Bene vocem ab εἰλέω, conuoluo, ducit Sch. B. vt οὔλας τρίχας. adde ad Υ, 113. multoque diſertius quam ceteri, Apollon. Lex. h. v. et Etymol. apud Suidam breuiter ἀνὰ οὐλαμὸν, κατὰ τὸ ἄθροισμα.

253. Ἰδομενεὺς μὲν ἐνὶ προμάχοις ſc. ἐθωρήσσετο, vt et Porphyr. ad K, 165 monet; non *erat*, vt vulgo ſuppletur. ἐπὶ προμάχοις duo Vindob. male. συῒ εἴκελος repoſitum a Barnes, cum vulgo editum eſſet ἴκελος, quod habet ſyllabam breuem: cf. Etymol. h. v. Verum εἴκελος etiam libri exhibent meliores, vti Lipſ. Ven. Cant.

254. ὤτρυνε φάλαγγας. Etiam φάλαγγες ſimpliciter pro caterius dictae ſunt.

259. ἠδ᾽ ἐν δαίθ᾽, ὅτε πέρ τε γερούσιον αἴθοπα οἶνον — mſ. Bentl. ἠδ᾽ ἐνὶ. Vrat. a. ἠδ᾽ ἐς δαῖτ᾽, idque malim, ne durior eliſio του ι in δαίτ᾽ ex δαιτὶ inferatur.

γρ. ὅθι πέρ τε. ap. Barnes.

γερούσιον οἶνον, τὸν τοῖς ἐντίμοις διδόμενον. Schol. B. Lipſ. Leid. Etym. ipſe Apoll. Lex. h. v. τὸν τοῖς ἐντίμοις κατὰ τιμὴν διδόμενον. et Heſych. c. Schol. br. κατὰ γέρας. Vides a γέρας ducere omnes γερούσιος, quod fieri nequit. Nam ἀπὸ τῶν γερόντων eſt γερουσία, ergo et ex γέροντες γερόντεσι, γέροντσι, γέρουσι. γερόντσιος, γερούσιος. Ita γερούσιος οἶνος. et inf. 344 ὁππότε δαῖτα γέρουσιν ἐφοπλίζοιμεν Ἀχαιοί. et X, 119 γερούσιον ὅρκον videbimus iusiurandum, quod iuratur a ſenioribus, h. e. principibus. Sunt tamen etiam γέροντες οἱ ἔντιμοι, vt B, 404 κίκλησκε δὲ γέροντας ἀριστῆας Παναχαιῶν, interprete Apollonio in γέρων. Eſt ergo vinum ſenioribus, h. principibus viris apponi ſolitum; ſane quidem honoris cauſſa; nec tamen reddi poteſt, vinum honorarium.

260. *ἐνὶ κρητῆρσι κέρωνται* vulgo lectum. Ariſtarchus *ἐνὶ κρητῆρι.* quod magis conſentaneum; nam vnus tantum crater ſtatuebatur; vt mirer, hoc non receptum.

κέρωνται. non *κερῶνται*, vt Euſtath. obſeruat, ab incerta, ait, origine ductum. Eſt tamen haud dubie a *κέρω, κέρομαι*, vnde reliqua *κεράω* et ſic porro. Heſych. *κέρωνται, κιρνῶνται.* vt emendatum e Schol. br.

261. *εἴπερ γάρ τ' ἄλλοι.* — quod cum ceteris portio aequa aſſignata eſſet, viri principes ſemper poculum plenum cum menſis plenis habuerunt appoſitum. Etiam vſſ. 261. 262. ab Athenaeo recitantur lib. V. p. 193 A. vt doceat, principibus honorem hunc habitum eſſe, vt ſemper plenus adſtaret calix.

262. *δαιτρὸν πίνωσι.* Sch. br. *μεμερισμένον.* vel — *μένως*, vt Euſt. *διαιρετόν.* Heſych. *μεμετρημένον* cum iisdem: *παρὰ τὸ δαίω, μερίζω.*

σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεὶ ἕστηχ' ὥςπερ ἐμοί. non ſibi reſpondere *σὸν* et *ὥςπερ ἐμοὶ* animaduertebat Bentl. et refingebat aut *ἐμὸν* aut *σοί.* At quid vetat poetam variare orationem? Conſentiunt in vulgatam omnes etiam ii qui verſum recitant Athen. l. c. Lucian. Paraſ. 45. Plutarch. in loco interpolato. Conuiu. Sept. Sap. p. 156 E. vbi etiam *δαιτρὸν* per *μετρητὸν* redditur.

263. *ἕστηχ' ὥςπερ ἐμοὶ, πιέειν, ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.* „γρ. *εἵστηχ'*" Barnes, et „*πίνειν ὅ, τι.*" Porro *ἀνώγει* Vrat. a. et a m. ſec. b. Recte vero *ἀνώγοι*, quod et ap. Athen. eſt I, p. 13 D.

264. *οἷος πάρος εὔχεαι εἶναι.* Legebatur *εὔχεο* cum hiatu. Eum iam Bentl. ſuſtulerat, repoſito *εὔχεαι* ex Cant. Harl. Nunc adde Ven. Vrat. a. b. duo Vindob. ſicque iam editum erat in Ald. 2. et ſeq. Male mutauerat iterum Turneb. et ex eo Steph.

Solet autem *πάρος* cum praeſenti iungi. Il. Σ, 386 *πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις.* v. inf. ad M, 347. Π, 23.

265. *τὸν δ' αὖ Ἰδομενεὺς* — *αὖτ'* mſ. ap. Bentl. Townl. Vrat. b. c. Moſc. 1. 3. Eton.

269. *σύν γ' ὅρκι' ἔχευαν.* Monet Sch. A. *σύν γ'* esse scribendum; non *σύγγ'*.

ἔχευαν quod vbique in codd. et in edd. anterioribus legitur, corruperat Turnebus *ἔχευσαν.* Hoc nusquam reperi, praeterquam in Vrat. a. Eiecit id recte iterum Wolf. ex sententia Ernesti, vt et voluit Bentl. cf. ad Jl. Γ, 270.

271. *ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο.* Vrat. a. *ὅρκι' ἐδηλήσαντο.*

273. ⊱ nullo cum Scholio; quod, puto, monuit *τὸ, ἐπ' Αἰάντεσσι* pro *ἐπὶ τοὺς Αἴαντας.* de quo v. sup. ad vs. 251.

274. *ἅμα δὲ,* Barnes malebat *ἅμα δὴ,* quem refellit Ernesti ad Callim. in Di. 98.

275. ⁜ (*ἀστέρισκος περιεστιγμένος*) praefixus huic versui est in Cod. Ven. nec de eo in Scholio monetur, nec quorsum *χιασμὸς* spectare possit assequor: non enim memini verba bis occurrere in Homericis, nec eo signo in Veneto *τὸ χρηστὸν* designatur.

Sch. B. *τὸν αἰπόλον* cum dilectu dictum notat, quia caprae in altis montibus pascuntur. Eoque Sch. A. et B. ad vs. 269 referunt *τὸ ῥίγησε,* metu enim eum percelli, quia pecudes grauidae, audito tonitru, abortum faciunt, quod nescio an nimis subtile sit. Adde Eustath. p. 472.

ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε. Porphyr. Qu. 27. *εἴδη.*

Laudat hunc locum, quod terrore legentem afficit, Aristides Quintil. de Musica lib. II, p. 83 *συστέλλει μὲν οὖν ἡμῶν τὴν διάνοιαν, ἐν οἷς φησιν· ὡς δ' ὅταν* etc.

276. *νέφος ἐρχόμενον κατὰ πόντον, ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς.* Ἰωὴ et de voce (v. inf. K, 139 et Obss.) et de flatu dictum (quo sensu etiam Apollon. I, 1299 adhibuit) hoc ipso versu laudato notauit Apollon. Lex. h. v. Vnde apparet vocem esse a sono ductam: *ιωη* et olim *ϝιωη* vel *ϝιωϝη.* cf. ad K, 139.

277. *τῷ δέ τ' ἄνευθεν ἐόντι, μελάντερον ἠΰτε πίσσα.* ⊱ quod singulari modo dixit *μελάντερον ἠΰτε πίσσα,* pro sollenni *μελάντερον πίσσης,* vel *μέλαν, ὡς πίσσα.*

Alia obseruatio est, ἐόντι Aristarcheam esse lectionem ἰόντι esse Zenodoteam. Eustathius: ἰόντι ἢ ἐόντι. Etiam Sch. br. ἐν ἄλλοις ἰόντι, ἐρχομένῳ. Sicque Cant. mſ. Bentleius, nescio an ex codice, refingit τῷ δ', ἔτ' ἄνευθεν ἐόντι. Idem ad h. l. refert Hesych. μελάντατον. — ἄνωθεν ap. H. Steph. ex Porphyr. pro Var. Lect.

Tandem in Sch. A. et Sch. br. noua proponitur interpunctio: ὡς δ', ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε νέφος — ὑπὸ ζεφύροιο ἰωῆς, τῷ δέ τ' ἄνευθεν ἰόντι μελάντερον. ἠΰτε πίσσα φαίνετ', ἰὸν κατὰ πόντον — poſſet ferri, non praeferri. Ortum videtur acumen ex notatione comparatiui cum ἠΰτε πίσσα.

280. Legebatur ἀρηϊθόων αἰζηῶν — φάλαγγες. Pro ἀρηϊθόων est διοτρεφέων in Cant. Mori. Ven. Lipſ. (vbi vitiose διοτροφέων) Eton. M. C. H. ap. Bentl. Vrat. omnibus, Townl. Moſc. 1. 3. (cum gl. εὐγενῶν quam et Vrat. A. habet) duob. Vindob. item in Edd. Flor. Ald. 1. Eustath. Sane et hoc et illud epitheton bene se habet, et vtrumque aliis locis iteratur, διοτρεφέων B, 660. vt forte hinc ductum in h. l. putes; at et alterum occurrit Θ, 298. O, 315. Υ, 167. Sequenda igitur codd. auctoritas.

282. κίνυντο φάλαγγες κυάνεαι, σάκεσί τε καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι. &c. quod Zenodotus ſcripſerat: φάλαγγες ἡρώων, σάκεσι — est tamen κυάνεαι melior oppositio πρὸς τὸ μελάντερον.

Pro πεφρικυῖαι altera ex Aristarcheis exhibebat βεβριθυῖαι. Hoc tamen alio ſenſu dici, intelligas vel comparato Odyſſ. Π, 473. 474. Ad hanc lectionem, quae etiam e cod. Pariſ. laudatur, gloſſam Heſychianam: βεβριθυῖαι. βαρεῖαι. ἰσχυραὶ, referebat Ruhnk. praef. To. II. p. VIII. IX. At πεφρικυῖαι accommodatiſſimum. *horrere hastis* aciem etiam Latine dici notum eſt, ſcilicet haſtis erectis aut prominentibus. Sic inf. N, 339.

Verſum Ariſtides Quintil. de Muſica lib. II, p. 82. commendat propter dilectum epithetorum ad terrorem mouendum.

286. *σφῶϊ μὲν, οὐ γάρ ἔοικ', ὀτρυνέμεν οὔτι κελεύω.* Apollon. Lex. *σφῶϊ μὲν, ὑμᾶς, τοὺς δύο.* vbi v. Not. Scilicet *σφῶϊ, σφῶ,* dual. caſu quarto.

Interpunctio non vno modo inſtitui poteſt. Sch. B. praecipit: *σφῶϊ μὲν οὔτι κελεύω·* (ſc. *μάχεσθαι* e vſ. ſeq.) *οὐ γάρ ἔοικεν ὀτρυνέμεν.* Iungitur autem *κελεύω* et cum tertio et cum quarto caſu. Male Euſtath. ait *σφῶϊ* pro *σφῶϊν* dictum eſſe metri cauſſa. Poteſt et tertia ratio iniri: *σφῶϊ μὲν οὐ γὰρ ἔοικ' ὀτρυνέμεν· οὔτι κελεύω.* —

Porro *οὐ γὰρ ἔοικεν ὀτρυνέμεν* Euſtath. Bentl. ſcribebat *οὐδὲ Ϝεοικε.* Scilicet nondum in hac voce digammi vſum expedierat. Eſt ſane *ϜεϜοικε,* ſed et *εϜοικε.* Inf. 341 eſt *σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε.* vbi v.

κελεύω ſuperſcripto *σ,* Vrat. b. vt ſit *κελεύσω,* et *κελεύθω* Vrat. c.

287. *αὐτὼ γὰρ μάλα λαὸν ἀνώγετον ἶφι μάχεσθαι.* Laborat metrum propter digamma in *Ϝιφι.* Bentl. bene coni. vitium ortum ex ignoratione vſus pluralem iungendi cum duali, et fuiſſe *ἀνώγετε Ϝιφι.* Totus tamen verſus ſerius a rhapſodo adiectus eſſe videtur male ſedulo in ſententia explenda ac dilatanda, ne breuiter ac conciſe quicquam dictum ſit.

288—291. iterati ſunt ex B, 371—374 vbi v. Ad 289 Scholion, neſcio in quo codice, apud Bentleium haec habet: *ἔνθα Εὐριπίδης λαβὼν λέγει·* (*σοφὸν γὰρ*) *ἓν βούλευμα τὰς πολλὰς χέρας Νικᾷ· σὺν ὄχλῳ δ' ἀμαθία πλεῖστον κακόν.* Sunt ex Antiope fr. XII. Et 290 *ἠμύσσεις* Sch. br. vitioſe.

292. *τοὺς μὲν λίπεν αὐτοῦ.* „*γρ. αὐτόθι,*" vt inf. 364. Barnes.

294. *οὓς ἑτάρους στέλλοντα.* verba ſunt ap. Heſych. n *οὗς.* vbi cf. Schow. Euſtath. vult eſſe, quod paullo poſt *ἐπιτελλόμενος.* Atqui *στέλλειν* eſt *τάσσειν. διατάσσειν* ordinare, non, praecipere, monere.

295. ⊱ „quod *Χρόμιος* hic tertius, Pylius, eſt: *πρὸς τὰ Πυλαιμένους*" ſcil. reſpectu B, 851. vbi vide Obſſ. Chromii autem occurrunt plures; vnus eſt Chromius e

Priami filiis E, 160. alter ex Lyciis E, 677. Verum praeterea Troianos alios obscuros hoc nomine memorat Θ, 275. P, 218. 494. 534. Vix igitur res digna obseruatu videri debuerat. Emendandum erat ad metrum Πελάγοντά τ', Ἀ. vulgo omissum perpetua librariorum incuria, vsu tamen Homerico admonente. Bentleius praeterea ἀμφὶ Μέγην scribit ingeniose; vt nec tamen confundatur cum altero Megete B, 627. In Χρόμιος de accentu nil h. l. monetur: at vide ad E, 677. Χρόμνον τε est vitium ed. Turn. Κρείοντα pro nomine proprio est acceptum in Townl. et in vno Vindob. pro Chromio est Σχέδιόν τε. quod casu librario in buccam venit.

296. Apollon. Lex. in Αἵμονα sic recitat: Αἵμονά τε, κρείοντα, Θόωνα τε Δηΐπυρόν τε. Ad poeticam sane virtutem nil facit, haec an ista nomina legas. Sed memoriter grammaticus versum intulit ex N, 92. Est etiam ap. Etymol. in αἵμων, Αἵμονά τε — Κρίοντά τε vitiose.

Obscuros autem homines memorat, vt poeta, qui hac ipsa enumeratione fidem facit narrationi; tam accurata enim rerum et euentuum notitia instructum se ostentat, vt et singulos homines designare possit nomine. Tum vero poetae nihil est vniuerse enuntiandum; indiuidua ille, non complexus ac genera, memorare debet.

297. ἱππῆας μὲν πρῶτα — πεζοὺς δ' ἐξόπιθεν. Vix credat aliquis tam absurde veteres instituisse interpretationem, vt πρῶτα et ἐξόπιθεν acciperent de dextro et sinistro cornu, aut vt interferti essent κακοὶ ἐσθλοῖς. Sch. B. Vat. Leid. Et laudatur tamen in Quaestione Porphyrii ipse Aristoteles auctor. Mirantur quoque ἱππέας ante pedites statui; putantque fieri hoc ita, vt equi intra interualla peditum recipiantur. Atqui sunt πρόμαχοι qui ante aciem discurrunt, modo hic modo illic in hostes inuecti impressionem faciunt, sequente tum plerumque caterua peditum, qua aciem hostium inclinatam vident. Addit praeter haec Eustathius: Herodorum et Apionem contendisse, quadrati seu laterculi speciem habuisse Nestoris aciem (κατὰ πλιν-

θίον γενέσθαι) et inter duo ordines fuiſſe vias, γεφύρας dictas, vt per has ſe reciperent ἱππεῖς (currus).

ἱππῆας μὲν πρῶτα. Ed. Flor. cum Vrat. b. c. Moſc. 1. 3. μὲν πρώτιστα. etiam bene, ſi ἱππέας (duabus ſyllabis) ſcripſeris. Erneſti iudicium de conſtituendo hoc verſu non percipio.

Verſibus his paſſim vtuntur veteres, vt Maximus Tyr. diſſ. XVI, p. 200 inprimis, quod κακοὺς ἐν μέσῳ τῶν ἀγαθῶν τάττει Neſtor. Scilicet in pugna ad extremos ordines ſe recipiunt κακοὶ, vt in reip. muneribus ad primos prouolare ſolent. Alludit ad h. l. Quintil. V, 12, 14. vbi de argumentorum collocatione agit. Et iam olim Xenoph. Cyrop. VI, 3, 11. Polyb. XV, 16. Vſum eſſe praecepto Homerico Pyrrhum Tarentinis in media acie collocatis narrat Frontin. Strategem. II, 3, 21. Et Iulianus in pugna cum Perſis ap. Ammian. XXIV, 6. Suauiter Aelian. H. An. X, 8 delphines dudum hoc Neſtoris conſilium tenuiſſe docet.

299. ἕρκος ἔμεν πολέμοιο. Apollon. Lex. laudat; ἕρκος ἐπὶ μὲν τῆς ἀσφαλείας· ἕρκος ἔμεν π.

ἔλασσεν eſt Ariſtarchea lectio, quam et Apollon. Lex. agnoſcit in κακός, δειλός. Alii legerant ἔεργεν. quod nec ipſum male ſe haberet.

300. vid. Excurſ. III ad h. l.

301. Ἱππεῦσι μὲν πρῶτ' ἐπετέλλετο· τοὺς γὰρ ἀνώγει — Waſſenberg e Schol. Il. A, 17 eruerat nouam lectionem Ἱππεῦσιν πρώτοις τ' ἐπετέλλετο, vix meliorem aut veriorem. τοὺς μὲν ἀ. Cant. Harl. Vrat. a. b.

302. σφοὺς ἵππους. Apollon. Lex. σφούς, τοὺς ἑαυτῶν.

306. 307. ὃς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἅρμαθ' ἵκηται, ἔγχει ὀρεξάσθω. Locum inter vexatos habitum inter veteres, vel ex Plutarcho apparet de aud. poet. p. 28 B. Piget repetere, quae grammatici ſuper h. l. ariolati ſint in Sch. B. et Sch. br. et multo magis in Euſtathio. Et Sch. B. quidem accipit aut ſic, vt, qui ad currum hoſtilem venerit, pugnet eo conſcenſo nec equos

abigat, aut, vt, qui de ſuo curru exciderit, et ad vicinum currum ſe receperit, ne equos regat, quorum vſum non habet, ſed, habenis aurigae relictis, ipſe haſta pugnet. Euſtathius autem e veteribus quatuor rationes interpretandi appoſuit a Clarkio diligenter excuſſos; ad quem remittere praeſtat, cum ex iterata memoratione nulla vtilitas exſpectanda ſit; nulla enim eſt, quae non et ſermonis vſui repugnet et rerum rationi. Scilicet homines de Polybiana aliqua acie aut Liuiana cogitant, vt XXX, 33 expoſita eſt, non de acie Homerica, de qua egi ſingulari libello in Commentat. Soc. R. Sc. Gotting. Vol. VI. et addam Excurſum I ad h. l. Alios, qui de tactica Homeri ſcripſerint, videbis laudatos a Barnes ad vſ. 299 et Fabric. B. Gr. II, 6, 10. Videndum erat primo loco, quem ſenſum grammatica verborum ratio offerret, tum quae rei ſpecies ac facies inde conſtituenda eſſet: hanc v. expoſitam in Notis ad h. l.

306. *ἀπὸ ὧν ὀχέων* (pro *ϝῶν, σφῶν, τῶν ἑαυτοῦ*) Proprie dicendum erat *ἐπὶ*, nam *in ſuo curru* in alterum ſe infert, ei occurrit. Recte tamen quoque *ἀπὸ*, de ſuo curru quippe pugnaturus. Sic *ἀφ' ἵππουν ὤρνυτο* E, 13. *οἱ ἀπὸ τῶν ἁρμάτων προμαχοῦντες* ſunt ap. Xenoph. Cyrop. III, 3, 60. Simili vſu dictum eſt *ἐκ* Σ, 209. 210 vbi oppugnati pugnant *ἄστεος ἐκ σφετέρου.*

307. *ἔγχει ὀρεξάσθω· ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτως.* „ἡ διπλῆ πρὸς τὸ σημαινόμενον, quod in verbis: *ἔγχει ὀρεξάσθω* intelligitur alterum *ἔγχει παραταξάτω τις αὐτῶν*, et id, quod ſubiicitur, ſe habet ſic: *ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτω, τὸ ἕνα τεθνάναι, ἢ τὴν ὅλην τάξιν συγχυθῆναι.*" Adeo hi homines prorſus aberrarunt a ſententiis Homericis. Immo vero: ille de curru ſuo haſta hoſtem petito; eſt enim melius ita pugnare, ſcil. quam de curru deſcendere et peditem pugnare.

ἔγχει ὀρεξάσθω. Vſus loquendi Homericus hic eſt. Vulgari modo *ὀρέγειν* eſt extendere; tum *ὀρέγεσθαι*, extendere ſe, vt Od. Φ, 53 *ἔνθεν ὀρεξαμένη, ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον*, prominere corpore. *ὀρέγεσθαι κατά τι-*

νος σὺν ἔγχει et hinc per ellipſin ἔγχει ὀρέξασθαι, ad ſenſum exhibet ferientem protenta haſta; ſcilicet cogitandum de congreſſu cum haſta longa, ἔγχει, cum cominus pugnatur; vnde ὀρεκτῇσι μελίῃσι pugnant B, 543 etiam de curru, contra quam Clarke ſtatuebat. Sic Mars de curru E, 851. 2. adde 3. 4. πρόσθεν Ἄρης ὠρέξατο (κατ' αὐτοῦ) ἔγχεϊ χαλκείῳ. Additur enim modo caſus inſtrumenti, modo perſonae, quae petitur. Ψ, 805 ὀρεξάμενος (κατὰ τοῦ ἑτέρου ex voc. ἀλλήλων) χρόα καλὸν, ſ. κατὰ τὸν χρόα. Adde Π, 314 et ἐπορεξάμενος μεγαθύμου Τυδέος υἱὸς E, 335. Ψ, 99 ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσι ſcil. κατ' αὐτοῦ, extendit ſe verſus ipſum: vt amplecteretur. Z, 466 Hector οὗ παιδὸς ὀρέξατο. Apud Apollon. II, 1113 filii Phryxi naufragi δούρατος ὠρέξαντο πελωρίου. vbi Schol. reddit ἐλάβοντο. Simili modo enarrandi ſunt verſus Ω, 506 ad quem v. Item Heſiod. Θ. 178. Scut. 456. Theocr. XXIV, 123. Apollon. IV, 1605 ἵππον στέλλει ὀρεξάμενος iungenda ſunt ἵππον στέλλει, ὀρεξάμενος χαίτης. At II, 830 αὐτοῦ ὀρέξατο (κατ') αἰγανέην pro σὺν αἰγανέῃ paullo durius.

308. πόλιας καὶ τείχε' ἐπόρθουν. Venetus πόλεας ſicque Herodianus et ipſe Ariſtarchus et (Ptolemaeus) Aſcalonita; eſſe tamen vtrumque vſitatum Homero. At Ven. B. πόλιας cum Sch. br. — ἐπόρθεον Townl. antique, et ſic primitus vbique fuit ſcriptum.

310. Fuere qui haec cum antecedenti verſu iungerent: τόνδε — ἔχοντες, ὡς ὁ γέρων ὤτρυνε. Ven. A. ὄτρυνε Harl.

314. recitat Galen. de Hippocr. et Plat. plac. III, 2.

315. ⸖ quod ὁμοίϊον ſemper in deterius dicitur. Sic θάνατος ὁμοίϊος Od. Γ, 236. vbi vide. ὁμοίϊος πόλεμος vt Il. I, 440. Prouocatur quoque ad gloſſographos: itaque ab Apione et Herodoro traditum eſſe diſces ex Euſtathio. Addit Ven. B. νεῖκος ὁμοίϊον inf. 444. γῆρας ὁμοίϊον. Concinunt Schol. br. Omnino grammatici in hac voce diſerti ſunt omnes; at vim vocis poeta dignam affert nemo. εὐνόητον μὲν οὐκ, ἀρέσκει δὲ τοῖς παλαιοῖς, ait Eu-

stath. — qui aliquoties de hac voce argutatur. Contra Apollon. Lex. voc. ὁμοιΐου πολέμοιο in malam partem dici negat; Homero esse τὸ πᾶσιν ὁμοίως συμβαῖνον vt *mortem*, *senectutem*, laudato hoc versu: cf. Hesych. Apud Arat. Dios. 331 sane σήματ' ἐπιφράσσασθαι ὁμοιΐου ἀμητοῖο (non ὁμοῖον) *messis communiter ab omnibus faciendae*. Apparet tamen ex vsu Homerico id, quod primo dictum erat de fato omnibus communi, mox notionem contraxisse eius, quod omnibus pariter aut exitium aut molestiam affert. Jllustrat vocem simile illud: ξυνὸς Ἐνυάλιος.

316. κουρότεροι. vt οἱ νεώτεροι Sch. Apollon. II, 263.

318. μάλα μέν τοι, et μέν γε Harl. Prius sono suauius habet quoque Lips. Ven. Vrat. a. b. Townl. Mosc. 1. Vindob. Alt. ergo reposui pro ingrato vulgari μάλα μέν κεν.

319. De Ereuthalione a se occiso narrat ipse Nestor H, 136 sq. cf. Strabo VIII, p. 535. adde Schol. ad h. l. A. et B. et Sch. br. quae cum Schol. A. conueniunt; cum Sch. B. conuenit Eustath. Vides vbique duas fere sectas commentatorum antiquorum. Extat in Sch. A. et B., ex duplici quidem ἐκδόσει, Epitaphium in Ereuthalionem, quod in Anthologiis videre non memini, integrius in Sch. A. ἐνδάδ' Ἐρευθαλίωνι etc. Seruata haec sunt ex Ariaetho, quem de rebus Arcadicis scripsisse constat. Praeter Scholion de Ereuthalione alterum extat in Ven. A. valde doctum, laudatis versibus ex Euripidis Plisthene, Aeschyli Palamede et Semele seu Hydrophoris tum ex Homero, ad docendum: ex κτῆμι esse ἔκτην, et pro hoc ἔκταν, dorice et attice. Ita reperiri κατέκτας, κατέκτα, (B, 662) adduntur ἀπέκταμεν, ἔκταθεν, ἀπέκτατο, κτάσθαι, κτὰς, κτάμενος. Ita defendi quod h. l. Aristarcheae habent κατέκταν, vt ἔκταν ἐγώ. Hoc idem Herodianus tuitus est. Necesse adeo, olim lectum in aliis esse κατέκτην, quod nusquam nunc scriptum occurrit. Eustathius Scholion non legerat; et Aeolicam formam, melius: omnino *veterem*, appellat τὸ κατέκταν. At nunc

porro colligo: ſi κατέκτα, quod aliquoties occurrit, eſt a κατέκταν, probabile ſit, eodem modo etiam οὖτα eſſe formatum, eodemque iure, ſaltem analogia, habere α breue. Inf. E, 376 Οὖτά με Τυδέος υἱός. Licet itaque ſtatuere, praeter οὐτάω et οὔτημι, fuiſſe tertiam formam, οὔταμι, vnde imperfectum οὖταν, οὖτα. κτᾶμι. ἔκταν. ἔκτα. Vulgo οὖτα pro οὔτασε dictum eſſe dicitur, v. Clark. ad Δ, 525. Brunck. ad Apollon. II, 111. in Append. veteribus praeeuntibus, nulla cum analogia apocopes. Si vltima breuis eſt, fit hoc eodem iure, quo Jl. O, 432 ἄνδρα κατέκτα Κυθήριον, vbi Sch. A. quoque obſeruat vltimam breuem eſſe. Alia v. ad B, 662 et ad N, 192 — Librarius Vrat. a. ſcripſerat κατέκταν᾽.

320. — ⁜ Mira criſis Schol. A. „ſi Neſtor vtrumque ſimul, iuuentutem et ſenectam voluiſſet, recte dixiſſet, ἅμα πάντα. At verſus, inquit, ex alio loco intruſus: ἀλλ᾽ οὔπως ἅμα πάντα θεοὶ δόσαν ἀνθρώποισιν. Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα, Ἄλλῳ δ᾽ ἐν στήθεσσι." Locus eſt Jl. N, 729 ſqq. ſed ibi aliter ſe habet prior verſus: ἀλλ᾽ οὔπως ἅμα πάντα δυνήσεαι αὐτὸς ἑλέσθαι. In B. ad ἅμα πάντα ſuppletur τὰ ἡδέα. Verſum adſcribit Schol. Pind. Ol. VIII, 16.

321. εἰ τότε κοῦρος ἔα, νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει. εἴποτε Sch. E, 533 laudant. ἔα nunc primum occurrit pro ἦν. alibi ἦα. de quibus mira comminiſcuntur grammatici: v. Euſt. Etym. in ᾔδη. ad quem loc. cf. Valk. ad Jl. XXII, p. 55. Simpliciſſima ratio erat: eſſe aoriſtum antiquum ex ἕω, fut. ἐῶ, ἔα et ἦα. At ex ἔμι vel εἰμὶ factum ἔην, ἦν, cum ceteris formis. — Barn. „γρ. ἔην." quod non pro lectione ſed eius coniectura habendum. — In fine νῦν αὖτέ με γῆρας ἱκάνει, Scholion habetur A: Ἀρίσταρχος· γῆρας ὀπάζει. ἐπείγει. ἐλαύνει." an in Ariſtarcheis ἐκδόσεσι tam diuerſa fuit lectio? Additur: ἀπὸ δὲ τοῦ κατόπιν ἐσχημάτισται. ſenſus eſſe videtur a notione τοῦ κατόπιν εἶναι, *ab inſequendo*, ductam eſſe vim vocis ὀπάζειν. — Expectabam alicubi νῦν αὖτ᾽ ἐμέ.

324. *αἰχμάσσουσι* recte vbique editum, vtpote ductum ab *αἰχμάζω*. Laudatur Hefych. h. v. at cf. Schow ad e. l. Vnum *σ* habebat Barocc. Lipf. — *ἐμοῖο* vitiofe, vt plerumque, br. Sch. Cant. Vrat. c. piget talia notare, quae fere femper alicubi in mendo cubant.

325. ⸗ quod *νεώτεροι* et *ὁπλότεροι* dicuntur *ἐκ παραλλήλου*, at illi abfolute *οἱ νέοι*, alterum autem comparatiue, *οἱ ἐμοῦ νεώτεροι*. Ceterum hic verfus fimillimus eft iis, quos a rhapfodis interpretandi et interpolandi cauffa adiectos effe paffim reperimus. Nihil defiderabatur fententia finita: *αἰχμάσσουσι, νεώτεροι οἵπερ ἐμεῖο*.

327—330. laudantur a Strabone IX, p. 604 B. vbi his verfibus vfi funt veteres ad tollendum verfum B, 558 *στῆσε δ' ἄγων*. ad quem vide V. L. de Πετεῶο v. ad B, 552.

328. *ἑσταότ', ἀμφὶ δ' Ἀθηναῖοι μήστωρες ἀϋτῆς*. Primum male *ἑστάωτ'* Porphyr. in Schol. ad K, 166. vbi docet ad *οἱ δὲ* fupplendum inde effe *ἕστασαν*. Porro, *μήστωρες ἀϋτῆς*. Sch. A. et Sch. br. *δυνάμενοι κατὰ μάχην μήσασθαι, ὅ ἐστι, βουλεύσασθαι. ἀφ' οὗ ἐπιστήμονες μάχης*. Ducit ergo a *μήδεσθαι*. Sic et Euftath. Sch. br. hic et ad E, 272, Z, 97. Etym. Hefych. ficque alii; alii videntur loco eodem cum *μνηστὴρ, μνήμων*, habuiffe. Sic Schol. Pindari Nem. I, 23. At Apollon. Lex. *μήστωρα φόβοιο. ἐργάτην φυγῆς. μήσασθαι γὰρ, τὸ ἐργάσασθαι.* (Similia Sch. B. ad Ψ, 16.) Etfi nec hoc proprie. nam *μᾶσθαι* eft *impetum ac motum facere* feu corpore et manibus, feu animo; eft adeo *ὁρμᾶσθαι, τεχνάσασθαι, ἐργάζεσθαι*; ita tandem quoque *βουλεύσασθαι, μήδεσθαι*. Sic abfolute *μήστωρ* prudens, proprie qui animo, agitat, verfat, fc. confilia. Ita Iupiter *ὕπατος μήστωρ* Θ, 22. Vnde et Priamus *θεόφιν μήστωρ ἀτάλαντος prudens* Il. H, 366. Expeditior res eft, fi cafus fecundus rei adiicitur: *μάχης. ἀϋτῆς. φυγῆς*. Sic *μήστωρες ἀϋτῆς* funt *Athenienfes pugnaces, pugnatores. οἱ μησάμενοι, ἐργασάμενοι, ἀϋτὴν, μάχην*. cf. Schol. Ven. ad Ψ, 16. 24.

329. αὐτὰρ ὁ πλησίον ἑστήκει, Ven. et Sch. A. „οὕτως Ἀρίσταρχος Ἰακῶς, ἑστήκει. Quod ſi Ionicum eſt, erat ſane recipiendum pro vulgato εἱστήκει, et per totum carmen tenendum. cf. inf. ad 367. Eſt quoque ἑστήκει in Townl. Vrat. b. Moſc. 1.

331. ἕστασαν, οὐ γάρ πώ σφιν ἀκούετο λαὸς ἀϋτῆς. ⸓ quod ἀκούετο pro ἤκουε, et σφιν, αὐτοῖς pro αὐτῶν.“ Scilicet eſt οὔπω γὰρ λαός σφιν ἀκούετο ἀϋτῆς. Addit Sch. B. ἀϋτῆς, τῆς βοῆς· οὐ γὰρ ἠλάλαξαν οἱ Τρῶες, ἵνα μὴ νοηθῶσι. Enimuero ἀϋτὴ ſimpliciter eſt pugna, hanc iterum parari nondum reſciuerant copiae Meneſthei et Vlyſſis, quia longius aberant ab ea aciei parte, qua congreſſi erant Menelaus et Paris, moxque Menelao vulnerato Troiani arma ceperant; quod etiam Sch. br. obſeruat. Viderant tantum turbatum eſſe neſcio quid inter Troianos et Achiuos vſ. 332. 333. Nunc ſtabant expectantes, quid aliae propius adſtantes turmae paraturae ſint, quas ſi arma ſtringere et in aciem progredi vidiſſent, inuaſurae eſſent et ipſae hoſtem.

In capite verſus eſt ἕστασαν, ἀμφιέστασαν, non ἕστασαν quod in multis legitur, quia Ionica ratio in poeta Ione praeſtat. Alias et illud recte; vnde et compoſitum ἀφέστατε paullo poſt 340. nec omnino vlla eſt in hoc conſtantia. De hoc v. ad vſ. 243 et cf. ſup. ad B, 525.

332. κίνυντο φάλαγγες. κινοῦντο Vrat. b.

333. Τρώων θ' ἱπποδάμων καὶ Ἀχαιῶν. Aberat θ' poſt Τρώων ab Ariſtarcheis: e quo numero eſt Townl. Volebat igitur Ven. A. accipere pro ἐπ' Ἀχαιούς. Atqui intercedit καί. Notiſſima formula eſt τε — καί.

334. Verſus eſt ap. Heſych. in πύργος. quod dictum eſſe pro τάξις, τάγμα, φάλαγξ, στίξ, obſeruant omnes.

334. 5. ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν Τρώων ὁρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο. ⸓ „quod ἐπὶ deeſt, et Τρώων dictum ἐπὶ Τρῶας.“ Scilicet ὁρμᾶν, ἰέναι, τρέπεσθαι cum ſecundo caſu iunguntur, appoſito vel ſubintellecto ἐπὶ vel κατά. Sic vidimus Γ, 5 πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων. Ξ, 488 ὡρμήθη δ' Ἀκάμαντος. et ſic ſaepe.

Cum his tamen tricati ſunt grammatici in hoc: ſintne Achiui Troianos, an hi illos priores aggreſſuri. v. Sch. B. vnde etiam iunxere: *πύργος Τρώων ὁρμήσειεν Ἀχαιῶν*, h. e. *ἐπ' Ἀχαιούς*. Sch. A. et Euſtath.

In *πολυστίχῳ* (fuit is Seleuci) alia erat lectio: *ὁππότε κέν τις Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν Τρώων ὁρμήσειεν καὶ ἄρξειεν πολέμοιο* quod damnat Sch. A. Legitur tamen et ſic in Vrat. b. et vltima habent, quod probes, ſi ſcripſeris: *καὶ ἄρξειε πτολέμοιο*. Sic quoque Bentl. legere ſuadebat.

338. *ὦ υἱὲ Πετεῶο*. Moſc. 1. *ὦ υἱὸς Π.* e correctione. De Πετεῶο v. ad B, 552.

339. *καὶ σὺ, κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, κερδαλεόφρον*, &c. „quod Zenodotus pro vltima voce legebat, *φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ*. non tamen conuenire cum ceteris conuiciis.“ Male haec; non conuicia iſta ſunt, quod aſtutiam et fraudes ei tribuit, ſed laudes, pro iſta aetate, inprimis in rebus bellicis. Eſt itaque altera obſeruatio Sch. A. aliena: quod *ἐκέκαστο* in malam partem dictum ſit; nec, in quo Euſtath. quoque argutatur, *κακοὶ δόλοι* ſunt in reprehenſione; ſunt exitioſi aliis, in quos machinatur eos Vlyſſes.

341. *σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας ἑστάμεν*. „γρ. *ἐοῦσιν*. Euſtath.“ Barnes. At vir doctus varias huius generis lectiones ipſe comminiſci ſolet. Nam Euſtath. ait: poſſet etiam locum habere *ἐοῦσιν* ad *σφῶϊν*. quod ſane et ipſum vſus ferret. Verum vſus varians non eſt varians lectio: quo vno monito ſexcentae criticorum concidunt coniecturae, in quibus ſibi mirifice placent.

Apud Apollon. Lex. legitur *σφῶϊ* — ad *ἐόντας*. ita et Vrat. b. et Sch. B. ad E, 2. laudat. recte et hoc.

μεν τ' ἐπέοικε. Bentleius, duram, puto, ſentiens eliſionem in *μεντοι*, legit *σφῶϊν μέν ῥα ϝέοικε* (aut potius *ϝεϝοικε*). Conſtanter enim pronuntiatum fuit Homerica aetate *ϝεικω* ſimilis ſum per omnia tempora; inde *εἶκα*, *ϝεικα*. *οἶκα*, *ϝοικα*. *ἔοικα* duplici modo *εϝοικα* et *ϝεϝοικα*. ita et *ἐοικὸς*, *ἐῴκειν* et cetera; et *ἐπέοικε* eſſe debuit *επεϝοικε*.

342. μάχης καυστειρῆς. Eſt ea h. l. et M, 316 ἡ θερμὴ καὶ πυρόεσσα, ἔμπυρος. ardens pugna. Apollon. Lex. θερμῆς καὶ πυρώδους μάχης. Euſtath. comparat du-cta a δαίω, pro καίω, v. c. δέδηε μάχη. δήϊος πόλεμος, μάχη. δηΐς, δηϊοτής. Ita tandem peruenimus ad notionem generalem, quae in Schol. br. eſt, μάχη δεινὴ, grauis, atrox. Heſych. reddit ex h. l. ὀξείας. δριμείας. Apud eund. ſcribitur καυστηρῆς. ſicque Cant.

Faciunt quoque discrimen inter ἀντιβολῆσαί τινος, vt μάχης, et τινί. v. Euſtath. ad N, 246. p. 929, 47 et ad M, 316. nimis ſubtiliter, arbitror. cf. ad Λ, 365.

343. πρώτω γὰρ καὶ δαιτὸς ἀκουάζεσθον ἐμεῖο. ⸓ quia cum Meneſtheo communicatur, quod proprie ad Vlyſſem ſpectat; nam Meneſtheus non fuit inter VII. γέροντας. Hos tamen eſſe omnino τοὺς ἐντίμους obſeruant alii (cf. ſup. ad vſ. 259 γερούσιον οἶνον).

Notat porro Sch. A. „ἀκουάζεσθαι eſſe pro ἐπαισθάνεσθαι.“ Scilicet eſt pro antecedente, καλεῖσθαι, vocari ad epulas. v. Sch. br. nimis late Heſych. τιμῆς ἀξιοῦσθαι.

„Tandem δαιτὸς ait eſſe pro περὶ δαιτός. Sic Ariſtarchum cenſere; et ſic ſollenne eſſe, ἵν᾽ ἦ· οἱ περὶ δαιτὸς πρῶτοι ἐμοῦ μεταλαμβάνεσθε. (non — νεται) οὕτως Ἀπολλώνιος ἐν τῷ περὶ ἀντωνυμιῶν.“ Vel hic locus docere poteſt, laudari ſaepe librorum partes pro libris: eſt enim locus Apollonii Dyscoli de Syntaxi lib. II. p. 165. b. vbi ex h. l. docet, pronomen primitiuum etiam ab Homero pro poſſeſſiuo poni; eſt enim pro δαιτὸς ἐμῆς, quod ſeriore vſu δαιτός μου eſt. Altero loco idem mavult iungere ἀκουάζεσθον ἐμεῖο, pro ἀκουάζεσθόν μου, (δαιτὸς ἕνεκα.)

345. ⸓ 346. ⸓ Non ἀθετοῦνται, ait Sch. A. ἐν τοῖς ὑπομνήμασιν (Ariſtarchi). At reprehendunt eos noſtri. (οἱ ἡμέτεροι. Ariſtarchei?) tanquam heroum perſonis indecoros, quod carnem ipſis exprobrat Agamemnon. At v. Notam.

In κρέα ἔδμεναι hiatus notatur a Bentleio, non tollitur. At nec tollere neceſſe eſt; nam κρέα eſt proprie

κρέαα contracto κρέα. Poſſis putare κρέατ' ἔδμεναι fuiſſe. At in Homericis ſemper eſt κρέα. Ita nec Od. Γ, 33 κρέα ὤπτων, ſi vel maxime τ' interponatur, e codd. eſt pro τε. κρέα τ' ὤπτων, ἄλλα δὲ πεῖρον.

346. οἴνου πινέμεναι μελιηδέος. eſſe δασυντέον τὸ μελιηδέος ait Sch. A. Scilicet ſcribi vult ex more veterum μελιήδεος. quem iam vidimus in aliis.

347. Laudat verſum Apollon. Lex. in πύργος. ὅτὲ δὲ τὴν τάξιν· Νῦν δὲ φίλως χ' ὁρόῳτε, καὶ εἰ δέκα πύργοι Ἀχαιῶν. ὁρόῳτε, ἐὰν δέκα Vind. Alt. male et ſequitur μαχοίατο.

350. ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. primo loco hoc occurrit. Antiquum illud ἕρκος ὀδόντων in Sch. A. et Sch. br. ita accipitur, vt ſit περίφραγμα τῶν ὀδόντων, τὰ χείλη περιφραστικῶς. Refert quoque ad τὰ χείλη Pollux II, 89. Non video cur non ipſi dentes ſeptum faciant, ſitque dentium ſeptum periphraſtice, ipſi dentes, quatenus linguam obſepiunt. Fit hoc ex indole priſci ſermonis; nec deterret me, quod Od. K, 328 φάρμακα — ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, cum in potando *labia*, non dentes, memorari ſoleant. Vtramque rationem ex antiquioribus apponit Euſtath. ad Ξ, 83. p. 968. extr. et Sch. br. ad e. l. Sufficit pro *ore* dictum illud eſſe; apud Tragicos pro eo occurrit πύλαι στόματος. vt Eurip. Hippol. 895 et ſimilia. Argutantur in ἕρκος ὀδόντων alii, vt Gell. I, 15. *petulantiae verborum coercendae vallum eſſe oppoſitum dentium luculente dixit, vt loquendi temeritas non cordis tantum cuſtodia atque vigilia cohibeatur, ſed et quibusdam quaſi excubiis in ore poſitis ſepiatur.* Sequitur verſus noſter, non alter ex Od. A, 64 et al. et delendum eſt τέκνον ἐμόν. Iteratur quoque noſter verſus Jl. Ξ, 82.

351. 352. pro ſingulari ſententia, ſeorſum, habent Euſtath. et alii; minus bene. Recte, vt nunc ſit, interpunxit Barnes probante Clarke.

351. πῶς δὴ φῂς πολέμοιο μεθιέμεν; Townl. μεθιέμεν. φῂς cum iota ſubnotato grammaticorum auctoritate

ſcribitur, etſi iam ab Etymologo damnata, ſed, ait, ita ſcribitur κατὰ ἱστορίαν, ἤγουν κατὰ παράδοσιν. v. ad P, 174.

353. ὄψεαι, ἢν ἐθέλῃσθα, καὶ αἴ κεν τοὶ τὰ μεμήλῃ. Idem vſ. inf. I, 359. ἤν κ' ἐθέλῃσθα Ven. nec male. ὄψεαι αἴ κ' ἐθέλῃσθα eſt inf. Θ, 471 et Od. Ω, 510. — μεμήλει Vrat. a. μεμήλοι Vrat. b. at μεμήλῃ etiam l. c. I, 359. de quo v. Exc. III ad A, 68.

354. ⊱— „quod Telemachi meminit, ſicque Odyſſeam praeſtruit; vt hanc ab eodem poeta profectam eſſe neceſſe ſit." Sch. A. leue argumentum.

355. Τρώων ἱπποδάμων. Interponit θ' Lipſ. male, ex 333.

σὺ δὲ ταῦτ' ἀνεμώλια βάζεις. De vocis ἀνεμώλιος etymo varia commenti ſunt grammatici Etymol. Apollon. Heſych. Euſtath. praeſtat accipere pro ἀνεμώνιος, vt ab ἀνεμόω ductum ſit, ἀνεμοφόρητον, adeoque leues, κενὸν, μάταιον.

357. ὡς γνῶ χωομένοιο ⊱— „quod γνῶ (ſ. ἔγνω) cum ſecundo caſu iunctum eſt." vt πολέμων εὖ εἰδώς. et Od. Φ, 36 γνώτην ἀλλήλων. cf. Euſtath.

πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον ap. Plutarch. de aud. poet. p. 29 C. vbi in cod. μύθῳ. quod et Vrat. a. exhibet. — πάλιν autem accipiunt, ἀνάπαλιν. ἀντὶ τοῦ εἰς ἐναντίον ἔτρεψε, μετέστρεφε τὸν λόγον. ψόγον γὰρ εἰπὼν, νῦν ἔπαινον λέγει. Sch. br. Dicas: quidni ſimpliciter dictum malis pro *viciſſim;* ἀνέλαβε τὸν λόγον. Scilicet grammatici reueriti ſunt auctoritatem Ariſtarchi, qui obſeruauerat, Homero πάλιν eſſe τοπικὸν, non χρονικὸν, *iterum*, *poſtea*. v. ad N, 3. Atqui *viciſſim* diuerſum eſt.

359. οὔτε σε νεικείω περιώσιον, *neque te obiurgo temere*, vertunt, quo iure? Sch. B. περισσὸν, πλέον Μενεσθέως. ſicque per περισσῶς explicant Etymol. Heſych. Nec alio ſenſu vox occurrit Od. Π, 203. Apollon. I, 466. Nicand. Ther. 518. Etymol. addit παρὰ τὸ προσῆκον. παρὰ τὸ ὅσιον. Equidem arbitror vocem eſſe adhibitam vt

alibi, οὐ μάλα, *non admodum*, pro *nequaquam*. οὐδέ τε. Vrat. a.

361. ἤπια δήνεα. Vindob. Alt. μήδεα.

362. ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθα. Habent haec difficultatem grammaticam: Eſt Homero ἀρέω, quod poſtea, ἀρέσκω factum, *placo*: ex ἄρω, ἁρμόζω (male ab ἀρὰ ducit Porphyr. Qu. Hom. 19.) vt I, 120. Occurrit vi actiua etiam ἀρέομαι, (et ἀπαρέομαι, T, 183) et quidem τινὰ, vt Od. Θ, 402. 396. et ſubintell. 415. caſu tertio rei adiecto, vt ἐπέεσσιν ibid. δαιτὶ, Jl. T, 179. I, 112. 3. ὥς κέν μιν ἀρεσσάμενοι πεπίθοιμεν δώροισι τ' ἀγανοῖσιν ἔπεσσι τε μειλιχίοισι, vbi pro ἀρεσαίμεθα eſt ἀρεσάμενοι πεπίθοιμεν. at h. l. eſt accuſatiuus rei: ταῦτα ἀρεσσόμεθα vt iterum Z, 526 τὰ δ' ὄπισθεν ἀρεσσόμεθ' αἴκε πόθι etc. Eſt itaque pro controuerſiam componere, transigere. Haec analogiam habent. At grammatici modo hoc, modo aliud captant. Sch. B. εἰς τὸ σοὶ ἀρέσκον μετάξομεν. Atqui Homero ἀρέσκω non eſt placeo. Sch. br. ἐξιλεωσόμεθα. θεραπεύσομεν. ferrem hoc, mederi. at prius requiret, σε. te placabimus: Ita tamen et alii grammatici: Euſtath. etymon ex ἄρω ſequitur: συναρμοσθῆναι φιλικῶς καὶ εἰς ἀριθμὸν (leg. ἀρθμὸν) ὅ ἐστιν, ἁρμονίαν φιλίας ἐλθεῖν. Apollon. Lex. fere vt Sch. B. ἀρεσάσθω, εὐαρεστοῦντα καταστησάσθω. quod ſpectat ad T, 179. Etymol. ἀρεσόμεθα. ἐξιλεωσόμεθα. θεραπεύσομεν. φιλοφρονησόμεθα. Paullo argutius eſt, quod apud Heſych. legitur: ἀρέσασθαι, ἰάσασθαι. ἀρεστὸν ποιῆσαι. Prius illud, ἰάσασθαι, et θεραπεύειν, adduxiſſe ſuſpicor Bentleium ad ingenioſam coniecturam: ταῦτα δ' ὄπισθεν ἀκεσσόμεθ' vt N, 115 ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον, ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν.

363. τὰ δὲ πάντα θεοὶ μεταμώνια θεῖεν. Erat in edd. μεταμώλια. At μεταμώνια eſt ap. Euſtath. p. 483, 5. ſicque Ven. cum Eton. et Apollon. Lex. cum Heſych. tum ita ſcriptum ap. Theocr. XXII, 181. Apollon. Rh. I, 491. III, 1095. 1120. vbi tamen ad I, 491 Schol. alteram ſcripturam norat. Aliquoties in Odyſſea legitur, plerumque cum varietate. Videtur τὸ λ ſerius frequen-

tatum esse, et recte se habere etymon ab ἄνεμος pro μετανεμώλιος. Redditur μάταια. ἀνεμοφόρητα. ἄχρεῖα. Convenit certe cum ἀνεμώλιος vs. 355 et dicitur pari modo ἀνεμώλια βάζειν et μεταμώνια βάζειν. mirum tamen quod in altero τὸ λ constanter exaratum est.

364. λίπεν αὐτοῦ. „γρ. αὐτόθι vt 292." Barnes.

366. ἑστακότ' ἔν θ' ἵπποισι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσι. Male vertitur, inter equos et currus. Immo stabat in curru: vnde vs. 419 desilit. Etiam Sch. B. ἐφ' ἅρματος ἵστατο.

κολλωτοῖσι scribit Vrat. b. et hoc voluit Lips. κολλοτοῖσι.

367. πὰρ δέ οἱ ἑστήκει. „οὕτως, ἑστήκει. Ἰακῶς. Ἀρίσταρχος." Sch. A. Similia vidimus ad vs. 329. vbi tamen vulgatum erat εἱστήκει. Agnoscunt tamen hoc grammatici, Etymol. Eustath. Male me habet variatio scripturae in hoc verbo, nisi statuam fuisse ἑστάω. vnde ἕστηκα. Et forma alia, quam mediam dicimus, ἕσταα, ἕστα, ἑσταώς. ab ἑστῶ, ἕσταον. Occurrit tamen nec minus aliis locis spiritu leni ἐσταότα. ἐσταότες. At ἔστην est a στῆμι. cf. sup. ad 243.

Καπανήϊος υἱός. pro τοῦ Καπανῆος. Notata sunt huius generis plura, ne incidas in ἥρως coniectando.

368. καὶ τὸν μὲν νείκεσσεν ἰδών. recte hoc reposuit Barnes pro eo quod erat, καὶ μὲν τὸν, quod non Basil. aut Steph. intulerat, sed vitio Ald. 1. legebatur. Nam ed. Flor. recte τὸν μὲν, cum codd. Ven. Lips. Eton. Vrat. A. Mosc. 1. 3.

371. τί πτώσσεις; τί δ' ὀπιπτεύεις πτολέμοιο γεφύρας. ὀπιπεύεις Lips. vt solent codd. in hac voce discordare vna cum grammaticis, in his Apollon. Lex. h. v. ὀπιπτεύεις legitur quoque ap. Plutarch. de sui laude p. 540 F. vbi hic versus recitatur.

πολέμοιο γεφύρας male explicant grammatici multis modis. Etiam aliena afferunt Clarke et Ernesti, Gottleb. ad Thucyd. I, 122 quem recte refellit Bauer, tum Intpp. ad *belli* oras ap. Virgil. Aen. IX, 528. Haud dubie sunt

γέφυραι πολέμου, μάχης, κέλευθοι, ὁδοὶ, interuallum inter vtramque aciem, in quod procedunt concurrentes. cf. Θ, 378. 549. Λ, 160. Υ, 427 vbi Schol. recte, τὰ μεταξὺ πολεμούντων διαστήματα. quod ap. ſcriptores eſt τὸ μεταίχμιον.

372. οὐ μὲν Τυδέϊ γ' ὧδε φίλον πτωσκαζέμεν ἦεν. Vulgata lectio erat πτωκαζέμεν quaſi a πτὼξ lepus. Verum a πτώσσω, ſit πτώσκω, πτωσκάζω. Sic ſcriptum in Ven. Lipſ. Eton. vno Vindob. Euſtath. p. 484. pr. Etymol. Heſych. Suida.

374. οἵ μιν ἴδοντο πονεύμενον. Peccatum in digamma οἵ μιν ϝιδοντο. Bentl. em. οἵ ϝε ϝιδοντο. ϝε, ἓ, pro αὐτόν.

375. πέρι δ' ἄλλων φασὶ γενέσθαι. Vt ſemel de hoc moneam, quod ſexcenties recoquitur: variat ſcriptura fere vbique, quoties περὶ ſeiuncta a verbo occurrit; creditur pro περισσῶς poni, h. ὑπὲρ ἄλλων, περὶ ἄλλων. tunc volunt grammatici πέρι ſcribi; Cum tamen pari iure poſſit eſſe ἄλλων περιγενέσθαι, pari iure ſcribitur περὶ δ' ἀ. φ. γενέσθαι. Contra pugnatur in aliis, vt περιδείδια, non eſſe πέρι δείδια, vt N, 52. Satis eſt, ſemel monitum eſſe. Res tanti non eſt vt nos ceteris locis moretur. cf. ſup. ad 46.

376. ἄτερ πολέμου. Schol. ἄτερ πολεμικῆς παρατάξεως. *non ſtipatus*, ait Clarke, μοῦνος ἐὼν inf. 388. Vix bene. Reſpiciunt verba oppoſitum 384. vbi Thebas hoſtis adiit. Igitur: non tanquam hoſtis, ſed pacate. Potuerat autem Agamemnon ex Mycenaeis, qui eum viderant, audire, cum Mycenas ille adiiſſet.

Ceterum hic locus, ſi quis alius, ex iis eſt, in quibus rhapſodorum ſedulitatem deprehendere tibi videaris in explendis et locupletandis, aut perſequendis iis, quae leuiter primus auctor tantum attigerat. Aliena eſt narratio a loco ac feſtinatione imperatoris; nec ſatis eſt, cum Clarkio dicere, vltimum eſſe Diomedem, ad quem aduenerit.

377. ξεῖνος, ἅμ' ἀντιθέῳ. Sch. A. „γράφεται καὶ κεῖνος ἅμ' ἀ. quod ſane et ipſum locum haberet; at

alterum ſignificantius. Porro *ἀγείρας* Ven. etſi Sch. A. et B. agnoſcunt *ἀγείρων*.

378. Saepe in Homero, vtpote antiquo necdum polito ſcriptore, ambiguitas ſubiecti incidit; ſic h. l. *οἵ ῥα. οἱ δέ*. Vulgo interpungitur ſic, vt omnia vna ſerie procedant a 376—379. Ita 378 *οἵ ῥα* obſcurum eſt, ſitne ad *λαὸν* referendum, an ad duo illos Tydeum et Polynicen; ita ingrata fit oratio. Interpunxi poſt *ἀγείρων*. Sequitur *οἵ ῥα τότ᾽ ἐστρατόωντο* hocque de conatu accipio: *Hi tum copias parabant aduerſus Thebas, et ſupplicabant. At illi* (*οἱ δ᾽ ἔθελον*) ſc. Mycenaei, (ex *Μυκήνας*) *parati erant et annuebant poſtulatis, ſiniſtris tamen auſpiciis obuenientibus absterriti ſunt. οἱ δὲ τότ᾽.* Townl. cum vno Vindob. *τότε στρατόωντο*. Sch. br. nec aliter, puto, mſ. Lipſ. Ionice.

380. *οἱ δ᾽ ἔθελον δόμεναι, καὶ ἐπήνεον, ὡς ἐκέλευον.* Affert *ὡς ἐκέλευεν* Barnes e Baſil. neſcio qua. — Recte Ern. mollius fore ait *ὅσσ᾽ ἐκέλευον*. Licet ſane in his eſſe liberiorem, ſi veterem ſcribendi rationem cogites per *ο*. Vt nunc legitur eſt: *annuerunt, promiſerunt auxilia, vt flagitauerant illi.*

381. *Ζεὺς — παραίσια σήματα φαίνων*. Bend. ex Heſych. huc vocat *παραίσιμα*, vt *ἐναίσιμα*.

382. *οἱ δ᾽ ἐπεί*. Tydeus et Polynices cum ſociis, adeoque omnino Achiui. Fuere apud Ven. B. qui poſt *λεχεποίην* plene diſtinguerent, vt *δὲ* poſt *οἱ* vacaret; ſaltem debebant illa: *οἱ δ᾽, ἐπεὶ — ἐγένοντο* protaſin facere, quod et mihi viſum eſt faciendum eſſe. Hi, poſteaquam iam aliquantum viae fecerant, peruenerunt ad Aſopum. Hic Achiui ſubſtiterunt, et Tydeum legatum Thebas miſerunt. Vulgo ita interpungitur poſt *λεχεποίην*, vt hinc apodoſis ſequatur.

οἱ δ᾽, ἐπεὶ οὖν ᾤχοντο ἰδὲ — ita legebatur in edd. Hiatum debemus ignorationi rei metricae; fuit *ᾤχοντ᾽ ἠδὲ*, quod ſeruatum quoque eſt in Sch. br. Abiit ſerius in vulgarem loquendi formulam, *πρὸ ὁδοῦ γίνεσθαι, πρὸ ὁδοῦ εἶναί τι*, eſſe vtile, opportunum. v. c. in Lucian.

383. Ἀσωπόνδ' ἵκοντο. Ἀσωπόν ϑ' Barocc. Ex vulgari ratione interpungendi poterat hoc ferri. At eſt vt Τροίηνδε et ſimilia. ἀλεχεποίην vitium eſt Ald. 2. et hinc aliarum. Suaue epitheton λεχεποίης, ἔχων βαϑεῖαν ποίην, εἰς λέχος, κοίτην, pro ſimplici, herboſo littore. Vidimus iam B, 697. Mira tamen grammatici de etymo comminiſcuntur. Multo ineptius obſcenum ſenſum in his epithetis βαϑύσχοινον λεχεποίην, quaeſiuere apud Sext. Empir. adu. grammat. p. 285 παραστατικόν ἐστι πρὸς συνουσίαν τὸ τῆς σχοίνου σπέρμα, λέχος καλοῦντος τοῦ ποιητοῦ τὴν μίξιν. add. Etymol. h. v.

384. ἔνϑ' αὖτ' ἀγγελίην ἔπι Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί. Excidit Scholion, quod haud dubie reſpexit vocem ἀγγελίην, circa quam trepidant veteres, vt et h. l. Sch. br. et ipſe Apollon. Lex. ἀγγελίην — ποτὲ δὲ ἐπὶ τοῦ ἀγγέλου· ἔνϑ' αὖτ' ἀ. Zenodotus autem vapulabat. v. ad Γ, 206. Enimuero eſt ἀγγελίην ἔπι pro ἐπ' ἀγγελίην ἔστειλαν, ἔπεμψαν. Ita vero ἔπι ſcribendum, pro vulgato ἐπὶ, ſic enim eſſent iungenda ἐπὶ — ἔστειλαν, ἐπέστειλαν, qua ratione nouus verbi vſus in Homerum inferretur, nam is ἐπιστεῖλαι tantum ad mandata et litteras adhibet. cf. Toll. ad Apollon. p. 235.

Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί. Eſt Τυδεῖ in Mori. Cant. Vrat. a. c. At Τυδῆ etiam Etymol. in Πηλεύς. Nihil expeditius eſſe videtur quam Τυδέα, Τυδῆ, etſi probabile ſit, veteres ne ſcripſiſſe quidem Τυδῆ, ſed Τυδέα, hocque binis ſyllabis pronuntiaſſe. Grammaticorum tamen animis inſidebat hoc, Τυδῆ eſſe per apocopen dictum pro Τυδῆα. cf. ad O, 339 vbi Μηκιστῆ. Maluit Payne Knight emendare ἔνϑ' αὖ ΤυϜδεϜ' (Τυδέ') ἐπ' ἀγγελίην — quod non ſequar.

385. αὐτὰρ ὁ βῆ πολέας τε. Vrat. b. c. δὲ quod praeferam.

386. βίης Ἐτεοκληείης. Ariſtid. Quintil. de Muſica lib. I, p. 85 laudat poetam, comparato altero ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο, quod in altero excellens robur, in altero τὸ κα

τὰ σωφροσύνην θεοφιλὲς expreſſerit. Quale acumen in tali ſcriptore!

388. πολέσι μετὰ Καδμείοισι. Bentleio videbatur et hic Καδμείωσι ſcribendum eſſe. At reprimit conatum vſ. 391.

390. ῥηϊδίως· τοίη οἱ — ※ quod verſus hoc loco recte ponitur; minus bene in verbis Mineruae (E, 808.) Occurrunt quoque eius membra E, 828 et in verbis Achillis Υ, 453.

τοίη τοι Sch. br. iam in ed. Ald.

392. Ἂψ οἱ ἀνερχομένῳ. Interpoſuit οἱ Barnes ad explendum verſum. nam ἂψ ἀνερχομένῳ manifeſto cum vitio metri legitur vbique in edd. etiam in codd. Mori. Cant. Lipſ. Vrat. b. c. A. Moſc. 1. 3. Ven. B. Euſtath. Sch. br. nec aliter forte Heſych. nam in eo eſt ἀνερχομένῳ, ὑποστρέφοντι. Alii habent ἂψ ἀναερχομένῳ non minus vitioſe. Sic ipſe Ven. Townl. Harl. Vrat. a. e corr. Vitium ſubeſſe, et, quod mireris, tam antiquum, in aperto eſt. Bentleius ei medebatur alio, et forte, aptiore, modo ἂψ ἄρ' ἀνερχομένῳ. Etiam Jl. Z, 187 Τῷ δ' ἄρ' ἀνερχομένῳ πυκινὸν δόλον ἄλλον ὕφαινε.

395. Λυκοφόντης. nomen pro var. lect. habet quoque Ven. A. Sch. At in ipſo carmine Πολυφόντης. *Lycophontem* tamen Statius quoque agnoſcit Theb. II, 610. cum Maeone vſ. 690 ſq. vbi augur eſt. In Schol. Ven. et Sch. br. ad 394 praeconem eum ediderant alii; quia incolumis fuit dimiſſus. Erant autem κήρυκες ἱερὸν γένος.

396. ἀεικέα πότμον ἐφῆκε. in vno Vindob. ἀειδέα, in altero ἐνῆκε.

398. Μαίον' ἄρα προέηκε, Cant. et vn. Vindob. Μαίονά ῥα quod probat Bentl. Et eſt mollius. θεῶν τεράεσσι πιθήσας. Apollon. Lex. ad h. v. reſpicit, πιθήσας, πιστεύσας.

399. 400. ἀλλὰ τὸν υἱὸν γείνατο εἷο χέρεια. Morari poteſt legentem articulus τὸν, quem Homerus ignorat; expedita res eſt coniicere fuiſſe τοι; ἀλλά τοι ſollennis eſt formula. Poteſt tamen nec minus contendi τὸν eſſe di-

ctum cum vi, filium hunc Tydei. vt bene expedit Koeppen. Locus similis est vs. 11 Jl. A.

Porro *χέρεια* quod praeter Ald. 2. edd. habent, aiunt esse pro *χερείονα*, verum analogiam, qua id fiat, nemo docet. Accusatiuus est *χερείω* Od. Ξ, 176 *καί μιν ἔφην ἔσεσθαι ἐν ἀνδράσιν οὔτι χερείω Πατρὸς ἑοῖο φίλοιο.* Legitur *χέρηα* in Eust. *κατὰ τὰ πλείω*, inquit, *τῶν ἀντιγράφων.* sicque etiam *χέρηι* et *χέρηες*, *ὡς ἐν ἄλλοις φαίνεται.* Legi et *χερῆα*, quasi a *χερεὺς*, ait Barn. Accedit Ald. 2. *χέρηα·* sicque Lips. a m. pr. (nam refictum *χέρεια*) Vrat. A. — Vrat. a. *χερῆα* supra adscripto *η*, (at b. c. *χέρεια*) Vindob. duo *χέρεια*, et vnus *χέρηα*. Nullus dubito ignoratione veteris formae grammaticos turbasse h. l. Fuit *χέρηα*, a *χέρης*, *χέρηος*, *χέρηα*, vt *Ἄρης*, *Ἄρηα*. Est enim *χέρης τινὸς*, inferior, deterior altero, *qui virtute cedit alteri.* At *χερείων τινὸς* esset, *altero malo peior.* Itaque etiam a *χέρης* sunt *χέρηες* vt Od. O, 323. tum Od. Σ, 228 *ἐσθλά τε καὶ τὰ χέρηα* sunt *τὰ κακά*, etiam a *χέρης*. Quod si hic et alibi editur *χέρεια*, nec hoc male fieret a *χέρειος*. Verum Grammaticorum animis semel insedit hoc, *χέρεια* esse pro *τὰ χερείονα* dictum. Videtur vbique verum fuisse *τὰ χέρηα*, vt Jl. Ξ, 382. Od. Υ, 310.

Tandem in hoc versu *ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνων* Aristarchea fuit lectio, testante Ven. A. sicque Venetus ipse. Quod sane importunum est, ipso Ven. B. iudice; nam Tydeus ab eloquentia longe abfuit. Antimachus ait eum inter subulcos eductum fuisse, Euripidis autem versus laudatur: *οὐδ' ἐν λόγοις ἦν δεινὸς, ἀλλ' ἐν ἀσπίδι.* Idem Scholion e Leid. ms. attulerat Valken. ad Ammon. p. 241. *ἀγορὰ* nunc *λόγος*, eloquentia v. Porphyr. ad Θ, 2.

401. Respiciunt locum et Diomedis characterem commendant laudati iam Clarkio Plut. de aud. poet. p. 29 A. comparata cum Stheneli iactantia inf. 404 sq. Add. eund. de sui laude p. 540. E. F. Galen. in Protrept. 7. et Auctor de Hom. poesi s. 20. Ineptit in Stheneli laude ex h. l. Philostr. in Heroic. 4, 2.

403 vſ. ab. ab Eton. extremarum ſyllabarum ſimilitudine c. antec.

404. σάφα pro ἀληθῶς. Male Suidas verbis allatis per φανερῶς exponit. Notat quoque Schol. Sophocl. Oed. Col. 623. vbi Φοῖβος σαφής.

407. – 408. – 409. – ἀθετοῦνται στίχοι τρεῖς. quia per hos verſus ea, quae paullo ante dicta erant, tolluntur. Nam ſi de ſe vtroque ſolis loquitur, falſum eſt; fuere enim VII. Epigoni duces; ſin ſeptem illos innuit, nec dualis ἀγαγόντε conuenit, et eleuatur virtus: nam filii deos habuere συνεργούς, qui iſtis aduerſati ſunt." En Graecum acumen! atqui vel ſic filii fuere ſuperiores patribus, quippe qui re infecta diſceſſerant. Dualem autem permixtim cum plurali poni ſolitum multis exemplis notatum eſt. Si qua ratio ad delendos verſus afferenda eſſet ſatis idonea, hanc dicerem: quod multo maior vis ac ferocia orationis eſt illis verſibus ſublatis. Sic enim reſtant iſta: ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι. ἡμεῖς καὶ Θήβης ἕδος εἵλομεν ἑπταπύλοιο. Τῷ μή μοι πατέρας πόθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ. Enimuero hoc iudicium eo valet, vt appareat, quid melius ſit, non quid verius. Veteres grammatici nullis criticis regulis ſubnixi, nulla codicum auctoritate memorata, argutati ſunt, vt ſaepe alibi, ita et hoc loco.

407. παυρότερον λαὸν ἀγαγόνθ' Mirum quod ſingularem hic maluit poeta. Etiam Bentl. emendat παυροτέρους λαοὺς ἀ. vt B, 580 πλείστους ἄγε λαούς. τεῖχος Ἄρειον quis dubitet a Marte dictas Thebas, quae toties Martiae ſunt. Ven. A. tamen ἄρειον τοῦ ἐν Τροίᾳ τείχους accipere mauult; quod et Euſt. habet, κρεῖττον, ὀχυρώτερον. Illud ὑπὸ τεῖχος docet ſollenne hoc eſſe, vt toties: ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον et alia. Paullo ante 406 ἕδος Θήβης mera periphraſis; quam Koeppen illuſtrat.

409. σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσι ſcil. cum malis ominibus in prima expeditione aduerſus Thebas vſi haud deſtitiſſent a conſilio: at ipſi melioribus vſi, πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν cf. ad Apollod. p. 639 ſq.

κεῖνοι δὲ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο. Idem fere vſ. Od. A, 7 *αὐτῶν γὰρ σφετέρῃσιν ἀτασθαλίῃσιν ὄλοντο.* vbi ex h. l. putes *αὐτοὶ* ibi fuiſſe. Verum et alterum bene ſe habet.

Ceterum quae hae *ἀτασθαλίαι* fuerint, veteres non diſerte docuerunt. Apud Euſtath. legimus dubitatum eſſe, vtrum verſus ad Thebanos ſpectaret, an ad Septem ad Thebas profectos; recte Clarke procliuior eſt in hoc alterum, at non docet, quorſum haec reſpiciant. *ἀτασθαλία* alibi ipſum flagitium declarat, at in h. l. ſtultitiam animi et amentiam; vt in ſimili loco X, 104 *νῦν δ' ἐπεὶ ὤλεσα λαὸν ἀτασθαλίῃσιν ἐμῇσιν.* Iam vi oppoſiti: *πειθόμενοι τεράεσσι θεῶν* — credo eo reſpici, quod VII. illi ad Thebas profecti ſunt aduerſus auſpicia, auguriis ſiniſtris haud deterriti, inprimis Amphiarao mala ominante. Vide Statium Theb. III, 456 ſq. Apollod. III, 6, 2. Pind. Nem. IX, 41 ſqq. Koeppen laudat Eurip. Suppl. 158.

Obſcurum eſt Schol. B. *ὑποφαίνει, ὡς διὰ δεισιδαιμονίαν οὐκ ἠθέλησαν ἄρχειν τῆς πρὸς Τρῶας* (immo vero *πρὸς Θηβαίους*) *συμβολῆς, ἣν οἱ πατέρες μὴ κτησάμενοι ἀπώλοντο.*

410. *τῷ μή μοι πατέρας ποθ' ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ. ἔνθεο* vna voce ſcripſit Ariſtarchus pro *ἔνθου.* Apollonius tamen *ἐν* ſeiunxerat, vt eſſet *ὁμοίῃ ἐν* pro *ἐν ὁμοίῃ.* Habet quoque hemiſtichium Heſych. in *ὁμοίῃ* ſed corrupte. v. Intpp.

412. *τέττα, σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ.* — quod, *τέττα* vnde ductum ſit, neſcitur. Nolo apponere nullo cum fructu in Ven. A. dicta. Sufficit alloquendi eſſe formulam: *o bone, ὦ φίλε.* Neque aliter Apollon. Lex. h. v. add. Heſych. Etymol. Hellad. p. 9. Optime cum *ἄττα* comparatur.

Alii apud Euſtathium videntur *τέτλα* legiſſe. Habet hoc quoque Heſych. vt ſit pro *τέτλαθι,* et memoratur ex Helladio. Bentl. coni. *τέτλαθι, σιγῇ δ' ἧσο.* In Ven. expreſſum *τετγα* vitioſe. Nihil mutant, qui verſum reci-

tant, Plato de Rep. III, p. 389 E. Dionyſ. in Arte ſ. 13.

σιωπῇ ἧσο. Non eſſe ἧσο proprie dictum, per ſe patet. Igitur, quieſce. ἧσο ἐμῷ offendit hiatu; quem feram equidem hemiſtichio finito. Bentl. tentabat et h. l. μεῷ, quod pro Homerico nunquam habebo. Liceret ſuſpicari fuiſſe infinitum pro imperante, ἧσθαι ἐμῷ. Vti Od. K, 506 μήτι τοι — μελέσθω, ἱστὸν δὲ στήσας ἧσθαι pro ἧσο.

415. τούτῳ μὲν γὰρ κῦδος ἅμ' ἕψεται. „γρ. ἔσσεται." Barnes. forte ex mera variandi lubidine. ἕψεται vbique, etiam apud Plutarch. praecept. reip. ger. p. 817 C. ἕπεσθαι eſt incedere, ἅμα σύν τινι. ἅμα itaque ſaepiſſime adiungitur, vt ſup. A, 424. Γ, 143. Inde ſaepe pro παρεῖναι ponitur vt h. l.

Pro εἴ κεν eſt αἴ κεν in Cant.

416. ⸓ ſed Scholion excidit, quod haud dubie recoxit obſeruationem ad Ἴλιον ἱρὴν, eſſe ἡ Ἴλιος feminino genere apud Homerum.

εἴ κεν — δῃώσωσιν ἕλωσι τε. Vrat. A. δῃώσουσιν.

417. Ἀχαιῶν δῃωθέντων. paſſim δηιωθέντων ex antiqua ſcriptura. τούτῳ δ' αὖ. poſt prius τούτῳ alias ſequi ſolet αὐτῷ, vel τῷ δ' αὖ καί.

419. Eſt hemiſtichium prius apud Heſych. in ἦ ῥα.

420. 421. Δεινὸν δ' ἔβραχε χαλκὸς — Primo nunc occurrit vox ad fragorem exprimendum facta; refertur inter ὀνοματοποιηθέντα. v. Etymol. ἠχέω, ἰάχω, βρυχάω, βράχω, omnia ſunt communis originis. Emendat ex hoc verſu ἄβραχε apud Heſychium Bentleius, et ex vſ. 421 ἀτμησίφρων, ἀτλησίφρων.

Porro: ἄνακτος ὀρνυμένου. fuerunt apud Sch. A. qui ὀρνυμένου cum ſeqq. iungendum eſſe putarent: ὀρνυμένου ὑπό κεν ταλασίφρονά περ δέος εἷλεν. Explicatur in Sch. br. ὑπὸ, ὑφ' οὗ ἂν ἦχου. Mox melius: ὑφεῖλεν. Argutatur Clarke. Eſt Latinorum *ſubiit metus*.

422. ⁜ praefixum eſt; quod in aliis libris τὸ χρηστὸν ſignificat. In Veneto tamen videmus aliis locis de-

clarare verſum alibi quoque lectum. Atqui comparationes ſimiles memini equidem occurrere, v. c. N, 796 ſq. non autem eadem verba.

423. Ζεφύρου ὕπο κινήσαντος. Sic Ptolemaeus Ariſtonici f. Nicias et Tyrannio ſcribebant. Sicque Ven. A. diuiſim (quod et Vrat. a. exhibet) οἱ δὲ ἄλλοι παρέλκειν φασὶ τὴν πρόθεσιν. (ἔνθεν καὶ φυλάσσεται ὁ τόνος. ergo ſcripſerunt ζεφύρου ὑπὸ κ. alieno loco haec interpoſita ſunt) ὁμοίως τῷ· ἔσκεν ὑφηνίοχος (Jl. Z, 19) et Ποσειδάωνος ὑποδμὼς (Od. Δ, 386). Ergo ſcripſere vt in edd. vulgatum erat: ὑποκινήσαντος, (ita ὑπὸ παρέλκει) at Euſt. ὑποκινήσαντος, ἤγουν ἠρέμα τὸ πρῶτον εἰς φρίκα διασαλεύσαντος· Sic et Ven. B. Vrat. b. c. edd. omnes, quae in cenſu ſunt. Et ſane vtrumque bene ſe habet. Bentl. e cod. Lipſ. laudat praefixum Scholio: ὑποκινηθέντος, etſi in ipſo Scholio ὑποκινήσαντος legitur. De κορύσσεσθαι v. inf. ad 442.

424. πόντῳ μὲν τὰ πρῶτα. Barnes: „γρ. μέν τε πρ.“ ſicque Vrat. a.

426. κυρτὸν ἰὸν Ariſtarch. Laudat verſum, vt nunc legitur, Strabo lib. I, p. 92 B. vbi de motu maris agit. Super ἄχνη et vocis vſu v. Euſtath. disputantem, et Heſych. h. v.

429. ἔ— quia φαίης pro φαίη τις ἄν. (ὑπολάβοι. h. l.) quod iam ſup. Γ, 392 obſeruatum. Lectum quoque olim φαίη, vt eſſet φαίη τις ἂν colligas ex Schol. ad Jl. Ξ, 58. Sch. A. videri poteſt interpretari ἔσαν lectum a ſe, quod et habet Townl. Sed ἴσαν Homericum eſt.

430. ἐν στήθεσιν αὐδήν. „γρ. ἐν στήθεσι φωνήν.“ Barnes.

431. σιγῇ δειδιότες — Laudant h. l. Plutarch. de aud. poet. p. 29 D. et in Cleom. et Ag. p. 808 E. (quem iam Clarke notauit) et Plato, confundendo alterum locum Γ, 8, recitat: ἴσαν μένεα πνείοντες Ἀχαιοὶ σιγῇ δειδιότες σημάντορας. Vocem σημάντορας notarunt gloſſographi. lectam quoque Θ, 127 de auriga, et O, 325 de paſtore. σημάντορες, οἱ βασιλεῖς ἀπὸ τοῦ σημαίνειν, ὅ

ἐστιν, ὑποτάσσειν, aut potius ἐπιτάσσειν, vt Villoiſon bene emendat in Apollon. Lex. Similia, aliis adiunctis, Heſych. Ap. Heſiod. Sc. Herc. 56 θεῶν σημάντορι πάντων.

432. τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπε. Vox ποικίλος h. l. definitam habet notionem, reſpectu ad micantem ſplendoris auram ex aere. Alias ſaepe incerta eſt notio; nam eſt omnino τὸ ποικίλον, quod varium eſt aut motu aut colore aut diſtinctum figuris. Conuenit in multis cum αἰόλος· v. ſup. 186. Transfertur quoque ad animum, modo in laudem, modo in vitium: vnde ποικίλος eſt συνετὸς, πυκνὸς ap. Heſych. Eſt quoque ambiguum, impeditum, difficile, vt apud Platonem, et opponitur τὸ ἁπλοῦν. Apud Homerum tantum ſimplices primo loco memoratas notiones occurrere memini.

433. ὥστ' ὄϊες πολυπάμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ. Male ſcribitur πολυπάμμονος. Ducta enim vox eſt a πάω. Recte Sch. A. πάματα καλεῖται παρὰ Δωριεῦσι τὰ κτήματα. καὶ πάσασθαι τὸ κτήσασθαι ἐκτεινομένου τοῦ α. Apollon. Lex. h. v. πολυπάμονος, πολλὰ πεπαμένου, τοῦτ' ἔστι, κεκτημένου. cf. Toll. Recte quoque Etymol. in πηὸς, et in πολυπάμων, etſi hic male editur μμ, vt et in Sch. br. in Suida et ab Euſtath. Inepte hoc ipſum tribuitur Doribus, quod conſona geminatur. Laudatur Theocriteum XV, 90 πασάμενος ποτίταςσε, vbi cf. Valk. et ad Ammon. p. 180. Erneſti ad Callim. in Cer. 218.

434. μυρίαι ἑστήκασιν ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν. Longum eſt Scholion Porphyrii in Sch. B. et Vatic. (adde Leid.) ſuper γάλα λευκὸν et ſimilibus epithetis. Dicendum erat ſimpliciter, eſſe talia epitheta ornantia a natura rei cuiusque vſu petita et longo poetarum vſu nobilitata. At ille argutias inanes effutit.

ἑστήκωσιν Vrat. b.

435. ἀζηχὲς μεμακυῖαι, ἀκούουσαι ὄπα ἀρνῶν. ἀζηχὲς, ἀδιαλείπτως. Et Apollon. Lex. et cum eo Suidas ἀδιεχές. ἀδιάλειπτον. Ἀζηχὲς μεμακυῖαι. Vocem hanc antiquam e contexto interpretantur et etymon conſtituunt grammatici variis modis: Etymol. Euſtath. ad h. l. et paſ-

ſim. Apud Apollon. II, 99 eſt aridum ſonans; idque eſt ſimpliciſſimum etymum; vnde videri poteſt τὸ ἀζηχὲς eſſe omnino valde ſonans, magnum, et pro valde. cf. Heſych.

μεμακυῖαι. Grammatici dictum eſſe volunt pro μεμηκυῖαι et, quod mireris, ſic ipſe Apollon. in λελακυῖα. Quorſum tamen hoc, cum variae formae fuerint! λήκω. ληκέω. λάκω. itaque et fuiſſe putemus μήκω. μάκω. Ex iſto eſt μεμηκὼς K, 362 ex eodem μεμήκω Od. I, 439. et μηκάω. vnde vulgare μηκᾶσθαι. Ex altero μάκω, ἔμακον, μακὼν, Jl. Π, 469. μέμακα.

ἀκούουσαι. Eſt lectio codicum Cant. Harlei. Eton. Ven. Vrat. a. b. c. A. Apollon. Lex. in ἀζηχές. Sic quoque Flor. Ald. 1. Mutauit Ald. 2. ſicque Ed. Rom. Porphyr. ad Jl. E, 137. et Sch. B. vbi et μεμακυῖαν ὄπα editur. Per ſe nil intereſſe videtur; codicum tamen auctoritati parendum. Bentleius adſcripſerat loca Jl. Σ, 53 κλῦτε — ὄφρ' εὖ πᾶσαι εἴδετ' ἀκούουσαι. Od. T, 204 τῆς δὲ ἀκουούσης ῥέε δάκρυα. Atqui nec minus Jl. K, 183. 4 ὡς δὲ κύνες θηρὸς ἀκούσαντες.

ὄπα ἀρνῶν Bentl. videbat hiatum et emendabat ὀπὸς, vt Jl. Π, 76. X, 451. Nondum ſcilicet animaduerterat ἄρνα fuiſſe olim ϝαρνα. vt Jl. Θ, 131 ἤύτε ϝαρνες. cf. ad Γ, 103.

436. Τρώων ἀλαλητός. Sch. Pindari ad P. I, 137 verſu adſcripto notat τὴν βαρβάρων ἀκοσμίαν per hanc vocem expreſſam eſſe. Et redditur per θόρυβον ap. Suid. et Etymol. et alibi. Atqui h. l. eſt clamor aciei ante pugnam capeſſendam. Apud Pindar. l. c. ὁ Φοῖνιξ ὁ Τυρσηνῶν τ' ἀλαλατὸς pro claſſe.

437. 8. οὐ γὰρ πάντων — Laudat duo verſus Polyb. Exc. lib. XV, 12. p. 518. To. III. ed. Schw. de acie Poenorum cum Romanis congreſſa. Recitat quoque vſ. 437. Schol. Pindari ad Ol. I, 5. quod γῆρυς eſt pro φωνή. Excidit ad vſ. 437 Scholion, quod intelligo ex Sch. A. ad Π, 173.

ὁμὸς θρόος. Hesych. *ὅμοιος. ὁ αὐτός.* vt et Schol. vnde et pro *ἴσος*, et tandem pro planus, vnde *ὁμαλός.* Itaque *ὁμοχροιή* apud Herodot. I, 74. de ſuperiore cute.

438. *Ἀλλὰ γλῶσσ' ἐμέμικτο.* Vrat. b. ſeruat Ioniſmum *γλῶσσα μέμικτο*, quem praeferam.

439. & 440. & *ὦρσε δὲ τοὺς μὲν Ἄρης, τοὺς δὲ γλαυκῶπις Ἀθήνη, Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος καὶ Ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα.* Sch. A. *ὅτι διὰ μέσου τῶν Τρωϊκῶν θεῶν τέταχε τὴν Ἀθηνᾶν.* Scilicet grammaticus vtrumque verſum ad ſolos Troianos retulerat, et omnes pro Troianorum diis habuerat. Atqui promiſcue interſunt vtrique aciei. Notat porro Schol. *ὅτι Δεῖμος καὶ Φόβος Ἄρεως υἱοί.* vt ſunt in Heſiodi Theog. Saltem comites ſunt, *θεράποντες*, vti ſtant in curru Martis in Sc. Herc. 195. 196. Tandem obſeruat: Antimachum adeo peccaſſe, qui equorum Martis nomina eſſe putauit: *Δεῖμός τ' ἠδὲ Φόβος, πόδας αἰνετώ, υἷε Θυέλλης.*" Potuit tamen Antimachus nomina iſta, ad equos transferre ſine erroris culpa. Sic alio iterum modo idem *Δεῖμος* et *Φόβος* inerant clipeo Agamemnonis Λ, 37. Solent enim mythica huius generis pluribus modis tractari. Spectant autem haec proprie ad O, 119 vbi v. Super Antimacho v. disputata ap. Schellenberg et Villoiſ. praeſ. Jliad. p. XXIII. IV. Quae ab eo aliter, quam in Homero enuntiata erant, pro varia lectione Jliadis videntur habita eſſe a grammaticis.

Super Eride pro Scholio illatus eſt in Schol. B. ad h. l. locus exſcriptus ex Heracl. Alleg. Homer. 29.

Ἔρις ἄμοτον μεμαυῖα. Vox *ἄμοτον*, nunc primo obvia variis etymis a grammaticis vexatur. Haud dubie ſunt *τὰ μοτά, τὰ ῥάκη πληρωτικὰ τῶν πληγῶν* (*Charpie*) v. Etymol. in *ἄμοτος.* Vox habetur in fragm. Sophoclis e Laocoonte, vt quidem illud legitur ap. Plutarchum: de quibus v. dicta ad Virgil. Aen. II, Exc. XVII. vbi de Anchiſe. Apud Quintum IV, 212 ſunt *μοτάων εἴρια.* vbi de vulnere: *θέσαν δ' ἐφύπερθε μοτάων εἴρια συνδεύσαντες ἀλείφασι.* Eſt ergo *ἄμοτος, ἀπλήρωτος*, vt reddit Apollon. Lex. et Euſtath. pluribus locis. Pluribus tamen modis

accipitur, vt ſit inexplebile, modo τὸ πλῆρες et ἀνενδεὲς, quod plura non capit, nec poſtulat vt repleatur. Conſtat tamen vbique notio τοῦ πολύ. cf. Heſych. et Intpp.

441. Ἄρεος ἀ. verſus a Townl. abeſt.

442. 443. ἥ τ' ὀλίγη μὲν πρῶτα — Laudat hos vſſ. de Eride Galenus de meth. med. lib. I pr. et malam hanc eſſe Eridem ait diuerſam ab Heſiodea meliore: in Ἔργοις. Recitat quoque vſſ. Ariſtides Or. de Concordia p. 532. To. I. vbi et ὀλίγον editum; Timon autem Phliaſius παρῴδησεν ap. Clement. Strom. V, p. 651. loco tamen corrupto; lege Νείκους — κασιγνήτη καὶ ἑταίρῃ, ἥτ' ἀλαὴ τὰ πρῶτα — nouiſſima non aſſequor.

κορύσσεται. Vulgare nunc eſt, κορύσσειν duo ſignificatus habere, ambo ad ſenſum oculorum factos; alterum a galea impoſita, vt ſit inde omnino, *armare*, alterum a capitis faſtigio, vnde eſt, *in altum aſſurgere*, vt de fluctu ſup. 424 et Φ, 306 Scamander κόρυσσε κῦμα ῥόοιο ὑψόσ' ἀειρόμενος. et hoc ſaepe ap. Apollon. et al. flamma emicans κορύσσεται ap. Apollon. Rh. I, 1027 et 1028. de nubibus Theocr. XXV, 94. Idem eſt κορθύεσθαι a κόρθυς aceruus Jl. I, 6. 7. — 443. οὐρανῷ ἐστήριξε κάρη. Expreſſum hinc κῦμα οὐρανῷ στηρίζον ap. Eurip. Hippol. 1207. Verſum recitat Dio Or. XII, p. 412.

Locus eſt illuſtris partim criſi Longini ſ. 9. qui ait non Eridis magis, quam ingenii Homerici appoſitam eſſe menſuram; adeo a magno animi ſenſu eſſe profectum illud magnifice dictum; partim iniquo Scaligeri iudicio Poet. V, 3. qui Eridem in caelo collocatam male acceperat; tandem imitatione Callimachi H. in Cer. 59. et Virgilii Aen. IV, 173 de Fama ad eundem modum adumbrata. v. Not. et ibi et Clarkii ad h. v. Addit Barnes Nonnum in Dionyſiacis (lib. XLV, 134) de Baccho. Verum in his aliquantum mutatum eſt phantaſma. In Homero ad terrorem mouendum valet, et exhibet terrorem pugnae increbeſcentem; ſpecie eius petita a diis, quorum, ad terrorem iniiciendum, ſpecies maior maiorque fieri ſolet. Ple-

rumque ſolet interpretatio a discordiae notione peti, quae ab initiis et cauſſis paruis profecta capit incrementa, quo magis ea progreditur, feruentibus ira animis: praeiuit in hoc iam Heraclid. Allegor. Hom. 29. et Euſtath. ad h. l. vbi plura inepte dicta. Sed aliena haec a poetae animo; qui non niſi Terrorem auctum ex pugna late ſparſa declarare debuit, quando conſeritur a pluribus turmis et tandem a tota acie; ita terror fit maior maiorque cum pugna increbeſcente; hanc notionem cum Eride coniunctam eſſe putandum eſt.

444. *νεῖκος ὁμοῖιον* eſt pugna omnibus pariter exitioſa: v. ſup. ad vſ. 315.

445. *ὀφέλλουσα στόνον ἀνδρῶν. στόνον*, vt alias *πόνον*, ſpectat ad vulnera ac caedes, quae per gemitum morientium declarantur. Vt *αὐξάνειν*, *ἀέξειν*, *augere*, et ſimilia, ſic *ὀφέλλειν* ponitur pro ſimplici *ποιεῖσθαι*, ſed adiuncta notione magnitudinis, aut multitudinis; ita h. l. faciens ſtragem ingentem.

Bentl. ex h. l. emendat Heſych. *ὀφελοῦσα*.

446—451. ſex verſus iterantur inf. Θ, 60—65. Laudantur illi paſſim. Apud Lucian. in Lapith. 17 eſt *σὺν δ' ἔβαλον*. Ap. Schol. Apollon. I, 1026 *μένη ἀνδρῶν*.

Apodoſis ſtatim ſubſequitur in altero verſu: *σύν ῥ' ἔβαλον*. Minus bene fit poſt *χαλκεοθωρήκων*. Comparatur ad h. l. Virgil. Aen. XI, 608 ſq. 636 ſq.

447. *σύν ῥ' ἔβαλον ῥινοὺς* — verſum expreſſit Apollon. I, 1026 *σύν τ' ἔλασαν μελίας τε καὶ ἀσπίδας ἀλλήλῃσι* (vt puto leg. pro *ἀλλήλοισι*)

448. & quod poſt *ῥινοὺς* memorantur *ἀσπίδες*, eodem vtrumque ſenſu.

449. *ἔπληντ' ἀλλήλῃσι.* Eſt *πελάω*, *πλάω*, *πέλημι*, *πλῆμι*, *πλῆμαι*, *ἐπλήμην*. At Etymol. habet contractum ex *ἐπέπληντο*, *ἀπὸ τοῦ πλῶ*, *πλησιάζω*. Bentl. hinc em. Heſych. *ἐπέληντο*.

ἀλλήλοισι Vrat. a. b. Mox in *πολὺς ὀρυμαγδὸς ὀρώρει* Vrat. b. *ὀρώρῃ* e correct.

450. ἐνθάδ' ἅμ' οἰμωγή τε — Iterum ſic verſus legitur, ἅμ' inf. Θ, 64. Apud Maxim. Tyr. Diſſ. XXXVI, p. 189. R. eſt ἔνθα δ' ἄρ — et apud Philoſtrat. in Apollon. V, 26 οἰμωγή τε καὶ ὕβρις, memoriter forte. Paſſim enim locum exprimi ac reſpici videas, vt apud Thucyd. VII, 71 lin. 54. vbi Schol. verſum apponit.

451. ⸎ quod ad poſterius priore loco rediit; ſcilicet ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων poſt οἰμωγή τε καὶ εὐχωλή. haec enim eſt ὀλλύντων, illa, οἰμωγὴ, τῶν ὀλλυμένων. Saepe monent grammatici de hac figura per ſe parum memorabili; etiam Euſtath. et Galen. hoc ipſo loco appoſito, ad Hippocr. de medici offic. To. XII. p. 18. Excidit τε in nonnullis.

ῥέε δ' αἵματι γαῖα. figuram illuſtrat Euſtath. et Schol. Apollonii I, 1146 ἀντὶ τοῦ· αἷμα ἔῤῥεεν ἐν τῇ γῇ. nota eſt forma poetica, mox et oratoria.

452. ὡς δ' ὅτε χείμαῤῥοι ποταμοὶ — ※ Iterum haereo in hac nota, ſitne forte τὸ χρηστὸν loci notatum contra morem grammatici in reliquis. Quae ornamenta verbis inſint, non male docet Ven. B.

Super χείμαῤῥοι disſenſerant grammatici. Ptolemaeus Aſcalonita ſcribebat χειμάῤῥοι, quia eſt χειμάῤῥοος, χειμάῤῥους· quod et Euſtath. memorat et addit: ὡς ἐν τοῖς Ἀπίωνος καὶ Ἡροδώρου φαίνεται. e quo totum Scholion eſt emendandum. At Nicias χείμαῤῥοι ſcribebat, quod amplecti videtur Sch. A. Vtrumque ſane habet analogiam, alterum ἀγάῤῥοος. βαθύῤῥοος. ἀψόῤῥοος; alterum ἄψοῤῥος, quod ſaepe occurrit. Payne Knight p. 93 malit χειμάροοι (ſeu, vt vult, χειμαροϝοι) vti eſt E, 598 στήῃ ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ.

κατ' ὄρεσφι ῥέοντες pro ῥέοντες κατ' ὄρους. hoc praeſtat altero declarandi modo: καταρέοντες (ἐν τοῖς) ὄρεσι. ὀρεσίφι, ὄρεσφι. De his v. ad Θ, 300.

Verſus autem huius comparationis laudantur a Dionyſ. Halic. de compoſit. ſ. 16. propter verba rebus ſono reſpondentia, ὀνοματοποιηθέντα, quae ille ſaepe miratur cum Demetr. ſ. 95. 96. Dione Or. XII. et Auct. de

Homeri poesi f. 6. ap. Clarke. Ceterum expressi hinc sunt vss. Virgiliani II, 305 sq. XII, 523 sq.

453. ἐς μισγάγκειαν συμβάλλετον ὄβριμον ὕδωρ. μισγάγκειαν interpretatur Apollon. Lex. τόπον κοῖλον, εἰς ὃν καταφερόμενα μίσγεται ἀπὸ πλειόνων ὀρῶν ὕδατα. τῶν ἅπαξ εἰρημένων. inde alii. Voce vsus est suauiter Plato in Philebo p. 62 D. To. II. μεθίω δὲ τὰς ξυμπάσας (ἐπιστήμας) ῥεῖν εἰς τὴν τῆς Ὁμήρου καὶ μάλα ποιητικῆς μισγαγκείας ὑποδοχήν. μισγάγγειαν alicubi fuit lectum ap. Eustath. et sic edd. Dionysii Halic. de struct. Orat. 16. p. 98.

ὄβριμον ὕδωρ. Etiam h. l. ὄμβριμον in Dionys. eod. l. in Mori. Vrat. a. Mosc. 3. Verum iam ad Γ, 357 praetuli alterum, cum altera scriptura proficisci videatur ab erronea deductione ex ὄμβρος. Barnes etiam ὀμβρίων laudat, effictum e Schol. br. 454. quibus similia sunt in Sch. B. In Hymn. in Merc. 516 est Στυγὸς ὄβριμον ὕδωρ.

Tandem notatur pluralis cum duali iunctus: ποταμοὶ ῥέοντες συμβάλλετον. Ernesti remittit ad A, 566. 7 ἆσσον ἰόντε. At v. ad e. l. συμβάλλειν, συνάγειν, συμμίσγειν, laudato versu, exponit Schol. Eurip. Or. 336.

455. τῶν δέ τε τηλόσε δοῦπον ἐν οὔρεσιν ἔκλυε ποιμήν. Sch. B. et Lips. ap. Bentl. putat melius scribi τηλόθι, vt ad pastorem referatur: quod et in Harlei. legitur: verum si τηλόσε est, in longinquum, εἰς μακρὰν, et ad δοῦπον referatur, est illud magis poeticum et doctius.

456. ὡς τῶν μισγομένων γένετο ἰαχή τε Φόβος τε. quod Φόβος est ἡ μετὰ δέους φυγή. obseruatiuncula subinde repetita; ab hoc autem loco aliena; cum nondum de fuga agatur in primo congressu, nec comparatio hoc admittat. Est vero Φόβος etiam terror ac metus, qui fugam facit; potest adeo ἰαχή τε Φόβος τε haberi pro ἰαχὴ φοβερά. Aristarchus legerat πόνος τε, quod et ex vno Vindob. notatur; si auctoritate codicum, bene. Ad-

dit Schol. οὐ γάρ γέγονέ που φυγή. ita vero apparet, e iudicio ſuo eum ita emendaſſe.

γένετο ἰαχή τε — ἐγένετο ed. Flor. γένετ' ἰαχή τε adhuc vitioſius Ald. 1. quod ſequentes retinuere, emendauit γένετο Turn. vnde Steph. Idem eſt in codd. etiam in Ven. et aliis melioribus. ἐγένετ' Moſc. 3. γένετ' Vrat. A. et al. Profecta haec ab ignorato digamma ϝιαχή. v. ad A, 482.

457. & 458. & Reſpexit diple (nam Scholion A. turbatum eſt) illam quaeſtionem: cur et quatenus Antilochus primus hoſtem occidiſſe memoretur. A multis cauſſis, etiam a celeritate, quae in eo fuit, repetita res eſt. Res tanti non eſt, vt ſingula apponam. v. Sch. A. B. Sch. br. Euſt. Verbo reſpondendum erat: Neſtoris turmas primo loco aduerſus hoſtem proceſſiſſe promachis in fronte conſtitutis, in quibus fuit Antilochus, Neſtoris f. Clarke opinabatur, poetam ſic fama accepiſſe. Eſt autem iactus de haſta miſſili accipiendus, quia ἔβαλεν, et vulnus in vertice capitis fit; deſuper deſcendente haſta.

ἄνδρα κορυστὴν ἐσθλὸν ſunt iungenda; deleui itaque interpunctionem; monet quoque Sch. A.

In Ven. B. et Vat. alieno vtique loco, inſertum eſt Scholion de ἱπποκορυστής. Eſt illud transſcriptum ex Porphyr. Quaeſt. Hom. 15. plenius tamen. Pertinet illud ad Jl. B, 1. ad q. loc. v. Obſſ.

Πρῶτος δ' Ἀντίλοχος. Bentl. tentat πρῶτον hic et 459. Scilicet ex 480. E, 40 et ſimilibus.

458. Θαλυσιάδην Ἐχέπωλον. Notatur ab vtroque Schol. Ἐχέπωλον eſſe nomen, non Θαλυσιάδην, quod patronymicum eſt; nec talia nomina reperiri, niſi vnum Ἀργεάδην πολύμηλον (Π, 417. atqui nec hoc recte traditur). Eadem ap. Schol. Ariſtoph. Acharn. 142.

461. ὄσσε κάλυψε, quod Ionicum eſt, repoſui (pro ὄσσ' ἐκάλυψε) vt ſibi conſtet ſcriptura ceterorum locorum; et ſic h. l. quoque Cant. probante Bentleio, Townl. Eton. Apollon. h. v.

463. ⸖ τὸν δὲ πεσόντα ποδῶν ἔλαβε. ἡ διπλῆ, ὅτι ἀπὸ τῆς πληγῆς πέπτωκε. Ne abſurdum videatur Scholion, puta excidiſſe ὕπτιος. Subiicitur quoque, τοὺς γὰρ πόδας τοῖς πολεμίοις δέδωκε.

ποδῶν ἔλαβε. Cant. εἷλε.

464. *Elephenorem* inter duces Abantum iam memorauerat Jl. B, 540—2. Verſum habet Schol. Sophocl. Philoct. 494.

465. ἕλκε δ' ὑπ' ἐκ βελέων λελιημένος. ὑφεῖλκεν αὐτὸν ἔξω τῶν βελῶν Sch. br. ἕλκε λελιημένος eſt plus quam ἤθελεν ἕλκειν. ſed εἷλκε λελιημένος, προθυμούμενος, ἐσπουδακώς Sch. br. et Etymol. vbi mira comminiſcitur grammaticus de etymo. Eſt haud dubie ex λῶ, ἐθέλω. θέλω, λιέω, vel λιάω, vnde et λίπτομαι, λέλιμμαι, apud Aeſchylum.

467. νεκρὸν γάρ ῥ' ἐρύοντα ἰδών. Verſus vitiatus ignorato digammo. Eſſet enim γαρ ῥ' ϝερυοντα. Abeſt quoque ῥ ab Harlei. Lipſ. Townl. Eton. Flor. Ald. 1. Apud Erotian. Lex. Hippocr. in εἰρύεται legitur: νεκρόν γ' αὖ ἐρύοντα.

468. πλευρὰ, τά οἱ κύψαντι παρ' ἀσπίδος ἐξεφαάνθη. παρενεχθέντος τοῦ ὅπλου ait Sch. B. clipeo, dum inclinabat corpus, paullulum a latere abducto h. e. latere nudato, ita vt illud eſſet παρὰ, ἔξω, τῆς ἀσπίδος. Inf. Π, 400 eſt στέρνον γυμνωθέντα παρ' ἀσπίδα vbi v. Obſſ. etiam de loco Aeſchyli VII ad Th. 626. Eſt quod ap. Virgil. Aen. X, 424 *dum texit Imaona Haleſus, Aradio infelix telo dat pectus inerme.*

469. οὔτησε ξυστῷ. Cant. χαλκῷ. cum altero in margine. Laudatur verſus a Strabone X, p. 689 B. de vſu haſtae in pugna ſtataria.

470. ἐπ' αὐτῷ δ' ἔργον ἐτύχθη. Hic haeret verſus in digammo ϝεργον. Bentl. ſuſpicatur fuiſſe ſcriptum δϝεργον. Mihi probabile ſit, fuiſſe τῷ pro αὐτῷ· ἐπ' αὖ τῷ ἔργον ἐτύχθη. fere vt meliores Od. Ξ, 161 τοῦ δ' αὖ τοῦ λυκάβαντος.

472. ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν. Vox non niſi hic et Od. Ξ, 512 occurrit. Sch. A. δονῶ. δονοπίζω. δονοπαλίζω. ἐνοπαλίζω. Euſtath. autem modo a δονεῖν καὶ πάλλειν, modo a πάλη ducit, Etymol. addit, etiam a παλάμη. Sufficit eſſe arripere, percellere, caedere. cf. Heſych. et Intpp. Mihi placet a lucta ductum eſſe.

ἐδνοπάλιξεν Vrat. a. et Apollon. Lex. h. v.

474. Suſtuli prauam interpunctionem poſt ἤϊθεον.

478. οὐδὲ τοκεῦσι θρέπτρα φίλοις ἀπέδωκε. ⸓ quod Zenodotus ſcripſerat θρεπτά. Atqui θρεπτὰ ſunt τὰ τεθραμμένα, θρέπτρα autem τὰ θρεπτήρια, Atticis τὰ τροφεῖα, de quibus e multa virorum doctorum disputatione conſtat. cf. Heſych. Etymol. Suid.

Legitur tamen θρέπτα in Vrat. b. c. Moſc. 3. vno Vindob. in Euſtath. forte contra eius mentem, et in ed. Rom. et in ceteris, vsque ad Barnes, qui mutauit e mſ. Mori, et Cant. a m. pr. in θρέπτρα, vt inf. P, 310 legitur, ſic quoque Vita Hom. ſ. 21. et qui potiores ſunt, Sch. br. Ven. Vrat. a. Vulgo ſunt θρεπτήρια, etiam apud Heſiod. Ἔργ. 185 θρέπτα Erneſti pro antiqua lectione habebat; poteſt etiam antiquum mendum eſſe.

480. πρῶτον γάρ μιν ἰόντα. Legebatur νιν hoc vno in loco; cum perpetuum Homero ſit μιν. quod etiam in codd. plerisque omnibus legitur et in edd. vsque ad Turnebum, in cuius editionem νιν caſu veniſſe videtur, vnde retinuit Stephanus et ſeqq. quod Tragicorum eſſe ſatis conſtat, adeoque Atticum; etſi Grammatici Doricum eſſe aiunt; atqui in ipſo Theocrito μιν editur, non νιν. Ita tandem vere grammatici partes tueor, ſecundum epigramma Herodici (Anal. To. II, p. 65.).

481. ἀντικρὺ δὲ — „γρ. ἀντικρὺς" Barnes: quod a Bentl. hic et alibi reponi iam dixi ad Γ, 359. Faciunt quidem grammatici diſcrimen, et accentu et ſignificatu, inter ἀντικρὺ, τὸ ἐξ ἐναντίας et ἄντικρυς, τὸ φανερῶς· v. Etymol. h. v. Euſtath. ad E, 100. et alibi. verum in Homericis haec locum non habent: vt ipſe Euſtath. fatetur p. 1915, 25 τὸ γὰρ ἄντικρυς τῶν ὑστέρων ἐστί. Hoc

loco, vt Γ, 359. E, 67. 74. 100. et ſaepe ἀντικρὺ eſt διαμπερές, at H, 362 ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, φανερῶς. quaeritur tantum de vltima producenda per σ, ſi ſcribatur ἄντικρυς. atqui ipſa caeſura τὸ υ producitur.

483. αἴγειρος — ἥ ῥά τ' ἐν εἰαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκει. Disputatur de voce εἰαμενὴ in Sch. A. Similia ſunt in Etymol. partim iam ap. Apollon. Lex. h. v. add. inf. O, 631 et Schol. ad e. l. Heſych. Euſtath. Eſſe locum κάθυγρον καὶ βοτανώδη ſatis conuenit; quaeritur modo de etymo. Ab ἧμαι vt ſit locus, qui ſubſedit, erit ἡμένη, ἑαμένη, et ipſo vſu ἑαμενή. Apud Apollon. Arg. III, 1219 Φάσιδος εἰαμενὴν, et II, 797 ὑφ' εἰαμεναῖς Ὑπίοιο. vtrobique aſpirate editur, vbi Schol. εἰαμενὰς δὲ λέγει τοὺς καθύγρους τόπους.

485. Inf. Φ, 37 ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξέϊ χαλκῷ Τάμνε, νέους ὅρπηκας, ἵν' ἅρματος ἄντυγες εἶεν. Ex vtroque loco profecit auctor carminis quod inter Theocritea habetur, XXV, 248 — 251 ὡς δ', ὅταν ἁρματοπηγὸς ἀνὴρ, πολέων ἴδρις ἔργων ὅρπηκας κάμπτῃσιν ἐρινεοῦ εὐκεάτοιο, θάλψας ἐν πυρὶ πρῶτον ἐπαξονίῳ κύκλα δίφρῳ, τοῦ μὲν ὑπ' ἐκ χειρῶν ἔφυγεν τανύφλοιος ἐρινὸς καμπτόμενος, τηλοῦ δὲ μιῇ πήδησεν ὑφ' ὁρμῇ.

486. ἐξέταμ', ὄφρα ἴτυν κάμψῃ. Hiatus dubitationem facit; cum vocis ἴτυς vſus aliunde non magis certus ſit. Bentl. ὄφρα ϝίτυν reponit probabiliter. Payne Knight ὄφρ' ἴτυϝον, de qua forma non magis conſtat. ὄφρ' ἴτυν etiam ap. Apollon. Lex. legitur; (vbi eſt ἡ τοῦ τροχοῦ ἅψις) male tamen, cum prior breuis ſit, E, 724.

487. ✎ quod cauſſam, cur *ad ripam* ſternatur arbor, alio loco adiecit poeta (Λ, 493 ſq.), ſcilicet vt ab amni deferatur. At Schol. B. torrentis vi erutam arborem eſſe vult. Non aſſequor, quid homines ſibi velint: cum poeta ipſe arborem narret *data opera a fabro caeſam*, vt e ramis rotae curuaturas faciat, trunco humi relicto. Quod autem ποταμοῖο παρ' ὄχθας adiecit, ſpectat ad populi naturam, locis humidis et ripis prouenientis. Memorat verſum Apollon. Lex. ἄζετο. ἐὰν ψιλῶς, ἐξηραίνετο.

488. Ἀνθεμίδην Σιμοείσιον. Supra 473 erat Ἀνθεμίων. Conſtat ergo hoc et aliis exemplis, vſum ita tuliſſe, vt patronymica in ιδης et ιων eodem loco haberentur. Iam porro neceſſe eſt, vt aut Ἄνθεμος et Ἀνθεμίων vnum idemque eſſet, aut vt Ἀνθεμιωνίδης fieret Ἀνθεμίδης. Hoc alterum Etymol. Heſych. Clarke cum aliis ſequuntur; nam de hac patronymicorum varietate multa paſſim disputata ſunt, v. c. Valk. ad Theocr. p. 413 et ibi laudd. Occurrit M, 117 Idomeneus Δευκαλίδης, cuius pater fuit Δευκαλίων. Ταλαϊονίδης a Ταλαός. Eſt alia disputatio de Ὑπερίων et Ὑπεριονίδης. v. ad T, 398. De Μολίων v. ad Λ, 708.

489. τοῦ δ' Ἄντιφος αἰολοθώρηξ — ἀκόντισεν. Vrat. a. τὸν δ'. Nil refert. τοῦ δὲ eſt κατὰ τούτου δέ. vt vbique in his; quartus caſus deſignat ſcopum ſeu locum, vt 492 κατὰ βουβῶνα. αἰολοθώρηξ accipe dictum pro ſimplici αἰόλος, ταχὺς, ſed aucta re ad ſenſum, a motu thoracis, dum corpus mouetur: cf. ad B, 816. Idem inf. E, 707 αἰολομίτρης. et ſimili modo, αἰολόπωλος Γ, 185.

491. Antiphus Aiacem petiit haſta, et Vlyſſis ſocium ferit — quod turbati ſunt pugnantium ordines." Recte hoc animaduerſum, et ad iudicium de acie Homerica ferendum notabile. Nam paullo ante vſ. 273—329 magno interuallo Aiacis copiae disiunctae erant ab Ithacenſibus; Neſtoris adeo praeceptum B, 362 ſq. Δ, 297 ſq. nec ad omnes copias ſpectauit, nec ei eſt obtemperatum. Porphyrius, appoſita quaeſtione et λύσει (in Sch. B. et Vat.) ait, potuiſſe Leucum eſſe Vlyſſis ſodalem, et tamen Salaminium eſſe vel in acie cum Aiace pugnare. Attamen paullo poſt 494 Vlyſſes ipſe in propinquo verſatur. Alii dixerant, Aiacem auxilii ferendi cauſſa ordines obiiſſe, adeoque alio loco Vlyſſi, alio Meneſtheo ſuccurrere; etiam ad Patrocli corpus tutandum a Menelao vocari. Atqui haec ad aliam pugnam ſpectant; et praeſtat dicere, nullo ordine ſeruato Achiuos turmatim pugnare; exceptis forte Neſtoris copiis.

Λεῦκον ſcribendum, vt diſtinguatur nomen proprium a *λευκόν*. Sexcenties hoc inculcant grammatici. cf. Euſtath. p. 638 f. et al.

492. *ὁ δὲ — βεβλήκει βουβῶνα, νέκυν ἑτέρωσ' ἐρύοντα.* Primo, in *βεβλήκει* habemus iterum exemplum plusquamperfecti pro imperfecto hiſtorico ſeu aoriſto *ἔβαλε*. Hoc eſt, quod toties Clarke inculcat. Etſi non video quid reponam ei, qui accipere malit, *percuſſerat*. Poſſis cum Koeppen noſtro contendere, fuiſſe voc. *βεβλήκημι*, vnde imperfectum eſſet *ἐβεβλήκη* et — *κει*. cf. ad Jl. A, 221.

ἑτέρωσ' ἐρύοντα. cum ſit conſtanter (v. ad A, 141. Exc. IV.) *ϝερυω*, apparet corruptam eſſe lectionem. Bentl. cenſebat fuiſſe *νέκυν ἕταρον ϝερυοντα*. Enimuero *νέκυς*, ſi bene memini, vbique abſolute ponitur, vt ſit *ὁ νέκυς*, corpus. Suſpicor primitus fuiſſe *βουβῶν', ἑτέρωσε νέκυν ἐρύοντα*. Sic P, 277 *ἀλλὰ νέκυν ἐρύοντο*.

493. *νεκρὸς δέ οἱ ἔκπεσε χειρός.* Barnes ex Euſtath. *ἔκφυγε*. Ald. 3. *ἔμπεσε* vitio.

496. *στῆ δὲ μάλ' ἐγγὺς ἰών.* Ven. B. *ἐγγὺς ἐών*, praeferas hoc, quod toties occurrit, et ſemper cum notione, eſſe in ſtatu et loco. Variat tamen *ἐών* et *ἰών*. poſſis h. l. iungere *στῆ ἐγγύς*. Atqui Plato in Phaed. 44 *ἡμεῖς δὲ Ὁμηρικῶς ἐγγὺς ἰόντες πειρώμεθα.* Dictum ergo quoque *ἰέναι ἐγγὺς* etiam vſu Homerico; nam de iis, qui poſt Homerum ſcripſerunt, nemo dubitet.

497. *ἀμφί ἑ παπτήνας.* Sch. A. contendit ſcribendum eſſe *ἀμφὶ ἓ*, quia vim habet, ac ſi eſſet *ἑαυτόν.* cf. ad Jl. A, 368. O, 241. Ψ, 202. cum Apollonio de Syntaxi p. 142, l. 3.

Bentleius huc vocat Heſychiana *παπτήνας* et *πεπτήνας*. Adde *ἀμφὶ ἓ παπτήνας. περιβλέψας ἑαυτόν.* om. *περί.*

ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο. Etymologus hoc verſu laudato: *ταρασσόμενοι ἐσκορπίζοντο καὶ ἔφευγον. ἀπὸ τοῦ χάζω, χάσω, κεχάδω* (leg. *χαδῶ*) *ἔχαδον*, pro quo eſt *ἔκαδον, ἐκαδόμην, ἐκάδοντο, κεκάδοντο.* „Immo vero vt eſt *ὑποχάζομαι*, recedo, ita ſit noua forma *ὑποκεκάδομαι*, a

κεκάδω, vel κεκαδέω, vnde eſt κεκαδὼν Λ, 334. Alio ſenſu κεκαδέομαι occurrit inf. Θ, 353 vbi vide.

498. ἀνδρὸς ἀκοντίσσαντος. ἀκοντίσαντος non modo edd. ante Barnes, ſed et codd. pars, rei proſodicae ignoratione.

499. υἱὸν Πριάμοιο νόθον. νόθος, ὁ ἐκ παλλακῆς. Jlluſtrat hanc et cognatas voces Sch. A. Sch. br. Euſtath. melius quam Heſych. h. v.

500. ὅς οἱ Ἀβυδόθεν ἦλθε παρ᾽ ἵππων — ⸓ quod notabile eſt (in Sch. A. del. οὐ in verbis: ὅτι οὐ λέγει, aut lege ὅτι οὖν) Priamum equos aluiſſe ad Abydum (erat ea in ditione Aſii: ſup. B, 836.).

Schol. B. narrat fuiſſe qui παρ᾽ ἵππων acciperent ἐφ᾽ ἵππων. At venit ille ab armentis et equili, quod Priamus in iſtis locis, longius a Troia, habebat.

Verſus 499. 500 recitat Strabo XIII, p. 877 A.

501. 2. τόν ῥ᾽ Ὀδυσεὺς — βάλε δουρὶ κόρσην, ἡ δ᾽ ἑτέροιο διὰ κροτάφοιο πέρησεν αἰχμὴ χαλκείη. ⸓ Sch. A. ἡ διπλῆ, διότι προειπὼν τὴν κεφαλὴν, διέσταλκε κατὰ μέρος τὸν κρόταφον.. Ergo grammaticus κόρσην de capite accepit. Atque ita ſenſerunt Aelius Dionyſius, vt ad alium locum memorat Euſtath. p. 947, 26 et Eratoſthenes ap. Etymol. in κόρη. Aduerſati ſunt alii grammatici, qui κόρσην, ſeu κόῤῥην, ab Atticis pro mala (γνάθος) dictam, h. l. de temporibus accipiendam eſſe contendunt, vt eam mox ſynonymice per κρόταφον reddiderit poeta. Statuit ſic quoque Pollux II, 40 verſu Homerico adſcripto. Contendas tamen pari iure, κόρσην modo latius modo anguſtius dici de toto capitis latere, in quo etiam mala et tempus eſt, modo de mala; potuiſſe quoque haſtam obliquo ictu per malam in tempus aduerſum exire. κόρσης vn. Vindob.

503. Ad verba τὸν δὲ σκότος ὄσσ᾽ ἐκάλυψε Schol. A. notat: σολοικισμὸς παρὰ τὰς πτώσεις· ἔδει γὰρ εἰπεῖν· τοῦ δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε. Eadem Sch. br. enotarunt. Quis talia a grammatico proficiſci poſſe putet? cum modus loquendi, duplici caſu quarto, tam vulgaris ſit, nec nunc

primo obuius. — ὄσσε κάλυψε Bentl. et hic pro vulgato ὄσσ' ἐκάλυψε reponere iubet.

504. δούπησεν δὲ πεσών — Bentl. huc vocat Hesych. ϝδούπησεν et δούπησεν v. ad Π, 824. ἀράβησεν οἷον ἐψόφησεν Apollon. Lex. h. v. nunc primum occurrit, abhinc saepe videbimus.

505. In Ven. B. est ζήτησις· πῶς νικῶσιν Ἕλληνες, οὓς ὁ Ζεὺς θέλει ἡττᾶσθαι. Ad ineptam quaestionem ibi multo ineptiora reponuntur. Simpliciter est tenendum: alio modo Iouem praelii exitum moderari, alio geri res in praelio per solitas vicissitudines fortunae, quae poetae narrandi copiam et facultatem suppeditant. Alioqui nihil quod narrari posset, poeta haberet.

506. Ἀργεῖοι δὲ μέγα ἴαχον, ἐρύσαντο δὲ νεκρούς. In edd. ante Barn. erat vbique μέγ' ἴαχον, ἐῤῥύσαντο violata metri lege. Ita tamen et Ven. B. Vrat. c. Mosc. 1. 3. neque aliter codd. nisi quod alii μεγ ἰαχον ἐρύσαντο Cant. Townl. et Ven. Lips. Vrat. b. (at a. ἐρύσσαντο; videtur quoque in eo esse μέγα.) et Vrat. A. De ϝιαχω v. ad A, 482. B, 316. et de ϝερυειν v. ad A, 141 cum Exc.

508. Περγάμου ἐκκατιδών. Aiunt Schol. A. et B. et br. Πέργαμον esse recentioribus quamcunque ἀκρόπολιν, at veteribus tantum Ilii. Eo videtur spectare glossa Apollonii h. v. add. Hesych. h. v. et ibi not. — In ἐκκατιδών laborat Bentl. quia ϝιδειν, ϝιδων, non admittere videtur κατιδων, et emendat ἐκκαθορῶν. Sane sic Λ, 337 ἐξ Ἴδης καθορῶν. N, 4 καθορώμενος. Enimuero obseruatum est iam ad B, 316. in compositis digamma fuisse neglectum. Redit quoque inf. H, 21 Apollo Περγάμου ἐκκατιδών.

510. Laudat Ven. B. Agesilaum his versibus vsum. Nos notabimus vetustum sermonem pro eo, quod nos dicimus, eos non esse inuulnerabiles; iam vides quoque antiquissimum sermonem esse poeticum.

511. χαλκὸν ταμεσίχροα. v. ad N, 340.

512. πάϊς repono: quod Homericum est. Sic et Cant.

513. ſ— quod *χόλον* nunc eodem modo dicit quo *μῆνιν* (Jl. A, pr.)

515. *Τριτογένεια.* varias vocis origines ſuppeditant veteres et grammatici et philoſophi; ſic et h. l. Sch. A. et ad Θ, 39. Sch. A. B. et Sch. br. cum Euſtath. Vocem iam olim fuiſſe antiquatam facile intelligas. Quod a Tritonide palude nomen repetitur, alienum vtique eſt ab Homero, qui ignorauit fabulas ab rerum Argonautarum et Heraclearum auctoribus inuentas; quas adoptauit Aeſchylus (Eumen. 287) et quibus nimium tribuiſſe videmus Herodotum. Praeſtat dicere, ductum nomen eſſe a *τριτὼ*, *caput*, et deam Iouis capite natam inter antiquiſſimos mythos habendam eſſe, docet ipſa mythi indoles.

516. *ὅϑι μεϑιέντας ἴδοιτο,* *ὅϑι,* „*γρ. ὅπου*" Barnes. In verbis *μεϑιέντας ϝίδοιτο* manifeſtum eſt vitium metricum. Bentl. iam animaduerſum illud correxit *μεϑιέντας ὁρῷτο.* (vt A, 56. 198. Φ, 390) vel *ὁρῷτο* (vt T, 132 *ὅϑ᾽ ἑὸν φίλον υἱὸν ὁρῷτο.* cf. ſimilia ſup. ad vſ. 232. A, 203. Γ, 453. Forte hic quoque antiqua forma vſus erat *ὅρητο.* v. ad A, 56. 198. Sanabitur tamen locus etiam alio modo, ſi legas *ἐπεὶ μεϑιέντα ϝίδοιτο.* Sic N, 229 *ὅϑι μεϑιέντα ἴδηαι.* cf. ſup. ad vſ. 240.

517. *Διώρεα μοῖρα πέδησε.* „*Ἰακῶς. Ἀρίσταρχος.*" Sch. A. Mirum vero, quod Ariſtarchus non vbique hoc ſequutus eſt, vt Ionica teneret, vbi metrum non intercedebat. *κατὰ μοῖρ᾽ ἐπέδησε* Schol. Aeſchyli in Perſ. 569 recitat memoriter.

518. *χερμαδίῳ — ὀκριόεντι.* Vitioſe *ὀκρυόεντι* codd. et edd. vt et aliis locis. Primus emendauit Clarke. v. ad M, 380.

520. Piros, *ὅς ἄρ᾽ Αἰνόϑεν εἰληλούϑει.* Bentl. adſcripſerat *ὅς ῥ᾽* — Eſt quaeſtio in Sch. B. quomodo hoc conueniat cum lib. II, 844. 5 vbi ille Thraces ad Helleſpontum duxiſſe dicitur? Videbis *λύσιν* in Obſſ. ad e. l.

Hemistichium recitat Harpocrat. in Αἶνος, additque locum ex Ephoro, de Graecis, qui aliquando in eam immigrarunt e diuersis locis.

521. λᾶας ἀναιδής. ἓ— quod ἀναιδὲς dixit τὸ ἀνένδοτον καὶ σκληρόν. Sch. A. τραχὺς est in Sch. br. et Apollon. Lex. h. v. ὁ βίαιος καὶ σκληρός. καὶ ὁ ἀναιδὴς (deest λᾶας). In E, 593 est Κυδοιμὸς ἀναιδὴς, et N, 139 πέτρη. Probabile sit, dictum esse de omni re, quae modum excedit, adeoque et de re nimis magna, fere vt Lat. *improbus*.

522. ἄχρις ἀπηλοίησεν. ἄχρις. νῦν, καθόλου. Schol. br. Eustath. Suidas in ἀλοιῶν et in ἄχρι. Non probabat hoc Ernesti, et coniiciebat, esse dictum pro ἄχρι παντός. Etiam Bentl. haesit, et tentauit λέχρις, h. e. πλαγίως. Enimuero ἄχρις conuenit cum Lat. *vsque*, vsque ad ossa, ὀστέα ἄχρις, pro ἄχρις εἰς τὰ ὀστέα, fere vt Eustath. τοὺς τένοντας ἄχρις, καὶ εἰς τὰ ὀστᾶ. Inf. Π, 324 est ἀπὸ δ' ὀστέον ἄχρις ἄραξε, h. e. ἀπήραξε (τὸν ὦμον) ἄχρις ἐπὶ τὸ ὀστέον h. vna cum ipso osse. P, 599 γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις αἰχμή. Conuenit ex parte quod occurrit διὰ πρὸ, vt E, 66. — Spectat ad h. l. Hesych. ἀπηλοίησεν. ἀπήλασεν. ἀπέκοψεν, quod et in Apollon. Lex. est, et in ἄχρις ἀπηλοίησεν, quod vitiose ibi scriptum est. Ammonius p. 27. ἄχρις — Ὅμηρος· ἄχρις ἀπηλοίησεν. οἷον, ἀκριβῶς ἀπέκοψεν. Tradit ibi ἄχρι esse χρονικὸν ἐπίρρημα, ἄχρις esse ἀκριβῶς. At Phrynichus μέχρις καὶ ἄχρις ἀδόκιμα. μέχρι δὲ καὶ ἄχρι λέγε. Scilicet haec Attica esse volunt, illa vulgaria.

ἀπηλλοίησεν vitiose Vrat. a. et Suidas l. c. Idem vitium et ἀπηλλοίωσεν et ἀπήλησεν est in aliis recent. vt in Vindob.

524. ὅς ῥ' ἔβαλέν μιν. Cant. et alius codex ap. Bentl. cum Vindob. Alt. Etiam Ernesti sic emendabat, quia vulgatum ὅς ῥ' ἔβαλέν περ exemplo caret, et insuaue est ῥά περ. Malim Ionicum, ὅς ῥα βάλεν μιν.

525. οὖτα δὲ, de prosodia vocis οὖτα vltima breui, v. sup. ad 319.

526. *χύντο χαμαὶ χολάδες. τὰ ἔντερα.* de vocis etymo a *χολὴ* bonum eſt Scholion Ven. A. B. Sch. br.

Ὄσσε κάλυψε Ionice. Cant. Vrat. a. vt 461. 503.

527. *τὸν δὲ Θόας Αἰτωλὸς ἐπεσσύμενος βάλε δουρί.* Vulgg. *ἐπεσσύμενον.* — Ariſtarchus *ἀπεσσύμενον* legebat, h. e. *ἀπιόντα*, quod et Sch. br. habent, et cod. Townl. cum Moſc. 3. Erneſti ait, ſic omnes edd. veteres legere; hoc ita ſe non habere, docuere me veteres editiones inſpectae; vbique eſt *ἐπεσσύμενον*, vsque ad edit. Cephalaei Argent. 1542. in qua primum *ἀπεσσύμενον* legitur; petitum vtique e Sch. br. et pro var. lect. appoſitum eſt in ed. Spondani, recepit tandem Turnebus. At hic bonum criticum ſe probat Schol. A. *ἄτοπος δὲ τελείως*, inquit, *ἡ Φερομένη, ἐπεσσύμενον.* Scilicet Piros occupatus erat in transfigendo haſta Diorem. Neque tamen *ἀπεσσύμενον* poteſt probari, quia abeuntem non potuit in pectore haſta percutere. Quid multa? Non Piros irruere potuit, ſed Thoas, legendumque eſt *ἐπεσσύμενος.* Et ſane Sch. A. *ἐν δὲ τῇ ἑτέρᾳ* (Ariſtarchi *ἐκδόσει*) *ἐπεσσύμενος* (male excuſum — *ον*) *ἵνα ἐπὶ τοῦ Θόαντος λέγηται.*

528. *πάγη δ᾽ ἐν πνεύμονι χαλκός.* Euſtath. ad Od. B p. 83 *ἐν πλεύμονι, καθά τις γράφει τῶν παλαιῶν.*

529. *ὄβριμον ἔγχος· ὄμβριμον* et h. l. alii. v. ſup. ad 453.

533. *Θρήϊκες ἀκρόκομοι.* poteſt epitheton plures habere ſignificatus; vide vel Apollon. h. v. Verum huius generis ſunt innumera, in quibus, cum res ipſa ignota nobis ſit, non niſi, qui nimium ſibi placet, aliquid definire auſit, et iraſcatur aliis aliter ſtatuentibus. Suſpicor Thraces erectos in vertice habuiſſe cincinnos, vt multi barbari, Germani quoque priſci, et nunc Americae populi habere ſolent. Aliter videntur dicti heroes *ὑψιχαῖται*, comati, vt in iuuenili aetate, ap. Pindar. P. IV, 306. In Vrat. c. erat *ἀκρότομοι*, ſed correctum.

534. 5. verſus repetiti inf. E, 625 et alter Δ, 571. N, 148.

534. *οἵ ἑ μέγαν περ* — *οἵ ἑ* nunc ſcriptum eſſe volunt Sch. A. vt eſt quoque in Apollon. Lex. h. v. non *οἷ ἕ*, vt paullo ante 497 *ἀμφὶ ἕ* malebant.

ἀγανόν. ad h. v. ſpectat gloſſa Apollonii: *καλὸν, ἐπιφανῆ* (non — *ες*) *θαυμαστόν. ὁ δὲ Ἀπίων· καλὸν, σεμνόν.* Sch. br. *λαμπρόν.* Heſych. *λαμπρὸν, θαυμαστόν.* cf. ad Γ, 268.

535. *ὦσαν ἀπὸ σφῆων· ὁ δὲ χασσάμενος πελεμίχθη.* Sch. A. *ἡ διπλῆ πρὸς τὸ σημαινόμενον· ὅτι τὰ ἐμπησσόμενα* (h. *ἐμπαγέντα*) *δόρατα ἀναχωροῦντες διετίνασσον, ἵνα ἐκπέσῃ· discedentes*, inquit, *haſtas clipeo excuſſerunt.* Obſcurum eſt, quid haec ad h. v. faciant; debebat ſaltem eſſe *πελέμιξε* ſc. *τὸ σάκος.* Similia tamen leguntur in Sch. B. et in Euſtath. repetuntur quoque eadem ad Λ, 571 et N, 148. vbi eſt: tela *ἐν μεγάλῳ σάκεϊ πάγεν*, h. *ἐμπάγησαν* et ibi Zenodotus vexatur, quod non aſſequutus ſit cum reſpectu ad h. l. Videntur adeo *πελεμίχθη* actiue accepiſſe, *concuſſit clipeum.* Eſt tamen notio *τοῦ πελεμίζειν* et *πελεμίχθη* ſatis conſtituta: *πελεμίζειν, κινεῖν, διασείειν*, reddunt omnes; ſic Θ, 443 *ὑπὸ ποσσὶ μέγας πελεμίζετ' Ὄλυμπος*, et Π, 612 *οὐρίαχος πελεμίχθη ἔγχεος.* Etiam Sch. br. h. l. *διεσείσθη. ἀνεκινήθη*, vt ſententia alia eſſe poſſit nulla, quam: recedens Thoas a turba eſt iactatus, ab vrgentibus vndique contuſus.

χασσάμενος πελεμίχθη eſſe pro *πελεμιχθεὶς ἀνεχώρησε*, obſeruant Schol. Pind. P. I, 8. Iſthm. I, 26 cum aliis, vt Sch. br. ad E, 626. Sch. Sophocl. ad Electr. 19.

χασάμενοι ignoratione proſodiae paſſim ſcriptum: etiam apud Suidam, et Apollon. Lex. *σφείων. αὐτῶν. ὦσαν ἀπὸ σφείων.*

536. *ὡς τώγε.* Vindob. Alt. corrupte *ὥς οἵ γε.*

539. *ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών.* „quod *κεν* otioſum eſt" vix hoc aſſequor, *ὀνόσαιτό κεν quis vituperaturus ſit?*

οὐκέτι, Ptolemaeus Aſcalonita legebat *οὐκ ἔτι* in Schol. Sophocl. Trach. 19. Quid tamen interſit, haud

apparet. Fuit et tertia lectio, si recte intelligo verba: ἰστέον δὲ, ὅτι ὁ Ἀσκαλωνίτης βαρύνει τὴν ου ἀπόφασιν ουκετι, ἵνα ᾖ τὸ ἑξῆς ἀρχὴ, ἔτι. οὐκ ἔτι scribitur ab aliis.

Fuit et alia lectio ἐν παραλλήλοις (grammatico opere) οὔ κε τι ita vero esse κεν et κε. Simplicissimum erat dicere, οὐκέτι h. l. positum esse, vt saepe alibi pro οὐκ Incidit tandem in hoc alius grammaticus in Sch. A. sed laudat parum commode ex Odyssea: ἔνθ' οὐκέτι ἥνδανε Νύμφη (legitur ibi nunc ἐπεί). Miror tamen ἔτι v. 540 non aeque vacare visum otiose; pro quo sane esse potuit ὅστις ἂν ἄβλητος — δινεύοι. Tandem grammaticus obseruat: ὅτι χρῆμα καὶ χρόνος ἐνήλλακται. Videtur haesisse in ὀνόσαιτο aoristo, et δινεύοι, ἄγοι iunctis.

540. ἀνούτατος. et ἀνουτητὶ X, 371. At Σ, 538 ἄουτον. — quod in ἄβλητος καὶ ἀνούτατος seruatum discrimen inter οὐτάσαι et βαλεῖν, hoc *eminus*, illud *cominus*. Obseruatiuncula sexcenties repetita, Aristonico, cuius sunt σημεῖα, admodum grauis videri debuit; nec minus tamen aliis; occurrit enim etiam v. c. ad Eurip. Hippol. 684.

541. αγοι δε ϝε. δινεύει et ἄγει ap. Bentl. cod. Sane Hesych. διανεύει. στρέφει, κυκλοῖ. corr. δινεύει. Laudat quoque Bentl. δινεύοιτο. ἀναστρέφοιτο.

543. 544. Duo hi extremi versus otiosi languent. Bentl. iam exclusit eos numero. Facile agnoscas rhapsodum.

EXCVRSVS AD LIBRVM IV

EXCVRSVS I

De acie Homerica et tactica Achiuorum et Troianorum. *)

Cum ad tacticen latius acceptam plura ſpectent, quam quae hic in conſiderationem venire poſſunt; monebo, eam nunc referri a me tantum ad rationem eam, qua heroum temporibus copiae deſcriptae, agmine et acie ordinatae ac diſpoſitae fuerint; etſi non ignoro ad hanc ipſam requiri, vt bene deſcriptae ſint copiae in numeros ſuos, vt conſtituti ſint duces eorumque vices et partes: quarum tamen rerum non niſi rudimenta Iliacis temporibus innotuiſſe in confeſſo eſt.

Bello iam per nouem annos ad Troiam protracto, Troianis ſe muris continentibus, Achiuis autem partim vicina quaeque populantibus, partim eſcendere muros (VI, 435 ſqq.) et inſidiis collocandis fraudem facere meditantibus, nec vrbem ita ab omni parte obſidentibus vt omni commeatu intercluſi eſſent Troiani; cum ad bel-

*) Egi de his in Commentatione a. LXXXIII. recitata et Vol. VI. Commentationum Societ. R. Soc. Gotting. inſerta p. 157. Emendatiora poſtea, vt fit, rerum vſu edoctus prodidi ad calcem libri de Campo Scamandrio Lecheualerii (*Beſchreibung der Ebene von Troia*, p. 246.) retractata ea ſunt a Lenzio in Comitis *de Choiſeul Gouffier* libro ſimilis argumenti. Repetam h. l. ea, quae interpretandi carminis vſibus accommodata eſſe viſa ſunt.

di summam nihil magnopere profecissent Achiui: exorta inter Achillem et Agamemnonem simultate, cum ille iratus se suosque Myrmidones ab omni militari opera contineret, Agamemnon in eius inuidiam et contemtum copias educere (II, 29 sq.) et sine Achille vrbem capere constituit. Tum Troiani de discordia in castris hostium mota, edocti, vrbe exire constituunt: id quod antea non erant ausi facere, (lib. V, 788. 791. IX, 351 sq. XIII, 101. 5 sq.) seniorum hoc quidem consilio (lib. XV, 721—3) qui bene intelligebant, protracto bello Achiuos viribus fractis re infecta discessuros esse. Hoc idem consilium vt sequerentur, re ad naualia satis prospere gesta, Troianis suadebat Polydamas; verum Hector, partim animi ferocia elatus, partim, quod belli diuturnitate opes Troianorum attritas videbat, (lib. XVIII, 285 sq.) iterum includere moenibus copias noluit.

Iam, antequam de copiis in aciem eductis dicam, pauca de copiis ipsis sunt monenda. Troiani quidem sociorum copias adiunctas habebant, partim ex ipsa Troade, partim e vicinis barbaris collectas; Achiuorum vero exercitus ex populis communis stirpis et originis compositus erat; etsi cum aliqua tribuum, familiarum, terrarum ac sedium morum quoque et armorum diuersitate. Omnino robur exercitus in curribus et grauis armaturae militibus erat; qui tamen multo inferiores numero fuisse videntur; maiore parte instructi erant hastis missilibus; cateruae sagittis vtentes, nisi fallor, paucissimae; etsi inter exercitationes memorantur Myrmidonum τόξα Jl. B, 774. 5. et in certamine funebri Ψ, 850 est τοξεία. De Locris arcu et funda vtentibus fidem facit locus Jl. N, 713 sq. Alii graui armatura erant instructi, hoc est hasta longa, scuto, galea, ocreis, vt Myrmidones XVI, 211. 214 sq. et Abantes B, 542 sq. sicque Argiui et Lacedaemonii quos omnes ὁπλίτας fuisse apparet. Armis iisdem, grauioris tamen molis et ponderis, instructi fuerunt illi, qui curribus inuehebantur, quod ipsa, puto, armatura coegit facere, cum expeditiorem incessum illa non ad-

mitteret: ipsi dicti *ἱππεῖς*, reliqui autem omnes, quocunque armorum genere vterentur, *pedites*, *πρυλέες*, vt lib. V, 743. etsi a grammaticis *πεζοὶ ὁπλῖται* fere reddi solent: etiam in Etymologo; ipsi principes, curribus relictis pugnantes, *πρυλέες* pugnare dicuntur XII, 77. XI, 49. et narratur lib. XXI, 90 aliquis cecidisse *ἐν πρώτοις πρυλέεσσι*; dux *πρυλέων* vno loco memoratur lib. XV, 517. Eos, qui post promachorum prolusiones pugnant, pedites *turmatim* fere pugnare videmus, non acie vna continua; tum nec apparet, quot et an certi cuiusque turmae ordines fuerint, in quos dispositae essent; qui post primos ordines stabant, non nisi missilibus vti potuere aut otiosi steterunt; primi ordines, pugnae saltem principio, ita sunt dispositi, vt clipeis confertis phalangem constituant, seriores *συνασπισμὸν*, appellarunt; verum nihil fieri videas, quod ad totam aciem spectet, sed per turmas modo incurritur, modo receditur; modo pugna restituitur. Ita quoque turmatim modo perrumpere turmas hostiles oppositas student, modo densatis ordinibus hostem repellere; qua de re loci aliquot sunt ab antiquis diligenter notati XIII, 129 sq. XVI, 211 sq. *πύργος* quoque appellatur istud aciei genus et *πυργηδὸν* pugnatur, singulis saltem turmis: vt IV, 334. 347. XII, 43. Interea prima tactices elementa in hoc agnoscas, quod turmae saltem certos ordines seruare didicerant. Tribuuntur quoque pugnantibus *στίχες*, generali aliqua notione; nam de nostris ordinibus nondum est cogitandum; omnino vocibus his, etiam *ὅμιλος*, *στίχες*, *φάλαγγες*, non tam subtiliter vtitur, vt certi aliquid definias.

Principes curribus inuecti, quos leues et humiles fuisse satis constat, ita vt facile conscendi possent a tergo, non vno modo pugnant, modo de curribus, irrumpendo in turmas peditum, modo eas praeteruecti, vt videant qua perrumpere cateruas infirmiores possint, modo curru descendunt et pedites pugnant, prope habito curru ab auriga: ad regendos enim equos altero in curru stante opus erat; is *ἡνίοχος*, qui pugnat, *παραβάτης*,

dicti. Habendus autem erat currus in propinquo, vt fessi pugnando, aut vulnere accepto, aut hoste grauius incumbente, eo conscenso saluti consulere possent. Solent quoque arma occisis ademta in currum reponi; interdum quoque dominorum caesorum corpora imposita reportari. De omnibus his nemo multum laboret. Hi principes, ἀριστῆες vbique ante aciem locantur; inter vtramque aciem (ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας lib. XII, 160 et al.) ante ordines discurrunt; iidem πρόμαχοι plerumque dicti; non in vnam turmam collecti, sed ante suam quique turmam pugnantes. Ceterum, quando in conspectum ventum est, primo plerumque turmae missilibus temere iactis hostem lacessunt; inde promachi procurrunt, et ante ordines pugnant; ita pluribus locis pugna increbescit. Hic de curru pugnandi mos ad omnem pugnae, qualis tunc erat, morem et rationem vim habere praecipuam debuit, ita vt omnis fere pugnae fortuna in hac pugnantium parte sita esset. Quod celerius se mouere, adoriri alios, aliis succurrere, facile et ex improuiso, poterant, magnam vtilitatem habebat; nec minorem hoc, quod aliquamdiu curru inuecti ad pugnam statariam alacriores descendere aut ex ea fessi in currum se recipere poterant, licebat quoque heroibus Homericis vti armis grauioribus ac magno aeris pondere corpus prementibus, quibus incessum ceteroquin tardari necesse fuisset; etsi vel sic vasta corporum moles vastumque robur ad arma haec tractanda requireretur: in quo Homerus declarando aliquoties sibi placet. Debuit quoque promachorum ante aciem exsultantium mos et vsus ad augendam et incendendam singularium hominum virtutem mirifice accommodatus esse. Altera tamen ex parte pars exercitus longe maxima inutilior ad pugnam reddita est hac ipsa re, quod curribus geri res solebat; pedites enim curru inuectis haud facile resistebant, nec in animum inducebant, ipsi leuiter armati pugnare aduersus homines thorace, galea, scuto, quod vulgaribus armis haud peruium esset, hasta longa ponderosa armatos, et tectos tutosque in ca-

teruam curru irruentes. Nec vero curruum nisi in camporum planitie vsus esse potuit; quae ipsa res fecit, vt, quae ex locorum situ, montium iugis, amnium aut torrentium vadis capi possent, vtilitates aut spernerentur aut ignorarentur. Tandem illud quoque in curruum vsu minus probandum, quod, cum bini vtique currui insisterent, *) alter vt equos regeret, erant in singulis curribus singuli viri fortes, quorum opera et manu pugnantium ordini carendum erat; altero vero caeso alterius quoque opera erat inutilis, (v. c. XVII, 459 sqq.) quippe in regendis equis consumenda. In aperto quoque est, quod idem mos effecit, vt minus roboris in reliqua acie esset, porro vt illa ad vnum aliquod imperium ac nutum regi nequiret; quae tamen in modum machinae, ad certum vnius consilium per plures ordine dispositos facile moueri debet, ità vt in multorum millium congressu, non aliter ac si duo bellarent, res gerantur, et multitudo personae vnitatem induat. Videas quoque factum, inprimis in loco impedito, vt omnes curru descendant et pedites pugnent (XI, 47) curribus habitis in extrema acie. Ceterum ex hoc promachorum pugnantium more rem interdum deductam videmus ad id pugnae singularis genus, quo vnus fortissimus fortissimum ex altera acie prouocat, vtque, pactione facta, vtriusque exercitus fortuna rerumque summa disceptatio huic pugnae committatur: quod statim Jl. III, 15 sq. factum videmus. Idem promachorum procursus ante aciem locum fecit sermonibus illis, quos inter se habent nonnunquam pugnaturi apud Homerum. Consistebant hinc inde turmae, nec mouebant se loco, si duo promachos congressos videbant. Spoliatio quoque caesorum vix locum habuisset, nisi per promachos prosilientes ante aciem res gesta esset; circumdat quemque sua turma aut popularium concursus. Itaque ad caesos spoliandos et subtrahendos so-

*) Itaque in certaminibus curulibus, cum pugnandum non esset, vnum insistere currui videmus: lib. XXIII, 287 sq.

lent pugnae oriri, modo ſingulares, modo turmarum conglobatarum, modo promachorum plurium in eundem locum confluentium. Magna carminis Homerici pars in pugnis his cateruatim factis conſumitur, maxime in Patroclo caeſo. Quod autem hic mireris, tanquam a noſtro militaris exiſtimationis et laudis iudicio alieniſſimum, ſpoliat caeſum interdum alius, quam qui occiderat; neque id dedecori habitum (vt IV, 463.) Hoc ſpoliandi more quantopere pugna turbari et inhiberi debuerit, in promtu eſt ad intelligendum; itaque in medio pugnae discrimine edicit Agamemnon, vt ne ſpoliandis corporibus moram quisquam faciat; lib. VI, 67.

Memorantur duo inter principes Achiuorum, tactices arte aliqua inſtructi: Meneſtheus, dux Athenienſium, (Jl. II, 553. 4.) nihil tamen praeterea de eo occurrit, quod dicto fidem faciat; niſi quod lib. XIII, 689 Athenienſium delecti, *προλελεγμένοι*, duce Meneſtheo, denſam turmam obiiciunt Hectori irruenti. Alter, Neſtor, duobus locis laudatur, ſpeciminibus quoque artis propoſitis. Primo lib. II, 362. conſilio dato, vt Agamemnon exercitum per *Φῦλα* et *Φρήτρας* disponi iubeat; videtur itaque, quod vix credas factum, ante id tempus pugnatum eſſe promiſcue, et permixtim, prouti turba confluxerat in aciem progreſſa; ita, pergit ille, promtum fore ad intelligendum, quantam ducum quisque et turmarum quaeque virtutem exſerat; cognoſci quoque poſſe, ignauia ne an imperitia pugnandi bellum protrahatur. Alter locus eſt lib. IV, 297 de ordinando exercitu, vt currus collocentur in prima et in extrema acie, quotquot inter pedites eſſent copiae validiores; in medio autem multitudo, cuius virtuti confidere haud poſſit: quae ſane res non eſt magnae ſagacitatis, laudanda tamen in tactices incunabulis. Adiunctum eſt vſ. 301 ſq. aliud praeceptum, quod ad currus ſpectat (*τοὺς ἱππεῖς*) vt ii qui curru vehuntur, *contineant equos*, nec turbas faciant; tum, vt in ipſis *ordinibus ſtent*, nec ante ordines procedant nec retrocedant poſt eos; ita

enim maius eorum robur fore; tandemque, vbi ad hostem peruentum fuerit, ita vt in curru ſtantem hoſtem telis attingere poſſint, vt *haſta eum de curru petant,* adeoque non deſiliant nec pedites pugnent. Prouocatur in his ad exemplum maiorum. Ita enim locum vexatiſſimum accipiendum eſſe iam olim docuimus, et nunc ad Δ, 301 — 306. Atque ita pugnari videmus VIII, 118 ſq.

Bene quidem Neſtorem ita praecepiſſe videmus; at quae inde de praeliis factis narrantur, docent aut ei parum fuiſſe obtemperatum, aut, ſi in pugnae initio id factum, paullo poſt turbatam eſſe aciem, aut ad ſolos Pylios Neſtoris praecepta et conſilia ſpectaſſe. Quod ad prius illud attinet, de copiis per φῦλα et φρήτρας diſponendis, vſus eius inſtituti per ſe non tantus eſſe potuit, vt ordines ſeruarentur; deſcriptio iſta fuit comparata ad originis et ſtirpis rationem, vt ii, qui a communi ſtirpe genus ducerent, ſecundum gentes per plures tribus diſtributi, in vno loco conſiſterent. diſpeſcerentur autem in tot turmas, quot eſſent cuiusque tribus familiae per plures domos, pagos, tractus diſperſae ſanguine inter ſe et connubiis iunctae; hae debuere eſſe φρῆτραι; ita Theſſalos puta deſcriptos fuiſſe in plures ſtirpes ac populos, hos in ſuos demos, ſecundum ſtirpes ſuas diuerſis tractibus incolentes, aut per vrbes pagos, vicos, habitantes, vtque iis praeeſſent duces, qui in ſua quisque ſtirpe, in ſuis gentibus, aut plurium gentium et familiarum coalitione eſſent principes: quo loco, vt exemplo vtar, apud Iſraelitas tribuum erant principes, iidem et genere et auctoritate et poteſtate alios praeeuntes. In recenſu copiarum lib. II videmus fere deſcriptionem copiarum ad hunc modum vniuerſe propoſitam, ita vt forte ducum numerus deſignare videatur copiarum cuiusuis populi diſtributionem in agmina et numeros: Itaque Boeoti, cum quinos habeant duces, videntur quoque quinis turmis pugnaſſe, Orchomenii binis, totidem Phocenſes, Locri vno, vno quoque Euboe-

enſes; et ſic porro. Nihil tamen ſatis exploratum eſt, nec in his: nam multos paſſim in carmine ducum nomine memorari legimus, qui in Catalogo non memorantur. Troianorum acies multo etiam rudiore arte inſtructa fuiſſe videtur; nam (lib. II, 802.) etſi Hectorem principatum habuiſſe videmus, non tamen niſi ſuorum ciuium imperator haberi poteſt; adiuncti ſunt ſocii e diuerſis regionibus, diuerſa lingua vtentes, adeoque et armis ac more pugnandi diuerſi; ſuis quique ducibus parentes; ita vt Hector ſummam tantum belli in proponendo pugnae ſigno adminiſtraſſe videatur.

Quanta vtilitas eſſe potuerit alterius inſtituti, vt copiae deteriores et infirmiores in medio ordine, inter primam et poſtremam aciem, collocatae eſſent, diiudicatu haud difficile eſt. Mirum tamen illud, quod per totam Iliadem nullam nec prioris nec alterius inſtituti factam meminimus mentionem. Laudantur plerumque vniuerſim Achiui, Argiui, Danai, aut ſigillatim copiae ducum vel populorum; nusquam aciem Achiuorum, quomodo ea inſtructa fuerit, accurate poeta expoſuit; declarantur pleraque per duces, quorum virtute res geruntur. Atque hoc illud eſt, in quo magni ingenii poetam partim videmus impetu animi concitati ferri, partim iudicio et prudentia vti, cum ad ea narranda properat, quae vim aliquam ad audientium animos tenendos habere poſſunt; in quo ille bene ſenſit ſibi non hiſtorici vires et partes eſſe ſumendas, vt docere velit et *docendo delectare*: ſed delectare, et *delectando docere*. Bene quoque ſenſit poeta, ſi conſilium ſuum obtinere vellet, ſibi non eſſe ſubſiſtendum in pugna vniuerſe expoſita, ſed eſſe deſcendendum ad virtutes *ſingulorum*, quandoquidem haec, quae a ſingulis perpetrantur, poeticae narrationi vnice conſentanea ſunt; variari quoque ita poteſt pugnae facies multis ac variis modis. Ita omnis fere narratio redit ad promachos et a ſingulis viris ſtrenue facta.

Neque tertii praecepti Neſtoris, quod ad pugnantes de curribus ſpectat, obſeruantes eſſe Achiuos videmus

in pugnis, quae fiunt; nam in primo ſtatim congreſſu Diomedes de curru deſilit, IV, 419 et pedes irruit in duo Daretis filios in curru ſtantes, lib. V, 13. et ſic in ſeqq. alii. Tertiae pugnae, quam inde a lib. XI factam videmus, alio modo inſtruendae neceſſitatem attulit ipſum pugnae genus; nam Achiui pridie intra vallum ſe recipere coacti currus nunc intra foſſam tenent, ipſi pedites exeunt etiam promachi, ſed intra ordines ſeu turmas, vt adeo pugnam miſſilibus factam credas; donec Achiui perrumpunt turmas Troianorum vſ. 99. proſilit nunc inter promachos Agamemnon, et ſic alii; quos tamen caedunt, ſunt et ipſi e Troianorum promachis.

In ipſa pugna innumera fiunt, quae ſunt a praeceptis tactices aliena, quae facile quisque pro ſe obſeruabit, nonnulla quoque locis ſuis ſunt animaduerſa.

Deſcriptionis vniuerſae aciei ſpeciem aliquam habere videri poſſunt ea, quae de Agamemnone narrantur ordines obeunte, dum hortatu minisque incendit animos; hac enim in diſcurſitatione pererrat ille primo Cretenſium ordines; quos adeo ipſi proximo loco ſtetiſſe neceſſe eſt; lib. IV, vſ. 251.; tum Salaminiorum, inde Pyliorum, Athenienſium, Cephalleniorum, quos Vlyſſes ducebat, et Argiuorum, quos Diomedes. Quaeri poteſt, vnde et ad quas partes progreſſus ſit Agamemnon. Scilicet *mediam aciem* probabile ſit tenuiſſe Agamemnonem et Menelaum, cum Mycenaeis et Lacedaemoniis; Agamemnonem autem ordines verſus cornu *laeuum* pererraſſe; hic tamen turmarum ordo non ſatis conuenit cum iis, quae in ipſa pugna narrantur; ita Aiax vbique tenet extrema laeui cornu. Ignoramus porro, quinam populi in *dextro* cornu ſteterint, quod alioqui nudatum fuiſſet, cum Achilles ab hac parte in caſtris remaneret; nam is caſtrorum dextra ad Sigeum cum Myrmidonibus tenebat. Niſi dicendum eſt, omnino de acie media inter duo cornua non eſſe cogitandum, ſed aciem continuam ab vno cornu ad alterum pertinuiſſe.

Quod iam ſupra dictum eſt, in acie ordinanda nihil regi ac conſtitui *vnius* per totum exercitum conſilio, ſed ducum quemque pro lubitu copias ſuas diſponere, hoc in primae pugnae principio ſtatim intelligitur: cum ante Agamemnonis et Menelai aciem pugnatur a Paride et Menelao, moxque violato foedere congreditur vtraque acies, Cephallenes et Athenienſes e longinquo proſpicientes expectant, non tam ſignum pugnae propoſitum, verum exemplum aliarum turmarum in hoſtem tendentium, IV, 330 ſq.

In primo congreſſu quo ſcutatorum (ὁπλιτῶν) ordines primo concurrunt 447 ſq. paullo poſt manus videmus primum committentem Antilochum, adeoque Pylios (IV, 457); Aiacem, adeoque Salaminios, Vlyſſem cum Ithacenſibus, Diorem (vſ. 517) ex Epeis Elidis, Thoantem Aetolum; tum Diomedem, primas virtutis laudes ex ea pugna nactum. (lib. V.) Fuga Troianorum iam facta memorantur Agamemnon, Idomeneus cum Merione ſodali, Menelaus, Meges; is ex Echinadibus copias adduxerat; Eurypylus e Theſſalia, Sthenelus Diomedis ſodalis. Ordines vix vllos ſeruatos videmus; ſaltem poeta nullum nec pugnae nec pugnantium ordinem prodit vel obſeruat. Narratur hinc (lib. V, 628 ſq.) congreſſus Tlepolemi et Sarpedonis, adeoque Rhodiorum et Lyciorum, quos ſibi vtrinque aduerſos ſtetiſſe neceſſe eſt; et Rhodios quidem propiores ad laeuum Myrmidonum latus, dextrum ſorte Argiuorum latus tegentes. Superuenit inde Hector cum Troianis e media puta acie auxilium Sarpedoni laturus (V,682). Narrantur in pugnis ſequentibus interdum dextrae vel ſiniſtrae partes ab vtraque parte; quas e Troianorum modo, modo Achiuorum ſtatu ſituque dictas et accipiendas eſſe, facile intelligitur; vt lib. XI, 497. 8. nec tamen ex his locis certam diſponendae aciei rationem elicere licet.

In pugna, quae intra caſtra exoritur (lib. XIII) duo Aiaces reuocatos e fuga Achiuos denſatis ordinibus in Troianos ducunt, eorum impetum in ſe factum ex-

cipiunt, et turmatim ingruentes facile repulſos cedere cogunt. In h. l. 126 ſq. inprimis vſſ. 130—135 prima *phalangis* fundamenta iacta eſſe credunt.

EXCVRSVS II

de primo ex quatuor praeliis inter Achiuos et Troianos commiſſis.

Δ — Z. lib. IV, 446 — VII, 305.

Agamemnonis iuſſu conuocatus a praeconibus exercitus caſtris exierat lib. II, 442 ſq. in campum Scamandrium vſ. 467. re nuntiata egreſſi quoque ſunt Troiani II, 809. ventum erat vtrinque in conſpectum, III, 15. cum a Paride ad pugnam ſingularem prouocantur Achiuorum fortiſſimi; prodit Menelaus, et Paris inuitus cum eo congredi cogitur. Pugnae exitus victoriam incertam reliquerat; redibat itaque res ad Martis aleam; acceleratur praelium periurio et fraude Pandari, qui induciarum fide violata Menelaum ſagitta vulnerauerat. Troiani pugnae ſignum editum rati, in aciem procedunt lib. IV, 220 ſq. ita Achiui quoque arma parant. Agamemnon ordines pererrat, et nunc tandem vſ. 446 ſq. praelium committitur, de quo narratio continuatur vsque ad lib. VII, 305. De loco pugnae alibi opportunior erit ad Z, 4 locus dicendi. Sufficit nunc pugnatum eſſe in campo Scamandrio lib. II, 465—8. V, 36. et VI pr. h. e. in planitie decliui inter Simoentem et Scamandrum, ab vrbe verſus littus et caſtra Achiuorum patente (cf. Append. ad Chevalier p. 257 ſq. 263 ſq.) Troiani vrbe egreſſi ad Collem, κολώνην Βατίειαν, qui et Myrinnae tumulus appellabatur (II, 811—815) ſubſtiterant, vbi in ſuas turmas ſocii et ipſi diſcreti fuerant. Inde progreſſi Achiuis occurrunt in medio inter Simoentem et Scamandrum campo; cum intra teli iactum ventum eſſet, (lib. III pr.) certamine inter Paridem et Menelaum conſtituto Troiani paullulum retrocedunt, vt iuſtus certami-

ni locus relinquatur (III, 77. 113—5.) et arma in terram deponunt. Vulnerato Menelao a Pandaro (adeo non magnum interuallum inter aciem vtramque intercedere potuit) instruitur acies Achiuorum: interea Troiani et ipsi arma expediunt et incedunt ad confligendum: (lib. IV, 221, ad quem vs. vide; saltem vs. 446.)

Concurrunt turmae cominus sine vlla velitatione; ita vt grauiter armati conflixisse primis aciei ordinibus videantur; vs. 446—9. Memorantur inde pugnae caedesque singulorum; in quibus Diomedis virtus enituit lib. V; et fortuna pugnae vtrinque varia, prouti ex principibus ac promachis modo ab hac modo ab illa parte strenuum aliquod facinus editur, aut aliquis ex promachis caeditur. Troiani tandem, ordinibus per Aiacem ruptis versus vrbem fugiunt, VI, 6. nec nisi sub moenibus, ab Heleno et Aenea confirmati, animum recipiunt et consistunt: vs. 73 sq. Nunc miro, et ad sensus nostros vano, Heleni, cuius augurandi scientia aliunde nota est, consilio, ad preces et vota diis facienda conuersis animis, Hector vrbem intrare, et pompam cum supplicatione Mineruae ducendam indicere iubetur. Interea a Troianis, quos moenia a tergo tutabantur, procurrit Glaucus, ab Achiuis Diomedes, ad pugnam singularem faciendam; quae cum exitum non habuisset, reduce ex vrbe Hectore instauratur praelium, lib. VII pr. mox eius et Aiacis pugna singularis initur, e qua sub noctem incolumes vterque redeunt, cum iisdem Achiui in castra, in vrbem Troiani: VII, 306. Induciis in alterum diem factis sepultura caesorum peragitur, et ab Achiuis vallum exstruitur vs. 325 seq.

EXCVRSVS III

ad Δ, 300.

de ὄφρα cum subiunctiuo et optatiuo.

Δ, 299. 300. *κακοὺς δ' ἐς μέσσον ἔλασσεν, ὄφρα, καὶ οὐκ ἐθέλων, τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι.* Edebatur inde ab

Ald. 2. πολεμίζῃ. At πολεμίζοι restitutum ex Ven. Lips. Townl. Vrat. c. A. tum edd. Flor. Ald. 1. nec aliter legitur apud Polyb. XV, 16, 3. de acie Annibalis. Varietas lectionis in optatiuis et subiunctiuis, vt in aliis, sic in Homero, frequenter occurrit, cum in aliis particulis, tum in ὄφρα. De Atticorum vsu multa sunt quae praeceperunt viri docti ad Tragicos et ad Comicum; enimuero mihi videndum est de Homericis, et nunc quidem de ὄφρα. De ὅπως, ὡς, ἵνα et similibus, aliis locis: Exc. I, et III. IV. libri IX. Exc. II, lib. VII. et Exc. I, libri XII.

ὄφρα *cum subiunctiuo* iungi, quoties de *certo fine ac consilio* agitur, quando reddi potest, *vt, eo consilio ac voluntate, vt*, dubitari nequit. v. c. Il. A, 158 σοὶ ἑσπόμεθ᾽, ὄφρα σὺ χαίρῃς. 185 auferam tibi munus tuum, ὄφρ᾽ εὖ εἰδῇς, ὅσσον φέρτερός εἰμι σέθεν. adde 118. 523. Γ, 105 ἄξετε δὲ Πριάμοιο βίην, ὄφρ᾽ ὅρκια τάμνῃ. E, 109 καταβήσεο δίφρου, ὄφρα μοι ἐξ ὤμοιο ἐρύσσῃς πικρὸν ὀϊστόν. 127. 8 caliginem tuis oculis detraxi, ὄφρ᾽ εὖ γιγνώσκῃς ἠμὲν θεὸν, ἠδὲ καὶ ἄνδρα. vbi v. Obss. 227 ἐγὼ δ᾽ ἵππων ἀποβήσομαι, ὄφρα μάχωμαι. 360 da mihi currum, ὄφρ᾽ ἐς Ὄλυμπον ἵκωμαι. Θ, 191 σπεύδετον, ὄφρα λάβωμεν. add. Ω, 74. 75 et al. Od. O, 75 et 81. Apud Apollon. similis est iunctura, etiam cum ἄν, vt I, 16. 17. iniunxit ei nauigationem, ὄφρ᾽ ἐνὶ πόντῳ ἠέ κεν ἀλλοδαποῖσι μετ᾽ ἀνδράσι νόστον ὀλέσσῃ.

ὄφρα tamen saepe *cum optatiuo* iunctum legi, ita vt eodem sensu accipi et reddi possit *vt, eo consilio vt*, nullo modo negari potest. Interdum ratio aliqua elici potest, cur optatiuus praeferendus sit, si *oratio* est *obliqua*, aut *pendens* ex praecedente, aut *consilium non plane certum et ratum*, sed potius *in votis* habitum. Sic Achilles iubet Patroclum στορέσαι λέχος Phoenici, ὄφρα τάχιστα ἐκ κλισίης νόστοιο μεδοίατο legati: I, 617. 8. N, 37 ligauit equos, ὄφρ᾽ ἔμπεδον αὖθι μένοιεν. E, 666 ὄφρ᾽ ἐπιβαίη, σπευδόντων. H, 439 portas fecere in vallo, ὄφρα δι᾽ αὐτάων ἱππηλασίη ὁδὸς εἴη. Od. E, 255

πηδάλιον ποιήσατο, ὄφρ' ἰθύνοι. Eodem modo alibi multis argutiis opus eſt, vt cauſſam exputes, cur optatiuus praelatus ſit ſubiunctiuo; niſi forte quod ille elegantiae neſcio cuius ſenſum habet. Σ, 146 Thetis ad Olympum tendit, ἤϊεν ὄφρα φίλῳ παιδὶ κλυτὰ τεύχε' ἐνείκοι. hic variat lectio ἐνείκοι, ἐνείκαι, ἐνείκῃ. 377 Vulcanus tripodibus ſubiecerat rotas, θῆκεν, ὄφρα οἱ αὐτόματοι θεῖον δυσαίατ' ἀγῶνα, ἠδ' αὖτις πρὸς δῶμα νεοίατο. Sentio optatiuum ſuauiorem eſſe. Et ex hoc genere eſt, quod huic Excurſui praeſcripſi, ὄφρα καὶ οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι. Sicque in multis aliis, vt E, 690. 1. Z, 170. 195. Π, 99. 100. Σ, 344. 5. X, 443. Ψ, 197. Ω, 285. At de adiiciendo ἂν vel κεν in optatiuis cogitandum non eſt, itaque nec cuiquam in mentem veniat: ὄφρα κεν οὐκ ἐθέλων τις ἀναγκαίῃ πολεμίζοι.

Cum epico noſtro epici Apollonii orationem recte comparari cenſeo. In hoc lib. III, 1135 verſu ſimili ei, quem praeſcripſeram, ὡς γὰρ τόδε μήδετο Ἥρη, ὄφρα κακὸν Πελίῃ — ἵκοιτο Μήδεια, repoſuit ἵκοιτο pro ἵκηται Brunckius; recte vtique; verum nolim pronuntiare, quod ille adſcripſit, ſoloecum omnino eſſe coniunctiuum. Adſcripſit ille alia loca, e quibus ad rem facit vnus I, 166.

Ὄφρα hoc ipſo ſenſu, vt ſit, *vt, eo conſilio vt*, apud Homerum alio quoque modo iungitur, cum *futuro indicatiui:* Θ, 110. 111 inuehamur in Troianos, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ εἴσεται, vt intelligat. Z, 308 Minerua eſto propitia, ὄφρα τοι — ἱερεύσομεν, αἴκ' ἐλεήσῃς, Sic P, 452 vobis vires addam ὄφρα Αὐτομέδοντα σαώσετον Π, 242. 3. Confirma eius animum, ὄφρα καὶ Ἕκτωρ εἴσεται — *vt intelligat*. Z, 308. 9. tum vero etiam cum *praeſenti indicatiui*, et quidem cum et ſine κεν. B, 440 ἴομεν, ὄφρα κε θᾶσσον ἐγείρομεν ὀξὺν Ἄρηα. Σ, 53 κλύετ', ὄφρ' εὖ πᾶσαι εἴδετ' ἀκούουσαι. Adde K, 146. N, 326. 7. ὄφρα τάχιστα εἴδομεν. Etiam cum ἂν, ὄφρα ἂν cum futuro: Θ, 375. 6 rege equos, ὄφρ' ἂν ἐγὼ — τεύχεσιν ἐς πόλεμον θωρήξομαι. Sic Od. Δ, 670.

Verum haec et alia ſimilia ſpectant ad id genus, cuius cauſſas ex grammatica nondum elaborata illuſtrare malim, vt coniunctiuorum vocales longae confundantur cum breuibus indicatiuorum. Niſi dicere praeſtat, ὄφρα omnino in tali ſententia cum indicatiuo poſitum antiquis probatum eſſe; poteſt quoque in ſubſidium vocari ſignificatio altera, *donec*, et eſſe adeo ὄφρα εἴδομεν ἂν idem fere ac, *donec, dum, reſciſcimus:* ὄφρα εἰσόμεθα, dum reſciſcemus. In futuro indicatiuo etiam altera obſeruatio locum habet, quod conſtat, futurum indic. eandem vim et vſum habere cum aoriſtis coniunctiui. Sic A, 147 nauem mittamus Chryſam ὄφρ' ἡμῖν Ἑκάεργον ἱλάσσεαι ἱερὰ ῥέξας, *vt tu places.*

Poſt haec omnia adhuc monendum eſt de alio vſu τοῦ ὄφρα *cum ſubiunctiuo*, dum alteram ſignificationem habet, pro ἕως, *donec, quamdiu, interea dum.* Nam etſi hoc ſenſu vulgatiſſimus hic vſus eſt, vt cum omnibus *indicatiui* temporibus iungatur, v. c. fortiſſimus inter Achiuos erat Aiax, ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν· occurrit tamen vſus coniunctiui, etiam cum ἂν, non modo in oratione obliqua, aut relatiua, conditionali, incerta et indefinita; ſed etiam in ſatis definita.

Exempla commemorabo A, 509. 510 τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ υἱὸν ἐμὸν τίσωσιν ὀφέλλωσί τέ ἑ τιμῇ. E, 524 nubes incubant montibus immotae, ὄφρ' εὕδῃσι μένος βορέαο. N, 141 vt ſaxum praecipitatur, ὁ δ' ἀσφαλέως θέει ἔμπεδον, ὄφρ' ἂν ἵκηται ἰσόπεδον. A, 133 ἦ ἐθέλεις, ὄφρ' αὐτὸς ἔχῃς γέρας, αὐτὰρ ἔμ' αὔτως ἧσθαι δευόμενον *interea dum tu (dummodo) munus tibi habeas*, me contra, viciſſim, egere (αὐτὰρ oblitus ſum monere, clarius fore, ſi reſolueris αὖτ' ἄρ'.) Sic A, 82. Z, 258. H, 193. K, 325. Λ, 477. Σ, 408. 9. T, 191. X, 387. Eſt ergo etiam pro coniunctiuo habendum Λ, 187. et 202 ὄφρ' ἂν μέν κεν ὁρᾷ et ὁρᾷς. Occurrit et ſine ἂν Δ, 346 ὄφρ' ἐθέλητον et Λ, 477. Sicque accipio A, 82 iram retinet ὄφρα τελέσσῃ, *donec vltio-*

nem sumserit. Similiter vt ὄφρα με βίος ἔχῃ ap. Sophocl. El. 225 *quamdiu vita mihi fuerit.*

Hoc in vsu non memini nisi vnum et alterum exemplum occurrere vsus τοῦ ὄφρα cum optatiuo; ita K, 571 Dolonis spolia in naue reposuit Vlysses, θῆκεν, ὄφρ' ἱρὸν ἑτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ, quod veteres accipiunt *donec sacrum parare possent Mineruae, in quo illa dedicarent.* Possis tamen verba sic accipere, *vt consecrarent ea Mineruae.* Ita nec Π, 567. 8 accipiam pro *donec,* sed pro *vt:* Ζεὺς ἐπετάνυσε νύκτα ὑσμίνῃ, ὄφρα φίλῳ περὶ παιδὶ μάχης ὀλοὸς πόνος εἴη. nec Od. I, 229 et M, 437. At alterius vsus, cum futurum apponitur, vbi aoristum coniunctiui requirebas, est Θ, 374—6 σὺ μὲν ἔντυε ἵππους, ὄφρ' ἂν ἐγὼ — θωρήξομαι, *interea dum ego arma sumsero,* ὄφρα ἴδωμαι, εἰ — *vt experiar, an.*

Eundem vsum eandemque structuram et iuncturam cum ὄφρα, habet ἕως, Γ, 291 ego pugnabo, εἵως κε τέλος πολέμοιο κιχείω. Sic Ω, 183 et saepe. At habet hoc sibi singulare, quod iunctura cum optatiuo, quam in ὄφρα dixi vix occurrere, in ἕως est frequens in Odyssea B, 78. Δ, 800. E, 386. Z, 80. I, 376 etc.

Conuenit quoque εἰσόκε, quod cum coniunctiuo et optatiuo iungitur, cf. ad E, 466.

SVPPLENDA ET EMENDANDA.

AD LIB. I—IV (Α—Δ)

Cum ſerius ad manus meas perueniſſent Scholia Victoriana et Lipſienſia, quorum antea non niſi Excerpta aut Specimina haberem: operae pretium eſſe duxi, etſi profligata iam opera mea, Scholiorum apographa in ceteris quoque libris ac locis comparare cum eo apparatu, quem iam in Obſeruationibus appoſueram, eaque, quae paullo memorabiliora eſſent, iisdem adiicere: ita quidem, vt ea tantum enotarem, quae in ceteris Scholiis aut non occurrerent, aut diuerſa eſſent, aut vllo alio modo notabilia. Et Lipſienſem quidem codicem deprehendi in prioribus tantum libris antiquiora Scholia ante oculos habuiſſe, in ſequentibus ſaltem haud exſcripſiſſe, ſed in meris minutiis grammaticis tricari, vel ſententiis monitisque ethicis vel rhetoricis immorari. Victorianus Scholia antiqua, quae Venetus A. exhibuit, cum Scholiis alterius claſſis, cuius caput eſt Venetus B. coniunxit, ita tamen vt multa in compendium redigeret, interdum detruncaret: quo ipſo difficultates et moleſtias mihi attulit, quae faſtidium ſaepe facerent. Accentus et ſpiritus etiam hic ſuppleui; nam vt Veneta, ita et Victoriana ſine accentibus perſcripta acceperam. Enotaui diligenter nomina veterum Grammaticorum in ceteris Scholiis omiſſa. Ceterum in multa incides praeclare obſeruata, et in fragmenta veterum poetarum et ſcriptorum aliunde mihi

haud nota; ita vt, si nulla alia re, hac saltem opera virorum doctorum gratiam me initurum esse sperem.

Occasione ita data, vt euoluerem multa loca opellae meae, incidi in vitia nonnulla typographica, interdum quoque in errores meos, quos correxi: vtinam licuisset cuncta volumina diligenter perlustrare, et corrigenda corrigere! Praeterea, in prioribus inprimis rhapsodiis, interposui nonnulla serius animaduersa, aut nimio breuitatis studio obscurata. Veniam dabunt viri docti ceteris, a me haud animaduersis.

I (A)

Ita statim ad vs. 1. monebo, de μῆνιν. Glaucum Tarsensem maluisse μηνὶν scribere.

De exordio Iliadis dicta sunt plura in Excurss. ad Ω de Iliade, de eius partibus et de partium compage.

p. 6 ad vs. 3. Homericum προϊάπτειν Ἄϊδι ad verbum reddidit Plautus Casina II, 8, 12. *hunc Acherontem praemittam prius.* Confer quoque inf. ad E, 190.

p. 10. vs. 5 ad verba Stasini ab Euripide expressa adde locum alterum ex Helena 39. 40. πόλεμον γὰρ εἰςήνεγκεν Ἑλλήνων χθονὶ καὶ Φρυξὶ δυστήνοισιν, ὡς ὄχλου βροτῶν πλήθους τε κουφίσειε μητέρα χθόνα γνωτόν τε θείη τὸν κράτιστον Ἑλλάδος.

p. 12 ad vs. 8. Τίς δ' ἄρ σφῶε θεῶν ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι. quod scriptum quoque fuit ξυν ἕηκε, vt alia similia occurrunt in medio adspirata; res nunc a multis est illustrata. v. Villois. Proleg. p. II, III. Exempla alia v. inf. ad E, 76. 333. O, 705. Φ, 262. Ω, 235. De σφῶε autem v. Schol. ad K, 546. vbi etiam voluere scribere ἤ τίς σφωε.

p. 17 ad vs. 21. sunt duae ζητήσεις in Schol. B. quae iam memoratae fuere sup. ad vs. 1 pr.

p. 19 ad vs. 30. 32. in Amst. Paris. lepida apposita est ζήτησις, διὰ τί ἐπάγει τῇ γαμετῇ καὶ τοῖς τέκνοις αἰχμάλωτον; similia quaerunt ad vs. 114. Ad vs. 30 de Ἄργος v. Schol. B. Eustath.

p. 22. vſ. 38. 39. de Cilla, Tenedo, et de Smintheo, poſſunt ſabulae noſci in Scholiis, et ap. Euſtath. p. 33. De locorum ſitu v. Notam ad vſ. 366.

p. 23 ad vſ. 40. ἢ εἰ δή ποτέ τοι κατὰ πίονα μηρί' ἔκηα. dixi videri legendum Ionice μηρία κῆα (antiquius κεια v. ad VII, 377.) Sic quoque editum Λ, 772 πίονα μηρία καῖε. Ad hunc verſum ſpectat Scholion Suidae truncatum κατὰπίονα.

vſ. 41. Ariſtarchus, qui ſcripſit: τὸ δέ μοι κρήηνον ἐέλδωρ, verba in medio ſententiae interpoſita eſſe credere debuit, et iungere: εἴ ποτέ τοι — ταύρων ἠδ' αἰγῶν· τίσειαν Δαναοί.

p. 24. vſ. 42. τίσειαν Δαναοὶ — ad h. v. memorare debebam Scholion Ven. A. et Sch. br. quod paſſim ad alia quoque loca a grammaticis adſcribitur, vt in Schol. Pariſ. ad M, 144. de *Danaorum* nomine a Danao dicto. Actum de Danais in Obſſ. ad B, 558. 684. p. 368. extr.

p. 25. ad vſ. 46. Schol. Eton. habent longam ῥῆσιν cum Platonis verbis de Sirene ſingulis circulis caeleſtibus inſidente: Eſt ea, ne fallaris, adſcripta ex Heracl. de Allegoria c. 12. ex quo alia inde iam in Schol. B. habebantur.

p. 28 ad vſ. 50. Scholion quod ex antiquis A. B. L. memoraui, auctius eſt in Schol. Eton. quod nunc vidi petitum eſſe ex Heracl. cap. 13. Ex eodem ſunt quoque ea, quae de Zoilo ab aliis dicta ſunt.

p. 30. vſ. 56. τῷ γὰρ ἐπὶ φρεσὶ θῆκε θεὰ — putes eſſe debere ἐνὶ φρεσὶ θῆκε. Et Π, 83 πείθεο δ', ὥς τοι ἐγὼ μύθου τέλος ἐν φρεσὶ θείω. Sicque ſollenne hoc ἐν φρεσὶ θέσθαι. Verum alterum quoque Θ, 218 εἰ μὴ ἐπὶ φρεσὶ θῆκ' Ἀγαμέμνονι πότνια Ἥρη.

p. 31. vſ. 59. ἄψ ἀπονοστήσειν Wakef. Silu. P. II. p. 128 emendabat αἶψ' ἀπονοστήσειν. Non meminerat vſum Homericum paſſim obuium: ἄψ ἀνέρχεσθαι, ἄψ ἰέναι, ἄψ ἀναχωρῆσαι et al.

p. 37. vſ. 68. de ἤτοι et ἦτοι primo loco memorandus erat Apollon. de Syntaxi I. p. 15 et al.

p. 39. vſ. 77. ἦ μὲν pro ἦ μὴν, add. Suidam h. v.

p. 40. vſ. 81. εἴπερ — καταπέψῃ. vbi de vſu τοῦ εἴπερ, εἴ κεν. et ſimilibus monui: l. extr. poſt εἰ excidit κεν. De omni re v. accuratius tradita Excurſu II ad lib. V. (To. V p. 176.)

p. 41. vſ. 81. l. 8. εἰ δέ κε μή. addo, cum futuro indicatiui.

p. 43. vſ. 88. ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο. plena formula loquendi eſt δέρκεσθαι φῶς. βλέπειν φῶς. Sic v. c. Aeſchyl. Perſ. 299 φάος βλέπειν. Vtrumque vſ. 88. 89. adſcripſit Plin. Ep. VI, 8.

p. 44. ad vſ. 96. ἄλγε' ἔδωκεν. Probabile ſit fuiſſe Ionicum ἄλγεα δῶκε.

p. 45. vſ. 98. πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι. Alteram grammaticorum ſcripturam ἄπο in hoc et ſimilibus, quoties praepoſitio a verbo diremta eſt, probat Hermann Grammat. Gr. p. 119. Vſu tamen receptum hoc non facere, niſi in praepoſitione verbo *poſtpoſita*: δόμεναι ἄπο. Nec res tanti.

p. 45. ad vſ. 100. τότε κέν μιν ἱλασσάμενοι πεπίθοιμεν. Reddunt πείσοιμεν, *placatum flexerimus*. Ea ſane notione transitiua occurrit εἰ πεπίθοιεν Πηλείδην. Ψ, 40. ſicque eſt παραπεπιθών, a παραπεπιθέω. vt Ψ, 37 σπουδῇ παρπεπιθόντες. Actione tamen immanente, *confidere*, eſt Ξ, 55 τεῖχος, ᾧ ἐπέπιθμεν. B, 341 δεξιαί, αἷς ἐπέπιθμεν, pro ἐπεπίθομεν (niſi dixeris eſſe haec pro ἐπεπίθειμεν. nam alia grammaticorum commenta haud admittam.) Altera hac notione eſſet ſententia, πεπίθοιμεν ἱλασσάμενοί μιν, noto graeciſmo pro ἱλάσασθαι, *confidamus, nos eum placaturos eſſe.*

p. 49 ad vſ. 106. Scholia Pariſ. et Amſt. memorant fabulam de Iphigenia in Aulide ex Dicty: παρὰ Δίκτυϊ τῷ γράψαντι τὰ Τρωϊκά. quod refer inter ea, quae probant, extitiſſe olim librum graecum ſub Dictyis nomine.

p. 50. vſ. 114. ἐπεὶ οὔ ἕθεν ἐστὶ χερείων. Debebam in hoc analogiam cum Ariſtarcho ſequi et, vt ſerius feci, amplecti alterum οὔ ἑθεν. Sic quoque B, 239.

Ἀχιλῆά ἔθεν. ἀπό ἕο E, 343. N, 163. Υ, 305. v. Obſſ. ad O, 165. add. Excurſ. VII ad lib. I. p. 185. Recte dedi οὔ οἱ vt B, 392. X, 219.

p. 50. vſ. 114. κουριδίης ἀλόχου voce etiam Herodotus vſus eſt, vt appareat, Ionicam eſſe: lib. I, 135. vbi illuſtrarunt H. Stephanus et Iac. Gronou.

p. 50. vſ. 114. Poſt ἐπεὶ οὔ ἕθεν ἐστὶ χερείων οὐ δέμας οὐδὲ φυὴν, οὔτ' ἄρ φρένας, οὔτε τι ἔργα. Conſentiunt Scholia B. L. T. V. ἐν μονοστίχῳ, inquiunt, πᾶσαν ἀρετὴν γυναικὸς περιέλαβεν. Compara N, 431. Od. N, 289. Apollon. Arg. II, 37. hinc duxit: οὐ δέμας οὔτε φυὴν etc. Discrimen inter δέμας et σῶμα in Schol. A. conſtituitur, paſſim ab aliis repetitum: illud de viuo, hoc de mortuo dici ab Homero; contra quam Euripides vocibus his vtitur. Sunt paria in Schol. br.

vſ. 114. Lepida eſt quaeſtio in Schol. breu. Leid. Par. Vrat. b. Amſt. cur Agamemnon Chryſeidem puellam vxori praetulerit.

vſ. 116. ἀλλὰ καὶ ὥς, quod veteres ſcripſere ὣς, diſerte illuſtrauit Herman. Grammat. Gr. p. 112.

p. 51. ad vſ. 117. ἢ ἀπολέσθαι, vbi dixi veteres in hoc haeſiſſe, adde Etymol. in ἢ p. 415. Paullo infra l. 22. „ſed *his* verſus" lege, *is*.

p. 53 ad vſ. 124. οὐ δέ τί πω ἴδμεν. quod Schol. B. Lipſ. cum Vat. (adde Vict.) habent: αἱ πᾶσαι δέ, που ἔχουσαι. lege ἔχουσιν. Ibidem οὐ δὲ per οὐ γὰρ reddunt Schol. B. Lipſ. Vict. Townl.

p. 55. ad vſ. 133. ἦ ἐθέλεις, ὄφρ' — αὐτάρ. tenendum eſt, αὐτὰρ eſſe αὖτ' ἄρα, viciſſim. et eſſe haec dicta pro vulgari: ἦ ἐθέλεις αὐτὸς μὲν ἔχειν, αὐτὰρ ἐμὲ ἧσθαι.

p. 56. ad vſ. 135. l. 10. quae volunt ἀρχαΐκῶς dicta eſſe, vbi in Schol. Amſt. Reg. varia exempla afferuntur (ap. Waſſenb.) in Schol. B. V. T. Lipſ. adſcriptus eſt, praeter locum Ariſtoph. in Pluto, alius locus ex Theſmophor. 543 ſq.

ad vſ. 136. ὅπως ἀντάξιον ἔσται. Schol. Townl. Vict. acceperunt ὅ πως. nam reddunt τοῦτό πως. Ad vſ.

138 ſunt duae ineptae ζητήσεις in Schol. v. ap. Waſſenb.

ad vſ. 137. hic nil monent Schol. At inf. 324 vbi idem verſus redit, notant T. Vict. Lipſ. Ven. B. Par. τὸ δὲ ἕλωμαι ἀντὶ τοῦ ἑλοῦμαι ἢ ἑλοίμην.

ad vſ. 139. Verſus tollitur quoque a Diomede ad Dionyſ. Thrac. apud Villoiſ. Diatr. p. 173.

p. 57. ad vſ. 142—144 notatum quoque Hermogeni Method. Eloqu. 13 inter σχήματα.

p. 59. vſ. 149. Impudentia Agamemnonis h. e. inverecundia ſpectatur in poſtulando praemio alio pro eo quod conceſſurus eſt, vt alterum, κερδαλεόφρων ad πλεονεξίαν ſpectat. Ibid. vſ. 153. αἴτιοι. v. inf. vſ. 335. Γ, 164.

p. 62. ad vſ. 162. debebam praeferre πολλὰ μόγησα. Etiam B, 690 de Briſeide τὴν ἐκ Λυρνησσοῦ ἐξείλετο πολλὰ μογήσας.

p. 65. ad vſ. 175. οἵ κ' ἐμὲ τιμήσουσι. De κε cum futuro cf. ad Δ, 176. E, 212. Λ, 433. et Exc. II p. 176.

p. 66. ad vſ. 176. διοτρεφέων βασιλήων. Schol. A. B cum Leid. Amſt. Par. et Schol. br. τῶν σὺν Διὸς γνώμῃ τεθραμμένων. ἐπεὶ τῆς αὐτῆς σειρᾶς εἰσιν. (f. τῆς αὐτῆς σπορᾶς.) Heſiod. Theog. 94. 5. 6.

ad vſ. 177. repetit eandem cenſuram Diomedes ap. Villoiſ. Diatribe p. 173.

ad vſ. 180. Μυρμιδόνεσσιν ἄνασσε. Apollon. de Syntaxi lib. III. p. 289 vſui repugnare ait caſum tertium: cum ſecundus iungatur. Atqui alterum et alibi: vſ. 231. 281. De Myrmidonibus fabuloſa v. in Schol. br. et A. meliora inf. ad Π, 684 p. 365.

p. 67. ad vſ. 187. ὁμοιωθήμεναι ἄντην. In Schol. ad B, 153 excitatur ex Ariſtotele ἄντα. vtrumque recte et idem.

p. 70. ad vſ. 175. Schol. T. Vict. πρὸ γὰρ ἧκε. τοῦ μὲν, ἵνα μή τι πάθῃ δεινὸν, τοῦ δὲ, ἵνα μή τι δράσῃ, ἐκήδετο. εἴωθε δὲ, εἰς τοσοῦτον ἄγειν τὰς περιπετείας, ὡς μὴ δύνασθαι ἄνθρωπον αὐτὰς παῦσαι. ὡς καὶ ἐπὶ τῆς πει-

ρᾶς (v. B. 166 sq.) χρεῖαν πάλιν ἔσχε τῆς Ἀθηνᾶς. Prorſus vt in Tragoedia: deo dignus vindice nodus.

p. 71. ad vſ. 200. δεινὼ δέ οἱ. δὲ pro γὰρ Schol. T. V. Lipſ. Ven. B.

p. 72. ad vſ. 204. Ariſtarchea lectio, quam Schol. A. B. L. T. V. tradunt, τὸ δὲ καὶ τελέεσθαι ὀΐω, eſt diſerte in Moſc. 2. Mox 205 θυμὸν ὀλέσσῃ. v. ad E, 250 mortem aliquando ſibi arceſſet, capitis diſcrimen adibit.

p. 74. ad vſ. 211. ἔπεσι μὲν ὀνείδισον. de exprobratione beneficiorum commentum eſt Porphyrii: ἀντὶ τοῦ, ὑπόμνησον τῶν εὐεργεσιῶν, ὡς ἐγένετο. (potius ὡς γενήσεται) eum memorant Schol. T. Vict. cum Schol. B. Leid. Lipſ. Moſc. Per ſe ὀνειδίζειν eſt λοιδορεῖν. hoc putarunt indecorum eſſe dea, ſi moneat. Atqui illa non hortatur vt faciat; ſed vltra verba negat iram Achillis procedere debere. ὡς ἔσεταί περ. vir doctus: exprobra ei, quem euentum res habitura ſit. Ita ſaltem eſſe deberet ὀνείδισον ἃ ἔσεταί περ.

p. 75. 219. de ἦ. ἔφη. Schol. A. Eadem Schol. Par. Amſt. ibid.

ad vſ. 225 — 233. Sunt in Scholiis Ven. B. et eius claſſis aliis, Lipſ. Leid. de his conuiciis ζήτησις, ἀπορία, et λύσις, quibus bene carebimus.

Plutarch. de poet. aud. p. 67. R. Eſt p. 19 B. ed. Par. et Frf. quam laudare ſoleo. Verſum 225 memorat Longin. c. 4 ſ. 4. — mox vſ. 232 νῦν ὕστατα λωβήσαιο v. inf. B, 242.

Porro p. 77. l. 4 ab extr. ſcribe: Ἀχίλλειος εὐχή.

p. 78. ad vſ. 244. ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισας. pro ὅτι. at Schol. Vict. ὅτε reddit, ἐπειδή. et laudat exempla: νῦν δ' ὅτε δὴ ὑμέων γλῶσσαν (verſum haud memini) et, ὅτε με βροτοὶ οὔτι τίουσι. Od. N, 129.

p. 79. ad vſ. 245. Schol. T. Vict. Lipſ. νῦν μὲν τὸν Ἀχιλλέα, ἐν δὲ τῇ Ὀδυσσείᾳ (Od. B, 80. 81.) τὸν Τηλέμαχον ποιῶν (ita omnes. corr. ποιεῖ.) τὸ σκῆπτρον ἀποτιθεμένους. καὶ ἐπ' ἐκείνου μὲν καὶ πλῆθος ἐξέχεε δακρύων, (l. δάκρυα) καὶ γὰρ νεώτερος, καὶ αἱ συμφοραὶ δει-

ναί. ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς οὐ μάλα ὀλοφύρεται. οὔτε γὰρ ὁμοίως νέος, καὶ περὶ γυναικὸς ἡ μάχη.

p. 79. ad vſ. 250. Schol. Vict. δύο γενεαὶ ἀνθρώπων ἐφθάρησαν non ita accipi volunt, vt homines mortui ſint, ſed elapſas eſſe duas γενεὰς περιοδικάς. quod inter alia quoque occurrit in Schol. B. et Lipſ.

p. 80. ad vſ. 254. ὢ πόποι. Plutarchi locus eſt de aud. poet. p. 22 G.

p. 81. ad vſ. 258. de περὶ et πέρι v. ad B, 831.

p. 83. ad vſ. 265. De Centauris et Lapithis memoranda erant Scholia A. B. br. Lipſ. ad h. l. Verſum Θησέα τ' Αἰγείδην Athenienſium in gratiam inſertum eſſe potuiſſe, ſuſpicabatur Boettiger V. C. (*Vaſengemälde* I, 3. p. 125.)

p. 84. ad vſ. 270. de Ἀπίῃ γῇ nil praeter ea, quae in ceteris ſunt, habent Schol. T. Vict. Par. Tacent Schol. Lipſ. Sane binis Jliadis locis hic et Γ, 49. de Peloponneſo accipi poteſt; non autem in Odyſſ. H, 25 et Π, 18. Nullam tamen habet analogiam, ſi ductum dixeris ab εἶμι, *eo*, vt potius probabile fiat, in Odyſſea diverſum vſum ab alio poeta, et ex interpretatione, illatum eſſe, pro ἀπούσῃ, ἀλλοδαπῇ.

In vſ. 269. καὶ μὲν τοῖσιν. ſollennius eſt, καὶ μὴν τ.

p. 92. ad vſ. 313. λαοὺς δ' Ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν. non male quaerunt Schol. T. Vict. διὰ τί μὴ — καθαροὺς ἐκπέμπει; reſpondent Ven. Leid. ὅτι προὐργιαιτέρα τῷ θεῷ ἡ ἀπόδοσις. Atqui nec ad deum accedere fas eſt iis, qui luſtrati non ſunt: hactenus manet difficultas. Verum dicendum erat, eos, qui Chryſam miſſi erant, antequam ſacra facere poſſent, ibidem more ſacrorum luſtrandos a ſacerdote fuiſſe.

p. 93. vſ. 317. κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν. Verſum admiratur Hermog. de formis orat. II. p. 485.

vſ. 324. Iam ſupra occurrebat idem vſ. 137.

p. 95. vſ. 333. αὐτὰρ ὁ ἔγνω. fuit vtique ὅ γ' ἔγνω.

ad vſ. 335. in l. 1. ὑμμες corr. ὕμμες.

ad vſ. 336. de σφῶϊ Lipſ. et Vict. ſed turbate: huius quidem Scholion adhaeſit vſ. 324.

p. 97. ad vſ. 349. ἄφαρ δηλοῖ καὶ τὸ ἔπειτα. Schol. T. Vict. et Schol. B. Lipſ. Melius Schol. br. εὐθέως. ταχέως.

ad vſ. 350. etiam Schol. Vict. γράφεται καὶ, ἐπ' ἀπείρονα πόντον. θῖν' ἐφ' ἁλὸς πολιῆς. ἐπὶ θινὶ accepere veteres: inf. Schol. ad K, 277. ad χαῖρε δὲ τῷ ὄρνιθ' Ὀδυσσεύς. Ita vero ſcribere debuere θίν'.

p. 100. ad vſ. 366. De Thebe ſunt videnda Scholia, alia aliis auctiora. Profecta ſeqq. eſſe a rhapſodo, perſuaſum habuit grammaticus in Schol. Vict. inf. ad O, 64.

vſ. 368. Scholion A. de μετὰ σφίσιν eſt quoque in T. Vict. Amſt. Par.

p. 101. ad vſ. 374. καὶ λίσσετο πάντας Ἀχαιούς. Etiam Schol. T. Vict. Ἰακῶς. In Schol. Par. inſertum eſt Schol. de Achaeis: quod locum ſuum habet Jl. B, 684. inf. p. 367.

ibid. vſ. 383. ἐπῴχετο κῆλα. ἐπεφέροντο. ſup. vſ. 50. ipſe deus οὐρῆας ἐπῴχετο ſcil. ἰῷ. tum vſ. 53 ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο.

p. 102. ad vſ. 393. ad παιδὸς ἐῆος congeſſit multa Alter praef. Odyſſ. p. XLI.

p. 105. ad vſ. 396. Rident fabulam quoque PP. Chriſtiani, vt Iuſtin. Cohort. alt. et al.

p. 109. ad vſ. 403. ὃν Βριάρεων. Schol. Vict. Lipſ. „Ἡσίοδος δὲ, ὃν Βριάρεω. ὡς τὰ πρῶτα." Leg. Ἡσίοδος δὲ· Βριαρέῳ δ' ὡς πρῶτα πατὴρ ὠδύσσατο θυμῷ ex Theog. 617. vbi mythus aliter narratur. Ibid. vſ. 734 Ἔνθα Γύγης Κόττος τε καὶ ὁ Βριάρεως μεγάθυμοι. corr. Κόττος τ' ἠδὲ Βρ.

Eadem p. 109. l. vlt. „Plato in Phaedro" p. 252 B. ed. Steph. quam laudare ſoleo.

p. 111. ad vſ. 407. eſt ζήτησις valde otioſa, καὶ πῶς ταύτην οὐκ ᾔτει τὴν δόξαν, ὅτε φησὶ πολλὰς ἀΰπνους νύκτας ἴαυον (J, 325) etc. multis modo omiſſis, modo

inculcatis, in codd. Schol. B. Lipf. T. Vict. in quibus, Porphyrius haud dubie, multa a poeta aliena inepte philofophatur.

409. κατὰ πρύμνας τε καὶ ἀμφ' ἅλα. exciderat τε in Flor. Ald. 1. Rom. apparet illud primo in Ald. 2.

410. ἐπαύρωνται. Vrat. A. ἐπαύρωσι, quod et ipfum vfu frequentatur.

412. ἣν ἄτην, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν. Ad ftigmen excidit Scholion. At Schol. Ariftoph. Vefp. 1469. ad οὐδὲν παύσεται. ὅμοιον, inquit, τῷ παρ' Ὁμήρῳ· ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν οὐδὲν ἔτισεν, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἔτισεν. Schol. Vict. ἔτισαν. ὅτι παρέλκει τὸ δέν. De hoc v. fup. ad vf. 244.

ἄτην. Si verum eft, quod Payne Knight cenfet, p. 56. erit et hic fcribendum αϝατην. v. ad T, 88. 95.

Verfus 411. 412. iterantur Π, 273. 274.

Omiffum quoque eft in notatione digamma, fuiffe ϝην ατην.

413. κατὰ δάκρυ χέουσα. Vna voce καταδακρυχέουσα fcriptum in Lipf. Vrat. A. Sicque Ed. Flor. mutatum ftatim in Ald. 1.

p. 112. ad vf. 414. Schol. Vict. B. Lipf. τὸ ἑξῆς· αἰνὰ τεκοῦσα, ἐπεί νύ τοι αἶσα — τὸ δὲ· αἴθ' ὄφελες παρὰ νηυσὶ· διὰ μέσου. τὸ δὲ αἰνὰ, ἀντὶ τοῦ αἰνῶς.

415. αἴθ' ὄφελες — ἧσθαι. Videtur αἴ, εἰ. αἴθε, εἴθε, abfolute acceptum fuiffe, *ah! heu! debebas defidere, effe.* Quod in Schol. B. Lipf. Vict. Par. ex Callimacho notatum eft, (Epigr. XVIII) ὤφελε μηδ' ἐγένοντο θοαὶ νῆες, minus probati vfus fuit: quod tamen faepe occurrit in Quinto Paralip. I, 727. V, 206. 419. 563. 575. etfi is et alterum fequitur.

416. αἶσά τοι ἐστὶ μίνυνθά περ. ἐπ' ὀλίγον χρόνον. vel μίνυνθα εἶναι, ζώειν. vt Z, 131 οὐδὲ — Λυκόοργος δὴν ἦν. 139 οὐδ' ἄρ' ἔτι δὴν ἦν. Ad follenniorem morem eft dictum E, 407 ὅττι μάλ' οὐ δηναιὸς, —

Cum 417 fqq. compara Il. Σ, 59. 61 fq.

p. 113. vſ. 423. Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν — inde ab Ald. 1. editum ἐπ' Ὠ. Quod p. 115 l. 1. corruptum e Lipſ. memoraui, eſt quoque in Schol. T. Vict. et p. 116. l. 14. add. loc. claſſ. Herodot. VII, 69, 70. et p. 117. de XII diebus ex aſtronomicis diebus poſt Gattererum nunc ſagaciter opinatus eſt Dornedden noſter (*Eichhorns Biblioth. d. bibl. Litterat. Vol.* X p. 344 ſq.)

p. 118. ad vſ. 426. Cur Thetis non abiiſſet cum ceteris diis, ratio expedita erat ad manum, quod dii *Olympii* eo abierant; ipſa habitabat *in mari.* At Scholia, etiam Townl. Vict. Lipſ. hic quidem diſertius, mira comminiſcuntur: cf. quoque ad vſ. 424.

ad vſ. 430. Schol. Vict. Ζηνόδοτος τὸ προηγούμενον τῆς τοιαύτης ἐννοίας, ὡς οἱ μὲν τὰ πένοντο (ſup. vſ. 318) ἐκεῖσε καταλιμπάνει τὸν Ὀδυσσέα. mira corruptela: Ζηνόδοτος pro ζητεῖται.

De Chryſe inſula cf. Olear. ad Philoſtr. iun. 17. p. 889.

433. ἱστία μὲν στείλαντο, θέσαν δ' ἐν νηὶ μ. bene Wakef. Silu. P. II. p. 127. emendat στεῖλάν τε θέσαν τ' ἐν νηΐ μ. nam στέλλειν ἱστία eſt quoque Od. Γ, 11. Π, 353 et al.

p. 119. vſ. 434. Ven. A. diuerſo modo a ceteris: ὑφέντες. Ἀρίσταρχος, ἀφέντες. Ζηνόδοτος, ὑφέντες. a Vict. et Par. nil ad h. l. monitum.

p. 120. vſ. 443. παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν. acuendum eſſe σοὶ monent Schol. B. Lipſ. Vict. nam apponi alteri, Φοίβῳ. porro ῥέξαι eſſe tantum σφάξαι, et θῦσαι tantum θυμιάσαι. de hoc v. ad J, 219. ergo ῥέξαι generalius.

p. 121. ad vſ. 453. ἤδη μέν ποτ' — ἠδ' ἔτι καὶ νῦν. cf. Obſſ. ad H, 301. Paullo ante in Schol. B. Lipſ. Vict. eſt quaeſtio Porphyrii inutilis, cur nunc lauent manus, non poſt epulas. Lauerant haud dubie etiam ante epulas, e more; inprimis ſacrorum.

p. 122. vſ. 458. οὐλοχύτας προβάλοντο. Schol. Townl. Vict. προεβάλοντο εἰς τὸν βωμόν. οὐχ ὡς Ἀριστοφα . . . .

συ ταχέως. εὖ δὲ πρότεινε τῶν λόγων. Latet versus Aristophanis ex Pace 960. Lege: οὐχ ὡς Ἀριστοφάνης· σείου σὺ ταχέως· εὖ δὲ πρότεινε τῶν ὅλων.

p. 123. ad vs. 462. καῖε δ' ἐπὶ σχίζῃς ὁ γέρων. Nullus dubito scriptum fuisse ἐπὶ σχίζῃσι γέρων. Porro αἴθοπα — vel vt alii διάπυρον. v. Gellium XVII, 8. et Macrob. VII, 12.

p. 124. ad vs. 464. de πάσασθαι v. Ernesti ad Callimach. in Cer. 69. Notanda quoque iunctura grammatica pro ἐπάσαντο σπλάγχνων, vt ἀπογεύσασθαι τοῦ.

p. 126. ad vs. 468. de ἐΐσος adde ad Δ, 48.

p. 129. vss. 470. 471. recitat Athenaeus III p. 179. sed ex J, 171. 172. 173. nam addit: αὐτὰρ ἐπεὶ σπείσαντο.

ad vs. 473. παιήονα. cf. Schol. Platonis p. 44. Quinque genera hymnorum ita distribuuntur: πέντε δὲ αἱ παρὰ τοῖς ἥρωσιν ᾠδαί· σωφρονιστικὸν, ὡς τὸ τοῦ ἀοιδοῦ Κλυταιμνήστρας (Od. Γ, 267) ἐγκωμιαστικὸν, οἷον Ἀχιλλεὺς ευρηται ᾄδων· (Jl. J, 189) παιανικὸν, ὡς νῦν. θρηνητικὸν, ὅπερ ἐπὶ γυναικῶν μᾶλλον τάσσει (addit Schol. Vict. ἆνερ ἀπ' αἰῶνος Ω, 725.) καὶ ὑπορχηματικόν. Schol. Vict. κοῦροι δ' ἐπιλήκεον ἄλλοι. Od. Θ, 379)

p. 130. ad vs. 474. Versum quoque ὀβελίζει Diomedes grammaticus ad Dionys. Thrac. ap. Villois. in Diatribe p. 173.

p. 132. ad vs. 486. verba sic interpunge: de etymo voc. ἕρμα, — multa disputantur in Schol. etc. Paullo post l. 6. Praestat dicere fuisse primitus ἔρειν, (mox εἴρειν) *iungere*, *conserere*, vnde factum ἐρείδειν, *firmare*, *stabilire*. cf. ad Ξ, 182.

ἔρεισμα per στήριγμα, interpretatur quoque Galenus ad Hippocrat. π. ἄρθρων l. III. t. 26.

p. 135. Versus 497. legitur apud Stobaeum Ecl. phys. I, 23. p. 424. Heer. Versus 503. respicit ad sup. 394 sq.

p. 136. vs. 510. ὀφέλλωσί τέ ἑ τιμῇ. αὐξήσωσι recte reddunt; est hinc absolute αὔξειν ap. Pindarum, *illustra-*

re, fortunare, vt P. IV, 496 *αὔξεται Μοῖσα. αὔξειν πόλιν*, Ol. V, 8. Latinis *mactare*. Nec aliter *ἀέξειν* in Odyff. N, 360 *καί μοι φίλον υἱὸν ἀέξῃ*. et Ξ, 65 *θεὸς δ' ἐπὶ ἔργον ἀέξῃ*.

ad 513. Scholion Lipf. eft quoque in Vict. *ὁ Ἰξίων· καὶ ἔγρετο δεύτερον. κακῶς.*

p. 139. ad vf. 526. hemiftichium eft apud Arrian. Disf. II, 8, 26. et vterque verfus 526. 527. in Schol. Eurip. Alc. 981.

p. 142. vf. 530. Quod de Phidia narratum, alii ad Euphranorem pictorem retulere, Iouem ex Homericis verfibus auditis adumbrante, legitur in Schol. Lipf. et Vict. tum in Euftath. etiam in Valer. Max. VIII, 2, 5. Inter opera Euphranoris memorantur *duodecim dii* etiam ap. Plin. XXXV, 40 f. 25.

p. 145. ad vf. 542. *οὐδέ τί πώ μοι.* Schol. Lipf. et Vict. T. *ὀξυντέον τὸ πω μοι.* Sufpicor voluiffe eum fcribere: *οὐδέ τί πω μοὶ*, nam addit, *δυςχεραίνουσι γὰρ αἱ γυναῖκες, εἰ μὴ πάντα αὐταῖς ἀνεκοινῶντο οἱ ἄνδρες.*

vf. 547. *ὃν μέν κ' ἐπιεικὲς* — Wakefield Silu. P. II. p. 129 *κ'* in *σ'* mutandum effe cenfebat.

Ceterum haec, quae Iunonem nunc celat Iupiter, difertius eidem exponit inf. O, 49 fqq. 75. 76. 77. cf. fup. Notam ad vf. 5.

p. 146. ad vf. 554. quae de *ἄσσα* et *ἅσσα* expofita funt, habentur quoque in Schol. Lipf. et Vict. in vtroque fub finem: *καὶ ὁ μὲν Ἀρίσταρχος οὕτος. ὁ δὲ* (Dionyfius) *Σιδώνιος, ὅττι* . . . . lacuna in vtroque.

p. 147. vf. 561. Grammaticus refpexit, puto, locum Ψ, 648. 649.

p. 148. vf. 567. add. in fine, p. extr. v. Obff. ad Ω, 282.

p. 149. ad vf. 567. *μή νυ τοι οὐ χραίσμωσι.* med. p. 149. poft „cf. Etymol. h. v.“ adde Suidam in *χραίσμωσιν. ὠφελήσωσι. βοηθήσωσι.* in pag. extr. vbi, O, 105 *ἢ ἔτι μὴν* leg. *μιν.* Eft quoque aliud exemplum Jl. O, 164

μή μ' ἐπιόντα ταλάσσῃ μεῖναι. De voce *χραισμῶ* adde dicta ſup. ad vſ. 242.

p. 150. l. 1. *ἐφῶ. ἐπιβαλῶ.* dele iota. nam eſt *ἐφᾶ. ἐπιβαλῶ.* et l. 2. Δ, 54. ſcrib. Γ, 54.

Porro Scholion Lipſ. ad *ἀάπτους χεῖρας.* in quo eſt: *αἱ πᾶσαι ἀέπτους ἔχουσι.* eſt quoque in Townl. Vict.

p. 153. ad vſ. 578. *φέρειν Διΐ, ὄφρα.* hiatus, verum in loco, quo ferri poteſt, in *θέσει* toni.

p. 158. ad vſ. 587. Mythus videndus in Schol. br. et in ceteris ad vſſ. ſeqq. In Lipſ. etiam allegoriae.

p. 160. 597 ad *ἐνδέξια* cf. inf. H, 184. *κῆρυξ δὲ φέρων ἀν' ὅμιλον ἀπάντῃ δεῖξ' ἐνδέξια πᾶσιν.*

p. 161. 599. ad mythum cf. Schol. Platon. p. 185.

p. 162. 600. *ποιπνύσαντα. αἱ πᾶσαι συντελικῶς,* eſt quoque in Schol. T. Vict.

p. 163. 4. ad vſ. 607 *ἀμφιγυήεις.* Scriptum eſſe debuerat *ἀμφιγυιήεις.* vt eſt *ἀμφιγυιῶσα* Z, 265. vſus tamen probauit alterum: v. ad N, 147.

p. 166. vſ. 609. *Ζεὺς δὲ πρὸς ὃν λέχος.* forte fuit *Ζευς δὲ ϝεϝον λέχος.* quod nunc *ἑόν*, omiſſo *πρός.* Mythum in Schol. br. de Iouis et Iunonis amoribus non attigi; eſt ille alienus ab Homero: vide *γάμον Ἥρας* ad Virgil. Aen. II. Exc. I. (p. 284) vbi de Piſandro.

p. 173. Excurſ. II. Si *Ἥρη* fuit *ϝηρη*, debuit vſ. 536. A. ſcriptus eſſe *οὐδέ τε ϝηρη.*

p. 174. Excurſ. III. *αἴκεν πως βούλεται* pro *βούληται.* cf. Excurſ. II. ad E, 212. Scilicet non nos moratur *αἴ* vel *εἰ βούλεται*, ſed adiectum *κεν. αἴ κεν βούλεται,* eſt idem ac *ἐὰν βούλεται*, quod grammaticae repugnat. Eſt tamen *ἐὰν* et *ἤν* ſimili modo H, 39 *ἤν τινά που Δαναῶν προκαλέσσεται οἰόθεν οἶος.* et X, 419 *ἤν που ἡλικίην αἰδέσσεται ἠδ' ἐλεήσῃ.* vbi tamen coniicere poſſis fuiſſe *εἴ που.*

p. 181. ad Excurſ. V. extr. adde: *πολυσύνθετα* a grammaticis excogitata eſſe, monetur quoque in Euſtath. p. 1277, 45.

p. 184. Excurf. VII. De ἕο, ἕο αὐτοῦ, ϝεο. v. ad T, 384. Ergo et p. 185 ϝειο. ϝεειο. De οὗ ἕθεν v. fup. ad vf. 114 οὗ οἱ B, 792. v. X, 219. Porro ἑὸς pro σφέτερος reprehendit quoque in Hefiodo Apollonius Dyfcolus ap. Maittaire de Dialectis. p. 185.

p. 185. med. „Comparatis locis plurimis — vt adeo fcribendum fit ἀπό ἑο an ἀπὸ ἕο. Sic et οἱ et ἑ pro encliticis habentur; adde: „ergo ἀπό ἑο fcribere praeftat" et in Nota in Quinto I, 466 ἑῶν μελάθρων eft pro ὑμετέρων. Maiorem mirationem facit, quod Apollon. Dyfc. apud Maittair. p. 427. Sapphonis Φαίνεταί μοι κεῖνος recitat: Φαινεταί οἱ pro ϝοι, vt adeo et hoc neceffe fit accipere dictum ἐμοί.

p. 186. χεῖρα ἑὴν Jl. J, 420 puta fuiffe χειρα ϝεϝην v. Excurf. de Digammo. p. 748 ad Jl. XIX (T.) vbi meliora appofui, quam hic et ad J, 420.

II (B)

p. 201. ad B, 34. ὕπνος ἀνήῃ. Schol. Vict. Lipf. καὶ Πλάτων· ἐπεὶ ἤδη με ἀνῆκεν ὕπνος.

p. 202. ad vf. 36. τὰ φρονέοντ' ἀνὰ θυμὸν, ἅ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλε. ἡ Ζηνοδότειος γραφὴ διὰ τοῦ ε̄, οἱ δὲ διὰ τοῦ ο̄. Schol. Vict. et Lipf. fpectat ad ἅ ῥ' οὐ τελέεσθαι ἔμελλε, vbi alii ἔμελλον legerunt.

p. 203. ad vf. 53. variant in βουλὴ δὲ et γὰρ, hoc Ald. 2. intulerat.

p. 205. ad vf. 56. θεῖός μοι ἐνύπνιον ἦλθεν ὄνειρος. Schol. B. ἐνύπνιον. ὀνοματικὸν ἐπίῤῥημα ἀντὶ τοῦ, ἐνυπνίως. ἔστι δὲ καὶ ὄνομα. δεῖ κρατεῖν ὡς δραπετεύοντα τὸν ἐνύπνιον. quis ariolando perueniat ad lectionem quae ex Par. et Amftelod. notata eft: ἐστὶ δὲ ὄνομα. Κρατῖνος· θράττει με (h. e. ταράσσει) τὸ ἐνύπνιον. eodem ducit Victor. Κράτιλος θράττει μεν . . . . . Locus ex Artemidoro de ἐνύπνιον, IV, 1. eft in Suida ὄνειρον.

p. 206. vf. 73. πρῶτα δ' ἐγὼν ἔπεσι. l. 4. 5. dele verba: ἐγὼ vsque ad ftatuam. Nam fententia poftulat

tantum verba: „adſcripſerat quoque Bentleius: *ἐγὼ ϝεπεσι.*

p. 207. vſ. 74. Scripſere grammatici *πολύκληϊς* et *πολυκληῒς, πολυκληίσι* et *πολυκληῖσι.* l. 2. ab vltima ſcrib. *εὔκνημις.* cf. Schol. inf. ad vſ. 175.

p. 210. ad vſ. 88. *βοτρυδὸν* h. e. *πυκναὶ καὶ ἐπάλληλαι.* illuſtrant Schol. et Suidas cum Heſychio. 92. *βαθείης ἠϊόνος.* varie interpretantur Sch. Lipſ. Vict. Praeſtat pro *μακρᾶς* dici, verſus interiora campi. Tum, *ἐστιχόωντο ἰλαδὸν εἰς ἀγορήν.* quod Apollon. I, 655 *ὅτε δὴ μάλα πᾶσαι ὁμιλαδὸν ἠγερέθοντο.*

p. 213. ad 106. 107. Ignorat Homerus Pliſthenem, patrem Agamemnonis et Menelai; appellatque ſimpliciter Atridas, ſeu nepotes, ſeu, vt vulgo creditur, filios Atrei. Hoc modo Atreus, natu maior, patri Pelopi ſucceſſit, et liberos impuberes, Agamemnonem et Menelaum, moriens Thyeſtis fratris tutelae tradidit, qui pupillis regnum reddidit, non filio Aegiſtho. Variarunt rem multis modis Tragici: vnde ſua petiere grammatici: vt h. l. Sch. br. ad vſ. 104. 105. 106. ad quae tanquam notiora haud adhaereſcere volui: inprimis in prioribus rhapſodiis. cf. inf. Exc. I. p. 440 et 441.

p. 214. vſ. 111. *Ζεύς με μέγα Κρονίδης* — Oratio haec ab Agamemnone nunc habetur ſimulate; infra J, 17 ſqq. ex animo. Piget tertio eam legi Ξ, 64 inter conſultantes principes. Non hoc expectabas ab ingenio Homeri.

p. 215. ad vſ. 114. *νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην.* Schol. A. B. Lipſ. Vict. *ἔστι γὰρ καὶ δικαία. Αἰσχύλος· ἀπάτης δικαίας οὐκ ἀποστατεῖ θεός.*

p. 219. ad vſ. 133. *Ἰλίου πτολίεθρον.* Sch. Vict. eſſe dictum *ὡς, Ἄργους σκάφος.* (Eurip. Med. pr.)

Mox ad vſ. 135. in Schol. Ven. B. et Lipſ. *δοῦρα σέσηπε.* propter hoc ipſum aiunt, Troia capta moram tantam abitus feciſſe, *καὶ Θεόπομπος δὲ ταύτην τὴν αἰτίαν αὐτοῖς τοῦ ναυαγίου φησίν· ὡς καὶ τοὺς περὶ Κάλχαντα καὶ Ἀμφίλοχον πεζοὺς ἀπαλλάττεσθαι.*

σπάρτα λέλυνται. quod alii voluere eſſe *σπαρτὰ*, Plinius reſpicit XIX, 6. de lino: *hinc fuiſſe et nauium armamenta, apud eundem* (Homerum) *interpretantur eruditiores, quoniam cum* ſparta *dixit, ſignificauerit* ſata. Idem XXIV, 40 dubitat, an *geniſtam* deſignaverit.

Locum laudat Hermogenes de eloqu. methodo c. 33. pro exemplo artificii dicendi contraria iis, quae quis in votis habet.

p. 221. ad vſ. 145. l. extr. — *ſed facile ſanando.* adde, ſanauit quoque Waſſenberg. praef. V.

p. 222. ad vſ. 147. *ὅτε κινήσῃ.* — *male.* Dele hoc, et v. Excurſ. II. ad M. To. VI. p. 362.

p. 224. ad vſ. 153. Schol. Vict. Lipſ. *μεγαλοφυῶς ηὔξησε τὴν ταραχήν. ἣν κατελεπτολόγησεν Ἀριστοφάνης ἐν Ἀχαρνεῦσιν.* neſcio an vſ. 30 ſq. reſpiciat.

ad vſ. 154. *ὑπὸ δ' ἤρεον ἕρματα νηὸς* recitat Galen. in Hippocr. *περὶ ἄρθρων* lib. III t. 27.

ad vſ. 158. *οὕτω δὴ οἶκόνδε.* Verſus eſt ap. Demetr. de Elocut. ſ. 57. vbi notat, *τὸ δὴ* facere ad *πάθος.* cf. ad E, 684.

p. 227. vſ. 170. l. 6. „Sch. Ven. et Π, 1." leg. et ad Π, 1.

ad vſ. 175. de *πολυκληῖσι* et *πολυκλήϊσι* h. l. Schol. v. ſup. ad vſ. 74. et de *ἐν νηυσὶ πεσόντες*, v. ad Λ, 823 (non A, 823.)

p. 228. ad vſ. 190. *οὔ σε ἔοικε.* Schol. B. L. V. *ἡ μὲν ἀκρίβεια ὀρθοτονεῖ σὲ, ἐγκλίνει δὲ ἡ συνήθεια.* Porro ad hunc vſ. lin. 3 transpone verba; vt ſit: quod alio loco Euſtath. (p. 961, 22. ad N, 810. cum Thoma Mag. p. 201.) ait, ſerioribus in vſu fuiſſe.

p. 235. l. 3 ab extr. Memorat quoque Therſiten Sophocl. Philoct. vſſ. 447 ſq.

p. 236. ad vſ. 215. recitat verſum Plutarch. de adulat. p. 68 B.

p. 240. ad 222. *λέγ' ὀνείδεα.* hoc vno loco *λέγειν* pro *εἰπεῖν* in Homero, vt *λέγεσθαι* B, 135. vbi v. Obſſ.

p. 241. ad vſ. 234. *κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν.* Eſt *ἐπιβάω, ἐπιβιβάω, ἐπιβιβάσκω, τινά*, vt *ἐπιβιβάζω*, vi transitiua, *facio conſcendere, impono*, vt *ἵππων*, Θ, 129. *πυρῆς* J, 547. inde tropice, Od. Ψ, 13 dii *τὸν χαλιφρονέοντα σαοφροσύνης ἐπέβησαν* (ab *ἐπιβάω*) ad prudentiam adducunt. Jl. Θ, 285 *τὸν δ' ἐϋκλείης ἐπίβησον.* et h. l. *κακῶν*, inducere in mala, cui reſpondet de altero dictum, *ἐπιβῆναι κακῶν, κακότητος, ἀναιδείης, εὐφροσύνης*, vt Od. X, 424 vbi Clarke exempla appoſuit, permittere ſe, *indulgere, laetitiae.* Frequentarunt idem alii: Heſiod. Θ. 396. Sophocl. Philoct. extr. *δόξης τῆςδ' ἐπιβάντες.* Oed. Col. 188 *εὐσεβείας ἐπιβάντες*, pro, *εὐσεβοῦντες.*

Vſſ. 236. 237. expreſſit Apollon. I, 872. 3. 4.

ib. p. 241. vbi de *πέσσειν*, l. 4 ab extr. *mollire*, fovere. et mox *fruendi, γεύεσθαι.* De *πέσσειν* cf. Etymol. h. v. Heſych. Euſtath.

p. 242. ad vſ. 246. Verſus ap. Stobaeum XLIII p. 214 extr.

p. 252. vſſ. 291. 2. 3. leguntur ap. Hermog. de methodo eloqu. ſ. 37.

ad vſ. 293 *ἀσχαλάᾳ παρὰ νηΐ.* Jl. Ω, 403 *ἀσχαλόωσι γὰρ οἵδε καθήμενοι.*

p. 253. A vſ. 308—321. recitat Orig. in Celſum IV. p. 230. ed. Hoeſchel. vbi 309. *τὸν δ' αὐτός.*

p. 257. ad vſ. 318. *τὸν μὲν ἀρίζηλον.* Schol. Vict. *ἀθετεῖται. πιθανώτερον γὰρ, αὐτὸν καθάπαξ πεποιηκέναι ἀφανῆ τὸν καὶ φήναντα θεόν.* Mirum iudicium!

p. 258. vſ. 319. *λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε.* Origenes l. l. *μιν θῆκε.*

p. 259. ad vſ. 329. *τῷ δεκάτῳ δὲ πόλιν.* Monent Schol. A. B. L. non conuenire numerum cum prodigio, octo pullorum cum matre, et debere eſſe *ἐννάτῳ.* At computus eſt annorum oppugnationis: nono expleto, vrbs eſt capta decimo ineunte.

ad vſ. 333. Schol. B. Lipſ. notant: Achiuis, iam ante procliuibus ad diſceſſum, gratam rem fuiſſe auditu:

„οἷον γάρ, Φησι, (leg. Φασί) πούς, (lege νοῦς) τοῖον καὶ γλῶσσα κἀνθρώπου λόγος." κατὰ Εὔπολιν.

p. 263. ad vſ. 353. Poſt κατανεῦσαι Κρονίωνα ſequitur ἀστράπτων. Schol. B. laudat verſus Euripidis e Palamede: Λάϊε (non Αἴας) vt eſt in Fragmentis ap. Valk.) πάλαι δή σ' ἐξερωτῆσαι θέλων, σχολή μ' ἀπεῖργε. pro θέλοντά με. Laudat verſum noſtrum Schol. Aeſchyl. Agamem. 754.

ad ἐπιδέξια Eton. Scholion quod adhaeſit verſui 370 γράφει δὲ περὶ δεξιῶν Ἑρμόδημος. (ignotus ſcriptor) „καὶ ὅταν κατὰ δεξιὰ χειρὸς ἀστράπτῃ, νίκην καὶ ὑπέρτερον εὖχος ὀπάζει." καὶ ὅλως οἱ περὶ τούτων σκεψάμενοι Φασὶν, ἀστραπὰς καὶ βροντὰς δεξιὰς τοῖς ἐπιχειροῦσιν ἄγεσθαι (*haberi, credi ſecunda oſtenta eſſe iis qui hoſtem aggrediuntur*) Φόβους γὰρ τοῖς πολεμίοις σημαίνουσιν ἐν δεξιοῖς γινόμενα.

ad vſ. 355. in Vict. inſertum eſt Scholion, quo vindicatur poeta a nota turpitudinis in hoc incitamento virtutis, petito a concubitu cum feminis Troianis.

p. 266. ad vſ. 367. θεσπεσίῃ Schol. A. λείπει, βουλῇ, ὡς Πίνδαρος. Addit Schol. Vict. τὸν δὲ ἄνδρα δαιμόνια γεγαμέναι. Eſt verſus Pindari Ol. IX, 164 τόνδ' ἀνέρα δαιμονίως γεγάμεν —

vſ. 371—4. leguntur iterum Λ, 288—291. Et ad vſ. 372. τοιοῦτοι δέκα μοι laudant Scholia B. Lipſ. Vict. verſus „ἓν γὰρ βούλευμα" etc. ex Euripidis Antiope, ſed corrupte: quos iam emendatos vides in Diatribe Valk. et in Edit. Lipſ. Fragm. No. XII. σοφὸν γὰρ ἓν βούλευμα —

p. 267. ad vſ. 373. de voce ἠμύειν. Schol. A. B. L. V. ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡ μεταφορὰ, οἳ, σὺν τῷ μύειν, τοῦ φωτὸς στερίσκονται. pergunt Schol. Vict. ὅθεν. „ἔτι ὀφθαλμὸν ἔσεσθαι Ἑλλάδα (an Ἑλλάδος?) ἔφα. καὶ, Σικελίας τ' ἔσαν ὀφθαλμοί. Sunt Pindarica. Alterum Ol. II, 18.

ad vſ. 380. οὐδ' ἠβαιόν. Omnes Schol. monent, βαιὸν nusquam in Homero occurrere, ſed ἠβαιὸν (pro

ὀλίγον) et ex Callimacho addunt: ἠβαιὴν· οὔ τι κατὰ πρόφασιν. βαιὸν in Pindaro et in Tragicis occurrit; videntur ergo fuiſſe, qui οὐδ' ἠ βαιὸν acciperent, *nec vel parum.*

p. 270. l. 4. Schol. B. L. V. ſic: οἱ ἀήθεις μεταγράφουσι, videtur eſſe: audaciores, inſolentiores e grammaticis reponunt, corrigunt.

ad vſ. 403. πενταέτηρον. iterum H, 315 vbi adſcripſi locum ex Ariſtotele, quem ad hunc vſ. laudari video in Schol. Eton. et in Euſtath.

p. 274. ad vſ. 435. l. c. *Schol. A.* adde, ex Didymo. Paullo poſt l. 11. *nonnulli:* adde „νῦν δὴ αὖθι, ſine ϑ'. alii —

ad vſ. 436. ἐγγυαλίξει. Schol. Vict. αἱ πᾶσαι δὲ διὰ τοῦ ζ εἶχον.

p. 277. ad vſ. 452. ἄλληκτον. v. ad J, 632.

ad vſ. 453. 4 l. 2. poſt *leguntur* adde: alterum Scholion inuerſe iudicat.

p. 278. ad vſ. 460. χηνῶν ἢ γεράνων. ſunt hae aues, ὄρνεα, ἥμερα καὶ συναγελαστικά, Schol. B. L. V. addunt Schol. Vict. ὅθεν διδαχθεὶς Ἀριστοτέλης τὰ γαμψώνυχα οἰωνόμα φησὶ, τὰ δὲ τὴν ἐπιδερμίδα ἔχοντα . . . . ex Ariſtotele ſupplebit, cui otium eſt.

p. 281. ad vſ. 466. αὐτὰρ ὑπὸ χθὼν σμερδαλέον κονάβιζε. Schol. Vict. Ἀρίσταρχος οὕτως ἔφη· σμερδαλέον δέ τε γαῖα. εἰς βραχεῖαν τελευτῶσα τὸν ἦχον ἐμείου. Corrupta haec ſunt. Spectauit, puto, Scholion ad vſ. 463 σμαραγεῖ δέ τε λειμὼν, pro quo legerat Ariſtarchus γαῖα. ita in breuem deſinit verſus, ſono minus graui.

Porro obſerua, in primo hoc e caſtris egreſſu nullum *amnem ante caſtra* memorari, qui traiiciendus eſſet.

ad vſ. 468. ineptiunt Schol. Lipſ. et Eton. (Nöhden p. 30) in ἄνθεα et φύλλα. Mox ad vſ. 479. 480. Scholia nugacia auctorem habent Porphyrium. v. Nöhden ibid. p. 31.

p. 288. de nauium catalogo a pueris memoriter edi-ſci iuſſo v. Ariſtot. Rhet. I, c. extr. et alia ap. *Lenz (Ebene von Troia* p. 234. et p. 230.) Si fides habenda Porphyrio apud Euſtath. ad B, 557. p. 285. *Peplus* Ariſtotelis, e quo epitaphia habemus, *γενεαλογίας τε ἡγεμόνων ἐξέθετο, καὶ νεῶν ἑκάστων ἀριθμόν.* In ipſis Epitaphiis memorantur nonnulla in Homero haud obuia. Plura in Νόστοις occurrere debuere. Porro ex hoc catalogo chorum priorem Iphigeniae in Aulide contexuit Euripides.

Abeſt autem Catalogus ſ. Βοιωτία a nonnullis codicibus. In his eſt cod. Townleii, Victor. cum binis Vindobonenſ. ap. Alterum: quem v. in praeſ. Vol. II. p. XVIII. XIX. De locis ſerius inſertis, vt vniuerſe iuſta eſt ſuſpicio, ita de ſingulis nihil poteſt tuto affirmari.

p. 296. ad vſ. 500 l. 2. ϝυλη. ſcribe ὑλϝη.

p. 306. ad vſ. 520. Κρίσαν τε ζαθέην καὶ Δαυλίδα καὶ Πανοπῆα, non ad vſ. 521, ſpectat Schol. Sophocl. Oedip. R. 753 (733) *τινὲς δὲ τὴν Δαυλίδα Ἀνακρίδα λέγουσιν· ουτως· Κρίσσαν τε ζαθέην, καὶ Ἀνακρίδα, καὶ Πανοπῆα.* quod alibi non occurrit.

p. 310. ad vſ. 529. λινοθώρηξ. reſpicit Plinius XIX, 1. ſ. *Honor etiam* (lino) *et Troiano bello; cur enim non et praeliis interſit, vt naufragiis? thoracibus lineis, paucos tamen pugnaſſe teſtis eſt.*

p. 315. ad vſ. 543. ὀρεκτῇσι μελίῃσι. Verba oraculi in Scholiis haec ſunt: *καὶ ὁ χρησμὸς οὕτω περὶ αὐτῶν·* (de Abantibus ſ. Euboeenſibus) „*ἄνδρες δουρέμαχοι* (ſic Vict. non *δουρίμαχοι.* ſic *ἀγχέμαχοι* v. inf. ad vſ. 823. N, 5.) *ναίουσιν ὕδωρ καλῆς Ἀρεθούσης.* Oraculi huius vulgatiſſimi, ab Aegienſibus in Megarenſium contumeliam verſi, verba varie ſunt edita: ap. Strabon. X p. 689 C. Schol. Theocriti XIV, 48. Suidam in Ὑμεῖς ὦ Μεγαρεῖς. vnde translata ſunt in Paroemiographos.

ad vſ. 546. Aliud exemplum mortalis in templa deorum recepti eſt Palaemon Corinthi in templum Neptuni. v. ad Philoſtrati Imagg. II, 16.

p. 317. ad vſ. 547. alludere ad h. v. Platonem docet Schol. Platon. p. 82.

p. 318. ad vſ. 548. ζείδωρος Ἄρουρα. vbi ſub fin. adde Plin. XVIII, ſ. 19 *Zea, propter quam Homerus ζείδωρος ἄρουρα dixit, non, vt aliqui arbitrantur, quoniam vitam donaret.* Ceterum non improbandam rem faciet, qui verba τέκε δὲ ζείδωρος Ἄρουρα parentheſi includet, ſaltem pro interpoſitis accipiet, nam iuncta ſunt: θρέψε Διὸς θυγάτηρ, κὰδ δ' ἐν Ἀθήνῃς εἷσιν.

p. 319. ad vſſ. 553. 4. 5. Locum legit et reſpicit Herodotus VII, 161.

p. 320. ad vſ. 558. στῆσε δ' ἄγων. adde Ariſtot. Rhet. I. cap. extr.

p. 322. ad vſ. 561. (68) Schol. B. L. Τροιζῆν' ἀπὸ Τροιζῆνος τοῦ Πέλοπος. λέγουσι δὲ τὴν Καλαβρίαν εἶναι. Eſſe hanc inſulam Καλαυρίαν Troezeni oppoſitam, facile aſſequaris. Quid tamen ea ad Troezenem faciat, haud in aperto eſt. At cum viderem in eod. Certam. Hom. c. Heſiodo l. c. verſum 562 οἵ τ' ἔχον Αἴγιναν, legi Νῆσόν τ' Αἰγίναν τε, in promtu fuit animaduertere, Scholia iſta voc. Νῆσον interpretari per Calauriam. Fuit igitur ea antiqua nonnullorum lectio.

p. 323. Verſibus, de Argiuorum ducibus, poſt vſ. 568. duo alii aſſuuntur in Certam. Hom. c. Heſiodo p. XXVIII. ed. Barnes.

ἐν δ' ἄνδρες πολέμοιο δαήμονες ἐστιχόωντο,
Ἀργεῖοι λινοθώρηκες, κέντρα πτολέμοιο.

luſus indoctus; cum Argiui grauiter armati eſſent, non lineo thorace vti poterant, vt Locri vſ. 529.

Porro ad vſ. 567. (74) συμπάντων δ' ἡγεῖτο βοὴν ἀγαθὸς Διομήδης, Scholia B. et L. ὡς ἄριστος. ἤ, κατὰ τὸν Φαιάκων νόμον· τρισκαιδέκατος δ' ἐγὼ αὐτός. Od. Θ, 391. vbi Alcinous inter ceteros Phaeacum principes primum locum tenet. Aliter quam in oraculo de Megarenſibus ſupra ad p. 315 laudato ὑμεῖς δ', ὦ Μεγαρεῖς, οὔτε τρίτοι, οὔτε τέταρτοι, οὔτε δυωδέκατοι, οὔτ' ἐν λόγῳ, οὔτ' ἐν ἀριθμῷ.

ad vſ. 570. de Corintho iam tum opulenta v. Thucyd. I, 13. et ad vſ. 571. Plinius IV, 6. *Phlius — quae regio ab Homero Araethyrea dicta; poſtea Aſopis.*

p. 334. ad vſ. 594. τὸ Ἕλος eſſe vnde Εἵλωται, ait Schol. Platonis p. 78. ad locum qui ſequitur cf. Diodor. III, 66.

ad vſ. 595. pro Nympha Agriope corruptius adhuc in Schol. A. eſt Ἀρσίου τῆς Νύμφης. corrige Ἀρσιόπης ac verius Ἀργιόπης.

p. 336. vſ. 597. l. 3. In hoc loco (Od. Λ, 583) male iunguntur: στεῦτο διψάων· quod me per litteras monuit vir elegantis doctrinae Twining: legendum enim eſſe: στεῦτο δὲ διψάων πιέειν, οὐ δ' εἶχεν ἑλέσθαι. vbique στεῦτο, στεῦται, cum infinitiuo iungitur, Γ, 83. J, 241. Σ, 191. Φ, 455.

p. 344. vſ. 627. de Megete v. Schol. Vict. ad N, 691.

p. 347. ad vſ. 634. Notabile eſt in Schol. A. Φρούριον δὲ τῆς Κεφαλληνίας μέχρι νῦν Σάμος. ὅπερ φασὶ Ῥωμαῖοι Κάστρον. niſi ſerioris manus eſt.

p. 348. l. 5. ad vſ. 637. *minii vſum* — et ex h. l. notat Plinius XXXIII, 38.

vſ. 638. Αἰτωλῶν δ' ἡγεῖτο. Flor. ed. δ' ἦρχε. repoſuit vulgatum Ald. 1.

p. 351. l. 6. ab extr. ναιεταούσας ſcribe ναιεταώσας.

p. 365. vbi Myrmidones et Hellenes. Plin. IV, 14. *Sequitur mutatis ſaepe nominibus Aemonia; eadem Pelasgicum Argos; Hellas; eadem Theſſalia et Dryopis,* (per ſingulos populos a poetis ex more declarata; non tanquam geographica nomina fuerint) *ſemper a regibus cognominata,* (hoc ex Plinii opinione, vt et ſqq.) *ibi genitus rex nomine Graecus, a quo Graecia, ibi Hellen, a quo Hellenes, hos eosdem Homerus tribus nominibus appellauit, Myrmidonas et Hellenas et Achaeos.*

p. 372. ad vſ. 690. Conuenit cum his ſup. A, 690.

p. 381. vſ. 728. Medon Oilei filius ex Rhena. v. inf. Sch. Vict. ad N, 694.

p. 389. vſ. 748. „*Gunei* nomen alibi non memoratum" adde: niſi quod in Fragmento Apollodori p. 1038. ex Schol. Lycophr. 902 Guneus eſt inter eos, qui in Libyam ſuere delati; in Ariſtotelis Epitaph. 37. mari ſubmerſus fertur.

p. 393. vſ. 756. Prothous naufragio ad petras Caphareas Euboeae periiſſe narratur ibid. Apollod. p. 1038. et Ariſtot. Epitaph. 37.

p. 395. ad vſ. 767. add. E, 272. vbi Aeneae equi *μήστωρε Φόβοιο.* Mox p. 396. vſſ. 792 ſq. leguntur iterum H, 229.

p. 399. ad vſ. 783. de Ὕδῃ. *Taylorum:* adde in *Elements of civil Law* p. 554.

p. 407. ad vſ. 814. *Myrine* eo nomine fuit vrbs Lemni. Apollon. I, 604.

p. 409. ad vſ. 820. r. inſertum in Ven. B. et Lipſ. longum Scholion de Venere virili cum pectine et barba, quam Romae fuiſſe aiunt. Eſt idem locus in Suida voc. Ἀφροδίτη. Contra alia Venus Calua fuiſſe traditur.

p. 412. ad vſ. 827. Πάνδαρος ᾧ καὶ τόξον. eſſe *καὶ* expletiuum obſeruat Schol. Platonis p. 69. quidni ſit *cui etiam?* Scholion in Ven. B. et Lipſ. quo carere poteramus, eſt e Porphyrio: v. Nöhden p. 33.

ad vſ. 828. Plin. V, ſ. 40. *Parium colonia, quam Homerus Adraſtiam appellauit.*

p. 429. ad vſ. 856. Opinionem, Ἁλίζωνας dictos tanquam mari cinctos, ſequitur Plinius V. ſ. 40. de Bithynia: *ea appellata eſt Cronia, dein Theſſalis, dein Maliande,* (melius Mariandyne) *et Strymonis: hos Homerus Halizonas dixit: quandoquidem praecingitur gens mari.*

p. 435. ad vſ. 867. Cares βαρβαρόφωνοι. cf. Suidas in Καρικῇ Μούσῃ.

p. 442 verſus fin. *Euripides in Oreſte pr.* adde: vbi *Argos* eſt totus ille tractus, in quo Mycenae ſitae ſunt.

p. 445. l. 1. *et Hippocratis:* non, vt nunc editi ſunt, ſed codices. quod docuit V. C. Coray ad Hippocr. de Aere et locis: De *νυ ἐφελκυστικῷ* pro ſuo quisque ſtatuet ſenſu; modo tempora antiquiora a ſerioribus diſtinxerit; quae in antiquioribus veriora ſunt, adhuc latent.

III (Γ)

p. 448. ad vſ. 1. in fine: *ἡ πληθὸς* corrige *πληθὺς* —

p. 450. ad vſ. 3. non ſatis circumſpecte Plinius VII, 2. ad Homerum prouocat, vbi de Pygmaeis ſupra Indiam agit ex Megaſthene ac ſimilibus.

p. 451. ad vſ. 5. Schol. Harl. *τινὲς μέν τοι ἐνόμιζον, Ὠκεανὸν μὲν λέγειν τὸν Νεῖλον.* Sic ſupra nonnulli ad A, 125. p. 117.

ad vſ. 6. *ἀνδράσι Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι.* ⊱ *ὅτι καὶ τῷ ξένῳ τῆς ἱστορίας ψυχαγωγεῖ τὸν ἀκροατήν. ὅθεν καὶ τὸν θροῦν ἐπ' ἄπειρον αὔξει. φησὶ δὲ αὐτοὺς Ἑκαταῖος ἐπὶ σχημάτων* (leg. *ἐπὶ σχήματι* Euſtath. *ἐν σχήματι.* Lipſ. *κατὰ σχημάτων*) *κριῶν ἐξιόντας ἀλέξασθαι αὐτάς· τὰς δὲ καταφρονούσας τοῦ μήκους, πολεμεῖν πρὸς αὐτούς.* Schol. A. B. L. Vict. Addunt Vict. poſt *αὔξει. κρατήλοις γὰρ αὐτὰς ἀλέξονται.* lege *κροτάλοις.* Euſtathius quoque: *κρόταλα γὰρ ψοφοῦσι, καὶ οὕτω τὰς πυγμαιομάχους γεράνους ἀμύνονται, καταφρονούσας ἄλλως τοῦ μήκους.*

ad vſ. 7. l. 3. *ϝηαρινὰὶ* ſcribe *ϝειαριναί.* v. Excurſ. III ad XIX p. 737.

p. 453. ad vſ. 13. l. 5. adde: potuit Ariſtophanes ſtatuere, fuiſſe et *ἡ ἄελλα*, et *ὁ ἀέλλης*, vt eſſet: *ὁ κονισάλου ἀέλλης.*

ad vſ. 17. Eſt in Schol. B. et L. *ζήτησις·* quatenus Paris *θεοειδὴς* dictus ſit. Rhapſodia haec onerata eſt *ζητήμασι* mirum in modum, quae collegit Nöhden l. c. p. 35. ex Etonenſi iisque nugatoriis fere et ludicris, vt a Porphyrio tam multa ſeruata eſſe aegre feras.

p. 457. ad vſ. 35. l. 6. Ἀρίσταρχος οὐδετέρως, παρειά. In Schol. Vict. additur: „ὁ δὲ Σιδώνιος διὰ τοῦ η, διὰ τὸ παρήϊον.“ Ita vero ſcribere debuit παρῆα.

p. 458. vſ. 43. ἦ που καγχαλόωσι. ſup. A, 255 ἦ κεν γηθήσαι Πρίαμος.

p. 459. ad vſ. 42. λώβην τ' ἔμεναι καὶ ἐπόψιον ἄλλων. Ariſtophanem haud interpunxiſſe poſt ἔμεναι, aut, vt Vict. ait, poſt λώβην, propterea notatum eſt, quia ἐπόψιον legebat ideoque iungebat, λώβην τ' ἔμεναι καὶ ἐπόψιον ἄλλων. at iis, qui ὑπόψιον ἄλλων legebant, diſtinguendum erat hoc a ceteris, nam accipiebant ſic: *verentem, ne paria ipſe experiretur*, et ne viciſſim alius Helenae moechus eſſet.

p. 460. ad vſ. 49. νυὸν ἀνδρῶν. l. 5. *Agamemnonis.* corrige „Menelai. De nauigatione Paridis cf. ad Z, 290. vbi et 291. de ἐπιπλώσας.

p. 463. vſſ. 57. 58. ſpurios eſſe Martorelli Theca calamaria p. 51. cenſet, quia a Dione Chryſ. Or. XI. ſuper Jlio non recitantur. argumento per ſe haud idoneo.

p. 469. ad vſ. 99. ἐπεὶ κακὰ πολλὰ πέποσθε. Schol. Vict. πέποσθε. πέπασθε. οὕτως πᾶσαι. ἀπὸ δὲ τοῦ πήθω δὲ τὸ πέποσθε. corrupta haec cum aliis ſeqq. Comparatis Scholiis ceteris apparet, Herodianum πέποσθε ductum eſſe putaſſe a πήθω, πέπησμαι, πέπησθε, et per ſyſtolen πέπυσθε. quod eſt ariolantis. Malim dicere vocis, quae nunc πάσχω eſt, fuiſſe olim formas plures, πήθω, vnde παθῶ, ἔπαθον. inde etiam eſſe potuit πέπησμαι. πείθομαι, vnde πείσεται Jl. Υ, 127. porro πόω, vnde πέποσμαι, et h. l. πέποσθε. πόνω, vnde πέπονα et πέπονθα, πονέω, πονῶ. tandem quoque πένομαι.

p. 472. ad vſ. 121. Ἶρις δ' αὖθ' Ἑλένῃ — ἄγγελος ἦλθε. Schol. Vict. δῆλον, ὅτι παρὰ τοῦ Διός. οὐ γὰρ αὐτάγγελος. Eſt hoc excerptum Scholii Porphyriani quod ex Cod. Eton. exhibuit Nöhden l. l. p. 35. De accentu τοῦ γαλόῳ vſ. 122. vide late disputantem Hermannum Gr. gr. p. 27. Helicaonis vſ. 123 memorationem videbis ap. Athenaeum VI p. 232 ex epigrammate clipei ab

eo Delphis dedicati. ad vſ. 124. monent e Priami filiabus Λαοδίκην dici εἶδος ἀρίστην, nec minus tamen et Caſſandram dici εἶδος ἀρίστην N, 365. bene memoria valere dixeris grammaticos. At vtroque loco eſt *admodum praeſtans.* 126. δίπλακα, δίμιτον χλαῖναν reddunt Schol. B. Lipſ. διπλοΐδα. οἱ δὲ, δίμιτον Vict. Eadem: αἱ πᾶσαι πορφυρέην. Ad h. v. ſpectat Plinius H. N. VIII, 74. *accipio pictas veſtes iam apud Homerum fuiſſe.* Ineptum eſt Scholion cod. Vindob. ap. Alter. To. II p. VIII ὅτι ἐκ τούτου τοῦ ἱστοῦ ἔλαβε τὸ πλέον τῆς ἱστορίας τοῦ Τρωϊκοῦ πολέμου ὁ θεῖος Ὅμηρος. ὥς φησιν Ἀρίσταρχος ὁ Ὁμηρικός.

p. 475. vſ. 132. οἱ δε et οἱ δὲ — corriges ad vſ. 140. poeta ignorat raptum Helenae a Theſeo, quia Menelaum πρότερον ἄνδρα dicit: ἐπεὶ πρῶτον μὲν ὑπὸ Θησέως, εἶτα Μενελάου, εἶτα Ἀλεξάνδρου, Δηϊφόβου, καὶ Ἀχιλλέως ἐν ὀνείρῳ· ὧν αὐτὸς οὐ μέμνηται. ſuſpiceris fuiſſe ὧν αὐτὸς οὐδ᾽ ἐν ὀνείρῳ μέμνηται. Ne tamen feſtines, v. Schol. Lycophr. 174.

p. 476. ad vſ. 144. Αἴθρη, Πιτθῆος θυγάτηρ. Schol. A. εἰ μὲν τὴν Θησέως λέγει μητέρα, ἀθετητέον. Schol. B. V. L. εἰ μὲν ὁμωνυμία ἐστὶν, (vt alia ſit Aethra) ἐατέον. ζήτημα Porphyrii plenius eſt in Victor. et Eton. vnde id vide ap. Nöhden p. 35.

p. 480. vſ. 157. τοιῇδ᾽ ἀμφὶ γυναικὶ, contenderunt et h. l. alii ſcribendum eſſe τοίῃδ᾽ ap. Schol. Vict. Ω, 15.

vſ. 158. pro αἰνῶς legerat δεινῶς Hermog. περὶ ἰδεῶν II. p. 155. ed. Laur. Idem de eloqu. meth. c. 32. vſ. 164. οὔ τι μοι αἰτίη ἐσσὶ pro exemplo confeſſionis refert, quae eſt inter artes rhetoricas.

p. 482. ad vſ. 172. Plutarchi in Cleomene locus eſt p. 808 E.

p. 488. ad vſ. 189. de Amazonibus vulgo tradita v. in Scholiis.

p. 489. ad vſ. 197. Scholion ad h. l. de πηγεσίμαλλος eſſe Porphyrii docet Schol. Eton.

p. 491. ad vſ. 205 extr. Propter Antenoris in Achivos beneficia intactae fuere eius aedes *pardalea pelle* ex foribus ſuſpenſa: de qua v. ad Virgil. Excurſ. VII Aen. I. de Antenore. Memorant eam diuerſis locis Scholia B. L. Harlei. ad h. l. vſ. 203. 205. 206. — Ita et Scholion de tribus dicendi generibus alii ad vſ. 213. Vict. ad vſ. 216. apponunt.

p. 495. vſ. 214. *παῦρα μὲν* — reſpicit locum Eurip. Or. 639. vbi cf. Schol.

p. 497. vſ. 218. 9. Eſt Schol. Townl. ad Σ, 523. quod huc ſpectat: *συμπεριέφερον τὰ σκῆπτρα τοῖς λεγομένοις, ὡς καὶ οἱ δημογέροντες. ὅθεν καὶ Ὀδυσσεὺς ἔδοξεν ἀμαθὴς εἶναι, ὅτε τὸ σκῆπτρον οὐκ ἐνώμα. οὔπω γὰρ ἀνέδην τὰς χεῖρας ἐκίνουν.*

p. 501. ad vſ. 236. Schol. Vict. *Ζηνόδοτος δὲ δ . . . . ὑπολελεῖφθαι τῆς Ἑλλάδος φησὶ τοὺς Διοσκούρους.* haec explere nemo valeret, niſi in Euſtathio eſſent p. 410. l. 15. *διοικητὰς ἐν Λακεδαίμονι.*

p. 505. ad vſ. 260. de *ζευγνύμεναι* v. ad Π, 99.

p. 511. ad vſ. 277. *Ἠέλιος θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις.* Solem etiam *audire* omnia ex h. l. Plinius memorat H. N. II, ſ. 4 extr. quo ſenſu, non adiecit; vix tam ſubtili, quo Xenophanes, qui *οὐσίαν θεοῦ* aiebat eſſe *σφαιροειδῆ, μηδὲν ὅμοιον ἔχουσαν ἀνθρώπῳ, ὅλον δὲ ὁρᾷν καὶ ὅλον ἀκούειν.* verſus eſt ap. Sext. Empir. IX. ſ. 144. *οὖλος ὁρᾷ, οὖλος τε νοεῖ, οὖλος δέ τ' ἀκούει.* ſuſpiceris *οὖλός τ' ἐπακούει* ex noſtro.

p. 511. 512. ad vſ. 279. Iungenda eſſe *οἳ ὑπένερθε τίνυσθον*, non *τοὺς ὑπένερθε καμόντας*, per ſe patet.

p. 517. ad vſ. 323. *ἡμῖν δ' αὖ φιλότητα — γενέσθαι.* pendet a *δὸς*, etſi locum imperatiui habere putat Schol. Vict. „*ἤ, φιλότης γενέσθω. ὡς καὶ παρὰ Θεοκρίτῳ· οἱ τὸ ἀλύοντες φεύγειν * μεταμβρινον * ὕπνον* verſus eſt X, 48. *σῖτον ἀλοιῶντες φεύγειν τὸ μεσαμβρινὸν ὕπνον.*

p. 518. ad vſ. 330. *διὰ τί πάντας — ζήτημα* eſſe Porphyrii cod. Eton. docet. vt et ad vſ. 355. vtramque

ζήτησιν. et ad 365. τί οὖν βλασφημεῖ. ad 379. ζητεῖται, ποίῳ ἔγχει. ad vſ. 396. ἀδύνατον φασὶν etc.

p. 523. διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε. ſuſpicor ἄρ' excidiſſe, et fuiſſe: διὰ μὲν ἄρ' ἀσπίδος ἦλθε. ſicque Δ, 135 διὰ μὲν ἄρα ζωστῆρος, ita vt διὰ vna ſyllaba pronuntiaretur, quae ratio expeditiſſima eſſe videtur.

p. 525. ad vſ. 359. παρὰ λαπάρην διάμησε χιτῶνα de α correpta in διάμησε v. ad Ω, 165.

p. 532. ad vſ. 387. Λακεδαίμονι ναιεταώσῃ. vt ſup. B, 648. vbi v. Obſſ. ad B, 626. Paullo poſt ad vſ. 388. ἤσκειν adde aliud exemplum, βεβλήκειν Ξ, 412.

p. 540. ad vſ. 414. In Schol. Vict. Lipſ. Ven. B. adſcripti Iambi: θεὸς γὰρ ἐπὶ σμικροῖσιν οὐ θερμαίνεται, ἀλλ' ὡς λέβης τοῦ μείζονος δεῖται πυρός. Adſcripſerat eos e MS. Baſil. iam Valken. ad Eurip. Hippol. p. 179. Mox 415 τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω. Alii ſcribunt τῶς. hoc malit Hermann. Gr. gr. p. 113.

p. 542. ad vſ. 423—426. quae in Ven. A. ſunt, leguntur quoque ap. Diomedem Scholaſticum εἰς τὴν Διονυσίου τέχνην, ap. Villoiſ. Diatribe p. 173.

p. 549. ad vſ. 449. θηρὶ ἐοικώς. λέοντι v. ad O, 586.

IV (Δ)

1. Laborant Scholia huius libri etiam in Leid. Harlei. magno numero Quaeſtionum Porphyrianarum: quarum tamen raro vſus aliquis eſt ad interpretationem vel illuſtrationem poetae; praeter ea, quae Schol. B. habet, ſunt alia in Lipſ. et in Eton. quae Nöhden in Diſſ. de Porphyrii Scholiis enotauit p. 38 ſq.

p. 552. ad vſ. 1. l. 9. in Porphyrii Scholio „ἂς ὁπότ' mſ. legit ὧς ὁπότ'.

p. 554. ad vſ. 4. δειδέχατ' ἀλλήλους. δεξίωσιν hanc eſſe φιλοτησίαν dictam, Suidas memorato verſu docet h. v.

p. 557. ad vſ. 12. *καὶ αὐτοῦ κῆρας ἀμύνει.* Schol. Vict. *τινὲς ἀντὶ τοῦ αὐτόθι. τοῦτ᾽ ἐστιν, ἐπὶ αὐτοῦ μένουσα τόπου.*

ad vſ. 17. *εἰ δ᾽ αὔτως — ἡδὺ γένοιτο.* Vict. *ἀντὶ τοῦ ὁμοίως. καὶ, ἡδὺ γένοιτο. οὕτως Ἀριστοφάνης. Ἀρίσταρχος δὲ, πέλοιτο.* et vſ. 18. *ἤτοι μὲν οἰκέοιτο ἀντὶ τοῦ οἰκείσθω* Schol. Vict.

p. 559. ad vſ. 27. Vict. *τὰ ὀνόματα τῶν ἵππων τῆς Ἥρας Γλαῦκος καὶ Πυρία* (vix ſanum).

p. 560. ad vſ. 31. *τί νύ σε Πρίαμος* Vict. non male annotat: *ἀγνοεῖ δὲ* (Ὅμηρος) *τὴν κρίσιν.* latent itaque multo magis ſic cauſſae irarum Iunonis, dixeris cum Marone.

p. 562. ad vſ. 40. *ὁππότε κεν καὶ ἐγὼ* — Schol. Lipſ. *ἐμφαίνει δὲ τὴν τῶν Ἡρακλειδῶν κάθοδον.* Notabile hoc; inprimis ſi memineris (v. Excurſ. II. ad Ω) fuiſſe, qui Jliadem conditam eſſe putaret ante *κάθοδον Ἡρακλειδῶν*, quia alioqui huius euenti memoratio in Jliade facta eſſe deberet.

ad vſ. 46. Locum reſpicit Plato Alcib. II. To. II p. 149. verſibus tamen ex diuerſis locis compoſitis.

p. 563. ad vſ. 49. *λοιβῆς τε κνίσσης τε.* Inter Patres qui hoc verſu vtuntur, eſt quoque Cyrill. in Iulian. IV p. 125.

p. 565. ad vſ. 66. de voc. *ὑπερκύδαντας* Scholion legitur quoque in cod. Par. vbi *ὅτι ἐν τοῖς ἐπιμερισμοῖς λέγει ἡρόδοτος*, inter nota exempla errorum in hoc nomine referendus eſt; obuium enim fit, *Ἡρωδιανὸς* legendum eſſe.

p. 567. ad vſ. 75. fine. Athene ignis decidui (*ἀποῤῥοίας*, quam Virgil. Ge. I, 365 ſq. deſcribit,) ſpeciem praebens. Ita P, 547. 551. iridis ſpeciem mentita eadem deſcendit.

p. 569. ad vſ. 89. *εὗρε Λυκάονος υἱόν.* Schol. Vict. *αἰσχροκερδὴς οὗτος ὁ καὶ τοὺς ἵππους οἴκοι καταλιπὼν φειδοῖ τροφῆς Πάνδαρος — Φασὶ δὲ Τριόπαν παρκιβὸν* (Περ-

ῥαιβὸν) τύραννον τοσοῦτον ὠμὸν εἶναι, ὡς τὸν υἱὸν ἀποκτείναντα αὐτὸν, Κάρκαβον, τυραννοκτονίας γέρας λαβεῖν παρὰ τῶν πολιτῶν. Φυγὰς δὲ ἥκων εἰς βρεμθι (Βρένθιν) τῆς Τροίας, καθαρθεὶς δὲ (τε) ὑπὸ Τρωὸς, λαβὼν ἔδαφος, κτίζει Ζέλειαν, τὴν μικρὰν Λυβίαν (corrig. τῆς μικρᾶς Λυκίας) ὥστε ἀναγκαίως ἐκ τούτου τοῦ αἵματος ἐστὶν ὁ συγχέας τοὺς ὅρκους. Nunc video, Euſtathium attigiſſe narrationem, p. 448, 11.

p. 571. ad vſ. 101. de Apolline Λυκηγενεῖ. vbi de Latona in Lyciam abeunte vt Iunonem lateret: ὡς καὶ Ἅγνων ἐν τῇ δεκαστίχῳ λέγει. videtur is decem huius loci verſus de Pandaro ſingulari libello illuſtraſſe. Ad h. v. docet Schol. Lipſ. octo notiones vocis γενεά. eſt enim ἡλικία. εὐγένεια. ἔκγονος. πατρίς. χρόνος ὡρισμένος. Φύσις. ἐνιαυτὸς παρὰ τοῖς νεωτέροις. ad vſ. 102. πρωτογόνος. ζήτησις eſt in Schol. B. L. Vict. alia ad vſ. 109 κέρα ἑκκαιδεκάδωρα, de qua v. Nöhden l. c. praeter illam, quae eſt ad vſ. 105. de ἰξάλου αἰγὸς, in Scholiis A. B. adde Vict. Lipſ. Vtitur hac voce cum reſpectu ad Homerum Philoſtratus Imagg. I, 10. lyrae cornu, κέρας αἰγὸς ἰξάλου, ποιηταὶ Φασίν. Vox occurrit in Leonidae Epigr. Ἴξαλος εὐπώγων αἰγὸς πόσις. Analect. p. 236. T. I.

p. 573. ad vſ. 109. l. 3. δύο ἥμισυ πηχῶν. leg. δύο καὶ ἥμισυ.

p. 575. ad vſ. 117. ἀβλῆτα, πτερόεντα — Schol. Vict. cum Ven. A. σημειοῦται ὁ στίχος, ὡς ἐνοχλῶν τῇ τάξει. καὶ τὸ ἀβλῆτα οὐχ Ὁμηρικόν. ἄμεινον δὲ τοῦ, πτερόεντα, τὸ, πικρὸν ὀϊστόν. ἕρμα δὲ, τὸ ἔρεισμα. συνέχει γὰρ, ἕως ἀΦαιρεθῇ, τὴν ὀδύνην. ὅμοιον δέ ἐστι τῷ· ἕρμα πόληος. (qui ciuitatem continet, moderatur) μελαινάων δὲ, ὅτι μελαίνονται αἱ σάρκες τῶν ἐκπεΦαρμακευμένων βληθέντων ὀϊστῶν (malim ἐκπεΦαρμακευμένοις — ὀϊστοῖς) ὡς τό· μελαίνετο δὲ χρόα καλόν. (E, 354) Verbo omnia declarant antiquiorem interpolationem.

p. 577. l. extr. *celebritas* leg. celeritas.

p. 579. ad vſ. 132. 3. In Schol. Vict. et Lipſ. Αὐτόχθων (fuit inter grammaticos) οὕτως· ἵνα μὴ χαλεπὴ γένηται ἡ πληγὴ, et ad vſ. 133. Vict. iterum.

p. 583. l. 7. Αἰάντοος. corr. Αἴαντος.

p. 587. ad vſ. 156. οἶον προστήσας πρὸ Ἀχαιῶν. non dubito fuiſſe πρὸς Ἀχαιῶν. vt πρὸς Τρώων Ω, 215. vbi v. Obſſ.

p. 590. ad vſ. 171. πολυδίψιον Ἄργος. memorandus erat Eurip. Alceſt. 560. ὅταν περ Ἄργους διψίαν ἔλθω χθόνα.

p. 592. τότε μοι χάνοι εὐρεῖα χθὼν, v. ad Z (VI) 282.

p. 605. ad vſ. 249. vbi memoraui e Tragico verſum τῷ γὰρ πονοῦντί χ' ὡς θεὸς συλλαμβάνει. ex Euripidis Temenidis; praemittit verſum alium Schol. Vict. καὶ τὸ τραγικὸν (f. τὸ τοῦ Τραγικοῦ·) αυτος τι νυν δραχ' οὕτως δαιμονας καλει. τω γαρ πονουντι χ' ὡς θεος συλλαμβάνει· τουτο ουν πρωτος Ὅμηρος ειπεν. Videtur itaque locus hic fuiſſe: αὐτὸς τι νῦν δρᾶ χ'· οὕτως δαίμονας κάλει. τῷ γὰρ πονοῦντι καὶ θεὸς συλλαμβάνει. *ipſe tu nunc quoque labora; ſicque deos inuoca. laboranti enim numen quoque opitulatur.* Eſt ſententia eadem quae in noto dicto: σὺν Ἀθηνᾷ καὶ τὴν χεῖρα κίνει.

p. 609. ad vſ. 278. Φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον. Schol. Vict. οὕτως Ἀρίσταρχος. Ζηνόδοτος δὲ, ἰόντι. κακῶς. Sunt Scholia turbata ex vſ. 277. ad vſ. 279. ὑπὸ δὲ σπέος ἤλασε μῆλα. Schol. A. B. V. κύουσα γὰρ ἡ ὄϊς, ἐὰν ἔξω ἀκούσῃ βροντῆς, ἐκτιτρώσκει. vel vt Lipſ. Sch. ἐξαμβλοῖ. abortum facit. Mox ad vſ. 282. Ariſtarcheam lectionem βεβριθυῖαι, quam Schol. A. Vict. recitant, exhibet Cod. Pariſ. βεβρικυῖαι.

p. 612. ad vſ. 300. ἀναγκαίῃ πολεμίζοι. μοῖρα. αἴσῃ etiam Herodotus frequentat; v. Weſſel. ad II, 65. not. 79.

p. 618. ad vſ. 330. πὰρ δὲ Κεφαλλήνων. vbi Athenienſibus cum Meneſtheo adſtat Vlyſſes cum Cephalleniis.

Schol. Vict. ἴσως, ἐπεὶ Κέφαλος ὁ Δηϊόνος, Ἀθηναῖος ὤν, ᾤκησε (vel ᾤκισε) τὴν Κεφαλληνίαν, (v. Apollod. II, 4, 7. et ſup. ad B, 631 p. 345.) συνετάγησαν αὐτῷ. Simpliciora v. in Nota ad vſ. 330. Paullo poſt ad vſ. 334. πολύστιχον Seleuci etiam Schol. Vict. memorat.

p. 620. ad vſ. 343. πρώτω γὰρ — compara Sarpedonis verba inf. M, 310. 1. et notos vſſ. Aen. XI, 736 ſq.

p. 626. ad vſ. 381. παραίσια σήματα φαίνων. Schol. Vict. praefixum habet παραίσιμα. interpretatur tamen, παρὰ τὴν αἶσαν.

p. 627. ad vſ. 384. Τυδῆ στεῖλαν Ἀχαιοί. Schol. Vict. Τυδῆ. ὡς· ἀλλ' Ὀδυσῆ ποθέουσα (Odyſſ. T, 136. at recte editur: Ὀδυσῆα ποθεῦσα) καὶ· καστιστῆ δ' ἕλε Πολυδάμας. (Jl. O, 339. Μηκιστῆ δ' ἕλε Παυλυδάμας.)

p. 628. ad vſ. 391. Καδμεῖοι κέντορες ἵππων. Schol. Vict. ἔνθεν καὶ εὐάρμοστον τὴν Θήβην φησὶ Πίνδαρος. immo vero, εὐάρματον in fragmento ap. Schol. Pindari ad Pyth. IV, 25. p. 548.

ad vſ. 398. θεῶν τεράεσσι. Schol. Vict. B. ἡ Ἀθηνᾶ γὰρ αὐτῷ εἶπεν, ὅτι ἐάγη αὐτοῦ τὸ δόρυ. v. Notam ad h. v. et inf. K, 285.

p. 630. ad vſ. 404. Ἀτρείδη, μὴ ψεύδε', ἐπιστάμενος σάφα εἰπεῖν. Schol. Vict. μὴ ψεύδεαι. ὡς τὸ, νήχεαι. Ἡρωδιανὸς δὲ τὸ ἐν τέλει, ψεύδεό, φησι.

ad vſ. 405. ἡμεῖς τοι πατέρων μέγ' ἀμείνονες — Schol. Vict. et Lipſ. „ἐν τῷ τῆς ἀρετῆς ἀγῶνι οὐδὲ γονεῦσί φησι δεῖν παραχωρεῖν. (Vict. addit: φησὶ γοῦν. υἱός θ' υἱωνός τε ἀρετῆς πέρι. Eſt vſ. Od. Ω, 514) παρύψωσε δὲ καὶ ἑαυτὸν τῷ· μέγα. καὶ τὴν μαρτυρίαν ἐπήγαγε (vſſ. 406 ſqq.) τοῦτο δὲ, ὅτι οὐ δεῖ ταῖς τῶν προγόνων ἀρεταῖς κοσμεῖσθαι· Pergit Schol. Lipſ. οὐδεὶς δὲ παρ' Ὁμήρῳ πρᾳων (leg. πατέρων) αἰνέσει εἰ μὴ κακοδαίμονα τέκνα. Schol. Vict. παροιμία τις πατερ αἰνεσει. — Eſt hic nobilis ap. Ciceron. ad Att. I, 19. τίς πατέρ' αἰνήσει; quem pleniorem habet Plutarch. in Arato pr. τίς πατέρ'

αἰνήσει' εἰ μὴ κακοδαίμονες υἱοί. h. opibus virtutibusque propriis egentes.

ad vſ. 406. de noto epitheto Θήβης ἑπταπύλοιο. Schol. Vict. πρὸς γὰρ ἑπτάχορδον Ἀμφίονος λύραν ἡρμόσθη.

p. 631. ad vſ. 410. ὁμοίῃ ἔνθεο τιμῇ. Schol. Vict. ἀντὶ τοῦ· ἐν ὁμοίῃ. Ἀρίσταρχος δὲ, ἔνθεο τιμήν. hoc tamen vitioſe pro τιμῇ.

p. 633. vſ. 426. ἀποπτύει ἁλὸς ἄχνην. illuſtrat Schol. Eurip. Or. 115.

p. 636. vſ. 437. ὁμὸς θρόος etiam Suidas laudat.

p. 638. vſ. 448. ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι. diſerta ſunt Scholia in hac voce per ſe perſpicua: vmbilicum in medio habentes, et hoc ipſo rotundae.

p. 639. ad vſ. 452. ὄρεσφι. Schol. Vict. τὸ σ ἔδωκεν ἡ συγκοπή. ὡς θεόφατον, θέσφατον. ergo putauit eſſe ex ὀρεόφι?

p. 641. vſ. 457. In Scholio Porphyrii exploditur Apio, qui κορυστὴν putauerit eſſe dictum pro ἱπποκορυστήν. recte, eſt ſimpl. ὁ μαχητὴς, ὁ ὁπλίτης.

p. 643. ad vſ. 476. Schol. B. Lipſ. μῆλα ὁ ποιητὴς τὰ πρόβατα, καὶ τὰς αἶγας· Ἡρόδοτος τὰ τετράποδα πάντα. Vict. pro Ἡρόδοτος, Ἡρόδικος. Pariſ. Ἡρωδιανός. Obſeruatiunculam ſexcenties recoctam haud curo; verum aberrationem in nomine pro exemplo propono: Herodiani nomen veram puto eſſe ſcripturam. Herodoti tamen nomen potuit legi in Scholio pleniore, nam illum πρόβατα generali notione adhibere, notatum eſt paſſim, vt Herodot. I, 207. p. 98, 71. et Euſtath. p. 1648. 9.

p. 648. vſ. 508. Apollo Περγάμου ἐκκατιδών. quia ibi eius templum, inf. E, 445. 6.

p. 652. ad vſ. 539. ἔνθα κεν οὐκέτι ἔργον ἀνὴρ ὀνόσαιτο μετελθών. lin. penult. totum locum ſic conſtitue: οὐκέτι. Ptolemaeus Aſcalonita legebat οὐκ ἔτι. ſic et ſcriptum in Schol. Sophocl. Trach. 19. qui verſum laudat.

ἰστέον δὲ, ὅτι ὁ Ἀσκαλωνίτης βαρύνει τὴν οὐ (οὐκ) ἀπόφασιν· οὐκ ἔτι. ἵνα ᾖ, τὸ ἑξῆς, ἀρχὴ, (h. e. *κατὰ τὸ ἑξῆς ἡ ἀρχή*. nisi fuit *ἡ ἑξῆς ἀρχή*·) *ἔτι*. Fuit et alia lectio *ἐν Παραλλήλοις*, grammatico opere, *οὐ κέ τι*.

Simpliciſſimum erat dicere, *οὐκέτι* h. l. poſitum eſſe, vt ſaepe alibi, pro *οὐκ*.

οὐκέτι, ſeu vt melius ſcribitur, *οὐκ ἔτι*, ſimpliciter poſitum occurrere pro *οὐκ*, obuia res eſt. Schol. Vict. pro exemplis adſcripſit Jl. Υ, 376. et Od. Ψ, 228.

p. 662. l. 7 a fine. Aiax extrema laeui cornu ſervat: et ab ea parte plerumque acerrima pugna ſit. etiam in *τειχομαχίᾳ* (v. Excurſ. I ad XII.) ergo *verſus Simoentem;* reſpectu caſtrorum Achiuorum. Saepe itaque occurrit *μάχης ἐπ᾽ ἀριστερὰ πάσης*. recte *τοῦ ναυστάθμου* addunt Schol. Vict. Lipſ. E, 355. *νεῶν ἐπ᾽ ἀριστερὰ* M, 118. N, 675. 752. 765. vbi ipſe Hector eo modo loquendi vtitur. At innerſo modo a parte Troianorum Hector *μάχης ἐπ᾽ ἀριστερὰ μάρνατο πάσης ὄχθας πὰρ ποταμοῖο Σκαμάνδρου*. Λ, 498. 9 vbi cf. Notam.

p. 666. Excurſu III. de *ὄφρα*. Dawes Miſcell. crit. p. 85. iuncturae *τοῦ ὄφρα* et ſimilium, *ἵνα, ὡς, μὴ*, diverſitatem in temporum poſitu quaeſiuit, propoſita obſeruatione: poſt praeteritum eſſe optatiuum, poſt praeſens coniunctiuum. Verior ratio quaerenda primo in conſequutione temporum, tum in oratione recta vel obliqua; quoties eſt propoſitio cauſſalis locum potiorem habet ſubiunctiuus: *auf daſs. damit.* quoties eſt potentialis, *es könnte, möchte, dürfte*, amatur optatiuus. Tandem ſubtilitas iſta in Atticis regnat; in Ionico poeta non aeque.

